

Quý Phi Giá Lâm

Contents

Quý Phi Giá Lâm	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	7
3. Chương 3	11
4. Chương 4	15
5. Chương 5	19
6. Chương 6	23
7. Chương 7	28
8. Chương 8	33
9. Chương 9	38
10. Chương 10	41
11. Chương 11	45
12. Chương 12	49
13. Chương 13	52
14. Chương 14	55
15. Chương 15	59
16. Chương 16	63
17. Chương 17	66
18. Chương 18	70
19. Chương 19	73
20. Chương 20	77
21. Chương 21	81
22. Chương 22	84
23. Chương 23	88
24. Chương 24	92
25. Chương 25	96
26. Chương 26	99
27. Chương 27	103
28. Chương 28	107
29. Chương 29	110
30. Chương 30	114
31. Chương 31	119
32. Chương 32	123
33. Chương 33	126
34. Chương 34	130
35. Chương 35	133
36. Chương 36	137
37. Chương 37	140
38. Chương 38	144
39. Chương 39	147
40. Chương 40	153
41. Chương 41	157

42. Chương 42	160
43. Chương 43	163
44. Chương 44	167
45. Chương 45	171
46. Chương 46	175
47. Chương 47	179
48. Chương 48	182
49. Chương 49	186
50. Chương 50	190
51. Chương 51	193
52. Chương 52	196
53. Chương 53	201
54. Chương 54	204
55. Chương 55	207
56. Chương 56	211
57. Chương 57	214
58. Chương 58	218
59. Chương 59	221
60. Chương 60	224
61. Chương 61	233
62. Chương 62	236
63. Chương 63	240
64. Chương 64	243
65. Chương 65 End	247

Quý Phi Giá Lâm

Giới thiệu

Bà nội nói tên của cô rất là hay, có quý khí. Quý cái rầm! Từ nhỏ đến lớn, vì cái tên này đã mang đ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quy-phi-gia-lam>

1. Chương 1

“Mẹ bạn tìm bạn, ba bạn tìm bạn, anh bạn tìm bạn, bà nội bạn tìm bạn, chú dì bạn toàn thế giới đều đang đi tìm bạn! Mẹ bạn tìm bạn, ba bạn tìm bạn, anh bạn tìm bạn...”

Cuối tuần sáng chín giờ, ký túc xá khu y dược đại học G lầu D bên trong một phòng ngủ tầng bốn, một hồ chuồng di động cấp tốc thúc giục hồn người vang lên inh ỏi. Bên trong phòng tổng cộng có bốn giường ngủ, bàn học cùng tủ quần áo làm vách ngăn cách, giường ngủ tầng đặt ở hai bên. Điện thoại ở trên bàn

học nằm kề chiếc giường số 4 tầng bên dưới lóe sáng, người đang nằm mặt nhăn mày nhú, trở mình, không để ý đến nó.

Ba giây, tiếng chuông dứt khoát ngừng lại, bên trong lập tức khôi phục lại sự yên tĩnh. Nhưng là như có cảm tính, hồi chuông như ma chú ngay tức khắc lại kêu gào. Chủ nhân của chiếc giường phiền chán lấy gối che lấp đầu, dứt khoát như muốn lơ đi nó.

Ma âm liên tục thét gào, ba người bạn cùng phòng còn lại bắt đầu rên la.

“Cô nãi nãi (bà cô), mau tiếp điện thoại!”

“A a! Cứu mạng! Tớ năm giờ sáng mới ngủ được à nha!”

“Ngao! Nếu còn kêu liên tục giết cậu!”

Thanh âm oán niệm lạnh lẽo xơ xác tiêu điều bốn phía liên tiếp nổ tung ra, chủ nhân chiếc giường vẫn thờ ơ tiếp tục nằm ngay đơ.

Trong không khí rét lạnh, một quyển sách giáo khoa rất nặng từ giường số 3 đối diện nhanh chóng bay đến, đập vào màn sau đó bắn ngược lại rồi huy hoàng hạ xuống, cùng với động tác, sóng âm rỗng giập long trời lở đất: “Vạn tiểu Phi, nếu còn không chịu đi ngủ điện thoại liền kéo cậu đi ra ngoài chém, sau đó liền ném thi thể ở vùng đồng không mông quạnh!”

Nãy giờ vẫn luôn trong trạng thái cực lực nhẫn nại, Vạn Quý Phi lúc này mới giãy dụa bò lên, vén tóc mái dài che phủ đôi mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn dĩ xinh xắn tinh xảo giờ phút này lại giống như con nghện thiếu thuốc mấy ngày liền gập gáp gập gập dài, tinh thần cực kỳ mệt mỏi.

Ai mà lại thiếu đạo đức như vậy chứ, mới sáng tinh mơ ngày cuối tuần đẹp để lại đi quấy nhiễu mộng đẹp của người ta. Cô lại đánh một cái gập thật to, đầu vẫn còn bị vậy bủa trong mớ ý thức hỗn loạn trạng thái không rõ ràng. Tối hôm qua lướt khắp nơi xem đam mỹ tới hừng đông, sau đó bởi vì thật sự chống đỡ không được mới ngủ, kết quả ở trong mộng đang chiêm ngưỡng cảnh tượng nam nam ôm nhau yêu thích. Hoan hỉ vui mừng vây quanh xem, bất đắc dĩ ‘trận đánh’ ấy thủy chung mơ hồ không rõ lắm, cô thực cố gắng đem hình ảnh kia phóng to lại phóng to, mới vừa muốn dừng lại góc hình, lại đột nhiên bị đánh thức.

“Còn không đi tiếp đi!” Chủ nhân giường số 3 lại cau kinh thét to, Vạn Quý Phi đành phải phóng như bay từ thang lầu nhỏ xuống phía dưới.

“Tiếp tiếp, Mẫn đại nhân đừng giận, cẩn thận già trước tuổi!” Cô thật nhanh chân chạy tìm di động, đôi mắt vẫn còn ngáy ngủ nhìn màn hình, lại cào đầu. Không biết có nên nghe không?

“Tiểu Phi, van cầu cậu nghe nhanh một chút đi, nếu không thì tắt máy, đừng để nó ằm ỉ.” Màn giường số 2 bị giật ra, một khuôn mặt tái nhợt nhô đầu ra, thanh âm nói chuyện tựa như vô lực, giống như chẳng mấy chốc nữa sẽ tắt thở tới nơi.

Vạn Quý Phi bị âm khí trên người của bạn học tiểu Mỹ phát ra khiến phía sau lưng gió lạnh tấp tới, nuốt một ngụm nước bọt, cô giờ tay lên làm cái động tác xin lỗi, thanh thanh yết hầu, nhấn phím trò chuyện.

“Tôi ở dưới lầu.”

Bốn chữ ngắn gọn, không có xưng hô danh tính, trong ngữ khí biếng nhác mang theo vài phần trêu tức, Vạn Quý Phi nắm chặt quyền đầu, thanh âm máy móc nói: “Người sử dụng tạm thời không thể nghe máy, xin chờ lát nữa hãy gọi lại sau.”

“Cho cô 10 phút.” Sóng âm truyền đến bên tai là mệnh lệnh.

“Người sử dụng...”

“Vạn — Quý — Phi!” Đối phương chậm rãi từ từ gọi tên của cô, mỗi từ phát ra nặng nề. “Đừng giả thần giả quỷ với tôi, người trong bác sĩ thế gia không nên nói không giữ lời như vậy!”

Vạn Quý Phi ngay lập tức sụp hai vai, khóc không ra nước mắt. Bốn chữ “bác sĩ thế gia”, ép tới mức làm cho cô đau quá.

“10 phút!” Hết sau khi nói xong liền cúp máy.

Vạn Quý Phi muốn cực lực nhện xuống mới không để chính mình thét chói tai. Ném di động lên giường vội chạy lên trên ban công nhỏ ngoài phòng ngủ hấp tấp đánh răng rửa mặt, trở về mở tủ quần áo ra đảo bởi một bộ quần áo thay xong xuôi, lại chạy đến bàn học cầm cây lược lên chải hai ba cái trên mái tóc dài, xoay người, ‘Phanh’ một tiếng, cái đầu đường đường chính chính đang cùng cánh cửa tủ quần áo thân mật tiếp xúc.

Ánh sao lấp lánh tung bay đầy trời! Cô nhanh chóng đỡ lấy trán ngồi xổm xuống rên rỉ hai tiếng, Thiệu Mẫn trên giường số 3 rốt cục nhện không được nữa vươn đầu ra ngoài màn, tức giận nói: “Cậu đừng luôn hấp ta hấp tấp như vậy có được không?”

Vạn Quý Phi lau khóe mắt, vẻ mặt đau khổ: “Tớ cũng không muốn.”

Thiệu Mẫn thở dài, nhìn cô liếc mắt một cái tiếp tục hỏi: “Sớm như vậy cậu đi đâu? Sẽ không là cùng Tiểu sư huynh hẹn hò đi?” Một câu cuối cùng kia, hai con mắt của cô sáng rực lên.

“Nào có?” Vạn Quý Phi một bên mặc chiếc áo khoác màu vàng nhạt, một bên quay đầu khóc lóc thảm thiết trả lời: “Đi trả nợ.” Chỉ mong cô có thể cùng Tiểu sư huynh hẹn hò thì tốt rồi.

“Trả nợ? Thiếu ai?” Giường số 1 đánh hơi mùi bát quái cũng vươn đầu đến.

Vạn Quý Phi vô lực gục đầu xuống: “Một kẻ tiểu nhân âm hiểm!”

Lấy mục tiêu chạy đua trăm mét phi xuống lầu, vừa mới ra cửa ký túc xá, xa xa liền bắt gặp chiếc Volvo màu đen nhìn quen mắt đậu ở ven đường kia. Vạn Quý Phi hết ngẩn trái rồi lại nhìn phải, không có phát hiện ra người quen. Cô dùng tay lôi ra chiếc kính mát siêu lớn, lại lấy đại túi che khuất đi khuôn mặt, che che dấu dấu tới gần chiếc xe kia.

Đi đến gần chiếc xe, nhanh chóng gõ lên cửa sổ thủy tinh, người ngồi ở ghế lái hạ thất lưng dự định thăm hỏi, Vạn Quý Phi lại nâng lên kính mát, hai mắt lộ ra thần sắc há hốc, đối phương mới từ từ mở khóa. Điều không phải là cô muốn lên lút như vậy, thật sự là xe này rất nổi bật, vạn nhất hơi chút vô ý, bị người mình ngưỡng mộ trong lòng Tiểu sư huynh nhìn thấy hoặc lộ tai hẩn nghe được tin bát quái, vậy cô liền xong rồi.

Sau khi đợi cô nhanh chóng ngồi trên xe, hẩn thần nhiên nói: “Chậm 2 phút.”

“A?” Thế nhưng còn ghét bỏ cô đến muộn? Cô hơi hơi nắm tay, lập tức treo lên trên khuôn mặt một nụ cười tươi giả dối: “Hi!”

Người nọ nghiêng đầu nhìn quét cô một vòng, ánh mắt dừng lại tại cặp kính mát chướng mắt kia. ”Hôm nay không nắng.”

Đôi thấu kính mắt to lập tức bay lên trên, cô bĩu môi, nghiêm trang nói: “Mang cho đẹp thôi.”

Hẩn khóe miệng cười cười, đột nhiên lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai bay nhanh qua lấy đi cặp kính mát khó coi kia. Dưới sắc trời mờ mờ, bên trong đôi mắt to của cô tràn ngập tơ máu, tầm mắt màu đen rõ ràng có thể thấy được. ”Tối hôm qua lại thức khuya?”

“A! Anh làm cái gì!” Vạn Quý Phi dịch người lấy lại, thế nhưng hẩn đem cặp kính mắt nâng lên thật cao, cô thế nào cũng không với đến. Không thể chop lại, cô đơn giản ngồi thẳng thân mình, thanh âm ủy khuất nói: “Hoắc Duẫn Đình tiên sinh, anh đừng lại đùa giỡn tôi.” Tôi với anh cũng không phải rất quen thuộc! Cô thật sự rất muốn dùng những lời này để rỗng hẩn. Thế nhưng cô là thực nữ, khinh thường cùng người này chấp nhặt.

Hẩn cúi đầu rũ nhẹ tóc mái màu vàng nhạt, khóe mắt giấu ở phía sau đôi mắt kính đen ẩn giấu không được cười. Cô nàng này rất thú vị, rõ ràng chính là một quỷ tinh linh tinh ranh, lại cũng rắn muốn ở trước mặt hẩn giả bộ bé ngoan. Nếu không phải đã từng được mở mang kiến thức qua một mặt khác kia của cô, khẳng định sẽ bị lừa.

Ngày đó khi gặp Vạn Quý Phi, Hoắc Duẫn Đình tâm tình không được tốt cho lắm. Ban ngày bởi vì cùng phía đối tác đã xảy ra tranh chấp, buổi tối khi cùng thiết kế sư Đạm Dung bàn bạc phương án trong phòng trưng bày đồ cổ, cảm xúc của hẩn vẫn như cũ chưa hồi phục. Vốn muốn tìm vị tiểu thư bình tĩnh này nói chuyện phiếm, đáng tiếc giai nhân cũng không yên lòng. Mà con nhóc này, đột nhiên lại từ trên trời giáng xuống.

Trong đầu mờ nhạt hiện lên một cái bóng hình, giống như đã từng quen biết, Hoắc Duẩn Đình không khỏi liên tưởng chú ý quan sát cô. Cô gái này nhẹ nhàng thanh thoát, bộ dáng cực kỳ xinh đẹp. Khuôn mặt cô vô cùng tinh xảo, nhất là ánh mắt, sáng chói lấp lánh, giống như biết nói. Một mái tóc dài đen óng ả mềm mại buông xuống hai vai, tóc mái tà tà nhẹ bay bay, phía trên còn đi kèm kẹp tóc hình con bướm.

Là một cô gái trẻ trung tràn đầy sức sống, nhưng lại là nữ sinh rất nhu thuận. Chính là một câu mở miệng của cô, Hoắc Duẩn Đình chỉ biết nhận định của chính mình đã sai lầm rồi.

“Hi, không ngại nhiều người đi?” Cô biểu tình đối trả lại quá mức cứng nhắc, trên mặt nhìn không ra một chút thành ý gì.

Vô duyên vô cớ nhận lấy định ý đến từ trên người cô, Hoắc Duẩn Đình có chút ngốc lăng. Bất quá tự nhận là một người có phong độ, cho dù là ngụy trang, cũng tuyệt không trực tiếp đả kích người ta đi. Huống hồ mỹ nữ chủ động mở miệng, lại quen biết với Đạm Dung, hẳn sẽ lại càng không cự tuyệt.

“Đây là em gái bác sĩ Vạn.” Đạm Dung hai người giới thiệu.

Nguyên lai... là em gái của bác sĩ Vạn, trách không được cảm thấy quen thuộc. Nghĩ đến vô duyên vô cớ hứng phải mũi nhọn định ý từ cô liền cảm thấy buồn cười, cố ý hướng cô thổi thổi khói thuốc, cô né tránh không kịp hút vào mấy ngụm, che miệng ho khan hai ba cái, cuối cùng cũng chỉ là giận mà không dám nói gì, không có phát tán.

Bất mãn liền nói ra thôi, vì sao muốn giả vờ? Hay là cô cũng là người đội mặt nạ? Điều này làm cho Hoắc Duẩn Đình đối với cô hứng thú càng tăng, quả thật rất muốn làm chút chuyện gì đó để kéo bản tính thật của cô ra. Kết quả sau khi trải qua trận giao chiến nhonhỏ, cô rốt cuộc thiếu kiên nhẫn, đợi cho Đạm Dung vừa đi khỏi, tiểu móng vuốt sắc bén liền lộ ra ngoài.

“Nhìn cái gì vậy? Chưa thấy qua mỹ nữ?” Khi cô vừa phun ra những lời này, hẳn nhẹn không được liền nở nụ cười. Xem đi, cô như vậy đáng yêu hơn. Cố ý dịch người qua, lưu manh hỏi: “Cô đối với tôi tựa hồ có ý kiến? Nghiêm khắc mà nói, chúng ta đây mới lần đầu tiên gặp mặt, đúng không?”

“Không phải có ý kiến, mà là...” Cô vuốt cằm, trông mắt đen như mực đảo qua đảo lại. Đại khái là nhận thấy được vừa rồi chính mình rất vô lễ, nóng vội nói: “Ai nha, ai kêu anh theo đuổi chị dâu tôi?”

“Chị dâu? Đạm Dung là vợ của anh cô?” Hắn nhíu mày, cố ý đùa giỡn cô.

“Không sai biệt lắm, chonên... Anh nên chết tâm đi!”

Thật sự là đứa nhỏ đơn thuần, mọi cảm xúc đều viết ở trên mặt. Hoắc Duẩn Đình không khỏi mỉm cười, bên dưới đáy mắt ý cười càng sâu.

Sau một lúc lâu, trong đầu chợt lóe, hắn đột nhiên vòng vo đề tài: “Cô là con cháu nhà họ Vạn — bác sĩ thế gia thành M nổi danh?”

“Đúng lại như thế nào?”

Quả nhiên! Hắn vẫn chưa nói tiếp, chính là tùy ý thưởng thức cái bật lửa, ở thời điểm cô uống nước, bất ngờ không kịp phòng thủ còn nói thêm: “Tôi từng nghĩ đến, bác sĩ thế gia nổi tiếng thành M, người nào người nấy đều có giáo dưỡng.”

Kết quả những lời này, làm cho cô một ngụm nước phun tới.

“Thực xin lỗi thực xin lỗi, tôi không phải cố ý!” Đại khái biết mình đuối lý, cô cuống quýt rút mảnh khăn trên bàn lên giúp hắn lau nơi bị ẩm ướt.

Hắn một tay không tiếng động tránh tay cô, từ trong túi tiền lấy khăn tay ra, tao nhã lau đi vết ẩm ướt. Một lát sau, mới hơi hơi nheo lại mắt âm trầm nói: “Cô là cố ý.”

“Không có không có! Tôi thề, tuyệt đối không có!” Cô giơ lên hai ngón tay, bộ dáng chân thành trước nay chưa từng có.

“Quần áo cũng ẩm ướt...” Hắn mắt mát lắc đầu.

“Tôi trả phí giặt ủi?”

Nhìn đôi mắt cô thật sự phiếm hồng, hần dịch nhẹ góc áo ẩm ướt, chẳng hề để ý nói: “Cái quần áo này cũng không quan trọng, dù sao cũng chỉ trị giá hai ba ngàn thôi.”

“Ôi! Đắt như vậy?” Giọng cô nâng cao, đôi mắt to ngay lập tức ngập nước, dùng ánh mắt đáng thương hề hề nhìn hần.

“Anh muốn tôi bồi thường tiền?”

Nếu không phải thật lưu ý đến đầy mắt giao hoạt kia, Hoắc Duẫn Đình thiếu chút nữa đã bị cô nhóc quỷ này lừa gạt. Hần khoát tay, chậm rãi nói: “Cô giúp tôi làm một chuyện, xem như là bồi thường.”

“Chuyện gì?” Cô vẽ mặt đề phòng, còn vội vàng dùng hai tay bảo vệ ngực, cảnh giác trừng mắt hần.

“Ha!” Tâm tình của hần háy mắt liền thoải mái, chỉ vì hiểu lầm của cô quá buồn cười.

Hơn nửa ngày, hần rốt cục mới ngừng ý cười, từ từ rút ra một điều thuốc châm mồi, hút một hơi rồi phụt tỏa làn khói trắng thản nhiên nói: “Yên tâm, tôi sẽ không bụng đói ăn quàng như vậy. Tôi muốn cô giúp tôi một việc rất đơn giản, cô nhất định có thể làm được.”

“Kia là cái gì?” Cô giơ tay lên đánh tan đi làn khói trắng trước mặt, mày nhăn lại một đoàn.

Không đành lòng lại đùa giỡn cô, hần một tay hướng làn khói chung quanh đè áp xuống, khói lửa trong nháy mắt tắt lịm.

“Tạm thời giữ bí mật đi, dù sao còn muốn chờ. Đưa đi động cho tôi!”

“Làm chi?”

“Cho tôi số điện thoại của cô.”

“Nga.” Cô ngoan ngoãn từ trong túi xách lấy ra di động đưa qua.

Hoắc Duẫn Đình tiếp nhận sau đưa vào con số, tiếng nhạc chuông du dương vang lên, hần lại nhấn vài cái rồi mới đem điện thoại trả lại cho cô, sau đó, thản nhiên từ túi quần đem chính mình di động lấy ra, bấm phím. “Tên của cô là? Vạn...”

Vạn Quý Phi thế này mới muốn màng hiểu ra được chính mình bị lừa, không kịp hối hận, cô mân miệng không ghèn giận trả lời: “Anh có thể gọi tôi là Vạn tiểu thư!”

Hàng lông mày của hần khẽ nhíu lại: “Tôi không có thói quen gọi tiểu thư.”

Một lời hai ý nghĩa, Vạn Quý Phi nghe hiểu được. Cô nhếch miệng, vươn tay cao giọng nói: “Đưa!”

Hoắc Duẫn Đình cười đem điện thoại dâng lên.

‘Bíp bíp bíp’, cô hai bap hát liền đem tên ấn ra, lại trả về cho hần. Hoắc Duẫn Đình chậm rì rì nhận cuộc gọi, mắt nhìn vào màn hình, bên môi hiện lên một tia tươi cười như có như không. “Vạn — Quý — Phi?”

Tên này tràn ngập cảm giác vui vẻ, hần cố ý kéo dài âm tiết, lại đem cô hoàn toàn chọc giận. Cô hai tay vỗ về phía mặt bàn, tức giận nói: “Vạn Quý Phi thì như thế nào?”

Tươi cười không ngừng mở rộng, hần không trả lời, ấn lưu lại, bỏ điện thoại vào túi quần.

Tên chính là tử huyết của cô, ha, thú vị!

“Này này! Không phải nói chụp ảnh sao? Đi mau đi mau!” Người bên cạnh tựa hồ lâm vào trầm tư, Vạn Quý Phi không kiên nhẫn vẫy tay thúc giục.

Hoắc Duẫn Đình từ trong kí ức phục hồi lại tinh thần, nhợt nhạt cười, không nói nữa, đánh xe chạy tới trước cổng trường học.

Vạn Quý Phi thân mình dựa vào lưng ghế dựa, thảm thán: Như thế nào xui xẻo mà gặp phải tên tiểu nhân này?

2. Chương 2

Con người ta thật sự không thể tùy tiện phạm sai lầm, Vạn Quý Phi xem như đã được lĩnh hội đầy đủ. Không phải chỉ bắn chút nước lên gương mặt nam nhân này thôi hay sao? Một chút chuyện hơi lớn mọi người hẳn là nên hóa thành việc nhỏ cỡ con, không phải giải quyết được rồi còn gì? Nhưng là hẳn cứ nhiên vịn vào chuyện này muốn cô hỗ trợ làm một chuyện để bồi thường, còn đem số điện thoại của cô cùng tên lừa đi.

Đêm đó chuyện này làm cho cô ảo não không thôi, may mắn sau hai tuần lễ, hẳn không có gọi điện thoại đến quấy rầy. Điều này làm cho lòng cô âm thầm mừng thầm một phen, nghĩ rằng tên kia đã đem việc này bỏ quên.

Thật thoải mái dễ chịu trôi qua kỳ nghỉ đông, sau khi khai giảng vào một buổi sáng sớm, cô nhận được một cuộc điện thoại, hiển thị trên màn hình là cái tên tưởng chừng đã bỏ quên bấy lâu “Hoắc Duẩn Đình”. Nghĩ rằng bạn cùng lớp keo réo gì, kết quả vừa mới chuyển nhận điện thoại, giọng nam như từ âm ty địa phủ kia vang lên truyền vào tai.

“Vạn — Quý — Phi.”

A! Cái phương thức gọi tên này, tần suất này, ngay lập tức khiến cô phát điên lên lại trí nhớ. Nguyên lai người này gọi “Hoắc Duẩn Đình”, nguyên lai ngày đó hẳn hẳn tâm lưu lại số di động của cô!

“Cô còn nhớ rõ hứa hẹn của cô không?”

“Hứa hẹn cái gì? Tôi không biết anh, anh gọi nhầm số rồi!” Cô muốn ăn vạ, bắt đắc dĩ vội vàng định cắt máy sau đó liền bên tai nghe được hẳn chậm rãi nói: “Không thể tưởng tượng được, người của bác sĩ thế gia vô lại như vậy.”

Bị nghi ngờ nhân phẩm nghiêm trọng, cô thiếu kiên nhẫn đem điện thoại đưa đến bên miệng, đặc biệt tăng thêm ngữ khí cường điệu: “Tôi — không — quen biết — với — anh!”

Đối phương ‘Chặc’ một tiếng, ngữ khí mang theo tiếu nuối lầm bầm lâu bầu: “Kỳ quái, bác sĩ Vạn làm người chính trực như vậy, làm sao có thể có một em gái như vậy? Ai, Đạm Dung tương lai gả vào nhà Vạn gia cũng thật là không sáng suốt chút nào, tôi phải khuyên cô ấy cân nhắc lại.”

“Anh!” Nếu anh trai bởi vậy mà chuyện tình cảm với Đạm Dung bị trở ngại, kia cô không phải sẽ là tội nhân thiên cổ sao?

Không nên không nên! Đến lúc đó cô chết bất quá một vạn lần đều không thể xong nha!

Trong lòng hít vào một hơi thật sâu, cô lập tức vui vẻ khoe miệng tươi cười. “Ai nha, là nói giỡn thôi, Hoắc tổng có gì phân phó?”

Biết được hẳn tìm cô mục đích là muốn khôi phục một trang web bị lỗi nhập tư liệu, Vạn Quý Phi thở nhẹ nhõm một hơi, ngấm lại công tác này hẳn là không khó khăn, vì thế liền đáp ứng.

Hai ngày sau hẳn nói muốn đưa tư liệu cho cô, hỏi trường học của cô ở nơi nào.

Người ta từ thật xa muốn đem này nọ đưa tới, kia khẳng định là cần gấp nha, cho nên Vạn Quý Phi không chút nào giấu diếm liền đem địa chỉ trường học thông báo.

Nhưng là sau đó gặp nhau, cô biết hẳn ngày đó thuận túy là vì vừa mới đến thành phố G đi công tác, chọn thuận đường ghé lại đây, điều này khiến cho cô hối hận không thôi, biết vậy chẳng nói rồi.

Lại sau đó nữa, cô lầm miệng ở trong điện thoại phê bình trang web của hẳn lỗi thời ảnh chụp âm u khó coi, lại càng không thể so với ảnh cô chụp. Kết quả, hẳn phi thường như đương nhiên mà nói: Vậy cô giúp tôi chụp lại đi. Vì thế, một màn chuyện xưa mở đầu như vậy.

Tất cả mọi phiền toái đều là cho tự cô làm vậy, nếu cô có thể quản tốt cái miệng của mình, sẽ không làm ột đống phiền toái thuận đà này xuất hiện. Hối hận nha!

Xe vững vàng lăn bánh, khoảng cách có chút xa, ý thức dần dần mơ hồ, đầu không thể mãi chịu không chịu liền gục xuống.

Vạn Quý Phi vài lần giãy dụa nâng mặt lên, dùng hai tay vỗ vỗ hai gò má, muốn thanh tỉnh lại chính mình. Chính là thức đêm quá độ đầu óc vẫn chưa hoạt động lại, không quá vài giây đầu lại tự nhiên hạ màn.

Bị đánh thức là chuyện của một giờ sau, mơ mơ màng màng mở to hai mắt, nhìn ra bên ngoài xem, xe dừng lại ở một cái ngõ hẻm, hiển nhiên còn chưa tới đích. "Đây là thế nào?"

"Đi ăn bữa sáng." Hoắc Duẫn Đình bỏ lại một câu, đẩy cửa xuống xe.

"Này!" Kêu người càng đi càng xa, cô gõ gõ cái đầu vẫn còn đang hỗn loạn, gắt gao đuổi sát theo.

Theo hần quẹo vào ngõ nhỏ chỗ sâu bên trong, Vạn Quý Phi ngửi được hương thơm món cháo, tinh thần không khỏi khôi phục chút ít. Đi đến cửa một gian phòng sạch sẽ trước mắt, mùi hương càng đậm, vốn dĩ nơi này có một quán ăn gia đình.

Mặt tiền cửa hàng trang hoàng không tính là tinh xảo, thậm chí có chút cũ nát, cô tự động đem nơi này phân làm quán ăn sáng.

Xuyên qua cửa lớn, đập vào mi mắt là hành lang bằng đá cổ xưa thanh nhã, không biết từ nơi nào truyền đến tiếng nước róc rách, à một cây chuối tây to lớn xanh biếc, tô điểm thêm vài phần hương vị quê nhà chất phác.

Xa xa trong đại sảnh có chiếc bàn trúc thủ công, bên trong cơ hồ không có trang hoàng vật gì đáng nói, không có vách tường xanh gập ghềnh phân cách, ánh mặt trời len lỏi trên đỉnh đầu, quạt trần cũ kỹ xoay tròn, chính là nhà ở phong cách những thập niên tám mươi.

Tốp ba tốp năm những con người đang nhàn nhã hưởng thụ bữa sáng, không náo nhiệt ồn ào, lại làm cho người ta có cảm giác thực thân thiết.

Một đại thẩm mặc tạp dề cười hì hì chào đón. "A Đình hôm nay trễ như vậy?"

"Ân." Hoắc Duẫn Đình thản nhiên đáp một chữ, hướng bên cạnh tiêu sai nói vừa đến, vào một cái gian phòng.

Oa, nguyên lai bữa sáng ở nơi này còn có nơi tiên lai bằng cảnh khác nha, gian phòng bên trong nho nhỏ, tuy rằng bàn cũ nát như bên ngoài phòng khách, thế nhưng có con đường vườn hoang ngoài trời.

Vạn Quý Phi thí diên thí diên chạy đi ra, bên ngoài rõ ràng là cái ao cá, mấy con cá chép mập mạp phe phẩy cái đuôi, sát bên là vách tường gập ghềnh ẩn hiện, nước trong theo khe hở chảy 'róc rách', êm tai dễ nghe. Ai nha, chỉ là ăn bữa sáng, khung cảnh cũng hữu tình như vậy?

"A Đình, như ngày thường giống nhau sao?" Đại thẩm thân thiết hỏi, hiển nhiên Hoắc Duẫn Đình là khách quen nơi này.

"Ân."

"Bữa sáng muốn ăn cái gì?"

"Cháo hoa, cho cháu thêm một đĩa ô liu."

"Hôm nay ăn thanh (thanh đạm) như vậy?"

"Ân."

Tựa hồ trừ bỏ từ này, hẳn sẽ không trả lời thêm gì khác. Vạn Quý Phi đảo đảo mắt, thông thả bước trở lại bên trong phòng, ngồi xuống đối diện hần.

Nơi này bố trí cùng đại sảnh không sai biệt lắm, đều là gia cụ thủ công bằng trúc, ngay cả cây tam cũng vậy, bằng điểm nhỏ ấy cũng mang theo sự khác biệt.

Đại thẩm quay đầu hỏi Vạn Quý Phi: "Tiểu thư muốn ăn cái gì?"

"Nga nga? Có cái gì ăn ngon?" Nói đến ăn cô sẽ tràn trề tinh thần.

"Nơi này của chúng ta điểm tâm cùng cháo đều rất nổi tiếng."

"Ân..." Thế nhưng lại không có menu cơm.

“Cho cô ấy một chén cháo trụng thịt nạc, thêm mấy phần điểm tâm đi.”

Đại thẩm lập tức gật gù đầu “Tốt, rất nhanh liền có.” Nói xong rồi đi.

Vạn Quý Phi liếc Hoắc Duẫn Đình: “Anh có phải nên trưng cầu ý kiến của tôi một chút hay không?”

Hoắc Duẫn Đình không có tâm địa tốt đáp: “Trả tiền là đại gia.”

Nhưng lại... Thế nhưng dùng tiền đập bể (???) cô! Vạn Quý Phi giương miệng, hơn nửa ngày đều không thể thốt nên lời.

Một bữa sáng tốn bao nhiêu tiền? Chẳng lẽ cô không thể trả nổi sao? Hừ! Đợi lát nữa ăn xong, tôi nhất định phải giành trả tiền trước, nhìn anh còn nói giỏi như vậy hay không! Vạn Quý Phi âm thầm hạ quyết định.

Một lát sau, đại thẩm lại xuất hiện, đưa bát cùng đũa tới đều cực kỳ giống đồ dùng những thập niên tám mươi trong những gia đình nông dân.

Sau khi cô rời khỏi, một nữ nhân lớn tuổi khác đưa trà cụ tiến vào. Vị a di này cũng là rất thân quen cùng Hoắc Duẫn Đình chào hỏi, sau đó bắt đầu pha trà. Tốc độ cực nhanh động tác lại vô cùng thuần thực tựa như thi triển ma thuật, nhìn thôi mà khiến cho Vạn Quý Phi trợn mắt há hốc mồm.

Đám người kia đi rồi, Vạn Quý Phi cầm lấy chén trà bằng gốm sứ nho nhỏ nhấp một ngụm. Trong khoang miệng tràn đầy mùi thơm ngát len lỏi vào cánh mũi, lưỡi ướm tát, không ngờ uống thật sự rất ngon.

“Đây là trà gì?”

“Nhân sâm ô long.”

“Nga.” Tuy rằng vị không sai, nhưng trà không phải món yêu thích của cô, cho nên uống hết một chén cô sẽ không dùng thêm nữa, nhưng thật ra Hoắc Duẫn Đình lại uống thêm mấy chén.

Sau đó, cháo hoa nóng hổi được đưa lên bàn. Hoắc Duẫn Đình ngay cả ý tứ hỏi một chút cô có muốn ăn hay không cũng đều không có, gợn gàng đem bát cháo kéo đến để trước mặt chính mình. Vạn Quý Phi mắt lạnh ngược nhìn, lại một lần nữa xác định người này không có phong độ.

Người trước mặt đem đĩa gốm sứ nho nhỏ màu xanh đựng ô liu đen cho vào với cháo rồi lại quấy đều, cúi đầu thổi nhẹ, đôi mắt khiến cho Vạn Quý Phi mãnh liệt nuốt nước miếng, lại ngượng ngùng mở miệng.

Khói trắng lượn lơ bay lên, khiến thấu kính hắt bóng lung mờ mờ. Hoắc Duẫn Đình không thể không lấy đĩa kính đặt sang góc bên, lại vén tóc mái quá dài sang một bên, một ngụm lại một ngụm bắt đầu ăn.

Vạn Quý Phi cúi đầu nhìn một cái hần, đột nhiên ‘Phốc’ một tiếng bật cười.

Hoắc Duẫn Đình phút chốc ngẩng đầu, tóc mái dài che khuất hai mắt thiếu đi chút nghiêm túc.

“Cười cái gì?”

“Không.” Cô cố làm cho gương mặt bình thường nén nụ cười, vụng trộm lại liếc hần một cái, thế nhưng đầu vai lại run ngày càng lợi hại hơn.

Hoắc Duẫn Đình đem kính mắt treo trở về trên cánh mũi, bị cô tinh ranh như mèo trộm được thịt cười cợt như vậy thật sự khiến hần rất không thoải mái: “Rất cuộc là cười cái gì?”

“Anh, ha!” Cô một tay nâng má, nghĩ đến bộ dáng của hần vừa rồi lại cảm thấy rất buồn cười.

“Kỳ thật anh là vì mắt quá nhỏ, cho nên mới đem tóc mái nuôi dài như vậy để che khuất đi, đúng không?”

Hoắc Duẫn Đình khéo mắt vừa kéo, cúi đầu tiếp tục ăn cháo, thế nhưng vì nguyên nhân nhầm chán như vậy.

“A, tức giận?” Có thể khiến cho hần bạo phát làm cho Vạn Quý Phi càng cười đến làm càn, vén mái tóc dài vướng víu, ở không gian cuốn lại.

“Mang kính mắt nên không ai biết là mắt của anh nhỏ, sau khi lấy kính ra liền phi thường rõ ràng.”

Hần nuốt một ngụm cháo, không chút để ý nói: “Tôi không biết là mắt mình nhỏ.”

“Ai nói không nhỏ?” Côphút chốc xoay chuyển thất lưng, với người sang ngang bàn thân thủ vén tóc máitrên trán của hấn, tỏ vẻ ngạc nhiên: “Xem, không nhìn kỹ lại còn tưởng rằng anhđang khép từ từ hai mắt!”

Hoắc Duẫn Đình nâng mátlên chăm chú nhìn cô. Hấn thế nhưng... Bị đùa giỡn ?

Chỉ nhìn chưa thấu gânxanh trên trán ai – kia, Vạn Quý Phi hoàn toàn không ý định nhìn ánh mắt củangười khác híp mắt nhìn tường tận, còn đặc ý đem mặt để sát vào hấn, chỉ vàođôi mắt của chính mình.

“Xem đi, như vậy mới gọilà mắt to, của tôi ít nhất là lớn hơn anh hai lần!” Vừa dứt lời, cô còn làmđáng vuốt hàng mi dài kia.

Hoắc Duẫn Đình nhẹ nhàngkéo móng vuốt của cô ra khỏi người, bình tĩnh cho thêm chút ô liu vào bát cháo.Con nhóc này, kỳ thật thực dễ dàng hí hửng.

Không nhận được hiệu quảnhư mong muốn, Vạn Quý Phi nỗ bĩu môi ngồi thẳng thân mình, hai tay nhu thuận thả lại trên bàn. Nhìn người ta đều nhanh đã ăn xong rồi, bụng của cô trốngkhông thản nhiên lại đang thét gào, đồ ăn như thế nào còn chưa mang đến? Rấtmuốn ăn rất muốn ăn. Về mặt u oán theo dõi bát của hấn, mà hấn sau khi nhậnthấy được của cô ánh mắt, mỉm cười, ăn càng thoải mái.

Qua mười đến phút, cháo cùng điểm tâm rốt cục cũng đưa tới. Lúc này Hoắc Duẫn Đình sớm đã ăn no gác đũa lại, sau khi lau miệng xong thì nhàn nhã tiếp tục thưởng thức trà. Tuy rằng đầmuốn đói đến tiền hung thiếp hậu bối*, nhưng bởi vì ở trướcmặt người xa lạ, cô vẫn là bận tâm chú ý đến hình tượng.

*Tiền hung thiếp hậubối: Chỉ một người đói đến cùng cực

Thanh tao giải quyết haiphần điểm tâm, thấy hấn ngồi đó nhàm chán, cô mở miệng hỏi: “Anh không ăn sao?”

Hoắc Duẫn Đình nâng chéntrà nhỏ lắc lắc đầu “Cô thích liền ăn nhiều một chút.”

Nếu hấn tỏ vẻ không ăn,Vạn Quý Phi cũng không khách khí, vui vẻ đem điểm tâm còn lại diệt sạch sẽ. Saukhi giải quyết nửa bát cháo, cô đã ăn no cơ hồ không thể động đậy.

“Ăn xong rồi?”

“Ân.” Cô thỏa mãn gật nhẹđầu, nơi này nhìn mặc dù có chút cũ nát, thế nhưng đồ ăn lại khá ngon miệng.

“Kia ẩn cái nút bên cạnhcô, gọi người đến tính tiền.” Hấn chỉ chỉ phía sau cô.

Vạn Quý Phi lấy khăn taylau miệng, khí phách nói: “Bữa này để tôi mời đi.” [TNN: ừa~ chết nhé!! ^__+]

“Vì sao? Tôi cũng khôngthể để cho nữ sinh thanh toán.” Hoắc Duẫn Đình ngạc nhiên.

Cô kiên trì: “Ân, coi nhulà vì cảm ơn anh dẫn tôi đến ăn mỹ vị như vậy đi, huống hồ hôm nay tôi ăn sovới anh nhiều hơn, tôi trả tiền là đúng rồi .”

Ánh mắt phía dưới thấu kính lóe lóe: “Cô xác định?”

“Ân!” Vạn Quý Phi nặng nềmà gật đầu. Kỳ thật giờ phút này trong lòng cô nghĩ, mới ăn có chút ít này nọ,phỏng chừng tốn không bao nhiêu tiền.

Hoắc Duẫn Đình không hềlên tiếng, yên lặng mỉm cười.

Đại thẩm không tới vàigiây đã tới rồi, cô tự nhiên cực kỳ đi đến bên người Hoắc Duẫn Đình, vừa mớimuốn xuất ra hóa đơn, Hoắc Duẫn Đình chĩa chĩa người đối diện: “Cô ấy nói cô ấytrả tiền.”

Đại thẩm tuy rằng kinhngạc, cũng không nói gì, cười dời bước tới bên người Vạn Quý Phi, đem hóa đơndưa cho cô: “Phiền toái bốn trăm hai mươi tám.”

A? Ánh mắt trong nháy mắttrùng lớn! ”Cái gì... Cái gì? Dì nói lại lần nữa xem?” Cô nhất định nghe lầm?

“Bốn trăm hai mươi tám!”Trả lời nói năng có khí phách!

Một chút bữa sáng hơn bốntrăm khối, quán ăn này điên rồi sao? Cô mới ăn mỗi món cháo trứng thịt nạc? Sủicảo? OK! Vừa rồi kia bánh dẻo còn có tôm tươi, coi như là sủi cảo đi. Còn có cái gì? Còn có bánh đậu đỏ cùng bánh cái củ đường, mà hấn chỉ ăn cháo hoa! Hốcha a!

“Dì... Dì có hay không tính sai?” Lại một lần nữa đặt câu hỏi nhưng trở nên yếu đuối vô lực.

“Không có nha? Một gian phòng này trong nhà loại thấp nhất tiêu phí là bốn trăm khối, mà các người uống nhân sâm ô long cũng đã ba trăm rưỡi, a Đình mỗi lần đến đều đã quen, hẳn biết giá. Hơn nữa còn có phần điểm tâm khác, giá đúng là vậy.” Đại thẩm vẫn như cũ duy trì ý cười trong suốt thái độ có lẽ.

Vạn Quý Phi run rẩy nghiêm mặt sụp đổ nhìn về phía Hoắc Duẫn Đình, đôi phương gật gật đầu, cười đến cả người lẫn vật vô hại, không hồn không giận bổ sung: “Cô không phải mới vừa rồi có uống?”

A a! Nếu cô biết vừa rồi một ly trà kia khả năng trị giá một trăm khối, đánh chết cô cũng sẽ không uống! Vạn Quý Phi giống như sợ tới mức hoa dung thất sắc (biến đổi sắc mặt -> bạn là bạn tái mét, rồi xỉu. Ai làm gì thì làm) da mặt từng lớp từng lớp rạn nứt. Một bữa sáng hơn bốn trăm... Một bữa sáng hơn bốn trăm... Cô thật sự không thể tin được, thế giới này quá điên cuồng rồi!

“Nếu cô bất tiện, vẫn để tôi trả đi.” Hoắc Duẫn Đình nói xong còn thật sự móc túi quần.

Vạn Quý Phi gắt gao cầm lấy túi xách, vô cùng đau đớn nói: “Không cần!” Cô như tráng sĩ chặt đứt cánh tay, run rẩy đưa tay móc túi tiền con mèo nhỏ, rút ra tờ năm trăm nguyên.

RMB (hay còn ký hiệu là CNY – là đồng Nhân dân tệ của Trung Quốc. Tỷ giá các loại tiền tệ bạn có thể tham khảo link) đáng yêu nha, lão mẹ người ở đâu chiều dài người ta không rõ, lại bị lừa! Ngẫm nghĩ phí sinh hoạt trong nửa tháng cứ như vậy đi mất, cô không đành lòng lại nhìn, nén khuôn mặt thương tâm muốn chết đem tờ tiền đưa cho đại thẩm.

Đại thẩm nói lời cảm ơn, sau đó đem tiền thu đi. Vạn Quý Phi lau khóe mắt, tiểu tâm can thật sự rất đau nhức.

Trả lại tiền lẻ còn thừa, đại thẩm mặt mày vui vẻ đưa tiền bọn họ. Vẫn là Hoắc Duẫn Đình đi phía trước, Vạn Quý Phi tứ chi mệt mỏi theo sau. Ra đến cửa, cô hướng cạnh cửa thoáng nhìn, “Hắc Viên” hai cái chữ điều khắc to cứng cáp hữu lực. Hắc Viên, là hắc điểm đi? [O.*__*.O]

Phát hiện người phía sau không theo kịp, Hoắc Duẫn Đình quay đầu lại, thấy cô liên tiếp quay đầu, một bộ dạng bấp bênh, khóe miệng không hiểu sao nhẹ nhàng gợn lên. [T__T Hắc lang]

“Nếu thích như vậy, lần sau lại mang cô đến.”

“Ôi!” Vạn Quý Phi lấy ánh mắt lợi hại như mũi kiếm từ phía sau âm thầm bắn chết hắn.

“Cảm ơn cô mời bữa sáng, tôi đã lâu cũng chưa ăn vui vẻ như vậy.”

Vui vẻ cái rắm! Mới ăn mỗi bát cháo hoa! Vạn Quý Phi sau lưng nheo mắt thật sâu lại, hai tay lặng lẽ gờ lên, rất có tư thế ‘nói nữa tôi liền bóp chết anh’.

Người phía trước đột nhiên quay đầu, hại cô chưa kịp thu lại cánh tay trở lại, chỉ có thể ngượng ngùng đem quyền đầu phóng tới một bên má làm bộ như đáng yêu ngây ngô cười.

Hoắc Duẫn Đình ho nhẹ, thanh thanh thản nhiên nói: “Lần sau, đừng nữa theo ta đoạt nga.” Dứt lời hắn một tay cho vào trong túi quần, chân nhẹ nhàng giẫm bước đi.

3. Chương 3

Không nên cậy mạnh ! Không nên cậy mạnh !

Volvo màu đen ở phố nhỏ rẽ vào vài ngõ hẻm, Vạn Quý Phi cũng không để ý tới, trong đầu không ngừng lặp lại câu nói kia: Không nên cậy mạnh ! Ô! Bần cùng lại học người ta giả giàu sang? Đây gọi là nhịn một chút gió ngừng sóng lặng, lùi một bước tiến của dư dật (Daisy: cái này ta cũng không chắc lắm, đại khái là thế). Đắm ngực a!

Lúc cô đang tự trách trăm ngàn lần, tiếng chuông như thiên lôi bất ngờ kêu vang không kịp phòng bị: “Mẹ bạn tìm bạn, ba bạn tìm bạn, ca ca bạn tìm bạn, bà nội bạn tìm bạn, chú dì bạn trên toàn thế giới cũng tìm bạn! Mẹ bạn tìm bạn, babà bạn tìm bạn, ca ca bạn tìm bạn...”

Người kia đang lái xe quay đầu liếc cô một cái, pha ý vị thâm trường, giống như âm thầm cười nhạo sở thích của cô thật buồn nôn.

“Ha ha... Ha ha...” Vạn Quý Phi quay đầu, xấu hổ hướng hân cười cười, mặt nhăn cái mũi giống Happy Dog* buồn cười vô cùng. Cái này hình tượng thực nữ thật sự toàn bộ bị hủy! Lấy tốc độ kinh người mở ra túi xách tìm di động, nhanh chóng đem tiếng chuông điện báo tắt đi.

*Happy dog: chú chó đang cười

“Tiểu Phi nha, cuối tuần này trở về không? Khai giảng lâu như vậy, bà nội nhớ cháu. Nếu cháu trở về, bà gọi bảo tiểu Dung cùng a Tuệ về nhà ăn cơm chiều nga.” Từ di động truyền đến liên tiếp thanh âm quen thuộc và cấp tốc.

Vạn Quý Phi trong lòng tràn đầy ấm áp, là người nhà cô yêu nhất.

“Cháu trở về ạ, buổi chiều đến.” Đầu đã ở thành phố M, đêm nay đương nhiên về nhà.

“Mà cháu đừng về muộn nha, đừng ngủ muộn, cơm trưa nhớ rõ ăn đầy đủ, ăn xong liền trở về, ngồi xe phải cẩn thận.”

“Àn, cháu đã biết.”

Sau khi tiếp xong cuộc điện thoại, Vạn Quý Phi im lặng nhìn ngoài cửa sổ. Người trong nhà luôn đem cô thành tiểu hài tử, kỳ thật cô đã hai mươi mốt, qua sinh nhật lần này liền hai mươi hai. Khi nào thì mới có thể trở thành người lớn chân chính? Yêu đương, kết hôn, sinh con... Ngắm lại ở trong lòng ẩn hiện thân ảnh cao ngạo kia, cô không khỏi thổn thức.

Trong không gian nhỏ hẹp đột nhiên cảm thấy yên lặng, Hoắc Duẫn Đình thoáng quét qua trắc diện (mặt bên) của cô liếc mắt một cái, cũng không nói chuyện.

Chiếc xe tiến vào biệt thự trong tiểu khu, không đến một hồi ngôi nhà của hân hiện hữu ra trước mắt. Biệt thự ba tầng, còn có hoa viên, quả nhiên là kẻ có tiền. Đi đến một bên hoa viên, dưới chân có vài nấc cầu thang, nhà Hoắc Duẫn Đình có đặt dùng camera chống trộm. Khi ngọn đèn bật sáng lên, Vạn Quý Phi không khỏi “Oa” một tiếng kêu lên.

Nơi này... Nơi này thật sự rất tuyệt! Trước không nói trong phòng cổ kính với phong cách thiết kế tao nhã sao, từ sơ pha đối diện kia liếc mắt qua tám cửa sổ thủy tinh, phóng tầm mắt ra ngoài, thế nhưng thu vào tầm mắt là hơn phân nửa đầy nước màu lam, mà trên bờ còn có dòng nước chảy róc rách êm tai.

”Kết cấu này, rất tuyệt!” Cô từ trong đáy lòng tán thưởng.

“Àn, là Đạm Dung nhà cô thiết kế.”

“A!” Vạn Quý Phi kinh hỉ quay đầu nhìn hân, cũng không chú ý hân ở trước mặt mình nói về Đạm Dung dùng sở hữu cách kia là có dụng ý gì. Là tiểu Dung Dung thiết kế, cô ấy thật là lợi hại a!

Ghé vào trước tám kính thủy tinh, nhìn làn sóng bên ngoài lăn tăn, Vạn Quý Phi đối với Đạm Dung kính ngưỡng (vừa kính trong – lại thêm ngưỡng mộ) nhất thời giống như nước sông cuộn cuộn dâng trào, miên man không dứt.

Trước mặt Hoắc Duẫn Đình, cô thật tự nhiên toát ra cảm giác tự hào vô cùng khó hiểu như vậy, xem ra cô thật sự thực ưa thích thực để ý đến Đạm Dung, thích đến chỉ cần tiếp xúc đến nơi do cô ấy thiết kế gì đó, đều có thể biểu đạt ra lòng nhiệt tình yêu thương như thế.

Mới phát hiện, chính mình đối với cô giống như đặt quá nhiều sự chú ý, này phong phải có chút không không ngoan? Kỳ thật sau khi xem xét xong tư liệu, hân đại khái cũng sẽ không đi tìm cô, quan hệ hai người có thể chấm dứt như vậy, nhưng vì sao luôn lơ đãng kéo cô đi theo, luôn thực hoài niệm cô rõ ràng phát điên lại giả vờ thành bộ dáng đứng đắn? Nghĩ vậy, hân không khỏi tươi cười, một mình hướng bên trong đi đến.

Đem một loạt đèn trang hoàng toàn bộ mở ra, đập vào mắt có thể thấy rõ được, trên hai mặt tường cao thắp bất đồng, phía trước tùy tiện chất đồng gốm sứ cùng bát cổ, hiện tại đã đều trang trí bày biện ở mặt trên.

Quên mất từ khi nào bắt đầu thích mấy thứ này, bằng tuệ nhân (con mắt tinh tường) đặc biệt, một mua một bán, hẳn toàn thu được túi vàng nhiều nhất. Nếu có ngày bỏ qua một bên hào quang người thừa kế của Hoắc gia, hẳn vẫn là có thể nuôi sống chính mình.

Cười cười tự giễu, hiện tại nói chuyện này thật sự là còn quá sớm. Hắn cầm lấy một cái khăn lau màu đỏ, ở trong bát Thanh Hoa lau vài cái. Quay đầu lại nhìn cô nhóc kia, dĩ nhiên còn đắm chìm ở trong sự say mê, vì thế lớn tiếng kêu: “Thường thức đủ chưa?”

Nghe được thanh âm Vạn Quý Phi thế này mới bừng tỉnh, lập tức thu hồi hình dáng chữ “Đại” nằm úp sấp tay chân. Cô như thế nào giống lão nông phu quê mùa, mất mặt.

Bước qua mặt sàn lát gỗ phản chiếu những chùm tia sáng dưới chân, thông thả bước tới bên người hắn. Tầm mắt lướt qua đều là chai chai lọ lọ, cô đoán không ra giá trị.

Ánh mắt dừng ở khắp ngõ ngách xung quanh, di? Cái này có thật là bình bồ đào trong đồ án thiết kế nhonhỏ mà cô khi lục tìm tư liệu đã thấy qua. Cô khom người nhìn kỹ, thật sự là nó nha. Bất quá vật thực so với ảnh chụp trên mạng nhìn đẹp mắt hơn nhiều.

“Tôi biết cái này, gọi là... bình Quan Âm bồ đào*!”

*Bình Quan Âm bồ đào

“Àn.”

“Thực quý báu?” Đối mấy thứ này, cô không hiểu biết rành rọt, cô hơi nghiêng đầu, bộ dáng rất ngạc nhiên.

“Bình thường, không phải thực đáng giá.”

“Nga.” Vạn Quý Phi lại cẩn thận tỉ mỉ quan sát, thân bình mảnh mà dài, mặt trên có họa đào mừng thọ, phần thân mặt bình quét sơn trơn bóng tinh tế, họa sĩ chạm khắc tinh tế, tạo hình rất khác biệt. Đưa tay nâng nó lên, mặt trái còn có một câu thơ: hương khí phân phương sắc canh diễm, giáo âm uyển chuyển vận như lưu (????)

“Thật sự không đáng giá tiền sao?” Cô thì thào tự nói.

“Là gốm sứ trong nước, lịch sử không tính là lâu, khi vào trong tay chỉ mới hơn hai vạn.” Trả lời không chút để ý.

“Oa!” Vạn Quý Phi kinh hô một tiếng, tay thiếu chút nữa thì trượt. Hơn hai vạn khối, còn không kêu đáng giá... Nghiêm trọng khinh bỉ những kẻ có tiền này! Cô mân mân miệng, khúm núm đem đồ vật nọ thả trở lại chỗ cũ. Mất thấy tay chớ động! Mất thấy tay chớ động nha!

“Có thể bắt đầu rồi chứ?” Hắn buông khăn lau trong tay hỏi.

“Ách? Có thể.” Nghe xong cái giá hắn nói, Vạn Quý Phi đột nhiên liền cảm thấy chính mình rất trong sáng. Tuy rằng từ nhỏ thích chụp ảnh, từ khi học sơ trung (trung học cơ sở) bắt đầu hiểu rõ những dãy chữ số để điều chỉnh máy chụp ảnh, cho đến khi cô biết cách tạo hiệu quả làm sao cho tốt thì luôn chụp liên tục, tay không thể ngừng, ngay cả đến trường cũng không bỏ qua.

Sau đó khi chuyển cấp thilen đại học, được bà nội tặng máy chụp ảnh làm món quà cổ vũ. Khi đó cô vui mừng dành một thời gian dài đi nghiên cứu, người trong phòng ngủ đều toàn là người mẫu của cô. Nhưng là, kia đều chỉ là để thỏa mãn niềm vui, đối mặt với những đồ vật quý báu gì đó, cô có tài gì đức gì có khả năng chụp tốt? Ai, phía trước không nên tùy tiện nói ra miệng, thật đau đầu!

“Vạn nhất tôi chụp không tốt thì phải làm sao?” Hứng thú của cô đã muốn bắt đầu rồi.

“Không thì có thể làm sao bây giờ, cô trước cứ thử xem sao đi.”

“Nhưng mấy thứ này rất quý báu, anh phụ trách chuyển nga.”

“Được rồi.”

Cầu người làm việc, ngữ khí của hắn mang theo sự khách khí. Nếu đã đẹp xong đường đi, Vạn Quý Phi liền yên tâm.

Nói vậy chứ chụp tĩnh vật thì cô vẫn là lần đầu tiên, sau khi đùa nghịch một vòng, đem tất cả mọi nguồn sáng toàn bộ mở ra, cô thử vài lần, thế nhưng luôn thất bại!

Gồm sứ sáng bóng, đèn chụp ánh sáng không đủ, bật đèn không đúng khiến cho phản quang lợi hại thêm thì chính là có rất nhiều khe hở.

Tên Hoắc Duẩn Đình đang từ đầu còn phụ họa bên trái bên phải cô, sau di động vang lên vài lần, hắn đơn giản đi tới cửa tiếp điện thoại. Cô đơn độc một thân chạy tới chạy lui thay đổi vài góc độ bày biện cảnh trí khác nhau, hiệu quả tạo ra vẫn còn xa mới đạt yêu cầu. Chưa từ bỏ ý định, nơm nớp lo sợ đem bình hoa chuyển đến chỗ khác đi, cơ hồ từng góc đều thử qua, kết quả vẫn là giống nhau.

Buổi sáng ăn gì đó bắt từ bắt giắc liền tiêu hóa hết, cô lại vừa mệt vừa khát. Cách nơi xa xa nhìn về phía hắn, lo lắng có muốn hay không rõ ràng thừa nhận chính mình kỹ thuật không đủ, không chụp nữa quên đi. Nhưng là quay đầu ngẫm lại, liền như vậy nhận thua không phải tác phong làm việc của cô. Hắn là muốn làm như thế nào? Xem ra chỉ có thể lên mạng tìm kiếm biện pháp.

Nam âm trầm thấp từ tính truyền vào trong tai, cô theo tiếng hướng tầm nhìn ra cửa, chỉ thấy nam nhân kia tay trái cầm di động tà tà tựa vào bên khung cửa nói liên miên một hồi, mà tay phải vô ý thức cuốn tóc mái, động tác thật phần trẻ con.

Bên trong nhá nhem tối, bên ngoài ánh nắng mãnh liệt chiếu xạ vào, rọi chiếu vào hình dáng của hắn tạo nên một vầng sáng mờ lung. Tựa như nghe được tiếng bước chân, hắn chậm rãi quay đầu, tóc mái bị gió gây nên có chút hỗn loạn, ánh mắt có điểm dài nhỏ chăm chú nhìn cô, ánh mắt thâm thúy, giống một cái đầm bích thủy.

Quang ảnh lần lượt thay đổi trong lúc đó, trái tim đột nhiên đập dồn dập ‘Thình thịch thình thịch’ kinh hoàng. Vạn Quý Phi lấy tay che ngực, cau mày đứng lại, cả người có loại cảm giác mềm nhũn tê dại ma quái!

“Chuyện gì?” Hắn thu hồi điện thoại, đến gần cô đang ở nơi đó ngẩn người.

“A? Không... Không có việc gì.” Trời ạ, cô vừa rồi thế nhưng bị đôi mắt nhỏ này phóng điện sa ngã. Tiểu sư huynh, em thực xin lỗi anh. Cô nhỏ nhỏ tự trách một chút, vội vàng hỏi: “Anh có máy tính không? Tôi muốn tra vài thứ.” [TNN: Phi nhi à đừng xin lỗi làm chi O___O]

“Cô đợi chút.” Hắn nói xong liền đi ra ngoài.

Vạn Quý Phi nặng nề mà thở phào nhẹ nhõm, đi đến khu sofa ngồi xuống, nhìn tia sáng màu xanh da trời từ tấm thủy tinh rơi xuống đất kia, suy nghĩ lắc lắc dao động phiêu bồng. Trong phòng thực tĩnh lặng, tựa hồ không có những người khác ở. Đột nhiên phát hiện chính mình thực ngốc nghếch, thế nhưng cùng một nam nhân mới gặp mặt vài lần về nhà, cô có thể hay không sơ suất quá?

Rối rắm một hồi, thân ảnh của hắn xuất hiện ở trước mặt, sau đó mang theo Ipad qua đây. Vạn Quý Phi yên lặng tiếp được, cái này vô dụng quá, thao tác cũng không thuần thục.

Lúc này ngoài phòng truyền đến tiếng bước chân, Vạn Quý Phi chính là đang chuyên tâm quan sát màn hình, cũng không để ý. Thình lình một hộp sữa đưa tới trước mặt, cô ngẩng đầu, bắt gặp một a di trung niên vận quần áo gia nhân đi ra ngoài. Nguyên lai, trong phòng còn có người khác.

“Uống chút gì đi, nhìn cô cũng mệt mỏi.”

Hắn giơ cốc sữa trên tay, Vạn Quý Phi đành phải sửng sờ tiếp nhận. Theo ống hút đi vào, chất lỏng lạnh lẽo theo xuống, thật sự là đã khát.

“Có phải có vấn đề gì hay không?” Hắn tiếp cận lại gần hỏi.

Hơi thở nam tử xa lạ chợt tới gần, Vạn Quý Phi mặt không thay đổi bỗng chốc lại “Á” một tiếng đỏ bừng. Aйна, cô làm sao có thể đối với nam nhân ngoài Tiểu sư huynh cảm thấy thẹn thùng?

“A? Nga... Đúng, rất khó chụp tốt.” Cô một bên lắp bắp trả lời, một bên nhẹ nhàng dời một chút, buồn bực lấy tay chỉ ở trên màn hình máy tính, lại giơ lên trước mặt hắn: “À... Muốn ảnh chụp thật tốt, đầu tư chút thiết bị. Bất quá, việc này có tất yếu không? Nếu không... Anh thỉnh nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp chụp đi, họ hẳn là có mấy thứ này.” Nếu lựa chọn người xong, cô là có thể giải thoát được rồi.

Hoắc Duẩn Đình ngồi thẳng thân mình, xoa xoa thái dương, thần sắc khó xử. Hắn chính là không muốn để cho người không cần thiết nào ra vào mới tìm cô. "Tôi buổi chiều đi mua đi."

"Nga." Cô có chút thất vọng. Lúng ta lúng túng đem máy tính đặt trên bàn trà, đối với ngón tay thật cần thận hỏi: "Kia... Tôi có phải hay không có thể đi rồi?"

Hoắc Duẩn Đình hí hửng mắt cho cô một cái xem thường "Là cô đề nghị, cô tưởng như vậy liền chạy trốn?"

A! Cô lại tự gây nghiệp chứ! Thực xui xẻo!

Ôi~ anh nam chính thì yêu ngay cái nhìn đầu tiên < sét=" " đánh=" " một=" " phát=" " là=" " trúng=" " đích=" " luôn=" ">

Còn chị Phi nhà mình thì đã rung động rồi nhưng cứ cố chấp thôi~ nhưng thật thích, ss Phi nên làm khổ thì cứ làm.

4. Chương 4

Từ thành phố G chạy về thành phố M, lại từ thành phố M trở về thành phố G, ngắn ngủn trong một ngày, Vạn Quý Phi theo Hoắc Duẩn Đình qua lại giữa hai cái thành phố. Trên đường xuống xe ăn qua cơm trưa, sau đó đi tìm thiết bị chụp ảnh thành ra đi lại suốt hai giờ, mới vừa lòng với món thiết bị hỗ trợ chụp ảnh, bao gồm đèn đánh quang (chế tạo ánh sáng) cùng một số vật dụng bài trí. Khi trở lại trên xe, cô rút cục nhắc tay đầu hàng.

"Không được, tôi muốn về nhà... Buồn ngủ... Phải nghỉ ngơi!" Cái gì hình tượng thực nữ dù gắng phát huy cũng không chịu nữa rồi, trời ạ, quả thực là muốn lấy mạng người mà, bình thường ngay cả đi dạo phố đều lười, vậy mà hiện tại lại cùng với hắn chẳng liên quan gì đi lâu như vậy. Nếu biết hôm nay khối lượng vận động sẽ lớn như vậy, tối hôm qua cô chắc chắn sẽ không thức đêm. Tinh thần nghiêm trọng không đủ sức còn chạy tới chạy lui, cô cảm thấy xương cốt toàn thân sắp vỡ vụn hết rồi.

"Thực sự là mệt như vậy?"

Trả lời là thanh âm hừ hừ rồi.

Hoắc Duẩn Đình sờ sờ cái mũi, thật sự là không có biện pháp đối với cô.

Khi chiếc xe lại hướng thẳng thành phố M chạy đi, Vạn Quý Phi cuối cùng cũng không thể chống đỡ được cơn buồn ngủ, ngồi tại ghế phụ ngủ mơ mơ màng màng. Cho đến khi hãm phanh đột ngột, cô mới bừng tỉnh dậy.

Nheo mắt nhìn ra ngoài, ánh vào mi mắt đã là ngã tư đường quen thuộc. Trước mặt bất thành lỉnh có một con cún không biết sống chết băng qua đường cái, cho nên hắn mới đột ngột dừng xe?

Sau khi biết rõ ràng tình huống, Vạn Quý Phi nặng nề mà ngồi ngay ngắn trở lại trên ghế. Đột nhiên một mảnh giấy đưa tới trước mặt: "Lau sạch nước miếng."

A? Cô theo bản năng sờ sờ bên môi, thật sự có một mảng ẩm ướt lớn. A! chết! Cô đoạt lấy mặt giấy, dơ mặt lau đi khóe miệng. Cúi đầu truyền vào trong tai là tiếng cười nặng nề, Vạn Quý Phi bỗng chốc khuôn mặt đỏ bừng lên, âm thầm trong lòng lại mắng hắn, lại ngay trước mặt vạch trần bộ dạng quần bách của thực nữ, rất không phong độ.

"Nhà cô ở nơi nào?"

"Ồ..." Cô đúng lúc ngừng lời muốn nói, tròn mắt đảo một vòng "Anh đậu chỗ này là được." Nguy hiểm thật, vừa rồi thiếu chút nữa liền tiết lộ địa chỉ nhà.

"Hắn là còn chưa tới đi? Tại đây để cô xuống, chẳng phải là cô phải đi bộ trở về?"

"Ha... Tôi thuận tiện mua chút đồ."

"Không phải rất mệt sao?"

“A?” Vạn Quý Phi nhất thời phản bác không được, đành phải hết sức ầm ỹ báo cáo địa chỉ. Quyết định không hề cùng người này nói thêm nửa câu gì nữa, bởi vì cô phát hiện chính mình không phải là đối thủ của hắn. Người nào đó ở trên xe xấu xa tươi cười tiếp tục đi về phía trước, khi quẹo vào ngã tư đường hẹp, cô mới vội vàng mở miệng: “Liên dừng ở phía trước!”

Volvo màu đen từ từ dừng lại, Vạn Quý Phi lập tức cởi dây an toàn, mới mở cửa xe, phía sau truyền đến thanh âm thản nhiên: “Ngày mai tiếp tục nha.”

“A?” Vạn Quý Phi về mặt đau khổ quay đầu.

Hắn một tay chống tay lái, đối mặt với cô tựa tiểu phi tiểu (cười như có như không) nói: “Sớm hoàn thành sớm giải thoát mà.”

Bị nói trúng tâm sự, Vạn Quý Phi suy sụp buông lỏng hai vai, không quá tình nguyện đáp ứng.

Hoắc Duẫn Đình bị vẻ mặt oán hận của cô chọc cười, vươn thân qua xoa xoa đầu cô, giống như dỗ dành tiểu quý ôn nhu nói: “Sau khi làm xong mời cô ăn đại tiệc.”

Vạn Quý Phi một tay đẩy móng vuốt của hắn, không hề liếc hắn một cái, phần nộ xuống xe. Hừ! Ai hiềm lặn đại tiệc của anh ! [TNN: Phi Phi ko phải người thích ăn nhất sao O^__*O]

Về nhà cảm giác chân cũng đỡ hơn nhiều rồi, cũng không thêm bận tâm mặt mũi gì nữa làm chi, dựa thẳng lưng vào trên sofa, còn có hoa quả đưa đến. Trên bàn sau khi đặt đầy đồ ăn, thì thấy bà nội cùng một nam nhân trung niên cầm la bàn từ trên lầu đi xuống dưới. Nghe mẹ nói trong nhà có vị đại sư phong thủy đến, hẳn là hắn đi?

Đối với bát quái, Vạn Quý Phi tất nhiên là hứng thú tăng nhiều, đặc biệt đối phương nói lời nói làm cho cô muốn ôm bụng cười như điên.

“Yên tâm, căn cứ theo suy tính của tôi, bà năm nay nhất định có thể ôm cháu trai rồi.”

Oa! Những lời này khiến tinh thần cô muốn nổ tung! Anh trai cùng Đạm Dung ngay cả kết hôn cũng chưa, nhanh như vậy lại có oa nhi? Nhìn bà nội cười híp mắt toe toe, Vạn Quý Phi thuận miệng phản bác: “Tháng ba trôi quá phân nửa, muốn hoài cũng không kịp, đại sư chú xác định không tính sai chứ?”

“Xú nha đầu, không hiểu đường xen mồm!” Xa Thực Mai chụp miệng cháu gái, chà xát chà xát tay, tươi cười hỏi đại sư: “Kia, tiểu oa nhi sửa tên là gì thì tốt? Tôi nghĩ hai cái, nam kêu Vạn Nhân Mê, nữ kêu Vạn Nhân Ái, đại sư thấy thế nào?” [TNN: hồ hồ ~ Y Y may cho bé đó! Suýt nữa thì!!! ** Vuốt mồm thôi]

Vừa dứt lời, Vạn Quý Phi ‘Phốc’ một tiếng ghé vào trên sofa bò lăn điên cuồng ôm bụng. “Ha ha, bà nội hai cái tên đều rất đáng cười, bà cho rằng anh trai sẽ đồng ý sao? Ai nha bà của cháu ơi, cháu buồn cười chết mất!” Anh trai gọi Vạn Tuế, cô gọi Vạn Quý Phi, huynh muội hai người từ nhỏ bị cái tên tra tấn biết bao nhiêu, nếu bà nội thực sự đem đứa cháu tương lai đặt tên như vậy, kia tiểu oa nhi thật sự là rất đáng thương.

Xa Thực Mai không thêm đẩy tới cháu gái trào phúng, nhìn thấy đại sư giơ ngón tay cái lên, cô vui vẻ chết đi được, cấp thêm hai trăm nguyên. Sau khi tiễn khách, trở lại phòng khách, thấy tiểu nha đầu này vẫn là cười không ngừng, bà đề nghị âm thanh cảnh cáo: “Hôm nay những gì nghe được, hết thảy không được nói ra, biết không?”

Vạn Quý Phi mân nhanh miệng nhin cười gật gật đầu, trong lòng lại hung hăng đánh một trận đại giao chiến với nhau. Không nói mới là lạ, chuyện vui như vậy, khẳng định phải cho bọn họ biết. Vừa mới nghĩ như thế, di động trên bàn trà vang lên, cô thuận tay trực tiếp chuyển nhận cuộc gọi: “Hello!”

Thanh âm véo von của cô cho thấy người nghe tâm tình vô cùng tốt, người bên kia chiếc điện thoại tại một chỗ khác bỗng chốc nhú mồm: “Chuyện gì khiến cho cô cao hứng như vậy?”

Di? Dĩ nhiên là hắn? Vạn Quý Phi lập tức thu hồi tươi cười, chuyển thành giọng điệu đứng đắn nói: “Làm sao?” Không phải mới tách ra sao? Nhanh như vậy đã điện thoại lại.

“Cũng không có gì, chính là muốn nhắc nhở cô, ngày mai buổi sáng chín giờ, tôi đến nhà cô đón cô.”

“A!” Cô đang nằm ở trên sofa bỗng chốc dựng thẳng người lên kêu rên: “Không cần sớm như vậy được không!” Ngày nghỉ a anh trai, hẳn là thời điểm ngủ nướng nha anh trai, không nên mang người ta biến thành nô dịch như vậy!

“Ngày mai buổi chiều ha giờ, tôi bận việc. Chính là chỉ chụp ảnh thôi, ba tiếng hẳn là đủ. Sau khi chụp xong, tôi cũng có thể thuận tiện đưa cô đến trường.” Này an bài không sai!

Nhưng là có người không đồng ý.” Nếu cô cảm thấy chín giờ quá sớm, kia mười giờ đi.”

“Không cần!”

“Ai, bác sĩ thế gia...”

“Đủ đủ !”

“Chụp xong ảnh, còn phải chọn lựa, hình ảnh đều có chút hạn chế, cô phải chỉnh sửa một chút.”

“Uy uy ! Đừng được một tác lại muốn tiến một thước!”

Hoắc Duẫn Đình tiếp tục nói xong: “Cho nên, cô ngày mai lượng công việc rất lớn, sớm một chút đến mới có thể nhanh hoàn thành, cô cũng không muốn tuần sau còn phải lại làm thêm một lần đi? Nếu...”

“Chuyện này anh nói sau đi! Được rồi! Ngày mai giữa trưa có thể đi?”

“Vậy quyết định như vậy.” Hẳn sau khi nói xong liền treo máy.

Vạn Quý Phi cũng hưng phấn ấn phím kết thúc, hung ác nói: “Bộ lúc trước tôi thiếu tiền của anh sao! Hừ! Xú nam nhân!”

“Ai khiến cho em tức giận như vậy?” Từ cửa vào đột nhiên truyền đến thanh âm nói chuyện, Vạn Quý Phingắt đầu vừa vặn thấy, Đạm Dung cùng anh trai, cô cao hứng bay đi qua.

“Tiểu Dung Dung, chị đã đến rồi! Ai nha nha, nhớ em không!”

Cơ hồ đồng thời, Vạn Tuế kéo mái tóc dài của cô. “Chớ ngoan không cản đường.”

“Đại hiệp tha mạng! Đại hiệp tha mạng!” Vạn Quý Phi kéo lấy mái tóc chính mình yêu thích oa oa kêu to.

“Dừng lại a! Sẽ đau.” Đạm Dung đánh cánh tay hẳn một chút, Vạn Tuế tức thời buông tay, hừ một tiếng đi vào.

“Tiểu Dung, cũng là chị rất tốt với em. Xem, ai cũng thích khi dễ em!” Vạn Quý Phi xoa ót khóc không ra nước mắt.

“Còn có ai khi dễ em?”

“Còn không phải cái Hoắc Duẫn... Đình... kia” Vạn Quý Phi hơi méo mào, nhắc tới cái tên này liền thương tâm.

“Hoắc tổng? Em cùng hẳn còn liên lạc?” Nhà của Hoắc Duẫn Đình đã đi vào giai đoạn kết thúc, trong khoảng thời gian này cô cũng chưa nhìn thấy hẳn. Đạm Dung nghĩ hẳn cùng Vạn Quý Phi sớm đã không còn liên lạc?

“Tiểu Phi như thế nào cùng người này nhận thức?” Xa xa khi Vạn Tuế nghe được cái tên này không hề ngại hỏi.

“Lần trước ở nhà ăn...”

“Ai nha nha, việc này đừng nói nữa. Tiểu Dung Dung, em nói với chị chuyện này vui lắm!” Sợ anh trai biết Đạm Dung cùng tiểu nhân âm hiểm này có tiếp xúc sẽ ghen, Vạn Quý Phi lập tức mở miệng chặn đứng lời nói kế tiếp của cô ấy. Hai người này thật vất vả mới có ngày hôm nay, vẫn là đừng gây thêm rắc rối.

Quả nhiên, sau đó cô đến nhìn lén thấy bọn họ ở trong phòng tắm ôm nhau liên quay đầu trở ra, lại cảm thấy chuyện chính mình làm tuyệt đối đúng.

Buổi tối mẹ làm lẩu thịt bò mà cô thích nhất, tuy rằng ba không ở nhà ăn cơm, nhưng bởi vì có thêm Dạm Dung cùng anh trai, trong nhà vẫn thực náo nhiệt.

Thật muốn cùng bọn họ chia sẻ bát quai vừa mới nghe được, đoán trước được anh trai sẽ nổi bão, nhưng lại không đoán trước chuyện hấn sẽ tức giận đến như thế, thế nhưng ngay cả lời nói không cần đứa nhỏ cũng đều tuôn ra.

Sau bữa không khí tràn ngập mùi thuốc súng, ăn xong bọn họ liền nhanh chóng rời đi, bà nội tức giận đến toàn thân đều phát run, mẹ vội vàng an ủi.

Vạn Quý Phi lần đầu cảm thấy chính mình tội ác tày trời, cả nhà mọi người thật ảm áp ăn bữa cơm, lại bởi vì quá mức đặc ý vênh vào mà đem mọi người chọc đến tức giận.

Cả đêm không thể ngủ, ngày hôm sau lại mang theo hai con mắt đen đi gặp Hoắc Duẩn Đình. Bởi vì tâm tình không tốt lắm, cô chính là yên lặng chụp ảnh, ít khi im lặng như vậy.

Hoắc Duẩn Đình đã không dưới ba lượt ngó sang nhìn cô nhóc này, mới qua một đêm, vì sao cô hôm nay nhìn trông buồn bã ỉu xìu như vậy?

“Tối hôm qua lại đi làm kẻ trộm?”

Đang chụp ảnh thỉnh thoảng bàn tay cô run lên, ảnh chụp bị khét. Ngẩng đầu liếc mắt nhìn hấn, chỉ thấy hấn hai mắt nâng lên, làm như đang trông chờ đáp án của cô, nhưng là chính mình cùng hấn không thân thiết đến có thể tâm sự, vì thế không tiếng động cúi đầu, tiếp tục công việc trong tay.

Cư nhiên lại đem hấn thành trong suốt, xem ra là thật sự xảy ra vấn đề. Thói quen của cô vẫn hay thì thầm lít chít luôn miệng, hiện tại trầm tĩnh như vậy hấn thực cảm thấy cả người không được tự nhiên.

Tự hỏi một hồi, hấn đột nhiên nói: “Có một người đến nước ngoài du lịch, không cần thận lạc vào một thang động trong núi, thời điểm khi nhân viên cứu viện đến, ở phía trên hỏi: ‘How are you?’ Sau đó xuất phát từ thói quen của người Trung Quốc cùng với sự hiểu biết tiếng Anh, hấn trả lời: ‘Fine, Thank you.’ Co đoán hấn cuối cùng như thế nào?”

Lòng hiếu kỳ thực dễ dàng đã bị khơi mào, Vạn Quý Phi dừng lại, hơi ngẩng đầu lên hỏi: “Như thế nào?”

“Bởi vì hấn nói không có việc gì, nhân viên cứu viện liền bỏ đi, cuối cùng hấn chết.”

‘Phốc.’ Vạn Quý Phi nhin không được bật cười, lập tức lại cảm thấy chính mình cười có chút thực không tính cách, vì thế nhếch miệng nói: “Thật nhạt nhẽo.”

Hoắc Duẩn Đình nhún nhún vai, ngồi xuống đất ở bên cạnh cô, đôi chân thật dài cong lên, bộ dáng nhàn nhã.

“Nhạt nhẽo mà cô cũng cười? Vẫn là đừng giả bộ thâm trầm, thật sự rất dọa người.”

“Nào có giả bộ thâm trầm?” Vạn Quý Phi nỗ lực bĩu môi, ngồi chồm hổm cũng mệt, đơn giản cũng học theo hấn ngồi xuống đất. Vừa đầu đau khổ suy tư vài giây, vẫn là cảm thấy trong lòng có chuyện không nói ra thì không thoải mái.

“Anh có trải qua loại này hay không? Ặn, chính là nói lung tung, sau đó chọc người khác mất hứng, cho nên cũng rất buồn bực?”

“Tôi cảm thấy, tôi nói chuyện đều rất có đạo lý, tuyệt đối không có như cô trải qua cái loại này.”

“Cắt!” Là ai lúc trước làm cho cô xấu hổ? Thôi, nói với hấn cũng phí công, hỏi sai người. Cô nhảy dựng lên, một lần nữa mở máy chụp ảnh ra, tiếp tục chụp ảnh.

Hoắc Duẩn Đình hai tay chống đỡ ở sau người, nhìn hai má của cô phúng phính như con ếch, bất tri bất giác trên khuôn mặt tự nhiên nhiễm ý cười.

Sau giữa trưa, Vạn Quý Phi lần đầu cùng bạn bè quen biết bên ngoài chia sẻ tâm sự, đáng tiếc mỗ nam kia quá xấu tính, sau câu nói đầu tiên liền đem nhiệt tình của cô chặn lại. Bất quá cũng bởi vì dạng này, nên nỗi lòng đa sầu đa cảm của cô chỉ ngăn ngụt lại nửa ngày, phiền não rất nhanh đã bị ném đến cửa tiêu vân ngoại*.

5. Chương 5

Lão sư mới vừa tuyên bốtan học, Thiệu Mẫn liền lôi kéo Vạn Quý Phi vội vàng hướng sân bóng rổ chạy tới.

“Nhanh chút! Đã bắt đầu thi đấu!”

Đáp lại là miễn cưỡng ngamột tiếng, Vạn Quý Phi không nóng không lạnh tiêu sái tiến hai bước, lại dừng lại.

“Ai nha cô nãi nãi, cậu rút cuộc muốn đi hay không? Không phải thực thích người ta sao? Khó có được cơ hội hần trở về chơi bóng, cậu liền để tâm chút đi.” Thấy cô vẫn là không thêm nhúc nhích, Thiệu Mẫn tức giận, một tay tóm phía sau cổ của cô sau đó đi phía trước tha cô theo sau.

“Ai nha, tớ chính mình đi, chính mình đi!” Vạn Quý Phi vẻ mặt đau khổ miệng cầu xin không ngớt: “Nhưng là, có thể không tới hay không?”

“Không được!” Thiệu Mẫn hùng hổ rống cô: “Cậu không phải nói muốn trước khi người ta tốt nghiệp giải quyết xong cái cọc tâm sự này hay sao? Tớ đã trực tiếp nối dây, đi trước tìm tiểu Hắc, chờ trận đấu sau khi xong thì cùng bọn họ ăn cơm chiều. Đến lúc đó sau khi uống mấy chén, cậu muốn giết muốn róc thịt, tự nhiên muốn làm gì cũng được.”

Nào có dễ dàng như vậy a? Vạn Quý Phi bĩu môi.

“Bỏ qua thời cơ này, về sau muốn gặp hần liền khó khăn. Cậu còn muốn kéo dài tới khi nào? Hay không phải chờ tới người đi nhà trống, cậu mới thương tiếc cả đời?”

“...”

“Muốn đi phải đi, không đi thì xong luôn!” Thiệu Mẫn phút chốc buông tay ra, quả muốn hung hăng chong người trước mặt này một cái bạo lật*. Lời hay từ tục tĩu nói một đồng lớn, vẫn là thờ ơ. Người thắm mền là cô ấy, thể nói muốn thổ lộ cũng là cô ấy, hiện tại lâm trận lùi bước, cũng là cô ấy!

*Bạo lật : (Định để ‘búng vào đầu’ thôi, nhưng từ này có trong bách khoa toàn thư TQ nên phải giữ nguyên và giải thích ^^)

Phát âm: bào lì

Đây là từ chỉ mô phỏng tiếng động, khởi nguyên từ đặc sản hạt dẻ của vùng Hoa Nam, Trung Quốc. Nguyên nhân là khi rang hạt dẻ thì hạt dẻ nứt ra âm thanh giống như tiếng gõ vào đầu, cho nên từ nhiều viện dẫn đến tiểu thuyết đều sử dụng. Tuy là động tác này gây ra tiếng vang nhưng cũng không làm tổn thương lớn, chỉ là một hành động tỏ ý thân mật.

Động tác này xuất hiện cơ bản phải có điều kiện: đầu đối phương nằm ở vị trí thuận lợi để ra tay.

(Trích từ nguồn: amethyst102.wordpress)

“Được rồi được rồi, này thì đi.” Biết cô ấy tức giận, Vạn Quý Phi ở trước ngực Thiệu Mẫn cọ cọ, thanham mềm nhũn làm nũng.

Thiệu Mẫn hừ một tiếng thật mạnh: “Không biết chuyện, còn tưởng rằng tớ cưỡng bách cậu đi hy sinh!”

Thổ lộ, so với hy sinh càng khó! Bất quá Vạn Quý Phi không dám nói ra, sợ lại khiêu khích phần nộ.

Thấy cô tinh thần suýt soát, Thiệu Mẫn lại quát: “Cậu nói đi, cậu sợ cái gì? Dựa vào cậu một đóa hoa yêu kiều nở rộ sáng lạn như thế, tớ tin tưởng chỉ cần cậu mở miệng, hần lập tức gạt đầu đáp ứng, nói không chừng sang năm liền vợ chồng song song quản việc nhà chứ.”

“Người ta là nụ hoa trong những nụ hoa.” Cô thì thào phản bác.

“Còn tranh luận? Không phải chỉ là câu nói em thích anh thôi sao? Lần này cậu không nắm chắc cơ hội tốt, về sau đừng ở trước mặt tớ khóc sụt sùi!”

Nào có khóc sụt sùi? Cô đảo mắt.

Nam nhân làm cho Vạn Quý Phi khó xử như thế, tên gọi Tiểu Hà, là sư huynh khoa châm cứu, năm nay năm cuối, đang đi thực tập.

Thích thượng người này, bắt đầu khi bọn họ ở cùng xã đoàn — hiệp hội nghiên cứu châm cứu. Thời điểm khi Vạn Quý Phi gia nhập, năm đó Tiểu Hà đã là sư huynh năm thứ ba trong xã đoàn là một nhân vật phong vân (làm mưa làm gió, huyền thoại).

Có được bề ngoài xuất chúng cùng tính cách lãnh khốc, ánh mắt lão luyện cùng cao quý lạnh nhạt nhìn hết thấy mọi thứ, đối với những nữ sinh đến gần không chút biểu cảm, trong nháy mắt khiến cho cô chú ý.

Không ai biết, kỳ thật Vạn Quý Phi vẫn đem anh trai Vạn Tuế làm thần tượng sùng bái. Vạn Tuế là thiên tài ở ngành y học, vừa anh tuấn lại vừa có năng lực. Bởi vì có thiên phú dị bẩm, tạo nên cá tính kiêu ngạo của hắn.

Khi còn nhỏ Vạn Quý Phi từng một lần cảm thấy anh trai như vậy rất tuyệt, tâm tâm niệm niệm nghĩ tương lai sau khi lớn lên muốn gả cho hắn. Bất quá khi tuổi trưởng thành, cô rõ ràng nhận thức được, cảm tình đối với anh trai chỉ có thể là thân tình, tuyệt đối không thể sinh ra tư tưởng không an phận. Nguyên nhân đó nên khi gặp được nam tử Tiểu Hà cùng anh trai có khí chất giống nhau, cô liền chú ý vài phần.

Một khi trong đầu đối với Tiểu Hà nhập sâu quá nhiều nhìn sự chú ý, trong lòng sẽ ngày hạt giống kia trưởng thành. Nó nảy mầm, phát sinh, muốn áp chế liền khó khăn. Cùng sinh hoạt trong một xã đoàn ba năm, cô biết hắn cố gắng học tập để đạt được thành tích vĩ đại, biết hắn không thích kết giao bạn bè, thậm chí biết hắn không có bạn gái. Cô biết nhiều như vậy, lại ngay cả một câu cũng chưa dám nói với hắn.

Việc này không biết bị Thiệu Mẫn cười nhạo bao nhiêu lần, mà cô mỗi lần đều có lý do tốt lắm: Có vài thứ, có lẽ chỉ thích hợp đứng từ xa ngắm nhìn.

“Từ xa ngắm nhìn cái rắm, nhìn trúng liền thượng, tình yêu là thuộc về những người dũng cảm chủ động.”

Đạo lý này cô hiểu được, nhưng vạn nhất đối phương ngay cả cô là ai cũng không biết vậy làm sao bây giờ? Vậy chẳng phải là rất khó xử sao? Hoạt bát hiểu động như cô, thế nhưng trong lòng kỳ thật vẫn là một người thực bảo thủ. Chủ động thổ lộ ..vân vân, kêu cô làm sao làm được? Ai, tình yêu thật sự là môn học lớn, ngay cả cô thành thạo đọc vô số bí kíp luyện ái, thế nhưng cũng khó có thể đối mặt.

“Đừng ngăn người nữa! Tốc độ phải nhanh! Xuất sắc ghi điểm! Hôm nay nhất định phải mạnh mẽ!” Thiệu Mẫn lại thúc giục, giống con gà con bị xách như vậy tha thẳng đến sân bóng rổ.

Xa xa chợt nghe đến tiếng người ồn ào, xem ra hôm nay đến khán đài xem có rất nhiều người. Thiệu Mẫn kéo cái tên đang co rúm lại kia theo cửa hông đi vào, trên khán đài bên trong quả nhiên không thấy ghế trống, mà trận đấu đã bắt đầu từ lâu, Vạn Quý Phi mắt sắc nhìn đến, trên sân đang ở liều mạng đoạt cầu, đứng là hắn.

Oa, suất! Ánh mắt của cô vẫn nhìn với theo cái thân ảnh đang ở giữa sân di chuyển kia, vừa mới lên tay, ném rổ, cầu vào, tiếng còi, tiếng hoan hô, đều thật làm lòng người kinh ngạc.

Vạn Quý Phi nhìn xem mà thật rất kích động, cơ hồ muốn nhảy dựng lên, căn bản không chú ý chính mình không hướng khán phòng đi đến, mà là bị kéo đến chỗ Tiểu Hà đang bao vây ở giữa đồng đội.

“Hắc, tiểu Hắc!”

“Hi, Thiệu Mẫn, em đã đến rồi.” Trong thanh âm lộ ra vẻ kinh hỉ.

Vạn Quý Phi lúc này mới như ở trong mộng tỉnh lại, quay đầu còn muốn chạy, lại bị bộ dạng so với cô cường tráng hơn của Thiệu Mẫn đè lại.

“Ngoan ngoãn đừng nhúc nhích! Ý trung nhân của cậu đang ném cầu!”

Ánh mắt của Vạn Quý Phi lập tức lại bị khung cảnh xung quanh hắn hấp dẫn, chỉ thấy cánh tay dài đôi chân trường của hắn lẳng không nhảy lên, hai tay xinh đẹp khẽ vung, bóng rổ ở không trung vẽ một đường vòng cung xinh đẹp, ba phần cầu hoàn mỹ lập tức nhận được vô số tràng pháo tay.

Bên tai nhốn nháo tiếng động lớn xôn xao, còn có Thiệu Mẫn cùng tiểu Hắc kia ầm ĩ náo nhiệt, nhưng là cô giống như thanh âm gì cũng không nghe thấy, ánh mắt vẫn nhìn chăm chú vào hắn. Thẳng đến hồi còi kéo dài, chấm dứt trận đấu, cầu thủ hai đội đều tự về vị trí, người nọ cùng chính mình khoảng cách càng ngày càng gần, hô hấp của cô cũng ngưng lại, cuống quýt ly khai tầm mắt.

Nguy hiểm thật, thiếu chút nữa bị thấy được!

Phía sau mấy nam nhân đang đi tới, lập tức có người đưa khăn mặt cùng nước lên. Vạn Quý Phi lại vung trộm ngấm nhìn hắn. Hắn đem nước rót vào trên khăn mặt, phủ lên mặt một chút, mồ hôi trên trán vì động tác của hắn mà rơi rơi xuống đất, như vậy thật sự thực mê người.

“Hừ!” Thiệu Mẫn bên người ho nhẹ một tiếng, sau đó đối với tiểu Hắc nói: “Tiểu Hắc sư huynh, không giới thiệu bằng hữu trong đội của anh với chúng em một chút sao?”

“Nga, đúng.” Tiểu Hắc vỗ vỗ tay cười đối với mọi người tuyên bố: “Các vị, đây là tiểu sư muội Thiệu Mẫn xinh đẹp của tôi kiêm đồng hương, một người khác là bạn cùng phòng của nhỏ, đồng dạng là tiểu sư muội nga.”

“Các vị tiểu sư huynh hảo.” Thiệu Mẫn nghịch ngợm cùng mọi người chào hỏi, xoay người thấy con nhóc Vạn Quý Phi này ngây ngốc nhìn người ta, giật nhẹ ống tay áo của cô, từ trong hàm răng thấp giọng rít mấy từ không thể cho người thứ ba nghe thấy: “Tỷ tỷ, nói chuyện!”

Vạn Quý Phi lúc này mới giật mình nói câu: “Tiểu... Tiểu sư huynh hảo.”

Lúc này, một cái nam sinh reo lên: “Oa, tiểu sư muội đáng yêu này có thể nào nặng bên này nhẹ bên kia, cũng chỉ cùng Tiểu Hà chào hỏi.”

Một câu, thành công kéo hồi thần trí của Vạn Quý Phi. Cô... Cô vừa rồi gọi người ta là gì nha? A? Tiểu sư huynh? Trong lòng lộp bộp nhảy dựng, cô kích động hướng Tiểu Hà nhìn lại, lại sợ sệt đón nhận cặp mắt nóng rực của hắn.

‘Oanh’ một tiếng, mặt cùng lỗ tai Vạn Quý Phi trong nháy mắt trở nên đỏ bừng. “Không... Em là nói ‘Tiểu’ sư huynh, không phải ‘Tiểu’ sư huynh!”

Kết quả những lời này lại được cười vang.

Giải thích vô lực, Vạn Quý Phi thật sự rất là quần bách, chỉ có thể biết khép khéo miệng đáng thương ghê hề trừng mắt sang Thiệu Mẫn, đôi mắt đen phủ hơi nước sương mù. Tại cậu, gọi là gì tiểu sư huynh. Mặt mặt muốn chết, thật muốn tìm một cái lỗ chui xuống.

Thiệu Mẫn nhún nhún vai, tựa hồ đối với hiệu quả này thực vừa lòng.

Mặt khác vài nam sinh hợp thời đem Tiểu Hà đẩy lên phía trước, bắt đầu ồn ào.

“Tiểu Hà, tiểu sư muội người ta chào hỏi. cậu tiếp đón đi, mau nói lời hay a.”

“Đúng đúng, khó có được người nào không sợ bộ mặt dọa người kia của cậu.”

“Ôi, mau tự giới thiệu!”

...

Người trong lòng ngay tại trước mặt, Vạn Quý Phi càng xấu hổ, tim đập cấp tốc bình bịch nảy lên, buông xuống mí mắt khẽ run, yên lặng khẽ cắn môi, ngay cả mặt cũng không dám nâng lên.

“Anh biết em.”

Nam âm trong trẻo nhưng lạnh lùng ở trên đỉnh đầu vang lên, Vạn Quý Phi phút chốc ngẩng đầu lên. Bốn mắt nhìn nhau, cô tựa hồ nhìn thấy ý cười trên mặt hắn.

“A?” Cô mộng , là hắn đang nói chuyện sao?

“Anh nói, anh biết em.” Quả thật là hắn!

“Em là sinh viên y khoa Vạn Quý Phi.”

Bùm! Giống như có pháo hoa bay lên cao, sau đó trong nháy mắt nổ rộ. Hắn... Hắn cư nhiên biết cô! Hơn nữa, hắn dùng là câu khẳng định, mà không phải nghi vấn.

“A! Sư huynh cũng nhận thức tiểu Phi từ nhà em?” Thiệu Mẫn ghé vào trên vai Vạn Quý Phi, tràn đầy ý cười hỏi.

“Ân, cùng xã đoàn .”

Nhìn đôi môi mỏng manh của hắn chậm rãi phun ra vài từ, Vạn Quý Phi nhất thời tâm hoa nộ phóng. Nguyên lai... Nguyên lai hắn cũng có để ý.

“Là... Đúng vậy.” Cô vô vấp lại, khóe miệng lặng lẽ gợn lên.

“Viên mãn a!” Thiệu Mẫn hì hì lại bởi thêm một câu, Tiểu Hà chính là thần nhiên cười cười, vẫy vẫy tay chuẩn bị tránh ra.

Thiệu Mẫn huých vai Vạn Quý Phi ngừng ý cười vẻ mặt háo sắc, đè nặng thanh âm vừa nói: “Uy , đừng ngốc nữa, hành động!”

Hiện tại? Nhưng là, nhiều người như vậy? Vạn Quý Phi lắc đầu, Thiệu Mẫn trợn mắt trừng, cô nghĩ mà sợ run rẩy cả lên, xiết chặt quyền đầu, như ra trận chiến nhỏ nhẹ kêu: “Tiểu... Tiểu sư huynh!”

Tiểu Hà nghe tiếng quay đầu lại, Vạn Quý Phi nuốt một ngụm nước bọt, chần chờ không biết nói gì thì tốt. Thân thể lại bất thành linh bị Thiệu Mẫn đẩy về phía trước vài bước, cô bị loạng choạng một cái, vô thức đứng thẳng.

“Có chuyện gì?”

“Em... Em...” Ấp úng hơn nữa ngày, thật vất vả mới cố lấy dũng khí: “Em rất vui...” Nói còn chưa đầy đủ, di động đột nhiên kêu lên.

“Mẹ bạn tìm bạn, ba bạn tìm bạn, anh bạn tìm bạn, bà nội bạn tìm bạn, chú dì của bạn toàn thế giới đều đang tìm bạn! Mẹ bạn tìm bạn...” [TNN: Ta...ta đau bụng quá. hỏ hỏ O ^ _ ^ O]

“A?” Đây là cái tình huống gì?

“Hình như em có điện thoại.” Hắn chỉ chỉ vào túi áo của cô, Vạn Quý Phi không thể không lấy điện thoại ra, xấu hổ cười cười, nhanh chóng xoay người nhận điện.

Ồ... Tổ tình bị đánh gãy.Ồ... Tiếng chuông như thiên lôi này lại bị hắn nghe được.Ồ... Vừa rồi miệng hắn hiện lên mặt cười kia là có ý tứ gì?Ồ... Cô thật muốn chết! Trở về trước tiên nhất định phải đem tiếng chuông này thay đổi!

“Vạn Quý Phi.”

Điện thoại truyền đến thanh âm lười nhác, lại là xú gia hỏa* này! Cô nghiêng rằng nghiêng lợi thấp giọng hỏi: “Chuyện gì?”

*Xú gia hỏa: kẻ xấu xa

“Tôi ở bên ngoài trường học của em.”

“Đâu liên quan gì tới tôi?”

“Đi ra!”

“Mới không!”

“Tôi đây trực tiếp đem xe chạy vào, sau đó ở radio nói muốn tìm Vạn Quý Phi.”

“Anh...” Vạn Quý Phi hít thật sâu vào một hơi, hơn nửa ngày mới lộ ra thanh âm nửa khóc nói: “Chờ tôi!”

Lời của Editor: Lúc đầu QT dịch là Tiểu gì đó, bạn cứ tưởng Phi Phi thích người ta nhưng không biết rõ tên. Mừng hựt, ai dè bạn này họ Tiểu tên Hà ~ đại thần nhưng trong này không có đất dụng võ. Thất Thất ác quá.

T_TIII Bạn ý cùng tên blog ta, thế mà...

6. Chương 6

Khi mắt lạnh Thiệu Mẫn mang theo mũi kiếm lợi hại nhìn dọc theo sân bóng rổ, Vạn Quý Phi lấy tốc độ cực nhanh dốc lòng bay ra cửa chạy đi, e sợ chỉ cần chậm vài giây, tên kia thật sự trực tiếp đi vào tìm người. Thẳng đến khi thở hổn hển vì tìm được xe của hắn, cô mới thở phò phò buông tảng đá lớn trong lòng xuống.

“Tìm... Tìm tôi có chuyện gì?” Cô khom thắt lưng dùng sức để thở, nhìn qua cửa kính xe đang nửa mở hòng người đang ngồi ở bên trong. Chủ nhật tuần trước vừa chụp ảnh, cô đều up ảnh chụp lên website rồi mà, chẳng lẽ còn sót lại cái gì?

“Trước lên xe.”

“Đi đâu?”

“Mời cô ăn đại tiệc.”

Chỉ vì việc này?

Cô lắc đầu: “Không cần.” Đại ân không cần lời cảm tạ, chỉ cần hắn đừng phiền cô nữa là được.

“Cô muốn cho tôi phải nợ cô sao?”

A, đầu đầu! Nam nhân này như thế nào khó chơi như vậy? Muốn hỗ trợ lại không muốn thiếu nợ lẫn nhau, tốt! Cô sáng khoái ngồi lên xe, thắt dây an toàn.

“Nhất định là anh mời nha!” Cô xác định rõ ràng lại mới được.

Vừa rồi đi ra từ sân bóng rổ, ngay cả ký túc xá cũng không trở về, trên người ví tiền cũng không mang theo, cũng chỉ có điện thoại. Lần này vô luận như thế nào cũng không thể lại cậy mạnh, cho nên vẫn là trước tiên là nói rõ về chuyện này.

“Đương nhiên! Cho dù cô lại dành thanh toán, tôi cũng không cho.” Hoắc Duẩn Đình trêu ghẹo cười cười, hai tròng mắt bị kính mắt che khuất vẻ mặt tính kế.

Vạn Quý Phi phút chốc quay đầu, thật sâu trừng hắn liếc mắt một cái, Hoắc Duẩn Đình cười càng thoải mái.

Cũng không hỏi hắn như thế nào lại từ thành M đến thành phố G đây, dù sao người này luôn xuất quỷ nhập thần, cô nửa điểm cũng không quan tâm.

Trong não hiện ra tình cảnh vừa rồi ở sân bóng rổ, tinh thần có chút hoảng hốt. Không biết Tiểu sư huynh có cảm thấy cô thực động kinh hay không? Không biết bây giờ Thiệu Mẫn có điên cuồng muốn bắt người hay không. Ai, đau buồn a.

Volvo màu đen lăn bánh rời đi trường đại học, rất nhanh liền ra đường cao tốc. Cô từ trong trầm tư dần phục hồi tinh thần lại, mới phát hiện tốc độ xe cực nhanh, nhìn ra bên ngoài cửa sổ, thiếu chút nữa liền hôn mê.

“Anh... Anh muốn mang tôi đi nơi nào thế?”

“Ăn cơm.”

“Ăn cơm làm sao ra ngoài đường cao tốc?” Hơn nữa cô nhận ra được, đây là phương hướng trở về thành phố M.

“Bởi vì cảm giác tốc độ khá.” Hắn đầu thoáng nhìn qua cô, bình tĩnh trả lời, giống như vấn đề cô hỏi cực ngu ngốc.

Vạn Quý Phi cầm chặt lấy dây an toàn, thiếu chút nữa là thét chói tai: “Tôi đương nhiên biết đi đường cao tốc có tốc độ khá cao, vấn đề là, anh muốn đưa tôi trở về thành phố M?” Thành G có nhiều quán rượu lớn nhỏ như vậy, vì sao phải ngàn dặm xa xôi chạy về thành phố M? Chỉ vì một bữa cơm?

“Thông minh!” Hắn gật gật đầu, trên mặt lộ ra chút tán thưởng.

“Tôi mang cô đi một nơi thực sự rất đáng xem, đảm bảo cô đi qua nhất định khen không dứt miệng. Chờ cơm nước xong, tôi đưa cô về nhà là được, dù sao hôm nay là thứ sáu.”

“Nhưng là... Nhưng là tôi cái gì cũng không mang theo.” Với lại tuần này cô cũng không tính về nhà.

“Về nhà còn cần mang theo cái gì?”

Bị hấn hỏi như vậy, Vạn Quý Phi khinh ngạc một chút. Cũng đúng, có người về nhà cần bản cái gì cũng không mang. Không có biện pháp, xe đã đi qua ranh giới hướng về thành phố Mròì, cô muốn phản đối cũng không kịp.

Rời đi thành G, xuyên qua thành phố L, là vào trung tâm thành phố M, thời gian đã nhanh đến chạng vạng 6h tối.

Dọc theo quốc lộ đi không bao lâu, xe chuyển vào vùng ngoại thành, chung quanh hoàn cảnh càng chạy càng tối.

“Còn rất xa? Anh xác định nơi đó thực sự có thứ ăn tốt lắm sao?” Mắt thấy ông mặt trời mau xuống núi, Vạn Quý Phi không khỏi oán giận.

Đi vào chỗ đó nếu là vùng núi hoang vu hẻo lánh, hấn có thể đối với cô có ý đồ gây rối hay không? Nghĩ vậy trong lòng cô sợ hãi.

“Sắp đến rồi, mùa này thực thích hợp đi chỗ đó.”

Vạn Quý Phi nửa tin nửa ngờ, cũng không nói nữa.

Ngoài cửa sổ hiện lên con đường nhỏ quen thuộc nơi thôn quê, đi xuyên qua chợ, lại chậm rãi lên một cái đê.

Con đường xi-măng trải dài uốn lượn khúc quanh, phía bên trái nhìn lại là một đồng cỏ xanh mơn mơn, mà bên phải còn lại chính là mặt biển rộng lớn. Tịch dương (nắng rắng chiều), thuyền đánh cá chầm chậm lướt mặt biển, cảnh trí thật là say lòng người!

“Oa!” Trước mắt cảnh sắc đột nhiên rộng mở sáng sủa, Vạn Quý Phi nhin không được kêu to lên. Cô mở cửa kính xe ra, ghé mắt vào ven đường, một trận gió biển mát rượi đánh úp lại, mang theo hương vị muối mặn thản nhiên, tâm tình nhất thời sáng khoái rất nhiều.

“Rất đẹp đi!”

“Ừ!” Cô quay đầu hưng phấn nhìn hấn lia lịa gật đầu, lập tức lại đem tầm mắt rơi xuống mặt biển.

“Không hối hận đến đây đi.”

“Đúng!” Sống ở thành thị, đột nhiên nhìn thấy cảnh tượng xinh đẹp tự nhiên như vậy, đương nhiên cao hứng.

“Muốn đi xuống đi một chút không?”

“Có thể chứ?” Đề nghị của hấn khiến cô tâm động, mắt to quay đầu lại nhìn hấn tràn ngập kinh hỉ.

Hoắc Duẩn Đình gật đầu, cũng đánh xe tấp vào một bên đường. Khi xe ngừng lại, Vạn Quý Phi đã khẩn cấp mở cửa đi xuống.

Nơi này cách thôn làng hơi xa, hơn nữa sắc trời đã tối, trên đê trừ bọn họ, ngay cả xe cộ qua lại cũng thật ít.

Xa xa bờ bên kia trên đỉnh nhà xưởng tỏa ra làn khói trắng mông lung, mà trước mắt một đàn vịt nhón nhíp đang tắm ở trên mặt biển, mặt nước biển tựa như một vỏ quýt không lồ.

“Hô!” Cô thật sâu hít một hơi, hít vào trong lỗ mũi, hơi thở nồng đậm mùa xuân. Thật tiếc a, máy chụp ảnh không mang theo, không thể đem một khắc này lưu lại.

“Cô có thể đi xuống một chút.” Hấn chỉ chỉ bãi biển đối diện bờ đê, Vạn Quý Phi nhìn lại chính mình một thân cao thấp, tuy rằng mặc váy, nhưng may mắn hôm nay mang hài vải, như vậy hấn là không thành vấn đề, vì thế gật gật đầu.

Bọn họ tìm được một con đường nhỏ quanh co, từ từ đi xuống dưới. Vạn Quý Phi vài lần thiếu chút nữa téngã, hấn không thể không vươn bàn tay to đỡ cô bình ổn.

Bờ biển trải dài, xung quanh là thuyền bè cập bến. Sóng biển dồn dập va vào bờ, vẽ nên những cảnh hoành tráng nhợt nhạt.

Vạn Quý Phi kêu to vọt tới nơi sóng vừa vỗ về, nhìn mặt biển rộng lớn vươn tay đuổi người.

Gió lạnh phát phơ, thế nhưng thật sự cảm thấy không lạnh lẽo chút nào, thật thoải mái, cô thật sự rất yêu chỗ này nga.

“Nhìn xem bên kia, một chút chúng ta ở chỗ này ăn cơm.” Hoắc Duẫn Đình chỉ chỉ cái bè cách nơi này không xa, Vạn Quý Phi theo phương hướng nhìn qua, cái bè kia ở ven biển, tựa như hòn đảo nhỏ. Thật sự thú vị thú vị nha!

“Nơi này còn có rất nhiều vỏ sò, cô có thể thu thập.”

“Thật sao?” Cô ánh mắt chợt lóe, khom thắt lưng tìm kiếm chung quanh. Quả nhiên, trên bãi cát phủ kín đủ loại vỏ sò, có nhiều con hình dạng kỳ lạ nhưng lại thập phần đáng yêu.

Dù sao trái tim cũng là tiểu hài tử, Vạn Quý Phi sung sướng đi tìm tìm kiếm kiếm. Không bao lâu sau, trên tay cô đã ôm một đồng lớn, còn vừa đi vừa từ một khe hở rút ra một vài vỏ.

Hoắc Duẫn Đình lắc đầu, từ túi áo lấy ra một cái khăn tay, mở ra đặt ở lòng bàn tay, Vạn Quý Phi vội vàng thả xuống, phát hiện còn chưa có lấp đầy, vì thế lại vui vẻ rạo rức chạy đi.

“Tôi lại đi nhặt thêm một chút.”

Hoắc Duẫn Đình im lặng, sớm biết thế này hẳn sẽ không hỗ trợ.

Một lát sau, ráng chiều hoàn toàn nhập vào mặt nước, ánh chiều tà ở mặt biển nhẹ nhàng phiêu bồng.

Thân ảnh kiều nhỏ kiêu đang ngồi trên mặt đất, còn đang cố gắng nhặt lấy nhặt để. Hoắc Duẫn Đình rốt cuộc nhìn không được hô qua: “Tốt lắm, phải đi!”

“Nga!” Cô lên tiếng đáp lại, động tác dưới tay lại nhanh hơn. Một, hai, ba, ồ, thành công! Cô đem vỏ sò bị dính một mảng bùn thật to nhặt lên, cao hứng chạy đến mặt biển tẩy sạch.

Khi chạy về, trong tay giờ đồ vật kia lên sướng miệng nói, như đứa trẻ thơ vui vẻ hô to: “Xem này! Cái này thật lớn thật đẹp!”

Bầu trời lấm tấm bụi mà tím, nương theo tia sáng nhợt nhạt dừng trên ngón tay trắng nõn thon dài của cô chính là một vỏ sò lấp lánh sáng bóng.

Hoắc Duẫn Đình bất đắc dĩ: “Cô vì nó mà lâu như vậy?”

“Ấn! Anh không thấy là nó rất đẹp sao? Còn có màu tím.”

“Là là, đi thôi.”

Trở lại trên xe, Hoắc Duẫn Đình tay ném lại cho cô cái khăn tay chứa bao đồ tốt, đánh xe chạy đi.

Vạn Quý Phi đem khăn tay bảo bối bỏ, liền dĩ nhiên thưởng thức những sắc màu tinh tế. Sau một lúc lâu, cô cuối cùng cũng đem cái vỏ sò lớn kia vào trong bao.

“Cái này cho anh.” Cô dương dương tự đắc từ trong tay đưa qua cái gì đó nói.

Hoắc Duẫn Đình đưa mắt nhìn sang “Hào phóng như vậy?” Không phải nói thực thích sao?

“Đương nhiên! Coi như là quà đáp lễ anh dẫn tôi tới nơi này đi.”

Hoắc Duẫn Đình sờ sờ mũi, cười mà không nói. [TNN: người ta hảo ngượng ngùng mà. O^___^O *** Đình: mát lạnh***]

Vạn Quý Phi hồ nghi nhìn hẳn một hồi, tổng cảm thấy có điểm không thích hợp, nhưng lại không thể nói rõ. Không biết có phải mình quá ngây thơ hay không? Kỳ thật hẳn căn bản sẽ không để ý chút vật nhỏ ấy đâu, cho nên là cô rất nhất trương tình nguyện*?

*Nhất trương tình nguyện: chỉ theo ý mình/ chỉ biết ý muốn của mình (chỉ theo nguyện vọng chủ quan, không tính đến điều kiện khách quan)

Đến giờ ăn cơm tối xong xuôi thì sắc trời đã muốn tối tăm mù mịt. Khách sạn này cũng chỉ là dùng từ trúc để lấp lều, trong đại sảnh đèn đuốc sáng trưng, mà Hoắc Duẩn Đình lại mang theo cô dọc theo dãy bàn bằng gỗ đi ra ngoài. Từng bậc thang kéo dài cho đến cái lan can nhỏ đều là từ trúc làm ra, đèn huỳnh quang giản dị đặt ở hai bên, cách ba thước thì đặt một cái, tựa như một gian phòng nho nhỏ độc lập.

Bọn họ tới phía cuối thì dừng lại, phục vụ viên rất nhanh theo tới liền dựng bàn ra cũng đã dâng trà sẵn sàng, Hoắc Duẩn Đình cùng hần thì thầm sau đó đem hần đuổi đi.

Vạn Quý Phi đi đến lan can tựa vào, bờ biển kia lơ mơ trong mắt, mặt biển trở nên tối đen mà mơ hồ.

Bỗng nhiên một đạo ánh sáng phía chân trời lướt qua, cô kinh hãi chỉ vào không trung, quay đầu kêu to: “Oa! Có sao băng!” Lập tức cô chấp hai tay lại, từ từ nhắm hai mắt thì thào nói chuyện.

Hoắc Duẩn Đình cười cười, chỉ có tiểu hài tử mới tin tưởng ánh sáng kia có khả năng mang đến vận may. “Ước nguyện vọng gì?”

Vạn Quý Phi mở mắt ra, dời bước đến bên người hần ngồi xuống rồi mới trả lời: “Đương nhiên là người nhà thân thể khỏe mạnh.”

“Hài tử ngoan.”

“Đây là yêu cầu cơ bản nhất!”

“Àn, nếu nguyện vọng kia của cô có thể thực hiện, bữa cơm này liền được miễn phí.”

Đang lau chiếc đĩa thì cô dừng lại, dịch thân đến trước mặt hần, dùng ngữ khí thực nghiêm túc thực ngưng trọng nói: “Khẳng định sẽ thực hiện được! Hơn nữa, nguyện vọng này là không thể lấy tiền tài để cân nhắc!” Quả nhiên là người làm ăn, gian thương!

“Àn...” Hần lại từ từ gạt đầu, giống như thực đồng ý, nhưng như vậy — lại phi thường đáng đánh đòn, giống như cười nhạo cô ngây thơ.

Vạn Quý Phi xí một tiếng, ngồi thẳng thân mình, mặc kệ hần.

Rời xa đô thị phồn hoa, bên tai là tiếng sóng biển nhấp nhô dạt vào bờ, ngẩng đầu có thể nhìn lên vô số ánh sao lấp lánh, trong không khí bí mật mang theo mùi cá tự nhiên, khiến người nội tâm một mảnh trong suốt.

Đêm xuân, từng trận gió lạnh thổi phù, Vạn Quý Phi rút vai lại, chà chà xát xát hai cánh tay, cảm thấy có vài phần ấm áp hơn. Sột soạt sột soạt vài tiếng, thành linh một chiếc áo khoác đưa qua.

“Mặc vào.”

“A?”

“Không phải lạnh sao?”

Vạn Quý Phi cảnh giác nhìn hần, làm sao đột nhiên lại săn sóc như vậy?

Hần nhìn cô lộ ra biểu tình này, không khỏi bất đắc dĩ nói: “Tôi cũng không muốn chỉ mời cô ăn bữa cơm, lại hại cô cảm mạo.”

“Anh không lạnh sao?”

“Tôi so với cô mặc nhiều hơn.”

Đúng là vậy, hần trên thân còn có áo len màu đen. Nếu như vậy, kia cô đành phải miễn cưỡng nhận hảo ý này của hần. Nghĩ như vậy, Vạn Quý Phi liền cảm thấy yên tâm thoải mái mặc vào.

Áo khoác ngoài là màu đen mỏng, trước ngực ẩn kín hiệu của hàng hiệu nào đó. Phát hiện người này thực thích mặc màu đen, áo đen quần đen, nếu không có đèn, bóng đêm chắc chắn sẽ đem hần nuốt hết.

Bởi vậy có thể thấy được, người này kỳ thật rất bề bộn, đại diện cho Phú Nhị Đại* ít có nha. Quần áo mang theo nhiệt độ cơ thể của hần, còn có một cỗ mùi hương có chút lạ lẫm, thực nhạt, rất dễ chịu.

*Phú nhị đại (Thế hệ con nhà giàu thứ hai) là thuật ngữ dùng để chỉ các cậu ấm, cô chiêu thuộc thế hệ 8X của các chủ công ty, tập đoàn hoặc con cái cán bộ làm to ở Trung Quốc.

Nếu... Nếu cô không phải trong lòng có Tiểu sư huynh, khả năng sẽ đối với nam nhân này có tư tưởng không an phận.

Được rồi, cô thừa nhận, trải qua đêm nay, cô bắt đầu đối với hắn có chút thay đổi. Kỳ thật nam nhân này từ lúc trước thích khi dễ cô, cũng không tính là quá xấu.

Sau đó, rốt cục đồ ăn cũng đến. Đến bờ biển, ăn đương nhiên là hải sản. Vạn Quý Phi nhiệt tình yêu thương hết thấy mỹ thực, một mâm lại một mâm bê lên bàn, miệng của cô chỉ loăn, không có thời gian nói nữa.

Sau khi một vòng yên lặng qua đi, Hoắc Duẫn Đình lấy khăn lau lau tay vừa lột qua con tôm, tìm đề tài: “Học y vất vả không?”

“Àn?” Vạn Quý Phi từ trong mỹ thực ngẩng đầu lên, miệng mấy ngụm đem đồ ăn nuốt vào, chậm rãi trả lời: “Khá tốt.”

“Cả nhà đều là bác sĩ, không có áp lực sao?”

“Có.” Nhất là anh trai thành tích tốt như vậy, còn hàng năm lấy học bổng.

“Nhưng là so với những đồng học khác, tôi quá may mắn. Bởi vì từ nhỏ tiếp xúc với Trung y, cho nên còn có vẻ thoải mái.”

“Cô từ nhỏ đã muốn làm bác sĩ?”

“Không không.” Vạn Quý Phi mãnh liệt lắc đầu.

“Tôi trước kia thích ngắm chụp ảnh, cũng từng nghĩ tới muốn làm thiết kế sư.”

“Vậy vì sao lại chạy tới học y?”

“Bởi vì người nhà muốn nha, bà nội tôi hy vọng tôi có thể kế thừa phòng khám trong nhà.”

Nhìn cô hồn nhiên lại thẳng thắn thành khẩn, Hoắc Duẫn Đình dưới đáy mắt hiện lên vẻ buồn bã.

“Con đường đi mà người nhà trải lột sẵn, cô không biết là không tự do, thực vất vả sao?”

Vạn Quý Phi nghiêng đầu nghĩ nghĩ, trông mắt đen như mực linh hoạt đảo đảo. Một lát, cô nói liên miên: “Khả năng ngay từ đầu sẽ cảm thấy không vui đi, bất quá thời kỳ phản nghịch của tôi thực ngắn, hơn nữa cũng thông suốt.”

Tuy rằng tôi muốn làm thiết kế sư, nhưng công việc thiết kế sư này cũng không nhất định thích hợp với tôi. Nếu tương lai tôi làm không tốt, khả năng sẽ hối hận. Nhưng là làm bác sĩ, bởi vì có trụ cột vững chắc, tôi sẽ rút ngắn đi rất nhiều đường vòng.”

“Cho nên cô là bỏ khó chọn dễ, mới không kiên trì nguyên tắc chính mình đi?”

“Cũng không phải! Ai nói học y là chuyện dễ? Tôi cũng phải thực cố gắng thực cố gắng mới có thể lấy được thành tích tốt.”

Về phần kiên trì nguyên tắc vân vân, tôi thích chụp ảnh, học y cũng không ảnh hưởng tới niềm yêu thích này của tôi. Tôi có thể làm cả hai, chính là không đem hứng thú trở thành chuyên ngành mà thôi.”

Nghe xong cô nói chuyện, Hoắc Duẫn Đình trở nên có chút suy nghĩ. Có lẽ là cô đứng, đối mặt với tương lai, cô ôm chặt thái độ thực tích cực.

Hắn không tự giác cười cười, nâng chén trà hướng cô giong lên. “Kính một ly cho bác sĩ Vạn tương lai.”

Vạn Quý Phi chăm chú nhìn kỹ hắn, như thế nào đều nhìn không ra những lời này của hắn là thật sự. Hừ, anh là trêu chọc tôi đi?

“Mới không cần cùng với anh cụng ly!” Cô bưng cái chén lên, ‘ừng ực ừng ực’ đem nước uống một hơi sạch sẽ, sau đó dường như không có việc gì tiếp tục tiến công mỹ thực.

Thế nhưng coi thường sự chúc phúc của hắn, Hoắc Duẫn Đình cười khanh khách. Cô nhóc này nói cô hồn nhiên, nhưng là lúc còn nhỏ đối với vấn đề tiền đồ chính mình có thể rộng rãi như vậy; nói cô thành thực,

hành vi lại giống như đứa nhỏ. Một người sao có thể mâu thuẫn như thế? Nhưng mâu thuẫn như vậy lại thực đáng yêu? Ha.

Cơm ăn no đồ uống xong xuôi, Hoắc Duẫn Đình gọi người đến tính tiền. Sau khi phục vụ đem hóa đơn tới, Vạn Quý Phi lúi lũi tại chỗ. Bữa cơm này còn hơn cả sinh hoạt phí hai tháng của cô.

Sau khi phục vụ lấy tiền rời đi, Hoắc Duẫn Đình đem bóp da thả lại trong túi áo, hỏi: “Tối hôm nay vui lòng sao?”

Vạn Quý Phi tay xoa xoalưng không chút để ý trả lời: “Hoàn hảo.” Không thể nói với hắn chính mình đêm nay phi thường thỏa mãn, miễn cho hắn đắc ý.

“Ân, cô đêm nay đi bãi biển, thu thập vỏ sò, vô cùng khoái hoạt; thấy sao bằng lại ước nguyện, mong muốn người nhà khỏe mạnh; ăn bữa hải sản thịnh soạn phong phú, đến chắc bụng. Một đêm ý nghĩa như vậy, cô mới nói hoàn hảo, ai.”

“Kia...” Vừa nghe hắn nói như thế, chính mình giống như có điểm không biết chừng. “Kia tốt lắm đi.”

“Tốt lắm là được! Nói như vậy, đêm nay hẳn là có thể xem như thù lao cô giúp tôi làm việc?”

Này đều có thể so sánh sao? Như vậy sợ là đủ với công sức của cô đi? Vạn Quý Phi nhún mày, không kiên nhẫn vẫy vẫy tay: “Được rồi được rồi, nói tương đối là tôi làm một chút việc nhỏ, tối hôm nay đến đây một chuyến quả thực là chỉ có hơn chứ không kém, được rồi đi?”

“Ân, đúng vậy.”

Quý hạp hời! Vạn Quý Phi lút đảo mắt xem thường.

“Cho nên... Hiện tại lại biến thành là cô nợ tôi?” Lời nói lộ ra vài phần dò xét.

“A?” Vạn Quý Phi đột nhiên cảm thấy có mùi của điềm báo không tốt. “Cái gì?”

“Tốt lắm, tôi cũng không quan tâm lòng vòng. Hôm nay tôi đến thành G thì công ty website nói qua, đối phương sẽ ở trên trang web của tôi thêm cái công năng 3D mới, chính là có chức năng khi khách hàng muốn mua sắm cũng có thể đánh giá trực tiếp chất lượng thương phẩm trên trang web. Bất quá muốn đạt tới như vậy hiệu quả, phải đem từng sản phẩm chụp trên đầy đủ phương diện vị trí. Cho nên...”

Vạn Quý Phi càng ngẫm càng há hốc ra càng lớn. “Cho nên... Anh đã nghĩ trước muốn tôi tiếp tục giúp anh chụp ảnh, đúng không?”

Hắn nhẹ vuốt cằm: “Cô thật sự thực thông minh!”

“Cho nên, anh đêm nay mới an bài tôi đến nơi này ăn bữa cơm, đúng không?” Vạn Quý Phi xem xét hắn, trong giọng nói ẩn chứa lên án.

Hoắc Duẫn Đình vừa cười vừa gật gật đầu. “Cũng cho là đối với cô báo đáp.”

“Kia nếu... Tôi không đáp ứng?”

“Nhưng là, hiện tại cô đang thiếu tôi.” Trong lời nói lộ ra bất đắc dĩ.

“Hoắc Duẫn Đình!” Vạn Quý Phi rốt cục rít gào, quả muốn lấy chén thủy tinh trước mặt đập thẳng vào đầu của hắn: “Tôi chán ghét anh!”

7. Chương 7

“Tôi chán ghét anh!”

“Ân.”

“Hoắc Duẫn Đình, tôi thật sự thực chán ghét anh!”

“Tôi đã biết.”

Trên đường trở về, Vạn Quý Phi không dưới mười lần nói rõ chính mình đã chịu không nổi nữa, sắp phát điên lên rồi, nếu không phải trên người không có tiền, mà nơi này lại hẻo lánh, cô thật muốn đón xe khác, thôi quên đi.

Ồ! Vì sao lại xui xẻo như vậy, luôn bị hấn thiết kế!

Thời điểm khi xe dừng ở trước cửa nhà, cô khẩn cấp nhảy xuống xe.

“Vạn Quý Phi.” Hấn vươn người qua đem cô gọi lại.

Vạn Quý Phi cảm giận quay đầu, miệng mím chặt lại, đã nghĩ không muốn cùng với tiểu nhân âm hiểm này nói thêm gì nữa.

“Không cùng tôi nói chào tạm biệt sao?”

“Đi tìm chết đi!”

“Chắc chắn! Cô gái tốt không nên nói lời như vậy.”

Vạn Quý Phi tức giận đến mức dậm chân.

“Tuần sau, nhớ rõ!” Đáp lại lời của hấn là một cái mặt quỷ xấu xấu, cộng thêm cú xoay người xinh đẹp. Khi nghe thấy tiếng đóng cửa vang dội, hấn ghé người vào tay lái cười to. Aйна, nha đầu kia thật sự rất thú vị.

Một lát sau chờ tâm tình chậm rãi bình phục, hấn mới khởi động xe rời đi. Không nghĩ trở về quá sớm, mỗi lần sau khi cười qua, liền luôn cảm thấy nội tâm đặc biệt trống rỗng.

Lái xe ở trên đường không mục đích, đi qua con đê, thế nhưng bất ngờ lại gặp Đạm Dung. Phát hiện cảm xúc cô tựa hồ không tốt lắm, tựa hồ tràn đầy tâm sự.

Không phải cùng bác sĩ Vạn yêu đương cuồng nhiệt sao? Như thế nào một mình ở trên đường chao đảo? Xuất phát từ hảo cảm của tình bằng hữu, hấn đề nghị đi uống rượu.

Nữ nhân buồn sầu, bình thường chỉ có một nguyên nhân, chính là thất tình. Nhìn biểu tình cô si ngốc ngơ ngác là đủ biết, cho dù bình thường bình tĩnh như thế nào, thì cho dù là ai đến khi vướng phải rơi vào ái tình, đều không thoát khỏi điên rồ một hồi.

“Anh có phải thích một người hay không?”

Nghe được vấn đề của cô, Hoắc Duẩn Đình ngẩn người, tay cầm điều thuốc đưa lên bên miệng, hút một hơi, mới phát hiện vừa rồi đã tàn từ bao giờ.

Thích một người sao? Gặp dịp thì chơi hấn là không tính đi? Lại nói qua, giống như chưa bao giờ có nữ nhân nào có thể dừng lại ở đáy lòng hấn. Trong đầu bỗng chốc chậm rãi hiện lên một thân ảnh, còn có mặt quỷ vừa rồi của cô.

“Xem ra người trong lòng của anh đã xuất hiện, chúc mừng.”

Hấn ho nhẹ, ngay cả chính mình cũng không xác định chắc chắn. Hấn hấn chính là cảm thấy cô ngoạn tốt lắm mà thôi, như vậy không tính là thích.

Hai người tịch mịch ngồi uống rượu, kỳ thật thực dễ dàng xảy ra chuyện. Trước kia hấn cũng từng trải qua loại này, một đêm qua đi mỗi người phân tán đông tây, phong quá vô ngân*.

*Phong quá vô ngân: gió qua không dấu vết

Chính là hiện tại nữ nhân này, cùng cô nhóc kia có quan hệ thâm sâu, là cái đại phiền toái. Không biết có phải là xuất phát từ nguyên nhân này hay không, vẫn là đối với loại chuyện này thật chán ghét, hấn từ đáy lòng cự tuyệt nhúng chàm.

Nâng quỹ rượu đuổi về nhà, trở lại trên xe đầu vẫn choáng váng hồ hồ, may mắn ven đường không có cảnh sát, bằng không hấn khẳng định sẽ gặp chuyện phiền toái.

Một đêm không ngủ, chẳng đến khi tiếng chuông điện thoại quấy nhiễu không ngừng kêu gào, hắn mới thuân tay cầm lấy.

Sau khi hắn uy một tiếng, đối phương lại không phát ra tiếng, hắn chống cái đầu đang đau nhức hỏi: “Ain ha?”

Lúc này, một đạo thanh âm trầm thấp từ bên kia truyền đến: “Anh là ai?”

Hoắc Duẫn Đình ngạc nhiên “Anh gọi điện thoại cho tôi còn hỏi tôi là ai?”

“Anh xác định anh hiện tại nghe điện thoại là của anh?”

Hắn thế này mới bình tĩnh, nhìn xem trong tay điện thoại, hoàn toàn xa lạ. Vỗ vỗ cái trán, nhớ tới hết thấy tối hôm qua, trong nháy mắt liền biết ngay người bên đầu điện thoại kia đầu là ai.

“Bác sĩ Vạn? Tôi là Hoắc Duẫn Đình, Đạm Dung để quên điện thoại ở bên trong xe của tôi, mà tôi thế nhưng mơ hồ cảm về nhà.”

Đối phương hung hăng hít vào một hơi, nghe ra được phần nộ đề nặng: “Anh tối hôm qua ở quán rượu chuốc cô ấy say?”

Làm cô quá chén? Hắn mới thiếu chút nữa bị cô chuốc say, nha đầu kia tửu lượng cũng không tệ lắm.

Hoắc Duẫn Đình cười khê hai tiếng: “Không biết là ai chuốc say ai, tối hôm qua vẫn là tôi đưa cô ấy lên lầu mà.”

“Tốt lắm! Tốt lắm!” Hai tiếng nghiêng răng nghiêng lợi sau khi nói xong “Tốt lắm”, cuộc trò chuyện đột nhiên gián đoạn.

Hoắc Duẫn Đình ném di động, xoa cái đầu choáng váng. Xem ra bị hiểu lầm, nhưng là việc này quan hệ với vấn đề tới hắn?

Đi vào phòng tắm trong phòng đằng sau cánh cửa thủy tinh, cột nước từ vòi hoa sen trút dòng nước mạnh trên cơ thể xích lửa.

Nước dội ướt đầu hắn, véntóc mái màu hạt dẻ trên trán, trong mắt có thể thấy được trán tĩnh. Là thời điểm nên sửa lại tóc, lần này có thể có khả năng đem tóc mái cắt ngắn.

Ăn qua cơm trưa sau đó trở về công ty, thứ bảy vốn dĩ có thể không đến, bắt quá gần đây đặc biệt có nhiều chuyện vụn vặt.

Sau khi xử lý xong mọi thứ, đã là 5h chiều. Ngẫm lại cái di động kia, hắn vẫn là gọi điện thoại cho Vạn Quý Phi đi. Thế nhưng không ngờ đến, hắn sau khi gọi liền bị cô trực tiếp ngắt máy.

Thật sự tức giận? Hắn xoay tròn ghế dựa, đối mặt với cửa sổ sát đất ngắm nhìn cảnh trí bên ngoài không tiếng động cười to.

Một hồi, hắn lại quay lại đây số quen thuộc kia trong đầu tưởng chừng như đã thuộc lòng.

“Hello!”

Bên kia truyền đến thanh âm nhẹ nhàng biểu hiện chủ nhân này tinh thần không sai, hắn gọi lên khóe miệng, vô lại nói: “Xem ra cô cũng rất cao hứng.”

“A?” Cô chần chờ một chút “Anh là ai a?”

“Tôi mới không tin công nghệ không hiểu.”

“Hoắc Duẫn Đình?”

“Àn.”

“Anh...”

“Tiểu hài tử có lẽ phép sẽ không tùy tiện ngắt máy!”

Lại cái giọng điệu âm hiểm này! Vạn Quý Phi phần nộ nói: “Lại chuyện gì! Không phải tuần sau mới chụp ảnh sao?”

Thân mình tựa lưng vào ghế dựa, hấn nâng chân lên bắt chéo, một tay xáo xáo tóc mái, thoải mái mà nói: “Tôi có cái này đưa cho cô.”

“Cái gì?”

”Di động của Đạm Dung.”

Cô kinh ngạc: “Tiểu Dung? Điện thoại của chị ấy làm sao có thể ở trên người anh?”

Hấn cố ý khiến cô tò mò: “Không nói cho cô! Ai bảo cô vừa rồi không nghe điện thoại của tôi?”

“Anh... Không nói thì thôi!” Cô hận nghiền răng.

“Tôi lúc này sẽ tới đó, sau liền gọi điện thoại cho cô. Đương nhiên, cô có thể lựa chọn không nghe. Bất quá...”
Hấn tạm dừng một chút, nhả ra khẩu khí, giống như khó xử: “Ai, tìm không thấy Đạm Dung rất phiền toái, nếu không tôi trực tiếp tìm bác sĩ Vạn tốt lắm.”

Xú nam nhân sợ thiên hạ không loạn! Vạn Quý Phi thật muốn cho hấn hai quyền. Tuy rằng không biết vì sao di động Đạm Dung lại ở trong tay hấn, nhưng việc này tuyệt không có thể để cho anh trai biết, bằng không hai người này nhất định sẽ vì chuyện này mà ầm ĩ.

“Nhanh chút cút đến đây!”

Cô nàng này đối với hấn càng ngày càng không khách khí, ngay cả che giấu cơ bản đều không có, nhưng là Hoắc Duẫn Đình lại cảm thấy rất thích, diện mục chân thật quả nhiên so với mặt nạ giả dối đáng yêu hơn.

Sau khi chấm dứt trò chuyện, hấn nửa khắc cũng không ngừng lại. Tâm tình không hiểu vì sao lại bay lên, đại khái bởi vì sẽ gặp được chuyện hảo ngoạn.

Khi xe tiến vào ngã tư đường nhà cô kia, giờ là mùa xuân tháng ba, mà hai bên đường dương tử kinh* tràn đầy rực rỡ.

*Dương tử kinh (danh pháp hai phần: Bauhinia blakeana) (tiếng Trung:) là một loại cây thân gỗ thường xanh, thuộc về chi Ban (Bauhinia), với các lá to và dày cùng các hoa đỏ ánh tía nổi bật. Xem thêm tại đây

Tay lái đảo sang phải, xe từ từ dừng lại. Gọi điện thoại cho cô, vừa mới vang một tiếng, cô liền khẩn cấp nhận.

Hấn một bên đẩy cửa đi ngoài một bên nhẹ nhàng nói: “Tôi tới cửa, mau ra đây hoan nghênh.”

Đối phương hừ một tiếng, trò chuyện lập tức bị gián đoạn.

Tiểu hài tử! Hấn nhìn không được lại cười cười, gần đây tần suất cười tựa hồ rất cao. Phát hiện này làm cho tâm của hấn mãnh liệt nảy lên một chút, lắc đầu mở chốt cửa xe, không nghĩ vừa mới đi vài bước. Ngay khi vừa mới quay người lại, một quyền đầu bất ngờ không kịp phòng bị bay lại đây, mà thanh âm xé rách cũng theo tai tiến vào.

“Hỗn đản! Tao muốn giết mày!”

Quai hàm ngay lập tức bịch hấn đón, Hoắc Duẫn Đình loạng choạng một cái đụng vào xe, tiếng còi bên nhòm phòng trộm ‘Tít tít tít’ kêu bậy.

“Mày như thế nào dám cẩu thả xuất hiện ở chỗ này!” Lại là tiếng gầm giận dữ, mà một quyền khác lần lượt hạ xuống. Bất quá lần này hấn đã có phòng bị, vung cánh tay ra ngăn trở, tay kia thì trả lại cho đối phương một quyền vừa nhận được.

Đối phương bị đánh lui về phía sau hai bước, Hoắc Duẫn Đình mới nhìn rõ, nguyên lai người nọ là bác sĩ Vạn. Như thế nào đột nhiên lại đánh người? Hấn vừa mới muốn mở miệng nói chuyện, bác sĩ Vạn lại giống phát cuồng, mắt đỏ ngầu xông lại đây loạn đánh một trận.

Không có biện pháp, hấn đành phải đánh trả.

Bên cạnh Đạm Dung càng không ngừng khóc kêu, sau đó một thanh âm quen thuộc kêu to: “Hai người như thế nào lại đánh nhau?”

Hắn cũng muốn biết chính mình vì sao bị đánh, bác sĩ Vạn giống như đã hoàn toàn mất đi lý trí, từng quyền ác độc tung ra, hắn chỉ có thể càng không ngừng né tránh.

Nhưng mà chỉ thủ chứ không tấn công lại làm cho đối phương bắt cái khoảng không, đối phương kéo áo của hắn, hướng người bên kia rít gào: “Hắn bắt nạt em! Hắn bắt nạt em!”

Hắn bắt nạt ai? Đạm Dung sao? Hoắc Duẩn Đình vì chính mình kêu oan, muốn giải thích, Đạm Dung đã khòckêu: “Không có, hắn không có bắt nạt em!”

“Nếu không phải như vậy, em vì sao muốn chia tay!”

“Bởi vì... Bác sĩ Thôi nói, em không có khả năng mang thai.”

Bác sĩ Vạn nghe được lời của cô thì sửng sốt, tay bắt tri bắt giác buông ra, Hoắc Duẩn Đình thừa thời cơ lui ra, dựa vào ở trên xe điện cuồng thờ. Quả nhiên xuất hiện vấn đề lớn, trách không được ngày hôm qua đi uống rượu.

Lúc này hai người kia đã ôm làm một đoàn, không đến vài giây bác sĩ Vạn ôm Đạm Dung đi vào bên trong.

Hoắc Duẩn Đình xoa bóp cầm, đau đớn dội toàn thân. Nam nhân này thật không phải bình thường, không phải chỉ cầm lấy mỗi chiếc điện thoại của Đạm Dung thôi sao?

Khóe mắt dư quang miết đến con nhóc này giờ vẫn không lên tiếng lại lặng yên xoa người chuẩn bị chạy lấy người, hắn xoa bóp cầm, hai mắt sau thấu kính hí lại, kéo dài thanh âm kêu: “Vạn — Quý — Phi.”

Cô loạng choạng một cái, quay đầu lại hét lớn: “Cầm miệng!”

Hoắc Duẩn Đình vẫn chưa đem tiếng hét to của cô đặt vào trong mắt, tà tà dựa vào xe, hướng cô ngoắc ngoắc ngón tay: “Lại đây!”

“Anh nghĩ tôi là con chồn nhỏ của anh!”

“Không phải gọi cô tới lấy điện thoại sao?”

Cô chần chờ một trận, tựa hồ đang lo lắng muốn hay không mạo hiểm như vậy, hơn nữa ngày mới cần môi đi tới, xoa thắt lưng mở ra bàn tay. “Lấy đến!”

Xa xôi chân trời, tịch dương thản nhiên từ cuối góc đường ánh lại đây, tà tà chiếu ra trên mặt cô tóc gáy tỉnh tể, nổi lên nhu hòa sáng bóng. Cô phùng phình hai má, vẻ mặt giận dữ, một đôi mắt tròn tròn giống như mặt ngọc tẩm thủy, đôi con ngươi ba quang trong suốt.

Hoắc Duẩn Đình bình tĩnh xem xét cô, trái tim không biết vì sao lại một trận dồn dập kinh hoàng. Hai người ánh mắt ở không trung nhìn nhau một hồi, Vạn Quý Phi cuối cùng đánh không lại ánh mắt khiếp người của hắn, trên khuôn mặt nổi lên rặng mây đỏ.

“Mau đem tới!” Cô lớn tiếng thúc giục, thế nhưng thanh âm mềm mại tựa như là làm nũng. Hoắc Duẩn Đình nhìn không được nhắc lên tươi cười nhợt nhạt, trong nháy mắt khôi phục biểu tình bình thường, hững hờ trêu ghẹo cô đã trở lại.

“Tôi bị anh cô đánh, cô có phải hắn là quan tâm một chút hay không?”

“Xứng đáng!”

Cô hét lớn một tiếng, sau khi nói xong làm như cảm thấy thật sâu ảo não, vì thế lấp bắp giải thích: “Ai... Ai cho anh chọc tiểu Dung!”

Thật sự là vật nhỏ thiện lương, hắn nhìn cười, thản nhiên nói: “Tôi đem qua sau khi đưa cô về nhà liền đi qua bờ đề bên kia, trong lúc vô ý phát hiện cô ấy một mình ở trên đường loạng choạng, thiếu chút nữa liền gây ra tai nạn xe cộ.”

Sau đó tôi lại phát huỷ một ít tình cảm bằng hữu, bởi cô ấy nói chuyện phiếm giải buồn, kết quả cô ấy say rượu, còn để tôi phải đưa về nhà. Ngần dặm xa xôi đến đưa đi động cho cô ấy, mới vừa xuống xe đã bị người không phân biệt được tốt xấu đánh một trận. Tôi rất cuộc trên chọc ai?”

Dựa theo lệ thường, hắc cũng sẽ không đối với ai giải thích, chính là đối mặt với quý nha đầu chán ghét này, hắc đột nhiên nói nhiều hơn.

Vạn Quý Phi làm như không tin, một đôi mắt to thẳng tắp trừng mắt hắc.

Hoắc Duẫn Đình nhún nhún vai, ngữ khí mang theo tiếu nói: “Ai, đầu năm nay người tốt không chịu nổi. Bác sĩ thể gia mọi người đều rất dã man, động thủ đánh người sau đó xin lỗi cái gì đều không có, đành phải tự chịu xui xẻo.” Sau khi nói xong kéo mở cửa xe, khom người từ trong ngăn kéo cầm di động ra đưa cho cô.

Cô tiếp nhận sau đó lại nhìn chăm chăm hắc, trên mặt biểu tình biến hóa vài lần, nhất thời giận, nhất thời lại không đành lòng, sau một lúc lâu mới lúng ta lúng túng nói: “Tôi đây thay anh tôi hướng anh xin lỗi, được không?”

Hoắc Duẫn Đình nâng mặt lên nhìn trời cao, tay xoa cằm thì thào nói: “Tôi cảm thấy hắc là tìm bác sĩ nhìn xem.”

“Vậy anh đi vào tôi nói bà nội giúp anh kiểm tra một chút?” Lời nói cơ hồ là cầu xin.

“Không được, nói không chừng còn bị đánh.”

“Vậy anh muốn thế nào!” Cô không nhẫn nại, nói vài cái liền gấp đến độ thực sự dậm chân.

Nhìn bộ dáng này của cô, Hoắc Duẫn Đình mềm lòng. “Cô không phải học y sao? Tuy rằng tôi không phải thực tin tưởng y thuật của cô, bất quá vết thương bình thường có thể đi? Lên xe.” Hắc kéo cổ tay cô qua hướng ghế phụ.

“Đi đâu?” Cô hơi hơi kháng cự.

“Mua chút được giúp tôi thoa một chút!” Có lẽ buổi tối còn có người bồi ăn cơm.

“Trong nhà có...”

“Tôi đều nói không muốn đến nhà cô để bị đánh.”

“Tôi buổi tối còn phải ở nhà ăn cơm!”

“Tôi cảm thấy hắc là đi báo nguy, không biết bác sĩ đánh người cảnh sát sẽ xử lý ra sao?” Tuy rằng biết nói như vậy thực tế thì, nhưng là tâm đột nhiên mãnh liệt muốn cô làm bạn như thế. Biết rõ lời này vừa nói ra, cô khẳng định muốn phát điên, thế nhưng cuối cùng vẫn không thể nhịn xuống.

Bất quá, lần này cô lại cái gì cũng chưa nói, ngoan ngoãn theo lên xe.

8. Chương 8

Cái gọi là xử lý thương thế, kỳ thật cũng không có gì, bởi vì hắc bị thương căn bản không có nghiêm trọng. Giúp hắc thoa chút rượu thuốc, lại mạnh mẽ bị người kéo đi ăn bữa cơm. Trong lúc đó cô vẫn trầm mặc, thần sắc ảm đạm, vô luận Hoắc Duẫn Đình khiêu khích như thế nào, cô thủy chung vẫn không lên tiếng.

Cái này mà bảo là không có gì kháng nghị sao? Đem hết thầy đặt ở trong mắt, nụ cười trên khuôn mặt của Hoắc Duẫn Đình chậm rãi thu hồi.

Kỳ thật Vạn Quý Phi cũng không phải là đang chơi trò đối kháng, chỉ là trong lòng cô còn nhớ một câu kia mà vừa rồi Đạm Dung đã nói “Có khả năng không thể mang thai.”

Nguyên lai bọn họ trong lúc đó đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, trách không được tuần trước chuyện đả nhỗ vừa nói ra thì anh trai lại có phản ứng khác thường như vậy. Lại nói, cô thật sự rất lo lắng Hoắc Duẫn Đình sẽ truy cứu chuyện anh trai đánh người.

Những kẻ có tiền loại này đó, chỉ cần có chút không hòa giận, chuyện gì cũng đều có thể làm ra. Nếu thực sự như vậy, đối với sự nghiệp của anh trai nhất định sẽ bị ảnh hưởng. Chuyện này nếu trở nên phức tạp, cô thật sự không thể nào cao hứng được.

Sau khi ăn xong về nhà, xe dừng lại bên đường, hấn khuôn mặt nghiêm túc lạnh lẽo, không mở miệng kêu còi xuống xe.

Vạn Quý Phi cũng không hành động, các ngón tay nhỏ bé nắm chặt, quanh co một hồi lâu, rốt cục cũng cắn thận mở miệng lời chuẩn bị đã lâu: “Anh đã không có gì trở ngại, vậy không phải có thể không truy cứu?”

Nguyên lai cô cả đêm rầu rĩ không vui, liền vì... Tâm tình không khỏi trở nên thoải mái, hấn vẫn là phụng phịu: “Chuyện gì?”

Cô nỗ lực bĩu môi: “Anh biết!”

Hấn biết rõ còn cố hỏi: “Chuyện bác sĩ Vạn đánh người?”

Cô vẽ mặt đau khổ: “Đúng!”

“Như vậy nga...” Hoắc Duẩn Đình kéo dài ngữ điệu, ngón tay ở trên tay lái nhẹ nhàng gõ nhịp, mỗi một lần khi thanh âm ‘Đát đát’ rơi xuống, đều khiến cho tim Vạn Quý Phi mạnh mẽ nhảy dựng. Sau một lúc lâu, hấn mới chậm rãi nói: “Nếu tôi truy cứu thì đâu sao?”

“Anh không cần!” Cô nôn nóng thân thủ kéo lấy ống tay áo của hấn, nhẹ giọng cầu xin: “Anh tôi hấn là hiểu lầm mới như vậy, anh liền đại nhân không chấp tiểu nhân... A, không đúng! Là đại nhân đại lượng, bỏ qua đi được không?”

“Àn...” Hấn lông mi hơi híp lại, ra vẻ trầm tư.

Vạn Quý Phi bị vẻ mặt sát khí của hấn không nhanh không chậm như vậy, cảm xúc bị buộc chặt một đêm không được phát tiết, hơi nước nhanh tràn đầy trên khóe mắt.

Âm thanh của cô mang thêm ghen ngào sắp khóc hướng tới hấn hô to: “Hoắc Duẩn Đình, anh thật sự thực đáng ghét! Quỷ hẹp hòi! Lấy chuyện nhỏ như vậy làm khó dễ người ta!” Nói xong nhanh chóng lao ra khỏi xe.

Xú nam nhân! Xú nam nhân! Cũng chỉ biết cường bức lao động người ta! Cô Vạn Quý Phi đời này đều chưa thử qua ăn nói khép nép cầu người như vậy đâu!

Cuối cùng, Hoắc Duẩn Đình biết cô thực sự tức giận, vội vàng cũng theo xuống xe. “Vạn Quý Phi!”

Thanh âm trầm thấp thuận hậu làm cô dừng cước bộ lại, cô cúi đầu, hai vai hơi run rẩy, thủy chung không chịu quay đầu nhìn lại.

“Đi nhanh như vậy làm gì? Tôi có nói muốn truy cứu sao?”

Nghe được lời nói của hấn, cô mạnh mẽ quay đầu, hai mắt bị hơi nước bao phủ ủy khuất lại đáng thương nhìn hấn chằm chằm.

Hoắc Duẩn Đình bị cô nhìn như vậy hoàn toàn đả bại, chậm rãi đến gần, muốn thân thủ đi qua sờ lên đỉnh đầu của cô, lại đột nhiên đình chỉ động tác. Hấn hít sâu một hơi, ra vẻ thoải mái mà nói: “Vì không để cho người chán ghét, chuyện này xem như chưa từng xảy ra.”

“Thật sự?” Nghi vấn không hề xác định cùng một chút kinh hỉ.

“Àn.”

Cô lập tức hé miệng cười, độ cong khóe miệng không lớn, lại vừa đúng chứng minh vui sướng của cô. Hoắc Duẩn Đình chỉ cảm thấy mạch huyền trong lòng kia lập tức bị khiêu khích một chút, hấn bình tĩnh hồi thần, lập tức đổi trở về một bộ vô lại: “Bất quá...”

“A?” Thần sắc lại khẩn trương lên.

“Vừa rồi tôi giống như nghe được... Có người mắng quỷ hẹp hòi...”

“Kia... Không có, ha ha, nào có!” Vạn Quý Phi khoát tay, ý đồ lấp liếm ọi chuyện đi qua. Cô hi ha nở nụ cười vài tiếng, chân chó nói: “Khí độ của anh giống như biển rộng bao la, anh bộ dạng cao lớn lại suất khí. Ai nha, tôi như thế nào càng xem lại càng cảm thấy anh là người tốt? Đúng không?”

Hoắc Duẩn Đình đổi mặt, tức giận cười. Nha đầu kia cũng thay đổi quá nhanh đi?

“Nhìn xem, anh ngay cả cười đều có khí chất như vậy, lông mi đẹp, kính mắt cũng đẹp. Người vĩ đại như thế, làm sao có thể là quý hẹp hòi? Ai nếu gọi anh như vậy tôi liền không bỏ qua!”

“Đủ!” Hần ngừng cười, chỉ sợ cô nói sau một hồi sẽ không biết lại nói liều đến nơi nào đi.

“Nếu tôi tốt như vậy, vậy về sau tôi có việc muốn cô hỗ trợ, cô khẳng định là không thể chối từ?”

Cô xoa xoa tay: “Đương nhiên đương nhiên!”

“Không oán trách?”

Cuồng gật đầu: “Khẳng định sẽ không!”

“Không chán ghét tôi?”

Híp mắt cười: “Yêu còn không kịp!”

“Phi thường tốt!” Hần gật gật đầu, sau đó vung tay lên. “Tôi đi đây.”

Cô cung kính đứng dậy: “Nga, vui vẻ đưa tiễn vui vẻ đưa tiễn!”

Người đơn bào, hoàn toàn không phát hiện chính mình vừa rồi nói sai. Dù sao chỉ cần không có việc gì, quản hần nói cái gì.

Hai ngày sau trở lại trường học, bị Thiệu Mẫn bắt lấy điên cuồng oanh tạc một vòng. Để giải thích, tìm tất thấy đủ loại nguyên do, cuối cùng bị dọa dẫm một chút, mới làm cho bom lửa của cô lịm dần.

Năm thứ ba, học tập có chút bận rộn, đặc biệt sau khi ghi danh dự thi tiếng Anh cấp 6 xong, Vạn Quý Phi cảm thấy áp lực. Ngành học các cô, kỳ thật cũng không cần nhất định phải lấy bằng tiếng Anh cấp 6, nhưng là năm đó anh trai đều qua, cô cũng muốn thực hiện mục tiêu này.

Vừa rồi cùng Thiệu Mẫn nhắc tới việc này, cô nói cô rất mạnh, có lập trường mục tiêu là chuyện tốt, nhưng đừng khiến cho chính mình bị áp lực. Thừa dịp bây giờ tuổi còn trẻ, thời điểm vui chơi nên điên cuồng mà chơi, nên luyện ái thì oanh oanh liệt liệt đam mê luyện ái một lần.

Đoạn một hồi lại mắng cô không tới bày tỏ rõ ràng, tiểu Hắc truy cô lâu như vậy, còn không phải không thành công sao? Vạn Quý Phi lắc đầu, tiếp tục chuyên tâm viết kế hoạch học tập.

Bên tai bị muỗi đốt thoang thoảng không hiểu quấy rầy, dí mắt qua giường đối diện nhìn nhìn, Thiệu Mẫn lại đang nhìn kịch truyện. Cô ở trên bàn phím máy tính đánh cách cách vài cái, sau đó đem một đoạn dán trên QQ gửi đi: Cầm lấy bài thi mà thấy tâm lạnh, căng thẳng, từ ngữ bay mất. Giống như đã từng biết, thế nhưng giải thích cũng không rõ, ngữ pháp đọc vào cảm thấy mờ mịt. Nhìn vào mà lệ ngàn cứ tuôn đi. Hai giờ sau rakhỏi trường thi, gặp bạn cùng trường, lại càng thêm bi thương. Thành tích như thế, không mặt mũi nào mà nhìn cha mẹ, đợi ngày khi thành tích dán trên bảng, trên mái nhà, phú sĩ kang < . = “ ” > .

Thiệu Mẫn trả lời câu: Còn hơn hai tháng nữa lo gì.

Vạn Quý Phi lại dát dát dát gõ ký tự: Hiện tại không cố gắng, tháng sáu chỉ có bi thương.

Thiệu Mẫn: Tổ nghe một vị sư tỷ nói, so với cấp 4, kỳ thi cấp 6 nội dung văn vẻ dài hơn một chút, từ ngữ nhiều hơn một chút, khó khăn lớn một chút. Cho nên, tổ cảm thấy chính mình phải đi chế tạo đồ trang sức .

Vạn Quý Phi: ...

Ký túc xá có bốn người, tiểu Mỹ cùng tiểu Lăng cũng học trung y năm thứ năm, mà phần lớn năm tư đều sẽ thực tập. Các cô luôn ngâm mình ở thư viện đọc sách, đối lập với Vạn Quý Phi cùng Thiệu Mẫn, người ta cố gắng hơn.

Có lẽ cô về sau cũng đi thư viện chiếm một vị trí, nơi đó không khí học tập rất hăng say. Bất quá nếu Mẫn đại nhân không chịu đi, để một mình cô một người ở ký túc xá có thể hay không thực tập tịch mịch?

Vạn Quý Phi gõ gõ đầu, chính mình thật sự suy nghĩ nhiều quá. Khoảng cách ăn cơm chiều còn có một đoạn thời gian, cô đơn giản đẩy ghế dựa ra, quyết định xuống dưới lầu một chút.

Trường học ở lầu hai có cửa hàng nhỏ, cô đi vào dạo một vòng, thu lấy được một ít đồ. Chuyển tới bên kia, tùy ý rút ra một quyển sách, lại ngoài ý muốn từ trong khe hở nhìn thấy một người.

Vạn Quý Phi nhìn qua khe hở, đúng vậy, người nọ là Tiểu Hà. Tiểu sư huynh... Tiểu sư huynh thế nhưng ở đây!

Trong lòng cô dâng lên hưng phấn nho nhỏ, mượn địa thế thuận lợi, không kiêng nể gì nhìn lên hắn.

Bóng chiều buông xuống ảm áp từ cửa sổ thủy tinh bên cạnh kia tiến vào, dừng ở trên giá sách ngăn nắp thật dài kia.

Con đường hẹp dài tiêu sái, hắn trên lưng rộng công theo chùm ánh sáng rực rỡ, một bên tựa vào giá sách, một bên cúi đầu đọc sách bộ dáng thật sự rất đẹp.

Vạn Quý Phi trộm nuốt một ngụm nước bọt, chân nhích lên thật cao, muốn nhìn rõ ràng hơn.

Không biết có phải là cảm ứng được từ cái nhìn chăm chú của chính cô hay không, Tiểu Hà đột nhiên ngẩng đầu, nhìn qua cô. Vạn Quý Phi cả kinh, vội vàng ngồi xổm xuống, trái tim nhảy rộn lợi hại hơn.

Nguy hiểm thật! Cô vô vọng, đợi vài giây sau lại đứng lên, nhẹ nhàng lấy ra một cuốn sách dựng thẳng làm ra vẻ xem sách vở, thật tế là tạo ra một cái khe hở để rình coi.

Di? Người đâu? Cô trừng mắt nhìn đi nhìn lại xem xét, vị trí vừa rồi hắn còn đứng nay đã trống tuếch. Ai, hoa mắt. Chẳng lẽ cái này gọi là ngày có chút suy nghĩ, đêm sẽ nằm mộng? Bây giờ còn xuất hiện ảo ảnh? Cô thất vọng xoay người, lưng dựa vào giá sách gần người.

Lúc này, trong túi tiền đột ngột ngân vang. "Mẹ bạn tìm bạn, ba bạn tìm bạn, anh bạn tìm bạn..."

Tiếng chuông ở trong không gian im lặng quanh quẩn, có vẻ đặc biệt chói tai, Vạn Quý Phi hoang mang rối loạn vội vàng lấy điện thoại ra, ánh mắt ở trên màn hình chợt lóe, đập vào trong mắt là ba chữ "Hoắc Duẩn Đình" kia.

"Chuyện gì?" Cô đề nặng âm thanh không kiên nhẫn hỏi. Hôm nay là thứ tư cũng không phải cuối tuần, làm sao lại gọi điện thoại đến?

"Cô có vẻ rất không cao hứng."

"Đúng đúng!" Quên ngắt chuông, mà hắn lại thừa lúc cô ở nơi công cộng mà gọi tới, khiến cho cô hỏ xấu hổ.

"Cô mất hứng sẽ không là vì tôi gọi điện thoại cho cô chứ?"

"Mới không!" Ai muốn bởi vì hắn mà mất hứng? Hừ! Vạn Quý Phi một tay giơ di động, tay kia thì vuốt sách trên giá, chậm rãi vừa đi vừa quét mắt qua.

"Không phải do tôi là tốt rồi." Hắn cười khê "Bởi vì, tôi hiện tại ở bên ngoài trường học của cô."

"Dạ?" Như thế nào lại không nói một tiếng chạy tới?" "Tôi không cần anh mời tôi ăn cơm!"

"Lần này tôi không mời, là cô mời tôi."

"Vì sao?" Cô đi đến cuối đường, thỉnh thoảng dừng lại.

"Bởi vì tôi muốn."

Tôi muốn! Hắn thế nhưng nói bởi vì hắn muốn, cô sẽ mời cơm! Đây là cái thế giới gì? Cô một quyền thật mạnh dừng ở trên giá sách, quyền đầu nắm chặt hơi đau cũng không quăn, bước chân mang theo nỗi giận dưng dưng quẹo vào.

"Anh muốn tôi mời tôi liên... Oa!"

Trước mặt một người cao lớn đứng đó gây chướng ngại, cô liền đụng phải.

“A, đau quá!” Cô vỗ vệt trán, ngay cả tay đánh rơi mất điện thoại cũng không biết, chỉ cảm thấy đầu bị đâm phát đau.

“Em không sao chứ?”

Thanh âm ôn nhu nhưng không hề báo động trước tiến vào trong lỗ tai, Vạn Quý Phi phút chốc ngẩng đầu, người kia chính là cúi đầu nhìn cô, rõ ràng là Tiểu Hà!

“Thực xin lỗi, anh đứng nơi này, không nghĩ tới em đột nhiên lao tới.” Hắn trên khuôn mặt anh tuấn mang theo ý xin lỗi, giống như lần này sai lầm tất cả đều là từ hắn mà ra. Lại phát hiện trước mắt, cô vuốt cái trán si ngốc đứng bất động, bất an khẽ gọi: “Vạn... Vạn Quý Phi?”

Hắn... Hắn thế nhưng dùng âm thanh tốt như vậy gọi cô. Vạn Quý Phi cảm thấy trên mặt ‘Bá’ một khắc phiếm hồng, nguyên lai... Nguyên lai có người có thể đem tên của cô gọi êm tai dễ nghe như vậy.

“Em không sao chứ?”

Hắn lại hỏi, cô mới thanh tỉnh dường như ở trong mộng chợt thức, sau đó mãnh liệt lắc đầu: “Không không, là... Là em chính mình không cẩn thận, không liên quan Tiểu sư huynh.”

Hắn thở phào nhẹ nhõm “Vây là tốt rồi.”

Vạn Quý Phi vịn hai tay, còn muốn nói nữa, nhưng là thật khó có thể mở miệng. Hảo khẩn trương, hảo kích động! Tiểu sư huynh ngay trước mặt, nhưng lại cùng cô nói chuyện. Cô cắn cắn môi, phát hiện ngay cả miệng cũng hưng phấn run run.

“Em...”

“Em...”

Hai người đồng thời mở miệng, Vạn Quý Phi vừa mới nâng lên đầu lại ngượng ngùng cúi xuống. Vẫn là Tiểu Hà có vẻ tự nhiên, hắn khom người giúp cô đem điện thoại nhặt lên, đưa tới cô trước mặt.

“Anh là muốn nói, điện thoại của em rớt.”

Vạn Quý Phi sợ hãi tiếp nhận, trộm ngấm Tiểu Hà liếc mắt một cái, thấy hắn khuôn mặt lộ vẻ mỉm cười, bên tai lại cảm thấy nóng lên, cúi đầu nhìn xem điện thoại, mới phát hiện còn chưa có ngắt máy. Cô giờ lên đưa đến bên tai, không xác định nhẹ giọng gọi: “Hoắc Duẫn Đình?”

Tiếng cười nặng nề từ đường truyền điện thoại theo tới, tiếp theo là giọng nói âm trầm trầm tối: “Cô rớt cục nhớ lại tôi?”

“A? Vừa rồi điện thoại bị rớt.”

“Tôi đã ở cửa nam, cô mau ra đây!”

“Không đến được không?” Cô lại nhìn sang nam nhân đứng bên cạnh, hắn vẫn đang ở đó chọn sách, sau khi tiếp thu cái nhìn chăm chú của cô thì ngoái đầu nhìn lại cười. Ánh mắt Vạn Quý Phi mê hoặc, thiếu chút nữa liền hôn mê.

“Vạn — Quý — Phi!” Ngữ khí kia tăng thêm, nửa uy hiếp nói: “Cô đã nói cái gì? Không chối từ? Không oán trách? Cô muốn lật lọng?”

Cô nóng vội phản bác: “Không có!”

“Kia nhanh một chút đi ra! Tôi giữa trưa cũng chưa ăn cơm, cùng khách nhân nói chuyện mấy giờ liền, hiện tại đói sắp chết!”

Tôi cũng không phải tam bồi, không phải anh gọi tới sẽ tới! Cô cắn răng thăm mắng hắn một câu, lại không có biện pháp, ai kêu cô thật sự hứa hẹn.

Sau giữa trưa, Vạn Quý Phi bất đắc dĩ ở giữa hai nam nhân trong lúc đó, làm ra một cái quyết định giằng co.

9. Chương 9

Thối Hoắc Duẫn Đình! Visao luôn đối với cô hô một tiếng là phải đến! Đáng giận!

Vạn Quý Phi miệng thithào mắng, dưới chân lại rất nhanh chạy ra cửa nam.

Ai! Hảo đáng tiếc, vừarồi thiếu chút nữa là có thể cùng Tiểu sư huynh nói chuyện phiếm.

Bỏ lỡ cơ hội tốt, cô đaulòng nha! Khi nhìn thấy Hoắc Duẫn Đình, sắc mặt của cô thật không tốt.

“Tôi có phải hay khônglàm hỏng chuyện tốt của cô?”

Hắn khoe miệng tươi cườibộ dáng rất xấu xa, ánh mắt kia vốn dĩ híp lại thành một đường thật khiến ngườiita nhìn càng chán ghét. Vạn Quý Phi quyết miệng, khinh thường trả lời hắn vấndề nhàm chán này.

Tự thấy mất mặt, hắn nhúnnhún vai “Nói đi, cô muốn mời tôi ăn cái gì?”

Da mặt thực dày, cònkhông biết xấu hổ hỏi!

“Tôi không có tiền!”

“Quán nhỏ cũng khôngsao.”

Nhớ tới lúc trước cùnghắn ăn cơm đủ loại, Vạn Quý Phi ánh mắt quý dị chợt lóe “Thật sự ăn cái gì đềucó thể?”

Vẫn là câu kia: “Trả tiềnlà đại gia!”

“Vậy đi thôi.”

Gần trường học có con phốbuôn bán, mở ra đủ loại quán bán đồ ăn vặt. Bởi vì chủ yếu đối tượng phục vụ làsinh viên, cho nên luôn tính tới lợi ích thực tế.

Vạn Quý Phi dẫn hắn đivào một nhà ăn Quán lẩu cay, nơi này thực đơn sơ, cơ bản không có trang hoànggì đáng nói, mặt tiền cửa hàng hé ra một bàn lớn trên đó trưng bày đủ các loạinguyên liệu nấu ăn, trong này náo nhiệt đông đúc.

Cô hôm kia mới cùng ThiệuMẫn vào một lần, mất chưa đến 50 nguyên. Bất quá, dẫn hắn đi mục đích hơn xanguyên nhân rõ ràng.

Cô phát hiện, người nàykỳ thật khẩu vị thật sự nhẹ. Từ lần đầu tiên cùng hắn cùng ăn bữa sáng, hắn chỉăn trắng cháo, đến sau qua vài lần cơm trưa cơm chiều, hắn ăn chút đồ ăn khôngphải chưng chín thì chính là món canh gì đó.

Đêm đó đi ăn hải sản, trong một chén nước tương có cho thêm hạt tiêu, hắn đều bảo phục vụ thay đổi. Bởi vậy theo suy đoán, dạ dày của hắn hẳn là không tốt lắm, lại không thể ăncay.

Hương vị cay nồng thẳngtiến vào trong lỗ mũi, Hoắc Duẫn Đình nhìn trong quán trên mỗi bàn bốc lên toànlà khói trắng, không khỏi nhíu mày. “Đêm nay liền ăn cái này?”

“Ăn!” Cô pha chút đắc ýgật đầu.

“Không có cái lựa chọnkhác?”

Cô khê cấn môi dưới, phẩyphẩy cặp kia mắt to, vẻ mặt vô tội.

“Sinh viên nghèo thật sựkhông có lựa chọn gì hay.” Nhìn anh chết như thế nào! Nói mau không cần ăn, saudó cút đi!

Hoắc Duẫn Đình hiểu rõ, không kháng nghị gì thêm, ngênh ngang đi vào, ở góc tìm một bàn trống ngồixuống. Vạn Quý Phi thấy hắn như vậy, đành phải phần nộ đi tới phục vụ sinh, gọilên xộn đồng lớn đồ ăn.

Nhắc cái nắp nồi lên, VạnQuý Phi dùng đũa trúc đem thịt cùng đồ ăn bỏ vào trong canh, mà hắn lấy nướcsôi trước tẩy sạch bát đũa, lại dùng khăn giấy lau lại một lần. Cô nâng mắt, nam nhân đều cọ xát như vậy. Tầm mắt lơ đãng hướng ra cửa thoáng nhìn, ngoài ýmuốn phát hiện thân ảnh quen thuộc.

Tiểu... Tiểu sư huynh! Hắc cũng đến ăn lẩu cay? Vạn Quý Phi nhanh chóng xoay người, lấy lưng đưa về phía cửa, hai tay vô thức đặt lên bàn, có chút khó có thể tin.

Một lát sau, cô lại nhìn không được lặng lẽ quay đầu, chỉ thấy Tiểu Hà cùng hai nam sinh khác đi vào, mà đồng thời, hắc cũng nhìn thấy cô.

Bốn mắt giao nhau, hắc hơi hơi kéo kéo khóe miệng, Vạn Quý Phi cả kinh lại xoay người về, tiểu tâm can cơ hồ suýt chút nữa nhảy ra, trên mặt nháy mắt nóng bỏng.

Hắc... Hắc nhìn đến cô!

Đem hết thấy thu hết đáy mắt, Hoắc Duẫn Đình, ánh mắt lợi hại quét vòng ra bên ngoài, mắt thấy một nam sinh rõ ràng liên tiếp hướng bên này nhìn qua, mà tiểu nữ nhân bên người lại cúi đầu, bên tai phiếm hồng.

Hắc thu hồi nhìn chăm chú, bình tĩnh đem bát dưa đẩy trước người cô.

“Bắt đầu.”

Cô phút chốc ngẩng đầu, hai mắt sương mù không có tiêu cự, hai má phần hồng xinh tươi, rõ ràng chính là một bộ dáng xuân tâm nhộn nhạo.

“Nga, ăn... Ăn đi.” Nói xong luống cuống tay chân lấy chiếc dưa ra.

Hoắc Duẫn Đình lấy ngón trỏ cùng ngón cái không ý thức nắm lấy cằm, phát hiện cô lại vụng trộm nhìn qua phương hướng tiểu bạch kiểm kia, tâm tình không hiểu cảm thấy phiền chán. Hắc từ trong túi lấy ra hộp thuốc lá, rút một điếu châm lửa.

Khói trắng lượn lơ dăng lơ, cô quay đầu lại thành linh liền hút vào một ngụm khói.

“Khụ!” Làm cái quỷ gì? Lại hút thuốc!

Hắc một tay mang theo điếu thuốc, tay kia thưởng thức cái bật lửa, khóe miệng cười nhìn qua có vài phần lạnh lùng.

“Như thế nào? Có phải hay không thấy người trong lòng?”

Vạn Quý Phi đang ở cố gắng phát đi khói trắng do hắc phun ra, nghe được lời nói của hắc bỗng nhiên dừng lại.

Có rõ ràng như vậy sao?

“Thế nào... Nào có!” Cô cầm lấy cốc nước, hướng miệng mãnh liệt uống.

Trong điểm không có đồ đệ tàn, Hoắc Duẫn Đình hướng tới cái chén gạt đi làn khói bụi, lại đưa đến bên miệng hung hăng hút một hơi dài. Khi khói trắng thổi ra, đem ánh mắt hípcực kỳ quỷ dị của hắc che khuất phía sau thấu kính.

“Tiểu sư huynh?”

“Phốc!” Vạn Quý Phi bị hắc gọi cái tên kia kích thích đến nổi phun ngụm nước.

“Oa! Khụ khụ!” Cô dùng sức ho khan, lấy tay dấm vãi cái vào ngực, lại không quên dùng khăn tay lau đi vết nước trên bàn.

“Người này chính là người vừa rồi hại cô đánh rơi điện thoại di động, Tiểu sư huynh?”

Hắc vì sao biết? Có phải hay không có đôi mắt nhìn xuyên thấu? Vạn Quý Phi sửng sốt, đỏ mặt nhỏ giọng kêu: “Mới... Mới không cần anh nói vậy!”

Hắc cười cười, tay ném điếu thuốc vào trong cái đĩa nước trong, cầm lấy chiếc dưa, gắp hai miếng rau dưa ăn vào.

Vạn Quý Phi nhếch miệng, muốn lại nhìn lên Tiểu Hà, lại sợ bị người này giễu cợt, hai bên gian nan, cô lựa chọn yên lặng ăn cơm.

Sư huynh thấy cô, đương nhiên cũng sẽ thấy Hoắc Duẩn Đình. Hắn có thể hiểu lầm hay không? Ý niệm này xông vào trong đầu, cô càng lo lắng, cảm giác thèm ăn lúc trước bị giảm triệt để.

Bởi vì Tiểu Hà xuất hiện, khiến cho Vạn Quý Phi cơm đều ăn không yên lòng, đến cuối cùng khi phát hiện chính mình căn bản chưa ăn no, tương phản hẳn lại ăn không ít. Nguyên lai hẳn đều không phải là ăn không được cay, ai, rồi hơi một hồi.

Từ khi trải qua bữa ăn trong điểm này đi ra ngoài, đi qua bàn Tiểu Hà kia, Vạn Quý Phi ngay cả nhìn cũng không dám liếc hẳn một cái, chỉ sợ hẳn sẽ có ý tưởng khác.

Thích một người vì sao sẽ mâu thuẫn như vậy đâu? Rõ ràng rất muốn thấy hắn, nhưng là khi đối mặt, lại không dám chăm chú nhìn. Cô thậm chí hoài nghi, chính mình rốt cuộc là thật sự thích hắn hay không, hay vẫn là loại trầm mê tự cho rằng loại cảm giác tưởng tượng này thật sự chính là cảm giác thâm mến một hình tượng hoàn mỹ.

“Ai.” Thở dài.

“Còn chưa có tư xuân xong?”

“Ôi!” Nguyên lai hẳn còn ở đây!

“Anh còn chưa quay về?” Cơm cũng ăn xong rồi, sắc trời đã muộn, còn không mau cút đi?

“Vạn Quý Phi, mang tôi đi thăm trường học của cô một chút đi.”

“Cái gì?” Trường học của cô có cái gì hảo để đi thăm?

“Tôi học đại học không ở trong nước, cũng không biết trường đại học nơi này là bộ dáng gì nữa. Cô liền mang tôi đi nhìn xem, có lẽ có thể ngẫu ngộ một cô nhóc xinh đẹp.”

“Sắc lang!” Cô mắng hẳn một câu, thế nhưng vẫn phải khuất phục trước công phu đeo bám của hắn.

Nếu không phải hiện tại là buổi tối, cô mới sẽ không mang theo người này thăm quan ở xung quanh trường học.

Riêng khu G trường y đã chiếm diện tích hơn sáu mươi vạn m², nếu thật muốn dẫn hắn dạo khắp xung quanh một vòng, chỉ sợ đi một ngày một đêm cũng không dạo xong. Hơn nữa trời tối đen như mực, có cái gì đẹp mà xem?

Vạn Quý Phi dẫn hắn tùy tiện dạo qua một vòng, cuối cùng đi đến khu trung tâm bên ngoài công viên mà sinh viên thường hay hoạt động. Bóng đêm bao trùm, trong công viên bóng cây thật to trải dài, một con sông nhỏ vòng quanh chung quanh, màu xanh kéo dài đến nơi xa xa.

Hắn mắt nhìn mặt sông nhỏ, hơi hơi hít vào một hơi. “Trường học các cô điều kiện không tồi nha.”

Vạn Quý Phi không biết hẳn nhìn cái gì, một chết đi được, nhìn thấy một cái tảng đá không nói hai lời liền đặt móng an vị.

Đêm nay trăng rằm sáng tỏ, ánh sáng ảm đạm thừa thớt rơi vụn xuống bên dưới, cách đó không xa tảng lát trên cây cổ thụ bị gió thổi ‘Sàn sạt’ rung động, hơn nữa bốn bề vắng lặng, cảm giác phá lệ âm trầm khủng bố.

“Sớm biết như vậy sẽ không đến, cũng không biết có quỷ hay không.” Trước kia nghe một vị sư tỷ nói, ngày trước có mấy nữ sinh từ nơi này trầm mình.

Thực xui xẻo! Cô như thế nào buổi tối lại chạy tới đây? Trường học vì tiết kiệm điện, đèn đường bên này đều là đồ trang trí. Cô chà xát da gà phủ đầy đặc trên cánh tay, đang nghĩ tới gọi hẳn rồi đi, thanh âm người nọ sâu kín truyền đến.

“Vạn Quý Phi...”

“Ôi chào.” Luôn kêu tên đầy đủ của cô, Vạn Quý Phi hận.

“Vạn Quý Phi...” Tiếng nói lại đề thấp vài phần, nghe có chút mờ mịt.

“Cái gì?” Làm sao giống như quỷ kêu? Thật đáng ghét!

“Vạn — Quý — Phi.”

“Không cần lại kêu !” Ghét nhất bị kêu tên đầy đủ của cô, hấn càng không ngừng muốn gọi a gọi.

Cô tức giận đứng lên, một bộ dạng muốn sống chết một phen hướng hấn đi đến. Ai ngờ người phía trước đột nhiên xoay người, hai tay buông lỏng giơ lên cao chộp cô, tràn ngập ai oán kêu: “Vạn Quý Phi, tôi chết thật thảm!”

Nhanh như vậy, sẽ không mạnh như vậy đi? Vạn Quý Phi giật mình một cái, có hàn khí dựng thẳng toàn thân, cô lập tức dừng cước bộ lại.

“Anh....Anh làm gì?”

Hấn chậm rãi đến gần, bởi vì thân mình chộp lên, sương mù ánh trăng hắt lên khuôn mặt của hấn vệt sáng vệt sáng. Rõ ràng gương mặt không biểu tình, nhưng cô cả kinh lui về phía sau vài bước.

“Đừng... Đừng tới đây!” Nhìn hấn đã đến trước mặt, cô sợ tới mức muốn thét chói tai, xoay người định chạy trốn, nhưng là một đạo lực đem cô kéo lấy, lập tức té vào trong lồng ngực ấm áp.

“A! Không cần! Không nên!” Cô kêu to, thân thể cương cứng giây dựa.

Tiếng cười nhẹ nhàng chợt đột nhiên từ đỉnh đầu hạ xuống, ngay sau đó hấn thoải mái mà phun ra bạch vũ: “Người nhất gan.”

Vạn Quý Phi run lên, lập tức thanh tỉnh. Cô bị đùa giỡn? Cô thể nhưng bị đùa giỡn?

“Hoắc Duẫn Đình!” Cô rít gào, lửa giận nhanh chóng từ ngực lan tràn.

“Anh biến thái, cư nhiên giả quỷ làm tôi sợ!”

Vài cái quyền đầu hữu lực dừng ở trên người hấn, lại như gãi ngứa, Hoắc Duẫn Đình cười đến điên cuồng. Làm sao có thể có người ngốc như vậy, thực tin tưởng hấn là quỷ hồn?

“A! Bệnh thần kinh!” Vạn Quý Phi hoàn toàn phát điên, chà chà chân, chợt xoay người chạy đi.

“Uy ! Chính là chơi đùa mà thôi? Cô thực tức giận?” Hoắc Duẫn Đình cười gọi với theo cô, mà cô không thèm quan tâm đến lý lẽ gì, hấn đành phải đi nhanh chân đuổi theo.

“Không chơi đùa không nên cười? Cô đừng nhỏ nhen như vậy.”

Người sợ hãi cũng không phải anh, anh đương nhiên nói như vậy! Vạn Quý Phi quay đầu đối với hấn kêu: “Ngây thơ! Nhảm chán!” Ngắm lại chính mình thế nhưng dễ dàng bị trêu chọc như vậy, cô sắp điên rồi.

“Uy!” Người phía sau còn đang kêu “Vạn Quý Phi!”

Cô mặc kệ, quyết định trở về ký túc xá, không bao giờ để ý cái tên xấu xa này nữa.

“Vạn Quý Phi...” Thanh âm nghe hư nhược đi vài phần.

“A...” Tiếp theo biến thành rên rỉ, cô dừng lại một chút, quay đầu, chỉ thấy hấn ôm bụng đứng dậy, thần sắc thống khổ.

“Tôi....tôi đau bụng.” Hấn nói xong đã muốn ngồi xổm xuống.

“Anh... Anh lại gạt người!”

“Lừa cay... Tôi không thể cay.” Sau đó người ngã xuống đất mất rồi.

10. Chương 10

“Ai bảo anh ăn cay!”

“Ai bảo anh liều mạng!”

“Đi cẩn thận!”

Đỡ một thân thể sắp chết suýt nữa thì trượt một cái, thành công khiến cho Vạn Quý Phi ngừng oán niệm, mà cánh tay lập tức nắm chặt một bên hông hắn, e sợ cước bộ lơ đãng sẽ có người ngã sắp xuống.

Nếu không thấy hắn sắc mặt tái nhợt, mồ hôi lạnh ứa ra, Vạn Quý Phi sẽ nghĩ đến chính mình lại mắc mưu. Cảm thấy khuôn mặt của hắn vì đau mà trở nên vặn vẹo, kéo cổ tay sờ thử, mạch tượng hư nhược, biết lần này cũng không phải là nói giỡn, vì thế nhanh chóng đem hắn nâng dậy.

Chính là, không thoải mái là không thoải mái, làm sao cả người lại đổ cả lên trên người cô? Cô đỡ hăng giống như khiêng một đầu ngư, nửa bước cũng khó đi!

Lại đi được một lát, Vạn Quý Phi lại mở miệng thanh âm tiếp cận mang theo hơi thở mong manh: “Anh có thể chính mình đi được không?” Người này rốt cuộc ăn cái gì? Không có việc gì dằn vặt vậy cao như vậy to như vậy làm chi. Cô sắp không được, cả hai tay vịn hăng giống như tùy thời sẽ bị phế bỏ.

“Hắn là... Có thể.” Hoắc Duẫn Đình gian nan thu hồi cánh tay khoát lên trên vai cô, mới đi ra nửa bước, thân mình loạng choạng một cái, Vạn Quý Phi không thể không một lần nữa nâng đỡ hắn. ‘

“Tối trước bên kia ngồi đi.” Cô dùng hết thấy sức lực chín trâu hai hổ, nửa tha nửa bám hắn đi đến tầng đá ven đường ngồi xuống, hạ thấp thất lưng thở phò phò hỏi: “Còn rất đau?”

Hắn từ từ nhắm hai mắt nhắm nhanh mi, tay ôm bụng. Sau một lúc lâu mở hai mắt: “Được rồi, tôi chính mình đi ra ngoài.”

“Anh đừng cậy mạnh!” Cô đem động tác muốn đứng lên của hắn đè lại, nhìn xung quanh hai bên trái phải. Nơi này cách cửa trường học còn có một đoạn, làm như thế nào mới tốt? “Anh ở đây chờ tôi một chút, tôi đi kêu bảo an lại đây hỗ trợ.”

Vạn Quý Phi xoay người muốn đi, thỉnh thoảng bị hắn cầm. “Đừng...”

Trong lòng bàn tay lạnh như băng, ẩm ướt, xem ra không ít mồ hôi lạnh, hắn rốt cuộc có bao nhiêu đau? Vạn Quý Phi quay đầu, nháy mắt ngã vào trong đôi mắt tràn ngập khát vọng của hắn.

“Đừng lưu lại tôi một mình..” Ngữ khí mềm nhẹ gần như khẩn cầu. [TNN: ta nghĩ...nghĩ quá đi]

Lớn như vậy còn có người sợ bóng tối? Vạn Quý Phi nỗ lực bấu víu, “Còn chịu được sao? Khả năng còn phải lại đi mất mười phút.”

Hắn khẽ gật đầu.

Bất đắc dĩ hết sức, Vạn Quý Phi đành phải kề sát hắn, tay bắt vòng xuyên qua dưới nách hắn. “Đi.”

Thật vất vả chống đỡ tới cửa, Vạn Quý Phi vẫy một chiếc xe taxi. Ngồi xuống xong xuôi, liền thấy cả người cơ hồ hư thoát, ngay cả mở miệng đều vô lực. “Đi bệnh viện tỉnh ...”

Xe taxi ở trong bóng đêm chạy như bay, hắn hai mắt khép kín, im lặng ngẩng đầu tựa lưng vào trên chỗ ngồi, nắm tay cô thủy chung không có buông ra, phá lệ dùng sức.

Ngoài cửa sổ xe phi qua đèn nê ông chiếu sáng đánh vào trên khuôn mặt của hắn, Vạn Quý Phi nhìn đến ha chữ ‘Yêu Ớt’. Nam nhân này thường treo cột cô, nguyên lai cũng có một mặt này.

Ai, liền đoán được hắn không thể ăn cay, cô thế nhưng còn cố ý dẫn hắn đi ăn lẩu cay. Vạn Quý Phi mirát ác độc! Nhưng là, hắn làm sao còn muốn ăn? Biết rõ không thể vì sao ăn làm chi, cho nên sai lầm chính hắn nên gánh vác, đúng không?

Hồ thẹn, bất an, giãy dụa, vài loại cảm xúc hỗn loạn vây quanh cho tới khi cô đến bệnh viện.

Nhìn hắn bị đẩy mạnh vào phòng cấp cứu, nhìn hắn mặt xám như tro tàn được đưa đi kiểm tra, nhìn bác sĩ nói hắn bởi vì ăn đồ ăn không nên này nọ khiến cho bệnh viêm dạ dày trở nặng, nhìn kim đâm lạnh như băng chọc vào tay với lưng hắn, Vạn Quý Phi rơi vào thất sâu tự trách, tình huống này tựa hồ so với cô đoán trước còn muốn nghiêm trọng hơn.

Thay hẳn làm thủ tục nằm viện, mới phát hiện người này tùy thân mang theo dĩ nhiên là hộ chiếu nước Pháp. Hẳn không phải người Trung Quốc sao?

Vạn Quý Phi nghi hoặc một chút, lại cảm thấy chuyện này không liên quan đến cô, cho nên rất nhanh liền đem việc này ném khỏi đầu. Gọi điện thoại cho Thiệu Mẫn, nói cho cô đêm nay khả năng không trở về ký túc xá, khi trở lại phòng bệnh, hẳn dĩ nhiên đã đi vào giấc ngủ.

Vừa rồi hai lần truyền nước, hẳn ói ra, hiện tại sắc mặt cuối cùng cũng khôi phục chút ít, chính là mày vẫn đang nhú chặt lại, cánh tay mở rộng vô lực đặt tại bên người. Trên giá là bình truyền dịch, chất lỏng trong suốt thông thả chảy từng giọt, thông qua cái ống nhỏ nhỏ, rót vào thân thể bên trong cơ thể hẳn.

Mới trước đây cô cũng bị viêm dạ dày phải nằm bệnh viện, cái loại đau đớn này tựa như có cái gì ở trong bụng không ngừng chui a chui, cả đời khó quên. Vạn Quý Phi có thể tưởng tượng được, hẳn đang nằm ở đây phải chịu một loại khổ sở như thế nào. Đều do cô, nếu không phải trong bụng mang ý xấu, hẳn sẽ không phải chịu loại tội này. Cô hơi méo máo, quả muốn đánh hai bàn tay chính mình.

“Thực xin lỗi...” Nhẹ giọng về phía hẳn nói lời xin lỗi, nhưng người trên giường không nửa điểm phản ứng, cô cảm thấy càng áy náy.

Lấy di động ra nhìn, đã hơn mười giờ tối, cô ách xì nhỏ nhỏ một cái, cúi đầu xem xét, mới phát hiện hẳn còn mang kính mắt. Nhẹ nhàng đem kính đen kia tháo xuống, đặt trên cái tủ đầu giường bên giường. Tầm mắt lại trở lại trên mặt hẳn, nguyên lai không có mắt kính che giấu, bộ dáng của hẳn thực không giống.

Đôi mắt của hẳn hẹp dài, khóe mắt hơi hơi nhếch lên. Lần trước khi hẳn hạ kính mắt một khắc kia, rõ ràng chính là một đôi mắt xé. Da hẳn trắng nõn, cái mũi cao thẳng, nhìn có điểm giống con lai. Đôi môi mỏng manh cười lộ lên cảm thấy luôn xấu xa, khiến cho người ta hận nghiêng răng nghiêng lợi.

Nam nhân trước mắt cảnh người tản ra khí chất âm nhu tà ác, hẳn giống như là sự mê hoặc, không dễ dàng làm cho người ta đoán được ý nghĩ. Bình thường mang kính mắt không chú ý quá, hiện tại nhìn kỹ, loại cảm giác này càng phát ra mãnh liệt hơn. Bất quá, cô cùng hẳn nửa cộng lòng quan hệ đều không có, cho nên cũng không tất yếu đối với hẳn hiểu biết, đúng không?

Hẳn vốn dĩ ngủ say đột nhiên giật giật, khóe miệng khẽ nhếch, tựa hồ muốn nói cái gì, thế nhưng vẫn chưa thành tiếng.

Vạn Quý Phi nhìn đến miệng hẳn cánh môi khô nứt, vì thế đến tiệm thuốc bệnh viện mua bông vải, thấm nước, làm mềm bông vải, ở trên môi của hẳn lau qua mấy lần.

Chống đỡ được hơn mười một giờ, bình dịch thứ nhất rốt cục cạn khô. Gọi y tá đổi lại, thật sự rất mệt mỏi, Vạn Quý Phi rốt cục cũng chống đỡ không nổi ghé vào bên người hẳn mơ màng ngủ.

Hoắc Duẫn Đình tỉnh lại là chuyện của nửa giờ sau, khi ánh mắt mở ra chuyện đầu tiên hẳn nghĩ đến là chính mình trở lại thời ấu thơ cô độc.

Hoắc gia là dựa vào làm rượu đỏ mà phát triển, ông cố ngoại Hoắc Duẫn Đình khi mới đến Pháp du học, ở bên kia làm công nho nhỏ trong vườn nho, sau đó lại cưới con gái của ông chủ.

Sau khi kết hôn sinh được người con trai duy nhất, chính là ông ngoại Hoắc Duẫn Đình. Ngoại công sau khi thành niên cưới một cô gái người Hoa làm vợ, sau đó sinh ra mẫu thân Hoắc Duẫn Đình là Hoắc Tĩnh Linh.

Người nhà họ Hoắc không có con trai, vô luận bọn họ cố gắng nhiều thế nào, cuối cùng Hoắc Tĩnh Linh đều chỉ có thể là con gái một.

Ông ngoại Hoắc Duẫn Đình cực kỳ hy vọng trong nhà sinh người kế tục, nhưng lại không quên chính mình là người Trung Quốc, yêu cầu nữ nhi nhất định phải kén con rể là người Hoa.

Hoắc Tĩnh Linh từ nhỏ lấy sự nghiệp làm trọng, cũng cảm thấy chính mình tuyệt không bại bởi nam nhân, có thể nói cuối cùng cũng không thêm đem nam nhân để vào trong mắt, cho nên đối với việc phải gả cho ai cô cũng không quan tâm.

Phụ thân muốn cô tìm nam nhân, vậy tìm đi. Nếu sinh viên Hà Nguyễn Đông nghèo này được lão nhân gia hân thưởng thức, hơn nữa cũng khẳng định sẽ ở rể, cô chắc chắn sẽ giao trái tim, trực tiếp cùng hắn kết hôn là được rồi.

Hoắc Duẫn Đình sinh ra không bao lâu, thời khắc này sự nghiệp Hoắc gia phát triển phồn vinh, bởi vì không có thời gian giáo dục dạy dỗ con, Hoắc Tinh Linh liền đề nghị đem hân đũa về Trung Quốc, để cho cha mẹ Hà Nguyễn Đông chiếu cố.

Nhưng trong người cha Hà Nguyễn Đông nhiều bệnh, Hà mẫu toàn tâm toàn ý chiếu cố trên người trưởng phu, cho nên đối với Hoắc Duẫn Đình quan tâm cũng ít hơn rất nhiều. Hơn nữa Hoắc Duẫn Đình sinh ra ở Pháp, ở bên đó đã nhiều năm, lúc ấy tiếng Trung của hắn học cũng không lưu loát, bằng hữu cũng không có mấy lúc xuấ đũa nhỏ này cơ hồ là tịch mịch mà lớn lên.

Cha mẹ ít khi nào trở về Trung Quốc, mỗi lần trở về gấp, cũng sẽ không dừng lại lâu, nên hắn cho tới bây giờ cũng chỉ nhớ tới bóng dáng vội vàng mà đi. Bọn họ nghĩ cấp đủ tiền, có người chiếu cố, liền cam đoan hắn có thể trưởng thành khỏe mạnh. Nhưng họ bỏ qua điểm quan trọng nhất, không có đủ tình yêu, đứa trẻ sẽ không hạnh phúc.

Hắn từng lôi kéo tay ba, nói muốn cùng họ cùng nhau trở về Pháp, nhưng bởi vì mẹ không đồng ý, cho nên đành chịu thôi.

Ở trong trí nhớ của Hoắc Duẫn Đình, mẹ là cái người cường giả, ba chỉ say mê học thuật nghiên cứu, đối với việc trong nhà cũng ít để ý, hơn nữa cực kỳ nghe lời mẹ nói.

Mới trước đây hắn cũng không rõ, vì sao người khác đều theo họ cha, mà hắn lại theo họ mẹ, họ Hoắc. Sau khi lớn lên mới chậm rãi biết được, nguyên lai ba ở rể. Người ở rể, là một người nam nhân muốn vứt bỏ tôn nghiêm chính mình, đối với vợ phải ngược lên cao mà nhìn. Từ một khắc kia bắt đầu, hắn hoàn toàn xem thường ba.

Ở lại trong nước một thời gian dài, Hoắc Duẫn Đình từ từ quen với cuộc sống bên này, cũng cuồng nhiệt mê say nghệ thuật của Trung Quốc. Thời điểm học cấp ba, hắn tính tham gia thi vào trường cao đẳng, đại học có liên quan đến phương diện này, lại bị mẹ một lần điện thoại hoàn toàn đập tan giấc mộng của hắn.

Hắn bị bắt trở lại Pháp hoàn thành xong chương trình học đại học, bị bắt đi tiếp xúc với sự nghiệp ruộng cỏ trong nhà. Thẳng cho đến có một ngày, hắn nhận không được bạo phát, nói muốn trở về nước, không nghĩ lại làm công tác này.

Mẹ lại bình tĩnh đưa ra một điều kiện, nếu hắn có thể nội ở trong năm năm, đem một công ty mà bà đầu tư trực đi lên, hắn có thể tự do.

Hắn ngây thơ cho rằng mẹ khẳng định sẽ buông tay, lại không dự đoán được, công ty mới này đồng thời có phía đối tác, là chồng chị họ của hắn, là một nam nhân kiêu ngạo lại tự đại.

Công ty chuyên về đèn LED, anh rể họ là tinh anh trên phương diện kia, hắn hoàn toàn không đem Hoắc Duẫn Đình đặt ở trong mắt. Hoắc Duẫn Đình dễ dàng lên làm ông chủ, nhưng không có quyền nói, cuộc sống công tác cực kỳ áp lực, con đường phía trước mờ mịt.

Cơ duyên may mắn, hắn yêu thương thu thập đồ cổ. Hắn phát hiện chính mình tại phương diện kia có con mắt độc đáo, xuyên thấu mua một bán một, thu vào túi tương đối khả quan. Cứ như vậy, hắn lén lút, cố gắng mở rộng sinh ý này trở nên lớn mạnh trên Internet, hy vọng mau chóng thoát ly khỏi bàn tay cha mẹ, trở thành nam tử hán khai thiên lập địa.

Nhớ lại chuyện cũ tinh thần trong chốc lát chợt hoảng hốt, Hoắc Duẫn Đình lau đi ánh mắt phủ đầy sương mù, xé dịch thân thể cứng đờ, cảm giác đau đớn nhỏ nhoi đem hắn kéo trở về sự thật. Quay đầu nhìn đến cái gương mặt kia đang ngủ say, hắn nhẹ nhàng thở ra.

Nguyên lai, vừa rồi tình cảnh được chiếu cố đều không phải là ảo ảnh, cô tồn tại là thật. Hắn cười cười, một cổ dòng nước ấm dưới đáy lòng xẹt qua, cảm giác có người coi trọng thật tốt, không uống công hân cố ý ăn nhiều rác như vậy. [TNN: ta đã nghĩ mà...quả nhiên]

Hoắc Duẩn Đình thân thủ vuốt vuốt đỉnh đầu cô đi xuống, cảm giác thấy bị quấy rầy giấc ngủ, khuôn mặt nhỏ nhất thời nhả lại thành một đoàn. Hấn ngoắc ngoắc khóe miệng, nhin không được lại nhéo nhéo cái mũi của cô. Cô đầu tiên là nhin một hồi, thẳng đến khi thở không nổi, mới vẫy tay đem chường vuốt ve của hấn đánh bay, xoay mặt, tiếp tục ngủ say.

Thật sự rất thú vị, Hoắc Duẩn Đình bị chọc cười, nhin không được đưa tay vuốt nhẹ cái gáy bột của cô lộ ra trong không khí. Xúc cảm mềm nhũn làm cho ánh mắt hấn trở nên buồn bã, ngón tay chậm rãi di động, cuối cùng dừng ở mái tóc dài như thác nước bày ra ở trên giường bệnh, nhẹ nhàng vuốt ve.

“Xem ra ở trong lòng cô quan tâm tôi nhiều như vậy, tôi về sau không khi dễ cô, vất vả?”

Đáp lại lời của hấn, là tiếng ngáy mũi nhọt nhọt.

“Cô có thể tiếp tục thích Tiểu sư huynh của cô, bất quá... Tuyệt đối không thể vắng vẻ tôi, biết không?”

Hấn ở trên người cô, chiếm được khoái hoạt trước nay chưa từng có, vẫn là cảm giác ấm áp thật tốt. Ở khoảng cách cô đối với hấn chán ghét lúc trước, cô — đừng vọng tưởng né tránh!

11. Chương 11

Buổi sáng tỉnh lại, Vạn Quý Phi tỉnh tỉnh mê mê không biết chính mình làm sao có thể nằm trên giường bệnh được. Tối hôm qua vốn dĩ định chờ hấn sau khi truyền xong bình dịch liền rời đi, không thể tưởng được thế nhưng lại ngủ như chết.

Trở mình lờng lốc đứng lên, ngoài cửa sổ thái dương đã ngẩng lên cao, tên kia tinh thần sáng láng ngồi ở trên sofa bên giường xem tin tức buổi sáng. Nhân tiện nhắc tới, tối hôm qua trước khi làm thủ tục nhập viện hấn yêu cầu trụ một phòng riêng, cho nên trong phòng bệnh các thiết bị đồ dùng phi thường đầy đủ.

Nhìn hấn hơi thở so với tối hôm qua tốt hơn rất nhiều, Vạn Quý Phi cuối cùng cũng có thể buông xuống tảng đá lớn trong lòng. “Không có việc gì chứ? Bụng còn đau không?”

“Hoàn hảo, sức khỏe không có bị những đồ ăn rác rưởi này đả bại.”

“Thối!” Rác hấn còn ăn! Vạn Quý Phi bước xuống giường, trước lúc vào phòng toilet đột nhiên nghe được chấn ùa cọt một câu.

“Vạn Quý Phi, cô buổi tối ngủ sẽ nghiêng răng!”

Vạn Quý Phi sững sốt, giây tiếp theo mặt lập tức trở đỏ bừng: “Anh... anh mới nghiêng răng!”

Cư nhiên vũ nhục thực nữ! Cô mang theo lửa giận một lần nữa lao vào trong phòng tắm, đem tiếng cười đáng giận của hấn ném văng ở bên ngoài cửa! Nhìn qua thấu kính bên trong phát xạ tung chính mình, khóe mắt còn có gỉ mắt, cô ôm mặt kêu rên: thật mất mặt, như thế nào bị người này nhìn thấy một mặt lòi thối của cô như thế?

Sau một hồi nghiêm túc rửa mặt chải đầu một phen, đến khi đi ra cô đã muốn điều chỉnh tốt cảm xúc. Xét thấy tối hôm qua hấn lại phun lại trút, cô phát huy tâm đồng tình ít khi có: “Muốn ăn chút gì không?”

Hấn ý cười trong suốt trải đời: “Tôi nghĩ muốn ăn cháo hoa của Trần Bảo trai.”

“Nga.” Bởi vì tự giác bản thân mình mắc nợ hấn, cho nên đối với chút yêu cầu nhỏ nhỏ ấy, cô hoàn toàn không có dị nghị. Trần Bảo trai cách bệnh viện tỉnh không xa, đi mua cũng tiện. Vừa mới muốn đẩy cửa nhắc chân, hấn lại đem cô gọi lại.

“Lấy tiền trong ví của tôi đi, cô thích ăn gì, tiện đường mua về luôn đi.” Ngữ khí rất ôn nhu, tươi cười cũng sáng sủa như mặt trời mọc, Vạn Quý Phi tà tà liếc mắt nhìn hấn, trong thân thể tiếng chuông cảnh báo tự động réo vang.

“Làm sao vậy?” Đối mặt với đôi con ngươi phóng đại như chuông đồng trợn trừng của cô, hắn chẳng những không có ngạc nhiên, ngược lại cười đến càn khoa trương.

Vạn Quý Phi sợ hãi đến gần hắn, sờ sờ cái trán của hắn. “Không có phát sốt!” Không khí ôn hòa như vậy thực không giống tính cách của hắn.

“Lè đầu lưỡi ra để cho tôi xem thử xem?” Sẽ không là đồ bệnh biến ngu dầy chứ? Hay thật sự là bị quỷ hồn bám vào người?

Hắn chọn nhú mày: “Vạn— Quý — Phi, da cô ngứa?”

Vạn Quý Phi thế này mới thở phào.

“Ôi, bình thường!” Mặc kệ căn cứ vào cái nguyên nhân gì, là lương tâm đột nhiên xuất hiện hay là do tinh thần thất thường, bị hắn đối đãi với vẻ mặt ôn hòa như vậy, cô rất không quen. Coi như là cô trời sinh thích chịu ngược, chịu không nổi người này đối với cô tốt dù chỉ một chút.

Bởi vì buổi sáng có giờ học, cô rất nhanh hoàn thành nhiệm vụ, phải rời đi sớm một chút.

“Uy! Cô không ăn?”

“Phải lên lớp!” Nói vùadứt, cửa chợt ‘cạch’ một tiếng khép lại.

Hoắc Duẫn Đình có chút suy nghĩ nhìn cánh cửa, tâm tình hạ đi một chút.

Vội vàng chạy về ký túc xá, qua quét thay đổi quần áo, vội tới phòng học lão sư đã đến trước cửa. May mắn Thiệu Mẫn hỗ trợ giữ lại chỗ ngồi, cô từ cửa sau nhón chân vào, vừa vặn kịp lúc lão sư điểm danh.

Trong lúc ngồi học, cô phát hiện cái cổ đau nhức nghĩ muốn xoay người một chút cũng đều không được, chỉ sợ là tối hôm qua bị sai cổ.

Đột nhiên một cục giấy phi qua đây, Vạn Quý Phi thân mình cứng ngắc chuyển mắt nhìn sang bên cạnh. Thời đại nào rồi còn dùng mảnh giấy nhỏ như vậy làm gì? Cũng không phải những học sinh tiểu học. Cô mở ra liền thấy: Tối hôm qua đi đâu? Mau cung khai! Bên cạnh còn vẽ cái nắm quyền đầu bộ dáng nổi giận hệt trong phim hoạt hình.

Vạn Quý Phi đảo đảo mắt, viết lại: Đi làm trộm. Sau đó ném sang bên cạnh.

“Cậu!” Thiệu Mẫn không tiếng động làm cái biểu tình hung ác, làm như đối với câu trả lời của cô bất mãn cực độ. Nhưng ngại trong giờ học, cô ấy cũng không tiện phát tác.

Không còn bị quấy nhiễu, Vạn Quý Phi tất nhiên là thoải mái không ít. Bất quá thân thể trên người không khỏe, làm cho cô thống khổ vạn phần, Cổ lão sư hôm nay nói gì cơ hồ không có đi vào trong óc. Gian nan chịu đựng đến hết giờ học, lão sư chân trước mới bước ra cửa phòng học, Thiệu Mẫn liền một phen xốc cổ áo sau của cô dự tính nghiêm hình bác cung: “Vạn tiểu Phi, mau trả lời vấn đề vừa rồi của tớ!”

Đúng giữa nơi bị trọng thương, Vạn Quý Phi đau đến nổi nước mắt chảy ra. “A a, mau buông tay, cổ tớ đau quá!”

Thiệu Mẫn buông tay ra kỳ quái xem xét cô: “Tối hôm qua làm cái gì? Đã không phải lần đầu tiên, vô duyên vô cớ mất tích, đã gây nên chuyện gì? Nói!”

Vạn Quý Phi xoa bóp saugáy, thần sắc yếu ớt: “Một lời khó nói hết.”

Đem mọi chuyện ân oán tình cừu giữa mình cùng Hoắc Duẫn Đình trong lúc đó nói lại một lần, Thiệu Mẫn vuốt cằm bình tĩnh phân tích: “Không thể tưởng tượng được nha, cậu thể nhưng có cái điểm ngộ này.”

“Điểm cái đầu người!” Dây dưa với một người nhỏ nhen như vậy, là xui xẻo tám đời của cô thì có.

“Họ Hoắc kia có thể hay không là coi trọng cậu?”

“Ôi!” Vạn Quý Phi kêu tonhanch chóng lấy hai tay đan nhau, lại bởi vì động tác quá mạnh, lại động càn cổ, nhưng là vì để giải tỏa hết hiểu lầm, cô vội vàng giải thích: “Tớ mới không cần ưu ái như vậy đâu!” Cô ấy sẽ không biết chính mình bị khi dễ vô cùng thâm.

“Cậu không thấy qua sự âm hiểm của hắn, người này khắp nơi đùa giỡn tung ra ám chiêu, cậu căn bản không phòng bị.”

“Thế nhưng đối với một nữ nhân đùa giỡn, chứng minh hắn đối với cậu là đặc biệt! Hơn nữa, đánh là thân mật là yêu. Nếu Tiểu sư huynh bên kia không có tin tức khả quan, có lẽ có thể lãng phí suy nghĩ với nam nhân này. Thanh xuân không thể lãng phí nha.”

“Miễn, loại đãi ngộ đặc biệt này vẫn là lưu cho người khác đi, tớ vô phúc hưởng thụ.” Vạn Quý Phi vẫy vẫy tay, tự động chặt đứt màn ảo tưởng của Thiệu Mẫn đối với nam nhân này

Ăn qua cơm trưa, Vạn Quý Phi tính ngủ bù. Di động đột nhiên vang lên, có tin tức đến.

“Tôi xuất viện, trước về thành M.”

Nhanh như vậy? Cô nhấn phím hồi âm: Bác sĩ cho phép anh đi rồi sao? Hắn là nên ở đó quan sát thêm hai ngày? Còn có, anh hiện tại có thể lái được xe sao?

Đánh một đoạn dài, cô đột nhiên cảm thấy chính mình thực nhiều lời. Hắn đi thì đi thôi, cùng cô có quan hệ gì đâu. Vì thế đem đoạn này cắt bỏ, chỉ đơn giản cho hắn một chữ: nga.

Mà hắn gửi cho cô một cái tin tức như vậy, không có đoạn sau.

Đi học, tự học, bắt quai, đọc sách cuộc sống phong phú mà bận rộn, chuyện đêm đó tựa như một đoạn nhạc đệm nho nhỏ, rất nhanh đã bị cô quên lãng đi.

Vì vậy tuần này có ngày lễ Thanh Minh* nghỉ học, cho nên thứ Bảy vẫn phải học. Vạn Quý Phi không quên đã đáp ứng giúp hắn làm việc, cho dù hắn vẫn chưa gọi điện thúc giục.

*Thanh minh: mùng 4 -> 6 tháng 4. Link (wikipedia)

Ngẫm lại về ba ngày nghỉ tốt đẹp kia, thực không muốn lãng phí ở trên người hắn. Ngẫm lại buổi chiều lại không có giờ học, cô quyết định trước tiên đi đem chuyện của hắn hoàn thành dứt điểm.

Ăn qua cơm trưa, gửi tin nhắn cho hắn: tôi tính buổi chiều giúp anh chụp ảnh.

Hắn trả lời thực mau lẹ: đột nhiên vội như vậy? Tôi hiện tại không rảnh đi đón cô.

Ai muốn hắn tới đón? Cô bối rối, lại ấn di động: tôi có thể tự mình ngồi xe trở về thành M, không cần làm phiền anh. Nếu anh buổi chiều không rảnh, có thể không cần cùng tôi. Chỉ cần trong nhà anh có người, tôi chính mình có thể sắp xếp.

Qua nửa giờ, khi cô đợi đến muốn phát hỏa, tin nhắn của hắn mới từ từ lượn đến: vậy cô ngồi xe đến quốc lộ X đường X, ở cầu vượt bên nhà ga xuống xe. Sau đó nhìn bên phải, sẽ thấy một công ty hữu hạn quốc tế XX kinh doanh đèn LED. Cô gặp tiếp tân nói tìm Hoắc tổng, xưng là em gái của tôi, cô ấy sẽ để cho cô vào.

Em gái... Phòng chừng bình thường không biết có bao nhiêu em gái đi tìm hắn. Vạn Quý Phi nho nhỏ oán thán một phen, thu thập xong hành trang liền đẹp đường hồi phủ.

Ra khỏi cửa ký túc xá, trước mặt cách mấy chục thước, xa xa liền gặp Tiểu Hà đang hướng phía này mà đến. Cô cả kinh, cuống quýt lắc mình đến sau buồng điện thoại ven đường, lại há mồm dò nhìn xung quanh. Là hắn không sai, trên tay hắn còn đang cầm một xấp thư, muốn đi đâu nhỉ?

Vạn Quý Phi tự hỏi vài giây, đột nhiên phát hiện làm chi mà bản thân lại lén lút như vậy nha, thực đáng đánh đòn. Người ta đều đã đi thực tập, năm ngày thì ba ngày không xuất hiện ở trong phạm vi tầm mắt của mi, này không chứng minh bọn mi hữu duyên vô phận sao? Nếu cơ hội tốt như vậy mi vẫn bỏ qua, vậy mi nên đi nhảy sông tự vẫn thì hơn.

Nghĩ vậy, cô hai tay vuốt phẳng mái tóc dài, lại vỗ vỗ gương mặt, nắm quyền đầu nặng nề mà gật gật đầu. Có lên cổ lên! Lần này vô luận như thế nào nhất định phải có chút tiến triển, tối thiểu phải đem sổ điện thoại của hắn nắm đến lòng bàn tay!

Cô để lộ một cái mỉm cười, tiêu sái xoay người.

Nhìn thấy cô đột nhiên xuất hiện trước mắt Tiểu Hà giật mình. “Di? Vạn... đồng học.”

“Hi, Tiểu sư huynh.” Cô vuốt mái tóc, tận lực đem khăn trương che giấu, làm ra vẻ thoải mái mà cùng hân chào hỏi.

“Phải về nhà sao?” Tiểu Hà hỏi.

“Àn.” Vạn Quý Phi đáp lời, rất muốn lại tìm đề tài câu chuyện, lại cùng từ. Má ơi, mau nghĩ ra cái đề tài, nhanh nhanh! Chính là càng nóng vội, não càng có vẻ trống rỗng! Vì sao mỗi lần gặp gỡ Tiểu sư huynh cô đều không có lời nào để nói? Thật đáng hận a!

“Muốn hỏi em một vấn đề.” Khi Vạn Quý Phi gấp đến độ khổ sở, thì Tiểu Hà đã mở miệng trước. “Nam sinh đem đồ ăn lẩu cay ...”

“A? Đó là anh trai em!” Vạn Quý Phi thốt ra mà không chút nghĩ ngợi, chỉ sợ hân hiểu lầm. Nguyên lai anh trai em gái đều là sử dụng như vậy, không trách Hoắc Duẫn Đình được.

“Nguyên lai thật là anh trai em.” Tiểu Hà mỉm cười, trên mặt nhất thời hơn vài phần thân thiết.

“Anh biết anh em năm đó là học sinh giỏi trường khoa Trung Tây y chúng ta, còn đi qua Đài Loan làm trao đổi sinh. Hân là thần tượng của rất nhiều nam sinh bọn anh, ngày đó có thể gặp mặt người thật, thật sự thực vinh hạnh.”

“Ha... Ha ha.” Vạn Quý Phi vuốt cái gáy, cười khan vài tiếng. Anh trai nha, không thể tưởng được anh lại nổi danh như vậy, đem tên tiểu nhân âm hiểm kia nói thành anh, thực rất xin lỗi!

“Đáng tiếc, ngày đó thế nhưng chưa có cơ hội chào hỏi. Nếu lần sau có thể lại gặp mặt, không biết có thể làm quen một chút hay không?”

“Kia...” Vạn Quý Phi gục đầu xuống bẻ tay, nhất thời không thể nói gì thêm. A! Con người thật sự không thể tùy tiện nói dối, cô làm sao lại nói tên kia là anh trai cô? Nếu không nói như vậy, cô là có thể danh chính ngôn thuận đem anh trai giới thiệu cho Tiểu sư huynh.

“Thực xin lỗi, anh rất mạo muội.”

“A?” Vạn Quý Phi nhanh chóng ngẩng đầu, lại mạnh mẽ lắc đầu: “Không không không! Em...” không có ý đó!

“Kỳ thật, em có phải thực chán ghét anh hay không?” Tiểu Hà hỏi cực kỳ cẩn thận.

“Àn?” Cô hóa đá.

Hân kéo kéo khóe miệng, cười khổ: “Bởi vì mỗi lần gặp mặt, em cũng không quá muốn cùng anh nói chuyện.”

“Không có!” Lần này cô quả thật muốn giậm chân, như thế nào sinh ra hiểu lầm như vậy?

“Mới không có!” Cô lại khẳng định, nào đột nhiên hiện lên một đạo linh quang, cô quyết đoán xòe một bàn tay ra: “Di động cho em!”

“Cái gì?” Mặc dù có nghi vấn, nhưng Tiểu Hà vẫn là ngoan ngoãn lôi di động ra ngoài.

Vạn Quý Phi tiếp nhận sau đó bắt tay vào quay số, nội tâm khó nén được kích động, vừa mừng vừa sợ khi ở điện thoại của hân gọi qua máy chính mình.

“Mẹ bạn tìm bạn, ba bạn tìm bạn, anh bạn tìm bạn...”

Sau khi điện thoại vang lên, cô lập tức ngắt máy, sau đó sẽ đem di động còn hân.

“Này... Này là số điện thoại di động của em em... Em không có chán ghét anh!”

Tiểu Hà cầm lại điện thoại, hai giây sau đầu vai run rẩy cười rộ lên.

“Anh đã biết.” Hân đem điện thoại cất vào túi, khóe miệng còn mang theo ý cười.

Vạn Quý Phi đỏ mặt, đầu cúi xuống nhìn mặt đất, trong lòng bàn tay tất cả đều là mồ hôi. Má ơi, rốt cuộc cũng thành công! Tuy rằng, cảm giác giống như lưu manh đùa giỡn, nhưng là chiêu này thật sự dùng được! Hoắc Duẫn Đình, anh vẫn là có điểm dùng được!

12. Chương 12

Ngồi hơn một giờ trên xe công cộng, dựa theo tin nhắn cuối cùng thuận lợi tìm được công ty của hắn.

Mặt sàn trải thảm thạch trơn bóng, lóe chói mắt quang sáng lạn, còn có vị tiểu thư trước mặt khách khim mỉm cười, công ty như vậy, làm cho người ta cảm giác cao sang quý phái biết bao nhiêu.

Vạn Quý Phi theo lời hán báo là em gái, vị tiểu thư trước mặt này ngay lập tức gật gật đầu, đi trước dẫn đường đến quay cửa thang máy.

”Phòng Hoắc tổng ngay tại tầng ba, cô đi lên sau đó rẽ phải, chính là phòng thứ ba.” Cô nhân viên này được huấn luyện có tố chất lời nói có lễ, truyền vào tai cảm thấy không quá thoải mái.

Nói lời cảm ơn, khi Vạn Quý Phi lên lầu còn có thể cảm nhận được sau lưng ánh mắt của vị tiểu thư kia nóng cháy lan rộng. Là tò mò sao em gái nhà lão bản cô xinh đẹp tuổi trẻ như thế, hay là nơi này vẫn thường hay xuất hiện nhiều nữ sinh thân phạm em gái như thế này lắm? Cô âm thầm phỏng đoán, trong lòng cực kỳ không thích bị người khác dùng ánh mắt như thế đánh giá quét cô, cố gắng tăng nhanh cước bộ ly khai.

Rốt cuộc cũng tới lầu 3, đối diện cửa thang máy là một phiên cửa bằng thủy tinh, bên trong sắp xếp mấy bàn công tác chỉnh tề, mà những người ngồi nơi ấy không phải đang nghe điện thoại chính là liều mạng viết viết họa họa, có vẻ cực kỳ bận rộn.

Vạn Quý Phi gõ cửa, đẩy ra. ”Tôi tìm Hoắc tổng.”

Hơn mười ánh mắt đồng loạt nhìn phất qua đây, trong đó một cái cánh tay chỉ chỉ bên phải, Vạn Quý Phi hiểu rõ gật gật đầu.

Nơi này rất lớn, gian phòng tổng giám đốc cùng với văn phòng vừa rồi của nhân viên còn cách một đoạn tương đối. Vạn Quý Phi từng bước một hướng cánh cửa thứ ba đến gần, khi đi đến cái phòng thứ hai, ánh mắt lơ đãng rơi xuống gian tường thủy tinh, xuyên qua khe hở vừa vặn nhìn thấy người muốn tìm an vị ở bên trong.

Hắn ở trong này! Cô mới vừa nghĩ đến chuyện gõ cửa, lại từ nửa cánh cửa khép hờ nghe được một đạo thanh âm cao ngạo.

”Thứ tư ngày hôm đó, chúng tôi dỗ cô ấy cả một buổi chiều, người ta buổi tối còn muốn tiếp tục, cậu lại đây! Buổi sáng thứ năm cô ấy tìm cậu, cậu kéo dài tới buổi chiều mới xuất hiện. Cậu rốt cuộc có ý đi bàn bạc sinh ý này hay không đấy?”

Thứ tư không phải là cái buổi tối kia đi ăn lẩu kia sao? Nguyên lai hắn vốn dĩ muốn đi xã giao với khách hàng, lại chạy tới tìm cô ăn cơm, còn biến thành vào bệnh viện. Sáng thứ năm hắn còn chưa có xuất viện đâu, như thế nào không giải thích? Tùy tiện để người này trách cứ? Ngốc tử!

”Có lẽ cậu thực khinh thường việc đi hầu hạ một nữ nhân, nhưng đây là sinh ý hơn một ngàn vạn, cậu sẽ không thể hy sinh một chút hay sao! Nếu người mà cô ấy xem trọng là tôi, tôi sẽ lập tức nhảy đi qua!”

Nói gì vậy? Hy sinh sắc đẹp đàm phán việc kinh doanh? Vạn Quý Phi tò mò kẻ nói chuyện rốt cuộc là loại người nào, vì thế hơi hơi đem cửa đẩy ra một chút, nhìn thấy một cái thân hình thấp bé mập mập đứng ở trước sofa, vênh vác tự đắc vừa nói vừa phất phất bàn tay ú ớ. Cô nhìn không thấy Hoắc Duẩn Đình, không biết hắn là cái biểu tình gì, nhưng đứng bên ngoài nghe những lời này của mập mập, ngay cả cô đều phải tức giận.

”Kỹ thuật cậu học không đến, ngay cả chuyện đối phó với khách hàng cũng không thêm chú ý. Cũng không phải bảo cậu đi bán mình, chính là bởi vì cô ấy một chút mà thôi! Dù sao bình thường cậu cũng quen thói phong lưu, cho dù người ta yêu cầu trên giường, cậu cũng không chút tổn thất! Việc buôn bán liên là lừa mình dối người như thế, cậu nên cảm tạ mẹ cậu cho cậu một bộ dáng hời như thế!”

Thanh âm lại cao thêm vài phân, có lẽ bởi vì Hoắc Duẩn Đình thủy chung không lên tiếng, cho nên hắn hoàn toàn nổi giận. ”Cậu đừng có mà bỏ ngoài tai những lời nói của tôi nha, đừng có nghĩ giống như tôi ở đây cố ý làm khó dễ cậu! Mẹ cậu đầu tư phát triển công ty này, cũng luôn miệng mãi mời tôi làm tổng giám

kỹ thuật, nói muốn hỗ trợ chocậu. Tôi là vì thành ý của di mới đáp ứng, nhưng là cậu tổng giám này lại bày thái độ ra xa cách, cho dù tôi có ba đầu sáu tay cũng khó thực hiện nguyện vọng của mẹ cậu!”

Lời này càng nói càng quá mức, Vạn Quý Phi nắm chặt quyền đầu, không rõ tên kia thời điểm đối với cô tài nào nói luôn rất cao, mà tại đây ở trước mặt tiểu mập mập này vì sao lại im lặng không nói.

Tiểu mập mập tiếp tục cuồng oanh một vòng, cuối cùng bởi vì hần trầm mặc mà nhụt chí. Vạn Quý Phi đột nhiên cảm thấy Hoắc Duẫn Đình thực đáng thương, xem ra hần tâm lão bản của công ty gia đình, lại bị kẻ tự xưng tổng giám kỹ thuật này đè nặng, còn muốn hần đi làm tam bồi. Nguyên lai hần bình thường luôn phải chịu uất ức như vậy, cô bắt tri bắt giác lại thấy một mặt khác của hần.

Đang lúc Vạn Quý Phi bên ngoài trầm tư hết sức, cánh cửa đột nhiên bị đẩy ra, Hoắc Duẫn Đình từ đầu cúi xuống vẫn không nói chuyện không hề báo động xuất hiện ở trước mặt cô.

“A? Tôi...” Bị phát hiện nghe lên, cô không biết phải nói gì mới tốt đây.

Không đoán được Vạn Quý Phi lại sớm như vậy đã đến, phỏng chừng những lời nói mới vừa rồi cô cũng bỏ không sót, Hoắc Duẫn Đình nghiêm mặt, kéo tay cô vội vã đi ra ngoài.

“Uy !” Vạn Quý Phi muốn gọi hần lại giải thích một chút, đừng làm cho tiểu mập mập kia hiểu lầm, nhưng mà một tiếng vang này dội lại rước lấy ánh nhìn chăm chú bên trong văn phòng bên kia, cô nhanh chóng ngậm miệng, chạy chậm đuổi kịp cước bộ của hần.

Ra đến công ty, đi đến trước Volvo, hần dùng điều khiển mở khóa, đem cô đẩy vào ngồi ở ghế phụ, sau đó bước nhanh vào vị trí điều khiển bên kia, tra chìa, khởi động, một loạt các động tác liền mạch lưu loát.

Xe lao vút đi, tựa hồ mang theo áp lực phần nộ nào đó. Vạn Quý Phi ngay cả hô hấp cũng không dám dùng sức, sợ rằng sẽ khiến cho lửa giận của hần bùng nổ.

Khi Volvo đứng ở trước cửa nhà hần, hần mới thật sâu thở ra một hơi dài, bình tĩnh nói: “Xuống xe đi.”

“Cái kia...” Hần như vậy quả thật làm cho cô thực bất an, Vạn Quý Phi nghĩ muốn an ủi vài câu, lại sợ nói sai. Người sáng suốt đều nhìn ra hần bị thương, nhưng đương sự lại muốn làm bộ như việc không đáng lo.

Hoắc Duẫn Đình chậm rãi quay sang, nhìn cô gượng ép cười: “Choáng váng sao?”

Còn giả bộ! Rõ ràng khó chịu như vậy! Vạn Quý Phi cái mũi chua xót, nhẹ giọng nói: “Hoắc Duẫn Đình, nếu anh muốn khóc liền khóc đi, nhiều nhất tôi đem đầu vai cho anh mượn.”

Hoắc Duẫn Đình ngẩn ngơ, ánh mắt chợt lóe, vẻ mặt bất chốc trở nên sâu không lường được. Hần nhẹ nhàng đứng lên, tựa hồ đang cố kiềm nén, sau đó đột nhiên vươn người sang, đem cả người cô ôm lấy, đầu thật sâu chôn ở gáy của cô.

Tình huống này tới rất đột ngột, làm cho Vạn Quý Phi không kịp phản ứng, tay cô đã muốn nắm thành quyền nện vào tấm lưng của hần, miệng la lên đi ra: “Uy ! Buông ra! Phi lễ a!” Đời này cũng chưa bị nam nhân nào ngoài người nhà ôm qua, thế nhưng lại ôm nhanh như vậy, cô không thốt lên mới là lạ.

“Cô không phải nói muốn an ủi tôi sao?” Thanh âm rầu rĩ nghe có chút ủy khuất cùng đáng thương.

Vạn Quý Phi sửng sốt, đứng vậy là có nói qua, nhưng là... Tôi chỉ là nói cho anh mượn đầu vai dựa vào, cũng chưa nói cho anh ôm.

“Vạn Quý Phi ” Thanh âm của hần tiếp tục yếu ớt vang lên “Để cho tôi ôm một lúc, chỉ một lúc thôi.”

Nghĩ đến hần vừa rồi chịu phải ủy khuất, cô nhất thời liền mềm lòng, buông tha giấy dựa, ngửa đầu tùy hần ôm.

Nhận thấy được người trong lòng im lặng, hần xê dịch vị trí, đem thân thể yếu kiêu nhỏ nhắn hoàn toàn nhét vào vòng tay chính mình.

Không khí xung quanh được bao phủ bởi hơi thở xa lạ, còn có thể cảm nhận được nhịp điệu tim đập mạnh mẽ mà hữu lực của hần, này hết thấy đều thật khiến cho cô khẩn trương. Vai hần thực rộng, mùi nam tính thân nhiên lại quả thật thần kỳ dễ ngủ, nguyên lai bị nam nhân ôm là loại cảm giác này, không chán ghét, thậm chí thành thật mà nói là rất thoải mái. Chính là, luôn cảm thấy có chỗ nào không đúng, vì đuổi đi

cảm giác ngượng ngập xấu hổ, cô giật giật bàn tay cương cứng, chậm rãi vỗ vỗ lưng của hắn: “Không có việc gì, đừng đem lời nói của cái loại người này để tâm.”

Chỗ đầu vai chợt chấn động, còn phát ra một chút tiếng vang. Sẽ không là khóc đi? Vạn Quý Phi quá , thật đúng là chưa có gặp được nam nhân khóc bao giờ.

“Cái kia... Nam nhi có lệ cũng không cần hổ thẹn.”

Hoắc Duẫn Đình đột nhiên buông cô ra, đỡ người ra sau lưng tựa, hai tay che mắt. ”Ha... Ha ha...” Tiếng cười trầm thấp dày đặc của hắn tuôn ra đã tiết lộ rõ hoài nghi của cô, như sấm nổ bên tai.

“Anh.. anh không phải đang khóc?”

Trả lời của cô là một trận cười to càng cuồng vọng.

“Ôi!” Dù cho cô có gốc cớ nào, cũng biết là bị đùa giỡn. ”Anh hơi quá đáng!” Uống tâm tư cô còn thay hắn thương tâm! Một cổ ủy khuất không rõ trong lòng bật nảy lên sống mũi, cô xoay người nghĩ muốn xuống xe, bất đắc dĩ cửa bị khóa, cô muốn đi cũng không được, trong cơn tức giận dùng sức vỗ thủy tinh: “Mở cửa!”

Nghe được sự phẫn nộ từ lời của cô, Hoắc Duẫn Đình rốt cuộc cũng biết quả thật lần này vui đùa quá trớn, vì thế liền chỉnh đốn lại, thở phì phò nói: “Không cười thì không cười, cô đừng nóng giận. Tôi mới vừa rồi quả thật tâm tình rất kém cỏi, nhưng là sau khi nhìn thấy cô liền thoải mái hơn rất nhiều.”

Cho nên tôi chỉ là món đồ chơi giải trí của anh? Vạn Quý Phi khẽ hừ một tiếng, tuy rằng vẫn nghĩ không thèm để ý tới hắn, nhưng bởi vì hắn xin lỗi, cơn tức cũng lui đi hơn phân nửa. Nếu như vậy có thể đuổi đi cảm xúc tệ hại của hắn, thôi thì quên đi, không cần cùng hắn so đo.

“Còn tức giận?” Hắn nhẹ nhàng mà dùng ngón tay búng vào khuyên tai của cô, vành tai nho nhỏ phấp phồng kia quả thật say lòng người, làm cho hắn nhịn không được nghĩ muốn sờ lên. Dẫu lòng không được nhích gần tới bên cạnh, nhằm tránh khỏi sự trêu đùa sợi tóc thật dài phất qua cánh mũi của hắn, mùi hương tươi mát len vào trái tim của hắn, quấy nhiễu khiến người khó nhịn.

Vạn Quý Phi lấy mắt đánh giá đại phôi đản này, miệng nhắm chặt không chịu trả lời vấn đề của hắn. Chính là tức giận thì thế nào?

Hai má của cô vì tức giận mà phồng toát, rất chi là đáng yêu. Hoắc Duẫn Đình cười vươn ma trảo, niết hai bên má hồng dụ nhân kia.

“Uy uy!” Cô vung hai tay, kháng nghị mạnh mẽ.

Hoắc Duẫn Đình nhẹ nhàng đem cô kéo về phía mình, miệng chuyển đến bên tai cô nhẹ nhàng nói: “Cám ơn cô.”

“Ách?” Người này ngoan luôn tùy thời, nhất thời cảm tính, cô bị rối tinh rối mù

Thân thể còn không kịp phản ứng đã bị đẩy ra, một cái bàn tay to vỗ vỗ đỉnh đầu của cô, cười nói: “Tôi về sau cũng sẽ không chọc cô, thật?”

Vạn Quý Phi phải đi nơi bị hắn chà đạp, bán tín bán nghi trừng mắt nhìn hắn. ”Mới là lạ!”

“Thật!”

“Nói chuyện không giữ lời là con chó nhỏ!” Vạn Quý Phi lại kháng nghị!

Hắn nhợt nhạt cười, ngồi thẳng thân mình. Ngoài cửa sổ tia nắng rực rỡ sáng lạn như vậy, tâm của hắn không hiểu vì sao bay lên. Lúc trước chỉ cần bị người nọ lừa dối, hắn sẽ buồn bực một đoạn thời gian thật dài, không thể tưởng tượng được hôm nay nhanh như vậy liền có thể bình tĩnh trở lại. Nguyên nhân là vì bên người có cô nhóc ngoan này sao?

Hắn đè nặng thanh âm, cúi đầu nặng nề gọi tên của cô: “Vạn Quý Phi.”

“Àn?” Làm chi kêu phiến tình như vậy?

“Không, chính là đột nhiên...” Rất muốn gọi cô mà thôi. Ý nghĩ này khiến nội tâm hắn buồn phiền, giống như có chuyện gì hắn không thể khống chế sắp sửa phát sinh.

Hắn khẽ khụ hai tiếng, nhằm che giấu bộ dạng không được tự nhiên của chính mình. Sau một lúc lâu mới không có hảo ý nói: “Tôi phát hiện được một bí mật.”

Cô ngơ ngác đặt câu hỏi: “Bí mật gì?”

“Àn, bộ ngực của cô... Nguyên lai rất ngoài dự đoán.”

“A?” Cô nhất thời chưa hiểu.

“Không thể tưởng tượng được chim sẻ tuy nhỏ, nhưng lại ngũ tạng (tâm, can, tì, phế, thận) đều đủ, ôm lấy cũng thật có cảm giác mềm mại.” Hắn vừa nói vừa lấy tay dao động trên thân của cô.

Vạn Quý Phi thể này mới ý thức được, cô bị quấy nhiễu tình dục! “Hoắc Duẩn Đình!” Cô giận dữ: “Anh này cái tên hạ lưu bại hoại!”

Hoắc Duẩn Đình ở trong tiếng gầm gừ của cô rất nhanh đã nhảy xuống xe.

Tiểu: ừ, anh Đình đáng ghét (O^____^O)

13. Chương 13

“Uống chút nước trái cây, rất thơm ngon.”

Ly nước trái cây cùng bánh kem đặt ở trên bàn trà, người nào đó đang chụp ảnh đầu thoáng nhìn qua đây, khuôn mặt nhỏ nhắn chợt chuyển hướng, thay đổi một góc độ khác, để lại hắn không nói được lời nào đối diện với tấm lưng mảnh khảnh, tiếp tục quay chụp.

“Vạn Quý Phi, tôi chính là chỉ đùa một chút, đừng có nhỏ mọn như vậy.”

Ai đùa giỡn với hắn? Hơn nữa một chút cũng không buồn cười! Cô trong lòng âm thầm phun nhỏ, rất muốn phản bác, thế nhưng vẫn còn phải nhịn xuống, miễn ột khi mở miệng lại bị hắn trêu cợt.

Hoắc Duẩn Đình lại dỗ vài câu, cô vẫn là không thèm đếm xỉa gì đến, cuối cùng hắn đơn giản ngồi xuống sofa, lẳng lặng nhìn cô chụp ảnh.

Buổi chiều ánh nắng tươi sáng chói lọi, trong căn phòng im ắng, ngẫu nhiên chỉ có tiếng máy chụp ảnh ầm ầm tách tách. Cảm nhận được ánh mắt sau lưng khiếp người, Vạn Quý Phi bị người nhìn chăm chú cả người nổi tảng da gà.

Cô nhếch miệng, sau lại vuốt chải làn tóc, đầu làm bộ vừa vặn như lơ đãng chuyển về sau này. Chỉ thấy hắn chân bắt chéo, thân mình nghiêng nghiêng tựa người vào trên sofa, khuôn mặt lộ một bộ biểu tình cười như có như không, đôi mắt nhìn ngắm cô sâu thẳm mà thanh thúy, mang theo sự quý dị nào đó nói không thể nói nên lời.

Vạn Quý phi trên mặt nóng lên, nhanh chóng quay đầu. Chán ghét chán ghét! Làm sao lại muốn nhìn cô như vậy? Cảm giác tựa như lang sói nhìn chăm chăm con mồi!

Không khí có điểm ái muội lạ kỳ, tình huống lúc này biến thành cô cực không được tự nhiên. Lúc này túi xách trên sofa linh linh truyền đến tin báo tin nhắn đến, giống như hồi chuông cảnh tỉnh, nhất thời đem tình huống xấu hổ này đánh vỡ. Cô nhảy dựng lên, chạy tới xem di động.

“Anh sợ em quên lưu lại, cho nên nhắn cho em tin nhắn này, thỉnh trọng nói cho em biết này là dãy số điện thoại của anh. Tên của anh gọi Tiểu Hà!”

Tiểu sư huynh cư nhiên còn thật sự nghiêm túc như vậy, phốc. Vạn Quý Phi nội tâm vui vẻ, tươi cười ngọt ngào trong nháy mắt nở rộ. Cô cầm lấy điện thoại, tựa hồ đã quên đi còn có có người khác ở nơi đây, ngồi vào một góc trên sofa, cắn ngón trỏ nghĩ nghĩ, sau đó hồi âm lại: em đã sớm lưu rồi, Tiểu sư huynh anh không cần phải lo lắng.

Mới qua vài giây, tinnhắn chuyển đến: vậy là tốt rồi.

Tuy rằng chỉ có ba chữngắn ngủn, nhưng là cô lại xem đi xem lại một lần lại một lần. Sư huynh coitrong như vậy, có phải hay không có ý nghĩa rằng hắn đối với cô cũng có hảo cảm? Nếu là như thế này, vậy cô không phải là đơn phương thâm mến.

Vạn Quý Phi ngượng ngùngcười cười, ngón tay ấn bàn phím. Muốn cùng hắn nói cái gì cho phải đây nhỉ? Nói chuyện phiếm sao? Đây... Còn chưa đến mức thân quen như vậy đi; đem tâm ý nói rõ? Cái này lại rất đường đột nha.

Suy nghĩ hơn nửa ngày, côsắp đem môi dưới cắn nát, vẫn là một chữ cũng không đánh ra được. Ai nha, hửnvì sao chỉ cho cô ba chữ? Nếu hắn nói cái khác, cô phỏng chừng có thể tìm cái đề tài khác đáp lại tốt rồi.

Tay không thể ấn ra vàicâu chữ nào, Vạn Quý Phi gõ gõ đầu, đột nhiên tràn ngập trong đồng phiến muộnvạn phần.

Mặt khác người kia trongphòng lúc này nhìn cô lúc vui lúc buồn, đầu dựa vào trên sô pha nâng mắt nhìnlên trần nhà, lạnh lùng cười.

“Vạn Quý Phi, nói chuyệnTiểu sư huynh kia của cô đi!”

“A?” Nghe được tiếng nói chuyện, do ở trong phiến nào nên lúc này Vạn Quý Phi mồm há hốc, kinh ngạc nhìnvề phía hắn.

Hoắc Duẫn Đình chậm rãixoay đầu đối diện sang đây, một bên khóe miệng cong lên nói: “Cô không phải thích Tiểu sư huynh kia hay sao?”

“Ai... Ai nói!” Nhìn đơimắt hắn giống như hiểu rõ hết thảy, Vạn Quý Phi lắp bắp phủ nhận. Mới không cần ở trước mặt hắn thừa nhận loại chuyện thẹn thùng này đây!

“Ha.” Hắn đùa cợt thấpgiọng cười cười, cúi mi mắt càng không ngừng dùng ngón cái chà xát ngón trỏ.”Xem ra, cô còn chưa có đặc thủ.”

“Muốn... Ai cần anh lo!”

“Nếu không tôi giúp cô một phen?”

Những lời này nói đượctoát ra nhẹ nhàng bay bổng, không nhanh không chậm, giống như mang theo chút dụ hoặc trí mạng nào đó, làm cho người ta không khỏi run lên.

Giúp? Như thế nào giúp?Vạn Quý Phi trừng mắt nhìn hắn, đáy mắt chứa đầy nghi hoặc.

Cá nhỏ mắc câu. Hoắc Duẫn Đình đứng dậy, hướng tới gần sô pha cô ngồi, lấy một loại tư thái vô cùng thân thiết ngồi ở trên tay vịn, một tay vòng tại sau lưng cô, bình tĩnh nói: “Cô có phải còn trong giai đoạn yêu thâm hay không? Có nghĩ tới chuyện đột phá? Đem cái nam nhân kia tóm tới tay?”

Gương mặt của hắn cách cô chỉ có mấy cm, ánh mắt ấy thực sự giống như đại dương sâu thẳm, Vạn Quý Phi cảm thấy mình giống như bị đôi con ngươi đen kia hút vào, toàn thân cương cứng, không thể động đậy.

Đột phá? Đem hắn tóm tới tay? Có thể chứ?

Tiểu sư huynh lạnh nhạt như vậy, chung xã đoàn ba năm, cô vẫn luôn yên lặng đứng một bên nhìn chăm chú, cũng không dám nói với hắn một lần, chỉ sợ chính mình biểu hiện không chứa hàm súc, sẽ bị hắn chán ghét.

Nhưng là, gần đây sau vài lần gặp mặt, Vạn Quý Phi ản ản nhận thấy được hắn cũng có chú ý đến cô. Hắn biết tên của cô, khi đối mặt sẽ cười chủ động cùng cô chào hỏi, sẽ lo lắng đến chuyện cô chán ghét hắn, sẽ có lúc khi cô cho hắn số điện thoại, lại trịnh trọng gửi tin nhắn nói cho cô đây là dãy số điện thoại của hắn.

Trước kia những chuyện này luôn là một phần ảo tưởng mà cô trải qua, chưa từng dự đoán được lại có một ngày sẽ thành hiện thực. Nếu hắn đối cô thật sự có ý, hắn sẽ có hành động sao?

Tiểu sư huynh vừa thấy chính là loại buồn tao đản(???), cùng anh trai là một dạng. Đã thấy qua anh trai chậm hiểu, yêu người trong lòng cũng khó mở miệng quả thật là khiến người tức giận.

Nếu sư huynh cũng như thế, vậy thật quá xui xẻo rồi. Bởi vì cô biết lấy da mặt chính mình tính cách lạnh nhạt như thế, là tuyệt đối không thể giống Đạm Dung trước đây cảm mở miệng thổ lộ như vậy.

Cho nên cô có thể đoán được, sự tình tiếp tục phát triển đi xuống, nếu không có chút chất xúc tác, cũng là lãng phí thời gian năm tháng.

Nhưng mà thời gian không đợi người a, hần sắp tới sẽ rời đi, hiện tại thực tập còn có thể có thời gian rảnh trở về trường học đi bộ một chút, chờ hần sau khi tốt nghiệp, nếu tìm được một vị trí công tác bên ngoài thành phố G, kia bọn họ liền thật sự chia ly.

Thực mâu thuẫn, khi cô không ôm hy vọng, có thể thực bình tĩnh tiếp tục thăm men, cho dù có tiếc nuối cũng không quan hệ, bởi vì cái loại cảm giác này hồn nhiên cũng thật đẹp, cũng đủ cho cô sau này mỗi khi hoài niệm sẽ có ấn tượng đặc biệt đủ để mỉm cười.

Nhưng hiện tại tình huống bất đồng, để ý đã bắt đầu nảy sinh một chút hy vọng, nghĩ muốn cùng hần cùng nhau phổ một đoạn khúc lãng mạn vậy nên ý niệm trong đầu liền bộc phát mãnh liệt. Cô nghĩ muốn bắt hần làm tù binh, mong muốn được sự đáp lại của hần.

“Như thế nào?” Hần lại đặt câu hỏi.

Vạn Quý Phi nói quanh ột chút: “Thế nhưng... Có thể chứ?”

“Đương nhiên!” Hoắc Duẫn Đình nháy mắt mấy cái, tà mị cười. “Bằng kinh nghiệm của tôi, muốn giúp cô có được một người nam nhân, dễ như trở bàn tay.”

Thật vậy chẳng? Vạn Quý Phi nhìn hàng chân mày, ánh mắt nhìn hần nửa tin nửa ngờ. “Anh có phải lại muốn đùa giỡn tôi hay không? Tôi mới không cần đi theo đuổi đâu!”

“Không có bảo cô đi theo đuổi hần! Con gái theo đuổi nam sinh không đáng giá một xu. Muốn hấp dẫn bắt trụ ánh mắt một người nam nhân cũng đều không phải là việc khó, hướng hồ, điều kiện của cô không tệ chút nào, chỉ cần thêm chút thủ đoạn...”

Thêm chút thủ đoạn, cái này thì cô sẽ không! Vạn Quý Phi cúi đầu, nội tâm giãy dụa không thôi. Bằng hần việc ngay lập tức liền đoán được cô đối với Tiểu sư huynh có tình cảm, nếu có hần chỉ điểm, nói không chừng quả thật có thể làm cho cô được như ý nguyện. Nhưng là...

“Anh lại không biết Tiểu sư huynh, anh làm sao mà biết hần nghĩ muốn cái gì?” Có thể là cô tự mình đoán, người ta đối với cô căn bản không có chút để ý.

“Chỉ cần là nam nhân, đều có bệnh chung.”

“Cái bệnh chung gì?”

“Tạm thời còn chưa thể nói cho cô.”

“Kia...” Cô chần chờ. “Anh vì sao phải giúp tôi?”

Hoắc Duẫn Đình bộ dáng không sao cả nhún vai: “Vì chuyện ngày hôm nay cô giúp tôi cái phần đại ân này, tôi chỉ coi như làm chút chuyện tốt hồi báo cô mà thôi.”

Như vậy... Như vậy... Vạn Quý Phi lưỡng lự nắm chặt bàn tay, phút chốc ngắc đầu, rất có tư thế thấy chết cũng không sờn. “Tôi đây hiện tại nên làm như thế nào?”

Lại là cái loại tươi cười mỉa hoặc người này, hần nắm tay thành quyền, thản nhiên nói: “Đừng khản trương! Trước đem tình huống của các người nói một lần cho tôi.”

Vạn Quý Phi không chút nghi ngờ lời hần, trực giác nói cho cô biết người này là thật tâm nghĩ muốn giúp cô, vì thế đem chuyện thăm men tình cảm ba năm này, bao gồm tình huống hai người như thế nào nhận thức, từ khi nào cô đối với hần từ thường thức thăng hoa thành men mồi, toàn bộ toàn bộ tuôn ra như thác.

“Kỳ thật, tôi trước kia cảm thấy cho dù cùng hắn không thể cùng một chỗ cũng không quan hệ. Tôi thích hắn, đều không phải là nhất định phải có được hắn. Có đôi khi chỉ cần lặng lẽ nhìn hắn, tôi cũng đều cảm thấy thật sự rất hạnh phúc. Nhưng là...”

“Nhưng là hiện tại cô suy nghĩ?”

Vạn Quý Phi nắm chặt hai tay vào nhau, xem như cam chịu.

Hoắc Duẫn Đình lấy tay gạt lọn tóc rủ phía sau gáy cô, bên môi ngẫu nhiên thoáng hiện lên một tia trêu tức, thanh âm nói chuyện mỏng manh: “Thật sự thích hắn sâu tới như vậy?”

Hắn là vậy đi. Cô cảm thấy, quả thật cũng không quá xác định.

Hắn đưa tay thưởng thức những sợi tóc phía sau của cô, vỗ vỗ đỉnh đầu cô.

“Được rồi, việc này tôi sẽ giúp. Cô trước đem nhiệm vụ hoàn thành, bước tiếp theo muốn một chút tôi sẽ lại nói với cô.”

Hoàn thành nhiệm vụ? Vạn Quý Phi khó hiểu nhìn hắn.

Hắn cười khanh khách: “Cô đã quên nhiệm vụ hôm nay? Chụp ảnh nha! Đừng tưởng rằng nói chút chuyện khác sẽ không cần làm!”

“Thối!” Người này thực sự mất hứng. Vạn Quý Phi phẫn nộ đẩy hắn ra, đi trở về sân quay chụp. Thực không nên cùng hắn thổ lộ tâm sự, cũng không biết là vì sao lại làm cho cô càng rã sức, cho nên mới tán gẫu đề tài này.

Hoắc Duẫn Đình ôm ngực, lại đem chính mình vùi vào trên sofa, ánh mắt xuyên qua không khí, đuổi theo thân ảnh đang di động của cô.

Giúp cô sao? Bên môi của hắn hiện lên một tia tươi cười như có như không, thực nhạt thực nhạt, mang theo một chút đùa cợt ý vị: liền chơi đùa xem.

14. Chương 14

Đối với chuyện Hoắc Duẫn Đình nói muốn hỗ trợ, Vạn Quý Phi sau khi về nhà liền quyết định đem cái này trở thành một chuyện cười. Cô có thể nào đem chuyện cảm tình chính mình phó thác ở trên thân một nam nhân không quan hệ gì với mình? Lúc ấy khẳng định là bị ngớ ngẩn đi.

Đem ảnh ngày đó chụp chỉnh sửa xong xuôi, liền đưa lên mạng. Vạn Quý Phi cũng đã nói rõ, đây là lần cuối cùng mà cô hỗ trợ, về sau cho dù hắn có lại yêu cầu gì thêm, cô cũng không liên quan.

Bởi vì cô cảm thấy, nam nhân này quả thực không đơn giản, tuyệt đối là một nhân vật nguy hiểm, vẫn là đừng tiếp xúc với hắn thì an toàn hơn.

Vạn Quý Phi người này có đôi khi tuy rằng thực loắt choắt (nhị? chém a~), nhưng tuyệt đối không phải kẻ ngốc.

Cô cho rằng ở trong thế giới chính mình, chỉ cần đơn thuần học tập thì tốt rồi, những chuyện khác phức tạp gì đó vẫn là tạm thời bỏ qua. Cho nên sau khi hắn gọi điện tới vài lần, cô đều nói một hai câu liền vội vàng cúp máy.

Sau khi ngày nghỉ kết thúc, hết thầy lại nhớ tới việc phải làm trong đời. Lấy học tập làm nghiệp, ngày nghỉ vùng trộm lười, tựa như hiện tại lúc này đây, buổi chiều cuối tuần cô đang cầm laptop máy tính ở trên giường xem phim, lơ lơ lửng lửng nửa ngày nhàn, cuộc sống rất thích thú.

“Uy!”

Bất thành lĩnh bị người nào đó hét lớn một tiếng, Vạn Quý Phi tháo tai nghe điện thoại xuống, nhìn xuống Thiệu Mẫn đối diện giường.

“Cho cậu xem cái này.” Cô ấy đánh cái thủ thế “Gửi tới QQ rồi đó, mở ra đi!”

Vạn Quý Phi vội vàng điểm vài biểu tượng hình cái đầu nhấp nháy thật lâu, khung đối thoại là một đường link, cô mở ra, là diễn đàn trường học.

Đập vào mắt cái tiêu đề chói lọi bắt mắt: Lựa chọn trung y, cuộc sống của bạn sẽ hướng đến bước đường cùng.

Đơn giản lướt xem qua một lần, đại khái ý tứ chính là lúc trước nhập học tràn đầy nhiệt tình, nghĩ đến chính mình có thể đem trung y trong nước mở rộng phát triển ngày một lớn mạnh.

Đến khi tốt nghiệp, mới biết được sự thật của xã hội, học trung y căn bản rất khó tìm được công việc tốt. Ngay cả cuộc sống cơ bản cũng không giải quyết được, cái gì lý tưởng đều biến thành lời nói suông.

Từ xưa đến nay diễn đàn trường học chưa từng gặp qua loại đề tài không tích cực này, nhưng hôm nay ngôn ngữ không tốt, ích kỉ chỉ quan tâm tới lợi ích chính mình, đối trung y chán ghét, làm cho người ta nhìn mà trái tim băng giá.

Là thế hệ sau trong gia đình làm bác sĩ, hơn nữa trong nhà mở quán trung y, Vạn Quý Phi tuyệt đối làm một trong những người ủng hộ trung y. Cô nhanh chóng lướt qua diễn đàn, tính đi một hai câu.

“Này cậu sẽ không đi hồi đáp đó chứ?”

“Đương nhiên!”

“Những thanh niên tràn đầy nhiệt huyết, hiện tại toàn bộ diễn đàn đều tràn ngập các loại thâm oán, lúc này đi phát biểu khẳng định sẽ bị chụp chết.”

Vạn Quý Phi vừa nghe thấy, tùy tiện quét một vòng khắp topic này nhìn thử, quả nhiên đúng như lời như Thiệu Mẫn nói, nội dung trên topic này mọi người đều là đối với việc học trung y lên án.

“Người này có phải hay không có bệnh? Viết cái chủ đề như vậy là có mục đích gì? Chẳng lẽ để khuyến khích mọi người cùng nhau chán ghét trung y, làm cho trung y diệt vong hẳn nhiên trở nên cao hứng?” Khinh bỉ người như thế!

“Ai, có phải có bệnh hay không đều tốt, nhìn đến cái này, tớ đều cảm thấy con đường phía trước thật tốt lắm mờ mịt.”

“Như thế nào cậu lại có loại suy nghĩ này?” Không chiếm được nhận thức chung, Vạn Quý Phi trách cứ cô.

Thiệu Mẫn thở dài: “Đại tiểu thư ơi, bộ cậu cho rằng người ta ai cũng đều giống như cậu hay sao, sau khi tốt nghiệp trở về phòng khám nhà mình là được, căn bản không cần lo lắng vấn đề công việc.”

Gia cảnh Vạn Quý Phi đối với chúng bạn ở trong phòng ngủ không là cái gì bí mật, lúc trước nhập học khi đi vào mẫu biểu Bảng điều tra tình huống gia đình, đối với bối cảnh bác sĩ thế gia của cô, còn có người anh trai học sinh giỏi nữa, tất cả mọi người cũng biết.

Cũng bởi vậy, cô mới phải thừa nhận áp lực lớn hơn nữa, thành tích học tập nhất định phải cao, tuyệt không thể để cho người ta lời ra tiếng vào.

Ở một bên đang xem sách tiểu Mỹ sau khi nghe được đoạn đối thoại của hai người các cô, cũng khe khẽ thở dài: “Thiệu Mẫn cậu còn tốt, học xong chính là thạc sĩ a, tìm việc có vẻ dễ dàng, tớ cùng Diệc Lăng mới chính là sinh viên khoa chính quy, nghe các sư tỷ nói, các bệnh viện lớn cũng không thu nhận sinh viên chưa tốt nghiệp, thật khiến người phiền muộn!”

“Đúng rồi đó! Gần đây trên radio không phải là có người nói trường học của chúng ta khi ra trường kỳ thật còn chưa đến 10% có công việc ổn định, sau trường học mới lại làm sáng tỏ nói có 90% tốt nghiệp đã có công ăn việc làm.

90%! Có khả năng sao? Đã sớm nghe nói khoa trung y chuyên nghiệp chúng ta rất khó tìm việc, những bệnh viện trung y không nhận sinh viên chưa tốt nghiệp, các bệnh viện nhỏ thì vãn vẹn một tháng chỉ có hơn một ngàn.

Hiện tại nói cái gì là trường công? Tùy tiện trong một trường đại học nào đi ra cũng chỉ có bằng này tiền lương.” Nằm ở trên giường Diệc Lăng cũng đem sách úp ở trên mặt, cảm giận nói.

Thiệu Mẫn ủ rũ ủ rũ tiếp lời: “Tớ còn nghe tiểu Hắc nói, hắc cùng Tiểu sư huynh thực tập tại bệnh viện trung y ở tỉnh kia, bởi vì là sinh viên chưa tốt nghiệp, chỉ có thể đều là làm chút chuyện vặt như giúp bác sĩ quét rác nấu cơm, ngay cả một cơ hội chuẩn mạch cũng đều không có, liền ngay cả nghiên cứu sinh đến kêu đi hét tựa như heo giống nhau a.”

“Không thể nào?” Tiểu Mỹ kinh hãi, nguyên lai khuôn mặt trắng nõn ngay phút chốc liền trở nên tái nhợt: “Tớ đây vẫn là xem xét khảo nghiên được rồi.”

“Khảo nghiên cũng không phải con đường đi tốt, học phí rất đắt. Gia cảnh không tốt, thế nào có năng lực lại học tiếp? Giống như Tiểu sư huynh, lúc trước tiểu Hắc nói hắc nghĩ muốn thi, nhưng người nhà không đồng ý, nói không đủ sức. Trong khoa chính quy bốn năm năm, hắc không phải cũng đều là tốt nghiệp rồi ra trường sao.”

“Là như thế này sao?” Vạn Quý Phi thì thào nói nhỏ.

“Này trước đó tớ không rõ ràng cho lắm, ai, sớm biết rằng lúc trước sẽ không lựa chọn trung y, hoặc là học Tây y khoa đó tương lai cũng có vẻ rộng mở, ngẫm lại còn có bốn năm, tâm đều lạnh.” Thiệu Mẫn càng nói ác cảm càng sâu, đơn giản ném bút, bài tập cũng không làm.

Diệc Lăng đột nhiên kêu to: “A! Thực phiền thực phiền! Miễn bàn chuyện thương cảm đó đi, sang năm chúng ta phải đi thực tập, quá khủng hoảng!”

“Ai!” Còn lại hai người cũng đồng thời thở dài.

“Mọi người... Đừng như vậy.” Vạn Quý Phi vô lực an ủi.

Thiệu Mẫn nâng lên uể oải không chút phấn chấn khuôn mặt hướng về cô: “Đứa nhỏ hạnh phúc, cậu cần bản không thể nào lý giải được nỗi đau của chúng tôi!”

Bị nói như vậy, Vạn Quý Phi lại ghen. Cô cho tới bây giờ đều biết mình quả thật rất hạnh phúc. Trước kia từng có nghĩ tới tương lai sau khi tốt nghiệp muốn đi tới bệnh viện lớn trước tiên công tác hai ba năm, có chút kinh nghiệm.

Nhưng năm trước bà nội đã nói rõ, phòng khám nhỏ trong nhà muốn để cho cô đi kế thừa, cho nên cô tâm lý cũng đã sẵn sàng, chờ sau khi tốt nghiệp liền trở về đó.

Bằng sức mạnh của bà nội, còn không sợ học không chỗ dùng hay sao. Con đường tương lai đã được kế hoạch hóa, vấn đề của cô xác thực rất khó có thể khiến người khác phải quan tâm lo lắng. Cho nên hiện giờ cho dù có nói cái gì có đạo lý đi chăng nữa, trong mắt của các cô đều chính là đứng nói chuyện thất lung không đau mà thôi.

Vạn Quý Phi buông laptop ra, đột nhiên cảm thấy chính mình khó có thể dung nhập trong nỗi đau thương chung với các cô. Yên lặng xuống giường, cầm ví tiền cùng đi động, khi ra cửa ai cũng không liếc nhìn cô một cái.

Tâm tình buồn bực, ở ven đường gần đó đi dạo một vòng, khi trở lại trường học liền nhìn thấy ở cửa đang đứng người kia chẳng phải chính là Tiểu Hà hay sao.

Nhìn đến cô, Tiểu Hà nhất thời nở nụ cười. “Tuần này em không về nhà?”

“Không a.” Cô gầy gầy phía sau gáy, tận lực ổn định trái tim chính mình đang kịch liệt nhảy lên.

“Như thế nào một bộ dáng chán nản như thế kia?”

“A?” Thế nhưng liếc mắt một cái bị nhìn thấu, Vạn Quý Phi sắc mặt ửng đỏ, không dám trực tiếp nhìn hắc nữa.

“Em... em không sao.” Nếu hắc biết chính mình đang phiền lòng cái gì, có thể mắng cô ngây thơ hay không?

“Muốn đi uống chút trà sữa hay không?”

Hắc đột nhiên đưa ra mời, Vạn Quý Phi mừng rỡ, đã quên đi rụt rè, vội vàng gật đầu.

Cạnh trường học có tiệm trà sữa Bảo Châu, buổi chiều từ bốn giờ trở đi trong tiệm người cũng không nhiều lắm. Bọn họ tìm vị trí ngồi xuống, phục vụ lấy đến hai cái menu rồi lui đi.

Vạn Quý Phi vụng trộm ngắm người đối diện bên cái bàn, hần buông đầu đang chuyên tâm xem menu, lông mi thật dài vây quanh đôi mắt hần, rất là mê người.

“Muốn uống cái gì?” Hần bỗng nhiên ngẩng đầu, Vạn Quý Phi né tránh không kịp, bất giác chìm vào trong ánh sáng xinh đẹp trong đôi mắt ấy.

“Tùy... Tùy tiện là tốt rồi.” Lời nói nói xong thiếu chút nữa liền cắn đầu lưỡi, cô thẹn mắng chính mình một câu.

“Nơi này không có tùy tiện.” Hần khẽ cười, hai mắt bởi vậy mà phát ánh sáng lấp lánh, giống như biết nói, làm cho cô luyến tiếc dời tầm mắt.

“Kia, em muốn một ly trà sữa trân châu hương nhài.”

Vạn Quý Phi nói xong, Tiểu Hà gọi phục vụ, chọn hai ly trà sữa giống nhau, hần lại ôn nhu hỏi cô có muốn ăn chút gì hay không, Vạn Quý Phi lắc đầu, nói không đói bụng.

Sau đó phục vụ lui ra, không bao lâu sau liền nghe được phục vụ quây bên kia truyền đến âm thanh lay động của máy pha chế.

“Nói thử xem, em vì sao không vui?”

“A?”

“Anh mỗi lần nhìn đến em, trên mặt luôn dạng vô ưu vô lự tươi cười. Nhưng là hôm nay, em không cười.” Hần khoả tay múa chân một chút biểu lộ mặt của cô.

“Em...” Thật sự có rõ ràng như vậy sao? Vạn Quý Phi cắn cắn môi, buồn rầu vòng vo đề tài: “Sư huynh? Các anh không phải là rất khó tìm công việc sao?”

“Nga?” Tiểu Hà sững sốt, lập tức có chút cảm khái: “Là đúng nha, đến tốt nghiệp mới phát hiện muốn tìm công việc tốt rất khó. Đột nhiên phát hiện học năm năm trung y, không biết vì cái gì.”

“Như vậy nha.” Nguyên lai chuyện mà mọi người lo lắng đều giống nhau.

“Như thế nào đột nhiên hỏi cái này chút? Em hần là... Không có chuyện khó khăn trên phương diện này đi? Nga, ý tứ của anh là, nghe nói nhà em mở phòng khám, cho nên...”

Nguyên lai hần cũng biết, Vạn Quý Phi nhếch miệng: “Em lại không có những buồn phiền đó.”

“Thực xin lỗi, anh... Tựa hồ có chút mạo phạm.”

Hần đột nhiên xin lỗi, Vạn Quý Phi nhất thời không biết làm sao: “Không có không có, em chỉ là... bạn học trong ký túc xá đều đang thảo luận vấn đề này, nhưng là em không có phiền muộn giống mọi người, liền cảm giác rất khó dung nhập chung với các bạn ấy. Aйна, em có phải thực nhàm chán ngày thơ hay không, vì vấn đề nhỏ như vậy mà không vui.” Nói cho cùng giống như đang khoe ra, cô càng phiền muộn.

“Hạnh phúc không phải là lỗi của em, thế nên vì sao lại cảm thấy ngượng ngùng?”

“Kia... đúng là vậy.” Nghe hần nói như vậy, Vạn Quý Phi mây mù tiêu tan. Cô vô thức gãi gãi đầu, thẹn thùng cười.

Phục vụ hợp thời đem đồ uống đưa tới, hóa giải sự xấu hổ của cô. Hai người trầm mặc một hồi, Vạn Quý Phi cắn ống hút, nghĩ nghĩ một hồi rồi hỏi: “Sư huynh, kỹ thuật xoa bóp của anh có phải thực rất cao hay không?”

“Châm cứu cùng xoa bóp của anh là chuyên nghiệp, không phải sao?”

“A...” Hỏi một cái ngu ngốc vấn đề, quá , cô ngượng ngùng cười. Di động trong túi tiền rung một chút, có tin nhắn đến, cô lấy ra nhìn xem, là Hoắc Duẩn Đình tên kia gửi đến: đêm nay mời cô ăn cơm.

Qua đây sao? Người này luôn ở thời điểm cô cùng Tiểu sư huynh cùng một chỗ xuất hiện kịp thời, không phải là cố ý đẩy chứ? Cô gập điện thoại, không để ý tới.

“Em có việc?”

“Không!” Cô vội vàng lắc đầu. Nhưng là mới qua vài giây, tên kia chờ không kiên nhẫn, trực tiếp gọi điện thoại. Vạn Quý Phi nhìn cái tên trên màn hình di động chớp động, khẽ cắn môi, trực tiếp tắt máy.

“Điện thoại cũng không nghe?” Tiểu Hà tò mò hỏi.

“Cái kia... Là nhân viên bán hàng, luôn gọi tới hỏi em có muốn mua bảo hiểm hay không, thực phiền!”

“Nga.” Tiểu Hà cười cười, không nghĩ ngợi.

Hô, sư huynh lừa tốt lắm, Vạn Quý Phi nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Hai người lại hàn huyên một hồi, đồ uống không bao lâu liền uống xong. Vén màn, bọn họ hướng trường học đi đến.

“Sư huynh, anh trong khoảng thời gian này có rảnh không?”

“Àn, không ngừng nghỉ ngơi.”

“Kia... Em có thể tìm anh không? Nga, em muốn tăng cường một chút kỹ năng trên phương diện châm cứu với xoa bóp, anh có thể chỉ bảo chút ít cho em không?” Vạn Quý Phi thật cẩn thận đặt vấn đề, sợ rằng hần một chút sẽ phát hiện ra là cô đang lấy cớ.

Ai ngờ hần thực chân thành trả lời: “Không thành vấn đề, vô cùng hoan nghênh.”

Nghe nói như thế, Vạn Quý Phi cảm thấy vui vẻ, không khỏi đối với hần nở rộ ra một cái tươi cười vô cùng tươi tắn.

Đột nhiên, trong không khí truyền đến một đạo tiếng kêu âm lãnh: “Vạn — Quý — Phi.”

Vạn Quý Phi đầu vừa chuyển, chỉ thấy đứng cách mấy thước ở bên kia xuất hiện chiếc Volvo màu đen, mà cái người dựa ở bên cạnh xe chính là Hoắc Duẫn Đình đã bị cô ngắt máy.

Hần chậm rãi đi tới, mang theo một loại khí thế khó có thể hình dung.

Vạn Quý Phi nỗ lực bĩu môi: “Anh như thế nào ở đây?”

“Tôi không phải nói tới tìm cô hay sao? Điện thoại cũng không nghe?” Hoắc Duẫn Đình quét cô một vòng, ánh mắt lạnh lùng chuyển dời đến trên người Tiểu Hà.

Vạn Quý Phi không trả lời vấn đề của hần, thế nhưng thật ra Tiểu Hà khi nhìn thấy hần giống như phỉ thường cao hứng, hai mắt lóe ra quang mang không tầm thường, mang theo chút thương phần nói: “Anh chính là học trưởng Vạn Tuế, anh Quý Phi sao ạ?”

Hoắc Duẫn Đình nheo mắt lại, đối mặt với Vạn Quý Phi, âm trầm tối tăm nói: “Anh trai?”

15. Chương 15

“Anh trai?”

“A!” Nghe hai chữ như thế, Vạn Quý Phi kinh hãi. Má ơi, lúc trước vì sợ Tiểu Hà hiểu lầm, cô mới tung cho Hoắc Duẫn Đình một cái danh phận cho an tâm, hiện tại thế nhưng lại làm cho hai người này mặt giáp mặt.

Lòng sợ hãi bị phanh phui mọi chuyện, dưới tình thế cấp bách, vội quay người lại Vạn Quý Phi kiễng chân lấy một tay che miệng Hoắc Duẫn Đình lại, kích động kêu: “Anh hai, anh hai, em giới thiệu với anh đây là sư huynh Tiểu Hà của em!”

Hoắc Duẫn Đình trừng mắt nhìn cô, nãy giờ vẫn không hề xem nhẹ khuôn mặt đang nháy mắt ra hiệu kia. Bàn tay nhỏ bé mềm mại mà ầm áp phủ trên miệng, hần bắt lấy chậm rãi kéo ra.

“Sao lại vội vã giới thiệu như vậy làm gì? Anh đã biết.” Hấn nhẹ nhàng vỗ vỗ gương mặt Vạn Quý Phi, lại nhìn sang phía Tiểu Hà, bên môi tươi cười thoát nhìn mang theo chút sâu thẳm khó lường: “Là sư huynh sao, xin chào.”

Thấy hấn tiếp thu ám chỉ của cô, Vạn Quý Phi không khỏi thở phào một hơi nhẹ nhõm, mới dám đem hai chân kiễng lên vừa rồi hạ xuống.

Chuyện gì vậy? Sau khi bình tĩnh trở lại, Tiểu Hà mỉm cười đối với Hoắc Duẫn Đình chào hỏi: “Xin chào học trưởng.”

“Hai đứa vừa rồi đi đâu vậy?”

“Quý Phi có điểm không vui, chúng em đi uống chút đồ uống.”

“Không vui? Vì sao?” Hoắc Duẫn Đình cúi đầu xuống nhìn cô, vẻ mặt còn thật sự nghiêm túc hỏi.

“Không... Không có gì nữa rồi!” Vạn Quý Phi quyết miệng cúi đầu. Hấn thật đúng là biết phối hợp diễn trò, lòng buồn bực.

Hoắc Duẫn Đình cười gò lên ót của cô, cánh tay thật tự nhiên đặt trên bả vai cô, ngẩng đầu ôn nhu nói với Tiểu Hà: “Nha đầu kia có đôi khi không hiểu sao thương xuân thu buồn, cảm ơn cậu đã khuyên nó.”

*Thương xuân thu buồn: Thương trong: ưu tư, bi thương. Theo mùa, cảnh vật tự nhiên cũng biến hóa lại khiến cho lòng người bi thương không rõ vì cớ gì. Dùng để hình dung tuýp người đa sầu đa cảm.

Có cả một câu chuyện dài bạn nào muốn đọc thì tham khảo. P/S: dài với đạo này luyện level nên ... Link: baike.baidu.com/view/1933683.htm

“Cũng không có gì.” Tiểu Hà cười cười.

Anh mới thương xuân thu buồn! Vạn Quý Phi vuốt cái gáy, âm thầm xem xét hấn. Làm sao xả chút có không?

Hoắc Duẫn Đình bỏ qua oán niệm của cô, cũng cười trở về.

“Nếu hôm nay có thể hữu duyên gặp gỡ như vậy, nếu không... Tiểu Phi, chúng ta xin mời sư huynh em đi ăn bữa cơm đi.”

Tiểu Phi? Đối với cách gọi mới mẻ này, Vạn Quý Phi đầu tiên là cau mày, lại nghe được câu nói kế tiếp, mày càng nhíu chặt thêm. Ăn cái gì cơm?

“Không cần khách khí.” Tiểu Hà lịch sự từ chối.

Cô bỗng hét lên: “Em đêm nay còn có hẹn với bạn học.”

“Hẹn cái gì đều hủy hết đi! Anh trai thân ái đến đây, em lại tính không để ý tới anh hay sao?” Nhanh chóng ôm lấy cánh tay vừa thu rất nhanh lại của cô, hấn cười đến càng âm trầm.

Vạn Quý Phi bỗng đứng run lên, giấy dựa, đè nặng âm thanh khê gọi: “Buông ra!”

Đầu của hấn bỗng nhiên tới gần, môi cơ hồ dán lên vành tai của cô, thanh âm rất nhẹ rất nhẹ: “Tôi đây là giúp cô!”

Thân mình ổn định lại, Vạn Quý Phi hơi quay đầu, hấn đối với cô trừng mắt nhìn.

“Cảm tình của hai anh em thật tốt.” Tiểu Hà có chút hâm mộ.

“Đương nhiên!” Hoắc Duẫn Đình đứng thẳng, lại đem cô kéo hướng chính mình. “Anh trai đau em gái, là chuyện thiên kinh địa nghĩa!”

Thật giả tạo! Vạn Quý Phi đảo mắt. Tiểu Hà lại tin là thật, cười phụ họa: “Chính là.”

“Sư huynh cũng đừng lịch chối từ, đi thôi.”

“Học trưởng có thể gọi em là Tiểu Hà.” Tiểu Hà lại không có kiên trì.

“Em gái đi thôi!” Hoắc Duẫn Đình vỗ vỗ phía sau lưng Vạn Quý Phi, cố ý tăng thêm ngữ khí.

Đâm lao đành phải phóng theo lao, Vạn Quý Phi cho dù không tình nguyện cũng phải theo.

Lên xe, Hoắc Duẫn Đình liền không nói nữa.

Ngồi ghế phụ, Vạn Quý Phi lặng lẽ nhìn về đằng sau, Tiểu sư huynh mặt hướng ra ngoài cửa sổ, thần sắc tự nhiên. Một cái bàn tay to đem đầu của cô quay về chỗ cũ: “Ngoan ngoan ngồi yên.”

Vạn Quý Phi gầy gầy nơi bị hấn sờ qua, bĩu môi không nói.

Nơi dừng bữa là Phúc Lâm Môn, khách sạn bốn sao tầng 28. Từ thang máy đi ra sau khi trải qua một cái hành lang dài khắc long chạm phượng, hai bên tường là gỗ lim tinh xảo, mùi hương thảo nhiên trước mặt xộc vào trong mũi là đàn hương.

Không cần đoán cũng đủ biết nơi này giá cả xa xỉ, đi tới cửa, phục vụ sắp xếp hai hàng dài mặc đồng phục hạ thấp lưng hướng bọn họ ra mắt màn chào mừng hoành tráng, tràng diện long trọng này càng khẳng định suy nghĩ của cô.

Ăn bữa cơm chiều có tất yếu cần phải phô trương như vậy sao? Hấn rốt cuộc có mục đích gì?

Vạn Quý Phi một chút cũng không ngờ tới ở trong phòng lại bày ghế lô, dưới chân là một cái ghế lô.

Trong phòng trang hoàng so với bên ngoài chỉ có hơn chứ không kém, trần nhà bày trí theo xu hướng cổ điển, có đầy đủ các loại hoa văn cổ điển, một bên tường còn lại là lấy mai lan cúc trúc làm chủ đạo cạnh song cửa sổ, bên ngoài màn đêm buông xuống, từ bên ngoài cửa sổ quan sát thể nhưng có thể đem cảnh đêm thành phố G thu hết vào trong đáy mắt.

“Ngồi đi, đừng khách khí!” Hoắc Duẫn Đình kêu bọn họ ngồi xuống.

Vạn Quý Phi mắt phóng tới menu được dựng thẳng trên bàn, tám chữ thật lớn vô cùng bắt mắt “Chế biến từ tự nhiên, mới mẻ ngon miệng”, mắt chuyển xuống giá tiền tương ứng, thiếu chút nữa khiến cho con mắt cô nhảy ra ngoài. Có phải là cô bị hoa mắt hay không? Một đĩa rau xanh mà tốn 138 ngàn?

Điên rồi! Người này có tâm tư muốn khoe khoang! Vạn Quý Phi gian nan nuốt ngụm nước miếng, rất khó tưởng tượng được một giờ trước còn ngồi ở trong tiệm giải khát uống trà sữa chưa đến mười đồng, hiện tại thể nhưng đến loại địa phương xa xỉ này dùng cơm, ngay tức thời cảm thấy bất an.

“Muốn ăn cái gì?” Hoắc Duẫn Đình mở menu hỏi.

Cô vâng dạ trả lời: “Kỳ thật, tùy tiện ha ha là có thể.”

“Mời sư huynh ăn cơm có thể nào tùy tiện như vậy?”

“Khụ... Tôi đối với ăn yêu cầu không cao.” Tiểu Hà xê dịch cái miệng, sắc mặt hơi cứng ngắc.

Nguyên lai sư huynh cùng cô giống nhau đều không được tự nhiên. Nghĩ vậy, Vạn Quý Phi không khỏi hung hăng trừng tên kia!

Hoắc Duẫn Đình nhìn như không thấy, khép lại menu không chút để ý nói: “Nếu như vậy, tôi đây làm chủ?” Hấn cùng một phục vụ sinh bên cạnh nói nhỏ vài câu, khi cô vừa đi đến trước cửa, hấn lại bổ thêm câu: “Mở cho tôi một Domain D’ Ambinos năm 1973.”

Thanh âm của hấn trầm thấp mà nồng đậm, nói tiếng Anh dễ nghe rất êm tai, cổ tình sau khi vào lỗ tai của Vạn Quý Phi, da gà da vịt thay nhau nổi lên. Hấn bình thường giọng nói không phải rất trầm thấp hay sao? Lần này khi tiếp đón sư huynh, đã vậy còn mời bữa cơm quá đắt như thế?

Sau khi phục vụ sinh lui ra ngoài, trong phòng chỉ còn có một người phục vụ khác đứng chờ ở đó, còn lại ba người căn bản tìm không ra đề tài. Bởi vì bất an, Vạn Quý Phi lại như đứng trên đồng lửa, như ngồi đồng than.

“Em làm sao? Có phải ghê dứa rất cứng hay không? Muốn anh nhờ người ta đưa cái diêm mềm lại đây hay không?” Ghê tự cái loại được chế tạo từ gỗ làm công cụ gia dụng, Hoắc Duẫn Đình quả thực muốn gọi người tới đây.

“Không cần không cần,ngồi rất thoải mái.” Vạn Quý Phi đúng lúc đem bàn tay đang giot lên của hấn ấn xuống, ngưng ngừng dẹt miệng.

“Không thích nơi này sao?”

“Không.” Cô ứng phó cườigiả lả.

Lúc này cửa đứng lúc bị đẩy ra, phục vụ vừa đi quay lại với chai rượu trên tay, mở bình, đem chất lỏng màu vàng trong suốt đổ vào một cái ly thủy tinh.

“Tốt. Rượu nho chỉ có một chút còn, sư huynh không ngại thì uống chút rượu đi?”

“Nga, không ngại.” Tiểu Hà nhè nhẹ lắc đầu.

Hoắc Duẫn Đình quay đầu hỏi Vạn Quý Phi: “Em có muốn uống chút nước trái cây hay không?”

Vạn Quý Phi xoa xoa trán, vô lực trả lời: “Không cần!” Sớm ăn xong nhanh nhanh đi đi thôi!

“Vây em cũng uống chút rượu đi.” Hoắc Duẫn Đình nói xong đồng thời cũng vì cô rót vào gần nửa chén.

Vạn Quý Phi tà tà liếc mắt nhìn ly rượu, cô biết rằng tửu lượng chính mình cực kỳ kém, tuyệt đối sẽ không đựng vào một giọt.

Tiểu: xui xẻo gì đâu, toàn bị del khi post **đập đập**

Hoắc Duẫn Đình đem chén rượu trước mặt cô dời đi một chút, lại ga lăng giúp cô đem khăn ăn trải ra, một bên vừa làm vừa hỏi: “Cười một cái, khó có cơ hội được anh trai mời ăn cơm. Ăn?”

Đừng nữa lặp lại hai chữ “anh trai” nữa! Cô một tay đoạt lấy khăn tay nho nhỏ hình tứ phương, tự mình làm.

“Lại nóng nảy nữa rồi, muốn làm cho sư huynh nhìn thấy chê cười sao.” Hấn lắc đầu, nói chuyện nhẹ nhàng nhưng lại có sức công phá lạ kỳ, Vạn Quý Phi nghĩ muốn thét chói tai. Vancầu anh đừng đóng kịch nữa mà!

“Không có, Quý Phi như vậy... Rất đáng yêu.” Tên bị đề cập đến, Tiểu Hà giật nhẹ khóe miệng.

“Nha đầu kia bị làm hư, cả nhà mọi người đều đem nó trở thành bảo bối, người bình thường rất khó hầu hạ được. Nếu muốn theo đuổi nó, không ăn chút đau khổ là không được.” Hấn sờ sờ đỉnh đầu của cô, ngữ khí thật là bất đắc dĩ.

Vạn Quý Phi lệch người sang, tránh ánh nhìn của Tiểu Hà làm ra biểu tình trốn mắt nhìn chăm chăm đối với hấn, không tiếng động nói: Anh đủ rồi nha!

“Đừng thẹn thùng, anh giúp em nói rõ, để cho sư huynh khỏi phải đi đường vòng.”

“Hoắc...” Nghĩ muốn mắng người, lại nhớ lại thân phận hiện tại của hấn chính là anh trai mình, Vạn Quý Phi tức giận đến mặt đỏ tai nóng.

Người ta sư huynh căn bản chưa nói muốn theo đuổi cô, hấn nói như vậy không phải làm cô khó xử sao?

“Cái kia... Tôi nghĩ muốn đi toilet.” Tiểu Hà đẩy ghế ra, cúi người trực tiếp hướng ra ngoài cửa mà đi.

Vạn Quý Phi nhìn về phía cửa, trực giác nói cho cô biết sư huynh mất hứng, lại trừng mắt nhìn cái tên kia làm như không có việc gì nhâm nhi ly uống rượu, không chút suy nghĩ liền nhẩy người lên đuổi theo ra đi.

Ở hành lang chỗ rẽ tìm được thân ảnh kia, cô lập tức đem hấn gọi lại: “Tiểu sư huynh!”

Tiểu Hà dừng lại, quay đầu. “Chuyện gì?” Hấn sắc mặt lạnh nhạt, làm cho người ta nhìn không ra cảm xúc.

“Anh...” Vạn Quý Phi nhúc nhích, muốn nói lại thôi, thật không tốt nếu như hỏi hấn có phải hay không tức giận đi.

“En không cùng với học trưởng?” Tiểu Hà tự nhiên không biết là sao lại thay đổi vấn đề.

“Hấn... Mới không cần embồi.” Vạn Quý Phi nói thầm, một đôi tay xoắn vặn như muốn tả tơi, mới có hết sức lấy dũng khí nói: “Anh trai em... Anh ấy vừa rồi thực thất lễ. Mỗi lần có nam nhân cùng em một chỗ, hấn liền hiểu lầm người ta theo đuổi em. Cho nên... Anh đừng để ý.”

Nghe xong lời của cô, Tiểu Hà ánh mắt lóe lóe, sau một lúc lâu mới nhợt nhạt cười: “Anh nghĩ anh trai em là hiểu lầm, mới khấn trương như vậy.”

“A?” Hiểu lầm?

Không đợi cô nghĩ thêm gì, Tiểu Hà bỏ lại một câu: “Anh đi toilet.” Sau đó đi rồi.

Vạn Quý Phi nhìn hành lang dĩ nhiên không có ai, trong đầu trống rỗng. Hắn nói hiểu lầm, kia có phải hay không nói, hắn căn bản đối với cô không có ý tứ? Cho nên, là cô tự mình đặt tình? Trong lòng nửa điểm hy vọng kia, ở trong nháy mắt khi hắn lãnh đạm xoay người tất thấy đều tiêu tan.

Đàn độn trở lại ghế lô, tâm tình của cô ngả tới thẳng tới vực thẳm. Chính là cái người đang đang đương phe phẩy ly rượu thủy tinh lại nhàn nhã phẩm rượu khi thấy cô trở về, vô lại nói: “Tình ý kéo dài xong rồi sao?”

Nghe lời hắn nói ra mang theo nét đùa cợt, Vạn Quý Phi quay đầu đi, trong lòng vì người khác biết được đáp án mà khó chịu.

“Nữ nhân đối với nam nhân quá khấn trương không phải là chuyện tốt!”

Phiền! Vạn Quý Phi phút chốc xoay người, giận mắng: “Đừng nói gì nữa!”

“Như thế nào? Tôi ở đây giúp cô mà.”

“Ai cho anh xen vào việc của người khác! Nói cái gì người theo đuổi tôi không ăn chút đau khổ là không được?”

“Chắc chắn, tôi nói là lời nói thật, nữ nhân rất dễ dàng bị đuổi tới tay sẽ không tự phụ.”

“Hoắc Duẫn Đình!” Cô tức giận nghiêm mặt, bị lời hắn nói ra chẳng chút để ý tức giận đến cả người run run.

Vì sao? Rõ ràng lúc trước còn thật thuận lợi. Đều là hắn, ăn bữa cơm đắt tiền như vậy làm chi? Nói những lời hỗn trương như vậy làm gì? Đúng! Gia cảnh sư huynh không tốt sẽ tự ti, chodù không cố ý cũng sẽ lùi bước!

Ánh mắt nóng lên, lời cô phát ra mang theo chút hung ác: “Tôi thật sự thực chán ghét anh!”

16. Chương 16

“Hoắc Duẫn Đình! Tôi thật sự thực chán ghét anh!”

Những lời này trước kia cũng từng nghe qua, thời điểm mỗi khi cô nói luôn mang theo tâm tình giận dữ của cô gái nhỏ, hắn cũng chỉ xem là việc không đáng lo.

Nhưng lần này, hai mắt của cô phấp phồng, trên mặt không có nửa điểm dấu hiệu là nói đùa, lời nói rang rữ khí mạnh mẽ, có thể nghe ra được có vài phần oán hận. Khi từng tiếng gần ran hấy vào bên trong lỗ tai của hắn thì trở nên dị thường đả thương người.

Ánh mắt Hoắc Duẫn Đình lập tức trở nên lạnh lẽo, vốn dĩ tay cầm ly rượu đang chậm rãi buông xuống. Trong túi quần có hộp thuốc lá, bình thường khi xã giao muốn dùng, có đôi khi phiền lòng cũng sẽ rút một điếu. Đem hộp thuốc lá lấy ra châm một điếu, vụn tàn thuốc kia là tả lạnh lùng nằm ở trên bàn cơm. Hắn kẹp lấy điếu thuốc, đặt bên miệng hút một hơi rồi thả khói, ánh lửa loe lóe lúc sáng lúc tối.

Vạn Quý Phi tâm tình lúc này rất phiền chán, bởi vì sư huynh phủ nhận có ý với cô. Sau khi cô hung ác nói ra miệng, người này lại trầm mặc làm cho cô cảm thấy chính mình thật sự quá đáng.

Hắn kỳ thật không sai, sư huynh không thích cô cũng không sao, làm sao có thể tức giận như vậy, thuận túy là vì ở trong nỗi khổ muốn tìm lý do nhằm phát tiết mà thôi.

Ánh mắt bất tri bất giác mờ mịt ngưng đọng, cô tay cầm lấy ly rượu lên, đem chất lỏng trong suốt toàn bộ tuôn vào trong cổ họng.

Rượu không cay, thậm chí còn có chút vị ngọt, Vạn Quý Phi sau khi nuốt vào, cảm thấy thoải mái không ít, vì thế lại rót thêm nửa ly uống cạn. Hoắc Duẫn Đình chính là lẳng lẳng hút thuốc, mắt lạnh nhìn hết thấy.

Sau đó, Tiểu Hà trở về, đồ ăn gọi cũng được mang lên. Trong phòng Hoắc Duẫn Đình lại không chủ động mở miệng, nhưng thật ra Tiểu Hà hỏi một ít về chuyện bệnh viện Tây y trong thành phố M, Hoắc Duẫn Đình lãnh đạm ứng phó vài câu, không khí liền tẻ ngắt xuống dưới.

Vạn Quý Phi yên lặng ăn, thường thường còn uống mấy ngụm rượu. Không nghĩ nói chuyện, không nghĩ lại đoán tâm tình ai. Hôm nay không nên đi ra ngoài, càng không nên đi thử truy đuổi người này. Kết quả... Kết quả lại làm cho người ta khó chịu như vậy.

Một ly lại tiếp một ly, cô đã không biết chính mình uống lên bao nhiêu nữa rồi nhiều, đến khi tính tiền hai mắt dĩ nhiên mê ly.

“Cái kia... Quý Phi cô ấy...”

“Say.” Hoắc Duẫn Đình thản nhiên trần thuật lại sự thật.

“VẬY...”

“Cậu đi trước đi.”

Tiểu Hà đứng lên, ánh mắt ở trên người cô lưu luyến vài lần, cuối cùng đảo qua hai mắt có chút lạnh lẽo của Hoắc Duẫn Đình, âm thầm rời đi.

Sau khi người thanh toán đi rồi, Hoắc Duẫn Đình cúi người xuống nhìn cô một lát, ngồi xổm xuống, nâng khuôn mặt của cô lên.

Hai gò má của cô phồng phồng hồng, hai mắt thật to giờ phút này híp lại thành một đường, môi anh đào đỏ tươi khê nhúc nhích, giống như nỉ non.

Hoắc Duẫn Đình đem lỗ tai dẹt qua, mơ hồ nghe được lời nói đứt quãng: “Hoắc... Trúng thối! Chán ghét... Chán ghét!”

Thật sự chán ghét tôi như vậy sao?

Mặt mũi hẹp dài hơi hí lại, hần hờ hững mở miệng: “Đi!” Nói xong thô lỗ túm lấy cô.

Cô loạng choạng một cái, không đứng vững thân mình như nước bùn mềm rũ rồi ngã xuống. Hần vội vàng nhanh tay kéo lại, không chút suy nghĩ liền ôm lấy cô nhấc lên trên vai, như khiêng gỏi hàng nhanh đi ra ngoài.

“Thả tôi xuống dưới! Thả tôi xuống dưới!” Đầu cúi xuống, bụng vừa vặn lơ lửng ở chỗ bả vai hần, rất khó chịu! Cô đá đá hai chân, dùng sức chụp lưng của hần, hết lớn.

Hần bắt động không lèntiếng, dần dần buộc chặt hai chân hai tay cô nàng!

Cảm giác ớn lạnh ghê tởm ào ào kéo tới, Vạn Quý Phi ‘Oe’ vài tiếng, cái gì cũng phun không được. Cô cách lớp quần áo điện cuồng cào cơ bắp trên lưng hần, ý đồ làm cho hần buông chính mình.

Bị nắm đau, hần không thể không đem thân thể của cô hạ xuống, đổi thành kiểu ôm công chúa, lại bắt ngừng hành động đón một cái tát hung hăng.

Dám đánh hần? Một cái tát này hoàn toàn đem hần chọc giận, cước bộ đi đến cửa thang máy đột nhiên thay đổi phương hướng, hướng cách đó một tòa khách sạn không xa khác cho khách chuyên dụng thuê đi đến. Vừa rồi tiếng kêu rước lấy ghé mắt, cũng sau khi ha người đi vào thang máy mà tan cuộc.

Thang máy lên đến tầng 38, hần ôm cô đã trở nên im lặng xuyên qua thăm dài hồng trải dọc hành lang, cuối cùng đứng ở trước cửa một căn phòng.

Theo sau là tiếng ‘Dát dạt’ vang nhỏ, cửa nhanh chóng bị mở ra, hần dùng một tay đụng đến chốt mở đèn, mở đèn ngủ cạnh giường sau đó tay không nặng không nhẹ dùng sức ném người vào chiếc mềm mại.

Vạn Quý Phi ‘Ừm’ một tiếng đảo thân mình, vô ý thức xoa xoa cái gáy bị đâm cho phát đau, khê lằm bằm nói vài câu sau lại khôi phục im lặng.

Hoắc Duẫn Đình nâng tay xoa xoa lên cằm chỗ vừa bị tát, đôi mắt lạnh lẽo sắc bén như chim ưng thẳng tắp nhìn chăm chăm thân thể cuộn mình như con tôm ở trên giường.

Chán ghét? Sẽ khiến chocô kiến thức một chút cái gì kêu chán ghét!

Hắn lãnh khốc cười cười, đem kính mắt tháo xuống, lại cởi hai nút áo sơ mi trên cao ra. Quỳ một gối xuống giường, đem cô kéo thẳng lại.

Sắc mặt của cô đỏ bừng, hàng mi vừa dài lại hẹp, cái miệng khê nhếch hơi thở tươi mới như lan, bạc môi hồng nhuận giống như đóa hoa chờ đợi người hái, mái tóc đen mềm mượt rồi tung ở trên sàng đan tuyết trắng, cả người quỳ rũ nói không nên lời.

Những tuần đầu tháng tư, thành phố G thời tiết đã sắp chuyển sang đầu hạ, cô mặc áo sơ mi cùng quần sooc, từ đùi cho tới mắt cá chân da thịt như tuyết, hoàn toàn bại lộ ở bên trong không khí.

Hắn trong đáy mắt chợt thấp thoáng nét buồn bã, nhẹ nhàng phảng phất, đem đôi hài vải của cô lột bỏ. Trong khoảnh khắc, thân mình của hắn đổ ập lên người cô, tay vuốt ve khuôn mặt cô, miệng hàm trụ đôi môi cô.

Từ thời khắc vừa rồi cô nói chán ghét hắn, hắn đã nghĩ muốn làm như vậy. Nếu không chán ghét thì thôi một khi đã làm phải khiến cho cô chán ghét đến mức tận cùng!

Mang theo ý tưởng điên cuồng này, hắn càng dùng sức mút vào cánh môi kia, trải qua một hồi cắn cắn, cánh môi kia đã chuyển sắc đỏ tươi.

Trên người đột nhiên gia tăng sức nặng, Vạn Quý Phi có ý đồ giãy dụa, bắt đắc dĩ thứ kia rất nặng, cô cắn bản không thể động đậy. Môi bị cắn phát sinh đau đớn, hơn nữa còn có cái vật thể linh hoạt có ý đồ muốn đánh nhau với răng nanh của cô.

Trong đầu lúc này trở nên hoảng hốt, kiên quyết không theo. Cái mũi đột nhiên bị người dùng tay niết trụ, cô khua khua hai tay, ngay sau đó liền ngay cả hai tay cũng mất đi tự do.

Khó thở quá khó thở... Trong đầu mãnh liệt thét với cô sắp hít thở không thông, kết quả miệng mới hé ra, không khí mới mẻ còn chưa kịp hít vào, liền bị cái thứ gì giảo hoạt kia thừa cơ xộc vào. Một mùi hương có vị thuốc lá nhàn nhạt thân nhiên xộc thẳng đến, chiếm cứ mọi giác quan cảm giác của cô.

Quyết định hôn cô, ngay từ đầu chính là mang tính chất trừng phạt, ai kêu cô đem hảo ý của hắn xem không ra gì, còn nói chán ghét hắn!

Nhưng là khi nộ hôn này dần dần ngày một sâu, lúc tiếng thở dốc của cô lọt vào bên trong tai mà cô ngây ngốc hoàn toàn không có phản kháng, mặc cho hắn 'tôi cần tôi cứ lấy', nội tâm phiến chán cùng lửa giận tựa hồ nháy mắt tan thành mây khói.

Giờ khắc này, giống như chờ đợi đã từ rất lâu. Hắn bắt đầu trở nên ôn nhu, đầu lưỡi trên chốc tiểu đình hương của cô, khi thì khê liếm, khi thì vừa hấp dụyện.

Khó có thể có ngôn ngữ nào để giải thích rõ ràng cái loại khoái cảm này, từng chút một từng chút một tàn mòn tri giác của hắn. Hắn thân nhiên nghĩ muốn càng nhiều hơn, môi hôn ẩm ướt dọc theo gáy của cô một đường xuống phía dưới, đứng ở chỗ xương quai xanh.

Mà hương thơm tự nhiên phát ra từ trên người cô thực nhẹ, thể nhưng vị rượu cũng không thể giấu kín.

Điên rồi sao? Hắn thân nhưng mãnh liệt muốn cô, nghĩ đến thân thể liền tưởng đau.

Có thể! Không thể!

Đáy lòng từ chối một chút, trước còn chưa có ra kết luận, một bàn tay đã từ đôi núi nhỏ uốn lượn của cô đi về phía trước, nhẹ nhàng đảo qua khuôn mặt cô vuốt ve những đường cong.

Nhận thấy được trước ngực có chút khác thường, Vạn Quý Phi khê nhếch mi mắt phủ sương mù. Toàn thân mềm nhũn, đầu nhẹ nhàng dịch dịch, vừa rồi bị nghẹn không thở nổi, hiện tại ai lại ở trên người cô nhu nhu?

Trong lòng cô hoảng hốt, thật muốn chủ động thể nhưng lại không có chút sức lực nào. Từ từ ngẩng đầu lên, đập vào mắt chỉ thấy được bên trên loáng thoáng có một ai đó dùng ý chỉ vận vật còn sót tưởng chừng muốn giơ tay lên xác định nó, trong đầu hiện lên cái tên kia duy nhất làm cho cô vương bận.

“Sư huynh...” Mới vừa kêu xong, một trận choáng váng mãnh liệt tập kích, cô từ từ khép lại hai mắt.

Cô im lặng chìm ngủ trong cơn say, nhưng mà thanh âm thổ gấp này như bom mìn làm cho Hoắc Duẫn Đình cứng đờ. Hắn chậm rãi khởi động thân, nhìn nữ nhân đáng giận trước mắt này.

Cô cư nhiên gọi hắn là “Sư huynh”! Xú nha đầu này, trong lòng cũng chỉ có cái tiểu bạch kiểm kia!

Tình dục trong nháy mắt bị vùi dập tắt lịm, thay vào đó trong người hừng hực lửa giận. Hắn trải qua tranh đấu kiềm chế lắm mới ngăn chặn xúc động muốn bóp chết cô, nhảy đứng dậy, đứng ở bên giường không ngừng lấy hơi.

“Rất tốt! Rất tốt!” Hắn cắn răng nghiêng lợi nói bốn chữ, lại vô luận như thế nào cũng phát tiết không được cổ phần nộ kia.

Đời này, đây vẫn là lần đầu tiên, lần đầu ở nữ nhân trên người không khống chế được. Hắn nhắm mắt lại, hít vào một hơi thật sâu. Giây tiếp theo, hắn phụt chốc mở bừng hai mắt, ánh mắt sắc bén đáng sợ.

Mẹ nó! Khó có thể hình dung loại cảm giác mất mát này, hắn hung hăng đá ghế dựa bên cạnh bàn học một cước, lấy lại kính mắt đặt ở đuôi giường, cầm ví tiền cùng chìa khóa xe trên bàn học phần uất đá của mà đi.

Mà người nằm trên giường qua một phen ép buộc, lại giống như cái gì cũng chưa từng phát sinh, theo bản năng kéo đệm mền qua, hơi lạnh len vào hai chân, xoa xoa cái mũi, vô (số) tội đi vào giấc ngủ.

17. Chương 17

Thời điểm Vạn Quý Phất tỉnh lại, trong phòng máy điều hòa thổi vù vù. Cô sờ sờ hai cánh tay lạnh như băng, gió lạnh đánh úp khiến cô mãnh liệt đánh một cái hắt xì thật kêu.

Đây là làm sao?

Giãy dụa khởi động thân mình, cái cảm giác đầu tiên chính là đầu đau đớn giống như búa bổ.

“A!” Say rượu, đây là tác dụng phụ của việc say rượu trong truyền thuyết, thực mệt mỏi. Cô khe khẽ rên rỉ, ôm đầu ngồi thẳng dậy.

Bên trong phòng u ám, mắt quét một loạt căn phòng, phòng này cách phòng tắm bên phải một tấm thủy tinh trong suốt, màu trắng mang theo hơi lạnh như băng. Bên trái là màn che cửa sổ màu cà phê ngăn cách cảnh vật bên ngoài, cũng không rõ lúc này là khi nào rồi.

Trang hoàng mới mẻ ta nhã, giống như là khách sạn.

Cô cả kinh, vội vàng sờ sờ trước ngực, quần áo còn nguyên vẹn ở trên người, cô nhẹ nhàng thở ra một hơi nhẹ nhõm. Hai chân giật giật, buông xuống đất, đầu càng đau đến lợi hại.

Giẫm lên đệm thảm dày, thoáng đứng lên, ánh mắt lại quét nhìn xung quanh một vòng nữa, cuối cùng dừng hình ảnh ở trên bàn học. Nơi đó có cái bảng tên, cô đi qua lấy lên xem, là tờ xác nhận thuê phòng, mà trên mặt dính tên Hoắc Duẫn Đình, bên cạnh bảng tên còn có một tờ hóa đơn. (chém đẹp câu cuối)

Cho nên nơi này là phòng của hắn? Cô ném tờ giấy, đỡ trán ngồi trở lại trên giường, não nhớ lại từng đoạn ký ức vụn vặt tối hôm qua khi ăn cơm. Sư huynh nói là hiểu lầm, ám chỉ rằng hắn đối với cô không có ý tứ gì cả. Sau đó cô tâm tình rất kém cỏi, lấy tên kia xả giận, lại sau đó chính là càng không ngừng uống thứ đồ uống kia.

Trí nhớ khi tua lại đoạn này, cô ảo não vỗ vỗ đầu, trách cứ chính mình như thế nào uống rượu. May mắn... Tên kia đem phòng cho cô trụ, chính mình đi rồi.

Tiến phòng tắm rửa mặt, khi soi gương cảm thấy kỳ quái như thế nào miệng lại hồng như vậy. Sau khi đưa móc di động trong túi xách nhìn xem, đã là buổi chiều, còn có mấy cuộc gọi đến, trong đó ba cuộc là Thiệu Mẫn, một cuộc khác... Là sư huynh.

Cô thở dài, nhấn dây số Hoắc Duẫn Đình, gọi đi.

Sau một hồi chuông, giọng nữ máy móc vang lên: Thực xin lỗi, số máy quý khách đang gọi người sử dụng tạm thời không tiếp nghe.

Như thế nào lại như vậy? Cô sẽ gọi lại, kết quả vẫn là giống nhau trả lời thuyết phục.

Tên kia không nghe điện thoại của cô? Là vì tối hôm qua cô nói chuyện chán ghét hẳn? Quý hạp hoi! Cô mắng hẳn một câu, lập tức lại hối hận không thôi. Người này kỳ thật không xấu, ít nhất không đem cô vứt ở trên đường.

Mang theo áy náy rời đi khách sạn, trở lại trường học không khỏi bị phê bình một chút, cô hàm hàm hồ hồ giải thích, ngày hôm qua anh trai đến tìm cô ăn cơm, sau đó về nhà, như vậy Thiệu Mẫn mới bằng lòng yên tĩnh.

Đúng là càng nói càng thuận miệng, cô rất là áy náy.

Buổi tối đánh điện lại cho Hoắc Duẫn Đình, vẫn như cũ không người tiếp. Xem ra hẳn là thật sự tức giận, Vạn Quý Phi cắn cắn môi, gửi một tin cho hắn: Thực xin lỗi, tối hôm qua không nên lấy anh làm nơi trút giận.

Giống như dự đoán không có hồi âm, cô chưa từ bỏ ý định lại gửi thêm một cái: Cái kia, tối hôm qua cảm ơn anh.

Đợi hơn hai giờ, điện thoại không có hồi âm, Vạn Quý Phi đành phải phẫn nộ tắt máy, ngủ.

Đêm đó, cô thấy mộng, trong mộng có người dùng sức hôn cô. Dù rằng nụ hôn đầu tiên còn chưa có tiền đi, nhưng loại cảm giác tê dại này lại như tự mình trải qua cực mãnh liệt. Đáng tiếc bộ dáng người cùng cô hôn môi thủy chung mơ hồ không rõ, cô nhiều lần nghĩ muốn mở mắt ra, thế nhưng cuối cùng cũng không thành công. Nhiều lần giấy dựa, rốt cục khi tỉnh lại, mới phát hiện chính là giấc mộng Nam Kha*.

*Giấc mộng Nam Kha: giấc mơ hảo huyền (Điển tích này xuất phát từ sách “Nam Kha ký thuật” của Lý Công Tá đời Đường (Trung Quốc). Chàng trai Thuần Vu Phần nằm ngủ dưới gốc cây hòe, mơ thấy mình được lấy công chúa và được bổ làm thái thú ở quận Nam Kha, mừng quá mừng tỉnh dậy thì mới biết đó chỉ là giấc mơ)

————— Tiêu: Vì là điển tích nên có nhiều phiên bản không phải cố định nha.

Đầu óc mờ mịt, toàn thân không hiểu vì có gì rét run, cô đoán chắc mình bị cảm lạnh. Chịu đựng hết tiết trời đến phòng y tế trong trường lấy chút thuốc uống, ngoài ý muốn lại gặp Tiểu Hà.

“Mặt của em thần sắc có vẻ không tốt lắm, sinh bệnh sao?”

Tiểu Hà quan tâm làm cho cô cảm thấy có chút xấu hổ, từ sau đêm đó cô ngay cả cuộc gọi của hắn cũng chưa hồi đáp. Muốn nói lại không có gì để nói, ở trước ánh nhìn chăm chú của hắn đành gật gật đầu. “Có khả năng bị cảm.”

Hắn không nói cái gì nữa, một đường đi theo cô đi đến chỗ phòng y tế, còn giúp cô lấy hộ dược. Yên lặng giúp đỡ như vậy, Vạn Quý Phi cảm thấy đặc biệt khó chịu, so với sinh bệnh còn khó chịu hơn.

Không thích tôi thì cũng đừng tới gần tôi nữa! Trong lòng cô điên cuồng gào thét, ra đến chỗ cửa thoát lại được, nói câu “Cảm ơn” liền vội vàng chạy về ký túc xá.

Thiệu Mẫn biết cô không thoải mái, giúp cô mua cháo. Nhưng miệng không có mùi vị gì cả, tùy tiện ăn mấy ngụm liền bỏ đó. Tắm rửa xong nằm trên giường, mơ mơ hồ hồ ngủ, mơ hồ bên tai vang lên chuông báo tin nhắn đến. Cô mơ mơ tỉnh tỉnh mở mắt ra, cảm thấy miệng khô lưỡi đắng, tứ chi mệt mỏi.

Mọi người trong phòng còn chưa có ngủ, người thì lên mạng, kẻ thì đọc sách đọc sách, đều tự làm chuyện của chính mình. Cô nhìn sang màn hình, quả thực có một cái tin tức, mà màn hình di động hiện thị lúc này đã là chín giờ hơn.

Mới ngủ một chút mà đã vài tiếng đồng hồ. Cô xoa xoa thái dương, thực nóng hần là phát sốt rồi.

Di động truyền đến một tiếng ‘tít tít’, lại có tin nhắn đến. Cô suy yếu mở ra, là cái quỷ hệt kia.

“Xuống dưới!”

“Lập tức!”

Hai tin nhắn hợp lại, nội dung ngắn gọn mà khí phách, hần rốt cuộc muốn như thế nào?

Vạn Quý Phi bĩu môi, hồi âm: “Tôi không thoải mái, đã ngủ.”

“Ngủ còn có thể trả lời tin nhắn? Cô không phải là muốn xin lỗi tôi sao? Giáp mặt nói với tôi!”

Bá đạo! Trúng thối! Đặc biệt đến chỉ vì nghe lời xin lỗi của cô? Có phải có bệnh hay không? Vạn Quý Phi vô có giận hờn hực! Nếu không phải cảm thấy bản thân mình có lỗi với hần, cô mới sẽ không để ý tới người này!

Kéo thân thể vô lực xuống giường, khi mặc áo khoác Thiệu Mẫn tò mò hỏi: “Muốn đi đâu?”

Vạn Quý Phi ốm yếu tìm lấy cớ: “Anh mình đến đây, muốn đưa đồ cho hần.”

“Nga.” Thiệu Mẫn không chút hoài nghi. “Ký túc xá sắp đóng cửa, nhanh đi rồi về lẹ nha.”

Vạn Quý Phi gật gật đầu, ngay cả dép cũng không đổi, đá dép lê lảo đảo bước xuống lầu. Xe của hần đứng ở đối diện cửa ký túc xá, không rõ vì sao hần có thể rêu rao đem xe chạy vào như vậy. Buổi tối hơn mười giờ, tất cả mọi người ở lại ký túc xá lý không đi đâu, trên đường thực yên tĩnh. Cô kéo kéo áo khoác bao lại người, dậm từng bước nhỏ chạy tới.

Trong bóng đêm, tia sáng lóe một chút rồi vụt sáng vụt tắt, hần lại hút thuốc! Vạn Quý Phi cách hần vài bước bỗng chốc dừng lại, lấy tay vẩy đi làn khói trắng do hần tạo ra.

Hần sau khi thấy cô, đem điếu thuốc vứt trên đất, dập tắt lửa nói: “Xuống rồi?”

“Àn.” Biết rõ còn có cớ hỏi!

Hần nhìn chăm chăm cô một lát “Nói nha!”

Vạn Quý Phi ngẩng đầu, cắn cắn môi: “... Thực xin lỗi.”

“Còn có đâu?” Khóe miệng hần hơi hơi câu một chút, có chút đắc ý.

Vạn Quý Phi không thể hần nhận được nữa: “Cám ơn. Được rồi chứ?” Nói xong xoay người quay về.

Hần một phen nắm cổ áo khoác phía sau, túm cô đến trước mặt. “Đi nhanh như vậy làm gì?”

Dùng lực kéo đem quần áo buộc lỏng ra, gió nhẹ đầu hạ từ gáy lên vào lưng, cô run rẩy lợi hại.

Hần xoay người cô lại, hai tay cầm hai cánh tay thon gầy của cô, ngũ khí vẫn như cũ ác liệt: “Một chút thành ý đều không có!” ~^o^

~

Được tiện nghi mà còn khỏe mã! Cô cả người không thoải mái, bị bệnh mạo hiểm đến xin lỗi, hần còn ngại. Vạn Quý Phi cảm thấy ủy khuất đến cực điểm, cúi đầu không thèm nâng lên cũng không lên tiếng. Sinh bệnh khiến con người ta trở nên yếu ớt, hơn nữa mấy ngày nay cảm xúc dao động quá lớn, cô chỉ cảm thấy cái mũi phỉm toan.

“Nói chuyện nha!” Thấy cô không nói được lời nào, hần vươn tay bắt lấy cằm của cô. Xa xa ngọn đèn mờ nhạt chiếu xạ lại, hần nhìn thấy cô gắt gao mãn miệng, hai mắt ẩm ướt lóng lánh thì thật để ngáy người: “Cô...”

Vạn Quý Phi dùng sức bỏ tay hần ra, giọt nước mắt ngay tức thì rơi xuống.

“Hoắc Duẫn Đình, tôi đã sinh bệnh anh còn khi dễ tôi!” Nói xong đã nức nở.

Hoắc Duẫn Đình cả kinh, thân thủ đề lại bả vai của cô, một tay sờ trán của cô, quả nhiên nóng kinh người. “Cô phát sốt?”

“Đúng!” Cô phát tay hấn ra, giọng mũi quá nặng.

Trong lòng hấn căng thẳng, không chút suy nghĩ liền chặn ngang ôm lấy cô, nhanh chóng hướng tới Volvo.

“Buông! Thả...”

“Câm miệng!” Hấn đề nặng tiếng quát to một tiếng, lập tức làm cô ngừng giãy dụa.

Hoắc Duẫn Đình đem cô đưa đến ghế phụ ngồi xong xuôi, khi cài dây an toàn nhìn lên thì thấy cô đóng chặt đôi mắt, trên mặt có vết tích của nước mắt. Hấn cảm thấy mềm nhũn, nhẹ nhàng nói: “Cô sinh bệnh, tôi mang cô đi bệnh viện.”

Vừa được tuổi hai mươi mốt, từ nhỏ đến lớn chưa từng bị ai hô quát như vậy, lúc trước cho dù lời hấn tuôn ra nhẹ nhàng dịu hấn, nhưng cô vẫn là ngaoảnh mặt làm ngơ, quật cường lau nước mắt.

Hoắc Duẫn Đình thở dài, nhanh chóng lái xe, trực tiếp đi bệnh viện tỉnh.

Hai lần trong một tháng ghé tới phòng cấp cứu này, bọn họ thật sự mang vận xui xẻo rồi. Nhiệt độ cơ thể lên tới ba mươi chín độ, bác sĩ cho truyền nước.

Thời điểm truyền dịch cô bị vây trong trạng thái mộng mị, miệng đứt quãng thấp giọng lên án: “Anh khi dễ tôi...”

Hoắc Duẫn Đình đời này chưa từng cảm thấy vô lực như vậy, biết rõ cô ý thức không rõ ràng, vẫn phải dùng lời nhỏ nhẹ dỗ dành: “Là tôi sai, là lỗi của tôi, về sau sẽ không.”

Những lời này quả nhiên có hiệu quả, cô lập tức liền an tĩnh.

Hấn thở phào nhẹ nhõm, lấy khăn tay giúp cô chà lau mồ hôi trên trán. Sắc mặt của cô hiện còn sốt nóng đỏ bừng, phỏng chừng nhiệt độ trong thời gian ngắn sẽ không ngay lập tức hạ đi, nhẹ nhàng vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn kia, xẹt qua cánh mũi nhỏ xinh cùng đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch, hấn rốt cục ý thức, chính mình thật sự không thể thiếu cô rồi.

Đã quên mất từ khi nào thì bắt đầu và bắt đầu như thế nào, không duyên không cớ thích cố ý vô tình trêu chọc cô. Vừa mới bắt đầu cảm thấy cô đùa tốt lắm, có lẽ là di tình tác dụng, lúc trước ở bác sĩ Vạn kia ăn qua một, cho nên nhìn thấy cô giận dữ, hấn có loại khoái cảm đặc biệt.

Dần dần, hấn phát hiện chính mình luôn mong nhớ cô, mỗi lần đến thành phố G, luôn muốn tìm cô để nhìn thấy khuôn mặt cô. Hồn nhiên của cô, không giả tạo, khiến hấn không cần lệ gục trang, không cần lại đội mặt nạ làm người.

Hấn đem loại tình cảm này giải thích thành cảm giác mới mẻ, bởi vì bên người không có loại người này, cho nên mới cảm thấy thú vị.

Biết cô có người trong lòng, hấn từng buồn bực qua, bắt quá rất nhanh liền tiêu tan. Hấn không thiếu nữ nhân, khinh thường đi trêu chọc nhà đầu có người khác trong lòng. Cho nên với huyết phục chính mình không bị hấp dẫn, hấn hay đùa giỡn nói muốn giúp cô. Xuất phát đều không phải là có ý định muốn phá hư, nhưng trong lòng cũng không có hảo tâm là bao nhiêu, vì thế liền có ý muốn tính thử cái nam sinh kia. Nhưng là khi nhìn thấy cô đối với cái Tiểu sư huynh kia ngượng ngùng tươi cười, thời điểm khi cô vì cái tiểu bạch kiểm kia mà nói chán ghét hấn, hấn quả thật rất khó chịu.

Cùng lúc nghĩ muốn bỏ cô qua một bên, về phương diện khác lại không thể bỏ, ngay cả bản thân hấn cũng rất mâu thuẫn. Tính toán hôn cô chỉ nhằm mục đích trừng phạt, ngoài ý muốn lại kích thích dục vọng mà hấn che giấu. Nghe được cô mơ mơ màng màng gọi hấn sư huynh, hấn nhất thời liền hừng hực lửa giận. Khi nào thì bắt đầu, Hoắc Duẫn Đình hấn phải làm một kẻ thể nhân?

Đêm đó sau khi đá cửa mà đi, hấn nghĩ về sau cũng sẽ không tìm cô, cho nên ngay cả cô gửi tin nhắn đến cũng không hồi âm. Nhưng là mới qua hai ngày, ý niệm trong đầu muốn gặp cô lại mãnh liệt như thế.

Việc công ty bề bộn, xong việc rồi còn phải đi xã giao với khách hàng, cuộc sống phóng túng, uốn mình theo người.

Cuộc sống như vậy cực kỳ mệt mỏi, càng mệt hẳn lại càng nghĩ muốn ở trên người cô tìm được cảm giác an bình. Tựa như ngày đó, cô nói đem đầu vai cho hắn mượn. Một khắc kia, hắn vô cùng cảm động. Cô nàng này, đã bắt tri bắt giác tiến vào trong lòng hắn, thành linh được giải ưu phiền của hắn.

“Nếu tôi thích em, em nói phải làm đây?”

18. Chương 18

Buổi tối hơn 11 giờ, bình dịch còn hơn phân nửa. Phòng truyền to như vậy, chỉ có hai người bọn họ.

Không gian xung quanh yên tĩnh, tiếng chuông quen thuộc bất thành linh vang lên: “Mẹ bạn tìm bạn, ba bạn tìm bạn, anh bạn tìm bạn...”

Sợ đánh thức cô, Hoắc Duẫn Đình vội vàng móc túi áo khoác cô, trên màn hình di động xinh xắn hiện lên ba chữ “Mất đại nhân”.

Mới vừa ấn phím nghe, đối phương liền tuôn trào một chuỗi: “Vạn tiểu Phi, cậu đã chạy đi đâu? Đưa cái gimà đi lâu như vậy? Ký túc xá đã muốn đóng cửa, cậu đêm nay ngủ trên đường đi!”

Hoắc Duẫn Đình đem điện thoại cách xa lỗ tai, sau khi xác định cô nói xong, giọng mới dè nặng đáp lại: “Xin chào, tiểu Phi không khỏe, cho nên tôi đưa cô ấy đi bệnh viện.”

“A?” Thiệu Mẫn không đoán trước đáp lời cô không phải Vạn Quý Phi, bỗng chốc sững sốt. Hơn nửa ngày mới khôi phục về dịu dàng, nhỏ nhẹ nói: “Anh là...” Hai chữ anh trai còn chưa nói ra, Hoắc Duẫn Đình đã trả lời: “Tôi họ Hoắc, là bạn của tiểu Phi.”

“Nga? Hoắc?” Xú nha đầu thế nhưng nói dối mình! Thiệu Mẫn vuốt cằm, thản nhiên hỏi: “Tiểu Phi hiện tại như thế nào?”

“Cô ấy sốt hơn 39 độ, đang ở đây truyền dịch.”

“Nghiêm trọng như vậy à, tôi còn tưởng rằng cô ấy chỉ bị mệt một chút.” Cô làm bầm lẫu bầu hai câu, lại nghiêm trang tự giới thiệu: “Tôi là bạn cùng phòng tiểu Phi, tên Thiệu Mẫn. Cô ấy vừa rồi hẳn là xuống dưới lầu tìm anh đi? Nhưng giờ ký túc xá đã đóng cửa, cô ấy không thể quay về.”

“Ừh, tôi đêm nay sẽ thu lưu cô ấy.”

Người bên kia đầu điện thoại quả nhiên nhất thời vẻ mặt xấu xa. “Vậy phiền toái anh, cần phải trân trọng bệnh nhân, không thể khi dễ cô ấy nga.”

Hoắc Duẫn Đình hơi nhíu mày “Tôi sẽ không hướng bệnh nhân xuống tay, yên tâm. Nga, nếu cô ấy ngày mai không trở lại, giúp cô ấy xin phép.”

“Được, không thành vấn đề!”

“Cảm ơn.”

“Không cần khách khí.”

Sau khi ngắt điện thoại, Hoắc Duẫn Đình cười cười.

“Em có nhắc tới tôi với bạn học sao? Bằng không cô ấy làm sao mà biết tôi khi dễ em?” Hắn cầm lấy khăn tay giúp cô lau mồ hôi, nhẹ giọng hỏi. Như dự kiến, bên trong phòng không có người đáp lại, cô ngủ thật sự trầm.

Khi ngủ say cô như thiên sứ nhỏ, yên tĩnh, nhu thuận, nhưng hắn vẫn là thích xem bộ dáng khi tỉnh táo của cô.

Khuôn mặt của cô một bộ biểu tình thực phong phú, thời điểm vui vẻ cười đến lông mi cong cong, khi đùa giỡn tự tình thông minh trong mắt lóe linh khí giảo hoạt, thời điểm mất hứng cái mũi cùng với khuôn mặt nhăn giống như bộ da ch*, khi tức giận miệng lại đỏ lên như heo con.

Vô luận trên người cô có biểu tình như thế nào, đều làm cho hấn muốn cười. Hoắc Duẫn Đình vén tóc mái ẩm ướt thành một đoàn trên trán của cô, ngón tay lưu luyến không rời ở trên khuôn mặt trơn mềm này.

Muốn cô, nghĩ muốn đem cô— làm của riêng! Cho dù biết trong lòng cô có người khác!

Muốn cầm tù một người không khó, chỉ cần tốn chút tâm tư, đúng không? Hoắc Duẫn Đình vỗ về lòng mithanh tú cô, trong mắt lóe kiên định.

Bình dịch thứ nhất saunữa giờ thì xong, thay đổi bình thứ hai, tiếp tục chờ đợi. Một lát sau, bệnh nhân nằm ở trên giường thoáng một cái đảo thân mình, không cẩn thận chạm trúng tay châm kim, đau đến mức rên rỉ ra tiếng.

Hoắc Duẫn Đình đang ngủ gà ngủ gật ngay lập thời thanh tỉnh, nhìn đến bình truyền dịch trong suốt có lẫn hồng sắc, liền vội vàng đề tay cô lại.

Vạn Quý Phi chậm rãi mở mắt ra, mặt bộ nhăn nhó, hé ra cái miệng đáng thương hề hề miếu máu, nhìn thấy hấn câu nói đầu tiên đó là: “Hoắc Duẫn Đình... Sư huynh không thích tôi.”

Vừa rồi, cô lại mơ thấy một màn đêm đỏ trên hành lang ở khách sạn Tiểu Hà lạnh lùng xoay người, mới cố gắng mở mắt ra, nhìn thấy hấn tựa như giữa đại dương rộng lớn tìm được một thanh gỗ vùi giữ, liền ủy khuất nói hết ra.

Bàn tay Hoắc Duẫn Đình cứng đờ, đôi mắt sáng sủa nhất thời trở nên phức tạp thâm trầm. Thế nhưng cô là bệnh nhân, hấn không thể phát tác, chính là vẻ mặt nghiêm túc không nói lời nào.

Không lấy được sự an ủi, Vạn Quý Phi cực kỳ thất vọng, phát sốt làm cho cô toàn thân cảm thấy mệt mỏi, khốn đốn cực kỳ liền nhắm mắt lại, tay vừa mới giật giật, lập tức lại bị đè lại.

“Đừng lộn xộn!”

Thanh âm nói chuyện thập phần uy nghiêm, Vạn Quý Phi miếu máu, nước mắt lại không không chịu thua kém đổ xuống. Vì sao sinh bệnh người còn không nhận được sự an ủi?

“Cô...” Hoắc Duẫn Đình âm thầm nắm quyền đầu, cố gắng áp chế xao động trong lòng, cứng nhắc an ủi: “Đừng suy nghĩ miên man nữa.”

“Hoắc Duẫn Đình...” Cô sâu kín kêu tên của hấn, mở ra mắt, vẻ mặt đau khổ: “Anh có thích người nào hay không?” Anh có hiểu cái loại tâm tình lo được lo mất này hay không?

Hoắc Duẫn Đình trừng mắt nhìn cô, trên mặt không chút biểu tình.

“Ai.” Cô than nhẹ, giống như chính mình hỏi cái vấn đề thực ngu ngốc. Hấn như thế nào lại đem chuyện riêng tư như vậy nói cùng cô? Thật không tốt.

“Có!” Ngoài mong đợi, hấn còn thật sự trả lời.

“Ai?” Bởi vì có bất quá, cho nên rất có tinh thần.

“Không nói cho cô!”

“Thối!” Vạn Quý Phi hung ác nhìn hấn liếc mắt một cái, tự nhiên lại đình trệ hứng thú của người ta, cháng chét!

Sờ sờ trán, giống như không còn sốt nữa, tuy rằng vẫn cảm thấy mệt chết đi, bất quá không cảm thấy choáng váng đầu. Giấy dựa muốn đứng lên, hấn tức giận hỏi: “Lại muốn như thế nào?”

Cô nhếch miệng, nhỏ giọng nói: “Đi toilet.”

Hoắc Duẫn Đình bắt đầu đi đứng dậy, cầm theo cây treo bình dịch. Vạn Quý Phi tìm được dép lê của mình, vội vàng xuống giường. Vạn thân đi nhanh về phía trước, hai mắt lơ mơ, lập tức đã được người đỡ lấy.

“Đi chậm một chút.”

“Việc gấp việc gấp!” Cô kéo cánh tay hắn dậm thẳng chân.

Hoắc Duẫn Đình tĩnh lặng, nửa ôm nửa lôi kéo cô bước nhanh đi đến toilet, đem bình truyền dịch treo vào trên móc ở góc tường.

Vạn Quý Phi giữ nguyên tư thế đứng đấy, mới ý thức được hắn còn không đi, xấu hổ hô to: “Anh còn không đưa ngoài?”

“Tôi nghĩ đến cô cần tôi hỗ trợ thoát quần.”

“Cút!” Ai muốn anh hỗ trợ! Lưu manh!

Hắn cười meo meo rời khỏi toilet, đóng cửa lại. Người ở bên trong lập tức lại rít gào một câu: “Cút xa một chút!” Gần như vậy sẽ nghe được thanh âm nước chảy đi!

Thẹn thùng thành như vậy, Hoắc Duẫn Đình không tiếng động cười to. Vài bước đi đến bên cửa sổ cách toilet không xa, bên ngoài tối đen một mảnh, chỉ có xa xa trên đường cái có vài ngọn đèn. Hắn mở cửa sổ, để cho gió thổi vào.

Phải làm như thế nào mới tốt đây? Trực tiếp ăn luôn hay vẫn là chậm rãi?

Trong toilet, Vạn Quý Phi nghiêng tai nghe tiếng bước chân đi xa, mới thật cẩn thận thoát quần ngồi xổm xuống. Giải quyết vấn đề sinh lý cần kịp thời, trong đầu có chút hoảng hốt: Khi nào thì bắt đầu, cô cùng hắn trở nên thân mật như vậy? Loại cảm giác này thật quá quỷ dị.

Từ toilet đi ra, liền thấy hắn đứng ở bên cửa sổ hút thuốc. Khói nhẹ lượn lờ, sườn mặt của hắn nhìn có điểm tịch mịch.

Phát hiện cô đứng ngốc ở bên kia, Hoắc Duẫn Đình nhanh chóng dụi điếu thuốc đi trở về đến, tay tự nhiên tiếp nhận cái bình. Một cỗ mùi trong không khí phiêu tán, Vạn Quý Phi nhăn mặt nhăn mũi: “Thật thối!”

Hắn nhún nhún vai, còn nhìn không được lại bổ sung thêm câu: “Đừng hút thuốc nhiều như vậy, không tốt cho sức khỏe.”

“Cô muốn tôi cai thuốc sao?”

“Thối, ai quản anh.” Nói cho cùng giống như có thể vì cô mà cai thuốc, Vạn Quý Phi mới mặc kệ chuyện ma quỷ hết bài này đến bài khác của hắn, miễn cho nói nhiều lại sai nhiều.

Quay về giường, nhìn bình truyền dịch còn hơn phân nửa bình. Ngủ vài lần, dáng vẻ ủ rũ đã hòa toàn tiêu tán. Hắn vào phòng toilet, khi đi ra khoe miệng có dính vệt nước. Sẽ không phải đi súc miệng đi? Vạn Quý Phi trong đầu suy đoán, sẽ là vì lời của cô sao? Có khả năng sao?

“Khát không?” Hắn lấy khăn tay lau khoe miệng.

Vạn Quý Phi liếm liếm khoe môi khô cằn, mới phát hiện mình thật sự khát, vì thế gật gật đầu. Kỳ thật không chỉ khát, cô còn đói nhưng là ngượng ngùng nói ra.

Hắn đi rót nước lại đây, nhìn cô ngấu nghiến uống cạn, lắc đầu. “Buổi tối có ăn cái gì không?”

Vạn Quý Phi đem miệng đầy nước nuốt vào, đang cầm cái chén không vô tội lắc đầu.

Hắn khép đôi mắt, thản nhiên nói: “Ngoan ngoan ngồi đó, đừng có đi đâu cả, tôi đi ra ngoài một chút.” Nói xong liền đi.

Hắn là đi mua thức ăn giúp cô đi? Vạn Quý Phi mắt trừng cánh cửa phòng, cắn cắn môi, trong lòng vạn phần ngóng trông.

Ước chừng 20 phút sau, cô chờ đến ngủ gà ngủ gật, hắn mới trở về. Nhìn thấy cái hộp hắn cầm trong tay, cô cao hứng nhếch môi.

“Thật đối!” Cô cũng không khách khí, lấy bàn tay không bị châm đoạt lấy cái hộp đặt bên quầy nhỏ cạnh giường, nóng vội mở ra. Cháo hương xông vào mũi, còn có làn khói trắng lượn lờ, cô nhận ra được chính là cháo hoa của Trần Bảo trai. Hít một hơi cho dù có là cháo hoa, cũng đủ khiến cho cô thèm ăn.

“Cẩn thận nóng.” Thấy cô gian nan dùng tay trái đem thìa đưa vào miệng, hần hỏ tâm nhắc nhở.

Kết quả cô thật sự bị nóng, cái lưỡi nhỏ đau tựa như kiến cắn, theo thói quen tính dùng tay phải quạt quạt, vừa mới nâng lên mới nhớ lại bị châm, cảm thấy cực kỳ ảo não. Hần lắc đầu, tay lấy cái muỗng nhỏ từ cô, đem muỗng cháo nâng lên, trộn lẫn vài cái, múc một miếng thổi lại thổi, mới đưa đến bên miệng cô. “Ăn.”

Vô tâm vô phẩy, cô cũng không lưu ý động tác này có bao nhiêu thân mật, một lòng chỉ đặt trên nghiệp păn, thực tự nhiên đem thìa ngậm vào.

Hần cứ như vậy một ngụm một ngụm uy cô, một ngụm cuối cùng cũng ăn xong, cô vuốt cái bụng dựa vào đầu giường, thỏa mãn đánh cái ợ.

“No rồi?”

“Ăn.” Cô gật gật đầu. Hần nhận lấy cái hộp, ném tới thùng rác bên ngoài, sau đó lại rót một ly nước ấm qua đây, từ trong túi lấy ra một bao gì đó.

“Uống thuốc.”

Vạn Quý Phi ngoan ngoãn đem được nuốt vào.

Hoắc Duẫn Đình lập tức đem cốc nước duy nhất cầm lại, đi vào toilet một đường trở lại. Ánh mắt của cô vẫn đuổi theo, cho đến hần trở lại, mới than thở: “Hoắc Duẫn Đình, kỳ thật anh là người tốt.”

Hần sừng sốt, hai mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm cô. Hần thế nhưng, vô duyên vô cớ được nhận định thành người tốt a?

“Trước kia tôi luôn cảm thấy anh rất xấu, vừa thích đùa giỡn trên cột tôi, lại tính kế tôi, bắt quạ trải qua đêm nay, tôi đối với anh đã thay đổi.” Cô chưa để ý tới ánh nhìn chăm chăm của hần, cứ luôn miệng nói liên miên.

Hoắc Duẫn Đình kéo ghế dựa bên giường qua ngồi xuống, ôm lấy ngực: “Cho nên, cô quyết định báo đáp tôi thật tốt?”

“Cái gì chứ? Đại ân không lời nào cảm tạ hết được!” Cô vẫy vẫy tay, đùa giỡn giống như tiểu vô lại.

“Có ân quan trọng phải được báo đáp!” Thanh âm leng keng mà có lực.

“Tốt thôi! Nếu về sau anh còn muốn chụp ảnh, tôi sẽ vì nghĩa mà làm!” Chỉ biết hần sẽ không dễ dàng bỏ qua cơ hội tính kế với cô như vậy, Vạn Quý Phi bĩu môi, có chút bất mãn.

“Đây là tất nhiên! Cô phải nhớ kỹ, hôm nay vì cô trả giá như thế, tương lai tôi có cái yêu cầu gì, cô cũng không thể cự tuyệt!”

“Kia cũng phải ở trong phạm vi năng lực mới được!” Chẳng lẽ vi phạm pháp luật cô cũng phải đáp ứng sao?

“Yên tâm, tuyệt đối là cô có thể đảm nhiệm.”

“Ok.” Cô không quá tình nguyện hứa hẹn.

Hoắc Duẫn Đình cười cười, con ngươi đen sau thấu kính hiện lên một đạo tinh quang.

Có những lời này của cô là tốt rồi!

19. Chương 19

Truyền nước xong, Hoắc Duẫn Đình chở cô về khách sạn. Trên đường đi sau khi cô biết liền cự tuyệt, nhưng là...

“Bạn học của cô vừa rồi gọi điện báo, ký túc xá đã đóng cửa, nếu không đi cô có muốn đi tới cầu vượt gần nhất hay không?”

Có người nói chuyện với bệnh nhân như vậy sao? Một chút cũng không biết thương hương tiếc ngọc, uống cho cô vừa rồi còn khen ngợi hẳn người tốt. Vạn Quý Phi oán hận nhìn hắn, trên người một xu tiền đều không có, đành phải lựa chọn phục tùng.

Trở lại khách sạn đã lần nữa đêm hơn hai giờ sáng, ban ngày ở bệnh viện trông nom một ngày, lại kéo dài hơn nửa đêm, Hoắc Duẩn Đình cũng mệt mỏi lắm rồi. Hắn từ tủ quần áo lấy ra bộ quần áo, đi vào phòng tắm, tính tắm vùi sen.

Nhằm chán xem cảnh đêm ngoài cửa sổ, Vạn Quý Phi mới xoay người, liền từ tấm kính thủy tinh trong suốt nhìn đến nửa người lỏa lồ của hắn.

“A! Anh làm cái gì?” Cô hét chói tai, vội vàng lấy tay che mắt.

Trong phòng tắm người nào đó nghe tiếng dừng lại, sau lại tiếp tục trút bỏ quần lót bình tĩnh nói: “Tắm rửa.”

“Cái kia... Cái kia...” Tắm rửa sao không nói trước? Bên trong không che không dấu, cũng không sợ bị xem sạch sẽ hay sao?

“Tôi... Tôi...” Từ khe hở nhìn thấy thân ảnh hắn như ẩn như hiện, cô lắp bắp, thủy chung không thể biểu đạt rõ ràng ý tứ.

“Tôi không ngại bị nhìn xem, đương nhiên nếu cô thẹn thùng không có can đảm nhìn thì cũng có thể xoay lưng đi ra.” Hắn sau khi nói xong chậm rãi tiếp tục tháo bỏ dây thắt lưng, hơi hơi giơ lên khoe miệng có vẻ không có ý tốt. [Tiểu: gặp ta thì talấy dt ra quay...hắc]

Đồ bại lộ cuồng! Không biết liêm sỉ! Vạn Quý Phi phẫn nộ vòng 180 độ, đem xuân sắc mê người ném ra sau đầu, rút lui đến bên giường ngồi xuống, đoan đoan chính chính đem tay đặt ở trên đùi.

‘Sàn sạt’ tiếng nước nhẹ nhàng róc rách vang bên tai, Vạn Quý Phi giật giật mông, trong đầu miên man rơi rớt.

Hắn là đang làm gì? Sát người? Kì lưng? Tay chậm rãi đi xuống, đường cong tốt đẹp, làn da bóng loáng...Oa! Cô ôm mặt hô nhỏ, hung hăng nuốt một ngụm nước bọt. Mi sắc nữ này, giả bộ đứng đắn! Mi cùng cái tên kia có cái gì khác biệt? Nhưng cô chính là tò mò, tò mò thôi!

Đau khổ nhẫn nhịn sắp 10 phút, tiếng nước rốt cục cũng dừng lại. Không bao lâu hắn đi ra, vẫn là chỉ mặc mỗi cái quần dài, mà nửa người trên vẫn đang lỏa .

“Anh... Mặc quần áo đi!” Cô không khác gì mệnh lệnh.

Hoắc Duẩn Đình đứng ở chỗ điều hòa trước bàn học bởi mái tóc ẩm ướt trên trán, tay kia thì tìm thứ gì đó, nhìn cũng không nhìn liếc cô một cái. “Nếu không phải cô ở đây, tôi ngay cả quần dài cũng sẽ không mặc.”

Ấn nhờ ở đầu a, Vạn Quý Phi đắm ngực! Tà tà nhìn hắn, hình dáng khi không mang kính mắt sườn mặt rõ ràng, chóp mũi hơi hơi hướng nội câu lên, mi mắt buông xuống có vẻ thực chuyên chú. Cánh tay lỏa lồ ở trong không khí nhiễm nước, vài giọt bọt nước chậm rãi chảy xuống, cùng với hình ảnh trong đầu vừa rồi không có sai biệt lắm.

Cô lắc lắc đầu, thu hồi ánh mắt đánh giá, nhảy người lên vọt vào phòng tắm, mở vòi nước tạt lên mặt. Điên rồi, cô thế nhưng cảm thấy hắn như vậy thực gọi cảm mê người!

Tắm rửa xong tay và mặt, mở nắp bồn cầu nghĩ đi toilet, đột nhiên nhớ lại tấm kính thủy tinh trong suốt kia.

Nhìn thử bên ngoài, hắn thế nhưng lộ nửa thân om tâm tình đang xem kịch thẳng tắp nhìn chăm chăm cô, trên mặt nụ cười như có như không, vẻ mặt thập phần đáng giận.

Cô nhất thời đỏ mặt lóngiêng thét to: “Anh! Xoay lưng lại đi!”

Hắn thần sắc tự nhiên đẩy ghế dựa ra ngồi xuống, không nhìn chăm chú cô nữa. Vạn Quý Phi cầm lấy quần lót phân vân một lát, cọ cọ một vòng, một lúc lâu xác định hắn sẽ không đột nhiên quay đầu lại, mới sợ hãi cởi quần ra ngồi xuống. Ai ngờ mới bắt đầu muốn tiểu, hắn mạnh mẽ quay đầu đến.

“A!” Cô kinh hô, thở hổn hển dùng áo khoác che lại hai bên hông, chỉ vào hắn rống to: “Rình coi cuồng!”

“Là cô ngồi lâu lắm, tôi sấy tóc cũng xong, chuẩn bị ngủ.” Sau khi nói xong, hắn nhếch môi, cực kỳ khoái trá thông thả bước tới bên giường, kéo chăn ngồi xuống. Hàm răng trắng đều chợt lóe sáng, cực kỳ trắng nõn.

Vạn Quý Phi ngay tại thời khắc ngàn cân treo sợi tóc kia nhanh chóng đứng dậy cài lại quần, ngực bồng bồng lửa giận cơ hồ muốn phun ra. Đồ đáng ghét! Biến thái! Mở vòi nước ra không ngừng chà xát tay, càng nghĩ càng giận. Cái khách sạn quý quái gì a? Làm cái phòng tắm như vậy, quả thật là có bệnh!

Ngâm nước hơn nửa ngày, tâm tình tốt cực cũng bình phục trở lại, khi ra chỉ thấy hắn chiếm một phần lớn bên giường, lóa nửa người thân trên dày rộng cường tráng, đến thắt lưng thon màu trắng bạc bị che phủ, đường cong rõ ràng. Cô liếc liếc môi, buồn bực hỏi: “Anh... anh ngủ giường?”

Hoắc Duẫn Đình đảo thân mình, lấy tay vén tóc trên trán, bộ dáng mặt dày.

“Không ngủ giường chẳng lẽ tôi ngủ trên mặt đất?”

Thế nhưng, trong phòng ngay cả sofa đều không có, huống hồ, hắn là chủ nhân. Vạn Quý Phi muốn chết, đi đến trước bàn học ngồi xuống, cắn răng không tiếp nói.

Hoắc Duẫn Đình thấy thế, thở dài ngồi dậy. “Giường lớn như vậy, mỗi người một nửa.”

“Mới không cần!” Vạn Quý Phi vô thức thốt ra, lập tức cảm thấy chính mình giống như quá vô lý. Phòng là của hắn, giường là của hắn, không đạo lý không cho hắn ngủ.

Xoay người vuốt iPad trên bàn, cô cắn nhai thì thầm: “Tôi không mệt, anh ngủ đi, tôi... Tôi lên mạng.”

“Chị hai nửa đêm canh ba, cô còn đang bị bệnh đó.” Hắn quệt mặt, ngủ khi mang theo mệt mỏi.

“Đã... Đã muốn hạ sốt.” Cô sờ sờ trán, chứng minh. “Tôi cũng ngủ vài lần rồi, cho nên hiện tại không mệt. Anh ngủ đi.” Cô sau khi nói xong mở máy tính, dưới ngọn đèn nhàn nhạt, ánh sáng màn hình chiếu trên mặt cô, thật sự là chói mắt.

Hoắc Duẫn Đình vô lực, tiểu hài tử cố chấp này không được tự nhiên như vậy, vì thế đơn giản không để ý tới cô, thẳng lưng nằm xuống.

Không nghe được thúc giục, cô mới nhẹ nhàng thở ra. Cảm thấy nhàm chán, tò mò xem xét kính mắt đặt lên bàn của hắn, thử đeo một chút.

Di? Không có độ? Đó là một kính phẳng! Mang theo nghi vấn quay đầu lại, thấy hắn giật giật, vì thế nhỏ giọng hỏi: “Hoắc Duẫn Đình, anh còn chưa ngủ?”

“Àn.” Hắn rầu rĩ trả lời.

Còn tỉnh! Cô cao hứng ghé vào trên lưng ghé dựa, vui vẻ hỏi lại: “Chúng ta nói chuyện phiếm đi?”

Lần này trả lời cô là trầm mặc.

Vạn Quý Phi không thèm đấy, giống như phát hiện đại lục mới thăm thăm thì thì nói: “Kính mắt của anh không phải kính mắt cận thị, sao lại thế này? Vì sao gạ người? Còn có, anh thì nhưng không phải người Trung Quốc?”

Một chuỗi vấn đề thật dài, làm cho Hoắc Duẫn Đình đau đầu. Hắn ngoáy ngoáy lỗ tai, bình tĩnh vừa nói: “Đột nhiên sao lại đối với tôi hiếu kỳ như vậy?”

“Làm sao? Tùy tiện tâm sự mà thôi.” Chưa có được đến đáp án, Vạn Quý Phi chưa từ bỏ ý định. Càng ngày càng cảm thấy người này thần bí, hắn rốt cuộc là cái người nào? Lòng hiếu kỳ bực bội, cô muốn biết.

Nhận thấy được sự thất vọng của cô, Hoắc Duẫn Đình đành phải thần nhiên mở miệng: “Tôi sinh ra ở nước Pháp, quốc tịch là người Hoa.”

“Ba mẹ anh là Hoa Kiều?”

“Mẹ tôi quốc tịch cũng là người Hoa, ba tôi là người Trung Quốc.”

“Nga. Vậy anh làm sao có thể quay lại?”

“Tôi mới trước đây bởi vì không có người chiếu cố, trở về nước ở cùng với ông bà nội. Tôi ở bên đó học cho đến khi trung học mới trở về nước Pháp, về sau khi tốt nghiệp cảm thấy vẫn là Trung Quốc tốt hơn nên trở lại, vừa lòng chứ?”

“Nguyên lai như vậy.” Vạn Quý Phi gật gật đầu, không tưởng tượng được thân phận của hắn lại phức tạp như vậy.

“Kia...”

“Ngừng!” Thấy Vạn Quý Phi còn muốn tiếp tục, Hoắc Duẩn Đình quyết đoán chặn đứng lời của cô.

“Có vấn đề gì về sau có cơ hội lại nói với cô, hiện tại đã khuya, nhanh một chút đi lên! Tôi cam đoan, chuyện gì cũng không sẽ phát sinh!” Hắn vỗ vỗ chỗ trống bên người.

Vạn Quý Phi trừng mắt mắt đáp ứng nói: “Tôi... Tôi đều nói là không mệt mà.”

Hắn khuôn mặt nghiêm khắc: “Vạn Quý Phi, đừng náo loạn!” Hắn cũng không nghĩ một hồi lại bị cô đánh thức, vừa rồi hắn kỳ thật đã muốn hít mắt lim dim.

“Anh ngủ đi! Tôi không mệt!” Cô xoay mặt, tay lại ở trên máy tính sờ loạn, cố nén không đem cái ngáp kia đánh ra.

Hoắc Duẩn Đình nhin xuống giường giận, cực kỳ bực mình nằm lại trên giường. Để cho cô cùng ngủ chung giường là tư tâm, hắn cũng không thuê thêm một phòng cũng là tư tâm, nhưng là con nhỏ này tình nguyện ngồi đó suốt đêm cũng không chịu ngủ.

Hắn thực mệt, không có khí lực cùng cô giằng co, buổi sáng ngày mai còn phải đi giao dịch.

Phía sau một mảnh yên lặng, Vạn Quý Phi vụng trộm liếc mắt, hắn hẳn là đã muốn đi vào giấc ngủ. Cô thở phào nhẹ nhõm, đem cằm tựa ở trên bàn, tay càng không ngừng chọc máy tính.

Thực mệt, kỳ thật cô cũng rất mệt mỏi, mới hạ sốt, hẳn là phải nghỉ ngơi cho tốt. Nhưng là muốn cô cùng một người nam nhân nằm một cái giường kê một cái gối, nói cái gì cũng không được. Đêm nay đã phát sinh chuyện kia cũng đã đủ kích thích, cô mới không muốn lại có thêm chuyện gì.

Chống đỡ đã lâu, mí mắt càng không ngừng sụp xuống, cô ngẩng đầu lắc lắc, mục đích làm cho chính mình thanh tỉnh một chút. Điều hòa mở rất lớn, hơi lạnh. Cô chạy tới cửa cầm điều khiển vặn nhỏ lại, khi trở về đánh cái hắt xì, kéo kéo áo khoác ngồi xuống.

Lướt trên mạng một lát, đầu lại không chịu khống chế mà cúi gục. 2 phút sau, cô rốt cuộc không địch lại một mối, nằm úp sấp ở trên bàn thiêm thiếp.

Trong phòng im lặng một lát, người nằm ở giường khởi động thân nhìn nhìn đuôi giường, mặt có vẻ giận. Hắn bò xuống giường đi đến bên người cô, lắc lắc cánh tay của cô. “Đến trên giường mà ngủ.”

Vạn Quý Phi lại động, xoa xoa cái mũi, ánh mắt vẫn chưa mở ra.

“Này.” Hắn lại vỗ khuôn mặt của cô, bàn tay hơi nóng. Mẹ nó, lại phát sốt? Hắn chỉ biết, vừa rồi còn đánh hắt xì. Tức giận đem cô ôm lấy, động tác không khỏi có chút thô lỗ.

Thân mình đột nhiên bị vút lên không, Vạn Quý Phi mới thoáng từ từ mở mắt ra, nhìn đến hắn biết miệng mơ hồ oán giận: “Cái bàn thực cứng.”

“Còn cứng!” Hắn tức giận giáo huấn cô, lại nhẹ nhàng mà đem cô ném trên giường. Đi rót chén nước, lấy được ra, lại vỗ vỗ mặt của cô. “Ngồi dậy uống thuốc.”

Cô từ từ nhắm hai mắt lắc đầu, gối đầu thực mềm thực thoải mái, cô buồn ngủ.

Hoắc Duẩn Đình lại thúc giục: “Uống thuốc trước đã!”

Cô không chút động tĩnh, ý thức đã phiêu lưu du ngoạn nơi đâu rồi.

Hoắc Duẩn Đình đem miệng tiến đến bên tai cô, nửa uy hiếp nói: “Nếu không tỉnh lại tôi sẽ hôn cô đấy!”

Cô vẫn như cũ không chút động tĩnh.

Hắn không có biện pháp, đem nước cùng nước trong đặt ở trên tủ đầu giường, tắt đi đèn ngủ đầu giường. Sở cái trán của cô, chính là có hơi nóng một chút, hẳn là không có vấn đề gì lớn, có thể là hắn rất ngạc nhiên. Ngón tay dọc theo hai má đi xuống, dừng ở trên đôi môi đang hít thở đều đặn kia.

Thế nhưng ngay cả uy hiếp muốn hôn cô cũng không tỉnh lại, đáy mắt hắn buồn bã, tính tình phật cú người cần cần hai miếng đồ bình kia, cô ưm một tiếng, vẫn chưa tỉnh lại.

Hoắc Duẩn Đình ngậm nga, hôn cô như thế có cái ý nghĩa gì? Liên tục tiếp đem cô đẩy ngã có phải hơn không! Nhưng là cô bảo thủ như vậy, hắn nên làm sao bây giờ?

Thật sự là cái vấn đề khó giải quyết.

20. Chương 20

“Vạn tiểu Phi, đứng lại!”

Vừa tan học, Vạn Quý Phỉ mình đã rất nhanh chân trốn thoát rồi, đáng tiếc vẫn là bị phát hiện. Quát thân kỳ đi, cô rõ ràng ngồi ở phía sau, Mẫn đại nhân là như thế nào biết được cô đã trở về và đi học chứ?

Thiệu Mẫn đẩy đám người ngăn trở đường đi ra, vài bước liền nhảy vọt tới trước mắt, mắt lé trừng cô: “Trở về cũng không lên tiếng?”

“Hi hi, đã đi học đấy thôi.” Cô ngượng ngùng nở nụ cười hai tiếng. Buổi sáng tỉnh lại không phát sốt lại, sinh lực cũng khôi phục, mà tên kia sớm không thấy tung tích, trên bàn lưu trữ ba tờ tiền mặt màu hồng, cô thấy sát nút thời gian sắp vào học, vì thế liền chạy như bay gấp rút trở về. Tuy rằng muộn, bất quá so với không tới thì tốt hơn rất nhiều.

“Nói đi, tối hôm qua chuyện là thế nào?” Thiệu Mẫn sóng vai cùng cô mà đi, tựa hồ cũng không tính dễ dàng buông tha cho cô như vậy.

Vạn Quý Phi thu hồi nụ cười, thân nhiên nói: “Không như thế nào cả.” Tỉnh lại một khắc phát hiện chính mình ngủ trên giường, rốt cuộc có cùng hắn đồng giường hay không, suy nghĩ về chuyện này làm cho cô rất buồn bực. Nhưng chuyện này cũng không thể nói!

“Cậu không phải gọi điện tới sao? Mình lúc ấy ở bệnh viện truyền dịch mà.”

Thiệu Mẫn dừng cước bộ lại “Cậu biết mình không phải hỏi chuyện này mà!”

“Vậy cậu muốn biết cái gì?” Cô chớp chớp mắt to.

“Vạn tiểu Phi, đừng cùng lão nương giả bộ ngây ngô! Nói với mình anh trai gửi đồ, kỳ thật là cái nam nhân họ Hoắc kia, đúng không?” Hai chữ cuối cùng, cơ hồ là rống to.

Vạn Quý Phi lấy tay bịt hai tai, biết khó thoát khỏi một trận tra khảo thẩm vấn, đành phải đem chi tiết mọi chuyện tối hôm qua một lần nói hết. Sau khi nói xong, cô than thở: “Gần đây nhất định là thiếu rèn luyện, chẳng qua là bật điều hòa một đêm, liền sinh bệnh.”

“Chậm đã! Ở nơi nào bật điều hòa một đêm?”

“Không phải là ở khách sạn...” Nói lỡ miệng, cô lập tức dừng lại!

“Vạn tiểu Phi... Còn có chuyện gì gạt tở?” Thiệu Mẫn nheo lại mắt chất vấn.

Vạn Quý Phi hạ bả vai, không đánh mà tự khai, bất đắc dĩ lại đem chuyện xảy ra lúc uống say toàn bộ thành thật khai báo ra.

“Cho nên, cậu cứ nhiên để cho họ Hoắc lấy danh nghĩa anh trai mời cậu cùng sư huynh đi ăn cơm?”

“Ân.” Cô lóe ngập nước mắt to gật đầu.

“Còn ăn bữa cơm đất tiền như vậy?”

“Ân.” Lại gật đầu.

“Trư!” Thiệu Mẫn gõ cái đầu Vạn Quý Phi một cái thật mạnh. “Cậu đã không để ý đi quản cái tên họ Hoắc kia có cái rắp tâm gì, thế nhưng sư huynh ăn qua bữa cơm một mất một còn kia, hần sẽ nghĩ như thế nào? Hần có thể cảm thấy nhà cậu rất à bản thân không thể với tới hay không?”

“Sẽ như vậy sao?” Vạn Quý Phi xoa xoa đầu đang phát đau, vẻ mặt đau khổ. Khả năng này thế nhưng cô cũng chưa từng nghĩ tới.

“Ngu ngốc! Tổ cảm thấy cái tên họ Hoắc kia đối với cậu động cơ bất lương!”

“Nào có!”

“Chắc chắn, không tin thì thôi.” Thiệu Mẫn phất nhẹ ống tay áo, đối với tên trì độn này quả thực vô lực.

“Ai, những chuyện này đó tớ không cần bận tâm suy nghĩ. Dù sao, hiện tại cần làm là chuyên tâm học tập.”

“Ngay cả Tiểu sư huynh kia cũng không suy nghĩ?”

“Người ta đều nói là hiểu lầm rồi còn gì.” Hết hy vọng. Nghĩ vậy, ngực không biết tại sao lại dâng lên một trận phiền muộn.

“Nói không chừng có ẩn tình gì khác.” Khó thấy bộ dáng mặt kệ của cô như thế này nha.

“Quên đi.” Vạn Quý Phi dang rộng hai tay ra, nhìn lên bầu trời xa xăm hít một hơi thật sâu. “Mình phải cố gắng học tập! Cố gắng cố gắng!”

“Kẻ điên!” Thiệu Mẫn đảo cặp mắt trắng dã “Đúng rồi, buổi sáng lớp trưởng có thông báo nói trường học chuẩn bị chọn lựa ra sinh viên trao đổi với trường đại học Đài Loan X, năm nay rút cục đến khóa của chúng ta, cậu có phải muốn xin hay không?”

“Thông báo rồi sao? Buổi tối mình thương lượng cùng người nhà một chút.” Anh trai trước kia có thể đi, cô cũng hy vọng có thể đi.

“Thật là một đứa trẻ hạnh phúc, người nhà của tớ khẳng định là sẽ không cho, hơn nữa toàn trường chỉ tuyển 6 người, không dễ dàng a. Nỗ lực lên!” Thiệu Mẫn vỗ vỗ bả vai của cô, có lẽ hiện tại giai đoạn của cô xác thực không thích hợp nói chuyện yêu đương.

Ăn qua cơm chiều sau đó gọi điện thoại về nhà, nói đến việc này mọi người trong nhà nhất trí thông qua, bà nội muốn cô ngày mai liền nhanh chóng báo danh, tranh thủ sớm. Lòng vòng một hồi, sau khi gác máy ngoài ý muốn nhìn thấy có tin nhắn, mở ra thì ra là của Tiểu Hà gửi.

“Bệnh của em đã đỡ hơn chưa?”

Không thể tưởng được sư huynh còn nhớ thương. Cô hồi âm: “Không có việc gì.”

Lát sau hần lại gửi đến một tin: “Đêm mai xã đoàn có hoạt động, em tới không?”

Muốn đi, lại không nghĩ đi. Vạn Quý Phi do dự một chút, cuối cùng quyết chuyển cự tuyệt: “Có giờ học môn tự chọn vào đêm mai eh.”

“Vậy rất đáng tiếc.”

Hần nói câu này sau, Vạn Quý Phi liền không trả lời. Nói không rõ vì cái nguyên nhân gì, thích hần, cách xa vùng trộm quan sát hần, cái loại cảm giác này rất mỹ diệu; thời điểm hần ám chỉ đối với cô không có ý tứ, cô cũng cảm thấy có chút mất mát; nhưng là hiện tại hần chủ động liên hệ với cô, cảm giác vui mừng nhảy nhót cũng đã không còn nữa.

Rốt cuộc là sai chỗ nào rồi? Cô nhúc đầu, không nghĩ nữa.

Xem bài vở, đọc sách, buổi tối thực dễ dàng trôi qua. Đến mười giờ, ký túc xá chậm rãi an tĩnh lại, điện thoại của cô đột nhiên réo vang. Vạn Quý Phi nhìn màn hình, vội vàng chạy đến bàn công ký túc xá, ấn phím trò chuyện không chút khách khí nói: “Đại ca, đều là lúc nào rồi a? Tôi muốn đi ngủ!”

“Vạn Quý Phi” Hoắc Duẫn Đình lấy âm điệu cực mềm nhẹ kêu cô “Tôi vừa xong việc, mệt mỏi quá.”

“Đi? Mới tan tầm?” Không thể nào?

“Àn.” Hắn mệt mỏi thở dài “Tối hôm qua cơ hồ không ngủ.”

A? Vạn Quý Phi nhất thời ghen, hắn quả thật chiều cổ cô cả đêm. “Cái kia, đi ngủ sớm một chút đi.”

“Cô đi xuống dưới đây đi.”

!” Anh như thế nào lại đến nữa?”

“Tôi muốn gặp cô.”

Lời này như nói mê, một nửa mang theo cảm xúc dồn nén, nghe được cô cả người run lên. “Anh... anh... Tôi mới không muốn gặp anh!”

“Vạn Quý Phi, cô nàng tiểu quỷ vong ân phụ nghĩa này, tối hôm qua là ai chiều cổ cô hả? Là ai từ nửa đêm đến sáng sớm đem thất lưng của tôi đá đến bầm tím? Tôi hiện tại thậm chí tìm cô giải sầu, cô lại không muốn?”

Giải sầu? Vạn Quý Phi cái này càng . Cô có phải hay không hiểu lầm cái gì?

“Nhanh chút xuống dưới!”

Hắn sau khi nói xong liền treo máy, Vạn Quý Phi nhìn màn hình di động màu đen, dở khóc dở cười.

‘Đát đát đát’ tiếng bước chân đi xuống lầu, lần này nơi hắn dừng xe có chút xa. Cô thở phào chạy tới, nhìn thấy hắn liền kêu: “Hoắc Duẫn Đình, tôi cũng không phải con chó nhỏ mà anh dưỡng, dựa vào cái gì anh muốn gặp tôi thì tôi sẽ liền xuất hiện!”

“Bởi vì tôi cao hứng, tôi thích, còn có cô nợ tôi!” Hắn vỗ vỗ đầu cô.

Đây là cái chuyện ma quỷ gì? Trong lòng Vạn Quý Phi nghiêm trọng khinh bỉ hắn!

“Đến, kêu hai tiếng.”

“A?”

Hắn vỗ vỗ vai của cô: “Vừa rồi cô không phải nói chính mình là con chó nhỏ sao? Ngoan, tới đây kêu hai tiếng nghe một chút.”

Vạn Quý Phi mắt tròn trũng bộ mặt của hắn mang tươi cười, cực kỳ tức giận giần giụa kêu hai tiếng.

“Ha ha ha!” Cúi đầu không chút kiềm nén tiếng cười rộ từ trong cổ họng của hắn tràn ra, Hoắc Duẫn Đình che cái trán, cười đến nỗi chảy cả nước mắt.

“Thật cao hứng, lấy lòng anh.” Vạn Quý Phi cũng lười tức giận, người này chính là muốn tìm người làm trò cười, cô liền thỏa mãn cho hắn đi.

Qua hơn nửa ngày, hắn mới ngừng cười, phiền muộn trong công việc đã muốn trở thành hư không. Hắn tự nhiên đáp trên bả vai của cô, nhỏ giọng nói: “Đi theo giúp tôi một chút.”

“Đi cái gì mà đi? Ký túc xá phải đóng cửa.”

“Còn hơn nửa giờ không phải sao?”

Thế nhưng ngay cả thời gian ký túc xá trong trường cô đóng cửa cũng đều biết, khá lắm! Vạn Quý Phi cực kỳ không tình nguyện cõ a cõ, chậm rãi đi đến công viên cách đó không xa.

Giữa tháng tư đã mơ hồ gửi được hơi thở mùa hè, trong góc âm u truyền đến từng trận ếch kêu, vì bandem trời tối đen tăng thêm vài phần nóng nực. Gió lạnh phơ phất, Vạn Quý Phi chà chà xát xát hai cánh tay, thỉnh thoảng có cái áo khoác rơi xuống, ném ở trên vai của cô.

“Mặc, tôi cũng không mong cô lại bị cảm lạnh.”

Vạn Quý Phi nhếch miệng, cũng không cự tuyệt. Đi đến công viên, cô đặt mông ngồi xuống ở trên tảng đá.

“Nói đi, anh lại gặp được cái chuyện gì phiền lòng?”

Kỳ thật chính là tùy tiện thôi, ai ngờ hẳn sau khi nhìn cô một cái, thế nhưng thẳng thắn nói: “Tôi đêm nay thiếu chút nữa bị một nữ nhân cường hôn.”

“Ôi?” Có chuyện kinh bạo như vậy?

“Ai?”

“Một vị khách hàng nữ, cô ta ham muốn sắc đẹp của tôi đã lâu.”

Dường như lại trở thành người không đứng đắn lúc trước! Vạn Quý Phi lườm hẳn một cái* “Có nữ nhân coi trọng anh là chuyện tốt.”

*Bạch liễu tha nhất nhân:

“Nhưng là cô ta vừa bé lại xấu.” Hẳn ngồi xuống ở bên người cô, ngữ khí mang theo tiếc nuối nói: “Không bằng một phần mười của cô.”

“Biết tôi bộ dạng ngon miệng đi? Hừ!”

“Đúng, tôi hiện tại mới phát hiện, cô kỳ thật rất xinh đẹp.” Hẳn tay nâng lấy cằm của cô, trái phải nhìn nhìn “Làm cho người ta có xúc động muốn hôn môi.”

Nói xong, hẳn cúi đầu xuống. Vạn Quý Phi cho dù dùng hai tay đập về phía khuôn mặt của hẳn, nghiêm túc cảnh cáo: “Đừng vọng tưởng nhúng chàm cô gái thanh xuân xinh đẹp!”

Hẳn ‘Phốc’ một tiếng buông tay ra, lại bật cười. Thực bị cô đả bại, cô rốt cuộc thiếu mấy sợi dây?

Không khí tĩnh lặng vài giây, hẳn nhìn phía chân trời sâu thẳm không thấy điểm cuối, đột nhiên mở miệng: “Vạn Quý Phi, làm bạn gái tôi đi.”

Hẳn thành tâm thành ý, khiến cô nhảy dựng lên cao giọng kêu: “Ôi! Chuyện đùa này một chút cũng không buồn cười!”

“Tôi là thật sự nghiêm túc.”

“Mới không cần!” Cô cũng không phải tự ngược cuồng, ai muốn cả ngày bị hẳn khi dễ!

“Vì sao?” Hẳn nghiêng đầu nhìn cô, trong mắt lóe ra quang mang nóng rực.

Vạn Quý Phi dời tầm mắt, lưng xoay đi lấp bắp nói: “Không... Không cần chính là không cần, tôi lại không thích anh!”

Những lời này thực đã thương người. Hoắc Duẫn Đình khép chặt đôi mắt, rất nhanh lại thoải mái cười: “Cần phải trực tiếp như vậy hay không?”

“Thối!” Cô mắng một tiếng, dưới chân nhẹ nhàng đá qua.

“Cô vô tình cự tuyệt tôi, tôi nơi này đau quá nga.” Hẳn ôm ngực làm bộ dạng đau khổ.

“Anh cứ giả bộ đi!” Chỉ biết người này hay nói giỡn, không có chút đứng đắn! Vạn Quý Phi âm thầm hít sâu một hơi, thời điểm vừa rồi hẳn nói lời kia, trái tim của cô ‘bình bịch bình bịch’ nhảy nhót kinh hoàng không thôi, thiếu chút nữa liền nhảy bung ra. Hẳn có phải động kinh hay không? Thế nhưng muốn cô làm bạn gái hẳn.

“Ai, thương tâm, tôi tối hôm nay khẳng định ngủ không được.”

Vạn Quý Phi trầm mặt, không nói.

“Thứ bảy có rảnh không?” Hẳn đột nhiên nói sang chuyện khác.

“Làm sao?”

“Giúp tôi chụp ảnh.”

Vạn Quý Phi lặng im. Đếm một vòng lớn như vậy, mục đích của hắn là muốn làm cho cô đi chụp ảnh, đúng không? Nói cái gì làm bạn gái, kỳ thật là muốn làm cho cô cảm thấy áy náy đi? Thật là kẻ gian xảo mà!

“Tôi đến lúc đó tới đón cô, như thế nào?”

“Anh đều đã quyết định hết, còn hỏi tôi?” Vạn Quý Phi biết miệng, cảm giác bị người sắp đặt bố trí thật chẳng dễ chịu tí nào.

Hắn lôi kéo cánh tay của cô, để cho cô nhìn thẳng mình “Đừng như vậy, tôi không thích nhất chính là chuyện phải bắt buộc người ta.”

“Hoắc Duẩn Đình! Tôi thật muốn cắn chết anh!” Cũng chỉ biết hắn sẽ nói mát.

Hắn buông tay, trên mặt chợt lóe tia cười khở. “Cẩn đi, vô cùng hoan nghênh.”

21. Chương 21

Hoắc Duẩn Đình từ sau đêm đó liền thất tung, điện thoại tin tức gián đoạn, ngược lại Tiểu Hà lại mỗi đêm gửi tin nhắn đến cho cô. Bình thường hắn sẽ hỏi cô ăn cơm chưa, môn học có khó không, còn nhắc tới việc phụ đạo chăm chút lúc trước cô đề cập qua.

Lúc trước đề nghị Tiểu Hà thuận túy là lấy cớ để gặp hắn, luận bàn về kỹ thuật châm cứu xoa bóp, bà nội Vạn có thể nói là chuyên gia, Vạn Quý Phi từ nhỏ ở bên người nên tự nhiên mẫn cảm cũng thấm ứot đất, ngón nghề tự nhiên cũng tăng tiến không ít. Hiện tại không rõ nguyên do, cô đối với thứ này đã thiếu đi hứng thú. Thế nên khi Tiểu Hà đưa ra lời mời, cô chỉ tùy tiện tìm lấy cớ khất cho qua.

Thiệu Mẫn khi biết được cô cùng Tiểu Hà qua lại tin nhắn cười đến đặc biệt ái muội, còn chúc mừng cô rút cuộc thủ đắc văn khai kiến nguyệt minh*. Là như thế sao?

*Thủ đắc văn khai kiến nguyệt minh (Đợi vàng mây rẽ thấy trăng thanh): nghĩa là nếu kiên trì đến cuối cùng thì nhất định sẽ đợi được ngày nhìn thấy ánh trăng sáng.

Hắn trước đó mới ám chỉ đối với cô không có ý nghĩa, thế nhưng hiện tại lại tích cực như thế? Nếu đem hành vi hiện tại của hắn giải thích là vì theo đuổi, vì sao cô một chút vuissống đều không có cảm nhận được?

Cho nên, nữ nhân đều là dễ thay đổi.

Thứ bảy ngày hôm đó, bởi vì nhớ tới chuyện Hoắc Duẩn Đình, cho nên cô sáng tinh mơ đã chuẩn bị sẵn. Xét thấy hắn cũng không định ra thời gian cụ thể, cho nên đành phải chờ.

Đem bài tập làm xong, đặt ở giữa trưa. Trước kia hắn tới rất sớm, như thế nào hôm nay đến muộn? Đã đói bụng cồn cào, cô do dự mà muốn hay không đi ăn, tên kia điện thoại mới khoan thai đến trễ.

“Tôi ở cửa nam.” Vẫn như cũ là một câu ngắn gọn, hơn nữa ngữ khí nói chuyện nghe có chút nghiêm túc.

Thói quen của hắn là trêu chọc vô lại, ngữ khí như vậy lọt vào tai luôn cảm thấy không thoải mái. Là cô quá nhạy cảm sao?

Bụng đói đi bộ ra cửa nam, cô lần đầu thăm oán hắn vì sao không trực tiếp đem xe chạy tiến vào. Cho đến nhìn thấy màu đen Volvo, cô một cái bước xa tiến lên, mở cửa ghế phụ nhanh chóng ngồi vào chỗ, cũng căng cổ họng lớn tiếng nói: “Chờ lâu đến mức tôi sắp biến thành bù nhìn! Thật đói bụng, nhanh lên đi, tôi muốn ăn bánh ngọt dâu tây của Minh Nguyệt Lâu!”

Minh Nguyệt Lâu là một cửa hàng bánh ngọt rất nổi tiếng ở thành phố G, Vạn Quý Phi muốn nếm thử bánh ngọt dâu tây ở nơi đó đã lâu, cho nên quyết định hôm nay muốn để cho hắn mời khách.

Hoắc Duẩn Đình nghe thấyphút chốc quay đầu, trên mặt đội kính râm biểu tình thực khốc.

Vạn Quý Phi mới nghĩ đầucột hai câu, đã thấy hấn lạnh lùng hướng về phía sau liếc mắt một cái. Nhìntheo ánh mắt của hấn, mới rõ ràng phát hiện phía sau có hai người ngồi.

Đây là một đôi nam nữ xalạ, nam xem ra khoảng chừng hơn bốn mươi tuổi, mặc áo sơmi màu lam nhạt, trênmũi đeo cái kính mắt tơ vàng, bề ngoài nhả nhận hào phóng.

Mà nữ nhân nhìn không ratuổi tác, một thân váy màu hồng sắc bao lấy thân hình quyến rũ, mái tóc dàicuộn sóng màu nâu tự nhiên kết hợp với khuôn mặt vừa vặn, kính râm thật to chekhất ánh mắt của bà, bên dưới kính râm trang điểm đậm nét, đôi môi tươi xinhđỏ bừng làm bà càng quyến rũ hơn. Khiến cho người ta ngạc nhiên hơn chính là,bộ dạng của bà cùng Hoắc Duẩn Đình thoạt nhìn có chín phần tương tự.

Không đoán trước đượctên xe còn có những người khác, mà cô vừa rồi lại tùy tiện như vậy, quá thấtlẽ. Vạn Quý Phi xấu hổ cười vầy vầy tay cùng bọn họ, nhỏ giọng nói câu “Xinchào” .

Trung niên nam nhân nhincô nhẹ vuốt cằm, tươi cười đáp lễ. Nhưng nữ nhân lại ngẩng đầu lên, không nhincô cũng không chào hỏi, lãnh diễm cao quý tựa như đóa hoa mẫu đơn.

Vạn Quý Phi chưa từng gặpđược qua loại người này, chiêu bài khuôn mặt tươi cười của cô ở trước mặt ngườixa lạ cho tới bây giờ mọi việc đều thuận lợi, hiện tại nhận được loại đối đăinày, làm cho cô có loại cảm giác mặt nóng đi dãn mông lạnh* người ta.

*Mặt nóng đi dãn mônglạnh: Ý nói người ta không để ý mà mình cứ dính tới

Lúc này Hoắc Duẩn Đìnhtháo kính mát xuống, không nhanh không chậm giới thiệu: “Đây là ba cùng mẹ củatôi.”

“Ách?” Ba mẹ? Cũng quátrẻ tuổi đi? Nữ nhân kia nhìn có vẻ giống chị gái hấn!

Hoắc Duẩn Đình cuốn lưỡibô bô nói nói mấy câu, giả giả thực thực là hướng bọn họ giới thiệu cô. Nóixong, Hoắc ba ba, Hà Nguyễn Đông vươn tay, dùng tiếng Trung rõ ràng chuẩn xácnói: “Vạn tiểu thư, xin chào.”

“Xin chào bác trai.” VạnQuý Phi ngượng ngừng đem tay đưa lên, cùng hấn hợp thành đại chưởng. Mẹ Hoắc,Hoắc Tinh Linh lúc này cũng đem kính râm gỡ ra, mặt không biểu tình nhìn cô.

Đồng tử của bà thể nhưngmang theo chút màu lam nhạt, thật đẹp! Vạn Quý Phi tò mò nhìn chăm chăm, nhấtthời quên cả lễ nghi cơ bản.

Thẳng đến Hoắc Tinh Linhmặt lạnh trừng mắt, cô mới chợt tỉnh. ”Ha ha, xin chào bác gái.”

Mắt xanh nhạt xinh đẹp ởtrên người cô đảo qua, ngay lập tức nhanh chóng thu hồi. Hoắc Tinh Linh manglại kính râm, cái biểu tình gì cũng không có.

Vạn Quý Phi trong lòngbuồn phiền, mày thoáng chốc nhúu cả lên. Thật là một người ngạo mạn!

Mới nghĩ muốn cùng tênkia nói chút chuyện, ai ngờ hấn cũng không mở miệng, tay buông lỏng để trên bảndiều khiển, chậm rãi đem xe chạy ra khỏi khu vực trường học.

Cái gì vậy? Thế nhưngkhông nhìn cô? Không hiểu ra sao tự nhiên cùng cha mẹ hấn đối mặt, lại khônghiểu ra sao tự nhiên bị đối xử lạnh lùng, cô buồn bực đến cực điểm.

Ngồi lẳng lẳng trong toaxe, trong sự trầm mắt ẩn hiện một loại áp lực vô hình. Vạn Quý Phi nhìn cảnhvật ngoài cửa sổ chạy như bay mà qua, vốn có rất nhiều lời muốn nói, thế nhưnggiờ phút này cũng chỉ có thể nuốt trở vào.

Khổ sở chịu hơn một giờhành trình, Volvo lấy tư thái cực nhanh đến khu biệt thự nhà hấn, vòng trái rẽphải vòng mấy vòng sau đó rốt cục cũng dừng lại.

Hoắc Duẩn Đình xuống xebước về đuôi xe, sau đó mở cửa ra lấy hành lý. Ba người còn lại cũng từ trên xedĩ xuống, Vạn Quý Phi im lặng lui qua một bên, trầm mặc không nói.

Người ta lần lượt xáchhành lý vào nhà, mà Vạn Quý Phi thủy chung giống như không thể chen chân vàogiúp, người đứng ngốc lẳng ở một bên. Đúng, kỳ thật cô chính là người không cóliên quan gì, tức giận cái gì chứ?

“Còn không đi vào?” Khoá kỹ xe Hoắc Duẩn Đình thấy cô vẫn không nhúc nhích, vì thế đẩy đẩy cô.

Vạn Quý Phi phụng phịu “Kỳ thật nếu anh không rảnh có thể nhắn tin nói cho tôi biết, hủy bỏ là được.”

“Ai nói muốn hủy?”

Cô nỗ lực bấu môi “Tôi nghĩ anh bận việc.”

“Tôi bận cũng không ảnh hưởng tới cô chụp ảnh.”

Một câu, nhắc nhở cô. Lành, cô chính là đến chụp ảnh, cái gì cũng không phải! Nghĩ vậy ngực càng buồn.

Phần nộ theo hần vào hoaviên, dưới chân trực tiếp hướng tới cửa phòng tầng dưới.

“Cô đi đâu?” Hoắc Duẩn Đình đem cô gọi lại.

Vạn Quý Phi quay đầu: “Không phải đi chụp ảnh sao?”

“Trước đi lên ăn cơm, người làm làm tốt lắm.”

“Không cần.”

Câu trả lời dứt khoát trong đó mang theo chút hờn dỗi, Hoắc Duẩn Đình lập tức nhíu mày: “Không phải mới vừa rồi la hét kêu đói?”

“Hiện tại không đói bụng, hơn nữa tôi cũng không thói quen ở nhà người xa lạ dùng cơm.” Làm sao nhất định phải nghe lời anh? Vạn Quý Phi ngoảnh mặt, cũng không thèm nhìn tới hần.

Hoắc Duẩn Đình trừng mắt nhìn cô ước chừng khoảng 2 phút, mới vô lực nói: “Cô tức giận?”

“Không có!” Cô nặng nề mà phủ nhận, sau đó lướt qua hần đi đến cửa phòng, chờ mở cửa.

Hoắc Duẩn Đình than nhẹ, phỏng chừng là do mình phá hư cảm xúc của cô, hỏng việc thật!

Phân phó cho cô phải chụp những bức ảnh chụp nào xong xuôi, nhìn cô vẫn là một bộ dáng xa cách, Hoắc Duẩn Đình cuối cùng cái gì cũng không nói liền ly khai.

Hần đi rồi, Vạn Quý Phi nhanh chóng bắt đầu công tác, mười phút sau, bụng lại là một trận nhảy nhót, cơn nhẹ giọng kêu rên, vô lực ngồi trên mặt đất.

Thực xui! Sớm biết thế này trước hết ăn một chút gì đi đã. Vỡ cái bụng trống rỗng, cô cắn cắn môi, một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm* lại chụp thêm mấy bức.

*Một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm: “Tả Truyện” Trang Công thập niên: phuchiến, dũng khí dã. Nhất cổ tác khí, tái nhi suy, tam nhi kiệt. Khi đánh trận dựa vào dũng khí, đánh một tiếng trống, dũng khí tăng lên, đánh hai tiếng trống, dũng khí suy giảm, đánh ba tiếng trống, dũng khí không còn. Sau này với nhân lúc đang hăng hái làm một mạch cho xong việc.

Sau đó đứng lên, trước mắt cô đủ loại sao lấp lánh quay vòng vòng. Cô vội vàng thối lui đến sô phang rồi xuống, từ từ nhắm hai mắt chờ cái cảm giác choáng váng kia đi qua.

Trong không gian yên tĩnh có tiếng bước chân nhỏ vụn đến gần, mở mắt ra chỉ thấy tên kia đang cầm khay đứng ở trước mặt, mà trên cái khay, đang nằm đó chính là bánh ngọt dâu tây mà cô khát vọng, còn có một ly sữa.

Vạn Quý Phi ngừng một hơi, mân mê miệng mắt trừng bánh ngọt. Rất muốn ăn rất muốn ăn, nhưng bởi vì vừa rồi nháo một hồi, mặt mũi không thể để mất.

Hoắc Duẩn Đình đem khay đặt ở trên bàn trà, ánh mắt tà tà xem xét cô, giống như đang trách cứ cô là cái tiểu hài tử không ngoan, có chút tức giận, lại cực bất đắc dĩ.

“Còn không ăn?”

Cô nhếch miệng: “Không phải là Minh Nguyệt Lâu.”

“Minh Nguyệt Lâu ở thành phố G, Hồ Điệp Hiền thành phố M cũng tốt lắm!” Vì cái này, hần còn cố ý lái xe đi ra ngoài mua.

Cô đương nhiên biết Minh Nguyệt Lâu ở thành phố G, chính là oán giận tùy tiện nói, lại không bảo hấn làm thật.

Vạn Quý Phi kéo cái đĩa qua, cầm lấy cái nĩa bạc hung hăng đào một góc cho vào miệng, mùi dâu tây nồng đậm, bánh ngọt ngọt mà không ngấy, hương vị thật ngon miệng làm cho cô vui thích không thôi.

“Mẹ tôi bởi vì đau đầu, cho nên cảm xúc không được tốt lắm.” Hấn đột nhiên thản nhiên mở miệng.

Cái này tính là giải thích sao? Vạn Quý Phi làm bộ như không cần ngồi thẳng thân mình, động tác ăn rồi hoàn một chút.

“Bởi vì lại có mấy ngày nghỉ, nên họ đi du lịch, nhưng trước đó cũng không cho tôi biết. Buổi sáng tôi trước khi đi tìm cô, mới biết được họ đã đến sân bay, cho nên trước hết đi đón họ.”

Vạn Quý Phi miệng ngậm nĩa ăn, lơ đãng nuốt miếng bánh. Tuy rằng không nói lời nào, nhưng vẫn là đem lời giải thích của hấn nghe vào trong lỗ tai.

Thấy cô sắc mặt có chút hòa hoãn, Hoắc Duẫn Đình sắp lại một bộ vô lại nói: “Họ vừa thấy tôi sẽ bắt đầu giảng, cho nên trong lòng tôi không tốt lắm, cô liền nhấn tâm để cho tôi họa vô đơn chí?”

Vạn Quý Phi liếc mắt nhìn hấn, trong lòng đã muốn tha thứ hấn, nhưng trên mặt vẫn là thần sắc hờ hững, giả bộ tức giận.

Bánh ngọt thơm ngon cùng mùi vị dâu tây tiến vào lỗ mũi, giống như chất xúc tác, dụ hấn kìm lòng không đậu tới gần gần chút nữa. Người trước mắt tuy rằng hai má trướng phình, nhưng trong mắt lưu quang tràn lấp lánh, khóe miệng mỉm cười, khiến lòng hấn nhột nhột. Hấn chậm rãi cúi đầu xuống, muốn hái mật hương thơm ngon kia.

Nhìn gương mặt của hấn dần dần phóng đại, Vạn Quý Phi tâm mạnh mẽ nhảy nhót, phản ứng tự nhiên lui lui về phía sau này.

Hấn đột nhiên vươn tay đến bên miệng cô.

“Đính miếng bánh ngọt.” Sau khi nói xong lấy tay đem bánh ngọt bỏ vào trong miệng, tiện đà nhú mày: “Ngọt, quả nhiên chỉ thích hợp cho trẻ con ăn.”

Khóe miệng vừa kéo, Vạn Quý Phi bên tai nhất thời nóng lên. Cô nghĩ đến... Cô nghĩ đến hấn muốn hôn cô. Quá mất mặt đi!

22. Chương 22

Sống hai mươi một năm qua, nụ hôn đầu tiên còn chưa có tổng xuất đi. Đối với việc môi cùng môi trong lúc đó tiếp xúc, Vạn Quý Phi là chờ mong. Chính là, nếu đối tượng của nụ hôn đầu tiên lại chính là hấn... [TNN: mất lâu rồi =.,=]

Nĩa bạc cầm trong tay ‘Loảng xoảng lang’ một tiếng rơi xuống, cô kinh ngạc! Cô như thế nào lại có loại suy nghĩ này?

“Làm sao vậy?”

Hơi thở nhẹ nhàng khoan khoái sát gần lại, cô nhất thời cảm thấy cõi lòng nổi loạn, phản xạ tính ngưỡng người ra phía sau. Nhìn thấy hấn hạ thất lưng, đem nĩa bạc nhặt lên, mặt của cô đã muốn đỏ thắm không khác màu của quả cà là bao.

Vạn Quý Phi, mày... sắc nữ này? Thiếu nam nhân? Tư xuân? Thế nhưng liên tiếp hiểu lầm hành vi của hấn!

Ngừng ngừng ngừng! Cô mạnh mẽ đứng lên, âm thầm vỗ ngực, hòng muốn ngăn chặn tiếng tim đập cuồng loạn không ngừng.

Đem nĩa bạc để lại trên bàn trà, tầm mắt chuyển dời đến tấm cửa kính hắt bóng người cô phía trước, Hoắc Duẩn Đình đang muốn mở miệng, ngoài phòng truyền đến tiếng bước chân cấp tốc, dì người làm hoang mang rối loạn khẩn trương chạy đến.

“Hoắc... Thiếu gia, Hà phu nhân bị ới ra, Hà tiên sinh bảo cậu nhanh một chút tới đó!”

Lời nói ra thật sự rất nhanh, thế nhưng Vạn Quý Phi vẫn là đem cách xưng hô của cô nghe được rõ ràng tường tận. Hà phu nhân? Hà tiên sinh? Chẳng lẽ người này là con nuôi?

Mới nghĩ tới thôi, bóng người trước mắt nhoáng lên một cái, Hoắc Duẩn Đình đã vội vàng bước đi. Đi tới cửa, hắt lại phút chốc quay đầu: “Tôi đi xem, cô nhớ rõ đem sữa uống hết đi.”

Sừng sờ gật gật đầu, trong chớp mắt bóng dáng hắt đã tiêu thất.

Cũng không phải tiểu hài tử, còn cố ý nhắc nhở sao? Thế nhưng cho dù trong lòng có nghĩ như vậy, Vạn Quý Phi vẫn là ngoan ngoãn uống hết nửa chén sữa. Không bao lâu, dì người làm lại xuất hiện.

“Thiếu gia nói nĩa ăn bị rơi, nhờ tôi lấy cái khác lại đây. Còn có, Vạn tiểu thư đã ăn no chưa? Cần thêm cái gì khác sao?”

“Không cần.” Vạn Quý Phi lắc đầu, nghĩ nghĩ mới hỏi: “Bọn họ... Đã xảy ra chuyện gì?”

“Hà phu nhân đau đầu, ăn cái gì cũng điều ới ra.”

“Thực nghiêm trọng?”

“Àn, bà có chứng đau đầu nghiêm trọng, mỗi lần ngồi máy bay đều phát tác, tình huống ác liệt thì phải nằm trên giường cả ngày.”

“Nga. Cái kia... Hà phu nhân, là mẹ của thiếu gia của dì sao?”

“Ách? Đúng nha.”

Trên mặt đối phương có biểu tình kỳ quái, giống như lời cô nói rất buồn cười. Vạn Quý Phi bị vấn đề của mình, thật sâu nhận thấy được thật sự không nên hỏi han tò mò chuyện riêng tư của người khác như vậy.

Dì người làm đi rồi, cô đã mất đi cảm giác thèm ăn. Ảnh chụp chụp không sai biệt lắm, nhìn xem thời gian đã là hơn 4h chiều, nên trở về nhà đi.

Thu thập mọi thứ tốt lắm, tính đi nhờ người nói với hắt một tiếng. Xuyên qua hoa viên, đi đến đi thang lầu nối liền với phòng chính, Vạn Quý Phi có chút do dự.

Đến đây nhiều lần như vậy, trừ bỏ phòng chứa đồ cổ, cô cũng chưa chính thức đi vào trong nhà hắt, hiện tại đi tới có thể thực đường đột hay không? Vẫn là gọi điện thoại thông báo một tiếng thì tốt rồi?

Đang lúc cô khó xử hết sức, phòng trong bỗng nhiên truyền đến âm thanh khắc khẩu, sau đó giấy tiếp theo Hoắc Duẩn Đình liền đen mặt từ phòng khách đi ra.

Thấy cô đứng ở dưới lầu, Hoắc Duẩn Đình thần sắc vốn dĩ tức giận bị kiềm hãm. “Chuyện gì?”

“A? Tôi nghĩ nói, ảnh chụp đã muốn chụp xong rồi, không có việc gì nữa thì tôi...”

Nói còn chưa nói xong, Hà Nguyễn Đông cũng xuất hiện ở cửa, cũng nhẹ giọng nói: “Mẹ bảo con đi vào.”

Hoắc Duẩn Đình mắt ghé sang, con người đen dưới thấu kính đảo qua trên người ba hắt, lại ngoảnh mặt đi.

“Hảo hảo cùng mẹ nói chuyện, đừng nói một chút liền phát giận.” Hà Nguyễn Đông nói xong câu này liền đi vào trong phòng.

Biết rõ bà thân thể ốm bệnh nhẹ, hắt cũng nghĩ muốn thu liễm lại. Thế nhưng khi đối mặt, hắt sẽ bị bà lôi nhải niệm liên miên? Sống ở nước ngoài bà cái gì cũng chưa điều tra tường tận, đơn thuần chỉ cần nghe anh rể họ nói một chút liền nhận định hắt không làm việc đảng hoàng.

Cái gì gọi là không làm việc đảng hoàng? Tân tân khổ khổ làm bản kế hoạch lại bị người tức giận xem như giấy cũ, muốn hắt giống cái tam bồi đi phụng dưỡng cái nữ nhân vừa xấu lại béokia thì gọi là làm việc buồn bán?

“Nếu mà ngay cả chuyện này cũng nhẫn chịu không nổi, liền rút về Pháp cho ta! Thực sự mà nghĩ việc gây dựng sự nghiệp cũng đơn giản giống như việc chơi đùa đắp nặn cát, tay trắng xây dựng sự nghiệp không phải ai cũng làm được, không có gia đình chống lưng, chỉ cần có lý tưởng chính là nói cái rầm!”

Không cam lòng! Không cam lòng bị xem nhẹ như vậy! Hoắc Duẫn Đình hít sâu, chỉ sợ ẩn nhẫn lửa giận sẽ như núi lửa bùng nổ càng cháy mãnh liệt.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Một cái ấm áp tay nhỏ bé vươn lại đây, cầm lấy cổ tay hắn. Hoắc Duẫn Đình hướng nguồn nhiệt nhìn lại, chỉ thấy trên mặt Vạn Quý Phi tràn đầy lo lắng, cặp mắt to lấp lánh trong suốt kia, giống như nam châm khiến cho hắn liêu lĩnh đem cô ôm vào ngực.

“Này!” Thành linh bị ôm lấy, Vạn Quý Phi nhẹ giọng dựa.

“Để cho tôi ôm một chút được không? Cũng chỉ một chút thôi.” Trong lời nói chột lóe qua chút bi thương, nghe rất yếu ớt.

Vạn Quý Phi đẩy lòng mềm nhũn, ngừng giây dựa, sửa thành dùng hai tay ôm lại hắn.

“Anh mất hứng?” Cô thật cẩn thận hỏi.

“Àn.” Mặt của hắn ở trên vai của cô cọ cọ, sau một lúc lâu đem cô đẩy ra, đầu vẫn là buông xuống, không nghĩ để cho cô nhìn thấy biểu tình hiện tại chính mình, như vậy có bao nhiêu đáng sợ, hắn cũng biết.

Vạn Quý Phi hai tay ở saungười giao nắm, chưa từ bỏ ý định muốn nhìn lên. “Muốn tôi kể chuyện cười cho anh hay không?”

Hoắc Duẫn Đình nhìn cô liếc mắt một cái, buồn cười. “Nhìn thấy cô đã muốn cười.”

“Thối!” Ý nói cô đáng chê cười sao?

“Tiểu Đình!” Trong phòng truyền đến tiếng gọi, Hoắc Duẫn Đình than nhẹ.

“Tôi đi vào, cô muốn tới gọi sao?”

Vạn Quý Phi lo lắng suy tư, giây tiếp theo đã bị hắn lôi vào nhà.

Từ cửa đi vào chính là đại sảnh, trong phòng trang hoàng cũng không giống nhà của những kẻ có tiền khác xa hoa, một ghế sofa dài làm bằng da màu vàng nhạt đặt ở giữa phòng khách, chùm đèn treo trên đỉnh đầu tinh xảo hình cầu thủy tinh, xem ra rất sáng sửa mới lạ.

Mà mẹ Hoắc Duẫn Đình phải dựa vào ở trên sofa, ba hắn thì đang cầm khăn mặt lau sơ qua.

Hoắc Duẫn Đình an bài công gồi xuống ở một bên, đi thông thả bước đến bên người mẹ mình, chỉ thấy bà sắc mặt tái nhợt, bỗng cảm thấy một trận tự trách, ngay lập tức ngưng mi. “Tình huống như thế nào?”

“Đau đầu giống như bị thứ gì nặng nề đâm vào vậy.” Hà Nguyễn Đông đem khăn mặt nóng dán ở trên mặt cô, nhẹ nhàng chà lau.

“Có uống thuốc giảm đau không?”

“Không chịu uống.”

“Ba có thể nào tùy ý mẹ nói không uống thì sẽ không?” Giọng nói trầm thấp rất nặng mang theo trách cứ thật mạnh.

Vạn Quý Phi nghe vậy thì ngẩn ra, người này như thế nào lại dùng ngữ khí vô lễ như thế nói chuyện với baba?

Lúc này vẫn không lén tiếng, Hoắc Tinh Linh mở mắt ra, chán ghét vẫy vẫy tay, dùng tiếng Trung không quá rõ cất cao giọng nói: “Thuốc là do mẹ nói không ăn, cùng ba con nữa đi kiểm tra hệ cũng không có, con cũng đừng đem cơn tức phát trên người ba!”

Nguyên lai cô biết tiếng Trung, tuy rằng không phải thực chuẩn, người nghe cũng thực cố sức, nhưng Vạn Quý Phi vẫn là sợ hãi than.

“Không uống thuốc, vậy đi bệnh viện xem thử.” Hoắc Duẩn Đình lại buồn giọng đưa ra đề nghị.

Hoắc Tinh Linh đơn giản đem khăn trên mặt kéo, mắt trừng con: “Con không phải phát tính tình thiếu giabỏ đi rồi sao? Còn trở về để ý mẹ làm gì? Mẹ chính là không uống thuốc, để chonó làm cho ta đau đến chết đi? Dù sao ngay cả con đều chê mẹ phiền, mẹ sống còn có cái ý nghĩa gì? Ai nha... Đau!” Bà vội ôm đầu rên rĩ, phần trang điểm trên mặt đã bị trôi không sai biệt lắm, ngũ quan vụn vẹo đủ biết đang phải chịu nỗi đau đớn dày vò ra sao.

“Đừng tức giận, em nhìn xem em kìa...” Hà Nguyễn Đông vội vàng giúp bà xoa xoa thái dương.

“Con đây nhận tội với mẹ, được không?” Hoắc Duẩn Đình vô lực nói.

“Không muốn không muốn! Mẹ sẽ xem xem, con định đem mẹ tức giận đến thế nào!” Bà lấy tư thái gần như lác đẽ tình gây sự la hét: “Mẹ muốn con áy náy! Thống khổ! Mẹ mới không tiếp thục mẹ... Mẹ cái gì tới?” Hoắc Tinh Linh xoay qua hỏi trượng phu.

“Là miếng cơm đi xin.” Hà Nguyễn Đông tính tình tốt trả lời.

“Đúng! Ta mới không cần con cầu xin!”

“Là bố thí!” Hoắc Duẩn Đình nhắm mắt lại, buồn phiền trong nháy mắt không còn sót lại chút gì.

“Con! Bô bô bô bô...” Một chuỗi dài ngôn ngữ nghe không rõ từ trong miệng Hoắc Tinh Linh nhỏ ra, nhìn mặt cô hồng vành tai ửng đỏ, đại khái là thẹn quá thành giận.

Hà Nguyễn Đông không ngừng giúp bà vỗ nhẹ lưng, dùng giọng nói nhẹ nhàng ôn nhu an ủi. “Đừng tức giận, trở về phòng nghỉ, được không?”

Hoắc Tinh Linh không ngờ mất liều mạng như thế lắc đầu, Hoắc Duẩn Đình biết bà có ý định muốn cùng chính mình giằng co, đơn giản trầm mặc không nói, miễn cho bà lại dưng lông.

Vốn định ôm chặt thái độ thờ ơ lạnh nhạt, Vạn Quý Phi, khi nhìn thấy một màn vừa rồi, cảm thấy đột nhiên đồng tình với Hoắc Tinh Linh. Cô đứng dậy đi lùi kéo ống tay áo Hoắc Duẩn Đình, nhỏ giọng nói: “Cần tôi hỗ trợ sao?”

Hoắc Duẩn Đình quay đầu: “Cô có biện pháp?”

“Mát xa huyết vị, có thể giảm bớt đau đớn.”

“Cô?”

“Đương nhiên!” Cô ngẩng đầu lên.

Hoắc Duẩn Đình mỉm cười: “Được rồi, bác sĩ Vạn, xin chờ.”

Hắn đi cùng cha mẹ giải thích một vòng, một lát sau hướng cô ngoắc. Vạn Quý Phi kỳ thật còn chưa có nhiều kinh nghiệm thực tiễn, cho nên khi ánh mắt Hoắc Tinh Linh ẩn chứa hoài nghi dò xét ở trên người cô, thì cô vô cùng khẩn trương đỏ mặt. Một đường đi tới chỗ mẹ Hoắc thì cô đã ổn định cảm xúc lại rồi, bình tĩnh hơn rất nhiều.

Ngón tay trong trắng nhưng lạnh lùng kìm (nén, ấn) ở mép tóc Hoắc Tinh Linh, lại chậm rãi chuyển dời đến thái dương. Trong đầu nhắc lại từng bước tiến hành, cô dựa theo những gì đã được học mà làm, tùy thời khi mạnh khi nhẹ.

Rất nhanh, Hoắc Tinh Linh liền bình tĩnh trở lại, sắc mặt hòa hoãn hơn rất nhiều. Qua 20 phút, tiếng hít thở tinh tế truyền đến, bà đang ngủ.

Vạn Quý Phi dừng lại động tác trên tay, thở sâu một hơi. Tiếp nhận khăn mặt Hoắc Duẩn Đình đưa qua, lau tay.

“Thần kỳ như vậy sao?” Hoắc Duẩn Đình đề nặng giọng tò mò hỏi.

“Àn, chỉ có thể trì hoãn đau đớn tạm thời của dì, lâu dài mà nói, phải nhận trị liệu.”

“Cái gì trị liệu?”

“Trung y có phương pháp trị liệu chứng đau nghiêng đầu tốt nhất chính là châm cứu, kết hợp thêm xoa bóp với mát xa. Như vậy có thể kéo dài chu kỳ phát tác, giảm bớt tần suất phát tác, cho dù có phát tác cũng giảm bớt mức độ đau đớn.”

“Cô?”

Vạn Quý Phi lắc đầu “Tôi còn chưa đạt tới loại kỹ thuật này, nhưng bà nội tôi thực am hiểu.”

Hoắc Duẫn Đình nghĩ nghĩ, trịnh trọng nói: “Cô có thể giúp tôi an bài một chút sao?”

“Ân?”

Hoắc Duẫn Đình đảo mắt. “Không thấy được sao? Tôi đang cầu cạnh quan hệ đi cửa sau đâu.” [TNN: quan hệ gì mà đi cửa sau, vô duyên (Y.Y)]

23. Chương 23

Chịu sự nhờ vả của người ta, Vạn Quý Phi đành phải lập tức gọi điện thoại trưng cầu ý kiến của bà.

Bà nội nhà họ Vạn, Xa Thục Mai đã được tám mươi tuổi rồi, nhưng người dương sinh (?), mặc dù đầu đầy tóc bạc, thể nhưng vẫn như cũ khỏe khoắn. Trong nhà có một phòng khám nhỏ từ xưa, bà dốc hết sức chống đỡ, vẫn có thể xuôi chèo mát mái, sự quyết đoán này so với người trẻ tuổi cao hơn rất nhiều.

Những người có y thuật tốt đều có tính tình kỳ quái, hướng chỉ người sống đến từng tuổi này giống như bà, nhận được không ít vinh dự của một người thầy thuốc trung y. Bà đối với bệnh nhân yêu cầu rất cao.

Đầu tiên phải tuyệt đối phục tùng. Bệnh nhân phải nghe lời của thầy thuốc nói, phải tin tưởng y thuật của bà, trong lòng không thể tồn đọng cho dù chỉ có một chút hoài nghi, bằng không bà thà rằng không nhận.

Thứ hai, bà đối với bệnh nhân nào cũng đều đối xử bình đẳng, đừng hy vọng trong nhà có tiền, liền có thể dùng tiền tài mà làm kiêu.

Từng có vị tự xưng phú hào mà đến, chưa hẹn trước liền xông vào phòng khám, để một cọc tiền ở trên bàn ngay trước mặt bà, yêu cầu bà vì hấn chẩn trị.

Lúc ấy người đợi bên ngoài phòng quá nhiều, Xa Thục Mai cũng không tức giận, bà chính là coi thường sự tồn tại của vị phú hào kia, vẫn như cũ thản nhiên từng bước từng bước xem bệnh cho các bệnh nhân khác.

Không phải ai dùng tiền là có thể thông qua được, Xa Thục Mai xem bệnh cũng là muốn kiếm dùng tiền dùng. Nhưng bà thật sâu hiểu được, năm đó trương phu đem phòng khám này gọi là “Diệu Thủ Đường”, trừ bỏ có ý nghĩa dùng y thuật của mình giúp mọi người, cũng là muốn hưởng tới vẻ đẹp của người làm y ‘diệu thủ mỹ đức’.

Nhà họ Vạn tuy không phải nhà đại phú gì, nhưng cuộc sống cũng không cần phải lo. Người quân tử yêu tài, bà lúc trước đã dạy con cháu câu, tuyệt không thể bởi vì một chút tiền tài mà làm hỏng thanh danh trương phu vất vả gây dựng nên.

Ngày đó thẳng cho đến khi phòng khám tan tành đóng cửa, phú hào kia không được bà liếc mắt một cái, cuối cùng đành phải xám xịt cầm tiền chạy lấy người.

Chuyện này ở trong miệng hàng xóm láng giềng nói chuyện có chút say sưa, rất nhiều người đều biết Xa đại phu phẩm đức cao thượng, cũng không thấy tiền sáng mắt. Mà từ đó về sau, loại người có tiền cao ngạo như thế này cũng trở thành điều tối kỵ nhất của Xa Thục Mai.

Vạn Quý Phi tất nhiên là tương đối hiểu biết bà nội nhà mình, cho nên khi ở trong điện thoại thảo luận lời cô nói cực kỳ cẩn thận, không đem hoàn cảnh gia thế bệnh nhân nói ra, chỉ nói là mẹ của một người bạn của cô, bởi vì nhiều năm bị chứng bệnh đau nghiêng đầu tra tấn, hy vọng có thể trị liệu được chứng bệnh này.

Sau khi nghe xong cô trần thuật, Xa Thục Mai đại khái hiểu được bảy tám phần.

“Trước để cho cô ngủ một hồi, nếu sau khi tỉnh lại vẫn thấy đau đầu không thôi, lập tức đưa tới chẩn trị. Tình huống nghiêm trọng sẽ phải tiến hành châm chích, cháu tốt nhất cùng bệnh nhân đánh tiếng trước để cho cô có sự chuẩn bị về tâm lý.”

Thấy bà nội đồng ý, Vạn Quý Phi giống hệt như vừa mới hoàn thành được nhiệm vụ gian khổ, nặng nề mà thở phào nhẹ nhõm. Đêm lời nói nguyên văn của bà chuyển cáo cho cha con nhà họ Hoắc, Hoắc ba ba trong lòng luôn mãi lo lắng, cuối cùng cũng gật đầu.

Hoắc Tinh Linh vẫn chưa ngủ được bao lâu, nửa giờ sau liền tỉnh lại. Tuy rằng đau đớn có chút hoãn, nhưng tứ chi vẫn như cũ mệt mỏi, sắc mặt tái nhợt.

Cũng không biết Hoắc Duẩn Đình cùng bà câu thông như thế nào, Vạn Quý Phi chỉ nghe đến một đồng điều ngừ từ bọn họ miệng nhỏ ra, sau đó Hoắc Tinh Linh không ngừng mà lắc đầu.

15 phút sau, Hoắc Duẩn Đình thất bại nói: “Bà không chịu đi, bà sợ châm, nói sẽ đau.”

“Ách? Châm cứu không đau, khả năng sẽ như kiến cắn, nhưng tuyệt đối không thể gọi là đau!”

“Có biện pháp nào không?”

“Không có rồi, nếu đương sự không chịu, chúng ta không thể miễn cưỡng. Người nhất gan xứng đáng chịu tội!”

Một câu cuối cùng, Vạn Quý Phi nói đặc biệt dùng sức, tiếng vang cũng đủ lớn để làm cho Hoắc Tinh Linh nghe thấy.

“Nếu bà không đi, tôi cũng đi về nhà đây. Bà nội của tôi kia cũng không phải anh muốn khám liền sẽ chẩn trị, gần đây cũng có phòng bệnh đó, tùy tiện đi.” Nói xong cô đứng lên, đem túi xách lên trên vai, tính bỏ chạy lấy người.

“Cô cứ như vậy mà đi?”

Vạn Quý Phi nháy mắt mấy cái “Nếu không như thế nào? Bà cũng không phải mẹ tôi, tôi cũng không có nghĩa vụ đi cầu cạnh bà.” Nói xong phát tay áo bước đi.

“Chậm đã!” Cất cao tiếng nói đột nhiên phiêu tới, Hoắc Tinh Linh hí mắt, lời nói mau lẹ, thần sắc nghiêm nghị.

“Tiểu nha đầu học người dùng phép khích tướng? Thực cho rằng tôi nghe không hiểu?” Bà đứng lên, đối diện với Vạn Quý Phi, thật lâu sau, mới khinh miệt hừ một tiếng: “Cô nói phương pháp trị liệu có hiệu quả tốt nhất, bằng không, tôi nhất định sẽ hủy đi bằng hiệu nhà cô!”

Không khí thoáng chốc ngưng trệ đông lạnh, Vạn Quý Phi khẽ cắn môi, tuy rằng như vậy giống như thực không lễ phép, nhưng nhìn ra mẹ của hắn là nữ nhân bị làm hư, cho nên bắt đầu mới dùng khổ nhục kế.

Bị bà nói như vậy, Vạn Quý Phi có chút tức giận, cô hận nhất người ta nghi ngờ công hiệu của Trung y.” Chỉ cần dè dặt hợp trị liệu, nhất định sẽ có hiệu quả!”

“Được!”

Hai nữ nhân liền giao kèo như vậy.

Thời điểm cơm chiều nhà họ Vạn thực yên tĩnh, đối lập với sự náo nhiệt vào ban ngày. Cây lan trắng che khuất khoảng trời phía tây, gió nhẹ phất quá, lá cây ‘Sàn sạt’ khe khẽ vang, vì đầu hạ nên mang theo đến vài làn gió mát.

Vạn Quý Phi dẫn theo bang người nhà họ Hoắc đi xuyên qua khoảng sân, đến phòng chờ khám bệnh. Cô đem đèn phòng trong mở ra, bố trí đơn sơ ngay lập tức đập vào mắt khiến cho Hoắc Tinh Linh nhú mi.

Bô bô tiếng Pháp ở bên trong không gian trống trải quanh quẩn, Vạn Quý Phi đại khái đoán được cô nói cái gì, chỉ vì cô ở trong mắt Hoắc Tinh Linh nhìn đến sự không tín nhiệm cùng ghét bỏ.

Phòng khám trang hoàng có chút cũ, không thể so sánh với bệnh viện lớn, nhưng nơi này được quét tước sạch sẽ, cùng với các thiết bị chữa bệnh đều phù hợp tiêu chuẩn, mà kỹ thuật trung y nhà họ Vạn càng làm cho cô cảm thấy tự hào. Cổ tình lại bị người xem nhẹ, cô thực khó chịu.

“Nếu mẹ anh tiếp tục lấy loại tư thái này đến xem bệnh, bà nội tôi nhất định sẽ đuổi thẳng bà đi rang ngoài.” Vạn Quý Phi không hề giận cảnh cáo Hoắc Duẫn Đình.

Hoắc Duẫn Đình vỗ vỗ bả vai của cô, xoay người cùng ba mẹ hắn thăm thì, không đến một hồi Hoắc Tinh Linh liền an tĩnh lại.

Lúc này ngoài phòng có tiếng bước chân, bà nội Xa Thục Mai người chưa tới mà giọng đã vang lên trước. “Tiểu Phi, đưa nha đầu kia, sao trễ như vậy mới đến?”

Vạn Quý Phi nhìn thấy Xa Thục Mai, lập tức chạy qua lôi kéo cánh tay của cô, yếu ớt kêu: “Bà nội.”

“Đứa nhóc này nha, vài tuần lễ cũng chưa trở về, muốn bà nội buồn chết sao.” Xa Thục Mai điểm điểm cái trán của cô, Vạn Quý Phi lập tức nhăn cái mũi lại.

“Nào có? Giống như chim mới có một tuần không trở về.”

“Là là! Chính mình tự đi tính đi, toán học càng học càng kém cỏi. Ăn cơm chưa? Bà bảo mẹ để lại canh đó, ngốc một lát nữa rồi phải uống toàn bộ.”

“Biết biết. Trước đừng nói chuyện này, bà nhanh đi xem bệnh cho người ta đi.” Vạn Quý Phi nói xong kéo Xa Thục Mai đi qua.

Xa Thục Mai mắt nhìn thấy Hoắc Duẫn Đình bên kia, chợt ngẩn ra.

“Di? Là bạn bè nước ngoài?” Hoắc Tinh Linh là một trong số ít người Trung Quốc mang đặc thù của người ngoại quốc đặc biệt rõ ràng.

“Dạ, cho nên bà nội phải dùng kỹ thuật của mình để cho bạn bè nước ngoài cảm phục.”

“Cũng chỉ được cái miệng giỏi ngon nói ngọt mà thôi.” Xa Thục Mai nhìn cháu gái liếc mắt một cái, tươi cười đi tới trước mặt bọn họ.

Sau khi làm quen chào hỏi, Xa Thục Mai đối với Hoắc Tinh Linh vẫy tay, sau đó hai người vào phòng. Cha con nhà họ Hoắc vốn định theo vào, Vạn Quý Phi đúng lúc đem Hoắc Duẫn Đình giữ chặt.

“Bà nội tôi thời điểm chẩn bệnh không thích có những người khác ở đây.”

Hà Nguyễn Đông tỏ vẻ lý giải, vì thế ngoan ngoãn ngồi ở đợi ở khu khám bệnh, thông qua cửa sổ thủy tinh trong phòng không ngừng mà nhìn xung quanh, ý đồ từ dưới khe hở giữa tấm rèm cửa sổ nhìn xem đến tột cùng là như thế nào.

Vạn Quý Phi huých khuỷu tay Hoắc Duẫn Đình, nhỏ giọng hỏi: “Này, anh vừa rồi là nói như thế nào thuyết phục mẹ anh vậy?”

“Khi nào?”

“Ai nha, chính là khi mẹ anh bước vào, lúc đó vẻ mặt có chút ghét bỏ.”

“Bà có ghét bỏ sao?” Hoắc Duẫn Đình vuốt cằm, khi nhận được cái quyền đầu đe dọa của cô, mới hơi lộ ra tươi cười. “Tôi cùng bà nói, cửa hiệu rượu nhà chúng tôi lịch sử cũng đã lâu gần như tàn cũ, nhưng chúng ta những rượu đem ra thị trường, người người nghe danh lưu khắp thế giới. Bà nghĩ nghĩ, liền tiêu tan.”

“Phốc. Cho nên cũng là anh thật hiểu rõ mẹ anh sao?”

“Àn. Tuy rằng mẹ tôi có đôi khi tính tình rất xấu, nhưng cá tính bà là người có tình, vẫn biết giảng đạo lý. Cho nên, cô có thể đem kim đâm trên người thu lại đi.”

“Tôi khi nào thì có thứ đó chứ?” Vạn Quý Phi phẫn nộ phản bác.

“Còn nói không có? Bác sĩ Vạn giống như con nhím nhỏ, làm cho người ta nhìn thấy mà sợ.”

Vạn Quý Phi dậm chân: “Không có không có! Anh vu tội cho tôi, tôi rõ ràng là người xinh đẹp dễ thân thiết như vậy!”

Hoắc Duẩn Đình nhún nhún vai, cười mà không nói. Vạn Quý Phi tà tà trừng mắt nhìn hắn, người này một tay để trong túi quần, khoe miệng gọi lên độ cong nhợt nhạt, vẻ mặt lười nhác, nhìn xem bộ dạng nghiêng răng của cô, quả thật làm cho cô muốn nhảy qua cắn mấy ngụm.

So với tình hình bên ngoài bắt đầu giằng co, trong phòng yên tĩnh hơn. Hoắc Tinh Linh nằm ở trên giường bệnh, nhận sự an bài từng chút từng chút một của Xa Thục Mai.

“Đau đầu đã bao lâu?”

“Àn, ắt hẳn mười mấy năm rồi.” Hoắc Tinh Linh ngưng mi, cảm giác được ngón tay của đối phương từ trên đầu cô hướng tới các địa phương khác nhẹ nhàng nắm bắt, đến chỗ nào, chỗ ấy lưu lại một trận đau âm ỉ.
”Ai nha, đau!”

“Cổ của cô thực cứng, khí huyết tắc nghẽn, cho nên mới bị đau đầu.” Xa Thục Mai một tay chống cằm, ngón tay của cô nâng lên, để thuận lợi cho ngón cái cùng ngón trỏ bàn tay kia đèp không ngừng.

“Thật sự đau, nhẹ chút.” Hoắc Tinh Linh lại dùng tiếng Trung không quá lưu loát, nghe răng trợn mắt kêu gọi.

“Nhắm mắt lại, thả lỏng!” Xa Thục Mai nói xong chuyển hoàn độ mạnh yếu, bắt đầu ở trên huyệt vị nhẹ nhàng xoa ấn. Lúc này thật thoải mái khiến cho người ta muốn thở dài.

Một lát sau, Xa Thục Mai đem một cái gối đầu kê vào dưới cổ của cô, khiến cho gáy bộ ngã ra sau. Sau đó lấy ngón trỏ cùng ngón giữa tay trái đem nhũ khóa lại rồi đột ngột tay chuyển từ trước gáy kéo một đường mạch tiền huyệt ra sườn ngoài, lấy kim châm ra, tiêu độc sau đó thần không biết quỷ không hay đâm vào.

Mấy chỗ sau bị châm xong khiến cho Hoắc Tinh Linh ngay lập tức cảm thấy tê dại sưng đau, cô mở mắt ra, tay không tự giác hướng tới cổ sở, mới phát hiện có thêm cái gì đó.

“Chớ có sờ cũng đừng nhúc nhích! Phải giữ kim châm từ 20 đến 30 phút!”

Hoắc Tinh Linh bị sự uy nghiêm của bà trấn áp, ngay lập tức dừng tay. Cảm giác đau đớn dần dần biến mất, không thể tưởng tượng được lão nhân này thủ pháp vô cùng thuần thực làm cho cô mất đi cảnh giác, hơn nữa phương pháp này so với uống thuốc giảm đau càng có hiệu quả tốt hơn rất nhiều.

Hơn nửa giờ sau, cửa phòng rốt cục cũng mở ra, Hoắc Tinh Linh vuốt cổ đi ra.

“Tốt lắm sao?” Hà Nguyễn Đông vươn tay nhận người.

Hoắc Tinh Linh gật gù: “Thật sự không đau.”

Lúc này Xa Thục Mai cầm mấy bao thuốc Đông y đi ra “Tôi kê một chút thuốc Đông y, phối hợp uống. Về phần châm cứu, mỗi ngày làm một lần, bảy ngày làm một đợt trị liệu. Tốt nhất có thể làm ba đợt trị liệu, mới có thể ổn định, bệnh tình sẽ không còn phát tác.”

“Ách? Phải lâu như vậy sao? Nhưng là, chúng tôi vài ngày nữa sẽ trở Pháp.” Hoắc Tinh Linh khó xử nói.

“Nếu thật sự muốn chữa bệnh, mẹ liền ở tại chỗ này một thời gian đi.” Hoắc Duẩn Đình nhận thuốc Đông y, thanh toán tiền liền nói lời cảm tạ.

Tiến bước ba người nhà họ Hoắc, Vạn Quý Phi đóng cửa lại, xoay người chỉ thấy bà nội ôm ngực đứng ở phía sau.

“Làm sao vậy ạ?”

“Hừ hừ, thành thật trả lời mau, nam nhân kia với cháu có cái quan hệ gì?”

“Cái gì... Cái quan hệ gì? Cũng chỉ là bạn sao?” Vạn Quý Phi cũng không biết vì sao, thế nhưng bị cả lăm, rất giống như chính mình đang nói dối.

Xa Thục Mai nheo mắt lại: “Thật sự chỉ là bạn?”

“Đúng đúng. Ai nha thật sự đối chết mất, cháu đi ăn cơm!” Nói xong nhanh như chớp bỏ chạy, chỉ lưu lại một mình Xa Thục Mai cùng với ánh mắt tìm tòi nghiên cứu.

24. Chương 24

“Mẹ tôi buổi tối đến nhà cô trị liệu.”

“Châm cứu hiệu quả không sai, trong nhà cũng đã yên ả hơn rất nhiều.”

“Bà hiện tại đối với bệnh nhà cô thế nhưng rất sùng bái nha.”

“Bác sĩ Vạn nói bà ít nhất phải nhận ba đợt trị liệu, sau khi xem xong tình huống thực tế rồi mới có thể xác định tiếp.”

Buổi tối vài ngày nay đều nhận được tin nhắn của Hoắc Duẩn Đình, báo lại tình huống trị liệu của mẹ hắn. Đây là hiện tượng tốt, bởi vì đến giúp người, bà nội cô được người tin tưởng, hai bên thuận lợi, Vạn Quý Phi cảm giác được an ủi sâu sắc.

Tối thứ năm, khi nghe thấy di động truyền đến ‘Cô lô’ một tiếng, cô cao hứng lập tức đi xem. Kết quả người gửi tin lại là Tiểu Hà, hắn nói chính mình đang ở trong bệnh viện tăng ca, thực trống rỗng, rất hoài niệm khoảng thời gian cùng cô ngồi ở cửa hàng uống đồ lạnh.

Đối với chuyện gần đây trao đổi tin tức cùng với loại ái muội không rõ này, Vạn Quý Phi cảm thấy khó xử không biết phải ứng xử như thế nào. Ý đồ của hắn càng ngày càng rõ ràng, cô lại càng cảm thấy sợ hãi.

Tựa như một quả khinh khí cầu, không ngừng bơm hơi, mắt thấy nó sắp nổ mạnh, cái loại cảm giác sợ hãi cùng bất an này, làm cho lòng cô rất e ngại thêm chút sợ hãi, cho nên rất nhiều lần cô ngay cả tin nhắn cũng không hồi âm.

Hắn thường xuyên đề cập với cô chuyện cuối tuần đi lên núi, Vạn Quý Phi vốn định cự tuyệt, nhưng Thiệu Mẫn đã đáp ứng Tiểu Hắc rồi, thế nên bắt buộc cô nhất định cũng phải tham gia.

Rất muốn tìm người tâm sự, đáng tiếc gần đây đường dây điện thoại Hoắc Duẩn Đình vẫn bận. Cho đến khi đi ngủ di động lại vang lên, buổi sáng ngày hôm sau tỉnh lại, Vạn Quý Phi phát hiện trong tay mình còn nắm điện thoại.

Bởi vì mai là ngày một tháng năm, cho nên ngày cuối tuần này đặc biệt trôi qua nhanh. Ngày mai đi leo núi, Vạn Quý Phi không có về nhà. Vẫn như cũ cả ngày không có tin tức của hắn, tâm tình cô suy sụp đi mấy phần.

Sáng thứ bảy, sáng tinh mơ cô đã bị Thiệu Mẫn đánh thức.

“Trời vừa mới sáng, không cần gấp như vậy đi?” Cô mệt mỏi xoa xoa mắt, đầu còn hỗn độn mông lung không rõ.

“Xuất phát sớm không khí mới tươi mát, hơn nữa đúng giờ xe phải chạy. Hôm nay nha, sẽ có kinh hỉ ngoài ý muốn. Hắc!” Thiệu Mẫn thần bí hề hề hi hi cười.

Vạn Quý Phi lơ đãng, cảm giác giống như quả dưa chuột động thân rời giường, đánh răng rửa mặt chải đầu.

Sau khi ăn qua bữa sáng, tinh thần Vạn Quý Phi vẫn là bị vây trong trạng thái héo úa, Thiệu Mẫn cuối cùng chịu không nổi đập lưng cô một phát.

“Có tinh thần một chút! Đừng để Tiểu sư huynh nhìn thấy bộ dạng giống hệt như quỷ này của cậu!”

“Đừng có đề cập tới Tiểu sư huynh nữa? Tổ kỳ thật không muốn đi.” Cô ngáp liên tục nói.

Thiệu Mẫn kinh hãi: “Visao? Cậu không phải vẫn thích Tiểu sư huynh hay sao?”

“Tớ thấy cũng không hợp ý nhau, dù sao... Tớ hiện tại cảm thấy có điểm sợ hắn.”

“Không thể nào? Hôm nay còn...” Thiệu Mẫn muốn nói lại thôi, cuối cùng cái gì cũng chưa nói.

Thời điểm theo chân bệnh nhân ra ngoài hội hợp, điện thoại Vạn Quý Phi vang lên. Cô nhìn thử màn hình, không nói hai lời liền ấn phím trò chuyện.

“Vạn Quý Phi...” Nam âm quen thuộc từ đường dây bên kia truyền, nhất thời làm cho cô tâm hoa nộ phóng*.

*Tâm hoa nộ phóng: như mở cờ trong bụng

“Sớm như vậy gọi tới làm gì?” Trong giọng nói có loại đắc ý cùng làm cản khó có thể che giấu.

“Cô hôm nay có phải được nghỉ hay không?”

“Đúng rồi? Vậy thì sao?” Biết rõ còn cố hỏi.

“Tôi đang ở cửa nam trường học của cô.” Lại không nói một tiếng chạy tới. Hừ!

“Nhưng là hôm nay tôi không rảnh, muốn đi leo núi!” Cô tỏ vẻ mà nói.

“Leo núi?”

“Đúng! Cho nên hôm nay tôi không đến rửa toilet anh!” Không thể mỗi lần đều phải thuận theo ý của hắn, như vậy có vẻ cô không có cốt khí cho lắm!

“Có thể gặp mặt tôi trước đã hay không?” Hắn giọng bình tĩnh hỏi.

“Vạn tiểu Phi, Tiểu sư huynh bọn họ đến!” Thanh âm Thiệu Mẫn ở đằng trước gọi, Vạn Quý Phi chần chờ vài giây, quyết định hạ quyết tâm.

“Không thể, chúng tôi phải xuất phát rồi, bye bye.” Nói xong quyết đoán cúp máy.

Mỗi ngày tùy ý nhả tin, ngay sau đó lại biến mất không thấy tăm hơi. Luôn nói đến là đến, đến đây liền cường ngạnh muốn cô bồi. Cô cũng không phải con chó nhỏ hắn dưỡng, mặc hắn hô gọi đến thì đến, bảo đi thì đi.

Điện thoại lại vang mấy lần, Vạn Quý Phi cuối cùng đem pin lấy ra, chặt đứt nỗi phiền nhiễu trong lòng.

Leo núi là môn cần thể lực sống, một nhóm bảy tám người vừa nói vừa cười chậm rì rì đi lên. Nhưng nếu có ánh mắt thủy chung không ngừng mà đuổi theo người, vậy khỏi cần bàn tới cái gì khác.

Gia tăng cước bộ đi đến giữa sườn núi, Vạn Quý Phi vô lực, dừng lại thở hổn hển. Thành lĩnh một chainước đưa qua, cô ngay lập tức quay đầu, không báo trước rơi vào ánh mắt thâm thúy của Tiểu Hà.

“Em đừng đi nhanh như vậy, nếu không còn chưa tới đỉnh núi sẽ té xỉu.”

“Nga... Nga.” Cô tiếp nhận chai nước sau đó ngượng ngùng cúi đầu, trong lòng than thở vẫn là không thể tránh thoát nha.

“Kỳ thật... Anh có phải khiến cho em cảm thấy thực phiền hay không?”

“Ách? Không không không!” Vạn Quý Phi mãnh liệt ngẩng đầu, xấu hổ cười.

“Lần trước sau khi ăn cơm những lời anh nói ra lúc ấy, sau khi trở về anh nghĩ thật lâu, ngày đó anh không nên...”

“A a! Thiệu Mẫn các người lên đây!” Vạn Quý Phi đột nhiên chỉ hướng phía đằng sau hắn, nhất thời đánh gãy lời của hắn. Cô vội vàng lướt qua hắn, hướng vượt qua đến đoàn người chạy đi.

Nguy hiểm thật! Sư huynh rốt cuộc muốn nói cái gì? Sẽ không là muốn thổ lộ đi? Vạn nhất hắn nói thích cô, cô như thế nào cự tuyệt?

Đột nhiên ý tưởng này tới làm cho cô kinh ngạc đến ngây người. Vì sao phải cự tuyệt? Trước kia không phải mỗi ngày khát vọng việc này phát sinh sao? Hôm nay như thế nào phản ứng đầu tiên nghĩ đến lại là cự tuyệt? Vạn Quý Phi ôm ngực, bị ý nghĩ của chính mình khiếp sợ.

Xét thấy trong đầu một mảnh hỗn loạn, Vạn Quý Phi đành phải gắt gao kề cận Thiệu Mẫn, để phòng ngừa lại chịu kích thích.

Đến đỉnh núi, là thời gian tự do hoạt động. Thiệu Mẫn đem Vạn Quý Phi kéo đến một bên, lặng lẽ hỏi: “Vừa rồi Tiểu sư huynh có phải đối với cậu thổ lộ?”

“Không... Không có?” Hắc cần bản còn không có cơ hội nói ra thì cô đã bỏ chạy. “Không đạo lý, cơ hội tốt như vậy nha!”

“Cậu nói cái gì?” Giống như cô ấy đã biết nội tình.

Thiệu Mẫn gục đầu: “Trư, Tiểu sư huynh thích cậu nha, toàn thế giới mọi người đã biết.”

“Không... Không thể nào.” Tuy rằng ẩn ẩn đoán được, nhưng Vạn Quý Phi còn có chút khó có thể tin.

“Như thế nào sẽ không? Người ta mỗi ngày gửi tin nhắn cho cậu là để theo cậu đùa giỡn sao? Tổ nghetiểu Hắc nói, Tiểu sư huynh lần này đến leo núi là chuẩn bị thổ lộ tình cảm, bằng không tớ làm sao cũng rần kéo cậu tới?”

“...” Nguyên lai cô ấy là đồng phạm.

“Ai nha, cậu là làm sao vậy? Lúc trước thậm chí muốn người ta chết đi sống lại, hiện tại hắc thích cậu, cậu lại không được tự nhiên đòi mạng!” Thiệu Mẫn gõ đầu cô, một bộ dáng chỉ tiếc trên sắt không thành thép.

“Tớ...”

“Đừng nói với tớ, cậu thay lòng đổi dạ!”

“Cái gì?”

“Đừng cho là tớ không biết, mỗi buổi tối đối với di động meo meo cười, có phải hay không thích thượng người họ Hoắc kia?”

“Nào có?” Vạn Quý Phi ló miệng kêu gọi.

“Còn phủ nhận! Thế cậu giải thích như thế nào, vì sao tránh mặt Tiểu sư huynh?”

“Tớ không có! Không có không có có được hay không!” Kêu vài tiếng ‘không có’ phản bác, Vạn Quý Phi đã không phân rõ mình phủ nhận việc tránh mặt Tiểu Hà, hay là phủ nhận việc không thích Hoắc Duẩn Đình.

“Vạn tiểu Phi, hỏi lòng cậu đi, rốt cuộc muốn như thế nào! Suy nghĩ cho rõ ràng, miễn cho tương lai hối hận!”

Thiệu Mẫn sau khi nói xong liền rời đi, Vạn Quý Phi tâm trạng hoảng hốt. Xa xa thấy Tiểu Hà định lại đây, cô vội vàng giơ bình nước trong tay lên làm bộ uống xong, lại lặng lẽ di động, né tránh hắc tới gần. Đợi đến khi nhìn thấy hắc cùng người khác nói chuyện, cô mới âm thầm vỗ ngực thở phào một hơi.

Lời của Thiệu Mẫn không ngừng mà lặp lại ở trong đầu, cô nhìn bầu trời xanh lam, trong mắt cũng là một mảnh trắng xóa. Gặp quỷ! Lấy di động ra muốn xem giờ, mới quên đã tắt máy. Khởi động máy tiếng chuông ngân vang, lúc này màn hình hiện thị đã là mười hai giờ kém.

Sau một lúc lâu, thanh âm ‘tít tít tít’ vang lên không ngừng, cô nhìn nhìn cơ hồ một hàng dài đều là tin nhắn của Hoắc Duẩn Đình gửi đến, trong đó còn kèm theo một cái tin nhắn: cô đã tắt máy!

Trong lòng chợt khiếp vía, cô giơ điện thoại do dự muốn gọi lại hay không, kết quả thiếu chút nữa bị tiếng chuông như thiên lôi dọa ột phen hoảng sợ.

“Cô ở nơi nào?” Mới chuyển máy, tạp âm âm trầm thuộc về hắc làm cho cô không hiểu sao cả người run rẩy.

“Muốn... Ai cần anh lo?” Cô vì sao phải sợ? Hắc cũng không phải là gì của cô?

“Vạn Quý Phi, đừng khảo nghiệm tính nhẫn nại của tôi! Tôi tìm cô là có chính sự!” Hắc rống to.

“Cái gì... Chuyện gì?” Cô bị sự lo lắng của hắc dọa ngốc, chỉ vì chưa bao giờ gặp qua hắc không khống chế được như vậy.

“Trước nói cho tôi biết, cô ở đâu?”

“Ở đỉnh núi Bạch Vân*.”

*Núi Bạch Vân (, Hán Việt: Bạch Vân sơn) là dãy núi nằm ở phía Bắc thành phố Quảng Châu, gồm 30 ngọn núi tạo thành, phía đông - tây dài 4,5km, phía bắc - nam dài 9,7km, tổng diện tích 28km². Ngọn núi

chính là ngọn núi Ma Tinh nằm ở giữa, cao 372,8m. Đây là nơi lí tưởng nhất để ngắm toàn cảnh thành phố Quảng Châu mộng mơ từ trên cao.

Đỉnh núi Bạch Vân

“Tôi đã đến rồi, cô lập tức xuống núi!”

Hắn ra lệnh một tiếng liền dập máy, Vạn Quý Phi nhìn điện thoại, bị hù cho sững sốt một phen. Hắn làm sao có thể đến nhanh như thế chứ? Là đoán được cô ở đây sao?

Báo cho Thiệu Mẫn cô phải đi trước, kết quả lại bị cô ấy khinh bỉ.

“Có phải họ Hoắc kia tìm cậu hay không?”

“...” Vạn Quý Phi siết tay vào nhau, không dám trả lời.

“Mỗi lần đều như vậy, chính cậu có tính qua hay không, bị hắn gọi đi mấy lần rồi?”

“Hắn nói có chuyện gấp...” Thanh âm trả lời đủ thấp khiến người ta không thể nghe thấy.

“Tuy rằng tớ chưa thấy qua người kia, còn từng có một lần cảm thấy hắn thực mạnh. Nhưng từ các loại hành vi của cậu, tớ xác định: Vạn tiểu Phi, cậu rõ ràng chính là cái kẻ thích ngược! Tớ bị ai thay cậu!” Thiệu Mẫn một bên vừa niệm một bên lấy tay đánh cái chữ thập.

Vạn Quý Phi trên trán bay đầy đường hắc tuyến: có nghiêm trọng như vậy sao?

Rời đi nhóm người, một đường cũ theo xuống núi. Đi ước chừng được 10 phút, Tiểu Hà thở hổn hển vì vù vù đuổi theo phía sau.

“Anh thiếu chút nữa không biết em phải đi.”

“Ha ha, đúng... Trong nhà có việc gấp.” Lấp bắp trả lời xong, hai người không nói lời nào nữa.

Bởi vì hắn tới gần, Vạn Quý Phi cơ hồ là chạy chậm xuống núi. Hai người một trước một sau, anh đuổi tới trốn.

Sắp đến chân núi, Tiểu Hà quyết định không đuổi theo nữa. Hắn cách một khoảng cách rộng hô lớn: “Anh có phải đã muộn rồi hay không?”

Vạn Quý Phi nghe thấy hắn nói dừng cước bộ, quay đầu nhìn lại.

“Lần trước thời điểm anh trai em mời anh ăn cơm, anh đã nghĩ cô gái này điều kiện rất tốt, không phải làng người mà anh có thể treo cao. Anh đoán, anh em có dụng ý cũng chính là như thế.”

Thần sắc đau thương của hắn, bất chợt Vạn Quý Phi nhìn thấy hai chữ bị thương ở trong ánh mắt kia, cảm thấy có chút không đành lòng.

“Anh... anh hiểu lắm.”

“Anh đã nghĩ qua phải rồi ả em, nhưng là... Anh làm không được!” Tiểu Hà vừa nói đã tiếp cận tới gần. Hắn chậm rãi hướng cô đến gần, ánh mắt thủy chung chưa dời khỏi trên người cô.

“Anh biết người em thích là anh, trước kia, anh cuối cùng có thể cảm nhận được cái nhìn chăm chú của em. Có thể nhận được ưu ái của em, lòng anh âm thầm cao hứng. Nhưng là em có biết không? Anh thích em, từ thật lâu thật lâu trước kia... Liên thích em.”

Thái dương ở phía sau hắn hắt thành cái bóng trắng chiếu lại đây, người con trai trong mộng dưới ánh mặt trời tỏa sáng kia đang đứng ở đối diện cô thổ lộ, Vạn Quý Phi cảm thấy thực không phải là sự thực.

Hắn biết cô thâm mến, thế nhưng vẫn không vạch trần. Mà ở lúc khi mà cô đã không còn có loại cảm giác này nữa, lại nói cho cô biết rằng, hắn cũng thích cô. Đây... Thật hỗn loạn, thật cáu kỉnh.

“Vạn Quý Phi” Khi hắn đến gần cô, tình thâm kêu tên của cô.

Vạn Quý Phi chậm rãi gồng đầu, bóng người trước mắt chợt lóe, một giây sau đã bị hất ôm vào trong ngực. Tiếng tim đập quy luật san bằng, nhiệt độ cơ thể xa lạ trong trẻo như lạnh lòng, làm cho cô kinh hô: “Buông... Buông ra!”

Cô liều mạng giãy dụa, trong lòng vừa vội lại loạn. Nhưng là hất gắt gao dùng lực hai tay, một chút cũng không có ý định buông, miệng nôn nóng quát to: “Vạn Quý Phi, anh nghĩ muốn cùng một chỗ với em!”

“Anh buông ra! Tôi không cần...”

Lời còn chưa nói xong, Vạn Quý Phi đã bị người nào đó kéo về đằng sau. Hơi thở nam tính quen thuộc ngấm điện đánh tới, ngay sau đó nam âm kia phát ra mang theo nồng đậm hàn khí lạnh lùng vang lên: “Thời điểm một cô gái nói không thể, cậu thể nhưng cường ngạnh sẽ chỉ làm cho cô ấy càng chán ghét mà thôi!”

Tiểu: Tổ chẳng thấy ghét bạn Tiểu Hà chút nào, chỉ thấy bạn ấy thật xấu số thôi à nha. Rõ khổ, cái này người ta gọi là “Theo tình tình phớt, phớt tình tình theo.”

Haiz~ 1 mặc niệm cho bạn Hà! Bi ai, rõ là bi ai! Sao cùng một họ mà đường tình vơi vơi thế này ta, chắc tại bạn Tiểu Nại lấy hết điểm phúc của bạn này rồi! ^^

25. Chương 25

Thời điểm Vạn Quý Phi học tiểu học năm lớp sáu, có một lần thực mê đắm búp bê Barbie. Mỗi ngày sau khi đến giờ tan học liền ghé qua cửa hàng bán đồ chơi kia, cô thói quen đứng lại đứng ở trước tủ kính trưng bày thủy tinh, si ngốc ngốc nhìn. Cái đôi mắt to, mái tóc dài của con búp bê thật xinh đẹp và quý phái, cô xuyên qua lớp kính thủy tinh lạnh như băng chạm đến, biểu đạt sự khát vọng của bản thân đối với nó.

Nghỉ hè năm ấy, vào kỳ thi lên trung học, cũng ngoài ý muốn nhận được một phần thưởng chính là một con búp bê Barbie. Chính là, khi món đồ chơi mà trước đó vô cùng tha thiết ước mơ được ôm ở trong lòng, trong phút chốc vốn dĩ cảm giác mãnh liệt yêu thích liền trở nên vô vị. Nó sẽ không nói, cũng sẽ không bởi cô chơi đùa, cô cả ngày trừng mắt nhìn món đồ chơi, suy nghĩ lúc trước vì sao lại thích nó như vậy? Có phải là cô đem nó nghĩ quá tốt đẹp rồi?

Đối với Tiểu Hà, Vạn Quý Phi cũng có cảm giác giống như món đồ chơi nhìn thấy năm đó. Kỳ thật thâm mê cũng chỉ là chuyện như vậy, khi có được rồi thì hết thấy đều trở nên không giống với.

“Còn ở đó lè mề chậm chạp cái gì? Nếu cảm thấy hối hận có thể lập tức chạy trở về đi!”

Người đi ở phía trước hét lớn một tiếng, Vạn Quý Phi mếu máo, nhắm mắt đuối kịp. Đều do cô vừa mới này kêu thảm thiết giống như bị người cường bạo, cho nên tên kia mới phản ứng quá như vậy.

Vừa rồi hất tùm cổ áo Tiểu Hà, mấy lần giống như định đem đối phương ăn sống nuốt tươi, cô sợ có chuyện xung đột, vội vàng đem hất lui đi.

Sự phẫn nộ của hân làm nhột khiến cho cô sợ hãi, thậm chí khi nhìn thấy Tiểu Hà bị hung lui về phía sau mấy bước, lòng cô thể nhưng lại có chút không đành lòng. Sư huynh không sai, hân thổ lộ bị cự tuyệt cũng đủ đáng thương.

Sau khi lên xe, Hoắc Duẫn Đình vẫn duy trì khuôn mặt lạnh băng không nói lời nào.

“Anh...” Vạn Quý Phi vừa mới mở miệng, lập tức nhận được cái trừng hung hăng của hân. Được rồi, cô không nên tắt máy, không nên khi hân gọi đến lại không xuất hiện. Có chút chột dạ, vụng trộm nhìn sang hân, đôi môi mím chặt chẽ cứng ngắc, bình thường vô lại thế nhưng giờ cô cảm thấy hân mờ mịt không rõ.

Cô khép nép nói: “Anh à, tôi có cái chuyện chính sự gì vậy?”

Vẫn như cũ không được đáp lại, Vạn Quý Phi ngượng ngùng chà chà xát xát hai cánh tay, đơn giản đem miệng khép lại.

Xe một đường nhanh chóng hướng tới thành phố M chạy đi, Vạn Quý Phi nhàm chán nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ, một lúc lâu sau đầu liền dựa vào cạnh cửa đang ngủ.

Phát hiện cô giống như duy trì tư thế vẫn không nhúc nhích, Hoắc Duẫn Đình chồm qua tay phải nhẹ nhàng kéo kéo, thân thể của cô lập tức đổ xuống, đầu mềm ngã vào thành tựa ghế ngồi.

Thực phục cô, Hoắc Duẫn Đình đột nhiên cảm thấy chính mình tức giận quả thực vô vị. Từ sau khi cô tắt máy, hẳn ít nhất gọi mấy chục cuộc điện thoại. Tìm không thấy người, hẳn bắt đầu cân nhắc cô rốt cuộc đi lên núi nào. Thành phố G là nơi có ngọn núi Bạch mây trắng lượn lờ nổi danh nhất, hẳn lái xe một đường chạy thẳng tới đó, liền biết mình thật sự là đoán đúng rồi. Mới xuống xe, liền nhìn thấy tình cảnh cô bị đối tượng trong lòng ôm lấy. Một khắc kia, nhịp tim của hắn cơ hồ ngừng đập.

Cô bị người đoạt đi, ý niệm này trong đầu nháy mắt dâng trào lên! Cho nên hắn giận! Khi cô giẫy dụa nói “Không cần”, Tiểu Hà vẫn đang không chịu buông tay, hắn bạo phát muốn xông lên đánh người!

Là cô đem hắn mạnh mẽ kéo đi, hoàn toàn không đem chuyện đã bị xâm phạm để trong đầu. Biết cô thích nam nhân kia, có lẽ vừa rồi chính là dực nghênh hoàn cự*? Ý tưởng này làm cho tâm tình của hắn rất khó bình tĩnh lại được. Nếu không phải có chuyện trọng yếu phải làm, hắn tuyệt đối sẽ liều lĩnh đem cô áp đảo.

*Dực nghênh hoàn cự: muốn đón nhận nhưng còn kháng cự.

Volvo lấy một tư thái ápsát dừng lại, lớp xe cùng mặt đất ma sát thanh âm thắng gấp khiến cho Vạn Quý Phi giật mình. Xe dịch chuyển vòng ngõ, mới phát hiện đã trở lại nhà cô ở thành phố M, hắn thậm chí không dừng lại để đi dùng cơm trưa.

“Anh...”

“Vạn Quý Phi.” Hắn hít vào một hơi thật sâu, chậm rãi quay đầu. Từ trong mắt cô, hắn đọc được nghi hoặc. Hắn nhắm hai mắt, vài giây sau lại mở ra. Sự thật trước sau đều phải đối mặt.

“Tối hôm qua, bà nội cô đuổi mẹ tôi ra khỏi phòng khám nhà cô.”

“A?” Nhìn cái miệng của hắn mở ra khép vào, cô cứ ngỡ như mình nằm mộng, giống như hắn xuất hiện trong đêm trò chuyện.

“Tôi nói là, mẹ tôi... Bị bà nội cô đuổi đi ra ngoài, bà nội cô nói rõ ràng rằng, sẽ không trị liệu lại ẹ tôi.”

Hắn đem câu kia nói lại từng từ từng chữ một lần, nhưng Vạn Quý Phi vẫn là nghe không rõ.

“Bà nội tôi... Đuổi mẹ anh đi? Vì sao?”

“Bởi vì...”

Hắn đơn giản nói rõ ràng những chỗ quan trọng, Vạn Quý Phi càng nghe ánh mắt mở càng lớn. Ở tại giây phút kia khi hắn dừng lại, cô dùng ánh mắt không thể tin tưởng nhìn hắn. Cuối cùng, cô cái gì cũng chưa nói, nhanh chóng mở cửa ra lao xuống xe, trong chớp mắt liền chạy vào phòng.

Hoắc Duẫn Đình đập một quyền thật mạnh trên tay lái, loa thanh bên nhon ở trên ngã tư đường vào giữa trưa kêu réo đặc biệt chói tai. Hắn cầm tay lái, im lặng đậu ở bên đường trong lòng mơ hồ sợ hãi. Cô có thể hay không, bởi vậy mà không còn để ý đến hắn?

Thời gian nghỉ giữa trưa, trong phòng nhà họ Vạn một mảnh yên tĩnh. Đã xảy ra loại sự tình này, bà nội thế nhưng chưa nói với cô, tối hôm qua khi gọi điện nói chuyện, còn cười kêu cô hôm nay trở về sớm một chút. Vạn Quý Phi cảm thấy rất khó xử, bệnh nhân nhà họ Hoắc gia này là do cô giật dây, bị khuất nhục (áp bức và lăng nhục), bà nội một chút ý tứ trách cứ cô cũng đều không có.

Vạn Quý Phi ném ba lô, yên lặng lên lầu hai. Phòng cuối hành lang chính là của bà, cô đi đến trước cửa, nhẹ nhàng gõ vài cái.

“Cửa không có khóa.” Xa Thục Mai thanh âm từ trong phòng từ từ truyền ra, Vạn Quý Phi xoay cửa mở ra, thấy bà nội nằm ở trên giường.

“Di? Nha đầu cháu đã trở lại?” Nhìn đến cháu gái, Xa Thục Mai trên mặt sưng sốt, lập tức cười ngời dậy.

“Ân.” Vạn Quý Phi đi đến ghé dựa bên giường ngồi xuống, hai tay nắm quyền đầu bất an đặt ở trên đầu gối, ánh mắt hướng về mặt, giống ở sám hồi.

“Làm sao vậy? Rầu rĩ không vui?”

Một giọt, hai giọt. Dòng nước mắt ‘Phốc phốc’ từ từ rơi xuống. Xa Thục Mai nhìn thấy mà kinh hãi: “Nhà đầu, ai khi dễ cháu?”

Vạn Quý Phi bỏ nhào vào trên người Xa Thục Mai, khóc kêu: “Bà nội thực xin lỗi! Đều là do cháu, khiến cho bà chịu khuất nhục!”

Xa Thục Mai lập tức liền hiểu được, vuốt ve mái tóc Vạn Quý Phi, cười nói: “Nha đầu ngốc, làm sao liên quan đến cháu kia chứ?”

Vạn Quý Phi lắc đầu, bàn nội càng không cần, làm cho cô càng khó quá.

“Bà ấy là do cháu mang đến, chuyện này đều là lỗi của cháu!” Tiếng nức nở đứt quãng, cô khóc không hoàn toàn là vì nguyên nhân vậy, về phương diện khác, là cô đối với Hoắc Duẫn Đình hoàn toàn thất vọng. Hắn có thể nào dung túng mẹ hắn làm ra chuyện như thế này?

Nội tình kỳ thật rất đơn giản, Hoắc Tinh Linh bởi vì châm cứu qua đi bệnh tình có chỗ thuyên giảm, nhưng xét thấy công tác ở nước Pháp của bà còn một đồng lớn, cho nên đã nghĩ ra cách mời Xa Thục Mai đến Pháp làm bác sĩ tư nhân cho bà. Nói là mời, đương nhiên cần phải có đủ thành ý.

Ở trong mắt bà, có thành ý sẽ phải trả rất nhiều tiền, nhận định của bà một khi đối với người hữu dụng, bà cũng không nường tay. Đáng tiếc điều này chính là phạm vào điều tối kỵ của Xa Thục Mai, khi bà đem va li chứa hai mươi vạn tiền mặt mở ra, Xa Thục Mai liền biến sắc mặt.

“Cái này chính là tiền đặt cọc, nếu bà có thể trị khỏi cho tôi, tôi sẽ trả cho ba trăm vạn.” Hoắc Tinh Linh từ nhỏ nhận được muôn vàn sủng ái mà lớn lên, tiền đối với cô mà nói bây giờ mà nói cũng chỉ là con số. Cô tự nhận nói chuyện vân đạm phong khinh, nhưng lại ở trong mắt người khác tựa như khoe khoang.

“Kỳ hạn làm là một năm, tôi nghĩ cái phòng khám nhỏ này của bà, nội trong một năm như thế nào cũng đều kiếm không thể đến ba trăm vạn đi?”

“Hà phu nhân, mời cô trở về đi, loại chẩn trị này, tôi sẽ không nhận.” Xa Thục Mai vẫy vẫy tay, vẻ mặt chán ghét.

“Như thế nào? Cảm thấy quá ít sao? Tôi có thể đưa thêm bốn trăm vạn, còn có mọi chi phí khi bà ở tại Pháp đều sẽ do tôi lo.” Hoắc Tinh Linh rộng rãi tăng giá.

“Không phải vấn đề tiền nong, tôi mở cái phòng khám nhỏ này, phục vụ cho đại chúng, chưa bao giờ thuộc về ai, hy vọng cô có thể hiểu được.”

“Bác sĩ Xa, bà thật là không nên nói như vậy. Một năm có thể kiếm bốn trăm vạn, biết bao nhiêu người nghĩ cũng không dám nghĩ. Tôi tra qua tài chính nhà bà, con trai bà mặc dù ở thành phố làm bác sĩ ngoại khoa nào, tiền kiếm được cũng không bao nhiêu, cháu trai bà mới mua phòng ở, thu nhập chỉ dựa vào công việc làm bác sĩ như vậy, cuộc sống có phải có chút gian khổ hay không?”

“Cô điều tra tôi?” Xa Thục Mai có chút tức giận.

“Tôi chỉ là muốn hiểu biết một chút về bối cảnh của bác sĩ Xa mà thôi. Bác sĩ Xa y thuật cao siêu, thanh danh lừng lẫy, ngay cả chứng bệnh dần vặt tôi nhiều năm như vậy đều có thể không chế được, cho nên tôi mới cam nguyện ra giá cho bà trị liệu cho tôi. Tiền đối với tôi không thành vấn đề, bà nếu vẫn thấy không đủ tôi có thể lại đưa thêm, chỉ cần bà cao hứng là được.”

“Tôi tuyệt sẽ không đáp ứng, cô đi đi!” Sống đến từng tuổi này, vẫn là lần đầu bị người điều tra. Người có tiền gặp qua nhiều lắm, nhưng chưa từng có người nào sắc mặt có thể kiên cường một cách đương nhiên như vậy.

Xa Thục Mai nhớ lại tình cảnh ngay lúc đó cũng lắc đầu: “Bà cự tuyệt cô ta hai lần, cô ta vẫn như cũ chưa từ bỏ ý định, mỗi ngày đúng giờ lại đến. Bà đoán cô ta cho tới bây giờ cũng chưa bao giờ bị từ chối qua, đơn giản tùy ý cô ta, vừa không giúp cô ta chẩn trị, cũng không cùng cô ta nói chuyện.”

“Bà không tức giận ?” Vạn Quý Phi hỏi lại.

“Lúc đầu có chút tức giận, sau lại liền cảm thấy chuyện cũng không có gì. Nói thật thì cô ta thật ra chưa nói cái gì quá đáng, chính là hơi phiền một chút. Cháu đừng để ở trong lòng, chờ thêm một thời gian cô ta cảm nhận được quyết tâm của bà, mặt mặt sẽ tự động biến mất.”

Thấy cháu gái vẫn là mặt mày cau, Xa Thục Mai vỗ vỗ bả vai của cô: “Không cần đem loại việc nhỏ này để trong lòng, bà nội tự giải quyết được.”

Sau khi xác nhận bà nội không có việc gì, Vạn Quý Phi rời khỏi phòng của bà. Di động trong phòng khách càng không ngừng vang, báo có cuộc gọi nhỡ và tin nhắn. Lấy ra xem, tất cả đều là kiệt tác của Hoắc Duẫn Đình.

“Thỉnh gia đình anh đừng đến quấy rầy chúng tôi nữa!” Cô sau khi hồi âm một cái tin nhắn, điện thoại lập tức réo vang.

Vạn Quý Phi cũng không thèm nhìn tới, trực tiếp tắt máy. Không đến một hồi, tiếng chuông cửa vang lên. Cô sợ âm thanh người nhà nghỉ ngơi, vội vàng chạy đi ra mở cửa.

Ngoài cửa, Hoắc Duẫn Đình phụng phịu tựa vào tường, khi nhìn thấy cô nhanh chóng đứng thẳng lưng.

Vạn Quý Phi biến sắc, lạnh lùng nói: “Hoắc Duẫn Đình, tôi thực hối hận đã đem người nhà anh tới nhà của tôi! Nếu anh còn niệm tình chúng ta là bằng hữu, thỉnh lập tức đi cho!”

“Cô nghe tôi giải thích đã!” Hắn muốn kéo tay cô, bị né tránh.

“Không có gì phải giải thích, sự thật đã xảy ra trước mắt! Bà nội tuổi tác đã cao, các người như thế nào không biết xấu hổ để cho bà ôn ba lao lực? Nhà các anh có tiền cao quý là chuyện của các người, nhà của tôi tuy rằng nghèo, thế nhưng cũng là có cốt khí! Van cầu anh, đừng để ẹ anh lại đến phiền nhà chúng tôi!” Cô nói xong vươn tay kéo cửa, bị hắn đứng lúc dùng chân ngăn lại.

“Tôi biết mẹ tôi có lỗi, trước khi bà đưa ra quyết định này tôi thật không biết gì. Nếu tôi biết, nhất định lập tức ngăn cản. Cô để cho tôi tới xin lỗi bà nội!”

“Không cần! Coi như tôi hữu nhân vô châu*, về sau mọi người không cần qua lại với nhau là tốt rồi!”

*Hữu nhân vô châu (có mắt không người): Chữ “châu” ở đây (viết với bộ “ngọc” và chữ “châu” là đồ) có nghĩa là “con người”. Câu này thường được dùng để tự trách, hoặc trách ai đó, không nhận rangười tài.

“Cô không nên tuyệt tình như vậy?” Hắn trừng mắt, ánh mắt ẩn ẩn mang theo căm tức.

“Đúng!” Vạn Quý Phi hướng hắn rống to, trong nháy mắt cái mũi đau xót, cô ngoảnh mặt đi, tức giận nói: “Hoắc Duẫn Đình, tôi thực thất vọng về anh!”

26. Chương 26

“Tiểu Phi, giúp mẹ lên sân thượng nhổ hai cây hành xuống đây.”

“Vâng.” Vạn Quý Phi miễn cưỡng đáp lời, bước lên lầu 4.

Tầng cao nhất trong căn nhà họ Vạn có hơn phân nửa diện tích chính là phòng thủy tinh, bên trong xếp tầng tầng giá gỗ, trên giá có rất nhiều loại thảo dược dùng trong Trung y.

Bên ngoài ban công còn xây một tầng hoa cỏ độ cao thấp khác nhau, nơi đó Xa Thục Mai dùng để chăm sóc các loại rau xanh theo mùa.

Vạn Quý Phi y theo lời phân phó nhổ hai cây hành, khi đứng dậy tầm mắt lơ đãng đảo qua, xa xa bên ngoài tường vây, chiếc Volvo màu đen kia phấp phất bắt mắt.

Ẩn đằng sau hàng rào, cách một khoảng xa xôi, cô tựa hồ nhìn thấy bên ghế điều khiển có đóm lửa lóe sáng.

Hắn ở đó cả buổi chiều?

Gập lưng ngồi xổm xuống khuất sau bụi cây xanh, Vạn Quý Phi từ từ ngẩng mặt nhìn lên bầu trời u ám. Có lẽ giữa trưa, lời của cô nói ra có chút quá đáng, thậm chí có thể nói cổ tình ghay sự.

Không biết sao, cô lúc ấy lại kích động như thế, trải qua mấy giờ bình tĩnh trở lại, sau khi tâm tình ổn định cô bắt đầu thanh tỉnh lại, kỳ thật chuyện này vốn cũng không phải lỗi của hắn.

Bất quá thương tổn đã tồn tại, quả thật là do mẹ hắn khiến cho bà nội chịu ủy khuất, việc này nếu muốn nói cùng hắn không có nửa điểm quan hệ đó là chuyện không có khả năng. Đời này cô để ý nhất chính là người nhà, cô gián tiếp để cho người nhà bị thương tổn, về sau rất khó có thể đối với hắn lại cười đùa vô tư hi hi ha ha.

Thời điểm dùng cơm chiều cô cảm xúc vẫn là dị thường khó chịu, nói chuyện cũng không nhiều.

“Vạn tiểu thư hôm nay là làm sao vậy?” Ba Vạn quan sát con gái thật lâu, trước kia khi cô ở nhà luôn nổi choắt cái miệng nói không ngừng, hôm nay bỗng dưng lại có điểm trầm tĩnh khác thường. Từ khi bắt đầu ăn cơm cho đến bây giờ, cô chỉ bới ba lượt cơm, chân gà bình thường thích nhất cũng không để ý.

“Ách? Không có gì đâu ạ.” Vạn Quý Phi lại múc mẩu cơm đưa vào miệng. Không biết hắn đã đi chưa, nhìn sang đồng hồ treo tường, hơn bảy giờ tối rồi, hắn có ăn cơm chưa nhỉ?

Ba Vạn buông bát đĩa, hai tay nắm thành quyền giao nhau. “Có phải vì chuyện tình cảm mà buồn khổ... hay không?”

“Nào có? Ba ba đừng nói bậy!” Vạn Quý Phi phản ứng lại đây sau đó lớn tiếng kháng nghị.

Ba Vạn mỉm cười: “Cũng không còn nhỏ, vì chuyện tình cảm cũng là chuyện bình thường.”

“Không có chính là không có!” Vạn Quý Phi cao cổ hòng cường điệu.

“Ai nha đừng chọc nó, tiểu Phi nói không phải là không phải.” Mẹ Vạn Trương Huệ Nghi nhìn chồng liếc mắt một cái, ám chỉ hắn đừng chọc tiểu bảo bối này nữa.

“Không phải vì chuyện tình cảm. Nha đầu kia, còn không phải là vì chuyện phát sinh hai ngày trước mà canh trong lòng hay sao.” Xa Thục Mai một lời rõ ràng.

“Chuyện hai ngày trước? Là chuyện cái nữ nhân kia mời mẹ đi Pháp?”

“Đúng!” Xa Thục Mai vội vàng trả lời vấn đề của con. “Mẹ đều nói qua với nó không việc gì, nhưng nó cho rằng người là do nó mang đến, cho nên phải có trách nhiệm. Ai, bà nội cũng không có bởi vậy mà mất hứng, trái lại ánh mắt nó hết hy vọng như vậy.”

“Cháu nào có ánh mắt hết hy vọng?” Vạn Quý Phi chọc chọc chén cơm.

“Còn nói không có? Chén đều sắp bị cháu phá hỏng! Ai, bà nội có cái sóng gió gì mà chưa trải qua đâu, đối với loại sự tình này đã sớm xem nhẹ, cháu cũng đừng đem chuyện này làm nghiêm trọng hóa quá như thế, cười cười lên đi nào!”

“Tốt lắm tiểu bảo bối, nghe lời bà, đừng ủ rũ nữa. Khó khi nào về nhà, ăn nhiều canh một chút đi.” Trương Huệ Nghi một bên phụ họa lời mẹ chồng, một bên múc một chén canh cho cô.

Vạn Quý Phi tiếp nhận chén canh, vừa vặn chống lại ánh nhìn của ba Vạn.

“Mẹ con lại mượn cơ hội tìm người hưởng dùng canh của bà.”

“Đúng, con trước khi ăn cơm đều đã uống hai chén.” Vạn Quý Phi bĩu cái miệng nhỏ giọng trả lời. Mỗi lần về nhà luôn không thể thiếu món canh, mẹ lo lắng cô không đủ dinh dưỡng, cơ hôm mỗi bữa cơm đều phải dùng thật nhiều.

“Này này, hai cha con đừng có ở trong phúc mà không biết hưởng!”

“Là nga, rất nhiều người muốn uống canh mẹ mình làm đều không có, cho nên ăn no cháu cũng phải uống hết.” Xa Thục Mai hoàn toàn ủng hộ con dâu.

“A, ngày mai bảo a Tuệ cùng tiểu Dung trở về đi, cả nhà đã lâu cũng chưa cùng ăn bữa cơm.” Nói xong bà khẩn cấp đi gọi điện thoại.

Cứ như vậy, nhà họ Vạn lại khôi phục tranh cãi âm ỉ.

Cơm chiều qua đi, Vạn Quý Phi nhìn tivi một lát liền trở về phòng tắm rửa. Hôm nay kỳ thật mệt chết đi, buổi sáng đi leo núi, lại chứng kiến màn thổ lộ của sư huynh, sau đó từ thành phố G trở lại thành phố M, lại không rõ ràng vì có gì phát giận, cả một ngày chịu hết kích thích mạnh mẽ.

Nằm ở trên giường lăn quặt lại vài lần, trong lòng bỗng nhớ tới một việc, cô đứng dậy chạy ra phòng, đến căn phòng ở lầu 3 mở cửa sổ ban công ra. Xuyên qua tầng cảnh lá thưa thớt trên cây lan trắng, cô nhìn thấy chiếc xe kia.

Ngủ gật! Còn chưa đi!

Cô trở về phòng, ngồi ở trước bàn học, đầu óc rối loạn. Di động trên bàn thủy chung yên tĩnh, hôm nay nó bị khóa vài lần đi. Nghĩ vậy liền ấn phím mở nguồn điện thoại, qua vài giây, hồi chuông thông báo tin nhắn đến ‘tít tít tít tít’ không ngừng vang lên.

Cô mở tin nhắn hộp thư, ngoài ý muốn phát hiện đại bộ phận tin nhắn đều là của sư huynh gửi đến. Ánh mắt tự động xem nhẹ, ngón tay vẫn kéo đi xuống, rốt cục tìm được một cái của hắn.

“Kỳ thật tôi chỉ mong cô đừng nóng giận.”

Đứng ở bên ngoài không đi, liền vì câu cô tha thứ? Trong lòng căng thẳng, nhớ lại những lời giữa trưa nói, cô nói cảm thấy thật thất vọng về hắn, hắn có thể cảm thấy thương tâm khổ sở hay không?

Nghĩ vậy, Vạn Quý Phi nhảy người lên lao ra khỏi phòng.

Đèn trong phòng khách đã tắt, xem ra người nhà đều tự trở về phòng mình. Cô xuyên qua khoảnh sân, mở cửa sát ra, hướng tới Volvo mới đi vài bước, người trên xe liền tự động xuống dưới.

Cô trừng mắt hắn hướng chính mình đến gần, nổi giận dưng dưng nói: “Anh như thế nào còn không đi?”

“Tôi đang đợi cô.”

Hắn đứng dưới đèn đường, khuôn mặt bị màn đêm che dấu không rõ biểu tình, Vạn Quý Phi không thấy rõ bộ dáng của hắn, chỉ cảm thấy cặp mắt kia sau thấu kính lóe lên làm cho người ta tim đập rung động không thôi.

Vạn Quý Phi tránh đi cái nhìn chăm chú của hắn, quật cường nói: “Anh biết tôi nhất định sẽ đi ra?” Nếu cô không ra, hắn sẽ không đi?

“Đúng!” Hắn thực chắc chắn.

“Anh! Chán ghét chán ghét chán ghét!” Cô một lúc tuôn ra vài cái chán ghét, tay không ngừng đánh lên ngực của hắn.

Vì sao? Là cô rất dễ khi dễ, hay là hắn rất tự tin? Sai rõ ràng không phải là cô, nhưng hiện tại tình cảnh biến thành giống như cô thua thiệt hắn.

“Chán ghét chán ghét! Các người có thể nào khi dễ người như vậy?” Thanh âm đã mang theo tiếng khóc nức nở.

Hoắc Duẩn Đình bị đánh trúng liền lui về phía sau, lại không cản. Hắn đang đánh cuộc, đánh cuộc cô đối chính mình mức độ dễ ỷ. Kỳ thật hắn không có chút phần thắng nào, cả buổi chiều đều giống như đang chờ đợi hình phạt, khi màn đêm buông xuống, sắc trời càng ngày càng đen, hắn càng không dám nắm chắc.

May mắn, cuối cùng cô cũng ra.

Bởi vì hắn chịu được, Vạn Quý Phi lại cảm thấy chính mình giống như là cô tình gây sự. Cô cho tới bây giờ cũng không phải là người dã man như vậy đâu, nhưng khi đối mặt với hắn, cô liền trở nên không giống chính mình. Ủy khuất không biết từ đâu tới đây, giống như làm cái gì cũng đều sai, cô ‘Oa’ một tiếng, nước mắt liền như nước trút xuống.

Cô vừa khóc, Hoắc Duẫn Đình nhất thời cảm thấy cả người rối rắm, giơ tay lên vội vàng giúp cô lau nước mắt.

“Cô... Đừng khóc, nếu còn chưa có phát tiết đủ, có thể lại đánh tôi.”

Nghe hắn nói như vậy, Vạn Quý Phi càng không khống chế được. Trong lòng bởi vì hắn ẩn nhẫn mà khó chịu, loại cảm giác này tựa như có cái gì ngăn chặn trái tim, một loại tình cảm tình tình mê mê tuôn trào, chính là hai người ai cũng chưa nói rõ. Trên mặt nước mắt trời tình rồi mù, cô ngoảnh mặt qua một bên, không muốn bị hắn thấy.

Nước mắt càng lau càng nhiều, Hoắc Duẫn Đình cũng không thể để ý cô khóc mãi như vậy, tay vươn tới, kéo đầu cô đặt ở trước ngực, tùy ý cô khóc cho đủ.

“Thực xin lỗi... Tôi.. Thực xin lỗi.” Bởi vì nước mắt của cô, sự tự tin của hắn trong nháy mắt như đoàn quân tan rã. Trừ bỏ ba chữ này, đã không biết nói lời nào khác.

Dưới đèn đường mờ nhạt, hai thân ảnh gắt gao quấn quýt cùng một chỗ. Qua một lúc lâu, cô rút cục cũng lầy lại bình tĩnh, chỉ còn lại có âm thanh nức nở nhỏ nhỏ.

Áo sơ mi trước ngực Hoắc Duẫn Đình đã ẩm ướt một mảng lớn, hắn đẩy cô ra, cúi người xuống dưới ánh đèn đường nhàn nhạt, dùng hai ngón cái giúp cô đem nước mắt lau đi.

Cô cup mi mắt xuống, quyết miệng đáng thương hề hề. Hắn đột nhiên xoa bóp chớp mũi của cô, cười nói: “Khóc giống hệt như con chó nhỏ.”

“Anh mới là con chó nhỏ!” Cô mím môi nhìn hắn, ngẫm lại chính mình vừa rồi không khống chế được, nhẹn không được bật cười.

“Xem đi, vừa khóc vừa cười, con chó nhỏ đi tiểu.”

“Tôi không phải không phải không phải là con chó nhỏ!”

Đầu cô hầu như sắp lểch khỏi cổ, Hoắc Duẫn Đình nội tâm một mảnh mềm mại, rốt cục, cô đã hết giận rồi. Hắn đem tóc mai hai bên dính ẩm ướt trên trán của cô vén ra sau, ngón tay yêu thương nhẹ vỗ về hai má ẩm ướt, nỉ non: “Vạn Quý Phi...” Hắn cúi đầu xuống, để sát vào cô.

Vạn Quý Phi mặt nhăn mày nhu cái mũi hít hít: “Anh có phải hút rất nhiều thuốc hay không vậy?”

“Ách?” Động tác bỗng nhiên dừng lại.

“Thật hôi thật hôi!” Cô bịt mũi, vẻ mặt ghét bỏ.

Hoắc Duẫn Đình bị cô đả bại, không nói được gì chỉ biết nhìn trời, con nhóc này chỉ có mỗi bản lĩnh làm chút chuyện sát phong cảnh, hắn vừa rồi còn muốn hôn cô.

“Hoắc Duẫn Đình, anh không ăn cơm, liền hút thuốc là no sao!”

“Tôi đây về sau sẽ không hút nữa, được không?” Hắn nói xong từ trong túi quần hộp thuốc lá cùng cái bật lửa ra, quăng vào đồng rác ven đường cách đó không xa.

‘Loảng xoảng lang’ một tiếng, trúng ngay giữa mục tiêu.

Vạn Quý Phi mu hai tay, đá đá chân. “Không phải tôi bức anh nga.”

“Đúng! Là tôi tự nguyện, bởi vì hút thuốc có hại cho khỏe mạnh.” Hắn đảo mắt.

Cô bĩu môi, nhỏ giọng nói: “Kia rõ ràng chính là...”

“Quên đi, tôi rất đói, theo giúp tôi đi ăn cái gì đi.” Giữa trưa thật vất vả còn chưa có ăn gì, hắn thật sự hút thuốc cả buổi chiều. Bàn tay to chụp tới, nắm cả cô khóa khai nện bước (???), đi hai bước, cô đột nhiên dừng lại.

“A! Không được!”

“Vì sao? Không muốn theo giúp tôi?”

Vạn Quý Phi cúi đầu nhìn chính mình, chán nản nói: “Tôi... Còn mặc áo ngủ.” Trên người mặc váy ngủ dài gần tay, trước ngực còn in hình con vịt Donald thật to. Vừa rồi vội chạy ra, ngay cả quần áo cũng chưa đổi. Thật, cô làm sao cứ như vậy chạy tới gặp mặt hắn?

Hoắc Duẫn Đình đẩy cô ra đánh giá vài lần, cười nói: “Không có, mặc như vậy nhìn đẹp lắm, hồn nhiên đáng yêu giống như công chúa Bạch Tuyết.”

Thật giả dối, loại cangơ này từ trong miệng hắn nói ra, như thế nào nghe cũng không giống thật tình nói. “Tôi không cần...”

Đứa nhỏ không được tự nhiên này, hắn thật sự thấy như vậy nhìn tốt lắm, diễm lệ khiến hắn muốn làm chuyện xấu. Bất đắc dĩ, hắn đành phải nói: “Váy cô có thể ở trên xe chờ tôi, ta đóng gói là tốt rồi.”

Giống như thực ủy khuất, lại thôi đường liền không thể nào nói nổi, Vạn Quý Phi gật gật đầu.

Volvo đi rồi, ở góc đường một chiếc xe màu đen BMW lập tức lộ ra, một nam một nữ lúc này mới có động tĩnh.

“Thấy được đi?” Nam nhân nói.

Nữ nhân vuốt vuốt mái tóc dài màu nâu, không nói được lời nào.

“Đều đã nói trước với em đừng làm như vậy, còn không nghe. Nhìn thấy con trai của em chịu tội, em hỏi hận chưa?”

Nữ nhân hai tay ôm ngực dựa vào lưng ghế dựa, vừa rồi trong đầu tua lại một màn trình diễn ở góc đường này. Chưa bao lâu, tiểu tử kia như thế ăn nói khép nép đối một nữ hài tử? Ngay cả bà người mẹ này của nó nhìn đều phải ghen tị.

“Còn không cảm thấy chính mình có lỗi?” Không chiếm được đáp án, nam tử lại mở miệng.

Người phụ nữ cúi hạ vai, vô lực nói: “Đã biết.”

Nam tử cười cười, vươn thân qua hôn hôn cô. “Váy em biết nên làm như thế nào đi?”

“Được rồi!”

Chú Hà ơi, chú là ôn nhu phúc hắc siêu hạng sủng lão bà ~ ^~ Là niềm mơ ước của Tiểu cháu đây!

27. Chương 27

“Tiểu Phi, đứng lên.” Ngoài phòng vài cái tiếng đập cửa vang lên, Vạn Quý Phi đang ngủ mơ mơ màng màng từ từ mở mắt ra, bên tai lại nghe thấy tiếng kêu thoang thoang.

“Tiểu Phi...”

Là mẹ. Nhìn đồng hồ, mới hơn tám giờ sáng. Hôm nay là ngày nghỉ, như thế nào sáng sớm đã kêu cô dậy? Tối hôm qua bởi tên kia ăn xong trở về thì đã hơn mười một giờ, nửa giờ sau hắn lại gọi điện thoại đến nói chuyện thật lâu, trò chuyện trò chuyện, khi nào thì ngủ cũng không biết.

Cô xoa xoa đôi mắt đi ramở cửa “Mẹ, còn sớm.”

“Không còn sớm, nhanh đi rửa mặt, có khách chờ ở dưới lầu đấy.”

“Ai?” Cô đánh cái ngáp thật to.

“Chính là nữ nhân kia.”

“Người nữ nhân nào?” Phát hiện thần sắc mẹ mình ngưng trọng, Vạn Quý Phi lập tức thanh tỉnh vài phần.

“Chính là nữ nhân làm chobà nội tức giận kia, còn có hai nam nhân đi cùng, nói muốn tìm bà nội, nhưng bà nội con cùng ba ba đi cùng mọi người trong hiệp hội Trung y uống trà rồi. Các người trẻ tuổi kia tự xưng là bạn bè của con, mẹ thấy hắn rất có lễ phép, liền để bọn họ vào.”

Nghe xong lời mẹ nói, Vạn Quý Phi không chút suy nghĩ liền tông cửa xông ra.

“Này này!” Trương Huệ Nghi đem cô giữ chặt. “Trước hãy đi rửa mặt, thay quần áo rồi đi xuống.”

Vạn Quý Phi mới giặt mình thấy chính mình quá khẩn trương, vội vàng đi rửa mặt chải đầu, thay cái váy dài liền lao xuống lầu.

Trong phòng khách, một nhà ba người họ Hoắc đang ngồi ngay ngắn ở trên sô pha, trên bàn trà trước mặt có một giỏ hoa quả cùng vài cái hộp. Vạn Quý Phi nhẹ nhàng quét bên người bọn họ vài lần, không nhìn thấy va li tiền ở đây, cô mới nhẹ nhàng thở ra.

“Di? Vạn tiểu thư đến đây.” Mở miệng đầu tiên chính là Hoắc Tinh Linh, cô đứng lên, thay vì bộ dạng lúc trước lạnh như băng cao ngạo, lúc này cười đến đặc biệt thân thiết.

Cái gọi chính là tình huống nghe người ta nói hay nói “không ai nở đánh kẻ tươi cười”, vốn dĩ đối với bà phi thường bất mãn, giờ phút này bà lại nhiệt tình như vậy, Vạn Quý Phi lại trở nên chân tay luống cuống.

“Di... Xin chào, mời ngồi.”

Sau khi mời bà ngồi xuống, Vạn Quý Phi bỏ qua sự ngượng ngùng bối rối ban đầu, ánh mắt nhìn về phía Hoắc Duẩn Đình, muốn hỏi hần lần này đến là có mục đích gì. Chỉ thấy hần cười dài nhìn mình, vẻ mặt kia cực xấu xa, Vạn Quý Phi lườm hần một cái, xoay người thấy mẹ cầm trà từ phòng bếp đi ra, vội vàng đi nhận lấy.

“Tiểu Phi, mẹ phải ghé qua nhà dì Lâm, con phụ trách tiếp khách nga.” Trương Huệ Nghi nói xong hướng một nhà ba người họ Hoắc gật gù đầu, biểu lộ đáng về chính mình có việc muốn ra ngoài, sau đó vội vàng rời đi.

Vạn Quý Phi đem trà nóng đưa qua, rót ổi người một ly. Sau khi rót xong, cô ngoan ngoãn ngồi ở đối diện bọn họ. Không khí bao trùm xấu hổ, rõ ràng hai nhà còn có mâu thuẫn, nhưng cô lại muốn làm bộ đường như không có việc gì.

“Vạn tiểu thư.” Lần này mở miệng chính là Hà Nguyễn Đông “Chúng tôi lần này đến chủ yếu là vì muốn xin lỗi bà nội nhà cháu. Chuyện xảy ra hai ngày trước, hy vọng cháu có thể đại nhân đại lượng, đừng trách chúng tôi.”

“Cái kia... Bà nội cháu không có ở nhà.”

“Chúng tôi sẽ chờ.” Hoắc Tinh Linh đáp.

“Kỳ thật, ân... Dì rất ngượng ngùng. Bởi vì dì tự mình là đúng, mang đến phiền toái cho nhà cháu. Vạn tiểu thư, dì xin lỗi cháu, cháu có thể tha thứ cho dì không?”

“Ách? Này...” Trương bối rối với chính mình xin lỗi, Vạn Quý Phi càng không biết phải phản ứng ra sao. Tình huống như thế nào lại chuyển biến lớn như vậy kia?

“Cháu... cháu không sao, dì nếu muốn xin lỗi, chỉ cần nói với bà nội là được.” Nói xong lời này, cô lại thấy không ổn. Như vậy có phải gián tiếp chỉ trích đối phương làm sai hay không? A!

“Ý tứ của Vạn tiểu thư, chính là cháu không có tức giận, đúng không? Vậy là tốt rồi, dì yên tâm rồi.” Hoắc Tinh Linh vỗ vỗ ngực, giống như buông được tảng đá thật lớn ở trong lòng xuống.

Vạn Quý Phi bị làm cho hồ đồ, đây là nữ nhân lãnh diễm cao quý lúc trước sao?

Hà Nguyễn Đông đại khái nhìn ra sự hoang mang của cô, nhanh chóng giải thích: “Vợ chú tính tình có đôi khi thực tùy hứng, cô làm việc buôn bán cho tới bây giờ đều là mạnh mẽ vang dội, mọi chuyện đều là dùng tiền tài để trao đổi, lại hoàn toàn không lo lắng đến đạo lý đối nhân xử thế.”

Bác sĩ Xa là một người thầy thuốc đức cao vọng trọng, chẩn bệnh vốn là không phải chỉ vì tiền. Mà Vạn tiểu thư có ý tốt giúp chúng tôi, ngược lại vì vậy mà khiến cho người nhà chịu ủy khuất. Lần này, chúng tôi tới đây trừ bỏ muốn xin lỗi bác sĩ Xa, đồng thời cũng hy vọng có thể được Vạn tiểu thư tha thứ.”

“Cháu...” Bị hai vợ chồng bọn họ nói như vậy, tình huống giống như bị nghiêm trọng hóa, giống như thái độ của cô đối với bọn họ mà nói dường như rất trọng yếu.

“Tốt lắm, hai người đừng nói.” Văn trâm mặc Hoắc Duẩn Đình rất cục hòa giải. Hắn di di cái mông, ngồi vào bên người cô, ôn nhu nói: “Chúng tôi có thể ở chỗ này chờ bà nội cô trở về sao?” [TNN: mặt dày, lợi dụng ^_^]

“Là... Đương nhiên có thể!”

“Vây là tốt rồi.” Nhìn cô cực kỳ bất an xoa xoa hai tay, hắn vỗ vỗ bả vai của cô: “Cô đừng để cho bọn họ dọa sợ, chúng tôi lần này thật sự thuần túy đến là vì xin lỗi, tuyệt không có ý tứ gì khác.”

“Nga.”

“Ăn sáng chưa?”

Cô ngốc lẳng lắc đầu. Mới rời giường liền chạy xuống dưới này, như thế nào tới kịp ăn sáng?

Hoắc Duẩn Đình từ chỗ vờn này ngồi lấy một cái hộp nhỏ, đưa qua cho cô. “Bánh ngọt dâu tây của Hồ Diệp Hiên, mới ra lò.”

Vạn Quý Phi ngơ ngác nhận lấy, đáy lòng đột nhiên cảm thấy ngọt ngào, giống như ăn mật.

“Đừng thất thần nữa, mau ăn nha.” Hắn sờ sờ đầu cô, ngữ khí ôn hòa giống như dỗ tiểu hài tử vậy.

“Ai, mình cũng rất muốn ăn bánh ngọt dâu tây, như thế nào không có người mua cho nhỉ?” Hoắc Tinh Linh đột nhiên thở dài.

“Kia... cháu đi lấy cái đĩa đem bánh ngọt chia ra.” Vạn Quý Phi vội vàng đứng dậy chạy vào phòng bếp.

Hoắc Duẩn Đình vô lự nhìn mẹ mình “Mẹ muốn ăn cái gì bộ không có hay sao?”

Hoắc Tinh Linh đầu vờ chuyển, vẻ mặt đau khổ khóc kể cùng trượng phu: “Sinh đứa con như vậy có gì đúng? Có con dâu không cần mẹ.”

“Không phải đã có người đối với mẹ ‘muốn gì có nấy’ hay sao?” Hoắc Duẩn Đình tầm mắt cố ý vô tình quét qua ở trên người cha.

Hoắc Tinh Linh lý nào không biết dụng ý của hắn, hai mắt ra sức trừng, nghĩ muốn phát tác. Hà Nguyễn Đông ẩn bả vai của cô, nhẹ lắc đầu. Lúc này, Vạn Quý Phi cầm vài cái đĩa nhỏ từ phòng bếp đi ra, sau đó đem bánh ngọt tách ra thành bốn phần.

Hoắc Tinh Linh cũng không khách khí, rất nhanh liền đem chỗ bánh ngọt nọ giải quyết, ngay cả phần của trượng phu kia cũng ôm đồm. Vạn Quý Phi ăn xong phần của chính mình, thấy cái đĩa của Hoắc Duẩn Đình hoàn toàn không có động tĩnh, cô hỏi: “Anh sao không ăn?”

“Cô biết rõ tôi không thích loại đồ ngọt này.” Hắn chán ghét đem cái đĩa dịch qua trước mặt cô.

Như thế nào nghe ra thành lời sai của cô? Nếu như vậy, Vạn Quý Phi đành phải miễn cưỡng vì hắn đem bánh ngọt diệt gọn.

Đợi ước chừng một giờ, Xa Thục Mai rốt cục cũng trở về. Vạn Quý Phi khi thấy cánh cửa phòng khách mở ra, lập tức chạy tới đánh tiếng trước. Xa Thục Mai không phải là cái người keo kiệt, việc này vốn sẽ không để ở trong lòng, huống chi người ta đều đã đến xin lỗi, bà đương nhiên sẽ không truy cứu nữa.

“Bác sĩ Xa, cảm ơn sự rộng lượng của bà. Kỳ thật chúng tôi còn có một chuyện muốn nhờ.”

“Chuyện gì?”

“Chuyện là như vậy, vợ tôi mang chứng bệnh này khổ sở đã nhiều năm, lần này rất khó khăn nhận được sự giúp đỡ của bác sĩ Xa mới có chuyển biến tốt, chúng tôi thật sự chân thành hy vọng bác sĩ Xa có thể tiếp tục vì cô ấy trị liệu.”

“Tôi không phải nói sẽ không đi Pháp hay sao?”

“Nga không không, bác sĩ Xa hiểu lầm.” Hà Nguyễn Đông vội vàng xua tay “Bởi vì mọi công việc của chúng tôi đều ở nước Pháp, một năm mới khó được về nước một lần, cho nên lúc trước mới có chỗ mạo phạm. Nhưng lần này, vợ tôi đã quyết định trước ở lại trong nước, đợi bác sĩ Xa nói được rồi mới có thể quay về Pháp.”

Xa Thục Mai có chút dود, Vạn Quý Phi lắc lắc cánh tay của bà: “Bà nội, bà đáp ứng đi, người ta có thành ý như vậy.” [TNN: có con gái (cháu gái) là toàn theo giai đẹp không thôi à...chỉ vì một mẫu bánh ¼]

Xa Thục Mai quay sang cháu gái liếc mắt một cái, nhỏ giọng nói: “Bà có nói là không sao?” Cô mắng yêu cháu gái, sau đột nhiên nói sang chuyện khác: “Mọi người đều là người Pháp?”

“A? Đúng.” Người trả lời chính là Hoắc Tinh Linh, cô tròn mắt vừa chuyển, hỏi: “Bác sĩ Xa hỏi cái này có chuyện gì sao?”

Mi tâm nhíu lại, Xa Thục Mai bình tĩnh nói: “Cũng không có gì, chỉ do tò mò. Cô cũng đã nguyện ý ở lại trong nước nhận điều trị, tôi cũng không lý do cự tuyệt.”

“Vậy là tốt rồi.” Mọi người còn lại đều nhẹ nhàng thở ra.

Sắp xếp xong xuôi lịch trị liệu, Vạn Quý Phi tiễn bọn họ rời đi. Đi tới cửa, Hoắc Duẫn Đình đi cuối cùng dừng cước bộ lại nói với cô: “Cảm ơn cô.”

“Đại ân không lời nào cảm tạ hết được.”

Hoắc Duẫn Đình không khỏi cười.

“Cười cái gì? Tôi mới không giống như anh, keo kiệt như vậy đi, một chút ân huệ nhỏ nhỏ đều phải cầu mong có hồi báo.” Nhớ tới mỗi lần bị hấn uy hiếp, Vạn Quý Phi sẽ không nhúng tay.

Hoắc Duẫn Đình càng nghe độ cong khóe miệng càng lớn. “Tôi là người nhân quả ngàn năm nhớ, đại ân đại đức của cô, tôi chắc chắn hồi báo.”

“Tùy anh!” Chỉ cần đừng tính kế với cô nữa là tốt rồi.

“Ngày mai, tôi đưa cô trở về trường?”

“Không cần, rất phiền toái.” Đi đi lại lại ít nhất phải hai ba tiếng đồng hồ.

“Vì báo ân cũng không có biện pháp.”

Vạn Quý Phi đảo mắt.

“Chờ điện thoại tôi.” Hứa dẫn dò lần nữa.

“Được rồi, đi mau, mẹ anh họ đang đợi kìa!”

Tay hấn xoa xoa đỉnh đầu của cô, dừng lại vài giây, rất muốn làm thêm chút gì, thế nhưng vẫn chỉ có thể luyến luyến không rời nói: “Tôi đi đây.”

“Ân.”

Tiến bước bọn họ, trở lại trong phòng, Vạn Quý Phi phát hiện bà nội ngồi ở trên sofa ngẩn người. “Bà nội, bà làm sao vậy?”

Xa Thục Mai như người trong mộng bừng tỉnh: “Nga, không có việc gì.”

Vạn Quý Phi không nghĩ ngợi, mới muốn lên lầu, lập tức lại bị kêu trụ.

“Tiểu Phi.”

Cô quay đầu. “Dạ?”

Xa Thục Mai vỗ vỗ chỗ ngồi bên người “Lại đây ngồi.”

Vạn Quý Phi nghe lời đi đến cạnh Xa Thục Mai ngồi xuống. “Có chuyện gì ạ?”

Xa Thục Mai nghiêng đầu lắng vài giây, mới chậm rãi nói: “Tiểu Phi, cháu cùng cái nam tử vừa rồi kia, là cái quan hệ gì?”

“Thì bạn bè thôi.” Được rồi, có lẽ không chỉ là bạn bè, nhưng... Còn không có phát triển đến cái kia nha. Cô không phải là không có cảm giác, tên kia đối với cô thực đặc biệt.

“Nếu là bạn bè cháu sẽ đấy như vậy? Ngày hôm qua vẫn là bộ dạng rầu rĩ không vui, hôm nay người ta đến xin lỗi, cháu liền thoải mái?” Ánh mắt nam nhân kia vẫn đảo quanh cháu gái, vờ như ở cửa còn luyến tiếc đi, thực cho là bà mất mùa.

“Bà nội, bà muốn nói cái gì?” Vạn Quý Phi không thuận theo ôm lấy Xa Thục Mai làm nũng “Thật sự chỉ là bạn bè!” Ít nhất bây giờ chính là vậy, cô cũng không có nói dối.

Không thừa nhận cũng không có biện pháp, Xa Thục Mai khẽ thở dài một cái, đột nhiên cảm thấy có chút lo lắng, cũng không nói nhiều, hy vọng là bà quá lo lắng.

28. Chương 28

Buổi tối, Vạn Tuế cùng Đạm Dung trở về ăn cơm, bởi vì trước đó có người bạn hỏi qua về chuyện trang hoàng nhà, Vạn Quý Phi liền lôi kéo Đạm Dung nói cái không ngừng.

“Em có xem qua tác phẩm của chị, thiết kế thật tuyệt! Cho nên em cực lực đề cử chị với bạn em làm thiết kế sư!”

“Em xem qua tác phẩm của chị khi nào?” Đạm Dung vẫn theo thói quen lạnh nhạt, nhợt nhạt tươi cười.

“Kia... Nhà Hoắc Duẫn Đình cái phòng trưng bày đồ cổ kia không phải là một tay chị thiết kế hay sao?”

“Em đi qua đó?”

“Đúng vậy!” Nói xong Vạn Quý Phi mới phát hiện lỗ miệng, vì thế ngượng ngùng giải thích: “Từ từ đến nhà hẳn hỗ trợ chụp một ít ảnh, cho nên biết.”

“Em có vẻ cùng hẳn rất thân mật, mấy ngày hôm trước có nữ nhân lấy tiền đến muốn bà nội đi Pháp, là mẹ hẳn, nghe nói là em giới thiệu tới, đúng không?”

“Cái kia... Hiểu lầm đã giải quyết xong rồi, bọn họ đã tới tìm bà nội xin lỗi, hiện tại đã không có việc gì, bà nội cũng đáp ứng tiếp tục giúp cô ấy trị liệu.”

“Nghe...” Đạm Dung gật gật đầu, phát hiện thần sắc Vạn Quý Phi có chút không đúng, hợp thời chuyển hoá đề tài: “Thiết kế của bạn em, chỉ sợ chị không thể nhận.”

“Vì sao? Em đã vỗ ngực đáp ứng người ta rồi, nói chị nhất định không thành vấn đề! A, chị vì sao không thể nhận?” Vạn Quý Phi kéo cánh tay của chị không ngừng lay lay. Cô có thể tưởng tượng được cảnh tượng ở trước mặt bạn học khoe ra, nói cô có chị dâu làm thiết kế sư rất lợi hại đâu.

Lúc này Vạn Tuế bưng canh bắt từ trong phòng bếp đi ra, thấy một màn như vậy lớn tiếng hét lớn: “Vạn Quý Phi, em làm cái gì đó?” Hẳn đem canh bát đặt ở trên bàn cơm, vội vàng bước tới, hung thần ác sát rống to: “Mau buông tay!”

“Làm sao đối với em gái mình hung dữ như vậy?” Vạn Quý Phi nhảy người lên, rống lại. Anh trai người này hơi quá đáng, cũng chỉ thời điểm đối với Đạm Dung là vẻ mặt ôn hoà.

“Anh đừng khản trương như thế được không?” Đạm Dung cũng đứng lên, thật sự rất bất đắc dĩ thở dài.

Vạn Tuế ôm vai cô, ngữ khí vừa chuyển, giống như con dâu mới: “Nó vừa rồi thực dùng sức lay em!”

“Lay liền lay, lắc lắc cũng sẽ không rụng mất sợi lông nào, anh khản trương cái gì? Bộ dạng anh rất giống như chị mang thai.” Vạn Quý Phi cảm giận biện hộ, phát hiện anh trai trừng mắt nhìn chính mình, mà Đạm Dung chỉ cười mà không nói, cô kinh ngạc hốt.

“Không... Sẽ không là thật... Mang... Mang thai?”

“Chính là mang thai!” Vạn Tuế trắng mắt nhìn em gái liếc mắt một cái, quay đầu sờ sờ mặt Đạm Dung, nhẹ nhàng nói: “Đi ăn canh.”

Nhìn anh trai thật cẩn thận che chở Đạm Dung đi ra, Vạn Quý Phi rốt cuộc cũng biết chuyện này là thật. Thật! Thật! Cô nhìn không được lớn tiếng ồn ào: “Bà nội! Mẹ! Đạm Dung mang thai!”

Tin tức Đạm Dung mang thai khiến ột nhà họ Vạn rất vui sướng, bởi vậy những chuyện khác hết thảy đều trở thành mây bay.

Vạn Quý Phi cũng thật sâu bị chuyện này cuốn hút vui vẻ không thôi, cứ như thế ngày hôm sau nhìn thấy Hoắc Duẫn Đình liền khẩn cấp muốn cùng hắn chia sẻ, trên đường từ thành phố M đến thành phố G, vẫn lần lần nói đến chuyện này. Từ chuyện bọn họ quen biết đến mến nhau, đến chuyện anh trai chậm chạp gốc gác, một chuyện cũng không chừa.

Sau một hồi, rốt cục phát hiện sự trầm mặc của hắn, Vạn Quý Phi mới dừng lại. "Tôi có phải rất lớn tiếng ồn ào huyên náo hay không, anh không có hứng thú nghe?"

Hoắc Duẫn Đình kéo khéo miệng, đánh xe hướng dưới đường cao tốc, vô sỉ trả lời: "Là đối với chuyện cảm tình của bác sĩ Vạn không có gì hứng thú." Đối với từ người nhà cực kỳ mơnhạt này, hắn cảm thụ không nổi sự vui sướng của cô.

Nguyên hào hứng nhiệt tình, bởi vì hắn đáp lời mà nháy mắt tắt ngúm. Hắn đối với chuyện mà cô quan tâm nhất không có hứng thú, Vạn Quý Phi rất thất vọng. Đột nhiên nhớ lại lúc ban đầu khi nhận thức người này, hắn hự hự thực thực là muốn theo đuổi Đạm Dung tới tay. Hay là hắn đối với tiểu Dung còn chưa dứt tình? Ý tưởng này làm cho cô đột nhiên phi thường buồn bực, động môi nói chuyện, cuối cùng không mở miệng.

Kỳ thật Hoắc Duẫn Đình cũng không nghĩ cái gì nhiều, hắn dừng xe ở nhà hàng món Pháp, đằng sau cốp xe còn có một bó hoa hồng. Là thời điểm muốn cùng cô nói rõ ràng, đem quan hệ hai người xác định.

"Đêm nay muốn ăn cái gì?" Biết cô thích ăn thức ăn tươi, hắn bắt đầu xây dựng đề tài.

Vạn Quý Phi đang giận dỗi, mặt cô vừa chuyển nhìn về phía ngoài cửa sổ, hứng thú rồi nói: "Không được, tôi phải trở về ký túc xá có việc."

Hoắc Duẫn Đình hơi sững sờ, quay đầu lại chỉ nhìn thấy cái gáy của cô.

"Có chuyện gì? Cơm nước xong lại làm."

"Là một chuyện rất quan trọng phải làm ngay, không thể chờ!" Cô quay đầu nhìn nhìn hắn, ngữ khí kiên định.

Ngày nghỉ cuối cùng, thành phố G giao thông trước sau như một bị ất tắc, ô tô đi một chút lại ngừng. Thừa dịp dừng xe, Hoắc Duẫn Đình dịch sát vào cô, tính tình thật tốt lợi dụ: "Đêm nay đi ăn món ăn Pháp nga."

"Đều đã nói là có việc, không thể đi!" Cô buồn bực đáp lời.

Rốt cục cũng nhận thấy được vẻ dị thường của cô, Hoắc Duẫn Đình hơi nhíu mày, vẫn muốn nói nữa, ai ngờ phía sau truyền đến loa thanh, nguyên lai phía trước đã thông xe.

Bởi vì cô kiên trì, cuối cùng thế nào cũng không đi thành. Xe đậu ở gần trường học, cô nhanh chóng xuống xe.

"Này!" Hắn ấn cửa sổ kêu cô.

Vạn Quý Phi xoay người.

Hoắc Duẫn Đình nhìn cô một hồi, vươn đầu ra hỏi: "Cô rốt cuộc là tức giận cái gì?"

"Thế nào... Nào có tức giận!" Bị nhìn thấu tâm sự, Vạn Quý Phi vội vàng phủ nhận.

"Chỉ bởi vì tôi không thích nghe chuyện tình cảm của anh cô?"

"Mới không có!" Vạn Quý Phi cắn cắn môi, ngay cả chính cô cũng đều cảm thấy không hiểu nổi chuyện gì xảy ra.

"Tôi đi vào đây!" Xoay người bước đi, cô có chút muốn khóc. Vì sao lại đột nhiên mất hứng? Cô cảm thấy biết đại khái, cũng không chịu đi thừa nhận, cô là ghen tị.

Đêm đó, cô thu được một file ảnh, là tên kia gửi đến. Trên hình chính là hình ảnh con ốc sên cùng với con ngỗng nhìn rất đẹp, Vạn Quý Phi hồi hận muốn chết, đối với hắn lại càng oán hận. Lòng quyết tâm đem bức ảnh cắt bỏ, hồi âm lại cái biểu tình tức giận sẽ không lại để ý đến hắn.

Mấy ngày kể có mấy cái thí nghiệm, Vạn Quý Phi rất bận bịu, mỗi ngày chạy tới phòng thí nghiệm, có thời gian rảnh liền chạy lên thư viện tra cứu tư liệu, thời gian buổi tối cũng dùng để đi học.

Hoắc Duẫn Đình nhiều lần gọi điện tới đều chỉ có thể cùng cô vợ vàng nói một hai câu, càng miễn bàn chuyện gặp mặt. Bất quá có thể xác định một chút, cô không còn giận dỗi.

Thời gian trôi qua nhanh chóng, thí nghiệm vài ngày trôi qua rốt cục cũng thuận lợi hoàn thành, hôm thứ bảy cô quyết định muốn nằm ở trong phòng một ngày, mấy ngày vừa rồi thức trẻ thân thể cũng mệt mỏi. Ngủ thẳng đến hơn mười giờ sáng, đến khi tiếng chuông quấy nhiễu vang lên không ngừng.

Vạn Quý Phi bắt lấy rồi nhanh chóng ngắt chuông, thế nhưng sau đó điện thoại lại vang lên lần nữa rồi cũng tức giận.

“Tôi không cần mua bảo hiểm cũng không cần tham gia khóa học tiếng Anh, các anh đừng gọi tới nữa!” Nếu không phải đáp ứng tên Hoắc Duẫn Đình kia không thể tùy tiện tắt máy, chứ không cô đã sớm đem pin rút ra.

“Đi?” Đối phương chần chờ một chút “Cô là Vạn tiểu thư sao? Tôi không có gọi nhầm số đi.”

Ách? Giọng nói tiếng Trung không rõ ràng này... Vạn Quý Phi run lên một cái, nhanh chóng ngồi dậy.

“Cô... Là ai a?”

“Nga, cô là Vạn tiểu thư, hoàn hảo không gọi sai, dì là mẹ Duẫn Đình nha.”

Trời! Cô đoán đúng a! ”D...Dì?”

“Ha ha, cháu có thể gọi là Sophia, xưng hô dì rất già đi.”

Nghe được tiếng cười sang sảng của cô, Vạn Quý Phi được yêu thương mà có chút sợ hãi. Đây là chuyện thế nào a? Bà vì sao đột nhiên gọi điện?

“Dì... Sophia tìm cháu có chuyện gì vậy a?”

“Tiểu Phi a, nga, có thể gọi cháu là tiểu Phi sao? Dì cảm thấy xưng hô như vậy thân thiết hơn. Cũng không có chuyện gì, chính là hôm nay dì không cần đến chỗ bà nội cháu trị liệu, lại không có việc gì làm, cho nên đã nghĩ tìm cháu.”

“Ách? Cháu không có về thành phố M.”

“Không không, dì đến thành phố G rồi, đang ở ngay ngoài cửa trường học cháu nè, ở cái cửa mà lần trước Duẫn Đình đón cháu đó.”

!Hai mẹ con nhà cô đều là từ một cái khuôn mà ra, đến trước cũng không báo trước.

“Cháu...” Vạn Quý Phi muốn nói chính mình không rảnh, nhưng là mới mở miệng, lại nghe đến thanh âm u oán của Hoắc Tinh Linh.

“Ai, chồng dì trở về Pháp rồi, Duẫn Đình hôm nay lại đi công tác, có khả năng khuya mới về nhà. Ở Trung Quốc, dì lại không có bằng hữu, đường đi cũng không quen, rất muốn có người bồi bồi. Tiểu Phi, cháu là người duy nhất mà dì quen biết, cháu có thể bồi dì không?”

Ý muốn cự tuyệt của Vạn Quý Phi thế nhưng vẫn còn không nói ra.

20 phút sau, Vạn Quý Phi xuất hiện ở cửa trường học, Hoắc Tinh Linh vợ vàng xuống xe.

Hôm nay bà ăn mặc thật sự tùy ý, vận một cái váy dài màu trắng phối với áo sơ mi chữ T, mái tóc cuộn sóng dài phủ trên vai, bộ dáng nhìn giống như chỉ mới hơn ba mươi, cực kỳ trẻ tuổi. Trên mặt bà vẫn là cái kính mát, khi nhìn thấy Vạn Quý Phi, tươi cười trên khuôn mặt thật sáng lạn.

Bà đi qua kéo bàn tay Vạn Quý Phi, thực lực nói: “Thật tốt, có cháu đi theo giúp, dì sẽ không tịch mịch.”

Vạn Quý Phi không biết phản ứng sao liền cười cười, thật sự không quen nha.

“Hôm nay chúng ta đi dạo phố đi, được không? Dì nghe nói thành phố G có rất nhiều trung tâm thương mại, từ lâu đã muốn kiến thức một chút. Nhưng là ba ba Duẩn Đình thực buồn, mỗi lần trở về dì muốn đi hẳn đều nói không muốn, người nhiều lắm.” Ngữ khí nghe tràn ngập oán niệm.

“A, ngày nghỉ là rất nhiều người.” Vạn Quý Phi nhẹ nhàng đáp lại.

“Nhiều người mới náo nhiệt a, chúng ta đi dạo thể này mới vui, phải không?” Bà vừa nói vừa lôi kéo tay Vạn Quý Phi, thẳng đến lên xe đều không có buông ra.

Không còn biện pháp, Vạn Quý Phi “không trâu bò đành phải bắt chó đi cày” mang cô đến mua sắm quảng trường nổi tiếng nhất ở thành phố G. Trước khi bước xuống xe, ba lô đột nhiên bị kéo lại.

“Chậm đã!”

Vạn Quý Phi hỏi: “Làm sao vậy ạ?”

“Phải cầm tiền!” Cô nói xong đem cái túi bên cạnh chỗ ngồi mở ra, bên trong dĩ nhiên là một sấp tiền mặt màu đỏ.

Vạn Quý Phi lớn như vậy vẫn là lần đầu tiên thấy nhiều tiền mặt như vậy, không rõ dụng ý của bà, thế nhưng có dự cảm bất hảo, vì thế thay đổi sắc mặt nói: “Dì... dì đây là có ý tứ gì?”

“Nga không không, cháu trăm ngàn đừng nghĩ nhiều. Đây là số tiền lần trước đưa cho bà nội cháu bị trộm, dì vẫn không cơ hội sử dụng, liền đơn giản mang đến đi dạo phố. Tiểu Phi, dì không có ý tứ gì khác, cháu thật sự không cần hiểu lắm!”

Nhìn bà cam đoan lần nữa, cơ hồ là muốn thề, Vạn Quý Phi ngược lại có chút ngượng ngùng. Cô có phải quán hạp cảm hay không?

“Cháu... Thực xin lỗi, cháu rất kích động.”

“Không không, là dì lúc trước làm sai, cháu có loại phản ứng này cũng là bình thường. Đi thôi, chúng ta đem tiền mang theo, hôm nay đi rong huyết*!” Bà nắm tay cô!

*rong huyết: hiện tượng xuất huyết

“Ách? Là huyết hợp lại (shopping)... Đi.” Vạn Quý Phi nhỏ giọng sửa lại cho đúng.

“Ha ha! Đúng, là huyết hợp lại! Xem dì này, luôn nói sai, ha ha!”

Vạn Quý Phi cảm thấy da đầu run rẩy.

“Chúng ta xuất phát!” Hoắc Tinh Linh lại lớn tiếng tuyên bố.

Ô! Mang theo hai mươi vạn tiền mặt đi shopping, Vạn Quý Phi cảm thấy áp lực thật lớn!

29. Chương 29

“Tiểu Phi, cái váy này như thế nào?”

“Ai nha, giày không sai, phần phần nộn nộn thật là đẹp mắt, mỗi kiểu mua một đôi, được không?”

“Ân, cái túi xách này với cái váy vừa rồi hợp lắm, dây dài, khóa nhỏ, cái nào cũng đẹp, đều lấy đi, thay phiên nhau dùng.”

...

Có người đi dạo phố như vậy sao? Chỉ cần mắt vừa ý, liền vung tay lên nói muốn. Những thứ kia một cái ít nhất cũng phải mấy ngàn khối, Sophia này mắt cũng không chớp liền vung tay quảng mấy vạn, thật dễ bị phá sản.

“Có người cùng đi dạo phố thật là tốt, cái loại quần áo này dì muốn đã thật lâu, nhưng người nhà sợ hãi nói trẻ quá. Hiện tại cháu giúp dì thử thật tốt, chỉ cần cháu mặc vào đẹp mắt, dì liền mua.” Đảo mắt lại đổi sang một cửa hàng khác, Hoắc Tinh Linh trên tay cầm mấy bộ váy liền áo, ở trên người cô so tới so lui. Vẫn là cảm thấy không đủ, đem quần áo ném cho người bán hàng bên cạnh, lại đi tìm món khác.

Vạn Quý Phi sắp không chịu nổi, hai chân mệt đến không đứng được nữa, tìm được ghế liền nhanh chóng ngồi xuống, không ngừng lấy nắm tay vỗ vỗ đầu gối. Đi hơn hai giờ rồi, bị bắt thử vô số quần áo giày tất, cô sắp không chịu nổi nữa rồi.

Tiền là chú lái xe đi theo phía sau trả, mỗi lần tính tiền, bà tùy tiện tiền tiền xài thế nhưng cầm một hai cọc tiền đưa cho người ta, khiến cho người bán hàng tròn mắt há hốc mồm. Vạn Quý Phi chưa từng bị chăm chú nhìn như thế, giống như tiền là được trộm đến, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên.

“Mệt mỗi đi? Nếu không chúng ta đi uống chút trà nha?” Hoắc Tinh Linh ôm một đồng trở về, thấy Vạn Quý Phi vẻ mặt đau khổ, vì thế đề nghị.

“A? Được ạ.” Có phải đã xong rồi không nhỉ?

“Àn, trước đem những thứ này đó thử xong cái đã.”

Còn thử? Đã không đếm rõ là đã thử bao nhiêu bộ, Vạn Quý Phi rốt cục biết chính mình đến đây nhiệm vụ chính là cái người mẫu. Người này cũng quá lười, mua quần áo còn muốn tìm người thử.

“Chúng ta cùng đi, xem ai mặc đẹp mắt hơn.” Hoắc Tinh Linh đem cô kéo tới phòng thay quần áo.

Vạn Quý Phi không có biện pháp, đành phải kéo thân hình mệt mỏi lên. Cô làm sao có thể đảm nhận cái loại chuyện khổ sai này?

Xong, cũng không biết rốt cuộc mua cái nào, dù sao cũng nhìn thấy có vài tiểu thư nhân viên của cửa hàng đi theo đại thúc lái xe ôm bao lớn bao nhỏ mang đi.

“Tiểu Phi, làm sao bây giờ? Tiền còn chưa có xài hết, còn bốn cọc (tiền), cháu trước cầm đi.” Hoắc Tinh Linh nói xong liền đem tiền đưa cho cô.

“Nga không không, cháu không cần!” Giống như cầm đến khoai lang nóng phỏng tay, Vạn Quý Phi hai tay vung, mấy cọc màu đỏ tiền mặt ‘vụt’ một cái rơi xuống đất. Cô cả kinh, lại chạy nhanh đem tiền nhặt lên đến.

“Sophia, dì mau đem tiền cất kỹ, người có tiền không thể để lộ như vậy a.” May mắn còn ở trong cửa hàng, không có bao nhiêu người.

“Lái xe đi rồi, dì cũng không có chỗ để nha.” Hoắc Tinh Linh hai tay phát phát, không nhanh không chậm, không hề có chút để ý nói.

“Nếu không cháu thích ăn cái gì thì tìm đi, dì đi toilet.”

Bỏ lại một câu, Hoắc Tinh Linh đem cái bao đựng cả mấy sấp tiền đưa qua lắc lắc mông bỏ đi.

Vạn Quý Phi khổ sở nhìn nhìn theo bóng dáng của bà, cho đến hoàn toàn biến mất mới nhớ lại tiền còn trên tay. Bất đắc dĩ cầm chúng cho vào trong ba lô, còn cẩn thận nhìn trái nhìn phải nhìn một lượt xung quanh, gắng sức tránh đi ánh mắt tò mò của người bán hàng trong cửa hàng. Thật muốn khóc, vì sao không phải tiền của cô thế nhưng với chủ nhân còn muốn khấn trương.

Buồn bực chờ đợi, tiếng chuông phiên lòng đánh vỡ yên tĩnh. Nhìn đến màn hình điện thoại, cô như vớ được cứu tinh, nhận điện thoại liền khóc kêu: “Hoắc Duẩn Đình, cứu mạng!”

“Đã xảy ra cái chuyện gì? Mẹ tôi hôm nay không phải đi tìm cô đi?”

Nguyên lai hần biết!

“Ô! Mẹ anh cứ rần rần đưa cho tôi mấy vạn khối, nói dùng để mua đồ ăn vặt!” Đi đâu mua đồ ăn vặt đắt tiền như vậy? Quan trọng nhất là hai người không thân chẳng quen, vô công không thể hưởng lộc.

‘Phốc!’ Hoắc Duẩn Đình có thể tưởng tượng bộ dáng hiện tại của cô, kiềm nén ý muốn cười ra tiếng. Hấn nhin xuống, thế nhưng trong lời nói vẫn là khó có thể che giấu ý cười.

“VẬY CÔ DỪNG MUA ĐỒ ẶN TỐT LẮM.”

“Tôi không cần! Ăn nhiều đồ ăn vặt như vậy, tôi sẽ béo chết! Anh mau tới, tôi đem tiền cho anh!”

“Không được đâu, tôi còn có việc làm. Có lẽ là cô rất đáng yêu, bà thật sự thích.”

“Ồ ồ.” Trong lòng kia bốn vạn khối, tiểu tâm can nóng của cô run lên run lên.

“Ngoan, liền thuận theo ý bà, bà bình thường rất cao ngạo, khó khi nào đối tốt với người ta” Hoắc Duẩn Đình dỗ dành.

“Tôi không cần loại điếm phúc như thế này.” Động một tý là tiêu tiền, áp lực so với ngọn núi đè còn lớn hơn.

“Nghe lời, tôi trước phải làm việc, tối nay gặp mặt nói tiếp.” Hấn mềm nhẹ nói xong liền gác máy, Vạn Quý Phi đối với điện thoại khóc không ra nước mắt, hoàn toàn không lưu ý tới ý tứ trong lời nói của hấn.

Sau khi Hoắc Tinh Linh trở lại, hai người đi ăn cái gì. Vạn Quý Phi hận không thể đem bốn vạn xài hết, ngay sau đó mặc sức mua chút đồ này nọ. Sau khi chắc bụng, đi đến thẩm mỹ viện, Hoắc Tinh Linh nói muốn làm SPA, Vạn Quý Phi cơ hồ giơ hai tay hai chân tán thành. Nhưng cô nói sau khi ăn no không nên tắm bồn, vì thế lại đi dạo nửa giờ, mỗi người mua bộ tẩy thay quần áo, mới ghé lại thẩm mỹ viện.

Hưởng thụ đầy đủ các dịch vụ, ngâm mình tắm rồi lại mát xa làm mặt, suốt ba giờ đồng hồ liền, hai người mới thơm ngào ngạt đi ra.

“Hôm nay thực thỏa mãn.”

Một cái buổi chiều xài hết mười tám vạn, có thể không thỏa mãn sao? Vạn Quý Phi vẽ mặt cầu xin, lương tâm từ trước tới nay lần đầu bất an như vậy. Xa xỉ như thế có thể bị trời phạt hay không? Ồ!

Vừa cùng lái xe nói chuyện xong, Hoắc Tinh Linh vỗ vỗ bàn tay Vạn Quý Phi “Về nhà a.”

“Ách? Cháu trở về trường học.” Cô muốn hoàn toàn bình tĩnh bình tĩnh!

“Hôm nay không phải ngày nghỉ cuối tuần sao? Dì đã nói dì người làm chuẩn bị bữa đại tiệc, cháu cùng đi ăn.” Ngữ khí mặc dù nhẹ nhàng nhưng không hề để cho người khác có thể cự tuyệt được.

“Cháu...”

“Đi! Duẩn Đình buổi tối không trở lại ăn cơm, hấn vừa nói qua với dì rồi.”

Hấn không trở về nhà ăn cơm cùng cô có quan hệ gì đâu?

“Phòng ở rất lớn, dì một người thực tịch mịch, lạnh buốt thực thê lương.”

Hai người bọn họ quả thật là mẹ con, nói chuyện vừa ấm vừa xoa, trúng ngay điểm yếu. Biết rõ bà giả bộ đáng thương, nhưng Vạn Quý Phi không thể tuyệt tình mà mở miệng nói không. Chonên đành phải đi theo bà trở về thành phố M, bởi bà ăn cơm, nói chuyện phiếm, uống rượu.

Đúng vậy, là uống rượu! Hoắc Tinh Linh cầm mấy bình rượu nho do trang viên nhà mình nhượng ra, nói muốn để cô thưởng thức. Vạn Quý Phi lúc đầu còn thật cẩn thận nhẹ nhàng lướt qua, sau lại nghe được Hoắc Tinh Linh chân thành đem tâm sự trong lòng nói ra, bất tri bất giác liền uống nhiều hơn. Đến khi Hoắc Duẩn Đình về nhà, Vạn Quý Phi hai mắt đã muốn mê ly.

Cô nhẹ lay động chén thủy tinh trong tay, đá đá chân hơn phân nửa giày xăng đan sắp rơi xuống, ngượng ngùng cười, chất lỏng đỏ như máu ở trong chén nhẹ nhàng chớp lên, có loại mỹ cảm nói không nên lời. Hoắc Duẩn Đình nhu nhu lông mày đẹp, biết rõ cô đã say.

“Mẹ như thế nào để cho cô ấy uống rượu?” Miệng trách cứ mẹ, bên kia hấn đã đem chén rượu trong tay cô lấy ra.

“Con, đừng nói mẹ không giúp.” Hoắc Tinh Linh từ trên ghế chân cao xuống dưới, vỗ vỗ bờ vai của hấn, một mình lên lầu.

Ai muốn mẹ hỗ trợ? Hoắc Duẫn Đình nhìn mẹ, lại nhìn con nhóc này, thở dài, đem cô ôm lấy. Xã giao trở về nhà, ôm ôn hương nhuyển ngọc tràn đầy, xem ra đêm nay lại chính là một đêm gian nan.

Vạn Quý Phi từ chối haiba lần, đến khi nhìn thấy hấn thì ngừng lại.

“Anh đã trở lại?” Cô sờ sờ mặt của hấn, bóng người trước mắt có điểm mơ hồ, bất quá cô nhận ra mùi của hấn. Thân thể bay lơ lửng, như đi trên đám mây, rất thực tế.

“Ân.” Hấn đáp lời, giảm chậm tại chỗ đi lên thang lầu.

“Hoắc Duẫn Đình, tôi biết bí mật của anh.” Cô hai tay ôm cổ của hấn, nấc nhẹ, ghé vào lỗ tai hấn nói nhỏ. Đêm nay nghe xong rất nhiều chuyện bất quá, nghe mà cô thấy lòng thật đau. Chodù có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói với hấn, nghĩ muốn cho hấn an ủi.

Hương rượu hỗn loạn nhiệt khí bỗng chốc xâm nhập lại đây, Hoắc Duẫn Đình chỉ cảm thấy ngứa ngáy nói không nên lời. Ổn định trái tim hỗn loạn, hấn bình tĩnh nói: “Cái bí mật gì?”

“Anh cùng ba không thân, cùng mẹ lại không thân, đúng không?”

“Ai nói cho cô?”

“Không nói cho anh!” Cô thì thào, đầu tự nhiên gối lên gáy của hấn, lại tiếp tục nói: “Anh trước đây khi mới về nước, trong lòng có oán hận, đúng không?” Mới bốn năm tuổi, chỉ là đứa nhỏ a. Rời xa ba, đối mặt với một đất nước hoàn toàn xa lạ, rất đáng thương.

Cước bộ đi đến lầu hai bỗng nhiên dừng lại, Hoắc Duẫn Đình nhìn đỉnh đầu của cô, ngữ khí trở nên bí hiểm.

“Cô lại biết?” Có oán hận hay không hấn chưa từng nói ra, không người có thể biết, cũng không tất yếu để cho người ta biết.

“Tôi chính là biết!” Cô la hét hô to, chỉ sợ hấn không tin chính mình thật sự có thể biết.

“Để tôi xuống dưới! Tôi chính mình đi!” Bị ôm như vậy rất không thoải mái, cô lay động vài lần, Hoắc Duẫn Đình không thể không thả cô xuống.

Vạn Quý Phi tựa vào tay vịn, mơ mơ màng màng lời kéo áo của hấn, đem hấn kéo lại. “Hoắc Duẫn Đình, anh hấn là hận! Đổi lại là tôi, tôi cũng sẽ hận!”

Hấn để sát vào cô, kề sát đôi môi đỏ mọng máp máy kia, lạnh lùng phủ nhận: “Tôi làm sao lại hận?”

“Anh hận cha mẹ không đến nỗi anh, hận bọn họ chưa cho anh cái cảm giác gia đình ấm áp, đúng không? Chonên anh mới không kế thừa sự nghiệp trong nhà, muốn đem hết thảy nơi này vứt bỏ, đúng không? Hơn nữa...” Cô nuốt ngụm nước miếng, cảm thấy đầu càng ngày càng nặng, đầu lưỡi giống như thắt, nói chuyện có chút lực bất tòng tâm.

“Hơn nữa cái gì?” Hấn gần như thô bạo vuốt ve hai má của cô.

“Hơn nữa a... Hơn nữa anh bởi vì ba mình ở rể, cho nên coi thường ông, đúng không?”

Hoắc Duẫn đình bởi vì lời của cô mà cứng đờ, đẩy cô ra, hai mắt phát ra tia nhìn lạnh lùng. “Cô đừng tự mình thông minh!” Hấn sẽ không thừa nhận, trong lòng thật sự âm u nghĩ muốn lấy những thứ này đến để trừng phạt bọn họ.

“Nhưng là, như vậy không phải rất vất vả sao?” Cô lôi kéo cổ áo của hấn tiếp tục thì thào tự nói “Hận một người là chuyện thống khổ nhất, nhất là người nhà. Tôi nhìn ra được, mọi người đều yêu đối phương, quan tâm đối phương, vì sao không mở lòng, đem mọi chuyện nói rõ ràng?”

Trong đầu khi toát ra lời này liền nhớ đến bộ dáng chợt lóe qua của Hoắc Tinh Linh, Vạn Quý Phi cảm thấy một nhà này đều là người đáng thương. Lúc trước khi biết, thấy phương thức ở chung của bọn họ có vấn đề, không trò chuyện, không nói cười, đối với nhau nếu không cãi nhau chính là thái độ lạnh như băng, hoàn toàn không giống nhà cô ấm áp hài hòa. Hiện tại nhớ lại, nguyên lai hết thảy đều có nguyên nhân của nó.

Hoắc Duẫn Đình phút chốc buông cô ra, xoay người đi lên lầu 3. "Mặc kệ cô nghĩ cái gì, đêm nay chuyện còn nói, tôi chỉ cho là lời của người say, về sau đừng nhắc tới nữa."

"Này, anh muốn đi đâu?" Như thế nào đi a? Vạn Quý Phi vội vàng bước loạng choạng lên thang lầu.

Bị chọc thủng tâm sự, Hoắc Duẫn Đình cảm thấy có lửa giận, lại cố gắng nhịn xuống không phát tác. Cùng người nhà trong lúc đó mâu thuẫn, không phải cô nói hai ba câu thì qua. Mắng hằn lạnh lùng cũng tốt cái gì cũng tốt, dù sao hắn cũng không thích bị nhắc tới.

Vạn Quý Phi đi mấy bậc thang lầu liền dừng lại, nóng quá, cả người giống như bị ngọn lửa thiêu đốt. Trước mắt một mảnh mơ hồ, thật muốn đi ngủ. Cô ngăn cổ áo, hai tay không ngừng cầm lấy cổ. Lại thấy giày xăng đan trời buột, vì thế lắc lắc lắc lắc đá rơi xuống.

"Đừng nhúc nhích!" Nhìn cô cơ hồ muốn té rớt xuống thang lầu, Hoắc Duẫn Đình sợ tới mức ruột gan cơ hồ muốn nhảy đi ra. Miệng hắn hét lớn một tiếng, hốt hển lao xuống, đem cô chặn ngang ôm lấy.

Vạn Quý Phi chợt chột lòng ngực của hắn, giận dữ nói: "Hoắc Duẫn Đình, bị nói hai câu đã nghĩ phớt lờ tôi?"

Hắn khề cần mồi, không để ý tới kêu la của cô, vượt qua hai cái bậc thang đi nhanh lên lầu. Đi ngang qua phòng khách hắn nhớ tới lời nói của mẹ mình lúc này, vốn dĩ nghĩ đi vào cuối cùng thay đổi chủ ý, hướng phòng chính mình đi đến.

30. Chương 30

Lần thứ ba! Đây là lần thứ ba Hoắc Duẫn Đình đem cô ném tới trên giường!

Đã có hai lần kinh nghiệm nằm chung giường kê chung gối, mảy may thế nhưng ngay cả tay cô cũng chưa chạm đến, quả thực ượng ột thân nam nhân!

Hoắc Duẫn Đình một tay rút dây lưng bên hông dùng sức ném đi, đứng ở bên giường từ trên cao nhìn xuống người con gái nằm ở trên giường kia. Khi vào phòng miệng cô vẫn như trước nỉ non không biết tiếng chim nước nào, hiện tại im lặng, vùi đầu ở sàng đan màu lam sẫm, phần hông ở trên người cô có vẻ càng thêm mềm mại.

Hắn hơi thở trầm đục, lồng ngực phập phồng dừng cả lên. Không khí bên trong gian phòng thoáng ảm đạm hương rượu vị thuốc tàn dư trong buổi xã giao vừa rồi, hắn chán ghét nhứ mảy may, xoay người đi vào phòng tắm, đem quần áo trút bỏ, xoay vòi hoa sen, tính tóc chiến tóc thẳng.

Bằng thời gian nhanh nhất gọi rửa sạch sẽ, tắt vòi nước, đẩy cánh cửa kính thủy tinh đi ra. Mới vừa ngẩng đầu, bất thành linh ở trước cửa đã bị một màn dọa sợ. Không gian bên trong tràn ngập màu trắng sương khói, có người con gái cúi đầu dựa ở cạnh cửa, trên người cô vẩy liên áo nghiêng nghiêng hạ xuống, tóc vẩy quanh khuôn mặt, giống như u linh bay bay lơ lửng đi vào, mục tiêu hướng tới bồn cầu.

Cô không nhìn một thân thể nam tính đứng ở trước mặt toàn thân xích lửa, đẩy nắp bồn lên, không coi ai ra gì đem vẩy kéo lên cao, quần lót trút xuống tới đầu gối, trực tiếp ngồi xuống. [TNN: ^O^ Oh My God~ quá mất mặt orz]

Tiếng nước róc rách vang lên, Hoắc Duẫn Đình nhìn lên trần nhà, quả thật muốn cười to ba tiếng. Cô nàng ngu ngốc này! Hắn thuận tay vươn tới cái giá bên tường sờ soạng rút cái khăn tắm vẩy quanh ở bên hông, đi đến trước người cô ngồi xổm xuống.

Đầu vẫn như cũ buông xuống, cô tựa như một học trò ngoan, hai tay nhu thuận đặt ở trên hai bên đầu gối, đôi chân trắng nõn gác chồng lên nhau trên mặt đất, mười đầu ngón tay mượt mà vô tội song song cùng một chỗ.

"Vạn Quý Phi" Hoắc Duẫn Đình nâng cằm của cô lên, nhìn kỹ cô: "Cô có biết chính mình đang làm cái gì không?"

“Đi tiểu.” Cô là bị nước tiểu làm thức tỉnh, theo tiếng nước đi qua đây, quả nhiên tìm được toilet. Đầu thật choáng váng, cước bộ lơ mơ, hết thấy mọi thứ trước mắt đều mờ ảo. Khẳng định là đang nằm mơ, bởi vì nơi này thực xa lạ. Vừa rồi thời điểm nước tiểu thoát ra, cô thậm chí có điểm lo lắng, chỉ vì mới trước đây nằm mơ đi tiểu ngày hôm sau tỉnh lại khẳng định đái dầm.[TNN: =.=]

“Tốt lắm.” Nếu tỉnh liền rất tốt. Hắn vỗ vỗ bả vai của cô “Muốn tắm rửa không?”

Vạn Quý Phi lắc đầu “Đã tẩy sạch.” Buổi chiều đã làm SPA, ngay cả ngón chân đều được rửa sạch sẽ, cô có ấn tượng.

Quả nhiên trời cũng muốn giúp hắn mà. “Tiểu xong rồi sao?”

“Àn.” Cô đang muốn đứng lên, híp mắt đột nhiên quét đến hắn “Anh xoay người, tôi muốn đứng lên.”

Hoắc Duẫn Đình buồn cười xoay mặt qua, thế nhưng còn biết hắn phải tránh một bên, xem ra không có say lợi hại như hắn tưởng.

Vạn Quý Phi nhanh chóng đứng lên kéo quần lót về, đem váy kéo xong xuôi. Tất tất tốt tốt thanh âm luakhua biến mất, hắn vươn tay chụp một bên hông cô, trực tiếp ôm lấy người đi rangòai.

Cô cũng không phản kháng, bên tai tiếng tim đập ‘Đột đột đột’ càng êm tai, khuôn mặt nóng bỏng dán vào trong khuôn ngực của hắn, vừa thoải mái lại mát mẻ.

“Anh như thế nào nhìn léntôi đi tiểu?” Cô toàn tâm toàn ý chọt chọt cơ bắp trước mặt, cứng rắn thật.

Bắt được bàn tay nhỏ bé đang quấy rối, đem cô đặt ngồi ở mép giường, Hoắc Duẫn Đình ngồi xổm xuống. Công nghiêđầu, mở nửa tròng mắt xung quanh một mảnh mờ mịt, tựa hồ còn đang chờhắn trả lời. Cánh tay ở cô trước mặt lay lay mấy lần, hoàn toàn không có nháy mắt, Hoắc Duẫn Đình nhất thời nghẹn lời, nguyên lai cô thật sự say.

Cả người mềm nhũn, buồn ngủ quá, Vạn Quý Phi vô ý thức ma sát hai chân, ba lần bốn lượt muốn nằm xuống.

Hoắc Duẫn Đình hai tay đỡ hai vai của cô, tính cường ngạnh muốn cô ngồi thẳng.

“Nói cho tôi biết, tôi là ai?” Nếu lần này nói sai, hắn thật sự sẽ bóp chết cô, động tác chuẩn bị cũng đã sẵn sàng.

Cô nhẹ nhàng dụi mắt, ngũ khí lộ ra không kiên nhẫn. “Trúng thối, quỷ hẹp hòi...”

“Tên!”

“Hoắc Duẫn Đình, tôi mệt lắm.” Cô lập tức thay đổi thành bộ dáng đáng thương hề hề, nửa khóc lại muốn nằm về sau.

Khóe miệng khẽ nhếch, Hoắc Duẫn Đình lập tức kéo cô dựa vào trên người chính mình, làm cho cô gối lên vai hắn. Xoa đỉnh đầu mềm mại, tâm tình hớn hở ra mặt: “Thực ngoan!”

Vạn Quý Phi hai tay vòng cổ của hắn, thuận thế đem sức nặng chính mình giao cho hắn, an tâm nhắm mắt lại.

Trong phòng vắng vẻ không tiếng động, đêm dài từ từ kéo đến, ngày như thế quả thật là cảnh đẹp, hắn nhẹ giọng gọi: “Vạn Quý Phi... Làm bạn gái của anh đi?”

Có lẽ như vậy có chút tibi, bắt quá khi cần thiết phải dùng thủ đoạn tất yếu.

Tiếng hít thở bên tai mang theo hương rượu tinh tế, như dự đoán không có đáp án. Hắn cúi đầu, ngọn đèn rơi xuống ngay giữa đôi môi đỏ mọng xinh đẹp, chỉ có cách hắn khoảng một ly. Giây tiếp theo, hắn kim lòng không đợi hấp thụ mọi của cô.

Ấm ướt, dính dính, ngứa ...Miệng có thứ gì đó giống như con rắn ngo ngoáy quanh, làm cho cô khó hô hấp. Vạn Quý Phi vươn tay đẩy hắn ra, đáng tiếc thân thể giống sợi bông mềm mại, căn bản không có tác dụng.

Cô nức nở vài tiếng, chắc thể yên lặng thừa nhận ức hiếp của hắn. Đến khi sắp hít thở không thông nữa, hắn rút cục cũng thoáng rời đi. Được đến vài giây thở dốc, cô mới mềm vô lực rên dỗi: “Khó thở quá.”

Khóe miệng cong lên ngoác càng lớn hơn nữa, Hoắc Duẩn Đình đầu tựa vào trán của cô, lời nói nhỏ nhẹ dỗ dành: “Thích không? Thích anh liên tiếp tục!” Thật sự rất yêu bộ dáng hiện tại của cô, mơ mơ màng màng, mặc hắn làm cái gì cũng sẽ không phản kháng.

Vạn Quý Phi căn bản là không có cách nào để trả lời. Loại tra tấn mê người này, khiến cho đầu óc thiếu dưỡng khí, nhưng trong lúc hoạn nạn lại có loại cảm giác ngọt ngào khác lạ, muốn ngừng mà không được.

Môi của hắn liên tục ở bên miệng cô bồi hồi, dùng ngữ điệu so với lông chim còn muốn nhẹ nhàng hơn, mang theo dụ hoặc níu non: “Làm bạn gái của anh, à? Làm bạn gái anh...”

Vạn Quý Phi cố gắng muốn mở mắt ra, nghĩ muốn bảo trì thanh tỉnh, nhưng không thành. Ẩn ẩn có cái thanh âm nói cho cô, không thể đáp ứng.

“À? Mau trả lời anh!” Hắn tiếp tục dụ dỗ, không chiếm được đáp lại vươn người qua cướp đoạt cánh môi xinh đẹp của cô.

Lại là nụ hôn làm cho người ta hít thở không thông, Vạn Quý Phi lắc lắc đầu, nhiều lần muốn tránh thoát nhưng không có hiệu quả.

Muốn cô! Thật muốn thật muốn!

Trong lòng sốt ruột, động tác thượng thông thả có thể, Hoắc Duẩn Đình chậm rãi đem cô đặt ở trên giường. Cô say rượu thân thể mềm mại giống như một trái đào chín, thực tủy tri vị*, hắn nhận không được ôm cô thân xong lại thân. Đến khi môi dời đi, nơi nào đó trên người đã muốn cứng rắn phát đau. Hô hấp trở nên gấp gáp, hắn xoa xoa khuôn mặt của cô, trong mắt tan toả sáng sắc đỏ.

*Thực tủy tri vị: đại khái là lần đầu tiên nếm thử thì cảm thấy rất thỏa mãn, sau đó thành thói quen, cứ muốn tiếp tục, không ngừng. (Theo thecloudnme.wordpress /2011/03/22/ddh3-thu-ly-th%C6%B0%E1%BB%A3ng/)

Người dưới thân hai má ửng hồng, ánh mắt mê ly, đối với vấn đề của hắn thủy chung không chịu đáp lại. Vừa rồi những nụ hôn đó cơ hồ cướp đi hô hấp của cô, giờ phút này tiểu nha đầu kia đang từng ngậm từng ngậm hít thở.

Khóe mắt dư quang vừa quá tới di động bên giường, Hoắc Duẩn Đình đầu óc lóe sáng, nghiêng người cầm lấy ấn vài cái, khi trở về miệng dán bên tai của cô, không ngừng hy vọng tiếp tục thúc dục: “Nói nha, đáp ứng làm bạn gái của anh.” Tiếp theo hắn căn khuyến tai của cô, lấy ngữ điệu nhẹ đến mức không thể nhẹ hơn nữa uy hiếp: “Bằng không anh lại cho em hít thở không thông nữa đó nha?”

Vạn Quý Phi bị quấy nhiễu cực kỳ phiền, tạp âm tựa như ruồi bọ ở bên tai càng không ngừng ‘Ông ông’ gọi bậy, cô khóc cổ họng ồ ào: “Được rồi được rồi!” Ý nghĩ đã không chịu khống chế ngắt đi, tuy rằng đối với loại ngoạn ý ‘hít thở không thông’ này cũng không chán ghét, nhưng cô thật muốn đi ngủ, vì sao tên kia ở trong mộng vẫn đang muốn kiên trì không ngừng khi dễ cô?

Di động truyền đến ‘Đồ’ một tiếng, Hoắc Duẩn Đình cười cầm nó ném đi, quay người lại cúi xuống thực hiện một nụ hôn vừa nhiệt tình lại kéo dài thật lâu.

“Ồ... Anh không tuân thủ lời hứa.” Vạn Quý Phi vươn tay phản kháng.

Hắn chuyển hướng gáy bộ non mịn của cô, cánh tay dán ở phía sau lưng của cô, kéo vòng eo thon mảnh kia. Xúc cảm trơn nhẵn làm cho thân thể hắn càng thêm phấn khởi, hai tay từ sau lưng chuyển tới trước ngực, trong lòng bàn tay hơi hơi có chút vết chai xẹt qua tìm từng nơi chốn, chọc cô phát run. Vài đợt tơ tằm mềm mại theo động tác mà bị kéo đến thắt lưng, da thịt tuyết trắng ở dưới ngọn đèn mờ nhạt cơ hồ muốn mù hai mắt của hắn. Hoắc Duẩn Đình vui đầu ở trước ngực mềm mại của cô, thật cẩn thận vuốt ve đường cong của cô.

Hắn hoàn toàn không dám dùng sức, trong lòng nho nhỏ có chút giãy dụa, sợ đem oa nhi mềm mại này phá vỡ, sợ thương tổn cô. Nhưng là trong mũi nghe hương thơm tươi mát của thiếu nữ, miệng đã không chịu khống chế đẩy ngăn trở trở trước ngực của cô ra. Hai cánh hoa tuyết trắng tròn trịa vươn ra, hắn dùng mặt

đề ép lên, lấy đầu lưỡi nhấm nháp. Đầu óc trừ bỏ hưng phấn, căn bản không có chút nào do dự, tay dọc theo xương đùi mềm nhẵn, một tắc lại một tắc di chuyển lên phía trên.

Môi bị người đoạt mất hô hấp quấy rầy khó chịu, cho dù quần áo bị thoát, nửa người trên bị ẩm ướt vết đẫm ướt dây dưa, vẫn không tổn hao gì đến quyết tâm ngủ của Vạn Quý Phi. Thân thể bị người giam cầm, cần cấn trước ngực làm cho cô co rúm lại một chút, cô vẫy tay đem cái thứ quấy rối mình bỏ ra, ngoài ý muốn sức nặng đột nhiên biến mất. Được giải thoát, cô nhẹ nhàng than thở, đảo cái thân, thoải mái đi vào giấc mộng.

Hoắc Duẩn Đình kỳ thật chính là đồ bảo hộ, cực kỳ gấp gáp thể nhưng trong nhà lại không biết còn có hay không. Hắn lòng như lửa đốt mở ngăn kéo đầu giường ra, lục lọi hồi lâu rốt cuộc mới tìm thấy một cái. Lại trở lại giường, cơ hồ nhìn thấy cảnh tượng trước mắt mà biến thành huyết mạch sôi sục.

Cô quần áo cởi phân nửa, cánh tay đè nặng bộ ngực, lộ ra hơn phân nửa mông tròn nhỏ nhắn phía dưới. Lưng đã lỏa, đường cong tuyết trắng hoàn mỹ kéo đến thắt lưng, cái mông trực tiếp bịch lấp ở dưới làn váy. Làn váy bị kéo lên trên, đùi thon cong lên, hình thành một cái tư thế cực độ mê người.

Thân thể như tên ở trong cung, hắn hung hăng nuốt nước miếng, cảm thấy yết hầu đột ngột khát khô. Nhẹ nhàng vỗ cô, không phản ứng. Lại vỗ vỗ, sờ sờ mặt cô, khom lưng nghiêng người đến trên giường sâu hơn.

Đang ngủ? Chỉ ngắn ngủi chưa đến 1 phút? Đầu bị người tạt ột chậu nước đá, đem hắn hoàn toàn đánh tỉnh! Không thể nào? Không thể nào? Hắn nghĩ muốn gầm rú, nghĩ muốn lay tỉnh cô, để giải thoát đau đớn trên người. Nhưng là tay vừa mới muốn chạm vào vai của cô, trong mắt có thể thấy rõ ràng được bộ dáng ngủ vô cùng ngây ngô của cô, hắn đột nhiên cảm thấy chính mình rất xấu xa!

Là có thể liều lĩnh xâm chiếm sự hồn nhiên của cô, như vậy có thể giải quyết dục vọng của bản thân hắn. Nhưng ngày mai tỉnh lại, cô sẽ như thế nào? Bảo thủ như cô sẽ khóc, sẽ khổ sở muốn chết. Hắn không nghĩ nhìn thấy cảnh tượng như vậy, lại càng không nghĩ muốn đem sự tín nhiệm của cô đối với chính mình hoàn toàn phá hủy!

Vòng vo suy đoán một hồi, đem cái chăn vải tơ tằm bên cạnh kéo đến, hoàn toàn che lấp đi cảnh xuân sắc mê người kia.

Yêu một người hắn là nên quý trọng cô, Hoắc Duẩn Đình bùm mặt thở dài. Thân thể tưởng căng đau đớn, hắn nhảy xuống giường, tùy tiện kéo quần dài lao ra phòng. Vốn định đi vào phòng tắm, thể nhưng phòng tắm thời thời khắc khắc đều có thể có mặt cô, hiện tại hắn cần một lượng lớn nước đá.

‘Đặng đặng đặng’ chạy nhanh xuống lầu, trong phòng khách chỉ còn mỗi ánh đèn bên tường. Ở khoảnh khắc trước khi hắn cất bước đi vào phòng bếp, một đạo âm thanh dày âm truyền vào trong tai.

“Mẹ nghĩ đến con đêm nay không có khả năng rảnh rồi.”

Dừng lại cước bộ, tìm kiếm phương hướng của giọng nói, trước quầy bar, mẹ hắn giơ chén rượu miễn cưỡng nhìn hắn. Hoắc Duẩn Đình không để ý tới, nhảy vào phòng bếp mở tủ lạnh ra đem khay nước đá lấy ra phân nửa, ngay cả cái chén cũng không lấy, ngẩng đầu lên ‘Cô lỗ cô lỗ’ tuôn vào trong miệng.

Cái lạnh thấu tâm thông qua cổ họng tiến vào trong cơ thể, thật đúng lúc đem ngọn lửa dục vọng dập tắt trong một nửa, trong không gian tối đen vô hình chung chỉ có thể nghe tiếng thở dốc của hắn. Mẹ nó, mày thực bất lực! Ngay cả một tiểu nữ sinh muốn làm cũng không làm được!

Khi xác định chính mình đã muốn bình tĩnh trở lại, hắn mới thông thả đi ra khỏi phòng bếp.

Thanh âm của bà lại lại lượn lờ vang lên: “Con, nhìn bộ dáng này của con chỉ biết không thành công! Thực kém cỏi, uống phí mẹ tử mĩ an bài!”

“Mẹ biết cái gì!” Hắn khinh thường.

“Chắc chắc, yêu thăm người ta đi?”

Hoắc Duẩn Đình cảm thấy không đáng trả lời.

Hoắc Tinh Linh phe phẩy chén rượu, ánh mắt hư ảo nhìn khoảng không trước mặt. "Tuổi trẻ thật tốt! Thời điểm năm đó, khi ta cường bạo cha con, mắt cũng không dùng nhắm một chút, đừng khí mười phần!"

Vốn muốn trở về phòng thénhưng khi hắn nghe đến lời của bà trong nháy mắt dừng lại. "Mẹ đối với ba badùng sức mạnh?" Kiều quý như bà lại làm cái chuyện này?

Hoắc Tinh Linh đầu nhấtngang, kiêu ngạo y hệt loài khổng tước. "Đương nhiên?"

"Vì sao?" Hoắc Duẫn Đình tò mò. Hiếm khi biết chuyện về họ từ miệng của họ, cha đối với mẹ thường là nóiì nghe này, thế nhưng cũng có thời điểm không theo?

Bị con hỏi như vậy, HoắcTinh Linh lập tức cúi hạ vai, ngữ khí ngượng ngùng: "Bởi vì hắn vốn là khôngmuốn cùng mẹ kết hôn, đáng tiếc bị cuộc sống bức bách, không có biện pháp mới đi vào khuôn khổ. Thời gian đầu khi kết hôn mẹ đối với hắn cực kỳ ác liệt, cònlợi dụng hắn sinh đứa nhỏ, cho nên đã bị chán ghét."

"Lợi dụng hắn sinh đứanhỏ?" Hoắc Duẫn Đình nheo lại mắt bước đến ngồi xuống.

Hoắc Tinh Linh nhún nhún vai "Bởi vì ông cố ngoại con muốn mẹ sinh đứa nhỏ mới ẹ kế thừa rượutrang?"

"Cho nên sinh ra tôichính là công cụ để bà có được rượu trang?" Hàn khí lạnh lùng như mũi tên nhọntừ trên người hắn bắn ra.

"Không không!" Hoắc TinhLinh lắc lắc đầu, thần sắc có chút thống khổ.

"Đứa nhỏ sinh non kiacũng không phải con nha, con trai. Đừng hoài nghi, con tuyệt đối được sinh rakhi có cả tình cảm yêu thương của ba và mẹ." Nói xong, cô vươn tay nắm ly rượuuống một hơi cạn sạch. Hương vị toan chất, lướt qua thực quản, hồi tưởng lạichuyện cũ.

Hoắc Duẫn Đình sắc mặtcuối cùng cũng dịu đi, hắn cầm lấy bình rượu trên quầy bar, vì chính mình rót nửa chén. "Sau đó?"

Hoắc Tinh Linh ngẩng đầu,lờ mờ hỏi lại: "Sau đó cái gì?"

"Hai người vì sao lại đưatôi về nước?" Khó khi nào thấy mẹ con hai người có thể bình tĩnh ngồi một chỗnhư vậy, khiến cho hắn muốn mở rộng cánh cửa lòng mình. Nếu không phải Vạn QuýPhi sớm đã nói trước, hắn còn không có ý thức được chính mình trong lòng oán hận thế nhưng lại sâu nặng như thế. Nhiều năm qua vẫn bị vấn đề này làm phức tạp, nhưng hắn lại cũng không thể đến hỏi. Đêm nay trong bầu không khí này, hãndột nhiên muốn biết đáp án.

"Việc này... Bởi vì năm đó vì tranh đoạt rượu trang, sợ con sẽ trở thành uy hiếp, cũng vì an toàn của con mà suy nghĩ, cho nên liền làm quyết định này. Ba con cực lực phản đối, nhưngbởi vì mẹ khư khư cố chấp, cho nên... Con, mẹ kỳ thật..." Là rất yêu con.

"Không cần phải nói!" Hoắc Duẫn Đình chậm rãi uống một ngụm rượu. Đáp án căn bản đã không hề trọng yếu, hắn đã trưởng thành, mà bà cũng được như mong muốn, không phải sao?

Bị con trách móc, HoắcTinh Linh nỗ lực bĩu môi. Đứa nhỏ này cùng bà rất giống, tính cách tính tình y hệt từ một khuôn đi ra. Hiếu thắng không chịu thua, kiêu ngạo, muốn thứ gì đóthì luôn trăm phương nghìn kế nắm tới tay. Không biết là hạnh phúc hay là bất hạnh đây nữa.

Không khí lúc này có chút bế tắc, bà đứng lúc chuyển hoán đề tài: "Cái kia... Tiểu Phi nó ngủ rồi à?"

"Vâng."

"Hôm nay, mẹ giúp con thửmó."

"Thử?"

"Mẹ mang theo hai mươivạn đi cùng nó đi dạo phố, nó thể nhưng bắt vi sở động*.Không để ẹ mua thứ gì cho nó, không cảm thấy tự hào, cuối cùng mẹ đưa chonó bốn vạn, nó rất giống như gặp quý. Sau khi chúng ta dùng còn lại hai vạn,khi trở về còn lạng lẽ đặt ở cái hòm trên bàn trà. Con nói xem, trên đời nàycòn có đứa nhỏ ngốc như vậy? Ngốc làm cho người ta giận sôi! Bất quá lớn lên trong hoàn cảnh kia, cũng khó trách. Cả nhà đều xem tiền tài như cặn bã, ài."

*Bất vi sở động: không có động tĩnh, không bị thuyết phục

Hoắc Duẫn Đình nhìn không được ẹ mình một cái vệ sinh mắt. "Xin đừng đem những mảnh khoe trên thương trường kia sử dụng ở trên người cô ấy. Cô ấy chất phác đơn thuần, không phải là đối tượng dùng để tính kế."

"Được rồi, là mẹ tâm cơ nặng. Đứa nhỏ kia không tệ, con đừng buông tha nó." Quan trọng nhất là có thêm mầm hoạ hần, sau này có thể hảo hảo lợi dụng.

"Không cần mẹ phải nói!" Hoắc Duẫn Đình đem chỗ rượu còn thừa uống hết, cái chén hướng quầy bar đặt lên, trước khi đi nhìn không được nói: "Đi ngủ sớm một chút, đừng uống nhiều quá."

"Àn." Hoắc Tinh Linh hít một hơi thật sâu, buổi nói chuyện đêm nay cùng con, xem như có thu hoạch lớn. Nghĩ lại, trong lòng lại thấy phiền muộn. "Rất nhớ cha con." Làm vợ chồng hơn hai mươi năm, vẫn là lần đầu tách ra lâu như vậy. Hơn một tháng, mới chỉ quan non nửa.

Hoắc Duẫn Đình đảo đảo mắt, nghe xong lời nhai của bà, hần muốn bắt đầu một lần nữa nhận thức đối với đôi vợ chồng này. Nguyên lai bọn họ đều không phải như trong tưởng tượng của hần tương kính như băng? Cảm giác này tò mò quá.

Trở lại phòng, không ngoài ý muốn nhìn người trên giường đá rơi chăn. Trách không được lại ngã bệnh!

Hần lấy áo T-shirt của mình, giúp cô đem váy áo cởi ra. Thay bộ mới, trong mắt tinh quang chợt lóe, lại muốn sinh ra cái chủ ý. Sau khi xong xuôi, hần vỗ về khuôn mặt ngủ say của cô, đẩy lòng một mảnh mềm mại. Có lẽ sinh mệnh mỗi người đều có khắc tinh, hần xác định, khắc tinh của hần chính là tiểu linh tinh đáng yêu này.

Tắt đèn ngủ, nằm xuống ở bên người cô, bàn tay to vươn tới, đem cô nhét vào trong lòng. Mặt dán trên đỉnh đầu của cô, hần thấp giọng nói: "Em nhất định phải yêu anh, bằng không em sẽ rất thống khổ!"

Dường như nghe thấy hần nói như thế, Vạn Quý Phi không quá tán thành khuôn mặt đồng thời nhăn nhu.

Hoắc Duẫn Đình buộc chặt tay, đem mặt vùi vào giữa trán của cô, mũi thưởng thức mùi hương thơm ngát thản nhiên. Nguyên lai đơn thuần ôm cô ngủ như vậy cũng không tệ, năm tháng yên bình này thật tốt, có loại cảm giác tràn đầy hạnh phúc.

Hần cười cười, nhắm mắt lại, chờ ngày mai kéo đến.

31. Chương 31

Mái tóc dài hỗn độn phiêu tán ở trên gối, trong đó vài sợi tóc đen phủ trên khóe miệng người nọ, cảm giác ngứa ngáy. Hần giật giật cánh tay cường tráng kê ở dưới cổ cô trải qua một đêm dĩ nhiên đã tê cứng.

Tối qua có gió mạnh, còn xuất hiện mấy trận mưa, sợ cô đá chăn, hần vẫn ôm cô gắt gao, không có buông ra. Di động môi, theo bản năng tìm kiếm vành tai của cô, miệng cắn nhẹ.

Cảm giác một trận ẩm ướt ấm nóng tập kích, cả đêm bình yên ngủ Vạn Quý Phi ở trong mơ mơ tỉnh tỉnh từ từ mở đôi mắt mông lung. Đầu hơi nghiêng lệch qua, phát hiện tóc mai dán bên mặt, đầu vẫn bị vây trong trạng thái mê man không kịp phản ứng lại.

"Sớm." Hần hôn trán của cô.

"Sớm." Cô ngậy ngốc trả lời.

Phía sau là nguồn nhiệt thật lớn, tay chân đều bị quần quít chặt chẽ, đầu óc Vạn Quý Phi bắt chợt thanh tỉnh.

"A!" Tiếng thét chói tai, ngay sau đó xoay người lăn lông lốc một cái, thoát đi cái tay cản trở của hần.

“Anh... anh như thế nào ngủ trên giường tôi! A!” Nguyên bản chỉ vào hân kêu to, giãy tiếp theo đầu một trận đau đớn, cô lập tức về mặt đau khổ khom thắt lưng.

Hoắc Duẫn Đình nằm úp sấp dán sát vào người cô: “Làm sao vậy?”

“Ồ... Đau!” Cô rên rỉ một tiếng, chợt ngừng đầu, hung hăng chất vấn: “Anh như thế nào ngủ trên giường với tôi?”

Có thể hung chứng tỏ không có việc gì. Hoắc Duẫn Đình day day lỗ tai, ách xì một cái, miễn cưỡng nói: “Cũng không phải lần đầu tiên.”

“...” Cũng đúng, nhưng... Hân vừa rồi hôn cô, còn ôm cô, là ngủ mơ thấy hay là sự thật? Vạn Quý Phi lơ mông gồi xuống, bằng tốc độ ánh sáng quét bên trong chung quanh một vòng, căn phòng thật to, giường thật to, hoàn toàn xa lạ.

Tầm mắt cuối cùng dừng ở trên người hân, ánh mắt tên kia nhìn chằm chằm cô như lửa nóng rực. Cô ngoảnh mặt, máy móc nói: “Mặc dù... Tuy rằng như thế, vậy nhà của anh không có phòng khách sao?”

Duỗi thân khởi động hai cánh tay cương cứng, Hoắc Duẫn Đình vẫn như cũ không nhanh không chậm trả lời: “Là em đi theo anh lên đây.”

“Sao... Làm sao có thể?” Nói ý tứ hay không định, nhưng Vạn Quý Phi đối việc tối hôm qua phát sinh trính giới hạn tới lúc cùng Hoắc Tinh Linh uống rượu. Cô chỉ nhớ rõ chính mình thử nhấp ngụm rượu, rồi nghe xong bát quái có liên quan của hân, đau lòng rất nhiều rất muốn nhìn thấy hân. Sau đó... Hân giống như đã trở lại... Lại sau đó, hình ảnh bị đứt đoạn.

Cố nhớ lại đầu đau như búa bổ, cô cúi hạ bả vai, quyết định không nghĩ nữa. Ánh mắt tùy ý thoáng nhìn đi xuống, đột nhiên dừng lại. Đùi tuyết trắng, áo sơ mi rộng lớn chữ T bao quanh người.

“A?” Không phải cái váy cô mặc trước đó. Cô nâng hai mắt hiện rõ sự kinh ngạc: “Quần áo của tôi đâu?”

“Trước khi ngủ đã đổi.” Trả lời một cách đương nhiên.

“Ai... Giúp tôi đổi?”

“Em nói đi?” Hân tà tà nhìn cô hỏi lại.

“Anh! Lưu manh! Ai cho anh đổi!” Vạn Quý Phi đỏ mặt lên án. Trong đầu hiện lên hình ảnh hân giúp cô cởi quần áo, kia chẳng phải bị nhìn trống trơn?

“Tôi không cần...” Cô đem mặt vùi vào giữa hai đầu gối, thật muốn chết.

“Bạn trai giúp bạn gái thay quần áo, có vấn đề gì?”

“Ách?” Cô lại mê man ngẩn đầu.

“Vạn Quý Phi... em quên?” Hân miễn cưỡng kêu cô. “Tối hôm qua em đáp ứng anh.”

“Đáp ứng cái gì?” Cô trừng lớn mắt.

“Đáp ứng làm bạn gái của anh!”

“Nói bậy!”

Hoắc Duẫn Đình nghiêng người tới bên giường lấy điện thoại lên, nhấn vài cái.

“Nói nha, đáp ứng làm bạn gái của anh.”

“Được rồi được rồi!”

Đối thoại một nam một nữ gần gọn truyền vào lỗ tai, thanh âm thu được còn cực độ rõ ràng. Cô nhận ra được, giọng nữ nói kia chính là cô.

“Không... Không có khả năng!” Cô có thể nào như thế tùy tiện liền đem chính mình bán đi?

“Có cái này làm chứng, sao em lại có thể phủ nhận?” Hân dương dương tự đắc giờ giờ điện thoại trong tay lên, gọi lên khoe miệng cười đến đặc biệt gian trá.

“Không tính không tính!” Cô thả người qua, ý đồ đoạt điện thoại của hắn hủy đi chứng cứ.

‘Phác’ một tiếng, Hoắc Duẫn Đình lùi người về đằng sau, dựa người vào giường. Hắn giơ điện thoại, hưởng thụ ôn hương nhuyễn ngọc trong lòng.

Vạn Quý Phi quỳ gối ở haigiữa hai chân của hắn, tay mới vừa chạm được đến điện thoại, hắn bỗng nhiên chế trụ thắt lưng của cô xoay người đè áp lên trên giường, nhanh chóng phong bế kínmiệng nhỏ xinh của cô.

“Ô!” Vạn Quý Phi đạpchân, hai tay càng không ngừng đâm ngực hắn. Hắn không chịu buông ra, trần trọcdây dưa cùng cánh môi của cô, cho cô trong lúc thanh tỉnh một nụ hôn thật sâu.

Trời đất quay cuồng, đầuốc trống rỗng, hơi thở nam tử nồng đượm khiến cả người choáng váng mê hoặc.Nhưng mà, đây là nụ hôn đầu tiên của cô! Không có bầu không khí lãng mạn saymê, không có hoa dưới ánh trăng, bọn họ thậm chí vừa mới rời giường, còn chưacó đánh răng rửa mặt, ảo tưởng tan biến !

Ủy khuất, này tuyệt đốilà ủy khuất. Nước mắt không chịu thua kém chảy xuống, ấm nóng kề sát bên miệng.

Ném được vị mặn, Hoắc Duẫn Đình buông cô ra. ”Khóc cái gì?”

Vạn Quý Phi lau miệng,nước nở: “Anh thật quá đáng, có thể nào hỏi cũng không hỏi liền hôn tôi.”

“Tình nhân thân thiết còn cần gì khách khí?”

“Tôi mới không phải bạngái anh!” Nào có người vô lại như vậy! Đẩy hắn, địch nhân không chút động dấy;đá hắn, trên chân lực sử dụng không nhằm nhò gì. Rơi vào đường cùng, cô hướng trướcngực hắn cắn, Hoắc Duẫn Đình thét lớn một tiếng, xoay người né tránh.

“Em... Mưu sát chồng!” Hắnôm chỗ bị cắn, giả bộ một bộ thống khổ.

“Anh nói bậy!” Vừa rồivẫn là bạn trai, hiện tại lập tức liền nhảy thành chồng, Vạn Quý Phi cũng khôngthể nào nuốt trôi món này, giờ chân nhỏ lên liền hướng hắn đá.

May mắn hắn tránh lẹ,bằng không đường con cái khó mà giữ được. ”Này này, đừng đùa chứ?” Hắn giữ chặtbàn chân lỏa của cô cứ nhắm hướng trên người hắn mà tới, Vạn Quý Phi lập tứclấy động tác cực kỳ bất nhã khóa ngồi ở trên người của hắn.

“Buông ra!” Tay bị hắnkéo ở sau người, cô chỉ có thể vịn vịn kích thước lưng áo.

“Ấn hừ.” Hoắc Duẫn Đìnhphát ra hai tiếng rầu rĩ, sau đó siết chặt lưng áo của cô trầm giọng nói: “Đừngnhúc nhích!”

Biến hóa vi diệu xảy ra,vật ở giữa hai chân cứng rắn thẳng lên, cho dù chưa từng có kinh nghiệm trênphương diện này, cô cũng biết phát sinh chuyện gì.

“Anh! Anh hạ lưu! Sắclang!” Cô xấu hổ thâm nghĩ bỏ trốn. Đáng tiếc thân thể không thể động dấy, dướiình thể cấp bách, cô vươn tay cho hắn một cái tát, khi lấy được tự do vội nhấyxuống giường, tìm được cửa phòng liền xông ra ngoài.

Hoắc Duẫn Đình ôm nửa bênmặt, kinh ngạc vì bị đánh, bất quá không chút bận tâm, lập tức đứng dậy đuổitheo.

Vạn Quý Phi lao xuốnglâu, ngoài ý muốn nhìn thấy Hoắc Tinh Linh ở phòng ăn dùng bữa sáng.

“Sớm như vậy?” Hoắc TinhLinh nâng chén sữa, nhìn về mặt kích động của cô. ”Đã xảy ra chuyện gì?”

“Cháu...” Vạn Quý Phi siếtchặt tay, hai chân không mặc giày bị đá cẩm thạch băng thẳng run lên. Rõ ràngchính là đầu hạ, vì sao cô lại cảm thấy lạnh lẽo thế này chứ?

“Duẫn Đình chưa dậy sao?Như thế nào chỉ có một mình cháu đi xuống?” Nhìn cô cắn môi, giống như sắp khócra, Hoắc Tinh Linh nhẹ nhàng thần nhiên hỏi: “Cô dâu mới sáng sớm cãi nhau ?”

!”Ngườita cùng hắn không phải...”

“Sáng sớm liền giận dỗi.”

Bàn tay to ấm áp vỗ nhẹ đỉnh đầu cô, mang theo ngữ điệu cưng chiều, nghe được cô cả người mềm yếu.”Buông ra.” Cô cũng không ăn được bộ dạng này đâu, nghiêng người tránh đi tay hắn.

“Vạn Quý Phi, em muốn ở trước mặt mẹ anh cùng anh cãi nhau sao? Làm cho bà càng thấy xem thường anh?”

Hơi thở ấm áp dán bên tai, lời nói của hắn mang theo vài phần uy hiếp, Vạn Quý Phi ần ần muốn phản bác, lại cảm thấy không ổn. Cãi nhau? Khinh thường? Sẽ sao?

Trong đầu kêu loạn, cô còn không có biết phải phản ứng như thế nào, thân mình mạnh mẽ bị ôm lấy.

“Giày cũng không mang.”Hắn nhẹ giọng trách cứ, đem cô ôm đến bên bàn ăn ngồi xuống. ”Anh đi nhờ đi làm bữa sáng.” Tiếp theo tự nhiên hôn hôn hai má của cô, đi vào phòng bếp.

“Này!” Cô tức giận trừng mắt bóng dáng của hắn, quả thật rất muốn mắng hắn lại tùy tiện thân cô. Nhưng ngại có người thứ ba ở đây, mới nhịn xuống.

“Duẩn Đình đưa nhỏ kia rất khó hầu hạ, dì người làm mẹ này cũng không có biện pháp. Ai, khó được cháu lại có khả năng quản được hắn, hãy rộng lượng nhiều một chút.” Hoắc Tinh Linh trầm ngâm chờ mong nhìn cô.

“Dì hiểu lầm !” Chẳng lẽ quan hệ bọn họ vẫn luôn bị hiểu lầm? Vạn Quý Phi muốn giải thích rõ ràng.

Nhưng mà Hoắc Tinh Linh căn bản không nghe, thẳng cho đến khi nói xong: “Tiểu Phi, Duẩn Đình đại khái cũng chỉ nghe con, dì cảm thấy thực an ủi, về sau chúng ta nếu có mâu thuẫn, phải dựa vào con tới hóa giải rồi.”

“Cháu... Không có.” Lưng cô không cần đeo trọng trách lớn như vậy!

Vạn Quý Phi đang phát sầu, Hoắc Duẩn Đình không biết từ đâu bước đến, trong tay còn mang theo đôi dép lê. ”Mang vào, đi rửa mặt thay quần áo.”

Nhìn nhìn trên người mình, Vạn Quý Phi mới giật mình thấy mình rất thất lễ. Cô thể nhưng mặc áo ngủ xuất hiện ở trước mặt những người khác, quá mất mặt, khó trách sẽ bị hiểu lầm. Ngượng ngùng đứng dậy, đi theo hắn lên lầu, đi đến chỗ rẽ thang lầu, cô thấp giọng kêu: “Hoắc Duẩn Đình... Tôi đi thay quần áo.”

Hoắc Duẩn Đình xoay người, nhíu mày: “Vì sao?”

Cô cúi đầu, đột nhiên muốn khóc. Cái này tính gì chứ! Cô mới không cần mơ hồ liên làm bạn gái của hắn, hắn thậm chí cũng chưa theo đuổi cô!

Hoắc Duẩn Đình kỳ thật rất sợ cô trầm mặc không nói, sợ cô lùi bước, hắn quyết định hạ được nặng. ”Em muốn đổi ý?”

“Cái này căn bản không thể tính! Tôi lúc ấy say rượu !”

“Say rượu ba phần tỉnh! Vạn Quý Phi, anh không thể tưởng được em lại là người như thế! Em đùa giỡn anh!”

“Tôi... Dù sao tôi không cần! Không muốn không muốn!” Cô nói xong đẩy hắn ra, rất nhanh chạy vào phòng của hắn đóng cửa lại. Tìm được quần áo ngày hôm qua mặc, vào phòng tắm đổi lại, lại qua quýt rửa mặt. Ra tới cửa, nhìn thấy hắn đen mặt nghiêm túc ở một bên.

“Tôi... Tôi phải đi rồi.”

“Vạn Quý Phi, kỳ thật em đang trốn tránh cái gì?”

“Ách?”

“Làm bạn gái của anh, khiến cho em khó xử sao?”

Căn bản là không phải là vấn đề không khó xử! Tổng luôn cảm thấy trình tự có vấn đề, hiện tại giống như bị người bắt bài, cô cũng không nói rõ được.

“Anh thích em.”

Nghe được lời này của hắn, Vạn Quý Phi cả người run lên. Hoắc Duẩn Đình đến gần cô, hai tay ấn bả vai của cô. ”Anh nói là sự thật.”

Thật loạn! Hắn đột nhiên như vậy, làm cho cô không biết làm sao.

“Như thế nào?”

Vạn Quý Phi từ từ nhắm hai mắt, đơn giản là chưa xác định, ở hẳn thúc giục cuối cùng chỉ có thể buột miệng ra: “Tôi phải đi.” Ô! Cô muốn bình tĩnh ngẫm lại.

Hoắc Duẫn Đình bất đắc dĩ thở dài, bắt buộc cũng không phải biện pháp.

“Vậy em chờ anh một chút, anh rửa mặt rồi sẽ đưa em về.”

“Không... Không cần, tôi tự mình ngồi xe.”

“Nghe lời!” Hắn lạnh giọng khê quát.

Vạn Quý Phi mếu máo, cũng chỉ biết hung dữ với cô, còn muốn cô đáp ứng, không có cửa đâu! Hừ!

32. Chương 32

“Đêm nay nhiệt độ có thể sẽ rất thấp, nhớ rõ mang theo áo khoác rồi hãy đi học.”

“Bữa tối đừng ăn đồ lạnh, phải ăn cơm.”

“Chờ điện thoại của anh!”

“Không được tắt máy!”

Cái gì với cái gì thế này, thế nhưng bắt đầu kiểm chế cô? Vạn Quý Phi đem tin nhắn này xóa bỏ, lại tắt đi động. Cô còn chưa thừa nhận, hắn liền đem chính mình lên vị trí phù chính!

Không trả lời tin nhắn, không tiếp điện thoại, Vạn Quý Phi lúc này quyết tâm đấu tranh đến cùng.

Buổi tối sau khi kết thúc khóa môn học tự chọn, Vạn Quý Phi cùng Thiệu Mẫn đi bộ về ký túc xá. Thiệu Mẫn đột nhiên hỏi. “Này, cậu cùng họ Hoắc tốt hơn rồi sao?”

“Thế nào... Mới không có.” Vạn Quý Phi đỏ mặt phủ định.

“Ai, xem ra Tiểu sư huynh thật sự là không thể đạt thành nguyện vọng rồi.”

“Ách? Ân...” Câu này thếnhưng thật ra thừa nhận có vẻ sáng khoái. Tuy rằng Tiểu Hà bây giờ còn thường xuyên gửi tin nhắn đến, nhưng lòng của cô căn bản không ở trên người hắn.

“Tiểu sư huynh thật đáng thương, tớ nghe tiểu Hắc nói, hắn gần đây thực tiều tụy, công tác không thuận lợi, tình lộ cũng không thông.”

“...” Không biết nói cái gì thì tốt.

“Giống hắn người vĩ đại như vậy, thế nhưng đồng thời gặp được hai chuyện lớn suy sụp.”

“... Không liên quan đến chuyện của tớ.” Vạn Quý Phi nhỏ giọng phản bác.

“Còn nói? Thay lòng đổi dạ!” Thiệu Mẫn khinh thường đảo mắt nhìn cô liếc mắt một cái.

“Người ta đứng ở dưới lầu ký túc xá vài buổi tối, cậu ngay cả gặp mặt một lần cũng không chịu. Vạn tiểu Phi, cậu không phát hiện chính mình rất vô tình vô nghĩa?”

“Tớ...” Đối với Tiểu Hà, cô là thật cố ý tránh mặt đi, cho dù hắn nói chính là muốn gặp mặt xin lỗi chuyện sáng hôm đó. Hiện tại ngẫm lại, cô thật sự rất tuyệt tình thì phải?

“Vạn tiểu Phi, gần đây có để ý qua diễn đàn trường học không?”

Như thế nào đột nhiên liền đổi đề tài? “Chuyện gì?”

“Tuần trước trên diễn đàn có cái topic thực nóng, nói nữ sinh nào đó khoa Trung y bội tình bạc nghĩa, đem bạn trai hệ tài tử quảng bỏ, sau đó đặt tâm lên người một công tử phú gia. Nghe nói nữ sinh này thường xuyên được xe quý của công tử phú gia đón đi, hơn nữa ban đêm cũng không về.”

“Có loại bát quái này?”

“Vạn tiểu Phi...”

“Ân?”

“Có người chỉ mặt, nữsinh kia họ Vạn...”

Sách trong tay đột nhiên rơi xuống, Vạn Quý Phi trợn mắt há hốc mồm mà nhìn Thiệu Mẫn. “Tớ khi nào thì quảng bỏ bạn trai tài tử?”

“Chuyện của cậu cùng Tiểu Hà, không biết là ai thần thông quảng đại như thế đào bới ra. Hiện tại trên diễn đàn nổi âm ầm, cậu vẫn là để ý coi chừng một chút đi.” Thiệu Mẫn vỗ vỗ cô, rồi đi trước.

Để ý? Cô lại không có làm cái chuyện gì đui địt, vì sao phải để ý? Trách không được gần đây đi tới nhà ăn luôn bị người cố ý vô tình chỉ trỏ, nguyên lai là bởi vì việc này.

Trở lại ký túc xá, Vạn Quý Phi vẫn đang vì tin tức vừa rồi mà Thiệu Mẫn tâm phiến ý loạn. Cô thể nhưng thành nữ nhân vật chính trong mẫu tin tức đó mà không hay biết, thật đau đầu! Đang buồn rầu hết sức, thỉnh linh điện thoại liên vang lên.

Nhìn màn hình hiển thị, Vạn Quý Phi liền nổi giận. Đều là do hần, luôn đem xe chạy vào trong trường học, hại cô rõ ràng là một sinh viên trong sạch bị bôi bẩn, quá đáng!

Đem tiếng chuông ngắt đi, cô nhìn như không thấy, bỏ lại di động đi rót nước uống. Khi trở về, tiếng chuông báo tin nhắn đến réo lên vài lần, mở ra thấy rõ ràng chính là tin nhắn ngắn mà lại giống như đoạt mệnh truy hồn. Trước mở ra đọc cái tin nhắn thứ nhất: “Em thật to gan, thể nhưng liên tục ba ngày đối với anh lạnh nhạt?”

Cô bĩu môi, chính là không để ý tới anh, như thế nào?

Lại mở ra tin nhắn thứ hai: “Anh đang ở ký túc xá của em, xem xong tin này, hạn em nội trong 2 phút xuống dưới.”

Làm cái gì cứ thích rả lênh? Cố lộng huyền hư*! Cô uống ngụm nước, mở cái tin tiếp theo ra. Hệ thống hoàn hai giây, sau khi hình ảnh rõ ràng hiện lên, ‘Phốc’ một tiếng, Vạn Quý Phi miệng đầy nước cứ thế phun ra!

*Cố lộng huyền hư: cố làm ra vẻ cao siêu, ra vẻ có chuyện

Này... Đáng giận! Ném cốc nước, cô tức giận vội vàng chạy ra khỏi phòng ngủ.

“Này! Còn đi đâu?”

Thiệu Mẫn ở đằng sau kêu, cô mắt điếc tai ngơ, căn bản không cần 2 phút, người đã muốn đến cửa ký túc xá dưới lầu.

Cao ốc ký túc xá dựa vào sông ngòi tạo nên, đường cái hướng về ánh trăng ảm đạm, bên cửa trái cách đề xa hơn một chút, hần chính là đang nhìn nhả tựa vào tay vịn, Volvo màu đen bị che phủ ở trong bóng đêm.

Vạn Quý Phi bước nhanh về phía trước, trực tiếp rống to vào hần: “Hồn dẫn! Anh... anh vô sỉ!” Hần thể nhưng phát ra một bức ảnh chụp cô lỏa bả vai gửi qua đây. Bức ảnh người bên trong ngấm ỉn, tuy rằng bộ ngực chỉ loáng thoáng lộ ra ngoài, thể nhưng nghĩ đến chính mình lúc ấy lỏa thân bị chụp, Vạn Quý Phi rất khó bình tĩnh.

“Em rốt cục cũng xuấ thiện?” Hần trắng mắt liếc cô một cái.

“Hoắc Duẫn Đình, anh... Anh làm sao có thể đưa tôi cái loại ảnh chụp này!” Vạn Quý Phi gấp đến độ đỏ con mắt, cắn răng, dùng chân đá hần.

Hần kêu rên vài tiếng, cánh tay kiên cố tách ra, kéo cô ra phía sau xe, đem cô vây ở trong lòng chính mình. “Hừ, chính là chơi đùa với em mà thôi.”

“Ai chơi đùa với anh! A với anh ngoạn!” Cô lớn tiếng kêu. Thân thể bị vòng trụ, tay chân bị hần hạn chế, nhớ tới chuyện trên diễn đàn, Vạn Quý Phi không tránh khỏi ủy khuất. “Anh cũng chỉ biết khi dễ tôi, tôi chán ghét anh, mới không cần làm bạn gái của anh!”

“Anh...”

“Vì anh, tôi còn bị người ta nói thành tham mộ hư vinh, hơi quá đáng!”

“Ai nói em tham mộ hư vinh?”

“Hoắc Duẩn Đình, anh cứ đi! Về sau cũng không cho phép đến tìm tôi! Tôi không muốn nhìn thấy anh một lần nữa!”

Nha đầu kia dĩ nhiên cũng chưa nghe được vấn đề của hắn? Chỉ chăm chăm vào chuyện khóc nháo của bản thân. “Vạn Quý Phi! Ngừng!”

“Ồ...” Âm thanh nức nở căn bản không dừng lại.

Hoắc Duẩn Đình vô kế khả thi, đành phải phủ xuống, phong bế hô hấp của cô lại.

Hắn đem cô ôm thật chặt, nửa người dưới càng lúc càng dán chặt với người cô hầu như không kẽ hở. Chính là chỉ xa cách ba ngày, mỗi một ngày đều thừa nhận sự dày vò trong nỗi chờ đợi nhớ thương.

Biết cô tức giận, lại không ngờ đến ngay cả điện thoại cũng không thèm cầm lấy. Hai người quan hệ chưa được xác định rõ ràng, hắn sợ, sợ cô sẽ lại chạy trốn. Chỉ cần có thể đem cô bắt làm tù binh, hắn không ngại sử dụng thủ đoạn hạ lưu.

Hơi thở nam tính tràn ngập trong các giác quan, đôi môi cực nóng cơ khát quện vào cái lưỡi nhỏ xinh của cô. Hết thấy tới rất đột nhiên, Vạn Quý Phi căn bản không biết làm thế nào đáp lại. Nước mắt vẫn đang chảy dài, thế nhưng thật ra nụ hôn này làm cho cô tỉnh lại không ít.

Hơn nửa ngày, hắn mới đem cô buông ra. Vạn Quý Phi cúi đầu, mặt dán sát trong ngực của hắn thở gấp. Hắn ôm chặt cô, hưởng thụ thời khắc yên bình khó có được này.

“Chuyện ảnh chụp, anh xin lỗi. Nhưng là vì em vẫn không chịu tiếp điện thoại của anh, anh không có biện pháp mới ra hạ sách này. Vạn Quý Phi, vài ngày không thấy mặt, anh rất nhớ em, rất nhớ rất nhớ.”

Cuối cùng hai câu nhệ nhàng trầm ngâm vang lên, cô nghe được cả người như nhũn ra.

“Em phải thừa nhận ha chúng ta đều có cảm giác, nếu không căn bản em sẽ không đến đây. Đừng trốn tránh anh nữa, đừng nói rằng không muốn làm bạn gái anh.”

Cô mân môi trầm mặc không nói, trong lòng thầm mắng chính mình không chút cốt khí, bị người ta hôn liền tước vũ khí đầu hàng.

“Ân?” Hắn nâng cằm của cô lên hỏi.

Vạn Quý Phi quật cường ngoảnh mặt đi không nhìn hắn, vẫn đang cố giữ vững phòng tuyến yếu ớt vô lực. Giống như chỉ cần cô không nói gì hứa hẹn, thế nhưng cứ bị người ôm chặt lại không chút để ý.

Hoắc Duẩn Đình cắn nhẹ vào cái trên môi cô, lại đem đầu cô áp đến trước ngực, bắt đắc dĩ nói: “Không thích nói chuyện thì đừng nói, trong lòng chúng ta biết rõ ràng là tốt rồi.” Chỉ sợ thật lâu mới có thể đợi nghe cô nói lời đồng ý này, có thể hoàn toàn chấp nhận chính mình. Sợ bản thân quá ép chặt, sợ nói sai, cả đời này, lần đầu tiên nói khép nép như vậy. Bất quá cũng tốt, tối thiểu cô không kháng cự sự thân cận của hắn.

Không nói gì một hồi lâu, Vạn Quý Phi đem hắn đẩy ra. Gió lạnh thổi qua, cô hơi hơi phát run. Hắn nói đúng, đêm nay thật sự trở gió, may mắn trên đường không có người, nếu không chuyện vừa rồi lại trở thành đối tượng thảo luận khi rồi rã của mọi người.

“Đã bảo em mặc nhiều áo một chút rồi.” Hắn nhẹ nhàng trách cứ, thoát áo gió đưa qua cho cô.

Cô lắc đầu, ngưng ngưng nói: “Không cần, em đi về.”

“Ngoan, phủ thêm.” Vì cô mặc quần áo, thấy cô bộ dáng vô tình, Hoắc Duẩn Đình hơi bất an.

“Đi thôi.” Kéo lấy bàn tay cô, hai người hướng cửa ký túc xá đi đến.

Vạn Quý Phi nhìn mặt đất, tổng luôn cảm thấy có chút mất mát. Hắn nói đúng, nếu đối với hắn không có cảm giác, sẽ không để cho hắn hôn. Nhưng luôn bị ức hiếp như thế này, trong lòng cô cảm thấy khó chịu.

Yêu đương không phải như thế, đúng không? Ngẩng đầu nhìn bầu trời trên cao, trăng mờ sao thưa, có lẽ là cô suy nghĩ nhiều quá. Thở dài, ánh mắt đảo qua về phía trước, xa xa dưới đèn đường ở cửa ký túc xá, có người đứng đấy xa xa nhìn cô.

Cách quá xa, cô căn bản thấy không rõ mặt của hắn, nhưng thân hình cao ngất kia, từng bị cô yên lặng nhìn chăm chú ba năm. Hắn đứng ở đó như vậy đã bao lâu? Cô thể nhưng không hay biết!

Giây tiếp theo, người nọ đã nhấc chân, bước lại đây.

Vạn Quý Phi ngậy người, khiến Hoắc Duẫn Đình cũng dừng lại cước bộ.

“Làm sao vậy?” Theo ánh mắt của cô nhìn lại, khi nhìn thấy Tiểu Hà càng bước lại càng gần, hắn run sợ khuôn mặt ngưng đọng.

“Vạn Quý Phi.” Tiểu Hà trên mặt mang theo thần sắc thản nhiên tươi cười, ánh mắt thủy chung nhìn chằm chằm cô.

Vạn Quý Phi trên mặt nóng lên, vội vàng muốn tránh thoát khỏi tay Hoắc Duẫn Đình, nhưng hắn làm sao cho phép, nắm tay cô càng thêm dùng sức.

“Chuyện sáng hôm đó, tôi thực có lỗi, vẫn muốn gặp mặt nói với em một tiếng thực xin lỗi, không thể tưởng được phải chờ tới hôm nay mới có cơ hội.”

“Tôi...”

“Kỳ thật em thật sự không cần phải tránh tôi như vậy, nếu tâm của em đã không ở trên người tôi, tôi cũng sẽ không tiếp tục đuổi theo như vậy.”

Lời nói của hắn làm cho Vạn Quý Phi cảm thấy vô cùng lúng túng. Tuy rằng cùng Tiểu Hà không phát sinh chuyện gì, nhưng cô giờ phút này lại sinh ra ý tưởng chính mình thay lòng đổi dạ.

Tiểu Hà tự giấu cười, quay đầu đối với Hoắc Duẫn Đình nói: “Tôi sớm nên đoán được, anh không phải là anh trai của cô ấy.”

“Thì sao?” Hoắc Duẫn Đình hỏi lại ngữ khí tràn ngập khiêu khích.

“Không sao, cũng chỉ là...” Hắn cúi đầu, thì thào tự nói: “Cũng chỉ là bị người đùa giỡn một hồi.”

Vạn Quý Phi sắc mặt trắng nhợt “Không... Tôi...” Nghĩ muốn giải thích, nhưng lừa hắn là sự thật, hiện tại chodù có lấy cớ cũng đều không thể nói thêm gì.

“Tôi thật khờ...” Tiểu Hà cúi người, âm thầm tránh ra.

“Sư huynh...” Vạn Quý Phi muốn đuổi theo, bị Hoắc Duẫn Đình một phen kéo lấy.

“Muốn đi?”

“Em...” Cô cũng không biết, chỉ cảm thấy nhất định phải nói với hắn rõ ràng.

“Ký túc xá phải đóng cửa, trở về!” Hoắc Duẫn Đình bình tĩnh mệnh lệnh.

Vạn Quý Phi nhìn sang bóng dáng đã đi xa, lại nhìn sang hắn, cuối cùng dậm chân một cái, hất bàn tay hắn ra không nói một tiếng chạy vào trong ký túc xá.

Hoắc Duẫn Đình đứng ở giữa đường, gió lạnh phất qua mặt lạnh buốt. Ngẩng đầu nhìn lên lầu 4, xuyên thấu qua hàng lan can sắt cực cũng nhìn thấy thân ảnh vội vàng mà qua. Đột nhiên có dự cảm không tốt, cô khẳng định sẽ suy nghĩ miên man.

Tiểu: Vạn tiểu Phi là một thiếu nữ trong quá trình hoàn thiện mình, chuyện tình cảm tuy có chút hiều nhưng lại không quá rõ ràng...T.T

33. Chương 33

“Vạn Quý Phi... Em vì sao không thích tôi? Vì sao gạt tôi? Vì sao?”

“A!” Vạn Quý Phi từ trong mộng bừng tỉnh dậy, lau mồ hôi túa ra trên trán, tâm tình hoảng hốt không thôi. Đêm đó đã trôi qua ba ngày, khi Tiểu Hà rời đi mang theo vẻ mặt suýt súp, luôn luôn xuất hiện ở trong đầu cô không ngừng lặp đi lặp lại.

Cái người con trai kiêu ngạo kia, người con trai hăng hái kia... Cô từng thích hắn như vậy, cho dù hôm nay không có loại cảm giác này, cũng không hy vọng mang đến cho hắn bất cứ thương tổn gì.

Đêm dài lòng người tĩnh lặng, nhớ tới Thiệu Mẫn nói hắn gần đây rất hay thất lạc, trong lòng không khỏi một trận khổ sở. Cô có phải thiếu hắn một câu “thực xin lỗi” hay không?

Buổi sáng thức dậy, Thiệu Mẫn bị hai con mắt thâm đen của cô dọa cho trận hoảng sợ. “Làm cái gì? Tối hôm qua không phải đi ngủ rất sớm sao?”

Vạn Quý Phi đánh cái ngáp thật to: “Ngủ rồi tỉnh lại ngủ rồi tỉnh, kỳ thật cũng ngủ không bao lâu.”

“Sẽ không là vì chuyện trên diễn đàn kia đi? Đừng quan tâm nó làm gì, đợi qua một đoạn thời gian chờ hết thấy đều phai nhạt sẽ không một người nào nhắc lại nữa đâu”

“Không phải.” Chuyện trên diễn đàn mới đầu khi biết còn làm cho người ta phiền lòng, nhưng cô phẩm hạnh đoan chính ngay thẳng, mới không thêm để ý tới những người nhàm chán thích bị chuyện đặt điều. Vạn Quý Phi xoa xoa huyệt thái dương đau nhức, hữu khí vô lực nói: “Mẫn đại nhân, cậu có thể giúp tớ làm một chuyện hay không?”

Cô đã muốn mất ngủ mấy buổi tối rồi, Hoắc Duẫn Đình trước khi ngủ gọi điện thoại tới cũng không có tác dụng thôi miên, mỗi một lần cô trầm mặc, hắn liền nghĩ cô đã ngủ. Mỗi hồi saulại nghe được hắn nhẹ nhàng nói “Đứa ngốc, ngủ ngon”, sau đó mới gác máy, cô liền khổ sở muốn khóc. Vốn nên hảo hảo hưởng thụ luyện ái ngọt ngào, nhưng trong lòng có một góc nào đó lại không cho phép, bởi vì cô làm thương tâm một người nam nhân khác.

“Chuyện gì?”

“Cậu biết chỗ Tiểu sư huynh ở, đúng không?”

“Ừh, hắn cùng tiểu Hắc ở gần khu giáo viên cùng nhau thuê một phòng trọ. Làm sao vậy?”

“Ai, tớ... Tớ nghĩ phải xin lỗi hắn.” Ý niệm này trong đầu đã nổi lên được vài ngày, từng nghĩ tới gọi điện thoại hoặc gửi tin nhắn, bất quá đối với di động ngắn ngủi hơn nửa giờ, cuối cùng cũng là yên lặng đem dòng tin xóa bỏ. Như vậy hình như không có thành ý, không đối mặt nói với hắn câu “Thực xin lỗi”, lương tâm của cô sẽ bất an cả đời.

“Vì sao muốn xin lỗi? Bởi vì cậu không thích hắn?”

“Ồi chao... Không phải.”

Đem sự tình từ đầu đến cuối cùng nói với Thiệu Mẫn một lần, không ngoài ý muốn cô nghe xong liền lắc đầu.

“Không biết phải nói với cậu như thế nào nữa.” Người giống sư huynh vĩ đại lại dịu dàng như vậy, bao nhiêu người muốn tóm lấy mà đều không được. Nếu không phải từ chỗ tiểu Hắc kia lấy tin tức tình báo là sư huynh đối với nha đầu kia có ý, cô mới sẽ không dùng hết tâm tư đi làm mai. Cô trong lòng thật tình hy vọng Vạn tiểu Phi có thể thành công, đáng tiếc, khi quân có ý, giai nhân lại đi mất. Ai, chuyện tình cảm, thường hay thay đổi bất thường?

“Ngày mai cuối tuần, bọn họ không cần đi thực tập. Buổi chiều chúng ta đi đi, để tớ nói trước với tiểu Hắc một chút, hỏi xem sư huynh đến lúc đó có ở đó hay không.” Tuy rằng xú nha đầu này đã làm cho cô thất vọng, nhưng ai kêu các cô là chị em tốt chứ, việc này không đạo lý lại không giúp.

“Àn.”

“Xú nha đầu, thực không muốn quản cậu!” Thiệu Mẫn hung hăng nói.

“Ồ... Cậu sao bỏ tớ mặc kệ như thế được?” Vạn Quý Phi ôm Thiệu Mẫn một cái, kết quả bị chụp một cái.

“Đừng có buồn nôn như thế, có cơ hội phải đem họ Hoắc kia mang tới để cho tớ xem qua thử.”

Vạn Quý Phi cái miệng bẻmxếp: “Tên kia có cái gì hay mà gặp ?”

“Xấu phụ chung quy cũngphải gặp bố mẹ, hần tự tiện bắt cóc đóa hoa của khoa Trung y chúng ta, khônggặp há chẳng phải khiến quần chúng thất vọng rồi hay sao?”

“Được rồi được rồi, chờviệc này qua đi, tớ hẹn để cho hần mời cậu ăn cơm, được không?”

“VẬY còn được.”

Thiệu Mẫn không cần chờlâu để được gặp Hoắc Duẫn Đình, hơn nữa lần này là hần chủ động gọi điện thoạidến gặp mặt cô.

Hơn hai giờ buổi chiềungày thứ bảy, Thiệu Mẫn đúng hẹn một mình đi vào quán Starbucks gần trường học.Tuy rằng còn chưa thấy qua, nhưng khi nhìn qua cửa sổ thấy một người nam nhânôm ngực chân bắt chéo, lưỡi biếng tựa lưng vào ghế ngồi, trực giác nói cho côbiết, chính là hần.

Thiệu Mẫn thản nhiên điqua, hần khẽ nâng đầu, sau khi nhìn thấy cô khoe miệng cười cười. ”Mẫn đại nhân?”

“Mẫn đại nhân” là biệtdanh Vạn Quý Phi đặt cho cô, theo từ trong miệng một nam nhân khác nói ra, cảmgiác khi nghe đặc biệt quái lạ. Thiệu Mẫn ngồi xuống đối diện hần, tinh tế đánhgiá hần.

Thân hình cao lớn, quầnáo ngắn nắp, bề ngoài thế nhưng xem tốt lắm, trên bàn đặt chiếc chìa khóa xe kýhiệu Volvo có chút bắt mắt, càng biểu hiện ra địa vị sang trọng của hần. Khótrách Tiểu Hà thất bại, nam nhân này từ vẻ ngoài cho đến bên trong, so với sụngây ngô của hần thì nam tính chói lói hơn nhiều.

Tùy tiện gọi tách cà phê,Thiệu Mẫn đang đợi hần lên tiếng.

Hoắc Duẫn Đình cầm lấycái thìa nhỏ quấy nhẹ tách cà phê một lát, rồi buông xuống. Trên bàn chất lỏngmàu đen bốc hơi nóng hôi hổi, bịt kín một tầng khói trắng trên khuôn mặt hần.”Cô có phải rất ngạc nhiên vì sao tôi hẹn cô ra đây?”

Thiệu Mẫn xác thực rấtngạc nhiên, hơn nữa hần thế nhưng yêu cầu gặp mặt lần này, nhất định gạt nhadầu tiểu Phi kia.

“Xin hỏi, anh lần này hẹntôi ra rốt cuộc có mục đích gì?”

Hoắc Duẫn Đình hơi hơikéo kéo khoe miệng, từ cái ghế bên cạnh cầm lấy một cái túi giấy dai*, thuận tay đặt ở trên bàn. ”Cô xem xem.”

*giấy dai: giấy gói hàng loại dày

Thiệu Mẫn kinh ngạc nhìnhần liếc mắt một cái, kéo cái túi giấy qua mở ra, bên trong là một xấp văn kiệnA4 lớn nhỏ, không nhiều, cô dùng tốc độ tối đa của mình nhìn từ trên xuốngdưới, nội dung bên trong xoayquanh đều là của một người — Tiểu Hà.

“Này...”

“Ngạc nhiên chứ?”

Thiệu Mẫn nắm chặt quyềndầu đặt ở đầu gối, trong lòng không hiểu sao thật sự rất khẩn trương. Cô nỗ lựctự trấn tĩnh bản thân, dùng tay kia lật trang giấy, tiếp tục xem. Một phần tuliệu lướt sơ qua, cô căn bản nói không ra lời, mồ hôi lạnh từ trên cổ chảyxuống, chui lọt vào trong ngực.

Hoắc Duẫn Đình từ tronglọ cầm một viên đường ra, thoải mái thưởng thức. Bộ dáng của hần nhìn có vẻ nhưtùy ý, nhưng khi nói chuyện lại lộ ra hàn khí.

“Vạn Quý Phi là một người cực kỳ đơn thuần, thà nói cô ấy đơn thuần, chi bằng nói cô ấy không xảo trá.Thể giới của cô ấy rất đơn giản, gia đình có bối cảnh tốt, có người nhà yêuthương.

Nghiêm túc học tập, tươngai sau khi tốt nghiệp lại có ý định về nhà kế thừa phòng khám nhỏ, vui vui vềvề làm một người thầy thuốc, đây là mục tiêu của cô ấy. Chính là...” Hần tạm dừngmột chút, mắt cũng không nháy mắt nhìn chăm chú Thiệu Mẫn: “Cố tình có người muốn lợi dụng cô nhằm mục đích nào đó.”

“Anh... cái này ... Là từ đâu mà có?”

“Thám tử tư a, có tiền có thể tra ra chân tướng, hơn nữa tốc độ cực nhanh, mới hai ngày liền đem chi tiết mọi chuyện của một người bày ra rõ ràng.”

Ngón tay niết thật chặt ví da dưới gầm bàn, Thiệu Mẫn còn chưa kịp phản ứng lại với tin tức vừa rồi. Tiểu Hà không ngờ lại là loại người như thế, hẳn tiếp cận tiểu Phi là vì tiền đồ? Thế giới này thật quá tối tăm, cả người đột nhiên cảm thấy lạnh run.

“Anh... anh nói cho tôi biết chuyện này để làm gì?”

Hắn khước miệng khẽ nhếch hơi nghiêng đầu về phía trước, đem viên đường trên tay quăng bỏ, thân mình nghiêng về phía trước.

“Tôi nghe nói, cô thực thích cực đem tiểu Phi cùng Tiểu Hà kia ghép thành một đôi?”

“Tôi... Tôi không phải đồng mưu.” Thiệu Mẫn hốt hoảng vội vàng xua tay.

Hoắc Duẫn Đình cúi đầu cười khẽ, tóc mái đem hai tròng mắt đằng sau thấu kính hoàn hảo che đầy, làm cho người ta nhìn không ra chút biểu tình nào.

“Thẳng thắn mà nói, nếu cô có tâm khác thường, hôm nay sẽ không có chuyện nhẹ nhàng như vậy ngồi ở trước mặt tôi đâu.”

Nghe được lời này của hắn, cô liền đánh cái rùng mình. Nam nhân này, quả thật không đơn giản! Vạn tiểu Phi rốt cuộc ở đâu mà gặp phải nhân vật như thế này?

“Thiệu tiểu thư, chúng ta làm giao dịch, được chứ?”

Thiệu Mẫn nuốt một ngụm nước bọt “Cái gì... Giao dịch gì?”

“Tôi nghe nói, cô còn có một em trai, cũng sắp vào đại học, trong nhà có hai người già trong đó một là lão sư dạy tiểu học, một người là nhân viên công vụ nhỏ nhỏ. Nuôi hai chị em cô học cũng không dễ dàng đi?”

“Anh... anh cũng điều tra tôi?” Thiệu Mẫn tóc gáy toàn thân dựng thẳng lên.

“A, không cần khẩn trương, tôi không có ác ý.” Hoắc Duẫn Đình vươn tay rút gờ nhẹ cái trán, ngón tay thon dài lướt nhẹ quá mái tóc dày, quả thật là hết sức tà mị.

Thiệu Mẫn hơi nhếch môi, cho dù bình thường có bình tĩnh như thế nào đi nữa, dù sao cô cũng chỉ là một sinh viên đại học, bên người chưa từng gặp được người như vậy, trong lòng cũng không cách nào hình dung được cảm giác hiện giờ của bản thân mình. Khó trách tiểu Phi nói hắn âm hiểm, hiện tại rốt cuộc cũng được lĩnh giáo.

Hoắc Duẫn Đình ngừng một hồi, lời nói thần nhiên lại từ trong miệng hắn toát ra: “Tôi chỉ là muốn cầu xin cô, giúp tôi hảo hảo chiếu cố Vạn Quý Phi.”

“Chiếu cố?” Thiệu Mẫn nâng mắt lên nhìn hắn, nghi hoặc không rõ.

“Đối, chiếu cố cô ấy, đừng để người có tâm bất chính tới gần cô ấy.”

“Vạn tiểu phi... Cô ấy cũng không phải tiểu hài tử, anh không khỏi đem cô ấy xem quá thấp!”

“Tôi vừa rồi đã nói qua, cô ấy kỳ thật rất dễ lừa. Thế giới của cô ấy rất đơn thuần, trong suy nghĩ của bản thân cô ấy tuyệt sẽ không đem những người bên cạnh trở thành người xấu. Người như thế sống rất thoải mái, cũng rất nguy hiểm. Tôi không nghĩ muốn cô ấy thay đổi, muốn để cho cô ấy giữ nét hồn nhiên này tốt lắm. Cho nên chuyện lần này, tôi hy vọng cô có thể hỗ trợ giữ bí mật. Bốn năm còn lại này, các cô sớm chiều ở chung, so với thời gian tôi cùng với cô ấy còn dài hơn. Trừ cô ra, tôi không thể nghĩ được còn có ai có thể hỗ trợ.”

Thiệu Mẫn nhìn tách cà phê trên bàn, trong đầu lướt qua rất nhiều hình ảnh rối loạn. Quan hệ vốn dĩ chỉ đơn giản là bạn học cực kỳ thân thiết, hiện tại lại vì nam nhân này mà trở nên thực phức tạp.

“Thiệu tiểu thư, nói thật, tôi từng nghĩ dùng tiền để đả động cô, nhưng lại sợ làm như vậy sẽ giống như vấy bẩn tình bạn thuần khiết giữa cô với tiểu Phi. Vạn nhất nếu để cho nhạ đầu kia biết, tôi nghĩ tôi sẽ bị chết thực thảm. Bất quá, tôi cũng sẽ không để cho cô có chút tổn thất. Tôi có thể cam đoan, qua bốn năm này,

chờ sau khi cô tốt nghiệp, nếu trên vấn đề công tác gặp phải cái vấn đề gì khó khăn hoặc là cần hỗ trợ gì, tôi sẽ nghĩa bất dung từ* tận lực giúp đỡ.”

*Nghĩa bất dung từ: làm việc nghĩa thì không chối từ

Vạn tiểu Phi, cậu thật sự thực may mắn. Nghe được lời hắn nói, Thiệu Mẫn trong đầu chỉ hiện lên những lời này.

“Kỳ thật tôi không có sự lựa chọn nào khác mà, đúng không?” Cùng hắn đối địch, chính mình hoàn toàn không có lợi.

“Cô thực thông minh.” Hắn mỉm cười, bưng tách cà phê uống một ngụm.

Thiệu Mẫn xuyên qua tấm cửa kính thủy tinh nhìn đường cái bên ngoài, ánh nắng soi rọi chiếu bóng vẫn cứ rõ rệt như thế, thế nhưng sau buổi giữa trưa này, thực làm cho cô kiến thức một phen lòng người là hiểm ác như thế nào. Trong lòng vừa mới thở phào nhẹ nhõm, trong đầu đột nhiên chợt lóe.

“Nguy rồi!”

Cô vội vàng lấy di động ra. Vừa rồi sợ âm ỉ, nên cài đặt di động ở chế độ im lặng, thời khắc này trên màn hình hiển thị có mấy cuộc gọi nhỡ, tất cả đều đến từ một người. Cô vội vàng gọi lại, không có người tiếp. Lại mở hộp thư đến liền thấy: Cậu đi đâu rồi? Tổ quyết định hiện tại đi tìm Tiểu sư huynh, cậu nhận được tin nhắn này liền tới tìm tổ nha.

“Hoặc tiên sinh, tôi nghĩ, tiểu Phi có khả năng sẽ gặp nguy hiểm...”

34. Chương 34

Đem điện thoại bỏ vào trong túi xách, Vạn Quý Phi dựa theo địa chỉ lúc trước Thiệu Mẫn nói, lại đối chiếu với sổ nhà dọc đường đi vừa rồi ngang qua, xác định Tiểu Hà trụ ở trong một dãy ký túc xá kiến trúc cũ trước mắt này.

Các cô học ở học viện Trung y, sau khi lên năm thứ tư sẽ phải trở về chỗ khu nhà cũ lúc trước. Bởi vì khu đó điều kiện sống vô cùng kém, cho nên đại đa số sinh viên sẽ ở trọ tại các phòng thuê gần trường học. Những nơi này tuy rằng tàn cũ, bất quá hẳn là có rất nhiều sinh viên khoa y.

Vạn Quý Phi ở dưới lầu dưới vạn phần, rốt cuộc muốn một mình đi lên hay không? Giữa trưa sau khi ăn cơm xong, Thiệu Mẫn nha đầu kia thần thần bí bí đi ra ngoài, đến giờ vẫn chưa về, gọi điện thoại cho cô lại không người nghe máy. Không nghĩ đợi thêm nữa, tránh cho buổi tối lại ngủ không được. Chỉ cần cùng sư huynh gặp mặt một lần là tốt rồi, lời cầu thực xin lỗi, ai cần quan tâm hắn tha thứ cho cô hay không, chỉ cần lương tâm của cô yên lòng là được rồi.

Chủ ý đã quyết, Vạn Quý Phi bước lên trên thang lầu hẹp nhỏ. Bên trong tối tăm ẩm ướt, rác tùy ý chất đống ở trong góc, ruồi bọ nơi nơi nhảy lên phi xuống, mùi hôi thối dày đặc làm cho người ta cảm thấy cực buồn nôn. Vương tử từng là người trong lòng của cô, lại ở cái loại địa phương này. Nghĩ vậy không khỏi có chút phiền muộn, hẳn hẳn là đáng có một nơi thật tốt.

Lên đến lầu 3, thuận lợi tìm được số phòng ký túc. Cô hai tay vẽ chữ thập trước ngực, âm thầm tự mình tiếp thêm lòng cam đảm, qua hơn nửa ngày mới vươn tay đi ấn cái chuông cửa sắp rơi xuống đến nơi kia.

Bên trong phòng trong lập tức truyền đến tiếng bước chân, cửa sắt bị rỉ sắt ngay sau đó được mở ra. Giống như biết trước cô sẽ xuất hiện, phía sau cửa Tiểu Hà khi nhìn thấy người tới không có gì là ngoài ý muốn cả.

“Tiểu...” Mới mở miệng, Tiểu Hà liền xoay người vào nhà, hoàn toàn không cho cô cơ hội đem lời nói ra hết. Chuyện này hoàn toàn ngoài kế hoạch, cô không có ý định vào nhà.

Vạn Quý Phi đứng ở ngoài phòng, tiến không được mà đi cũng chẳng xong.

“Không dám vào sao?” Phòng trong truyền đến thanh âm lạnh lùng. Vạn Quý Phi mếu máo, vẫn là lựa chọn đi vào.

Bên trong căn phòng cũng coi như sạch sẽ, trong phòng khách nho nhỏ chỉ có mỗi bộ sô pha cũ nát, cùng một bàn trà bằng gỗ, mấy chiếc ghế nhỏ, thật sự rất đơn sơ. Vạn Quý Phi đứng ở chỗ cửa ra vào, nhìn Tiểu Hà cầm chén nước từ phòng bếp đi ra.

“Cô tới đây để ngăn người sao?” Hần đứng cách cô vài bước trừng mắt nhìn cô, sự gần gũi thân thiết lúc trước không còn sót lại chút gì, toàn bộ thần sắc trên mặt lúc này chính là lãnh đạm.

Vạn Quý Phi nhẹ nhếch môi, muốn cười, lại cười không nổi. “Anh... Biết em muốn đến đây?”

Tiểu Hà nhìn cô liếc mắt một cái, đi thẳng tới sô pha. “Lại đây!”

Vạn Quý Phi chậm rãi bước đi qua, ở bên cạnh bàn trà kéo một cái ghế đẩu nhỏ ngồi xuống.

“Uống đi!” Hần vươn tay đưa cốc nước qua cho cô, sau khi cầm lấy Vạn Quý Phi liền nhẹ giọng nói cảm ơn.

Bên trong yên tĩnh, Vạn Quý Phi đang cầm cốc nước nhìn chung quanh, chậm chạp không biết phải mở miệng như thế nào.

“Thực thất vọng, đúng không?”

“Ách?” Vạn Quý Phi thu hồi ánh mắt, quay đầu tầm mắt hướng đến trên người hần.

“Tôi nói, đến nơi đây nhìn thấy thế này, em thực thất vọng không phải sao? Tôi căn bản cấp không được như em nghĩ, cho nên em ngoảnh đầu đi tựa vào vòng tay của người khác.”

“Không... Không có!” Báibái tóc, cô vội vàng giải thích.

“Trước kia em rõ ràng trầm mến tôi!”

“Em...” Cô cũng không biết, vì sao đột nhiên đối với sư huynh mất đi hứng thú. Giống như nói cái gì cũng đều sai, cô chán nản bưng ly nước hưng hăng uống một ngụm, hơi hơi đắng làm cho cô nhíu mi, thật muốn gào thét sao ngay cả uống ly nước đều phải khổ như vậy?

“Vạn Quý Phi, đùa giỡn tôi rất vui phải vậy không?”

“Không có!” Không biết làm sao lại có dũng khí lớn như vậy, Vạn Quý Phi đột nhiên ngẩng đầu, thẳng tắp nhìn hần. “Không có đùa giỡn anh! Em... Thực thực xin lỗi! Ngày đó nói với anh rằng hần chính là anh trai em, là vì sợ anh hiểu lầm. Buổi tối hôm cùng nhau ăn bữa cơm kia, là anh ám chỉ bản thân không có theo đuổi em, em mới nghĩ đến chuyện anh căn bản không thích em. Em cũng không thể nói rõ là vì cái nguyên nhân gì, từ khi đó bắt đầu, liền nói cho bản thân mình rằng chính mình hết hy vọng với anh. Thời gian ba năm không tính là ngắn, em cũng đã thống khổ. Anh biết rõ em thích anh, vì sao phải để cho em chờ ba năm? Đến khi ánh mắt em chuyển tới trên người người khác, anh lại đột nhiên nói thích em.”

“Tôi...”

“Anh trước đừng nói gì cả! Lúc trước, anh căn bản không nói với em một câu. Anh vẫn cao cao tại thượng, tựa như một giấc mộng xa xôi không thể thành hiện thực, nhưng là cho dù như vậy, em cũng cảm thấy thỏa mãn.” Cô cúi đầu, thì thào nói.

“Cao cao tại thượng... Haha!” Tiểu Hà che trán cười lạnh. “Một người có gia cảnh nghèo khó, tại sao lại cao cao tại thượng cho được? Tôi chỉ có hai bàn tay trắng, ngay cả học phí đều là đi vay, lấy cái gì đến thỏa mãn ảo tưởng của em?”

“Nghèo khó chính là tạm thời, anh xuất sắc như vậy, chỉ cần cố gắng, tương lai nhất định có rất nhiều đất dụng võ!”

“Đừng nói giỡn, hiện nay xã hội, không có quan hệ căn bản nữa bước cũng khó đi! Có một số người bình thường căn bản không có đọc sách, thành tích cũng có thể cao như vậy, lại bởi vì đệm chân đủ cứng rắn, liền rất dễ dàng đi đến bệnh viện tỉnh công tác.

Mà chúng tôi cũng chỉ có thể hăm dọa mà thôi, mỗi ngày làm công việc đến heo chó cũng không bằng, còn nhận đủ hết sự chế nhạo. Con đường phía trước mờ mịt, tương lai gì đi nơi nào cũng còn không thể xác định.

Giống như em có điều kiện tốt, căn bản không cần uống công tốn sức túi bụi ở bên ngoài cũng có khả năng có được hết thấy những thứ mà cho dù người khác có cố gắng cả đời đều không có được.” Hắc lời nói ngạo mạn, giữa những hàng chữ lộ vẻ châm chọc khiêu khích.

“Nói vậy! Ai nói tôi không cố gắng?” Vạn Quý Phi buông cốc nước đứng bật lên, bàn tay áp sát ở hai bên sườn đùi nắm chặt thành quyền, trên mặt có vẻ tức giận.

“Cho dù có trụ cột tốt, nếu không cố gắng nỗ lực, cũng chỉ trở thành một cái bại gia tử. Tôi nghiên cứu bài vở thời gian ra sức học tập rèn luyện tuyệt không ít hơn so với anh, anh có thể nào mà tùy tiện tiện tiện liên đem sự cố gắng của tôi gạt bỏ.”

“Tôi...”

“Anh căn bản là không biết gì về tôi, còn nói thích tôi! Anh... Đáng giận!” Vạn Quý Phi lắc đầu có chút mộng lung, cố nén cảm giác muốn đánh cái ngáp, tiếp tục nổi bão: “Lần này tôi vì muốn nói với anh lời xin lỗi, về sau, tôi... sẽ không lại để ý anh!”

Thật muốn đi ngủ, vì sao đột nhiên lại mệt mỏi như vậy? Cô lấy tay chống cái đầu không ngừng muốn gục đi xuống, rất muốn đem những lời này nói ra hết, lại phát hiện mí mắt đã muốn rơi xuống. Thân thể loạng choạng hai ba cái, bóng người trước mắt chợt lóe, cô lập tức nắm lấy áo Tiểu Hà.

“Sư huynh... em đột nhiên buồn ngủ quá.” Cô lắc đầu, miệng vẫn đang lầm bầm: “Ai nha, em... Không phải có ý đối với anh phát giận, chẳng qua... Ai cho anh đem em xem thành... Nhị tể tử.”

Tiểu Hà không có đáp lời, Vạn Quý Phi bắt lấy cánh tay hắn, dùng ý thức còn tồn tại tiếp tục lải nhải: “Sư huynh... Mất mát... Là tạm thời, đường đời còn dài, ở thành phố G tìm không thấy, thì đi tới thành phố khác đi. Làm người quang minh... Quang minh, khinh thường cùng tiểu nhân... Phân cao thấp. Tương lai... Anh sẽ là một đại nhân vật... Tin tưởng em!” Cô giơ bàn tay lên nghĩ muốn vỗ bả vai hắn, đáng tiếc ngay sau đó mất hết tri giác, ngã vào trong bóng tối vô tận.

Hoắc Duẫn Đình cùng Thiệu Mẫn đuổi tới là chuyện của nửa giờ sau, ấn chuông cửa không người trả lời, hắc đơn giản dùng chân đá. “Tiểu Hà, mở cửa! Chuyện cậu làm đã muốn bại lộ, tôi đã báo cảnh sát, đừng tưởng rằng có thể đào thoát!”

Tiếng vang ở trong không gian yên tĩnh lúc này đặc biệt chói tai, hơn nữa hắc thở hổn hển gầm rú, Thiệu Mẫn sợ hãi, vội vàng kéo hắc lại nơm nớp lo sợ nói: “Hoắc tiên sinh, có khả năng, không có người ở nhà...”

“Cút! Hắc khẳng định ở bên trong, hắc khẳng định ở bên trong! Tôi muốn phá cửa!” Hoắc Duẫn Đình bỏ cớ, lui lại phía sau mấy bước, làm xong tư thế. Ở trước khi hắc chuẩn bị xông tới, cửa sắt đột nhiên ‘két’ một tiếng mở ra.

“Tiểu Hà!” Hoắc Duẫn Đình hét lớn một tiếng, nhảy lên nắm chặt lấy cổ áo Tiểu Hà, rống to: “Cậu đã làm gì tiểu Phi!”

Tiểu Hà gương mặt như tượng gỗ mộc đầu dương dương tự đắc.

Dùng sức đẩy hắc ra, Hoắc Duẫn Đình nhanh chóng vọt vào. Trong phòng khách, chỉ thấy Vạn Quý Phi quần áo không chỉnh tề nằm ở trên sofa, tay vô ý thức buông rũ, môi sưng đỏ, gáy bột lóa lộ ở trong không khí kéo tới trước ngực có mấy chỗ ứ thanh thật sâu. Mà trên bàn trà, còn có nửa chén nước chưa uống hết.

Hoắc Duẫn Đình chậm rãi đi qua, ngồi xuống ở bên người cô, bàn tay sờ cô không tìm được phát run.

Đi theo vào Thiệu Mẫn khinhhin thấy hết thấy trước mắt cũng không khỏi hút một ngụm không khí lạnh: “Sư huynh, anh...”

“Cậu cho cô ấy uống cái gì?” Hoắc Duẫn Đình phất chốc quay đầu, màu đỏ trong hai mắt tản mát ra sát khí mãnh liệt.

“Là... Thuốc ngủ.”

“Cậu muốn cưỡng gian cô ấy bằng thuốc ngủ? Cậu cho là làm như vậy là có thể có được cô ấy sao? Là có thể thuận lợi kế thừa phòng khám nhà cô ấy?” Hoắc Duẩn Đình lớn tiếng chất vấn.

Tiểu Hà lắc lắc đầu, ánh mắt rã rời. “Không có... Tôi chỉ là... Hôn qua cô ấy mà thôi. Tôi... Ngay từ đầu cũng không nghĩ tới muốn như vậy.”

“Đúng! Cậu từ lúc bắt đầu chính là muốn thông qua anh trai cô ấy để cử tìm việc cho cậu mà thôi, thế nhưng phát hiện tôi giả làm thân phận anh trai cô ấy về sau đối với cậu không chút chú ý, liền nổi lên tâm tư lệch lạc đúng không? Cậu giả ý nói thích cô ấy, lại ở trên diễn đàn rải lời đồn, muốn cho cô ấy biết cậu rất tuyệt vọng mong cô ấy lại chấp nhận cậu có đúng hay không?”

“Không phải... Tôi... Là thật...” Thích cô. Ba chữ cuối cùng kia, hắn nói không nên lời. Ngày hôm qua từ trong miệng tiểu Hắc biết cô hôm nay sẽ đến, hắn liền tỉ mỉ thiết kế sẵn hết thảy.

Đem cô giữ lấy, là có thể quang minh chính đại có được hết thảy, có thể tránh đi rất nhiều đường vòng. Ý tưởng này ăn mòn hết tất cả bình tĩnh cũng như toàn bộ lý trí của hắn. Thế nhưng vừa rồi trước khi cô ngủ đã nói một câu kia, luôn luôn kêu réo inh ỏi trong não hắn.

Người con gái này, đến một khắc cuối cùng vẫn ở đó cổ vũ hắn, cho hắn toàn bộ tín nhiệm. Khi đó hắn mới biết được, chính mình là thật sự đối với cô động tâm, hắn đột nhiên không đành lòng làm ra chuyện thương tổn đến cô.

Hoắc Duẩn Đình không nghĩ lại đây một giây một phút nào, hắn thật cẩn thận đem Vạn Quý Phi ôm lấy, khi đi qua bên người Tiểu Hà, bỏ lại những lời khiến người rét run: “Cậu hẳn là nên cảm thấy may mắn, lương tâm chính mình đột nhiên xuất hiện. Về sau, đừng bao giờ xuất hiện ở trong phạm vi tầm mắt của cô ấy, đừng bao giờ lại đánh cá cược ý xấu xa nào nữa. Chuyện hôm nay, nếu có người nào khác biết, cậu, chờ thân bại danh liệt đi! Tôi Hoắc Duẩn Đình, nói được thì cũng sẽ làm được!”

Tiểu Hà bị những lời này của hắn lui về phía sau mấy bước liên tiếp, kỳ thật không cần nhiều lời, hắn đã muốn hối hận vạn phần. Bên trong lập tức trở nên thật im lặng, ánh mắt hoảng sợ kia của Thiệu Mẫn, giống như đem tất thảy thế giới xung quanh hắn đảo lộn hoàn toàn. Hắn rõ ràng chính là một thanh niên đầy hứa hẹn, cuộc sống trong tương lai cho dù không phải thuận buồm xuôi gió cũng sẽ là tiền đồ sáng lạn, vì sao con người ta phải nhất thời nghĩ tiêu cực một chút mà sa vào vũng bùn? Đáng giá sao?

35. Chương 35

Đôi môi đỏ mọng sưng tấy, vết hôn ngân thật sâu lốm đốm, người trước mắt một bộ dáng bệch người chà đạp qua.

Ngón tay từ trên khuôn mặt của cô lướt xuống ở trước ngực, Hoắc Duẩn Đình hai mắt đỏ đậm, cảm nhận được ngay cả thở ra đều lộ ra sự tức giận thật mạnh liệt.

Như vậy có phải bản thân độ lượng quá hay không? Thực hối hận không hung hăng đánh hắn một chút, để cho hắn nếm thử thế nào là tư vị đau!

Cẩn rằng, hắn nhắm mắt lại hít sâu, những suy nghĩ trong đầu cứ đan vào nhau. Từ khi biết mục đích chân chính của Tiểu Hà bắt đầu, hắn liền luôn luôn cảm thấy mâu thuẫn. Muốn cho cô biết chân tướng sao? Để cô hiểu người cô thầm mến là người ra sao, để cho cô phát hiện chính mình chính là bị người khác lợi dụng. Như vậy thỏa đáng sao?

Không được, nếu thực như vậy, cô sẽ thực thương tâm!

Hắn âm thầm cười chính mình ngu ngốc, kỳ thật đem hết thảy mọi chuyện đưa ra ánh sáng, chỉ biết đối với hắn có lợi. Nhưng, hắn thực không muốn cô tiếp xúc với những chuyện tối tăm mờ ám này. Nguyên lai thích một người, luôn sẽ nghĩ thật nhiều.

Lại mở hai mắt ra, tầm mắt dừng ở trên người đang say trên giường với cái vẻ mặt vô tội kia, toàn bộ phần nộ chỉ có thể hóa thành tiếng thở dài trầm thấp.

“Ngu ngốc.”

Hắn nhẹ giọng trách cứ, chậm rãi vươn tay cởi bỏ nút áo sơ mi ngăn tay của cô. Cái yếm gắt gao bao phủ trên hai cánh đào phần nộ đầy đặn của cô, da thịt như tuyết lóa lộ ở trong không khí. Hắn đem quần áo phẩy sang hai bên, phủ người xuống hôn lên xương quai xanh của cô.

Nơi này có, đi xuống cũng có. Nụ hôn ẩm ướt nhẹ dừng ở da thịt non mịn, lúc nặng khi nhẹ cắn cắn, một hồi liền đem các dấu vết cũ quấy phá.

Hai cánh tay trắng nõn ở trên sàng đan giạt giạt, người đang say ngủ chậm rãi tỉnh lại, mở hai mắt sương mù ra. Kéo lớp chăn phủ ở trên người cô rút ra, bỗng chốc cả người tiếp xúc với một trận lại một trận da gà. Cảm nhận được trước ngực truyền đến cảm giác hơi hơi nhói đau, cô cả kinh.

“A!”

Còn chưa kịp thấy rõ, hơi thở quen thuộc nam tính rất nhanh bao phủ, tiếng kinh hô nháy mắt bị nuốt hết.

Thật sâu duyên hôn, giống như mang theo trừng phạt, hắn hàm trụ cánh môi mềm mại của cô. Vạn Quý Phi bị hôn đến rối rắm không rõ, cái đầu căn bản không thể tự hỏi. Đã xảy ra chuyện gì? Cô... Có phải đang nằm mơ hay không?

Vòng tay ở bên hông càng thêm thắt chặt, cô bị hôn cổ ngửa ra sau. Sắp sửa hít thở không thông, cô rốt cuộc cũng chịu không được dùng hai tay phủi bờ vai của hắn. Ở lúc khi nhận được cơ hội thở dốc, liền lớn tiếng kêu: “Hoắc Duẫn Đình, anh tự đừng phát điên cái gì?”

Người chôn ở gáy bột cổ thở ngắc đầu, sắc mặt biến thành màu đen, ngữ khí cực kỳ nghiêm túc: “Đây là đối với em trừng phạt! Ai cho em tùy tiện ở trong nhà nam nhân xa lạ ngủ như vậy!”

Cái gì lại cái gì thế này? Vạn Quý Phi nhất thời nghẹn lời, đầu óc nhanh chóng cuốn trôi, cô buổi chiều đi tìm Tiểu sư huynh xin lỗi, hàn huyên vài câu sau đó đột nhiên thực mệt mỏi muốn đi ngủ, sau đó...

“A! Em như thế nào ở trong này?” Nhìn quanh bốn phía, rõ ràng đây là phòng khách sạn hắn thường trở về thành phố G.

Hắn lạnh lùng nói: “Em nói đi? Còn không phải là anh mang em về?”

“Anh... anh sao lại biết em ở chỗ Tiểu sư huynh thế?”

“Hừ hừ!”

“Nga nga! Anh theo dõi em!” Vạn Quý Phi chỉ vào hắn kêu to: “Anh...”

“Nói buổi chiều có việc? Ân? Cùng Thiệu Mẫn đi dạo phố? Nguyên lai lừa anh đi hẹn hò với nam nhân khác!”

“Anh... anh nói vậy! Em chỉ đi tới nói lời xin lỗi với người ta!” Vạn Quý Phi một phen đẩy cái người áp bên trên ra, lăn một cái trở mình ngồi dậy. Trước ngực phấm lạnh, cô cúi đầu liền thấy, ngoài ý muốn phát hiện nửa thân trên trần trụi, làn da sao lại có nhiều điểm hồng ửng bắt mắt thế này, hai mắt cơ hồ muốn nhảy ra.

“A! Hồn damn!” Cô vội vàng đem vạt áo kéo lại, che khuất xuân quang mê người.

Hoắc Duẫn Đình động thất lưng quỳ gối trên nệm, từ trên cao nhìn xuống bộ dáng cô luống cuống tay chân càn nút áo, thần sắc bình tĩnh.

“Sắc lang! Cầm thú! Cưng hiền thừa dịp em ngủ say phi lễ người ta...” Ngay cả môi cũng có cảm giác đau đớn, có thể sưng lên hay không? Cô bối rối cài nút xong cái nút thất cuối cùng, ngẩng đầu hung hăng trừng hắn: “Đại đầu heo!”

“Là ai nói dối trước? Đây là khiển trách nho nhỏ đối với em!” Hắn ôm ngực nhìn cô, tiếp tục nói: “Anh hiện tại lấy thân phận bạn trai cảnh cáo em, về sau cũng không được lại đi gặp hắn!”

“Anh! Quá đáng!” Vạn Quý Phi mới không để ý tới, vội vàng nhảy xuống giường, đi chưa được mấy bước lại bị người chặn ngang ôm lấy.

“Biết không?” Thanh âm lạnh nghiêm khắc vài phần.

“Kẻ điên!” Bạn trai lại như thế nào? Bạn trai liền có quyền không cho phép cô được gặp nam nhân nào khác hay sao?

“Không đáp ứng kia liền tiếp tục!” Nói xong một đôi móng vuốt thẳng hướng vào tới ngực của cô.

“A a! Ngừng! Em đáp ứng rồi!” Vạn Quý Phi liều chết cầm lấy hai tay hắn, thực sợ hắn sẽ đem cô ăn sạch.

“Vây oan.” Hắn hôn hôn láng tai của cô, sau rất nhanh liền buông người ra rồi lui về bên giường ngồi xuống.

Vạn Quý Phi nhẹ nhàng thở ra, hoàn hảo cô thức thời.

“Tìm cái gì?” Thấy cô cúi đầu tìm kiếm, hắn không khỏi tò mò.

”Giày của em đâu?”

“Ở cửa.” Cô vội vàng hướng cửa đi đến, hắn hỏi: “Đi nơi nào?”

“Trở về trường học!” Cô cũng không quay đầu lại.

“Em có biết hiện tại là lúc nào không?”

“A?” Cô sửng sốt. Bên trong rèm cửa sổ che khuất, cô căn bản không rõ ràng thời gian lắm.

“Hiện tại là hơn mười hai giờ khuya.”

“Trễ như vậy?” Từ 4 chiều đến bây giờ, cô cứ nhiên ngủ hơn bảy tám tiếng đồng hồ như vậy? Kỳ quái, cho dù mất ngủ vài buổi tối, cũng không thể nào ngủ say như lợn vậy được.

“Cho nên anh nói, em thật sự là một đầu heo.” Hắn khinh thường.

“Anh mới là đầu heo.” Vạn Quý Phi rầu rĩ đi trở về, kéo ghế dựa trước bàn học ra, đặt mông ngồi xuống. Trí nhớ những chuyện trước khi chìm vào giấc ngủ có chút mơ hồ, kia sư huynh là tiếp nhận lời xin lỗi của cô rồi đi?

“Suy nghĩ cái gì?” Hoắc Duẫn Đình nghiêng người tới gần cô.

Vạn Quý Phi thấy thế liền hô to: “Ngừng! Đừng tới đây!”

Hoắc Duẫn Đình hơi sửng lại một chút, cô vội vàng đẩy phòng tắm ra, còn đem cánh cửa thủy tinh khóa chặt lại. Hắn đảo mắt: “Có tất yếu khẩn trương như vậy sao?”

“Đại sắc lang!” Cô ném một câu, liền xoay người lại mở vòi nước. Người trong gương sắc mặt phỉn hồng, đôi môi sưng đỏ.

“A!” Cô vuốt môi rên rỉ, trong lòng yên lặng mắng cái người gây ra mọi chuyện kia.

Đêm hôm đó, Vạn Quý Phi ra lệnh cưỡng chế Hoắc Duẫn Đình không được tiếp cận cô trong vòng ba bước. Sau đó lại một mình ở trên giường ngủ, cô vẫn xem tivi, thủy chung không chớp mắt. Chỉ sợ sơ sẩy một chút là, lại cho hắn cơ hội thú tính.

Khi hừng đông vụng trộm đón xe trở về ký túc xá, rón ra rón rén tìm quần áo tiến vào phòng tắm. Khi tắm nhìn đến những vết hôn ngân thê thảm trên ngực, cô liền cầm tức. Nam nhân quân nhân đều chỉ dùng nửa người dưới giống hệt động vật, trong đầu chỉ nghĩ mỗi chuyện đó!

Rửa sạch sẽ trở lại phòng, điện thoại trong túi xách đang ở réo vang. Sợ đánh thức những người khác, cô đành phải cầm luôn túi xách chạy ra ban công.

“Em đi về tới nơi rồi?” Thanh âm bên trong điện thoại của hắn còn mang theo giọng mũi dày đặc, nhìn tựa hồ còn chưa có hoàn toàn tỉnh ngủ.

“Đúng!” Vạn Quý Phi lóngiọng trả lời. Nghĩ đến hấn ở trên người chính mình chế tạo dấu vết, ngay cả trên cổ cũng không có cơ may thoát khỏi, đại nống thiên kêu cô như thế nào gặp người? Vì thế nhin không được lại mắng: “Hỗn đản!”

Tựa hồ hiểu được cô đang ám chỉ chuyện gì, Hoắc Duẩn Đình cũng chẳng hề để ý trả lời: “Chờ anh đem toàn bộ làm xong em mới mắng chửi đi.”

“Hừ!” Cô nặng nề mà hừ một tiếng, không nói nữa. Xem ra về sau gặp mặt phải cẩn thận, miễn cho bị hấn thừa cơ chọc ngoáy.

Hấn cũng trầm mặc, ha người cứ như vậy nắm di động, bên đầu dây chỉ còn mỗi tiếng hít thở của nhau. Hơn nữa ngày, hấn mới than nhẹ: “Vạn Quý Phi, đáp ứng anh, về sau đừng gặp Tiểu Hà nữa.”

Hấn đột nhiên phóng mềm giọng khí, nhưng lại mang theo vài phần khẩn cầu, Vạn Quý Phi không khỏi lóe sáng: “Anh... Có phải ghen tị hay không?”

“Ân.” Hấn thẳng thắn thừa nhận “Ai bảo hấn là đối tượng mà em từng thích chứ.”

Đầu heo. Vạn Quý Phi không khỏi mềm lòng, mân miệng mới không làm cho chính mình cười ra tiếng. Tuy rằng dấm chua này của hấn ăn rất không thể nói lý, nhưng trong lòng cô lại đột nhiên nổi lên chút vị ngọt nhẹ nhẹ.

“Được rồi được rồi. Em, về sau cũng sẽ không lại đi tìm hấn, vậy có thể đi?” Cô ồn ào mang theo chút làm nũng nói.

“Ở trên đường gặp cũng phải tránh xa.”

“Này! Đừng quá đáng!”

“Đáp ứng anh!” Lời nói cực kỳ kiên trì.

Nam nhân này, sao có thể keo kiệt như vậy? Rơi vào đường cùng, Vạn Quý Phi cũng chỉ có miễn cưỡng đáp ứng.

Lại là một trận trầm mặc, Vạn Quý Phi có điểm không nỡ nói: “Kia gác máy đi.”

“Tiểu Phi.” Hấn đột nhiên cải biến xưng hô.

“Ân?”

“Anh nhớ em.”

Buồn nôn! Vừa mới một giờ trước.

“Thật sự rất muốn ôm em.” Trong giọng nói tràn ngập trêu chọc.

Cô cao giọng mắng: “Sắc lang! Mới không để ý tới anh! Em gác máy!” Quyết đoán ngắt điện thoại, Vạn Quý Phi nhìn phố cảnh xa xa bên ngoài ban công, cảm thấy một thật hài hòa. Cô cùng tâm của hấn, tựa hồ càng ngày càng gần.

Đứng đó ngốc một hồi, cảm giác ử rữ bỗng chốc kéo đến, vẫn là nên đi ngủ tiếp thôi.

Khi vào đến phòng, Thiệu Mẫn đột nhiên nhô đầu ra hỏi: “Cậu đã trở lại?”

“A? Ân.” Vạn Quý Phi đem túi xách cất, quay đầu đáp. Đột nhiên nhớ tới ngày chuyện hôm qua, cô chạy đến bên giường Thiệu Mẫn chống tay ở thất lưng khởi binh vấn tội: “Buổi chiều ngày hôm qua còn nói muốn theo giúp tớ đi tìm Tiểu sư huynh.”

“Tớ... Tớ đột ngột có việc thôi.”

“Hừ!” Quả nhiên là biết sai rồi, mới không không khảo vấn chính mình đêm không về.

“Cậu... tự mình đi?” Thiệu Mẫn thật cẩn thận hỏi.

“Đúng!”

“Sư huynh... chấp nhận lời xin lỗi của cậu sao?”

“Đương nhiên!” Vạn Quý Phi đầu hất lên, vô cùng đắc ý. May mắn cuối cùng thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ, về sau lương tâm của cô cũng sẽ không bị trách cứ.

“Vây là tốt rồi.” Thiệu Mẫn thì thào nói, nguyên lai cô thật sự đối với chuyện xảy ra ngày hôm qua một chút cũng không biết.

“Ai, buồn ngủ quá, tớ đi ngủ bù.” Vạn Quý Phi ách xì một cái, cúi bả vai giống điều sâu bàn chuyển qua bên giường.

Thiệu Mẫn nhìn cô ở phía sau giường ôm búp bê nhỏ cuộn thành một đoàn, qua 2 phút vẫn như cũ vẫn không nhúc nhích, chỉ biết cô đang ngủ. Một lần nữa nằm xuống, nắm điện thoại trong tay, trên màn hình hiện lên một đoạn tin nhắn thật dài: cô ấy đối với chuyện đã phát sinh ngày hôm qua sau khi ngủ hoàn toàn không biết, xin cô đem hết thấy mọi chuyện quên đi, đừng hỏi lại, đừng để cho cô ấy biết lúc ấy cô cũng ở đó, coi như chuyện gì cũng chưa phát sinh. Cảm ơn cô đã hỗ trợ, tôi sẽ hảo hảo báo đáp!

Nam nhân này, không biết dùng cái phương pháp gì, làm cho cô hoàn toàn không có chút hoài nghi. Nguyên lai có người yên lặng bảo hộ cảm giác là như thế này, thật sự là nha đầu may mắn.

Thiệu Mẫn cười cười, ấn vào phím. Màn hình một lát sau, lại hiển thị: tin nhắn đã xóa.

36. Chương 36

Những tuần tiếp theo đó trong tháng năm, Vạn Quý Phi học tập càng thêm căng thẳng, các kỳ thi chương trình giải phẫu học nối đuôi nhau mà đến, còn có cuộc thi tiếng Anh cấp 6, cái gì cũng nước đến chân mới nhảy, tinh thần và thể lực đều ở trong trạng thái cao độ.

“Tớ luôn cảm thấy thời gian giống như trôi qua rất nhanh không đủ dùng?” Đang cầm tư liệu ôn tập, Vạn Quý Phi kể khổ với Thiệu Mẫn. Ai, thời gian có thể dồn lại thì tốt nhỉ? Cô hiện tại hận không thể một ngày sử dụng thời gian của hai ngày.

Thiệu Mẫn nhún nhún vai: “Nếu cậu không sợ người nào đó treo lên xử, thời gian tuyệt đối đủ.”

Vạn Quý Phi lặng im. Vì tranh thủ thời gian ôn luyện, Hoắc Duẫn Đình nhiều lần yêu cầu hẹn gặp mặt đều bị cự tuyệt. Từ ngày đó tách ra khỏi khách sạn, hai tuần tiếp theo bọn họ không gặp lại, liền ngay cả hân xướng nước muốn lợi dụng buổi tối đi tìm người, cô cũng không cho.

Vì thế Hoắc Duẫn Đình rất có ý tứ phê bình kín đáo: “Em so với lãnh đạo quốc gia còn bận rộn hơn.” Bọn họ thật vất vả mới xác định quan hệ, lại chỉ có thể dựa vào một chiếc điện thoại mỗi đêm trước khi ngủ gần bó cảm tình, vừa không thể nhìn lại còn sờ cũng không tới, cái loại tưởng niệm này rất là tra tấn người a.

“Không có biện pháp, em là sinh viên cần cù. Nửa tháng nữa sẽ có kỳ thi lên cấp 6, hiện tại lại là giai đoạn tăng tốc đâu.” Không chịu gặp hân còn có một nguyên nhân khác, thật sự thì cô có chút sợ. Trên người hân gần ít nhất mười ngày mới biến mất, nếu lại đi hẹn hò, rất khó cam đoan hân sẽ không đem chính mình ăn luôn.

“Cuối tuần này nghỉ ngơi nửa ngày đi.”

“Làm sao?”

Hoắc Duẫn Đình ở đầu điện thoại bên kia đảo mắt: “Mẹ anh phải về Pháp, em đi tiễn biết không?”

“Ách? Dì không cần tách chừa bệnh sao?”

“Bà nội em nói có thể nghỉ ngơi trước một chút.”

“Nga.” Vạn Quý Phi gật gù đầu.

“Bọn họ buổi chiều 3h sẽ bay, anh buổi sáng 10h đi đón em, ăn xong cơm trưa sẽ đưa bọn họ đi sân bay.”

“Bọn họ?”

“Còn có ba anh, ông đã trở lại.”

Thật quán quýt si mê nga, cũng không phải tiểu hài tử, còn đặc biệt về nước tiếp lão bà. Nhớ tới quan hệ hẳn cùng cha mẹ, Vạn Quý Phi nhẹ nhàng gọi hẳn: “Hoắc Duẫn Đình...”

“Ân?”

“Anh... Bây giờ còn giận bame mình hay không?”

“Tiểu hài tử đừng quan tâm chuyện đó.” Hẳn không kiên nhẫn nói cho có lệ.

Vạn Quý Phi cũng không đồng ý. “Em làm sao là tiểu hài tử? Em thật không rõ, mọi người đều là người một nhà lúc gặp mặt, nói cũng không quá vài câu, giống như người xa lạ.”

“Băng dày ba thước, đâu phải do lạnh một ngày.*”

*Băng dày ba thước, đâu phải do lạnh một ngày: ý nói không thể một sớm một chiều đã nên chuyện

“Chắc chắc, kỳ thật là anh rất không được tự nhiên đi? Tựa như em, cùng người nhà thương yêu lẫn nhau thật tốt.”

“Em là con gái nên khác biệt.”

“Thế nào lại không giống?”

“Chúng ta đừng tán gẫu đề tài này, được không?”

“Được rồi được rồi. Ainha, em nói cho anh biết một cái tin tức tốt, anh trai em cùng tiểu Dung tháng sau kết hôn.”

“Ân.”

“Anh vốn muốn làm phũ đầu, nhưng là bà nội nói không được, nói anh là người nhà trai.”

“Ân.”

“...”

Vừa kết nối điện thoại, liền nói liên miên không ngừng, nhiều lúc là cô đang nói, hẳn đang nghe. Mỗi lần gác máy, di động đều nóng bỏng tay. Cho dù không gặp mặt, cũng không có cảm giác xa lạ.

Buổi sáng thứ bảy, Vạn Quý Phi rời giường sớm, vì hôm nay gặp mặt cố ý cho hẳn bất ngờ một phen. Thời điểm Hoắc Duẫn Đình gọi điện thoại đến, cô đang ở trên đường đi tới cổng trường.

Ngắn ngủn nói hai câu chấm dứt cuộc trò chuyện, xa xa nhìn thấy Tiểu Hà, đáng tiếc mắt chỉ nhoáng lên một cái liền mất đi bóng dáng của hẳn. Vạn Quý Phi cũng sờ nhìn phương hướng kia, xác định sự huynh vừa rồi hẳn là nhìn thấy cô, vì sao tránh mà không gặp?

Nghi vấn rất nhanh bị ném ra sau đầu, khi Hoắc Tinh Linh nhìn thấy cô liền cho cô một cái ôm nhiệt tình, còn khen ngợi cô hôm nay đặc biệt xinh đẹp. Mà Hà Nguyễn Đông vẫn như cũ mang nụ cười tao nhã kia, cùng cô gật gù chào hỏi sau đó liền cười mà không nói. Nhưng thật ra Hoắc Duẫn Đình tên kia, mang cặp kính mắt màu tím, đối cô lạnh nhạt ngay cả một cái mỉm cười cũng keo kiệt không cho.

Cơm trưa đi ăn đồ ăn Trung Quốc, trong bữa tiệc này Vạn Quý Phi mới kiến thức đến cái gì tên gọi ôn nhu sắc. Thời điểm ăn cá, Hà Nguyễn Đông đem cá đã lóc xương đi đặt ở trong bát, Hoắc Tinh Linh hiển nhiên cảm đôi đũa kỹ thuật không quá thuần thực, thật lâu vẫn là không thể gấp. Hà Nguyễn Đông kiên nhẫn sửa vài lần, Hoắc Tinh Linh cuối cùng tính nhẫn nại cũng mất hết, nhíu mi giương mắt nhìn cái chén. Hà Nguyễn Đông không có biện pháp, cười cười vỗ vỗ đầu cô, lại quay sang nói phục vụ cầm cái thìa đến.

Tình cảnh này làm cho Vạn Quý Phi rất hâm mộ, tâm tình thật lâu không thể bình tĩnh. Một nữ nhân sống đến mấy chục tuổi, ở trước mặt trượng phu vẫn như cũ có thể làm một đứa nhỏ, vô cùng hạnh phúc.

Sau khi ăn xong rời đi, Vạn Quý Phi lồi kéo Hoắc Duẫn Đình lặng lẽ nói: “Ba mẹ anh thật sự thực ân ái.”

Hoắc Duẫn Đình ngoảnh mặt đi có chút khinh thường: “Ông như thế chính là vì tiền của Hoắc gia.” Ý tứ là bà hẳn đối với mẹ hẳn chỉ là lợi dụng sao.

Đây là tiếng người sao? Vạn Quý Phi trừng mắt mắt: “Hoắc Duẫn Đình, anh... Anh thật sự thực chán ghét!” Vì sao luôn đem những chuyện tốt đẹp hiểu sai!

Tự biết mình nói sai, Hoắc Duẫn Đình bĩu môi, kéo tay cô đặt tới bên miệng hôn thân. “Được được, về sau sẽ không nói ông ấy như vậy nữa, được không?”

Vạn Quý Phi cắn cắn môi, có chút khó chịu: “Đó là ba anh, anh nên xin lỗi ông ấy mà không phải em!” Bị con trai chính mình khinh bỉ, chú Hà thật đáng thương!

Hai mươi mấy năm qua quanniệm ăn sâu vào gốc rễ, cho dù gần đây biết quan hệ của bọn họ đều không phải như những gì hần suy nghĩ trước đó, thế nhưng đối với ba mình thái độ nhất thời thật sự rất khó thay đổi. Thấy cô phồng má hờ hững với mình, Hoắc Duẫn Đình ủ rũ buồn bực. Cách nửa tháng mới khó có cơ hội được gặp mặt, cô không thể biểu hiện ra chút quan tâm hay sao?

Ở sân bay lưu lại nửa giờ, sau khi làm xong xuôi thủ tục đăng ký, Hoắc Tinh Linh lôi kéo tay VẠN Quý Phi không tha nói: “Kỳ nghỉ cuối năm nay cháu cùng Duẫn Đình cùng nhau đến Pháp quốc, đi đến lúc đó sẽ mang cháu đi dạo khắp mọi nơi.”

VẠN Quý Phi ngượng ngùng cười cười, khẽ nói đồng ý. Hoắc Tinh Linh ôm cô một cái, miệng ở bên tai cô nhẹ nhàng nói: “Cảm ơn cháu giúp dì khuyên Duẫn Đình.”

“Dì biết?” VẠN Quý Phi có chút giật mình.

“Đương nhiên.” Bà nhưng là người rất thánh tai nha. Kéo kéo ống tay áo trượng phu “Anh cũng ôm tiểu Phímột cái đi.”

Hà Nguyễn Đông ngay lập tức nhiệt tình mở rộng vòng tay ra, VẠN Quý Phi ngượng ngùng cùng hần ôm, khi buông ra, Hoắc Tinh Linh lại đề nghị: “Con, cùng ba mẹ ôm nói lời từ biệt đi.”

Hoắc Duẫn Đình nãy giờ đứng đó xem náo nhiệt tức giận cười: “Cũng không phải tiểu hài tử.”

VẠN Quý Phi quyết miệng giật nhẹ cánh tay hần, ra hiệu bằng mắt. Hoắc Duẫn Đình hai mắt khẽ đảo, mới không được tự nhiên cùng cha mẹ mỗi người ôm một cái.

Sau khi vẫy tay nói lời từ biệt, vợ chồng Hà Nguyễn Đông thỏa mãn cười xoay người, thẳng đến bọn họ đi vào, Hoắc Duẫn Đình vươn ma trảo chụp tới, đem năm ngón tay thon dài của cô nhét vào trong lòng bàn tay, đập bước nhanh chóng rời đi. Đi đến bãi đỗ ngồi vào trên xe, VẠN Quý Phi còn chưa ngồi vào chỗ của mình bất thành linh đã bị hần ôm lấy, nụ hôn nồng nhiệt lập tức tới rào rạt.

Không gian nhỏ nhỏ bên trong chỉ có tia sáng u ám, cường thế của hần duệ không thể chống đỡ. Giống như muốn đem cô ăn sống nuốt tươi, VẠN Quý Phi đột nhiên bắt đầu sinh ra cảm giác sợ hãi. Mỗi khi giấy dựa một chút, hần liền ôm càng chặt, cho dù có động tác kháng cự nào đều trở nên tốn công vô ích, hô hấp dần dần đục ngầu, tay hần cũng bắt đầu hạnh kiểm xấu.

Dây dưa một hồi, đèn pha một chiếc ô tô chiếu mạnh đến, lung lay mấy lần rồi biến mất. VẠN Quý Phi thừa cơ hội này dùng sức đem hần đẩy ra, thở phì phò.

“Hô...”

“Lại đây!” Hần còn không có hôn đủ. Tay duỗi ra ngoài, cô mạnh mẽ lui về sau này.

“Người ta không cần!” VẠN Quý Phi cầm lấy vạt áo trước bối rồi kêu to, một bộ dáng thê lương chết phải bảo vệ trinh tiết.

Hoắc Duẫn Đình đỡ trán, đột nhiên nặng nề cười ra tiếng. Cô nhóc này, thực sự bại dưới tay cô. Dục vọng mãnh liệt thoáng đi, sau một lúc lâu hần thản nhiên nói: “Em có phải sợ anh hay không?”

“Ách?” VẠN Quý Phi bụm hai má vẫn như cũ nóng bừng, phần nộ nhỏ giọng nói: “Mới không có.” Cô kỳ thật không ngại thân thiết, nam nhân cần cô cũng biết, nhưng tiến triển này không khỏi cũng quá nhanh đi?

“Người nhất gan, sợ anh em phải không?”

Cô không nói lời nào, xem như cam chịu. Hơn nửa ngày, cô ngẩng đầu lên trộm ngắm hấn, phát hiện hấn đang nhìn ngoài cửa sổ. Bãi đỗ xe tối tăm hoàn toàn không có giá trị thưởng thức, kia hấn rốt cuộc đang nhìn gì?

“Anh... Có phải đang tức giận hay không?”

Hấn phút chốc quay đầu, dặt khéo miệng cười cười. “Không...” Sau đó cài khóa vào đánh xe rồi đi. “Anh đưa em về.”

Trên đường trở về trường học, Hoắc Duẩn Đình trở nên cực trầm mặc, hai mắt không chớp nhìn chăm chăm trước mặt, chuyên chú một cách quá đáng, hoàn toàn nhìn không ra hỉ giận. Hấn như vậy ngược lại làm cho Vạn Quý Phi đứng ngồi không yên, cô có phải hay không làm sai rồi đi? Hành vi biểu hiện sự thân mật giữa cặp tình nhân, không nên cực kỳ rõ ràng như vậy, đúng không?

Đau đầu, cánh cửa tình yêu này là một môn học thật khó, ai tới dạy cô nên như thế nào mới có thể học giỏi được đi?

37. Chương 37

Đầu tháng sáu, trường học công bố danh sách những sinh viên được tuyển chọn trao đổi với trường đại học XX ở Đài Loan, Vạn Quý Phi không được tuyển chọn, vì thế cô có chút mất mát, nhưng đồng thời lại thoáng nhẹ nhàng thở hơi ra.

Đến Đài Loan tiến hành trao đổi học tập là giấc mộng của cô, thế nhưng là nếu thực sự được tuyển chọn, kia học kỳ sau sẽ ở Đài Loan cho tới cuối năm. Nói như vậy, phải cùng Hoắc Duẩn Đình chia xa. Phải tách ra mấy tháng, cô ngẫm đi ngẫm lại lại có điểm không muốn.

Gọi điện nói chuyện cùng người nhà về việc này, Vạn Quý Phi biểu hiện hơi thất vọng, ai ngờ anh trai thế nhưng sau đó lại gọi điện thoại đến.

“Em thật muốn đi Đài Loan?”

“Là muốn, bất quá...”

“Thật muốn đi, anh có thể cùng lãnh đạo trường của em nói một chút.” Thầy hướng dẫn của Vạn Tuế trước kia hiện tại là phó hiệu trưởng của trường học, bọn họ giao tình rất tốt.

“Mới không! Nếu không chọn em, liền đại biểu rằng em chưa đủ điều kiện!” Vạn Quý Phi phi thường có chút khí phản đối, về phương diện khác cô cũng không thật sự muốn đi.

“Ừm, cũng đúng, vậy đừng gủ rừ!” Miễn cho bà nội gọi điện thoại quấy rầy hấn, nói hấn không quan tâm đến em gái.

“Nào có ử rừ...” Vạn Quý Phi nằm ở trên giường, trong tay còn cầm nửa quả táo đã bị cắn gặm. Thật khó thấy, anh trai thế nhưng bởi vì việc nhỏ thế này mà đặc biệt gọi điện thoại đến, không thể không nói, điều này làm cho cô cảm thấy rất uất ức.

“Anh, chuyện hôn lễ chuẩn bị như thế nào?” Hấn cùng Đạm Dung quyết định cuối tháng sáu cử hành hôn lễ, mà trước đó một ngày vừa vặn hoàn thành xong kì thi thử. Vạn Quý Phi đoán vì lý do này mà người nhà quyết định chọn ngày này, đại khái cũng là vì cô đi.

“Có khỏe không, chuyện kết hôn không vội, ngược lại là tháng bảy bệnh viện muốn chuyển chỗ, chuyện này có vẻ có chút phiền toái.” Bởi vì chuyện này, thời gian nghỉ kết hôn không thể quá dài.

“Lại chuyển?” Bệnh viện trung tâm y kết hợp ở thành phố M trong mấy năm này đã chuyển hai lần.

“Ừ, sau khi chuyển tới chỗ mới, thiết bị chữa bệnh sẽ rất tốt càng hiện đại hoá, đến lúc đó còn có thể đổi tên là trung y viện, trong tương lai chính phủ thành phố định ban hành chính sách cho trung y. Đúng rồi, chúng ta còn trở thành bệnh viện trực thuộc của trường em.”

Nghe thấy tin tức này, Vạn Quý Phi tinh quang chợt lóe: “Phải không? Thế nghĩa là bệnh viện các anh sẽ mời sinh viên tốt nghiệp từ trường học em tới làm việc phải không?”

“Đương nhiên, đang tiến hành thông báo tuyển dụng. Như thế nào? Có ứng cử viên tốt muốn đề cử?”

“Đúng có người nha.” Vạn Quý Phi lập tức đã nghĩ đến Tiểu Hà.

Cùng anh trai nói sơ qua tình huống Tiểu Hà, Vạn Tuế cuối cùng nói: “Em hỏi qua xem hấn có viết đơn nộp hay không, nếu không gửi tư liệu cho anh. Bệnh viện chúng ta nội trong năm năm tới sẽ đem khoa chính hình cùng khoa hồi phục phức năng xây dựng trở thành chuyên khoa trọng điểm cấp tỉnh, sư huynh kia của em đọc châm chích tương lai sẽ có rất nhiều cơ hội để phát huy.”

“Thật tốt.”

Sau khi gác máy, Vạn Quý Phi vô cùng kích động. Cô nóng vội gọi điện thoại cho Tiểu Hà, đáng tiếc đối phương tắt máy, liền nhắn tin qua cho hấn, kết quả hai ngày cũng chưa thấy hồi âm.

Tìm không thấy người, cô đành phải hỏi Thiệu Mẫn: “Cậu gần đây có liên hệ với tiểu Hắc không? Biết Tiểu sư huynh tìm được công tác chưa?”

“Này...” Nhắc tới Tiểu Hà, Thiệu Mẫn lòng bỗng trầm hấn xuống. “Tớ không biết nha.” Từ sau lần đó cô cùng tiểu Hắc cũng chưa nói chuyện điện thoại, càng miễn bàn Tiểu Hà.

“Giúp tớ gọi điện thoại cho tiểu Hắc, tớ có chuyện rất trọng yếu muốn tìm Tiểu sư huynh!”

“Tìm hấn làm gì?”

Vạn Quý Phi đem tin tức từ anh trai đến chia sẻ với cô. “Tớ cảm thấy nếu sư huynh có anh trai tớ giúp, cơ hội sẽ rất cao.”

“Kia...” Thiệu Mẫn chỉ chingô ngô không muốn gọi cuộc điện thoại này.

“Đi thôi đi thôi! Sự tình quan trọng đại, không thể chậm chạp!” Vạn Quý Phi không ngừng thúc giục.

Thiệu Mẫn bất đắc dĩ, đành phải gọi cho tiểu Hắc. Đơn giản nói vài câu, liền cắt đứt trò chuyện, Thiệu Mẫn về mặt chán nản nói: “Tiểu Hắc nói sư huynh chuyển khỏi ký túc xá, hiện không ở cùng hấn.”

“Kia bọn họ còn cùng nhau thực tập đi?”

“Tiểu Hắc đã tìm được công tác, không đi thực tập.” Thiệu Mẫn nhỏ giọng nói dối. Làm ơn, kỳ thật là sư huynh không chịu gặp cô.

“Như vậy...” Đây là cơ hội rất tốt, bỏ lỡ thật sự đáng tiếc, nhớ tới sư huynh ngày đó thảm oán mình, Vạn Quý Phi lòng nóng như lửa đốt.

“Tớ nói nè, Tiểu sư huynh có khả năng đã tìm được công tác, cậu cũng đừng quản.”

“Ai, chỉ hy vọng như thế.” Tìm không thấy người, dù muốn hỗ trợ cũng bất lực.

Cuộc sống công việc sứt đầu mẻ trán, mỗi ngày trừ bỏ đọc sách vẫn là đọc sách, Vạn Quý Phi khi nhàn rỗi vẫn không quên gọi điện thoại cho Tiểu Hà, đáng tiếc vẫn như cũ là tắt máy. Gửi tin nhắn cho hấn, gửi tin qua QQ, vẫn không có chút động tĩnh. Một người thế nhưng hoàn toàn biến mất như vậy, có khi ngẫm lại khó tránh khỏi cảm thấy phiền muộn.

Hoắc Duẩn Đình trong khoảng thời gian này cũng không có tin tức, lần đó sau khi rời sân bay, hấn không nhắc chuyện yêu cầu ra gặp mặt, đại khái là sợ quấy rầy cô ôn tập. Điện thoại vẫn như cũ một ngày một cuộc, mỗi đêm cô đều ở trong hơi thở trầm thấp của hấn lại có chút mệt mỏi say ngủ.

Hoàn thành xong cuộc thi cấp 6, Vạn Quý Phi nhẹ nhàng thở ra, cảm giác thật tốt, phỏng chừng hấn là có thể thuận lợi thông qua. Nhìn lịch treo tường, mới phát hiện cô với hấn đã nửa tháng không gặp. Tuy rằng qua vài ngày nữa là có môn thi, nhưng cô đột nhiên cảm thấy rất muốn gặp hấn.

Gọi điện thoại cho hắn, thế nhưng không ở trong vùng phủ sóng. Toàn bộ buổi chiều, cô không ngừng nhìn nhin di động, đáng tiếc một cái cuộc gọi cũng đều không có. Thẳng đến chạng vạng, hắn mới hồi âm.

“Em tìm anh?”

“Phải. Anh ở đâu?”

“Anh đi Hương Cảng, vờn thuyền.” Xung quanh hắn mang theo tiếng ồn, phỏng chừng ở trên đường.

Trách không được. “Khinào thì trở về?”

“Thứ hai.”

“A!” Tin tức này thực làm cho người ta uể oải, cô phiền chán cào bới mái tóc.

“Như thế nào, nhớ anh sao?” Hắn trêu chọc hỏi.

“Mới không có!” Khi nhớ hắn nhưng lại không thể gặp người, Vạn Quý Phi dỗi tím lấy con búp bê trên giường, đâm nó cho hả giận.

“Ha ha!” Nghe ngữ khí có thể tưởng tượng ra bộ dáng hiện tại của cô, Hoắc Duẫn Đình rốt cục cũng lộ ra nụ cười khó mà có được trong khoảng thời gian này. Luyến ái nha, quả nhiên phải hiểu được khi nào kéo khi nào thả. Càng buộc chặt sẽ chỉ làm cô sợ hãi, có chút khoảng cách mới có thể khiến cô học được quý trọng. Cho dù hắn cũng khomà nhẫn, nhưng để có được hiệu quả như ngày hôm nay, chứng minh chịu khổ là đáng giá.

“Nghĩ muốn quà gì?” Hắn nắm di động đứng ở đám người giữa ngã tư đường, bỗng nhiên cảm thấy kỳ thật thành phố chật chội bận rộn này trở nên vô cùng đáng yêu.

“Không cần.” Cô cái gì đều không cần, cũng chỉ muốn gặp hắn mà thôi.

“Thật sự không cần?” Hắn hỏi lại.

“Không cần!” Cô tăng thêm ngữ khí.

“Vậy được rồi, không cần thì thôi vậy.” Hoắc Duẫn Đình nhin cười, chẳng hề để ý phụ họa. “Ngày mai chũnhật, anh không ở đó em chẳng phải thực tịch mịch hay sao?”

“Cái gì tịch mịch? Quá vài ngày sẽ có kỳ thi. Em thật sự rất bận, mỗi ngày đều không đủ thời gian xem tài liệu, anh trai thứ bảy tuần sau kết hôn, em ngay cả đi dạo phố mua quần áo cũng đều không có thời gian!” Mới không cần làm cho hắn nghĩ đến chính mình rất trọng yếu, hừ!

“Thật đáng thương. Vậy em tiếp tục ôn tập đi, anh trở về lại gọi điện thoại cho em.”

“...” Cứ như vậy? Người này thế nhưng một chút cũng không thêm muốn nói chuyện với cô!

Bởi vì không có thể gặp mặt, nỗi nhớ hắn lại tiến thêm một bước. Khi ăn cơm cũng nhớ, khi đọc sách cũng nghĩ, tưởng niệm tựa như nẩy mầm mọc rễ ăn sâu ở trong lòng, vô luận làm bất cứ chuyện gì đều nghĩ đến hắn. Ban đêm, cô còn mơ thấy hắn đối chính mình làm chuyện xấu, trút bỏ quần áo, nụ hôn ẩm ướt nồng nhiệt, hình ảnh kiều diễm này, cho dù sau khi tỉnh lại đều chọc người mặt đỏ.

Ngày khó khăn cứ như vậy lặng lẽ trôi qua, thật vất vả đợi đến thứ hai, cô sáng sớm tỉnh dậy đã bắt đầu chờ điện thoại của hắn. Sau khi học hết một ngày, đến chạng vạng di động một chút động tĩnh cũng không có. Ăn xong cơm chiều, cô rốt cục nhin không được muốn bấm dây số của hắn, ai ngờ mới lấy điện thoại ra hắn liền gọi tới.

“Xuống lầu đi.”

Hừ! Rốt cục xuất hiện? Trong lòng có chút tức giận hắn, nhưng cô vẫn là ‘Đặng đặng đặng’ vội vàng xuống lầu. Ra đến cửa ký túc xá, nhìn xung quanh trái phải không thấy cái bóng người quen thuộc kia.

“Anh ở nơi nào?” Cô nắm điện thoại đứng ở giữa đường, người tới kẻ lui vẫn là tìm không ra hắn.

“Anh không có tới nha.” Hắn trả lời thực nhẹ nhàng.

“Không có tới? Vậy anh bảo em xuống dưới làm gì?” Đùa rất vui hay sao? Vạn Quý Phi giận nha.

“Nhìn cạnh cửa ký túc xá có thấy một người nam nhân hay không, hắn cầm cái hộp lớn.”

Vạn Quý Phi y theo lời hắn nói nhìn đi qua, quả thật là có một nam nhân cầm cái hộp lớn đứng ở bên kia. “Thì như thế nào?”

Người bên kia điện thoại quả nhiên không nhanh không chậm nói: “Đi qua nói cho hắn, em chính là Vạn Quý Phi, cái hộp kia là quà anh gửi cho em.”

“Anh đưa quà cho em vậy sao không tự mình đến?” Cô cất giọng nói xong, thân mình đã hướng tới chỗ nam nhân kia.

“Em bận rộn như vậy, anh lo lắng gần đây lại khiến em chậm trễ.” Hắn vẫn như trước nói thật nhẹ nhàng ôn nhu, lý do phi thường đầy đủ, Vạn Quý Phi bị nói nửa lời cũng không phản bác được.

Từ trong tay nam nhân kia nhận cái hộp quà, cô không yên lòng đi trên lầu. Trò chuyện đã chấm dứt, cho dù nhận được lễ vật, nhưng cô không cảm thấy vui vẻ gì. Được rồi, là cô sai, lúc trước không nên không chịu gặp hắn, người này là trả thù đây mà.

Trở lại ký túc xá, ba nữ nhân thấy cô đang cầm cái hộp lớn trở về, bao vây tò mò xem xét.

“Cái gì vậy?”

“Mở ra nhìn xem.”

“Là Hoắc tiên sinh đưa à?” Thiệu Mẫn một câu mở tung sự nghi ngờ của các đồng chí.

“À! Hoắc tiên sinh ài?”

“Có bát quái! Nói mau!”

Vạn Quý Phi nhất thời thành mục tiêu vây công, bị tiểu Mỹ cùng Diệc Lăng tạc phá không chịu nổi.

“Ngừng!” Cô lớn tiếng kêu, nhìn mấy ánh mắt loẹt xoẹt nhìn chính mình, mới ngượng ngùng cười: “Để tớ trước mở lễ vật này ra, được không?”

“Ừ!” Ba cái đầu đồng thời gật gật.

Cái hộp đóng gói thật sự tinh mỹ, giấy bọc hồng nhạt còn thất nơ con bướm bằng lụa. Vạn Quý Phi đem cái nơ con bướm tháo ra, mở nắp hộp.

“Oa!” Vài tiếng hút không khí đồng thời vang lên.

Trong hộp, bộ váy hồng nhạt bằng tơ tằm lẳng lẳng nằm đó. Vạn Quý Phi không thể tưởng tượng là nhận được lễ vật này, cô còn tưởng rằng sẽ là đồ chơi gì nữa chứ.

Thật cẩn thận đem váy cầm lên, vải dệt mềm nhẵn rủ xuống. Váy thiết kế tinh xảo, phần eo đính hạ trăn châu cùng màu, vạt áo có nếp gấp mảnh nhỏ.

“Thật đẹp.” Diệc Lăng nhìn không được tán thưởng.

“Ừ, thật sự rất đẹp.” Ha người còn lại cũng xuýt xoa.

Vạn Quý Phi trong lòng cũng bị bộ váy này làm sợ hãi than. Khóe mắt dư quang thoáng nhìn thiếp nhỏ trong hộp, cô cầm lấy mở ra: Em nói không có thời gian đi dạo phố, kia anh giúp em chọn tốt lắm. Anh lần đầu tiên mua quần áo cho nữ hài tử, không biết em có thích hay không. Còn có giấy, cô gái bán hàng nói như vậy thích hợp nhất. Hy vọng vừa người, hy vọng em ngày đó có thể làm một cô công chúa xinh đẹp.

Ngủ gục! Ngày đó Đạm Dung mới là công chúa mà, muốn em đoạt hào quang của cô ấy sao? Vạn Quý Phi mân miệng, cơn tức lúc trước trở thành hư không, trong lòng nói không nên lời cảm thấy cực kỳ ngọt ngào, còn có thật sâu cảm động.

Luyến ái, thật sự rất đẹp.

38. Chương 38

Sáng thứ sáu hoàn thành một môn thi cuối cùng, Vạn Quý Phi nhanh chân trở về ký túc xá, thu thập xong hành lý, sau đó không bao lớn bao nhỏ chạy tới cửa nam trường học.

Tối hôm qua nhận được tin tức, anh trai sáng nay muốn tới thành phố G lấy áo cưới đã sửa cho Đạm Dung, vì thế thuận tiện qua đón cô trở về thành M. Vốn định cự tuyệt, bởi vì Hoắc Duẫn Đình nói tối nay sẽ đến, nhưng mà trong nhà bên kia không thể từ chối được, bàn nội nói sợ cô mang theo nhiều hành lý chen chúc trên xe buýt rất phiền toái, nếu anh trai không rảnh thì bảo ba ba đến, cô nhất thời khó có thể mở lời để giải thích sự tồn tại của Hoắc Duẫn Đình người bạn trai này của mình, đành phải nghe theo sự an bài của người nhà.

Vội vàng nói qua cho Hoắc Duẫn Đình biết quyết định này, tránh không được lại bị thâm oán. Chỉ vì lòng ghen tràn đầy ý nghĩ đến hôm nay có thể gặp mặt, đáng tiếc hiện tại kế hoạch lại bị nhờ.

Kỳ thật không thể gặp mặt, cô cũng thực thất vọng.

Ra đến cửa ký túc xá, xaxa liền thấy thân ảnh cao lớn của anh trai. Cô cao hứng đi qua, thỉnh thoảng vang lên tiếng kêu to của Thiệu Mẫn.

“Vạn tiểu Phi, đợi chút.”

Vạn Quý Phi khựng chân xoay người lại, Thiệu Mẫn thở hổn hển vội vã đuổi theo. “Cậu có phong thư.”

“Thư?” Đầu năm nay còn có người viết loại này?

“Đúng.” Thiệu Mẫn giơ phong thư trong tay thật dày “Ban Đại vừa mới đưa qua, cậu đi nhanh quá, tớ chỉ có thể lấy giùm.”

“Ai gửi đến nhỉ?” Tên người nhận trên phong thư đánh bằng máy tính, Vạn Quý Phi cầm qua, trong tay lại cảm quá nhiều thứ linh khinh. Thấy anh trai đang đi lại đây, cô nóng vội nói: “Giúp tớ mở túi xách ra bỏ vào trong đi.”

Thiệu Mẫn đem lá thư bỏ vào túi xách nhỏ của cô, lúc này Vạn Tuế đã đi tới trước mặt, một tay nhận lấy hai cái túi hành lý trong tay Vạn Quý Phi.

“Tốt lắm?”

Vạn Quý Phi gật gật đầu, tay đột nhiên bị Thiệu Mẫn huych một cái.

“Đây là?” Cô trừng mắt ngượng ngừng hỏi.

Vạn Quý Phi đáp: “Anh tớ.”

“Oa!” Thiệu Mẫn nho nhỏ kinh hô một chút, sau đó ngọt ngào kêu: “Xin chào Vạn đại ca.”

Vạn Tuế nhẹ vuốt cằm, xem như chào hỏi.

Thiệu Mẫn lôi kéo Vạn Quý Phi đến một bên, lặng lẽ nói: “Anh cậu thật sự hảo suất hảo suất!” [TNN: đẹp trai đẹp đó mà ^^ tớ thấy cái này hay hơn]

Vạn Quý Phi mắt lé nhìn cô, vẻ mặt đắc ý: “Đương nhiên! Người nhà họ Vạn, người nào người nấy quả đúng là hơn người!”

“Thối!” Thiệu Mẫn tay nhẹ đánh cô một chút, Vạn Tuế bên cạnh khụ một tiếng.

“Đi thôi, đang vội!” Buổi chiều còn phải đi đến nhà Đạm Dung đón thân nhân, căn bản không rảnh phút nào.

“Đi thôi đi thôi!” Vạn Quý Phi vẫy tay tạm biệt với Thiệu Mẫn, bước nhỏ đi theo phía sau Vạn Tuế.

Trên đường trở về thành M, Vạn Quý Phi vụng trộm quan sát anh trai. Từ bên cạnh nhìn hắt, hai bên má anh tuần kia hơi gầy, trên mặt sạch sẽ, tóc bay bay có vài sợi rối lộn bèn sượt mặt, bộ dạng xác thực rất tuần tú.

“Anh.”

“Ừ?”

“Bạn học em khen anh suốt nha.”

“...” Khuôn mặt như ngày thường lạnh lùng không chút biểu tình.

Vạn Quý Phi tự cảm thấy mất mặt, nhìn phớt cảnh ngoài cửa sổ chạy như bay mà qua, nhớ tới hành trình yêu đương giữa anh trai cùng với Đạm Dung, nhin không được lại hỏi: “Anh, cùng Đạm Dung kết hôn, anh có cảm giác hạnh phúc sao?”

Vạn Tuế nhanh chóng liếc cô một cái, thản nhiên nói: “Vô nghĩa.” Khóe miệng đã mỉm cười.

Vạn Quý Phi biết biết miệng, được rồi, cô hỏi thật sự nhầm chán. Ngay cả anh trai - khối băng nam này đều có thể tìm được nửa khác phù hợp với mình, kia cô có phải hay không hẳn là hảo hảo quý trọng tên Hoắc Duẫn Đình kia?

Nghi thức hôn lễ diễn ra ở thành phố M theo kiểu cách truyền thống một đêm trước đã bắt đầu, sau đó mới mở tiệc chiêu đãi ba ngày. Vạn gia lần đầu làm loại việc vui này, là một chuyện rất trịnh trọng, phòng khám nhỏ trong nhà tạm đóng cửa năm ngày, mà mấy lão nhân trong nhà trước đó đã nghỉ để chuẩn bị cho hôn sự này rồi. Vạn Quý Phi từ khi về nhà cũng không có lúc nào là nhàn hạ, mang theo mấy quả bóng hình cầu cùng dải băng dài treo từng cái góc nhà không khí tràn ngập trong niềm vui.

Chạng vạng thân thích bằng hữu cũng đã bắt đầu đến, sân nhỏ trong nhà bày sáu bảy bộ bàn, không khí náo nhiệt vui vẻ không thôi. Chủ nhân ra ra vào vào tiếp đón, bận đến nỗi ngay cả một ngụm nước đều không kịp uống. Buổi tối hơn chín giờ, khách nhân còn chưa có rời đi, Vạn Quý Phi mới hít thở được một hồi. Sờ sờ túi quần, mới phát hiện đồ đựng quên đem theo đặt ở trong phòng mất tiêu, vì thế chạy nhanh lên tầng thang lầu.

Bởi vì nhà mới của anh trai vẫn là phòng trống không, một đêm trước ngày cưới không thể đi vào, chonên hẳn đêm nay ở lại nhà cũ. Khi đi ngang qua phòng của hắn, Vạn Quý Phi nghe thấy hắn đang nói điện thoại.

“Mệt sao? Bữa tối ăn cái gì? Ăn không vô cũng phải cố ăn chút ít, không thể bị đói. Nếu không anh đưa chút cháo qua cho em, được không?”

“Được được, anh biết đêm nay không thể gặp mặt. Ừ... Cục cưng ngoan không?”

Xem ra hắn đang cùng Đạm Dung tán gẫu điện thoại, âm điệu kia mềm đến nỗi sắp hóa thành nước.

Đại khái là Đạm Dung đang nói chuyện, hắn trầm mặc không nói, một lát sau, mới lại nặng nề nói: “Anh... nhớ em.”

Nguyên lai, nam nhân khi nói những lời này, đều làm cho người ta cảm động như vậy. Vạn Quý Phi hai tay vòng ở trước ngực, trong lòng dậy sóng, cô đột nhiên cũng rất muốn gặp mặt cái tên đã nửa tháng không thấy qua kia.

Lặng lẽ trở về phòng, đi động trên bàn học lạnh lạnh hồi chuông báo. Cầm lên vừa thấy, quả nhiên có thật nhiều cuộc gọi nhớ. Cô quay dây số kia, vừa nói được mấy trực tiếp phủ đầu: “Hoắc Duẫn Đình, em rất nhớ anh.”

Gọi điện thoại cả đêm cũng không có người bắt máy, Hoắc Duẫn Đình vốn muốn phát giận, nghe thế tức thời sững sốt: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Không có, chính là đột nhiên rất nhớ anh mà thôi.” Hương lan trắng ngoài cửa sổ thoang thoảng đâu đây, Vạn Quý Phi nhìn ánh trăng tròn vành vạnh than nhẹ.

Hoắc Duẫn Đình bị lời nói nhỏ nhẹ của cô rộn rạo không thôi: “Anh hiện tại qua đây?”

“Không được, trong nhà thật nhiều người, em chỉ sợ đi ra không được.” Cô cũng không nghĩ lại chỉ có thể vội vàng gặp mặt rồi đi nha.

“...” Hoắc Duẫn Đình rất là bất đắc dĩ. “Ngày mai em có thể mời anh tham dự hay không?”

“Ôi chào? Anh muốn đến?”Vạn Quý Phi ngạc nhiên.

Hoắc Duẫn Đình đảo mắt:“Không phải anh muốn đến, là em muốn anh đến hay không?”

“Cái kia, anh lấy thânphận gì đến?” Vạn Quý Phi nói ra sự thật: “Anh trai em chỉ sợ không quen anhđi, tiểu Dung hẳn là cũng không có mời anh a.”

“Vạn Quý Phi!” Hần cảnrăng khê gọi, chết tiệt những điều cô nói đều là sự thật.

Vạn Quý Phi mân miệngcười trộm. ”Em đã biết, anh muốn lấy thân phận bạn trai em tham dự, đúng không?Nhưng là, như vậy có thể hay không quá đột ngột?”

“Quên đi, anh chỉ là tùytiện nói mà thôi.” Hoắc Duẫn Đình cào cào tóc, lần đầu cảm thấy thất bại, hẳn là không có lý do gì xuất hiện ở đó cả.

“Em... .” Vạn Quý Phi cònmuốn lại nói thêm hai câu, dưới lầu truyền đến giọng mẹ của cô gọi. Cô ôm điđộng đáp lời, sau đó nhỏ giọng nói mang theo ngữ khí xin lỗi: “Em không thể hànhhuyền nữa, lại phải đi xuống lầu tiếp đón khách.”

“Ai, vậy em đi đi.”

“Vâng.”

Gác máy, Vạn Quý Phi đingang qua phòng anh trai, thấy hần hai tay đặt ở trên bàn học , mười ngón gắymặt bàn. Không biết hần đang làm gì, cô nhẹ nhàng gọi: “Anh, các anh em của anhđều đã đến đây, anh còn không đi xuống?”

Vạn Tuế nghe tiếng nhanhchóng thu hồi hai tay, hơi giật mình nghiêm mặt gật gật đầu, bên tai mang theosắc đỏ khả nghi.

Vạn Quý Phi nhún nhúnvai, không rõ trong hồ lô hần bán cái gì, liền đi trước.

Kết hôn thật sự là mộtchuyện thực phiền toái, mới nghỉ được mấy giờ đồng hồ, sáng sớm tinh mơ liền bậlay tỉnh rời giường. Hôm nay, họ hàng thân thích so với ngày hôm qua còn nhiềuhơn, Vạn Quý Phi căn bản không rảnh quá 2 phút.

Anh trai cùng mười mấyanh em khác đi trang trí xe hoa, sau khi trở về lại đi gội đầu tắm rửa gì đó.Mấy cái này đều là tập tục, mười mấy anh em đại bộ phận đều bác sĩ, người ngườiăn mặc đều từ một khuôn mà ra, đám anh em này cũng không thể khinh thường được.Anh trai chờ đến lúc chuẩn bị xuất phát, quần áo âu phục ăn mặc đặc biệt đẹpmặt, lập tức nổi bật hơn hần so với đám người kia.

Vạn Quý Phi thay bộ váyHoắc Duẫn Đình mua, tóc vén lên thành búi, lại chèn thêm một cái vật trang súcneho nhỏ. Khi đi ra rước lấy nụ cười lóe sáng của mười mấy vị huynh đệ, đều muốnxin cô số điện thoại.

Thật vất vả mới thoátthân, ngoảnh lại có cảm giác điện thoại trong túi xách nhỏ vang vài cái, cô lấyra xem thử, là Hoắc Duẫn Đình gửi tin nhắn đến: Hôm nay sẽ có rất nhiều bạn củaaanh em đi? Nếu bọn họ trên chọc em, ai cũng không cần để ý tới!

Bá đạo! Vạn Quý Phi gửitrở về cho hần một cái mặt quỷ, liền đi ăn cơm.

Sau khi dùng xong cơmtrưa hơn mười chiếc xe xuất phát đi rước cô dâu, bởi vì nhà mẹ đẻ Đạm Dungkhông ở gần đây, cho nên chọn phòng ở khách sạn. Ven đường pháo trúc rộn ràng,dải băng tung bay.

Đám bác sĩ kia, bìnhthường nhìn nhâ nhận lịch sự, không thể tưởng được một khi tự do vùng vẫy liềnkhi không thể chề vào đâu, nhóm chị em Đạm Dung bên kia căn bản không phải đối thủ,một đám cả người bị phun ruy băng, thật sự rất chật vật. Chú rể lúc này bìnhthường không có quyền lên tiếng, Vạn Quý Phi đi theo bên người anh trai, bìnhtĩnh nhìn bọn họ nháo loạn.

Đàm phán nửa giờ, rốt cụccũng đàn áp được miệng lưỡi của nhóm chị em. Mọi người la hét xông vào củaphòng cô dâu, trong đó có cô bạn tên Linh Lung vươn mình chặn ngang cửa, caogiọng nói: “Không có chuyện dễ dàng như vậy được, chú rể trước hát một bài hát,lại ngâm đoạn thơ, sau đó tập hít đất một trăm cái, biểu lộ thành ý.”

Bảo anh trai ca hát vớingâm thơ? Vạn Quý Phi nghe xong liền cười trộm. Quả nhiên, Vạn Tuế lắc đầu:“Hát hò thì bỏ qua đi, hít đất tôi có thể làm. Nhưng mọi người xác định, cái này là ý tứ của tiểu Dung sao?”

“Thế nào cô ấy lại mở miệng yêu cầu a, hôm nay chúng tôi là lớn nhất, quyền quyết định do chúng tôi nha!” Chúng chị em ồn ào náo nhiệt hẳn lên.

“Oa, cũng không phải lấy ai trong số các cô, các cô yêu cầu làm cái gì?” Các huynh đệ nửa điểm cũng không nhượng bộ.

Vạn Tuế phút chốc đứng lên, đem áo khoác tây trang cởi ra, lại vén ống tay áo áo sơ mi. Thật sâu thẳm ra, lớn tiếng nói: “Tôi làm.” Sau đó ở trước mặt mọi người đi ra tìm một không gian rộng rãi nằm úp sấp xuống.

Thanh âm đếm số đều đặn vang lên, Vạn Quý Phi thật sự rất muốn cười. Anh trai hít đất xong một trăm cái, đợi lát nữa chỉ sợ ngay cả đi cũng không có sức lực. Phòng cô dâu không biết khi nào lặng lẽ mở hé cửa, cô vội trộm bước qua, nhìn thấy trong phòng Đạm Dung mặc áo cưới tươi cười rạng rỡ.

Cô bàn tay vẫy vẫy, nhẹ giọng nói: “Tiểu Dung, chị thật xinh đẹp.”

Đạm Dung nhìn cô khuôn mặt tươi cười lại càng thêm sáng lạn, sau đó ánh mắt lại dừng lại ở thân người bên ngoài phòng đang ra sức hít đất.

Khi con số đếm tới một trăm, bên trong vang lên tràn vỗ tay nhiệt liệt. Vạn Tuế nhảy người lên, tầm mắt nhìn vào phòng bên trong. Người con gái này chính là người nữ nhân quan trọng nhất, đang ngồi ngay ngắn ở kia, trong đôi mắt dừng ở hân lộ ra tình yêu nồng đậm. Mọi người đang ra tạo thành một cái đường đi, cánh cửa phòng cũng hoàn toàn rộng mở, hân bước nhanh đi vào, lôi kéo tay cô đứng lên.

“Vất vả.” Đạm Dung trên tay cầm mảnh khăn giấy, giúp hân chà lau mồ hôi trên mặt.

Vạn Tuế phi thường phối hợp phủ người xuống, hưởng thụ sự phục vụ của cô. Xong, hân khó được mặt lộ vẻ tươi cười, từ túi quần lấy ra nhẫn kết hôn. Dưới ánh chớp ‘tách tách’ không ngừng của máy ảnh, hân chậm rãi đeo chiếc nhẫn vào cho cô, sau đó ở trong vô số tiếng hét chói tai “Hôn đi hôn đi”, hạ xuống một nụ hôn triền miên thật sâu.

39. Chương 39

trước làm lễ, sau đó đôi vợ chồng mới cưới phải kính trà các trưởng bối, lúc này sẽ có người thẹn thùng lẹ, anh đẩy tôi nhượng, so với phổ xá còn muốn ấm ỉ náo nhiệt hơn.

Không có chuyện của cô, Vạn Quý Phi lắc mình lên lầu hai. Bạn bè anh trai đang đánh bài, thấy cô lại huyết sáo đùa giỡn. Thực chịu không nổi đám người nhiệt tình thế này, cô cười hi ha chạy trốn tới lầu 3, lui về trong phòng.

Rất cực cũng được yên tĩnh, cô ngồi ở trên ghế xoa bóp đôi chân bé nhỏ bị ép buộc cả ngày.

Hơn 4h chiều, cách bữa tối còn có một khoảng thời gian. Mở túi xách nhỏ ra tìm được điện thoại, thế nhưng một tin nhắn cũng không có. Hôm nay là ngày cuối tuần, không biết hân có phải đi làm hay không. Lo lắng một hồi, vẫn là không đi quấy rầy hân.

Không có công ăn chuyện làm, cô đột nhiên nhớ lại lá thư kia. Lại kéo túi xách ra, phong thư bị dè ở bên trong, cô móc ra, phong thư này cũng hơi bị dày a. Lấy kéo cắt cái bì ra, ba trang giấy A4 đầy nét chữ, trách không được lại dày như vậy. Mới vừa mở trang đầu tiên ra, nét chữ đen uốn lượn thật sự rất quen thuộc.

Bức thư này... chẳng phải... Cô vội vàng lật đến tờ cuối cùng, người kí tên thật sự là Tiểu Hà.

Sư huynh vì sao phải viết thư cho cô? Đáy lòng không hiểu sao run lên, cô vội vàng lật lại trang đầu tiên.

“Vạn... Tiểu Phi:

Xin cho phép anh gọi em như vậy, tuy bản thân anh biết rằng, anh không có tư cách. Thực xin lỗi, thực xin lỗi... Rất nhiều lời thật có lỗi muốn nói, thế nhưng lại cảm thấy nói ra bao nhiêu câu “thực xin lỗi” cũng vô dụng.

Vốn tưởng mọi chuyện cứ như vậy cho qua sẽ quên đi, cây lặng gió ngừng, anh sẽ làm cho chính mình hoàn toàn biến mất trong thế giới của em. Nhưng là, em vì sao còn muốn giúp anh giới thiệu công tác? Sự thiện lương cùng rộng lượng của em, làm cho kẻ có nghiệp chướng nặng nề như anh làm sao mà chịu nổi?

Không biết em có từng thử qua tư vị bản cùng hay không? Ăn không đủ no ngủ không đủ ấm cái loại hoàn cảnh như thế này. Nhà của anh thực nghèo, từ nhỏ anh đã chịu đựng sự xem thường của người khác. Cho nên anh vẫn thực cố gắng học tập, hy vọng tương lai sẽ có ngày có một cuộc sống tốt hơn.

Bốn năm trước anh thi vào học viện y, làm cho trong nhà nghiêng trời lệch đất một năm. Nhà của anh đem tất cả mọi thứ có thể bán được đều bán, thật vất vả mới gom góp được một vạn. Ba anh cầm một vạn kia, mua vé xe lửa đưa anh đến thành phố G. Vì muốn cho anh thoải mái một chút, ba anh mua cho đứa con ông ấy giường nằm, mà ông chỉ ngồi ghế. Đến trường học sau khi đóng xong học phí, liền chỉ còn lại có ba ngàn. Ba anh lấy đi 500 ngàn, còn lại 2500 ngàn để lại làm sinh hoạt phí cho đứa con, sau đó cũng trong đêm đó vội vã đón xe lửa đi về nhà.

Anh còn nhớ rõ ông trước khi đi đã nói: “Tiểu Hà, trong nhà vì con, thế nhưng là được ăn cả gà về không, con tuyệt đối không thể làm cho chúng ta thất vọng. Chờ đến khi con tốt nghiệp sau đó lên làm bác sĩ, trong nhà phải dựa vào con!”

Nhìn xem, anh thế nhưng trên lưng gánh vác mang theo bao hy vọng của cả nhà. Ngôn ngữ không thông, khí hậu không hợp, cuộc sống khó khăn, làm công một muốn chết. Mỗi khi vất vả nghĩ muốn buông tha hết thấy, anh đã nghĩ đến câu nói kia.

Anh biết em thích anh, anh cũng có cảm giác. Mỗi khi tham gia hoạt động xã đoàn, luôn luôn có một đôi nai con vụng trộm quan sát đến anh, khi ấy chỉ cần anh vừa quay đầu lại, cặp mắt kia sẽ ngay lập tức lảng tránh, sau đó, sẽ nhìn thấy em đỏ bừng mặt. Cái loại cảm giác này, thật sự quá mỹ diệu, nó làm cho lòng tự trọng nhỏ nhoi hèn mọn kia của anh có được cảm giác thỏa mãn trước nay chưa có, cho nên...

Thực buồn cười đi? Anh cũng từng ảo tưởng muốn cùng em cùng một chỗ, nhưng là, thế giới của em như vậy tốt đẹp, anh lấy cái gì cho em?

Cuộc đời sinh viên rất nhanh liền đi qua, tốt nghiệp xong, anh mới phát hiện chính mình cố gắng bốn năm học thế nhưng căn bản rất khó tìm được công tác. Nhất là không có vấn đề gì, muốn bệnh viện lớn nhận chúng ta loại sinh viên trung y chỉ có bằng cấp gà mờ khoa chính quy này lại càng thêm khó khăn. Vài người đến bệnh viện tỉnh thực tập, chỉ có một số ít được lưu lại, mà những người kia, nghe nói toàn là những kẻ có quan hệ thân thích với lãnh đạo. Còn lại mấy người, đều bị si bảo quát mắng, cái loại tư vị này, không phải người bình thường có thể chịu được.

Trong lúc vô ý, anh lưu ý đến tin tức trong bệnh viện thành phố M. Đúng, về chuyện bệnh viện trong thành phố M, anh so với em còn biết sớm hơn nhiều. Cho nên, anh cố ý tiếp cận em, mục đích chính là muốn anh trai em hỗ trợ giới thiệu.

Xem đến đây, em cũng nên giác ngộ đi? Anh rất xấu, anh lúc trước tiếp cận em mục đích thật sự thực không thuần khiết. Ngày đó ngẫu nhiên gặp người kia tự xưng là anh trai em, anh đã kinh hỉ vạn phần. Nhưng là chỉ một lát sau khi ăn xong, thế giới của anh ngay tức thời sụp đổ. Cái người mà em gọi là anh trai em kia, thực không thích anh.

Anh không biết phải làm sao mới tốt bây giờ, tốt nghiệp sắp tới, đầu ra lý lịch sơ lược như đá chìm đáy biển. Nếu... Nếu em thật sự thích anh, mà anh... Xin hãy tha thứ cho anh lúc ấy với những ý nghĩ xấu xa kia. Anh thật sự nghĩ, chỉ muốn cùng em cùng một chỗ, kia đến thành M phát triển liền bớt đi rất nhiều đường vòng.

Anh từng bước một muốn tới gần em, thế nhưng em lại càng trốn càng xa, còn cự tuyệt lời thổ lộ của anh. Chiều hôm đó, anh ở trong ly nước của em cho vào thuốc ngủ, anh lúc ấy khẳng định là bị ma quỷ ám ảnh, nghĩ đến chỉ cần cướp đi sự trong sạch của em, là có thể được em.

Nhưng là, em phút cuối cùng nói những lời ấy, đã hoàn toàn đem anh đánh tỉnh. Trên đời này không có

đường tắt, mỗi người đều nên vì tương lai chính mình mà cố gắng, anh không nên vì nhất thời suy sụp mà nổi giận.

Vạn Quý Phi, viết phong thư này không phải khẩn cầu nhận được sự tha thứ, mà thứ nhất là do nam nhân họ Hoắc kia uy hiếp nếu anh lại ở xuất hiện bên cạnh em, sẽ làm cho anh thân bại liệt. Chính là, khi biết được em vẫn đang giúp anh lưu ý công tác, điều này làm cho anh áy náy muốn chết!

Anh thực hối hận, anh đã làm thương tổn một cô gái thiên chân thuần khiết. Em có quyền được biết chân tướng mọi chuyện, cho nên, anh sau khi ngày thi thử của em kết thúc, đem bức thư này nhờ người gửi cho em.

Thực xin lỗi... Thực xin lỗi..."

Từ cuối cùng, tràn ngập ý tứ xin lỗi, Vạn Quý Phi cả người run run, nước mắt 'Phác phác phác' nhỏ giọt ở trên trang giấy.

Đây là cái tình huống gì? Sự huynh là cái đại phiêu dã? Sau đó, Hoắc Duẩn Đình biết rõ, lại hoàn toàn không nói cho cô? Rất tàn nhẫn! Cô thế nhưng, chưa từng gặp qua chuyện không chịu được như thế! Lúc này nhớ lại hôn ngân ngày đó trên người, chẳng lẽ là sự huynh lưu lại? Nghĩ vậy cô đột nhiên cảm thấy buồn nôn! Hoắc Duẩn Đình, anh vì sao muốn gạt em? Anh cho là làm như vậy, em có thể không bị tổn thương hay sao?

Vạn Quý Phi che miệng, nước mắt theo khe hở rơi xuống tới khuỷu tay, lại thấm xuống làn váy hồng nhạt. Trừ bỏ khó chịu, cô tìm không thấy từ ngữ gì để có thể hình dung tâm tình giờ phút này.

Ngoài phòng ồn ào huyên náo, Vạn Quý Phi lui ở bên trong phòng khóc đến nỗi ngực phát đau. Thẳng đến bên ngoài vang lên tiếng đập cửa, cô mới dừng lại.

"Tiểu Phi, con ở bên trong sao? Chuẩn bị xuất phát đi tới khách sạn."

"Vâng con biết rồi." Cô vội rồi lau nước mắt, ngăn chặn nước mắt trong lồng ngực đáp lại mẹ.

Tiếng bước chân dần dần xa, cô nhìn xuống tiếng nước mắt trong lơ đãng sẽ vỡ òa ra, tập tễnh đi phòng tắm rửa mặt. Nhìn qua tấm gương thủy tinh đôi mắt khóc đỏ hoe cả lên, cô chỉ cảm thấy tâm loạn như ma.

Đời này mọi chuyện đến với cô vốn luôn thuận buồm xuôi gió, căn bản không gặp qua chuyện gì suy sụp, được người nhà bảo hộ, gặp chuyện như vậy làm cho cô kiệt quệ cả thể xác và tinh thần. Cô chưa từng nghĩ qua sẽ xảy ra chuyện nào như vậy, trên đời thật sự có tồn tại một mặt âm ám đen tối đến thế, lòng người thật sự khó dò.

Ngây ngốc theo chân mọi người đi đến khách sạn, người nhà chủ nhân buổi tiệc ngày hôm nay phải đứng ở cửa tiếp khách. Đêm nay đặt sáu mươi bàn, người đến thật sự nhiều lắm, câu chúc phúc nói không ngừng nghỉ, trong nhà mọi người cười đến toe toé. Nhưng là khuôn mặt Vạn Quý Phi lại cương cứng, khó có thể cười.

"Tiểu Phi, em không thoải mái sao?" Rảnh rồi một chập, Đạm Dung lặng lẽ hỏi chuyện em chồng.

Vạn Quý Phi ngơ ngác lắc đầu: "Không... Không có." Than nhẹ một hơi, cô nên nhớ hiện tại không thể ỷ rủ thế này nha.

"Nếu mệt liền đi vào ngồi một chút đi." Tiểu Đạm hảo tâm đề nghị.

"Nó mệt cũng không bằng em mệt, muốn anh lấy cái ghế cho em ngồi không?" Vạn Tuế xoay người nắm bả vai Đạm Dung.

"Không cần, mọi người đều đứng, em ngồi xuống còn ra thể thống gì!" Đạm Dung lắc đầu.

"Này không phải là do anh sợ em vất vả sao?" Vạn Tuế kéo tay xoa bụng của cô.

"Ai nha, mọi người đều đang nhìn." Đạm Dung quả trách chụp tay hắn.

Vạn Quý Phi nhìn đôi trước mắt liếc mắt đưa tình, không khỏi thoải mái. Mọi chuyện phiên lúc trước dứt bỏ đi, hôm nay một ngày vui mừng như vậy, thật sự không thích hợp thương xuân thu buồn. [TNN: bạn Tiểu nhớ đã chú thích một chương nào đó rồi nên ...he he]

Túi xách nhỏ trên tay truyền đến tiếng rung, có tin nhắn đến. Cô hơi do dự, cuối cùng nhin không được lấy di động ra. Quả nhiên là Hoắc Duẩn Đình gửi đến, thế nhưng lại viết đáng thương hê hê: Anh biết mọi người đang ở khách sạn XX tổ chức rượu mừng, anh hiện ở trong một quán bên ngõ nhỏ cách đó không xa. Thời điểm em ở đó ăn thịt cá, anh một mình phải ăn mì sợi.

Bĩu môi, tay thả máy trở lại trong túi xách, không tính hồi âm lại. Một lát, túi xách nhỏ lại rung. Cô rời vào đường cùng đành phải lấy di động ra, lại là hân gửi tin đến: Anh thật muốn nhanh một chút gặp em, công chúa của anh. [TNN: mọi người yêu nhau đều sẽ như thế nào sao ta?! J]

Đại đầu heo! Vạn Quý Phiâm thầm mắng hân một câu, rõ ràng rất giận hân, tâm lại không chế không được cảm giác vui sướng tràn đầy kia.

Cất di động vào túi, ngẩng đầu mới phát hiện anh trai đã không thấy đâu.

“Tốt lắm, người đến không sai biệt lắm, chúng ta chuẩn bị làm lễ.”

Bà nội ra lệnh một tiếng, một nhà mấy miệng ăn liền đi vào đại sảnh.

“Tiểu Dung cứ từ từ mà đi, cẩn thận tà áo cưới vấp chân nga. Tiểu Phi, giúp đỡ chị dâu đi. Ai nha, a Tuế lại chạy đi đâu rồi?” Xa Thục Mai vừa đi vừa lải nhải.

“Nó vừa rồi nói đi vào trước chuẩn bị.” Trương Huệ Nghi thay con giải thích.

Vạn Quý Phi đi lên vài bước muốn đỡ Đạm Dung, Đạm Dung cười lắc đầu. “Không cần, đừng đem chị như bệnh nhân mà đối đãi.”

Theo thông lệ, sau khi khách khứa ngồi vào vị trí, toàn bộ ánh đèn trong hội trường đều bị ngắt, sau đó đôi cô dâu chú rể sẽ ở trong khúc nhạc hoan hỉ cùng nhau bước tới đài. Nhưng là khi ngọn đèn hạ đi, anh trai thế nhưng còn chưa xuất hiện, mọi người không khỏi nóng vội.

“A Tuế đâu?” Bà nội mới mở miệng, trong phòng lớn đột nhiên vang lên tiếng dương cầm du dương, giai điệu rất quen thuộc.

Di? Vạn Quý Phi nhìn về phía cửa chính đối diện với bục đài, không gian tràn ngập sắc trắng trong trẻo ở bên cạnh là cây đàn dương cầm, mà anh trai liền ngồi ngay ngắn tại kia.

“Đã quên là như thế nào bắt đầu, có lẽ chính là đối với em, có một loại cảm giác...” Tiếng ca trầm thấp dễ nghe theo miệng hân từ từ phát ra, toàn trường người xem lập tức trở nên lặng ngắt như tờ.

“Đột nhiên phát hiện chính mình, đã thật sâu yêu thương em, thật sự rất đơn giản...”

Trời ạ! Anh trai hát, hân cứ nhiên bắt bài Yêu rất đơn giản ! Trách không được giữa trưa hân không chịu hát, nguyên lai tiếng ca của hân, muốn dùng vào buổi tối. Nhớ tới tối hôm qua bộ dáng hân ở phòng gõ gõ mặt bàn, phỏng chừng hân lúc ấy đang luyện đánh đàn dương cầm đi. Hân căn bản sẽ không đụng tới món kia, cái này hân là vì đêm nay diễn xuất mà tập luyện.

Một vầng sáng màu trắng được bật lên, chậm rãi chiếu xạ đến trên người cô dâu, Vạn Quý Phi nhìn thấy trên mặt Đạm Dung tràn ngập thần sắc vui vẻ hạnh phúc.

“I love you, không thể không thương em baby, hãy nói em cũng yêu anh... I love you, vĩnh viễn không muốn baby, mất đi em...”

Khi tiếng ca xướng đến đoạn này, Đạm Dung đã muốn rơi nước mắt vui vẻ, nhẹ cắn môi, tựa hồ đang cố nén không cho chính mình khóc ra.

Vạn Quý Phi bị trận này khiến cho cảm động không thôi, tin tưởng ở đây không người nào có thể may mắn thoát khỏi. Anh trai, thật sự rất lãng mạn !

Tiếng ca ngân nga ở mấy nốt nhạc cuối cùng rồi chấm dứt, tràng pháo tay vang lên nhiệt liệt. Dưới ngọn đèn nhu hòa bừng sáng lên, Vạn Tuế đứng lên, cầm lấy phone.

“Anh không biết hát cũng không biết đánh đàn, đêm nay phải khiến ọi người chê cười.” Hân cúi mình vái chào, sau đó khi thẳng đứng dậy, ánh mắt nhìn về phía cửa.

“Anh quả thật là một kẻ rất buồn chán, không biết nói những lời tri kỷ, cũng sẽ không làm những chuyện tình lãng mạn. Anh còn từng nghĩ tới chuyện muốn độc thân cả đời, là em làm cho anh cảm nhận được, nguyên lai yêu một người có thể hạnh phúc như vậy.” Thân ảnh cao lớn vừa nói vừa bước về phía cánh cửa.

“Anh từng nói dối em, làm cho em thương tâm, nhưng xin hãy tin tưởng, khi mà anh lừa gạt em đồng thời, tâm của anh so với em còn muốn khổ sở hơn.”

Khi nghe một câu như thế, Vạn Quý Phi như được cảnh tỉnh từ trong mộng. Cô... Vừa rồi còn thầm oán Hoắc Duẫn Đình lừa cô.

“Tuy rằng, em nói tên em cùng anh kết hôn nghĩa là xong đời.” Lời của hắn vừa mới nói xong, mọi người bên trong cười rộ cả lên. Vạn Tuế mỉm cười, ngữ khí có chút nghịch ngợm.

“Kỳ thật anh rất muốn nói với em, gả cho anh, tuyệt đối không thể có chuyện nhân sinh xong đời, em có thể giải thích nó thành, sự kết hợp hoàn mỹ. Sự kết hợp của chúng ta, sẽ là sự bắt đầu của hạnh phúc. Anh nguyện ý gửi tới em lời hứa hẹn cả một đời.”

Vạn Tuế đã đi đến trước mặt Đạm Dung, hai mắt tình thâm chân thành nhìn cô. “Một đời này, anh nhất định là người hạnh phúc nhất, cho em một gia đình tràn ngập yêu thương cùng ấm áp, cho em cảm nhận được cảm giác hạnh phúc, vui vẻ!”

Đạm Dung nức nở một tiếng, không thể kìm lòng ghen ngào, nhào vào trong lòng hắn, hai người gât gao ôm nhau, bên trong phòng tiếng vỗ tay chúc phúc mãi không ngừng.

Ngọn đèn hoàn toàn sáng lên, Vạn Quý Phi lặng lẽ lau đi khóe mắt ẩm ướt, từ đại sảnh đi vào bên trong. Sau thấy cha mẹ hai bên còn nói gì đó nữa, cô cũng không nhớ kỹ. Chủ nhân đi kính rượu, cô vẫn như cũ cười meo meo đi theo. Trong đại sảnh náo nhiệt xôn xao, cô lại cảm thấy bình tĩnh mà trước nay chưa từng có.

Cái gì lừa gạt đều không còn quan trọng, có thể ở cùng một chỗ thật không dễ dàng, phải biết trân trọng. Rất muốn gặp hắn, rất muốn rất muốn!

Ở xung quanh đây đi dạo một vòng, cuối cùng cũng xong nhiệm vụ mời rượu. Chủ nhân buổi tiệc không còn mấy người, mọi người đều vội vàng cùng khách nhân hàn huyên. Vạn Quý Phi lặng lẽ ly khai, đi ra bằng cửa sau, nhấc chân chạy chậm.

Chạy tới khách sạn, cô lấy di động ra ấn dãy số quen thuộc kia. Cơ hồ ngay khi chuyển được máy, đối phương liền tiếp.

“Anh (em) ở đâu?” Hai người đồng thời mở miệng.

Xung quanh lẫn lộn tấp nập, làm cho Vạn Quý Phi dừng lại cước bộ. Cô xoay người, ở ven đường cách đó không xa, cái người cô mong nhớ ngày đêm đang tựa ở bên xe.

Vạn Quý Phi nhếch miệng cười, vội vã chạy tới, ở khoảnh khắc hắn còn chưa kịp phản ứng, một phen nhào vào trong lòng hắn, yêu kiều nhẹ giọng nói: “Hoắc Duẫn Đình, em yêu anh!”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Thất Thất thật sự thích Yêu rất đơn giản do Đào Triết trình bày. Sự khen quá mọi người sẽ không tin, tôi ở trong chương này mới ghi lại ca từ, chưa từng nghe qua có thể đứng nghe thử một chút xem sao.

Yêu rất đơn giản (): Link

Lời bài hát

Đã quên là bắt đầu như thế nào

Có lẽ chính là đối với em

Có một loại cảm giác

Đột nhiên phát hiện chính mình

Đã thật sâu yêu thương em

Thật sự rất đơn giản

Yêu đến đất trời u ám tối đen cũng đều không sao cả
Là đúng hay sai cũng không thể quyết định
Không có hối hận vì tình yêu này mãi luôn tỏa sáng
Cái kẻ điên cuồng kia chính là anh
Nha...

I love you
Không thể không thương em
Baby
Hãy nói rằng em cũng yêu anh

I love you
Vĩnh viễn không muốn, baby
Mất đi em
Không có thể nào vui vẻ hạnh phúc hơn việc
Chỉ cần có thể cùng một chỗ
Làm cái gì đều có thể
Tuy rằng thế giới đổi thay không ngừng
Dùng tấm lòng chân thành nhất
Tình yêu này rất đơn giản

I love you
Anh luôn luôn ở nơi này, baby
Luôn luôn ở đây và yêu em
I love you (yes i do)

I love you
Vĩnh viễn đều không buông tay
Tình yêu này chỉ dành cho em
Nếu lòng em còn có một chút hoang mang
Oh no
Xin em hãy lắng nghe tiếng lòng của anh
Hãy nghe anh nói yêu em
Yes i do

Tác giả: Nếu chưa xem qua chuyện xưa giữa Vạn Tuế cùng Đạm Dung, có thể đi ngắm ngắm: - - -

Tiểu: Hehe, không cần đi đâu xa, xa tận chân trời gần ngay trước mắt ~ truyện này trong nhà bạn Tiểu đây nè. J_J

Tiểu sư huynh xem như hoàn toàn biến mất ra khỏi cuộc sống của Vạn Quý Phi, từ nay về sau hai người này sẽ gặp một vấn đề khó khăn khác. Bất quá, ngọt ngào Thất Thất sẽ không quên.

Gì kia, đều đừng chỉ hân hoan vội thôi, Thất Thất cảm thấy, một chút nước canh thịt cũng rất có thú nha. Hắc hắc! !

40. Chương 40

Trăng sáng sao thưa, gió thổi hiu hiu, trong công viên thành phố M tại một góc ghế đá nào đó, một cô gái mặc lễ phục màu hồng nhạt đang cố gắng đối phó bánh ngọt dầu tây trước mắt. Bên cạnh nam nhân thân hình cao lớn dưới trăng hai chân thon dài, hai tay chống đỡ phía sau người, bắt đầu nhìn cô.

Ở dưới tình huống không hề chuẩn bị chợt nhận được lời thổ lộ của cô, Hoắc Duẫn Đình kinh hãi vạn phần lòng ngực nóng lên. Cho dù lúc ấy ở ngay giữa trung tâm đường cái, cũng đều không thể ngăn cản được dự vọng muốn hôn cô. Chính là cô nàng này, lập tức trở về một câu, đem nhiệt tình với mới chớm lên của hắn áp bách trở về.

“Thật đối thật đối!” Cô vòng cánh tay quanh thắt lưng của hắn thanh âm mềm mại làm nũng, Hoắc Duẫn Đình lúc ấy cơ hồ đã nghĩ đem hai tay bóp lấy gáy bột trên cái cổ mềm người của cô. Tách ra nửa tháng, cô không thể có một chút lãng mạn được sao?

Vạn Quý Phi lấy miếng bánh ngọt cuối cùng bỏ vào trong miệng, cẩn thận đem cái hộp không để sang một bên, sờ sờ cái bụng trứng phình. Một chai nước đưa qua, cô tiếp nhận sau đó uống một ngụm nhỏ nhỏ, thở hắt ra một cái thật sâu.

“Ăn thật no!”

Nhẹ khép đôi mắt, Hoắc Duẫn Đình đem bình cầm lại. “Chưa thấy qua có người nào uống xong rượu mừng mà lại giống như quỷ đói.”

“Làm sao? Cẩn bản cũng chưa ăn cái gì.” Vạn Quý Phi quyết miệng phản bác. “Kính xong rượu em liền chạy đến đây, bữa tiệc ăn còn chưa có xong đâu.”

“Ngu ngốc, ai bảo em không ăn cái gì?” Hoắc Duẫn Đình xoa xoa đỉnh đầu của cô.

“Còn không phải muốn gặp anh hay sao?” Cô ngẩng đầu lên xem xét hắn, trong bóng đêm ảm đạm một đôi mắt đen bóng phá lệ lóe ra.

Hoắc Duẫn Đình nhìn không được phủ người xuống hôn lên khóe miệng của cô, nếm đến hương vị ngọt ngào kia. Mới nghĩ muốn nụ hôn thâm nhập sâu hơn, tiếng nói chuyện nhẹ nhàng truyền từ xa dần dần tới gần. Cô hơi giãy dụa, hắn liền thôi lui. Ai, tình huống này ở trước công chúng, cũng không phải thích hợp để thân thiết a.

“Ăn no, tiếp theo muốn đi đâu?” Hắn giúp cô vén sợi tóc rủ bên má, nhét vào đằng sau hai bên tai của cô.

Vạn Quý Phi vươn bàn tay nhỏ bé cầm lấy bàn tay của hắn “Trước đi dạo ở trong này một chút đi, rất no để tiêu hóa một chút.”

Vì thế tay trong tay, dọc theo đường mòn công viên thong thả tản bộ.

Vạn Quý Phi kỳ thật có rất nhiều chuyện muốn nói, chuyện về Tiểu Hà, về chuyện hôn lễ vừa rồi của anh trai. Chính là, thời khắc này thật sự yên tĩnh, cô không đành lòng mở miệng phá hư.

“Như thế nào không nói lời nào?” Hắn ôn nhu hỏi. Chính mình cứ nhiên như thế thoải mái mà cùng cô tản bộ ở công viên, nếu trước kia ai nói cho hắn có một ngày cùng một cô gái làm cái chuyện nhàm chán này, đánh chết hắn đều không tin.

“Ừ.” Cô lắc lắc cái đầu nhỏ, ngửa đầu nhìn ánh trăng sáng tỏ trên bầu trời, từ từ mở miệng: “Hoắc Duẫn Đình, anh có phải rất yêu em hay không?”

Hoắc Duẫn Đình sửng sốt, sau đó mân miệng cười khẽ không nói. Không có được đáp án, Vạn Quý Phi dừng lại, biết biết cái miệng tròng hắn.

“Còn không nói?”

Hoắc Duẫn Đình cười lại càng sâu.

“Này!” Cô đâm nhẹ hắn, vẫn như cũ không có nghe đến câu trả lời của hắn, tiếp theo thập phần trẻ con hướng lòng ngực hắn chui vào, ăn vạ muốn nhận được đáp án.

Hoắc Duẩn Đình ấn bả vai của cô, phủ ở bên tai cô nói: “Vậy em có phải rất yêu anh hay không?”

“Em đã nói rồi!” Cô từ trong lòng hấn ngẩng đầu lên cò kè mặc cả.

“Anh muốn nghe lại thêm một lần nữa.” Câu nói kia, giống như nghe mấy trăm lần cũng đều sẽ không biết chán.

Vạn Quý Phi trông mắt vừa chuyển, hai tay thủ sẵn ở cổ của hấn, nhón bàn chân tiến đến bên tai của hấn, chần chờ vài giây, mới chậm rãi nói: “Em... Chán ghét anh!” Nói xong cô đã nhanh nhẹn né ra, trong không khí vang lên tiếng cười như chuông bạc.

Hoắc Duẩn Đình tức giận nhìn mặt thân ảnh hồng nhạt phía trước, làn váy mềm mại nhẹ nhàng bay lên, hấn cảm thấy cô tựa như yêu tinh rơi xuống thế gian. Phía trước là cái quảng trường, cô đang đứng tại nơi kia đối với hấn tươi cười ngọt ngào.

“Đùa giỡn anh?” Hấn trừng ghai mắt, làm bộ đáng thật hung ác, bước nhanh đuổi theo.

Vạn Quý Phi nhanh chân chạy đi, trên mặt giữa quảng trường được che kín rậm rạp bởi các lỗ nhỏ, khi Hoắc Duẩn Đình bắt được cô, lỗ nhỏ kia đột nhiên phun ra cột nước cong cong.

“Oa a!” Vạn Quý Phi cao giọng hét chói tai, trên người nháy mắt đã bị xối ướt. “Đi mau, ướt hết rồi!”

Cô vỗ cánh tay hấn kêu to, ai ngờ Hoắc Duẩn Đình tựa như đứa trẻ con nghịch ngợm, ôm cô đứng giữa cột phun nước. Vạn Quý Phi tránh qua né lại vài lần rốt cục cũng không thoát liền xòe hai lòng bàn tay hứng nước tạt vào người hấn.

Tiếng cười vui vẻ thanh thủy thay nhau vang lên, bọn họ không để ý tới ánh mắt người bên ngoài, vui đùa quên mình. Có lẽ giữa các đôi tình nhân thường hay làm những chuyện đều nhằm chán ngấy thơ như vậy, cuối cùng hai người chột vật mà chạy, trở lại trên xen nhìn nhau cười to.

“Mau lau, tránh cảm lạnh!” Một cái khăn mặt trùm ở trên đỉnh đầu cô.

Bộ lễ phục ẩm ướt bó sát trên làn da, hơn nữa bên trong xe bật điều hòa, Vạn Quý Phi phi thường phối hợp đánh một cái hắt xì.

“Đi về tắm rửa trước đi.” Hoắc Duẩn Đình căn bản không trưng cầu ý kiến của cô, tra chìa khóa liền một đường lái xe chạy về nhà.

“Làm sao mà về?” Vạn Quý Phi lau mặt, nhìn cảnh sắc bên ngoài cửa sổ căn bản không phải phương hướng đình nhà cô.

Hấn đảo mắt nhìn cô liếc một cái “Em nói đi?”

Đương nhiên là nhà hấn! Thời gian còn sớm, mới không cần thả cô đi sớm như vậy.

Sau khi về nhà, hấn thúc giục cô đi tắm rửa.

“Ô... em không có quần áo để đổi.”

“Ai nói không có? Ở trong phòng anh quần áo nữ toàn bộ ở trong ngăn tủ.”

“Vì sao?” Vạn Quý Phi đứng sờ đứng ở đầu cầu thang lầu.

“Lần trước em không phải cùng mẹ anh đi dạo phố sao? Bà mua quần áo đều là đưa cho em.”

“Ách?”

“Nhanh đi!”

“Thế nào... Thế nào anh visao lại mua váy cho em?”

“Bà là bà, anh là anh! Được rồi được rồi, đừng chậm chạp nữa, đi thay quần áo trước đi.” Hoắc Duẩn Đình không cho phép cô lại đáp lời, đi thẳng lên lầu 3.

Thay xong bộ quần áo sạch sẽ, đi người làm cầm đi bộ lễ phục của cô. Ra đến phòng, nhìn thấy hấn cũng một thân nhẹ nhàng khoan khoái ngồi ở bên giường.

“Lại đây.” Hấn ngoắc ngoắc ngón tay, trên tay kia thì cầm khăn mặt.

Vạn Quý Phi có chút dodự, cùng hấn ở trong một phòng, quá nguy hiểm nga.

“Mau nha.” Hấn giơ giơ cái khăn mặt trên tay, Vạn Quý Phi mới chậm rãi thông thả bước đi qua.

Hoắc Duẫn Đình ý bảo cônggồi xuống ở bên giường, sau đó cầm khăn mặt nhẹ nhàng mà giúp cô chà lau máitóc ẩm ướt. Xoa xoa xoa xoa, hấn từ từ chạy xuống thắt lưng, lấy đôi môi thaycho bàn tay rảnh rang kia, nụ hôn nhỏ vụn dừng ở sau gáy trên lưng của cô.

Vạn Quý Phi giật mình mộtcái, đột nhiên nâng tay lên che lỗ tai, đỏ mặt áp giọng trầm thấp kêu: “Anhđừng xằng bậy!”

Hoắc Duẫn Đình nhất thờihóa đá. Tiểu cô nương của hấn, vẫn là không quen thân thiết giữa tình nhân sao? Có chút thất bại, hấn suy sụp nggồi xuống, tiếp tục giúp cô sát cái đầu ẩm ướt.

Tựa hồ phản ứng quá lớn, Vạn Quý Phi ngược lại bất an. Quay đầu đi, thấy mặt hấn bên ngoài bình tĩnh, côsợ hãi giải thích: “Em...”

Hấn thế nhưng buông cáikhăn ẩm ướt trong tay ra, hai tay vòng trụ bả vai của cô, thấp giọng thở dài.

“Anh sẽ không lại xằngbậy, yên tâm. Đưa em trở về, chính là muốn ở với em lâu hơn một chút, khoảngthời gian thật dài không gặp, chẳng lẽ em cũng không có chút luyến tiếc nào sao?”

“Đương nhiên có nha!” Cônặng nề mà gật đầu, sau đó xoay người dựa vào trong lòng hấn, kéo lấy quần áo trước ngực hấn, phần nộ nói: “Người ta có thật nhiều chuyện muốn nói với anh.”

“Nói cái gì?” Hấn ôm côthối lui đến đầu giường, lôi kéo bàn tay nhỏ bé của cô thưởng thức mấy ngón tay trắng nõn kia.

“Hoắc Duẫn Đình.” Cô nhệnhàng kêu. “Em... chuyện ở chỗ Tiểu sư huynh nơi đó, em đã biết hết.”

Hoắc Duẫn Đình cả kinh“Chuyện nào?”

“Chính là... mục đích khihấn tiếp cận em, còn có... Chiều hôm đó...”

“Em làm sao có thể biết?” Hoắc Duẫn Đình nhanh chóng đẩy cô ra muốn nhìn rõ biểu tình của cô.

Đáng tiếc Vạn Quý Phi rừmắt xuống, chỉ chừa cho hấn một cái đỉnh đầu. Cô lúng ta lúng túng nói: “Hấnviết thư cho em, giải thích hết thấy.”

“Con mẹ nó! Anh đã sớm đoán được hấn sẽ không an phận!” Hung hăng nói lời thô tục, Hoắc Duẫn Đình phithường phần nộ. Vạn Quý Phi đè lại bàn tay hấn, tư thế quỳ đứng dậy ôm lấy cầncổ của hấn.

“Em không sao. Tuy rằngngay từ đầu khi biết sự thật thời điểm ấy rất khó chịu, bất quá, em hiện tại đãkhông cảm thấy gì nữa.”

“Người như thế lúc trướcchẳng là phải giết hấn!” Nhớ lại tình cảnh ngày đó, hấn càng cảm thấy phần hận.

Vạn Quý Phi lắc đầu, vộivã nói: “Đừng!” Cô ngồi chồm hồm ở trên giường cùng hấn mặt đối mặt.”Em khôngnghĩ lại truy cứu!”

“Ngu ngốc!”

“Hừ, đừng tức giận!” Côche đi cái miệng của hấn, không cho hấn đánh gãy lời nói chính mình.

“Buổi chiều khoảnh khắc khi nhìn thấy lá thư kia, em thật sự rất đau lòng. Nhưng là vừa rồi ở trongtiệc cưới khi anh trai em nói những lời nói kia, làm cho em hiểu ra. Yêu mộtngười, sẽ nghĩ hết mọi phương pháp làm cho người đó không chịu bất cứ thương tổn gì. Em thực may mắn, có thể được anh trân trọng. Bất quá...” Cô tạm dừng mộtlát: “Anh làm như vậy, sẽ làm em vĩnh viễn đều sẽ không học được cách lớn lên.”

Hấn không nói, bởi vì cô nói trong lời nói, hấn cũng lo lắng quá.

Vạn Quý Phi đối hấn lộ một cái tươi cười thoải mái, dùng âm điệu mềm mại không thể nào mềm hơn tiếptục: “Em hy vọng, tương lai vô luận phát sinh chuyện gì, anh cũng đều có thểcùng em chia sẻ, mà không phải đem mọi chuyện giấu trong lòng khiến em chẳnghay biết gì. Đáp ứng em!”

Hoắc Duẩn Đình nhìn đến sự kiên trì trong mắt cô, kéo kéo khóe miệng, hơi gật đầu.

Vạn Quý Phi đầu gối lên trên vai hắn, cảm thấy thật may vì chính mình vẫn chưa vì chuyện này mà loạn phát giận. "Hoắc Duẩn Đình, cảm ơn anh. Em..." Nói xong có chút nghẹn ngào, cô lại loạn cảm động.

Hoắc Duẩn Đình hiểu lầm cô sợ hãi, xoa đỉnh đầu của cô an ủi: "Không có việc gì, đều trôi qua."

Vạn Quý Phi khẽ lau khóe mắt, bài trừ một cái khuôn mặt tươi cười: "Em nói cho anh nghe một chút hôn lễ hôm nay, được không?"

Cô nói liên miên kể lại mấy chuyện xảy ra ngày hôm nay, Hoắc Duẩn Đình ôm cô lắng lắng nghe.

"Nguyên lai kết hôn thật sự thực phiền, lại mệt. Em thật hy vọng tương lai hôn lễ chính mình có thể đơn giản một chút, không nhiều lễ nghi phiền phức như vậy, mặc áo cưới ở trong giáo đường tuyên thệ thì tốt rồi."

Dứt lời, cái người kia luôn luôn chỉ nằm nghe thủy chung không có đáp lại, Vạn Quý Phi ngẩng đầu, mới phát hiện hắn hai mắt nhắm nghiền, đang ngủ.

Mệt chết đi? Cô sờ khuôn mặt của hắn, không có kính mắt che giấu, có thể thấy rõ ngũ quan của hắn. Lông mi thật dài buông xuống, hai mắt bình thường rất sắc bén giờ phút này dịu dàng đến không ngờ như thế, cái mũi thực sự rất cao, trên cằm ẩn ẩn rẽ chùm màu xanh. Đại khái là gần đây bận rộn lắm đi, đáy mắt có chút vành đen.

Trong lòng đột nhiên tràn đầy cảm giác thương tiếc, hắn đều mệt như vậy, còn muốn gặp cô. Vươn tay vuốt ve hàng lông mi của hắn, ngủ trầm như vậy, đánh thức hắn thật sự không đành lòng. Lại đợi một lát hãy về nhà đi, vừa định đứng dậy, ai ngờ tay bị chặt chẽ bắt lấy, thân thể bị người dùng sức kéo lấy, trong nháy mắt cô đã nằm ở dưới thân hắn.

"Em nhìn lên anh." Thanh âm thật dày ở bên tai vang lên, tiếp theo lỗ tai bị nhẹ nhàng cắn.

"Em nào có?" Vừa kêu xong, miệng lập tức bị che lại. Đối với nụ hôn của hắn, sớm thành thói quen. Nhưng là nụ hôn này đặc biệt ôn nhu, hơi thở nam tính mê người khấy động dây thần kinh của cô, thân thể mềm nhũn như nước, tùy ý hắn xử lý.

Thấy cô thuận theo như thế, hắn càng thêm triền miên, hai tay cùng với nụ hôn ẩm ướt chạm lên bộ ngực của cô, cách lớp quần áo nhẹ nhàng xoa.

Đột nhiên bị người vỗ về làm cho cô cảm thấy hơi ngứa, cô mặt nhăn nhú mày, nhẹ đẩy hắn ra.

"Tiểu Phi..." Hắn ở bên tai cô thổi nhẹ khí, tay lặng lẽ tiến vào nội y, vuốt ve da thịt mềm nhẵn của cô.

"Đừng sợ, cũng chỉ sờ sờ, ơ... Anh đau quá, toàn thân đều đau. Nhưng là, chỉ cần em không muốn, anh sẽ không dùng sức mạnh."

Lời nói ôn nhu làm cho cô công ngừng giây phút, cô tin nhiệm hắn.

Hoắc Duẩn Đình đem quần áo hai người cởi bỏ, dùng thân lửa lộ trên chính mình dán chặt vào người cô. Môi không ngừng mà hôn vành tai cùng cổ của cô, lại chậm rãi thuận thế hạ xuống bộ ngực no đủ kia.

Vạn Quý Phi ngượng ngùng mặc hắn đem nội y trút bỏ, đầu của hắn ở trước ngực cô di động, độ ẩm cảm làm cho cả người cô run run. Môi của hắn thực ấm áp, đến chỗ nào là lưu lại hôn ngăn thật dài ẩm ướt. Trong lòng cô rung động, hai tay bất giác xoa lồng ngực của hắn. Chạm đến nhiệt độ cơ thể của hắn, làm cho lòng của cô thẳng nhảy dựng lên. Nguyên lai, cảnh tượng tình nhân lửa lộ như vậy, đúng là tuyệt vời a.

Hoắc Duẩn Đình đại chưởng nguồn lượn xuống, mơn trớn thất lưng thon mịn của cô, ở chỗ quần lót thì dừng lại. Không dám xằng bậy, hắn cực lực chịu đựng xúc động trường đau. Cho dù, nơi nào đó trên thân thể đã hoàn toàn vận sức chờ phát động.

Vạn Quý Phi đôi mắt mịt mù, suy nghĩ đã phiêu lãng nơi đâu. Có cái gì ngạnh ngạnh dựng thẳng chạm chạm nửa người dưới của cô, cô biết. Nếu hắn muốn tiếp tục, cô căn bản sẽ không kháng cự. Nhưng là cuối cùng, hắn chính là hôn hôn khóe mắt của cô, hai tay dùng sức đem cô ôm chặt.

"Tiểu Phi, anh yêu em, anh thật sự thật sự thực yêu em."

Cô ở trong lời nỉ non của hân, nở nụ cười nhăm mắt lại.

Tiểu ngu ngốc: anh Đình trước đây cũng thuộc tuýp hoa hoa công tử đấy chứ, lúc thấy cha Hà quá ư là nông chiều sủng nịnh vợ thì nhìn không thuận mắt, giờ thì anh niếm mùi đi há, hắc hắc!

41. Chương 41

Trong lúc hoảng hốt, có người ở bên tai cô nhẹ nhàng cười. Thanh âm lúc cao lúc thấp, tràn ngập từ tính. Hân còn dùng tay vuốt ve lưng của cô, tiếp theo là tóc, tựa như bàn tay của mẹ trước đây, ôn nhu, không mang theo chút sắc tình. Thực ấm áp, thực thoải mái.

Nặng nề ngủ, ngay cả trong mộng cũng mỉm cười.

Năm tháng yên bình thật tốt, có thể cứ như vậy mà trôi qua thật hoàn hảo. Chính là...

Như là đột nhiên nghĩ đến cái gì, Vạn Quý Phi phút chốc mở hai mắt.

Bên trong u ám, điều hòa lạnh lẽo phun khí. Cô gối lên lồng ngực ấm áp, bộ ngực mềm mại đè nặng lên cổ bắp rắn chắc của người nào đó. Bên hông bị cánh tay hữu lực ôm chặt, tứ chi thân mật gắt gao quẩn quýt.

Cái này cũng không phải trọng điểm.

“A a!” Vạn Quý Phi thét một tiếng chói tai, chân mông trên người bị trượt, ngực tiếp xúc không khí lạnh lẽo.

“A a!” Cô lại kinh hô, sau đó đèn ngay tại tình huống cô không hề chuẩn bị sáng trưng.

“Làm cái gì?”

Một giọng nam lười biếng mang theo buồn ngủ nồng đậm, Vạn Quý Phi quỳ gối trên giường, hai tay ôm bộ ngực lồ lộ nhìn về đằng sau, người nào đó thân trên đồng dạng xích lõa cũng ngồi dậy, lưng dựa vào giường miễn cưỡng nhìn cô.

“Mấy... Mấy giờ rồi?” Vạn Quý Phi lắp bắp hỏi.

Hoắc Duẫn Đình xoa xoa trán, thuận tay cầm lấy di động trên đầu tủ giường. “Sắp 5h.”

“A! Thảm... Thảm!” ‘Đêm không về nhà’ bốn chữ này ở trong não hiện lên, cô bối rối nhảy xuống giường, nhặt quần áo lên muốn mặc vào. Nhưng mà mới buông ra vòng ôm của hai tay, thấy hân vẫn ngồi ở đó nhìn cô, động tác đành phải thật nhanh.

Lưng đối diện với hân, cô không được tự nhiên mặc nội y vào, thế nhưng vì nóng vội, tay giống như không nghe theo sai sử, nút thắt không thể cài vào.

“Đừng nóng vội, từ từ cài.” Hơi thở ấm áp tiếp cận, hai cánh tay từ phía sau vươn đến, giúp cô đem đầu nút phía sau điều chỉnh, sau đó lại móc vào.

“...” Nhiệt khí nóng cháy đốt từ trên mặt kéo dài đến tận lỗ tai, ngay cả thân thể đều không khỏi run lên. Bọn họ thế nhưng... Thân mật đến tận mức độ này!

“Nhấc tay!” Hân tiếp theo đem áo sơ mi chữ T trùm vào giúp cô. Vạn Quý Phi nhanh chóng xoay người, cự tuyệt mặc vào.

“Như thế nào? Muốn dụ hoặc anh sao?” Hân một tay thế nhưng trút bỏ quần áo, vòng trụ quanh thắt lưng của cô, da thịt phơi bày ở trong không khí dần lại càng chặt chẽ.

“Mới... Mới không có!” Cô hai tay ngăn cách ở trước ngực của hân, lo lắng kêu lên: “Lễ phục của em... Em phải mặc lễ phục!” Nếu để cho người nhà thấy cô thay đổi quần áo, tội thêm một bậc!

“Em xác định?” Ánh mắt của hân ở trước ngực của cô quét vòng.

“Đúng!” Trả lời phi thường kiên định.

Hoắc Duẫn Đình cũng không chọc cô nữa, ngoan ngoãn đem cô buông ra, ra khỏi phòng. Vạn Quý Phi nhẹ nhàng thở ra, làn da phơi bày trong không khí lúc này nổi lên tầng da gà, cô có chút vô thố kéo qua chăn phủ ở trên người, vẫn là cảm thấy không đủ, lại đem bộ phận trước ngực cẩn thận che kín lại.

Một lát sau, hần đem bộ lễ phục được giặt sạch cầm đến.

Vạn Quý Phi kéo theo tấm chăn thật dài qua đó lấy, thấy hần còn đứng ở kia, hung hăng nói: “Anh còn không đi ra ngoài?”

“Ách? Anh nghĩ em cần hỗ trợ?” Hần cọ cọ cái mũi, một bộ dáng thật vô (số) tội.

“Đại sắc lang! Đi mau!” Cô đẩy hần, Hoắc Duẫn Đình cười lớn rời đi.

Lấy tốc độ nhanh nhất mặc quần áo, chạy đến dưới lầu phòng khách cầm lấy túi xách nhỏ ở trên sofa, móc di động ra.

“Nha!” Cô vỗ vỗ trán, tâm loạn muốn chết. Trên màn hình hơn mười cuộc gọi nhỡ, tất cả đều là người nhà luân phiên gọi tới.

“Nhanh nhanh nhanh!” Cô càng không ngừng thúc giục Hoắc Duẫn Đình đi đổi quần áo, lên đến xe vẫn nói bịch bịch này.

“Tăng tốc độ rất nguy hiểm.” Hần bình tĩnh nói, bàn tay nắm tay lái gõ gõ.

“Lần này khẳng định em bị mắng chết! Anh như thế nào không gọi em dậy?” Vạn Quý Phi kêu rên. Đều do cô, lúc ấy rõ ràng đã kêu chính mình đừng ngủ, thế nhưng vẫn không thể cưỡng lại, ai!

“Bởi vì em ngủ giống hệt con heo nhỏ, thử hỏi anh làm sao có bản lĩnh đánh thức một đầu heo đang ngủ say?” Hần cười nói vươn tay đi qua sờ đỉnh đầu của cô.

“Anh mới là heo!” Cô đánh bàn tay hần rút ra, xoay mặt nhìn cảnh sắc bên ngoài xe, uể oải vì chuyện sẽ tới khi về đến nhà. Thật muốn mọc ra hai cái cánh, trực tiếp phi giữa không trung bay ngay vào trong phòng.

Volvo màu đen ở dưới tia nắng sớm lao chạy như bay, đi qua bụi bình, rốt cục cũng đến cái ngã tư đường quen thuộc kia. Xe còn chưa dừng lại, Vạn Quý Phi đã nóng vội đem chốt cửa khóa mở ra, đẩy cửa đi ra bên ngoài.

“Này! Cẩn thận!” Hoắc Duẫn Đình thiếu chút nữa bị cô hù chết, dưới chân dùng sức phanh gấp lại. Thoáng nhìn túi xách nhỏ ở góc chỗ ngồi, hần túm lấy đuổi theo. Cô nàng này chạy trốn nhanh như con thỏ ấy, hần vội vàng kêu to: “Đội chút!”

Vạn Quý Phi phanh chân lại, thấy phía sau trong tay hần گیر cái túi xách, vì thế lại hỏn hỏn chạy trở về.

“Em có biết vừa rồi rất nguy hiểm hay không?” Hoắc Duẫn Đình túm lấy cánh tay của cô, nghiêm chỉnh phê bình.

“Ai nha, buông tay!” Cô phải trở về trước khi người trong nhà rời giường!

“Nói cho anh biết, lần sau sẽ không tái phạm!”

“Đã biết đã biết!” Cô gấp đến độ muốn dậm chân.

Hoắc Duẫn Đình thở dài, nhẹ buông tay, cô lại bước đi.

“Này!” Hần lại đem cô gọi lại.

Vạn Quý Phi mân mê miệng không kiên nhẫn nhìn hần: “Lại làm sao vậy?”

Hoắc Duẫn Đình thông thả bước tới trước mặt cô “Em đã quên một chuyện.”

“Chuyện gì?” Vạn Quý Phi ngẩng đầu lên, trong mắt tràn đầy nghi vấn.

Hoắc Duẫn Đình lấy tay chỉ chỉ miệng mình “Hôn nhẹ.”

Vạn Quý Phi hít khí thật dài, sắc mặt nháy mắt đỏ lên. Người này, cũng quá lớn mật! Nhìn trái nhìn phải xem xét một lượt, may mắn trên đường không có người. Cô kiễng chân, chuồn chuồn lướt nước chạm

nhẹ lên cái miệng của hắn. Sau đó thối lui mấy bước thật dài, thắt lưng đột nhiên bị kéo lại, đôi môi trong nháy mắt đã bị hắn xâm nhập.

Nụ hôn này rất dài, hắn hôn mạnh bạo lại vô cùng thân thiết xâm chiếm khoang miệng của cô, mang theo tình cảm mãnh liệt, hôn xong lại mồi, không chịu buông ra. Vạn Quý Phi tựa như đũa ngọc, ôm lấy cổ của hắn dán chặt vào người, ở trong nụ hôn môi nhiệt tình này có chút run run.

Sáng sớm trên ngã tư đường, sắc trời đã tỏ, đã không cần dùng đèn đường cũng có thể nhìn rõ ràng một đôi tình nhân lưu luyến không rời.

Rốt cục, hắn thân đủ, cầm tựa trên trán của cô thở gấp.

“Đừng bộp chớp hấp tấp như vậy, chậm rãi đi vào, có việc gọi điện thoại cho anh.” Trong lòng ngay cả ý nghĩ cũng muốn đem cô bắt trở lại trên xe, lại biết đây là chuyện không thể.

Đã bị hôn đến nổi đầu óc choáng váng, Vạn Quý Phi hoàn toàn không có chủ ý, chỉ có ngoan ngoãn gật đầu.

Hoắc Duẫn Đình đẩy đẩy cô. “Đi đi.”

Cước bộ thật chậm, ngay cả bước đi cũng khó khăn, Vạn Quý Phi đi vài bước, lại quay đầu nhìn hắn. Không muốn rời đi, giống như ở chung một đêm đều thấy không đủ. Vừa rồi rõ ràng còn muốn về nhà, hiện tại lại rất muốn cùng hắn dính cùng một chỗ, cho đến hết một đời. Có phải khi luyến ái mọi người đều như vậy hay không?

Hoắc Duẫn Đình cười vẫy vẫy tay, ý bảo kêu cô vào nhà. Vạn Quý Phi trên mặt xoát một cái phiếm hồng, cảm thấy mình thật sự không còn là chính mình nữa, vì thế vẫy vẫy đầu, lê bước chân chạy chậm trở về.

Người đi đường suy tư miên man, bởi vì không yên lòng lại không thèm nhìn đường, Vạn Quý Phi chân đi trên đôi giày cao gót sáu phân thực bất hạnh đạp khoảng không.

‘Ai nha’ thét một tiếng kinh hãi, cô hoa hoa lệ lệ ngã sấp xuống.

Hoắc Duẫn Đình cơ hồ không thể tin được hai mắt của mình, ngu ngốc này, ngay cả đi đường đều không cẩn thận như vậy. Hắn cười cười đi qua đem cô nâng dậy, lại vỗ vỗ bụi trên người cô. “Đều bảo em cứ chậm rãi mà đi!”

“Ô... bậc thang này... thật đáng ghét!” Con đường này góc phố này đi hơn hai mươi năm rồi, cho dù nhắm mắt lại cũng có thể nhận ra chỗ nào có gờ ghề. Hôm nay thế nhưng ở ngay cửa nhà mình ngã ngay đơ thế này, quá mất mặt!

Hoắc Duẫn Đình ôm cô không tiếng động cười, cô có thể nào lại đáng yêu như vậy? Đáng yêu làm cho người ta muốn cắn cô hai ngụm.

“Cười? Anh còn cười!” Cô vuốt mông bị ngã đau xem xét hắn, vừa thẹn vừa giận.

“Ha ha!” Hắn ngẩng đầu lên nhìn không được cười to, tâm tình cảm thấy rất dễ chịu mà trước nay chưa từng có. Sau một lúc lâu, hắn ở dưới ánh nhìn chăm chăm của cô mới ngừng cười, sau đó nhéo nhéo hai gò má phiếm hồng kia, vô sỉ nói: “Được rồi, thấy em luyến tiếc rồi anh mà đi, anh sẽ không cười!”

“Thối! Anh cứ mà tưởng bở đi!” Vạn Quý Phi mắng yêu.

Hắn dùng lực ôm lấy cô, đem cằm tựa ở đỉnh đầu của cô, thấp giọng thở dài: “Làm sao bây giờ? Anh cũng không muốn thả em trở về.”

Vạn Quý Phi run lên, cũng vươn hai tay vây quanh thắt lưng hắn.

Hai người lẳng lặng ôm nhau một hồi, cuối cùng là hắn buông ra trước. “Vào đi thôi.”

“Vâng.” Cô nhếch miệng, sợ chính mình lại liều lĩnh cùng hắn chạy trốn, cho nên không quay đầu lại. Sau khi vào nhà, cô mới từ từ khép cửa lại qua khe hở nhìn khuôn mặt thâm tình của hắn.

Vạn Quý Phi dựa vào cánh cửa đã đóng chặt nở nụ cười ngọt ngào một lát, cho đến khi nghe được tiếng động cơ ô tô phát ra tiếng ‘Ầm vang’, mới nhẹ nhàng bước chân vào nhà.

42. Chương 42

Trong nhà thực yên tĩnh, hẳn là cũng chưa có ai rời giường đi?

Vạn Quý Phi nhẹ nhàng đóng cửa lại, ánh mắt như tia laser quét một vòng quanh phòng trong, khi xác nhận không có người mới nhón giày cao gót rón ra rón rén hướng thang lầu dưới.

Bước lên bậc thang thứ nhất, trong lòng nổi lên một trận cao hứng nho nhỏ, nhưng bất chợt một tiếng hét to vang đến, đem tâm lý may mắn trong lòng cô hoàn toàn đánh tan.

“Xú nha đầu!”

Vạn Quý Phi nghe tiếng ngẩng đầu, chỉ thấy bà nội chống thắt lưng bộ dạng hung thần ác sát đứng ở cửa phòng lầu hai nhìn cô.

“Ách? Ha ha, bà nội, thật sớm nga.” Cô cười cười ngượng ngùng.

“Mau cút lên đây nhanh lên cho bà!”

Cút lên là đi như thế nào nha? Vạn Quý Phi rất muốn phản bác, lại biết lúc này không nên động thủ trên đầu thái tuế, vì thế cúi hạ bả vai từ từ bước đi lên.

Nhìn cháu gái mái tóc rối tung, sắc mặt hồng hào, quần áo tuy rằng không thay đổi, nhưng... Xa Thục Mai phút chốc trợn lớn mắt, kia trên da thịt như tuyết trắng ở trong không khí, thế nhưng có rất nhiều rất nhiều điểm màu đỏ thật nhỏ, cả người một bộ tựa như bị người hoàn toàn hưởng dụng qua.

Lửa giận nháy mắt dâng trào lên, cô lớn tiếng kêu to: “Nói! Tối hôm qua đi đâu?”

“Cháu...” Vạn Quý Phi haimắt nhìn bà nội, có chút ngượng ngùng nhỏ giọng nói: “Cháu đi gặp bạn.”

“Bạn, bạn nào? Cái dạng bạn bè nào lại trọng yếu như vậy? Có thể không thêm để ý tới hôn lễ của anh trai, ngay cả người nhà gọi điện thoại cũng không nghe? Xú nha đầu, cháu hôm nay không hảo hảo giải thích, bà nội tuyệt không tha cho cháu!”

“Chính là bạn thôi.” Có tất yếu tức giận đến như vậy sao? Vạn Quý Phi chu miệng lên, dùng mũi chân nhẹ nhàng chấm chấm trên mặt đất. Nhớ tới một màn chia tay vừa rồi, khóe miệng không tự chủ được nhếch lên.

“Cháu...” Đến chết còn không chịu thừa nhận! Xa Thục Mai gơ bàn tay lên cao, tức giận đến mức ngay cả nói đều không biết phải nói gì.

“Chuyện gì mà âm ỉ như vậy? Đi? Tiểu Phi đã trở lại?” Khoác áo khoác đi ra mẹ Vạn Trương Huệ Nghi nhìn đến con gái, không khỏi nhíu mày.

“Con đứa nhỏ này tối hôm qua đã chạy đi đâu, hại cả nhà vất vả tìm.”

“Con... con đi gặp bạn thôi.” Vạn Quý Phi nhảy đến bên người mẹ cọ cọ cánh tay của cô, trong lòng vuissướng, thật muốn tìm người làm nũng.

“Bạn! Bạn cái rắm! Là con trai nhà họ Hoắc kia thì có, vừa rồi ta ở tầng sân thượng nhìn thấy nó cùng người ta ôm hôn thắm thiết. Ai nha, con nói xem nó sao lại dám lớn mật như vậy, thế nhưng ở trên đường cái làm càn như thế!”

Nghe thấy mẹ chồng nói thế, Trương Huệ Nghi nghi ngờ xem xét kỹ con gái mình: “Thật sự?”

Vạn Quý Phi đỏ mặt không nói lời nào. Bị nhìn đến thì cũng thôi đi, cô yêu đương, cũng không phải làm cái chuyện gì ám muội mà.

“Huệ Nghi a, mẹ rất tức giận! Xú nha đầu này không có chút tự ái, thế nhưng đêm không về nhà, cùng một người nam nhân đi lêu lổng!” Xa Thục Mai khoa trương lấy tay đầm đầm ngực.

“Bà nội...”

“Mẹ...”

Mẹ con hai người đồng thời mở miệng, Xa Thục Mai cũng không lên tiếng, vẫn như cũ nói chuyện bộ dáng vô cùng đau đớn: “Con nhìn nhìn cái cần cổ của nó thử đi, con nói xem... Nó càng ngày càng hư!” Nghĩ đến khả năng cháu gái bị người ta ăn, Xa Thục Mai chỉ nghĩ thôi đã muốn khóc.

Cổ? Vạn Quý Phi cúi đầu nhìn, a! Như thế nào tất cả đều là hôn nhân? Cô vội vàng muốn che lại, lại quên trong tay còn có giày cao gót, đành phải ném giày xuống, vô thức giải thích: “Mẹ... con không có làm chuyện xấu!”

Nhưng tình huống này quả thực chính là càng tỏ càng đen.

Nhìn đến cảnh này, Trương Huệ Nghi vẻ mặt cũng nghiêm túc hẳn lên. “Tiểu Phi, tối hôm qua đi đâu? Con cùng đứa nhỏ nhà họ Hoắc kia là quan hệ gì?”

“Con... con tối hôm qua là cùng hắc một chỗ, thế nhưng chúng con không có... Ai nha, là không có chuyện mà mọi người nghĩ đâu! A!” Muốn nói chính mình là trong sạch, thế nhưng tối hôm qua xác thực cũng đã xảy ra chuyện làm cho người ta khó có thể mở miệng, Vạn Quý Phi gấp đến độ muốn dậm chân.

“Vậy con nói, con cùng với hắc có phải đang yêu đương hay không?”

“Phải nha!” Vạn Quý Phi đỏ mặt thừa nhận.

“Xú nha đầu, lúc trước còn lừa bà nội nói cùng hắc không có quan hệ!” Xa Thục Mai sắc mặt y hệt như màu gan lợn.

“Khi đó thật sự là không có gì mà!” Vạn Quý Phi mếu máo, ủy khuất cực kỳ. Cô là người đang yêu nha, ha người không phải hắc là nên cao hứng sao?

“Cháu... Cháu còn cố cãi! Tức chết bà! Bà nói cho cháu biết, bà không tán thành! Không tán thành cháu cùng cái đôi mắt nhỏ kia yêu đương!”

“Vì sao?” Bà nội nói vậy, tựa như sấm sét giữa trời quang, làm cho Vạn Quý Phi ngây cả người.

“Không đồng ý chính là không đồng ý!”

“Bà nội, bà làm sao có thể như vậy!” Bị phản đối mãnh liệt như vậy, Vạn Quý Phi cũng giận.

“Trước đừng ầm ĩ, trước đừng ầm ĩ.” Trương Huệ Nghi cảm thấy chính mình cũng cần bình tĩnh để tiêu hóa việc này.

Xa Thục Mai cũng mặc kệ, la hét hạ mệnh lệnh: “Không cần phải nói! Cái tên họ Hoắc kia không thích hợp với cháu! Giai đoạn hiện tại, nhiệm vụ của cháu hắc là chuyên tâm học tập!”

“Cháu không cần! Bà nội bắt công, lúc trước thời điểm anh trai yêu đương, bà ngay từ đầu đã đồng ý!”

“Kia khác nhau!”

“Làm sao khác nhau? Cháu thật vất vả tìm được người mình thích, bà đã không ủng hộ, còn nói xấu người ta!” Vạn Quý Phi trừng mắt nhìn bà nội nhà mình. Lúc trước Đạm Dung ở nhà thế nhưng là nhận được đãi ngộ như công chúa, vì sao Hoắc Duẩn Đình của cô lại bị ghét bỏ?

“Nói xấu? Bà nói xấu hắc khi nào?”

“Bà bảo hắc có đôi mắt nhỏ!” Vạn Quý Phi tức giận muốn khóc.

“Cháu...” Xa Thục Mai nhất thời dở khóc dở cười.

“Tốt lắm tốt lắm, đừng đừng ầm ĩ.” Trương Huệ Nghi xoa xoa cái trán trướng đau. Một già một trẻ này, giống hệt như cái đứa nhỏ, ai.

“Con mặc kệ! Bà nội phải xin lỗi!”

“Bà cũng không thêm quẩn! Dù sao bà cũng không đồng ý!”

Bà cháu hai người mặt đỏ tai nóng. Lúc đó, một tiếng rống giận dữ từ bên cạnh vang lên “Đều câm miệng cho ta!”

Ba nữ nhân nhất tề nhìn qua, chỉ thấy ba ba Vạn phụng phịu đứng ở cách đó không xa.

“Tiểu Phi, con đây là cái thái độ gì? Đêm không về nhà đã là không đúng, còn cùng bà nội tiếng lớn tiếng nhỏ hử? A?”

“Con...” Vạn Quý Phi khò lòng giải bày.

“Xem đi, ngay cả ba cháu cũng không giúp cháu!” Xa Thục Mai tiếp tục lửa cháy đổ thêm dầu.

“Mọi người... Mọi người đều khi dễ con.” Đời này cũng chưa bị ba mắng quá một câu, hôm nay ông cư nhiên rống cô. Vạn Quý Phi chỉ cảm thấy ủy khuất cực kỳ, cái mũi chua xót, nước mắt không thể khống chế tí tách rơi xuống.

“Con chán ghét mọi người!” Cô vừa khóc vừa thốt ra những lời này, xoay người chạy nhanh lên lầu 3.

“Xú nha đầu...” Xa Thục Mai muốn kêu lại, nhưng mà trong chớp mắt đã không thấy tăm hơi bóng dáng của cô. Nắm chặt quyền đầu, bà quay đầu nhìn đứa con tràn ngập trách cứ: Con lớn tiếng như vậy làm chi?”

Ba ba Vạn câm nín, vừarồi là ai lớn tiếng?

“Không có việc gì không có việc gì, trước để cho nó bình tĩnh một chút.” Trương Huệ Nghi liếc mắt nhìn lên trên lầu, miệng tuy nói không có việc gì, nhưng trong lòng tràn đầy lo lắng. Ai, con gái từ nhỏ đến lớn đều thực nhu thuận, hiện tại nói chán ghét họ, trong lòng khẳng định là khó chịu đến cực điểm.

Vạn Quý Phi thật là rất khó chịu. Trở lại phòng, cô ngồi ở bên giường càng không ngừng lau nước mắt. Quá đáng, vì sao không cho cô cùng Hoắc Duẫn Đình cùng một chỗ? Hắn rất kém cỏi sao? Muốn thân hình có thân hình, muốn tướng mạo có tướng mạo. Ánh mắt là hơi nhỏ một chút, nhưng cũng không thể bởi vậy mà phủ định hắn! [Tiểu ngu ngốc:]

Nghĩ đến bà nội vừa rồi kêu gào không đồng ý, cô nhịn không được gào khóc lớn hơn. Vì sao anh trai cùng Đạm Dung có thể dễ dàng nhận được sự đồng ý của người nhà, mà cô lại bị phản đối? Bất công! Bất công!

Trong lòng càng không ngừng lặp lại hai chữ này, di động trong túi xách nhỏ đột nhiên phát ra tiếng kêu. Cô mở hai mắt cơ hồ đã bị nhòa đi, vươn tay cầm di động ra. Khi nhìn đến màn hình, một vòng nước mắt mới lại kéo tới đây.

“Hoắc Duẫn Đình!” Cô khóc kêu tên của hắn, rất nhớ rất nhớ cô mong sao hắn có thể ở bên người.

“Làm sao vậy?” Hoắc Duẫn Đình bị dọa cả kinh. “Làm sao khóc?”

“Ô!” Hấp hấp cái mũi, cô đau thương buồn bã nức nở: “Em rất khổ sở!”

“Ngừng! Trước đừng khóc! Nói cho anh biết phát sinh chuyện gì?” Tiếng nói trầm thấp ẩn giấu kiềm nén sợ hãi. Vừa rồi khi tách ra rõ ràng vẫn vui vẻ hết như con chim nhỏ, quay đầu liền biến thành như vậy, khẳng định có nguyên nhân.

“Có phải bị người nhòm ngó hay không?”

“Ô!” Cô chỉ lo khóc, thật sự không nghĩ nói với hắn, người nhà phản đối chuyện bọn họ cùng một chỗ.

“Đứa ngốc.” Hắn cười cười, nhẹ giọng an ủi: “Bọn họ trách em tối hôm qua không về nhà?”

“Không chỉ vậy! Bọn họ...” Vạn Quý Phi biết biết miệng, chỉ cảm thấy nước mắt tựa như hạt trân châu rơi tí tách, muốn kim nén lại cũng ngăn không được.

“Bọn họ biết em với anh cùng một chỗ, sau đó nói không được! Ô!”

“Nga.” Hoắc Duẫn Đình đối với lời của cô có chút ngoài ý muốn. “Ý của em là nói, người nhà em phản đối chúng ta yêu nhau?”

“Àn!” Vạn Quý Phi khóc thành âm đều run run.

Rất nhiều ý niệm ở trong đầu Hoắc Duẩn Đình chuyển động, từng cái nguyên nhân đều có, kết quả này, hẳn thế nhưng chưa từng nghĩ tới a. Người ở bên kia đầu điện thoại khóc thật thảm thương, hẳn trước chỉ có thể trấn an: “Đừng khóc, không cần vì chuyện này mà khổ sở.”

“Em có thể nào không khó chịu sao? Bọn họ thế nhưng không cho phép em yêu đương. Em không cần!” Cô vẫn luôn nghĩ mình sinh trưởng ở trong gia đình hiện đại văn minh, từ khi trải qua chuyện của anh trai cùng Đạm Dung, cô từng tin tưởng khi chính mình luyện ái cũng sẽ nhận được sự ủng hộ và chúc phúc của người nhà, ai ngờ kết quả lại ngoài dự đoán mọi người.

“Ngoan, em hiện tại khó cũng không có tác dụng gì.”

“Em khổ sở thôi!” Vạn Quý Phi lấy khăn tay che cái mũi đem nước mắt lau lau, phát ra thanh âm cường đại. Cô lơ đãng, vẫn đang khổ sở vừa khóc vừa kể lể: “Bà nội rất quá đáng, bà cứ nhiên bảo anh có đôi mắt nhỏ!”

“Phốc.” Hoắc Duẩn Đình nhìn không được cười ra tiếng. Tiểu cô nương của hắn, sắp chọc hắn cười chết mất.

“Em quên rồi sao? Lúc trước em cũng nói đôi mắt của anh nhỏ mà.”

“Kia... Kia khác nhau!” Vạn Quý Phi nhớ lại, cô xác thực có nói qua lời này. Nhưng là... Nhưng là hiện tại hắn là người của cô, đúng không? Ai cũng không thể nói xấu hắn!

“Đừng tức giận, àn? Đưa mắt, sau đó hảo hảo ngủ một giấc.”

“Em làm sao ngủ được?”

“Em như vậy anh sẽ lơ lửng.”

Vạn Quý Phi mân miệng không nói lời nào. Nói thật, phát tiết xong cô cảm thấy thoải mái hơn. Đầu vừa chuyển, cô ứng thuận rồi lại hỏi: “Anh có phải không vui hay không?” Dù sao hẳn cũng chính là người bị người ta ghét bỏ.

“Không có đâu. Bởi vì anh biết, em đứng ở bên anh a.” Tâm ý của cô, hẳn biết, đây là một chuyện rất đáng giá rất may mắn.

“Hoắc Duẩn Đình, em...”

“Ừ?”

Vạn Quý Phi đáp ứng một hồi, mới nhẹ nhàng nỉ non: “Em thích anh.”

Nụ cười nhẹ nhàng đậu ở bên môi hắn, lời của cô, nghe sao thật đau lòng. “Anh cũng thích em.”

Sau khi gác máy, Vạn Quý Phi nằm ở trên giường, nội tâm cảm thấy kiên định trước nay chưa từng có. Muốn cùng hắn cùng một chỗ, ai cũng không thể ngăn cản!

43. Chương 43

“Tiểu Phi, xuống ăn cơm thôi.” Trương Huệ Nghi gõ gõ vài cái lên cánh cửa, trong phòng một chút động tĩnh cũng không có. Cô vẫn chưa từ bỏ ý định lại tiếp tục gõ, bên tai mới truyền đến giọng nói một mồi của con gái.

“Con không ăn.”

“Như vậy sao được?” Giở trưa đã không ăn, hiện tại lại không ăn gì?

“Con không đói bụng.”

“Không đói bụng cũng phải ăn chút gì chứ.” Nữ nhi này thực làm cho người ta lo lắng.

Trương Huệ Nghi còn đang cố gắng khuyên bảo, phía sau truyền đến tiếng bước chân rón rén, theo bản năng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy mẹ chồng nhón chân đi tới.

“Lại không ăn?” Xa Thục Mai nhẹ giọng hỏi.

“Dạ.”

“Xú nha đầu!” Xa Thục Mai cất giọng mắng to, ngẫm lại lại thấy khó chịu, sau đó ‘Thùng thùng thùng’ dùng sức gõ cửa.

“Này! Tính dùng khổ nhục kế, nghĩ chỉ cần tuyệt thực là có thể khiến cho bà nội khuất phục có đúng hay không?”

Đáp lại là sự trầm mặc.

“Mẹ, đừng như vậy.” Trương Huệ Nghi lời kéo mẹ chồng, ý đồ ngăn cản bà hô to gọi nhỏ, miễn cho gây hiệu quả ngược.

“Mẹ làm sao? Tiểu nha đầu kia nghĩ gì chẳng lẽ mẹ lại không biết? Hừ!” Xa Thục Mai hếch đầu đối với cửa phòng cất cao giọng: “Muốn luyện thành tiên nữ*? Bà nói cho cháu biết, cho dù cháu nhịn đói ba ngày ba đêm, bà nội nói không được chính là không được! Yêu đương thì rất giỏi hay sao nha? Để bà xem cháu có thể nhịn đến khi nào! Huệ Nghi, chúng ta đi!”

*Tiên (nữ) ở đây là do từ một chuyện xưa: một đạo sĩ luyện thuốc trừ cơm tu hành, cầu cho trường sinh bất tử.

“Mẹ...” Trương Huệ Nghi kéo tay mẹ chồng, nhìn cô lắc lắc đầu.

“Sợ cái gì? Ta cũng không tin mình lại đấu không lại tiểu nha đầu này!” Nói xong túm lấy cánh tay con dâu mạnh mẽ lôi đi.

Vạn Quý Phi dán tai ngóng tại ván cửa, một lúc lâu sau, ngoài phòng đã yên tĩnh trở lại, mới ngượng ngùng trở về. Tối hôm qua ăn qua cái bánh ngọt dâu tây kia đến bây giờ, cô vẫn chưa có hột cơm nào vào bụng cả, ngay cả một giọt nước cũng không có. Hôm nay ngay đầu trong đời sống hôn nhân, anh trai cùng Đạm Dung hẳn là về nhà mẹ đẻ. Bữa tối tiếp tục tổ chức tại khách sạn, sau ba ngày vui mừng đó là chấm dứt quá trình buổi lễ. Mọi người ai cũng đều cảm thấy sung sướng, chỉ có cô lại đáng thương như vậy. Vừa rồi Hoắc Duẩn Đình gửi tin nhắn tới hỏi cô đang làm gì, cô cũng không dám cho hắn biết chính mình đang tuyệt thực kháng nghị, cho nên hồi âm lại nói đang định đi ra ăn cơm.

Lật người, toàn thân ứa ra mồ hôi lạnh, cảm thấy đối nhũn cả người. Cô nhảy người lên mạnh mẽ xốc lại tinh thần nhảy bật một vòng, lại vọt vào phòng tắm xối nước ấm tắm. Mười phút sau một lần nữa nằm trở về lại trên giường, ôm chăn lẩn vài cái, mơ mơ hồ hồ đi vào giấc ngủ.

Cũng không biết đã ngủ bao lâu, khi bị đánh thức ngoài cửa sổ đã là một màn đêm bao phủ. Bên trong u ám, cô trừng mắt thể nhưng nhìn không rõ trần nhà, có chút không hiểu tình huống lúc này là sao. Bên ngoài tiếng mẹ liên tục quát to, luôn không chiêm được trả lời vì vậy tiếng đập cửa ngày càng ngày càng mạnh lên. Vạn Quý Phi khàn giọng mở miệng: “Mẹ, con đang ngủ.”

“Con đứa nhỏ này!” Trương Huệ Nghi hơi có ý tứ trách cứ “Mẹ mang thức ăn cho con, mở cửa nhanh.”

“Con không đói bụng.” Lời cảnh cáo của bà nội vừa rồi vẫn vang ở bên tai, cố tình Vạn Quý Phi là người ăn mềm chứ không ăn cứng, cho nên cho dù bụng réo vang như sấm, vẫn là cực lực chịu đựng.

Cô hiện tại thể nhưng là vì tình yêu hy sinh, ai cũng không thể dao động! [Tiểu ngu ngốc: tở bó chiều rồi ^__^~]

“Vạn Quý Phi, con mà còn như vậy mẹ sẽ tức giận!” Trương Huệ Nghi hung dữ nói. Đợi một hồi lâu, vẫn không thấy con gái có chút động tĩnh nào, cô trong lòng sốt ruột thể nhưng cuối cùng cũng chỉ có thể thở dài: “Đối với con thật không có biện pháp, cái này mẹ đặt ở cửa, con nếu muốn ăn liền đi ra lấy đi.”

Từ lâu 3 đi xuống dưới, Trương Huệ Nghi có vẻ tràn đầy tâm sự.

“Không ăn sao?” Xa Thục Mai lời kéo con dâu nóng vội hỏi.

Trương Huệ Nghi lắc đầu: “Còn nói không đói bụng, con đặt ở ngoài cửa .”

“Xú nha đầu này! Để mẹ đi lên mắng nó!”

“Mẹ!” Sợ mẹ chồng cùng con gái lại tiếp tục tranh cãi gây ra xung đột, Trương Huệ Nghi vô lực hạ bả vai.

“Nó hiện tại rất giận dữ, cho dù mẹ có nói cái gì nó đều nghe không vào tai, vẫn là trước để cho nó yên tĩnh một chút đi.”

Xa Thục Mai ngẫm lại thấy cũng đúng, đành phải bắt đống đồ ngồi trở lại sô pha. Nhìn thấy con trai nhàn nhã lật tạp chí, bà tâm tình vốn không tốt lắm liền trở nên càng tệ hơn. Một tay kéo vật thể ngăn trở tầm mắt, bà ý định tìm người phát tiết: “Con gái đang tuyệt thực, con cứ nhiên còn có tâm tình xem báo?”

Ba ba Vạn nhảy mắt mấy cái: “Con có thể làm cái gì?”

“Nó bình thường không phải rất nghe lời con? Nhanh đi bảo nó ăn cơm!”

“Nó nếu nguyện ý ăn mẹ sẽ không cần phải thật sự phiền não?” Buổi sáng mắng cô một câu, hăn đến bây giờ còn hối hận. Dù sao làm cái gì cũng đều sai, giúp ai đến cuối cùng cũng đều không phải, hăn nên bảo trì vị trí trung lập.

“Con... tên vô dụng, tức chết ta!” Sợ cháu gái đói bụng lại ốm đau, nhưng lại không nghĩ thỏa hiệp như vậy. Xa Thục Mai dùng sức đá quyển tạp chí, cũng không biết nên trách ai, một mình ngồi ở góc sô pha sinh hờn dỗi.

Thấy vậy, Trương Huệ Nghi ở bên người bà ngồi xuống, thật cẩn thận thử: “Mẹ, kỳ thật... Mẹ vì sao lại phản đối?”

“Huệ Nghi, mẹ còn nghĩ con đã biết?” Đối với vấn đề của con dâu, Xa Thục Mai có vẻ phi thường giận mình.

“Họ Hoắc kia là người như thế nào chứ, con không phải không biết? Mẹ họ Hoắc kia ngay từ đầu đã khiến cho chúng ta ăn khổ thật nhiều nha? Tuy rằng cuối cùng nó đã xin lỗi, mà mẹ cũng tiêu tan, nhưng đó là bởi vì chúng ta cùng nó chính là quan hệ giữa bác sĩ cùng bệnh nhân, cho nên mẹ mới không ngại. Con nói xem một nữ nhân cứng rắn lại bệch người nuông chiều như vậy, nếu làm mẹ chồng của tiểu Phi, tương lai khuê nữ nhà chúng ta không chịu tội mới là lạ. Còn nữa...”

Xa Thục Mai dừng một chút, tựa hồ cảm thấy lý do này thật sự quá vô lý, cẩn thận nghĩ lại, quyết định nên sắp xếp tổ chức lại lý do phản đối.

“Nhà bọn họ mang quốc tịch Pháp, sự nghiệp nhà người ta đều ở bên kia, con nói đi vạn nhất tiểu Phi giả cho tiểu tử kia, có phải cũng muốn di dân đi theo qua đó hay không? Nó là bảo bối của chúng ta, là phải kế thừa phòng khám, con chịu để cho nó chạy đến bên kia địa cầu sao? Tương lai lỡ như có chuyện gì, kêu trời trời không thấu kêu đất đất không nghe thấy nha! Còn có, người nhà bên kia quan hệ giống như cũng không được tốt lắm, bọn họ một nhà ba người xuất hiện ở phòng khám vài lần, mệ nhìn thấy tiểu tử kia đối với ba ba hăn thực không tôn trọng. Tạm thời không quan tâm đến cách làm người của hăn, thế nhưng một gia đình phức tạp như thế, mẹ thực sợ nha đầu kia khó có thể gánh vác.”

“Mẹ, mẹ có phải nghĩ đến quá xa hay không?” Người có nghi vấn là ba ba Vạn. Nữ nhi mới bao nhiêu tuổi chứ? Bàn luận đến chuyện hôn nhân không phải còn rất xa đi.

“Ai nha, cái này không phải là nghĩ xa. Tiểu khuê nữ yêu đương, là người nhà đương nhiên hy vọng nó có thể có kết quả. Tình yêu mỗi ngày lại càng sâu nặng, những chuyện khó khăn kia đều nghĩ là sẽ có thể giải quyết dễ dàng. Thời điểm ngọt ngào làm sao suy nghĩ đến mấy vấn đề này đó? Lại nói, khi tình còn đang nồng ấm, chuyện nên làm đều làm. Vạn nhất lại có tiểu bảo bối, nó còn mấy năm đại học nữa nha, kia làm sao bây giờ? Lại giả như tương lai bọn họ không cùng một chỗ, nha đầu nhà chúng ta đây chẳng phải là phải chịu thiệt thòi lớn?”

Tuy rằng rất muốn nói mẹ suy nghĩ lo lắng quá nhiều rồi, thế nhưng lời của bà không phải không có lý, Trương Huệ Nghi rất khó mà phản bác lại, liền ngay cả ba ba Vạn cũng không nói gì.

“Ai, không nên không nên, việc này dù sao cũng phải nghĩ biện pháp, mẹ phải đi gọi điện thoại cùng a Tuệ thương lượng một chút.” Xa Thục Mai lẩm bẩm lầu bầu xong, cũng không quần áo mất quá đi của con

traị cùng con dâu, hai chân ‘Đặng đặng đặng’ nhanh chóng lên lầu.

Vạn Quý Phi nào biết chuyện mà bà nội nhà mình đang bận khoản? Vì tình yêu, cô không thèm đếm xỉa đến bất luận cái gì. Thời điểm đói muốn chết, phương pháp duy nhất nghĩ đến chính là ngủ, ngay cả Hoắc Duẫn Đình gọi điện thoại tới chúc ngủ ngon cũng không có khí lực để nhiều lời, qua loa hai câu liền gác máy, còn bị hần cười nhạo là con heo nhỏ lười nhác.

Ngày hôm sau ngủ thẳng đến giữa trưa, sau khi tỉnh lại thật sự khó nhằn nhận được nữa, lao xuống lầu chạy nhanh đến phòng bếp tuôn một bình nước thật bự.

“Đại tiểu thư, cuối cùng cũng chịu xuống rồi sao?” Xa Thục Mai đứng ở cửa phòng bếp, ôm ngực đắc ý nói.

Vốn đang muốn vụng trộm xem có cái gì có thể lót bụng không, nghe thấy giọng bà nội Vạn Quý Phi vội vàng đình chỉ lại động tác.

“Cháu chỉ là khát nước mà thôi.” Cô quần bách lướt qua Xa Thục Mai, tính trở về phòng.

“Đứng lại!” Xa Thục Mai hét lớn một tiếng, đi đến bên người cô cao thấp đánh giá hai vòng. Ánh mắt thoáng nhìn qua khuôn mặt xanh trắng của cô, cơn tức liền trào lên.

“Tối hôm qua mẹ đem đồ ăn để ở cửa, cháu không ăn. Được rồi, hôm nay mẹ dẹp đi rồi, cháu lại tìm? Rõ ràng bộ dáng đói muốn té xỉu, bị bà phát hiện, lại còn cậy mạnh?”

Một lời này bị phanh phui đi ra, Vạn Quý Phi ánh mắt đỏ lên. Vốn chính là họ không đúng, vì sao ngược lại muốn trách cứ cô?

“Cháu không đói bụng, chính là không đói bụng!”

“Còn cố cãi lại? Bà nội bắt quá là bảo cháu trước đừng yêu đương mà thôi, hiện tại lấy việc học làm trọng, chờ tốt nghiệp, lấy điều kiện của cháu, muốn nam nhân nào mà lại không có?”

“Chờ cháu tốt nghiệp đều đã hai mươi sáu tuổi, lại còn ba một lát liền hai mươi tám, đến lúc đó cháu giống như anh hai, biến thành bà cô già, xem bà làm như thế nào!”

“Ai nha ai nha, còn cường từ đoạt lý*!” Xa Thục Mai tức giận đến thối hờ trừng mắt.

*Cường từ đoạt lý: đổi trắng thay đen, ngụy biện

“Cháu không muốn nói chuyện với bà!” Vạn Quý Phi hướng bà hô lên một câu, nhanh chóng rời khỏi hiện trường. Bên tai còn truyền đến giọng quở trách của bà nội, cô không để ý tới, dùng hết khí lực còn lại trở về phòng, cả người cơ hồ sụp đổ.

Di động truyền đến hai tiếng ‘cô lô’, cô vô tình cầm lấy liền thấy, là Hoắc Duẫn Đình gọi điện đến. Tiếp nhận, bên tai chính là truyền đến thanh âm tinh thần tràn đầy phấn chấn của hần.

“Anh muốn mời Vạn tiểu thư xinh đẹp đáng yêu cùng ăn cơm trưa, không biết cô có nể mặt hay không?”

Vừa mới mới cùng bà nội ỉm ỉ xong, Vạn Quý Phi tâm tình cực kém. “Không muốn đi.”

“Nga?” Trả lời ngoài dự đoán mọi người, hần còn muốn cùng cô giáp mặt tâm sự. “Còn chưa hết giận sao?”

Vạn Quý Phi mếu máo, nghĩ đến con đường yêu đương phía trước gặp ghềnh nhấp nhô, trong lòng cảm xúc nháy mắt liền quay cuồng chạy thẳng lên ngực, nói chuyện cũng nghẹn ngào: “Em không thoải mái.” Điều đã sử dụng thủ đoạn cực đoan, người nhà vẫn là ôm thái độ phản đối, lần này giống như bất thành linh không kịp phản ứng trái tim bị người vô tình đâm một nhát vào vậy, rất đau rất đau.

“Tiểu quai quai, anh không muốn thấy em như vậy.” Hoắc Duẫn Đình ra vẻ thoải mái mà nói, âm sắc mềm mại xuyên qua vi sóng điện từ, đem nước mắt của cô ép đi ra.

Nghe cô không tiếng động khóc, hần im lặng không nói một câu. Xem ra tình thế so với dự đoán trước kia của hần còn muốn nghiêm trọng hơn, hần cần phải làm chút gì mới được, để tiêu trừ bất an của cô.

“Đừng khóc, được không?”

“Thực xin lỗi.” Cô vốn không phải là người cảm xúc hóa như vậy, đại khái đối quá đi, cả người đặc biệt yếu ớt, gián tiếp ảnh hưởng tới năng lực suy xét của đầu óc, ý thức còn chưa kịp suy xét đã trực tiếp phản ứng.

“Hoắc Duẫn Đình, em hiện tại không muốn nói chuyện phiếm, trước cúp máy, được không?” Sợ cứ như vậy nữa chính mình lại càng không thể văn hồi, làm cho hấn lo lắng hơn thôi.

“Ừm, em gác máy đi.”

Lúc sau hấn liền không nói lời gì nữa, Vạn Quý Phi muốn nói thêm gì đó, thế nhưng vẫn trực tiếp cắt đứt cuộc trò chuyện. Yêu đương nha, thật sự rất đáng ghét. Không thích thì không tiện nói ra, hai bên đều lưỡng tình tương duyệt, vì sao còn phải lo lắng tới sự ủng hộ cùng với chúc phúc của người nhà? Nếu có thể dứt bỏ hết thảy, sống tự do tự tại thật tốt?

Thật lâu sau, Vạn Quý Phi tâm tình thoáng bình tĩnh, ngoài cửa lại vang lên tiếng đập cửa.

“Tiểu Phi.”

Lại là mẹ. Vạn Quý Phi hữu khí vô lực trả lời: “Con không cần ăn cơm.”

Trương Huệ Nghi im lặng một hồi, khi nói chuyện lại mang theo ý cười: “Đứa nhỏ này, mẹ là tối nói cho con biết, cái đứa nhỏ nhà họ Hoắc kia đến đây.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: tác giả không lời nào để nói.

44. Chương 44

Vạn Quý Phi lao xuống lầu, liền nhìn thấy bà nội cùng với Hoắc Duẫn Đình ngồi ở trên sofa uống trà, hai người nói nói cười cười vui vẻ, hoàn toàn không có chút tàn dư mùi thuốc súng.

Không phải phản đối bọn họ lui tới sao? Vì sao đối với hấn lại hữu hảo như vậy? Vạn Quý Phi như sư ông hòa thượng, hoàn toàn không hiểu gì hết trơn.

“Chạy nhanh như vậy, xem ra còn rất tinh thần mà.” Xa Thục Mai cười trên chọc cháu gái.

Hoắc Duẫn Đình nhìn cô vậy vậy tay “Lại đây ngồi.”

Vạn Quý Phi ngốc lăng đi đến bên người hấn ngồi xuống, trái phải chuyển đầu, hồ nghi nhìn họ. “Anh tới làm gì?” Cô dùng môi không tiếng động hỏi.

Hoắc Duẫn Đình nhẹ nhàng cười, sờ sờ đỉnh đầu của cô. “Anh nghe nói em không chịu ăn cơm?”

“Nào có?” Cô cúi đầu bĩu môi, phần nộ chơi đùa móng tay.

“A, đại tiểu thư bây giờ lại không thừa nhận?”

Bà nội thật đáng ghét! Vạn Quý Phi cho cô cái nhìn tràn ngập oán niệm.

“Cả ngày cũng chưa ăn cái gì, bộ không đói bụng hả?”

Thanh âm hỏi han vẫn như cũ mềm nhẹ, Vạn Quý Phi vốn định nói không, kết quả bụng liền phi thường không phối hợp kêu to ‘ùng ục’

“Đứa ngốc.” Hoắc Duẫn Đình lắc đầu.

Trùng hợp Trương Huệ Nghi đang cầm một cái chén lớn từ phòng bếp đi ra, cô hướng bên này kêu: “Tiểu Phi, mẹ hầm canh cho con nè.”

Hoắc Duẫn Đình vỗ vỗ bả vai Vạn Quý Phi: “Đi đi.”

“Nga.” Tiểu nha đầu cái này thế nhưng rất nghe lời, vài bước chạy đến bên bàn ăn. Canh thực nóng, cô thổi hơi thổi, thế nhưng đôi mắt lại không ngừng mà hướng chỗ sofa nhìn nhìn.

“Muốn ăn chút cơm trước hay không?” Con gái đói bụng một ngày, làm mẹ rất đau lòng a.

Vạn Quý Phi không yên lòng vậy tay “Không cần.” Cô hiện tại chú ý cũng không ở cái bụng.

Trương Huệ Nghi bắt đắcdĩ, cũng không biết phải nói như thế nào mới tốt, một lòng đều đặt ở trên người người nọ. Mặc kệ, con trai với con dâu chốc nữa sẽ trở về ăn cơm, cô còn phải đi mua đồ ăn.

Phòng khách bên kia, Xa Thục Mai cùng Hoắc Duẫn Đình đang khách khí nói chuyện phiếm.

“Mẹ cháu bây giờ có còn đau đầu nữa không?” Xa Thục Mai nâng chung trà lên lơ đãng hỏi.

“Sau khi về Pháp không còn phát tác nữa a, ngồi máy bay hơn mười giờ cũng còn có tinh thần, đây là chuyện tốt trước nay chưa từng có. Bà gọi điện thoại đến khen ngợi nói bác sĩ Xa y thuật rất cao, về sau sẽ hảo hảo đáp tạ.”

Xa Thục Mai vừa lòng gật gật đầu, sau đó nhẹ nhàng nhấp ngụm trà. Trên bàn đầy quà tặng, cô nhìn trong mắt lại nói tiếp: “Cháu quá khách khí rồi, còn đặc biệt đến nói lời cảm tạ.”

Hoắc Duẫn Đình lòng mikhông kiềm chế được nhú một chút, xem ra đối phương là đang cố ý xuyên tạc ý đồ đến đây của hắn. Đôi mắt lóe lóe, hắn không nói nữa, khoe miệng cong lên trên mặt tràn đầy ý cười.

Trong phòng khách không khí thật yên lặng, Vạn Quý Phi hai ba ngụm liền nhanh chóng giải quyết xong bát canh, ném chiếc đũa liền chạy trở về.

“Nhanh như vậy, cẩn thận không thể tiêu hóa bây giờ!” Bộ dạng cô rất giống như ăn thịt người vậy, Xa Thục Mai nhìn không được trách cứ cháu gái.

“Ăn canh làm sao không thể tiêu hóa?” Vạn Quý Phi nói thầm, người ngồi bên đưa qua một cái khăn tay, cô trực tiếp đem miệng đưa đi qua. Hoắc Duẫn Đình nhẹ nhàng ấn ấn, giúp cô lau khô vết dầu mỡ dính bên miệng.

“Chính mình không có tay hay sao?” Nhìn thấy hai người thân mật không kiêng nể gì, Xa Thục Mai đẩy mắt liền bốc hỏa.

Bàn tay Hoắc Duẫn Đình trong chốc lát cứng đờ, sau đó cực tự nhiên thu hồi khăn tay, trên mặt tươi cười thủy chung không thay đổi. Mà Vạn Quý Phi ngoảnh mặt đi, làm bộ như không nghe thấy.

Bàn tay cầm khăn tay vò thành một đoàn bõ vào trong túi tiền, Hoắc Duẫn Đình ngẩng đầu, ánh mắt sáng quắc nói: “Bác sĩ Xa, cháu không muốn quanh co lòng vòng, kỳ thật lần này đến nhà, cháu có chuyện thực mạo muội muốn thỉnh cầu.”

Đại khái đoán được hắn muốn ám chỉ đến chuyện gì, khuôn mặt Xa Thục Mai lập tức dựng lên, trở nên thập phần nghiêm túc.

Hoắc Duẫn Đình kéo bàn tay Vạn Quý Phi đang đặt ở trên đùi qua nắm chặt, lời nói rất chân thành: “Cháu cùng tiểu Phi tâm đầu ý hợp, hy vọng bác sĩ Xa đồng ý chúng cháu được kết giao.”

Xa Thục Mai sắc mặt khó coi, hay ột cái tâm đầu ý hợp, xú nha đầu liền chỉ biết đối với tên kia ngây ngô cười. Nếu nói thẳng ra không đồng ý, tiểu nha đầu kia phỏng chừng lại muốn phát tác, đến lúc đó cô còn trên lưng phải gánh cái tội danh đánh vỡ uyên ương.

Nghĩ nghĩ, bà uyển chuyển nói: “Tiểu Phi còn đang học, yêu đương sẽ ảnh hưởng với việc học của nó.”

“Cháu nào có?” Vạn Quý Phi vội vàng vì chính mình biện hộ.

“Dạ, tiểu Phi hiểu chuyện lắm, đợt vừa rồi cô ấy có kỳ thi, chúng cháu chỉ gặp mặt có một lần. Mỗi lần cháu gọi điện thoại qua cho cô ấy, chỉ nói hai câu là cô ấy liền la hét muốn xem sách.” Hoắc Duẫn Đình dùng hai cái bàn tay vòng trụ bàn tay nhỏ bé của cô, mỗi một câu nói đều ôn nhu nhìn cô, đáy mắt chứa sự sủng nịch nồng đậm.

Cái này thật sự không phải diễn trò, nhưng ở trong mắt Xa Thục Mai lại có chút giả. Cô khụ hai tiếng: “Nó còn nhỏ.”

“Cháu sắp 22 tuổi rồi!”

“Câm miệng!” Xú nha đầu nói một câu bác bỏ một câu, một chút rụt rè cũng đều không có.

Nói chuyện bị mắng, Vạn Quý Phi bất mãn mếu máo.

“Ngoan, bà nội nói chuyện đừng chen vào.” Hoắc Duẫn Đình sờ sờ cái ót của cô, mềm nhẹ trấn an, Vạn Quý Phi đành phải im tiếng.

Con gái lớn thật sự không thể nhờ vả, cùng người nhà xung đột, thế mà ở trước mặt tên kia lại thuận theo hết như con mèo nhỏ. Xa Thục Mai hận nghiêng rằng ngứa lợi, nhưng không có biểu lộ ra ngoài, ngữ khí vẫn như cũ không hờn không giận: “Nói thật, tiểu Phi còn chưa được 22 tuổi, người trong nhà không đồng ý để cho nó yêu đương sớm như vậy.”

“Cháu...” Vạn Quý Phi muốn mở miệng, bàn tay bị hấn nắm nhấn mạnh một cái, cô mới đứng lúc dừng lại.

Hoắc Duẫn Đình từ từ đáp: “Dạ, cháu hiểu được.”

Xa Thục Mai đặc ý tiếp tục: “Học y thực sự rất lao lực, chỉ sợ yêu đương sẽ làm nó phân tâm. Nó tương lai phải kế thừa phòng khám nhỏ trong nhà, trách nhiệm thực sự rất trọng đại, mọi người trong nhà đối với nó ôm kỳ vọng rất cao.”

Hoắc Duẫn Đình một bên nghe một bên gật đầu, thẳng cho đến khi Xa Thục Mai nói hết, hấn đột nhiên quay đầu đối với Vạn Quý Phi nói: “Điện thoại của anh giống như quên ở trên xe, em có thể đi giúp anh lấy vào hay không?”

“Ách?” Vạn Quý Phi ngây ngốc không rõ dụng ý của hấn.

“Anh sợ sẽ có khách hàng gọi đến tìm, làm phiền em.” Hoắc Duẫn Đình đem chìa khóa xe đưa qua, cô ngơ ngác tiếp nhận, sau đó đứng dậy đi ra ngoài.

Hơn mười phút trôi qua đi, Vạn Quý Phi đảo hết cả xe của hấn, thủy chung tìm không thấy điện thoại kia. Cuối cùng cô quyết định không tìm nữa, cảm giận về nhà.

“Không có điện thoại!” Cô vừa mở cửa ra liền kêu to, lúc này bên trong phòng khách cũng chỉ thừa lại một mình Hoắc Duẫn Đình ngồi đó.

Nhìn thấy cô tiến vào, Hoắc Duẫn Đình đứng lên hướng cô đi tới, giơ lên một bàn tay xin lỗi: “Nguyên lai điện thoại bị anh mang vào rồi, thực xin lỗi, hại em một chuyến tay không.”

“Thật sự là...” Vạn Quý Phi dấm dấm hấn, trong lòng vì bỏ lỡ bọn họ nói chuyện mà đáng tiếc không thôi.

“Bà nội đâu?” Cô hướng phòng trong nhìn nhìn, không thấy bóng dáng của bà đâu cả.

“Nghe điện thoại đi.” Hoắc Duẫn Đình trả lời.

“Hai người vừa rồi còn nói chuyện gì đó?” Vạn Quý Phi tò mò muốn chết.

“Chỉ là nói chuyện phiếm mà thôi.”

Vạn Quý Phi tà tà nhìn hấn, không mấy tin tưởng. “Thật sự? Bà không có làm khó dễ anh chứ?”

“Ngốc!” Hoắc Duẫn Đình cười sờ sờ đầu cô “Anh tốt như vậy, bà như thế nào làm anh khó xử?”

“Thối!” Vạn Quý Phi cũng cười.

“Đáp ứng anh, đừng làm chuyện điên rồ nữa?”

“Không có làm chuyện điên rồ nha?” Thời điểm thích hợp, cô liền giả ngu.

Hoắc Duẫn Đình đảo mắt: “Tuyệt thực, còn không ngốc?”

“Người ta chính là lấy cái này để tỏ ý bất mãn!”

“Bất mãn cũng đừng lấy thân thể của chính mình ra thử chứ.” Hoắc Duẫn Đình đem cái đầu nhỏ buông xuống kéo đến ôm vào trước ngực. Mới một ngày không gặp, khuôn mặt của cô càng nhẵn càng gầy, đứa ngốc này.

“Em như vậy, anh sẽ đau lòng.”

Vạn Quý Phi gắt gao nắm lấy quần áo trước ngực của hắn, ngượng ngùng đáp lại: “Đã biết .”

Hắn dùng lực ôm cô một cái, không muốn buông ra chút nào. ”Tốt lắm, anh đi trước.”

“Nhanh như vậy? Nếu không, em cùng anh đi ra ngoài ăn cơm?”

“Không được, anh đột nhiên nhớ ra còn có việc phải làm, đi trước .”

“Có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?” Bà nội khẳng định nói với hắn chuyện gì khó nghe! Vạn Quý Phi cái mũi đau xót, nhéo quần áo của hắn không nghĩ để cho hắn đi. Dựa vào cái gì muốn ngăn cản bọn họ? Hơi quá đáng!

“Như thế nào lại buồn bực?” Hắn phủ người xuống lau khôe mắt phiếm hồng của cô.

“Khụ khụ!” Tiếng ho khan từ lâu hai truyền xuống, Vạn Quý Phi hướng mắt nhìn lên trên, thấy bà nội liền lớn tiếng reo lên: “Bà nội thật xấu!”

“Tiểu nha đầu tự nhiên lại nổi điên?” Mới nói xong điện thoại đi ra đã bị cháu gái quở trách, Xa Thục Mai không khỏi nhú mày.

“Bà... Oa!” Cảm giác uất ức ngạnh ở trong lòng ngực kia chỉ chờ trào lên, Vạn Quý Phi khó có thể không chế cảm xúc chính mình, bi thương khóc thành tiếng. Cô chính là muốn cùng nam nhân mình thích ở cùng nhau, vì sao khó như vậy?

“Bà... Bà cái gì?” Xa Thục Mai vội vã xuống lầu, vốn định giáo huấn xú nha đầu vài câu, lại thấy cô hai mắt đầm lệ liên tục, ngực liền phát đau.

“Không khóc, ngoan.” Hoắc Duẫn Đình nhỏ giọng an ủi, thấy không có hiệu quả, đành phải đối với Xa Thục Mai giải thích: “Cô ấy hiểu lầm, nghĩ rằng bà đối với cháu không tốt. Kỳ thật, cháu vừa rồi với bà đã đạt thành nhận thức chung, mọi người sẽ cho cháu cơ hội, đúng không?”

“Này...” Xa Thục Mai nhất thời vô ngữ. Tiểu tử này rất giao hoạt, bà rõ ràng chỉ đáp ứng sẽ suy nghĩ, căn bản còn chưa có ra quyết định.

“Tiểu Phi buổi tối hôm kia ở trong điện thoại khóc kể với cháu, nói người nhà không tán thành cho cô ấy luyện ái, nên đã khóc thật lâu, phi thường thương tâm. Cháu không biết vì sao chính mình lại không chiếm được sự đồng ý của mọi người, thế nhưng cháu xác thực thực sự rất thích rất thích cô ấy, thích đến mức muốn cùng cô ấy cả đời.”

“Bà cũng thấy đấy, cô ấy thật ngoài nhu thuận, kỳ thật là người rất rất có chủ kiến, không bị người bên ngoài dễ dàng tác động. Hôm nay cô ấy tuyệt thực, ngày mai không biết sẽ làm ra cái việc gì nữa. Để cho cô ấy phiền não nghĩ biện pháp phản kháng mọi người, chỉ bằng cho cháu một cơ hội, một cơ hội để ọi người hiểu cháu hơn.”

Những lời vừa rồi mà nói hắn vẫn vang ở bên tai, Xa Thục Mai ngẫm lại thấy cũng đúng, có lẽ trước nhường chút xú, miễn cho càng làm càng cương. Nhưng là tiểu tử này quả thật rất không đơn giản, thế nhưng phần trư ăn lão hổ*, bà xem không vào mắt !

*Phần trư ăn lão hổ (giả heo ăn thịt hổ) ý nói giả yếu để lừa kẻ khác

Cháu gái khóc dường như đất trời đảo lộn, càng nhìn càng đau đầu. Rơi vào đường cùng, Xa Thục Mai hai tay chống thắt lưng, trợn mắt trừng cô, không chút tình nguyện nói: “Đúng, bà nội đáp ứng cho cháu một cơ hội, như thế nào? Cháu không hài lòng?”

Vạn Quý Phi ngay lập tức dùng nước mắt, còn có chút hoài nghi. ”Thật sự?”

Hoắc Duẫn Đình cười gặt đầu. Ngụy hiểm thật a!

“Kia... Bà nội, ý bà là không phản đối chúng cháu nữa?” Vạn Quý Phi nín khóc mỉm cười.

“Khụ! Chỉ nói cho hắn cơ hội, không có lập tức đáp ứng, hắn hiện tại chính là phải quan sát!” Xa Thục Mai ngẩng đầu lên, lại có chút khó chịu.

“Cháu sẽ cố gắng !” Hoắc Duẫn Đình vẻ mặt kiên định.

Xa Thục Mai nheo mắt lại, càng nghĩ càng cảm thấy không hờn giận. Cô đối với Hoắc Dẫn Đình ngoắc ngoắc ngón trỏ: “Tiểu tử, đi lên thư phòng, tôi có lời muốn nói với cậu!”

“Muốn nói gì?” Vạn Quý Phi lập tức lại khẩn trương.

“Cháu...! Bà nội đều đã hứa hẹn cho hần cơ hội, cháu còn muốn làm cho bà tức giận như vậy!” Cơ tức của Xa Thục Mai giống như xăng hỗn hợp thiêu đốt, sắp bị xú nha đầu kia tức chết rồi!

“Người ta chính là...” Lolảng mà thôi. Tự biết mình đuối lý, Vạn Quý Phi lựa chọn khép miệng.

“Mau lên đây!” Nhìn thấy hần tươi cười như hồ ly, Xa Thục Mai liền tức giận. Gừng càng già càng cay, chuẩn bị cho người hảo hảo nhìn xem một phen!

Hoắc Dẫn Đình trấn an người trong lòng một chút, liền nhanh chóng đi theo lên lầu trong lòng trầm trầm. Xem ra hần khiến lòng mao người ta dựng lên rồi, ai, thật hao tổn tâm trí!

45. Chương 45

Cảnh báo giải trừ, Vạn Quý Phi trong lòng thiết là vui nha, thấy ai cũng đều cười meo meo. Hôm đó sau khi Hoắc Dẫn Đình cáo từ, cô cảm thấy khẩu vị đột nhiên rất là ngon, cơm trưa ăn hai chén cơm lớn, tâm trạng thật sự tốt lắm. Ngay cả anh trai sau khi trở về cùng bà nội tránh ở thư phòng mật đàm cô cũng không thêm bất quái, lời kéo Đạm Dung rừ rừ kể khổ.

Đạm Dung thật sự là người nghe rất tốt, không ngắt lời cũng không phản bác, lắng lắng nghe cô nói chuyện.

“Nói thật, lúc trước chị cảm thấy Hoắc tổng rất phức tạp, rất sợ em cùng hần vượt quá giới hạn. Thế nhưng hần lại vì em mà tới nhà thuyết phục bà nội cho hai người cùng một chỗ, chứng minh hần thật sự nghiêm túc. Duyên phận thứ này quả là thật sự rất kỳ diệu, ngay cả chị với anh trai em đều có thể nở hoa kết quả, cho nên, chị chân thành chúc phúc em.”

“Ai nha chị dâu, em thật sự yêu chị chết mất thôi!” Vạn Quý Phi một phen ôm chầm lấy Đạm Dung, cơ hồ cảm động muốn trào nước mắt. Từ khi cô rõ ràng tình cảm lưu luyến của mình, cũng chỉ có mỗi Đạm Dung có thái độ ủng hộ, thật là tốt!

Buổi tối, cô ở bên đầu điện thoại nói bóng nói gió, muốn biết hần cùng bà nội sau khi vào trong thư phòng rốt cuộc đạt thành cái hiệp nghị gì, đáng tiếc Hoắc Dẫn Đình trên mặt cũng chỉ cười cười, một lời cũng không chịu lộ ra.

Ai thêm quần hần, dù sao người nhà không phản đối thì tốt rồi! Lần này cô thật sự rất yên tâm thoải mái.

Sau khi kết thúc kỳ thi thử, cũng có nghĩa khoảng thời gian nghỉ hè sắp đến. Mọi năm khi đến kỳ nghỉ hè, Vạn Quý Phi đều phải đến phòng khám hỗ trợ. Cô đương nhiên không phải phụ trách xem bệnh chứng, bình thường sẽ là chân chạy vật, giúp bệnh nhân bốc thuốc, duy trì một chút trật tự lật vật. Kỳ nghỉ hè năm nay cũng không ngoại lệ, bà nội đã sớm cùng cô thỏa thuận ba điều quy ước, tuyệt không có thể bởi vì luyến ái mà nhàn hạ.

“Cháu là người như thế sao?” Vạn Quý Phi nhếch miệng, đối với sự không tín nhiệm của bà nội có chút bất mãn. Cô thể nhưng là người rất đúng mực, khám thực tập ở phòng có thể nâng cao kinh nghiệm thật sự là một cơ hội tốt, cái này so với ở những tiết học ỉm khi đến trường còn bổ ích hơn, đối với chuyện này cô thể nhưng chính là cam tâm tình nguyện. Cho nên khi Hoắc Dẫn Đình vừa muốn đi hương cảng công tác, hỏi cô có muốn đi cùng hay không, tuy rất nhiều lần phân vân lo lắng, cuối cùng cô vẫn là cự tuyệt.

Ở phòng trực ban ba ngày, đến giữa trưa ngày thứ tư hần rốt cục cũng trở về. Vài ngày không gặp, hần muốn nhen cô ra ngoài cơm trưa, Vạn Quý Phi đương nhiên sẽ không cự tuyệt. Khi xin phép bà nội, bị bà xem xét liếc mắt một cái.

“Nhớ rõ hai giờ đúng trở về đi làm.”

“Đã biết!” Sau khi nói xong Vạn Quý Phi vô cùng cao hứng nhảy bắn đi ra ngoài.

Xa Thục Mai nhìn bóng dáng cháu gái, cau mày. Nắm lấy di động, ấn dãy số kia. Một lát sau, khi đối phương tiếp nghe, bà liền đi thẳng ngay vào hỏi: “Chuyện kia như thế nào còn chưa có tin tức?”

Bên đầu di động kia là giọng nói bình tĩnh của Vạn Tuế: “Hắn là hai ngày này.”

“Nhất định có thể đi?”

“Vâng.”

Nhận được câu trả lời khẳng định của cháu trai, Xa Thục Mai mới vừa lòng buông phone.

Xú tiểu tử, muốn cùng ta đấu? Bà hí hóp cười gian một chút, vẻ mặt có vài phần đắc ý.

Thời tiết nóng bức, ánh mặt trời chói chang giống như muốn đem hết thảy mọi vật ở dưới đốt trọi, khiến cho người ta không nghĩ bước ra đường nửa bước. Cơm trưa đã ăn xong, Vạn Quý Phi không nghĩ động, lại tại nhà hàng hưởng thụ không khí mát mẻ này.

“Đi làm tại phòng khám có mệt không?”

“Mệt nha, phải đứng cả một ngày, hơn nữa, bên ngoài phòng không có điều hòa, nóng muốn chết.” Vạn Quý Phi thường thức hộp tắm, không rõ vì sao cảm thấy giữa trưa hẹn hò là chuyện không ý vị.

“Kia có muốn anh sắm một bộ bàn ghế hay không?”

“Ngốc!” Cô hơi có ý quở trách trừng mắt nhìn hắn một cái, trong lòng tuy rằng cảm thấy không hợp với thực tế, thế nhưng vẫn là ngọt ngào. “Anh muốn bị bà nội mắng.”

Hoắc Duẫn Đình nghiêng người cách cái bàn vuông nhéo nhéo hai má của cô.

“Anh sợ nóng phá hư em mặt.”

“Anh đem em xem thành cái gì? Em cũng không phải thiên kim đại tiểu thư. Ăn khổ giữa khổ...”

“Tốt lắm tốt lắm, Vạn đại bác sĩ!” Hắn cười đánh gãy lời của cô, bưng lên tách trà trước mặt lên uống một ngụm.

Vạn Quý Phi bĩu môi, còn muốn nói cái gì nữa, di động bên trong túi xách vang lên hồi chuông. Cô lấy ra, là cái dãy số xa lạ, thế nhưng vẫn là trong phạm vi thành phố G.

“A lô?”

“Là bạn học Vạn Quý Phi sao?”

Một giọng nữ rất dễ nghe, Vạn Quý Phi lơ mơ nói phải.

“Cô là giáo viên bên phòng giáo vụ khoa trung y, lúc trước em có đệ đơn trình muốn xin đi đến trường đại học X ở Đài Loan làm trao đổi sinh đúng không? Trường học hiện tại tăng thêm hai suất trong danh sách, mà em là một trong số đó. Vậy nên ngày mai em mang theo giấy chứng nhận theo yêu cầu quay về trường làm thủ tục liên quan.”

“A? Đây...”

“Như thế nào? Có nghi vấn? Hay là em không muốn đi?” Đối phương đưa ra nghi vấn.

“Không! Nhưng là...” Tintức tới rất đột nhiên, Vạn Quý Phi nhất thời khó có thể tiếp nhận.

“Không có gì thì thật tốt, về phần mang giấy chứng nhận liên quan, bây giờ em hãy ghi lại một chút.”

Đối phương nói liên miên một đồng giấy tờ gì đó, Vạn Quý Phi cuống quýt lấy bút ra ghi lại từng cái một.

“Ngày mai buổi sáng mười giờ, nhớ kỹ nha!”

“Dạ em đã biết, cảm ơn cô.” Vạn Quý Phi đem điện thoại cất vào trong túi, vẫn cứ lẳng lẳng như người trong mộng.

“Chuyện gì?” Hoắc Duẫn Đình hỏi.

“Ách?” Vạn Quý Phi lúc này mới bừng tỉnh: “Cái kia... em... em học kỳ sau phải tới Đài Loan học tập nữa năm.”

“Cái gì?” Hần bình tĩnh mặt không xác định lại hỏi một lần.

“Này... Vốn không có được tuyển chọn, thế nhưng là vừa rồi trường học gọi điện thoại đến thông tri, nói gia tăng thêm hai suất trong danh sách, em được chọn!” Vạn Quý Phi yên lặng nhìn hần, tự bản thân cố vũ tinh thần gắng tăng thêm chút hăng hái đem lời nói ra hết một lần. Không biết vì sao, nghe được tin tức như thế, cô lại có chút bất an.

Hoắc Duẫn Đình hai tay giao nhau, bàn tay bắt ngờ cứ như thế đặt ở bên miệng, giống như đang suy nghĩ sâu xa. Vạn Quý Phi lại tiếp tục nói: “Cơ hội trao đổi học tập này giúp cho sinh viên trong tương lai sẽ có nhiều cơ hội hơn, lúc trước anh trai em đi qua một lần, cho nên em cũng rất muốn đi.”

Hần vẫn là trầm mặc không nói, cô bắt đầu sốt ruột. “Em biết... Anh có khả năng không muốn em đi, đúng không? Thời điểm em viết đơn xin đi, còn chưa có bắt đầu với anh!”

Hiện tại lòng dạ của cô cũng là bị vây trong trạng thái không ổn định, cơ hội mất đi khó có lại được, chuyện này vốn là chuyện rất vui, chỉ vì cô từng rất khát vọng như vậy. Nhưng là, lúc trước bởi vì có kỳ thi nửa tháng không gặp, lúc ấy cô cũng đã cảm thấy rất khó khăn vượt qua, hiện tại lại phải tách ra nửa năm, đừng nói là hần, ngay cả cô cũng khó chịu.

Nhìn cô một bộ dáng sắp khóc đi ra, Hoắc Duẫn Đình khẽ khép mắt lại, chỉ cảm thấy ông trời khăng định đang muốn khảo nghiệm hần. Như thế nào hần vừa mới nhận thức còn thật sự nghiêm túc muốn bắt đầu một đoạn cảm tình, liền gặp phải mấy vấn đề khó khăn không ngờ? Đầu tiên là bà nội nhà cô ngăn cản, sau đó hai người lại phải xa nhau.

Nhưng, thế nhưng cô là vingroup học, còn có tiền đồ, hần có thể ích kỷ như vậy sao?

“Khi nào thì đi? Đi bao lâu?”

“Hần là từ đầu tháng 9 đến cuối tháng 12?”

“Em thật sự rất muốn đi?”

Vạn Quý Phi biết miệng gạt đầu: “Ừm, kia là giấc mộng của em. Mỗi một sinh viên trung y ai cũng đều khát vọng có thể đi nhìn xem, nghe nói phương pháp giảng dạy bên Đài Loan khá phi thường tiên tiến, mọi người khi trở về đều khen không dứt miệng. Hơn nữa trên phương diện trường học cũng sẽ bởi vậy kết quả cũng sẽ nhanh hơn, đối với tương lai khi vào nghề có trợ giúp rất lớn.”

Thấy hần nhíu mi, Vạn Quý Phi nghĩ một lát rồi nói: “Trường học hàng năm mới tuyển 6 người, chủ yếu dựa vào thành tích của những sinh viên đứng đầu sau đó tiến hành sàng lọc, cho dù đệ đơn xin, còn phải là người gia đình có điều kiện, cho nên có thể được lựa chọn đều là những sinh viên xuất sắc nhất. Em vốn dĩ không trúng tuyển, thế nhưng vừa rồi người nọ nói, bởi vì tăng thêm hai suất, cho nên em lại được chọn.”

Đợi đã lâu, Hoắc Duẫn Đình mới ngoảnh mặt sang: “Nếu... anh bảo em đừng đi, em có thể cảm thấy khó quá hay không?”

Cô tức thời đỏ mặt, gục đầu xuống. Cơ hội này khó có được, không đi rất đáng tiếc, tương lai cô khẳng định sẽ hối hận.

Phản ứng của cô chính là đáp án tốt nhất, Hoắc Duẫn Đình nhìn bên trong quạt trần trên cao, trong lòng thật sự là thương qua mọi tư vị.

“Anh thật sự là rất muốn bảo em đừng đi, thế nhưng như vậy rất ích kỷ. Cho nên...”

Vạn Quý Phi phút chốc ngẩng đầu, cắn môi dùng ánh mắt tràn đầy chờ mong nhìn hần. Hoắc Duẫn Đình không khỏi buồn cười “Em kỳ thật đã quyết định, chính là dự đoán được sự ủng hộ của anh rồi đi?”

Cô mân mê miệng nháy mắt mấy cái, cam chịu.

“Ngu ngốc!” Hần lại nhéo nhéo khuôn mặt của cô.

Gỗ được nút thắt, khi trở lại trên xe, hai người khó được khi nào im lặng giống như thế này. Volvo màu đen ở trên đường chậm rãi chạy, đi ngang qua công viên gần con sông nhỏ, lướt qua hàng cây đại thụ phủ bóng mát dưới đường nhỏ.

Bên ngoài xe nóng bức tận trời, ánh mặt trời chói mắt, trên đường không có mấy người. Xe bỗng nhiên dừng lại, hắn vươn tay, xoay người đem cô ôm lấy.

“Anh...” Vạn Quý Phi haitay cứng đờ ở giữa không trung, cảm nhận được thân thể hắn run run, cuối cùng chậm rãi lấy tay vòng chặt ôm lấy hắn.

Hắn không nói lời nào, cứ như vậy đem cô ôm chặt, giống như muốn đem cô bóp nát. Chính là bỗng nhiên trong lúc đó, hắn lại bắt đầu luyến tiếc.

Vạn Quý Phi cái mũi đau xót, cảm nhận từ trên người chính hắn loại tình cảm kia không tha, ghen ngào nói nhỏ: “Em... em không đi.”

Hắn đầu vừa chuyển, đem giọt nước ẩm ướt bên khóe mắt của cô thu hết vào miệng. Môi xẹt qua chóp mũi, ở hai phiến má mềm mại của cô nhẹ nhàng ma sát, như chuồn chuồn gợn sóng, thật nhẹ nhàng, mang theo nỗi quyến luyến không rời.

Vạn Quý Phi lần này không càng lợi hại hơn, hai tay ôm cổ, chủ động làm nụ hôn này thêm sâu sắc.

Thật lâu sau, khi người nào đó sắp sửa hết thở không thông, hắn mới dời môi.

Trong đầu bất chợt lướt qua một bộ phim mà trước kia từng xem qua, lúc ấy nữ nhân vật chính biến thành người tí hon, thường thường tránh ở trong túi tiền của nam nhân vật chính, đi theo hắn khắp mọi nơi đi. Nếu hắn cũng có thể như vậy thật tốt?

Tiểu ngu ngốc: chưa xem phim nhưng đã đọc truyện, có nhân vật Midori thì phải! ~^_

~

Daisy: Đó là nhật ký Midori, có cả truyện (8 tập) và phim (13 tập). Nhật ký Midori (Midori no Hibi) là một câu chuyện kỳ lạ về một anh chàng Sawamura Seiji nổi tiếng là siêu côn đồ với biệt danh là “Chó điên” (Mad dog), cùng “cánh tay phải của quỷ” với kỹ năng đánh đầu thắng đó. Tuy nhiên, để đổi lại điều đó, anh chẳng hề có bạn gái nào trong nhiều năm nay, điều này đã làm Seiji phải rầu rĩ biết bao. Rồi một ngày không thể chịu được số phận trở trêu này, anh chàng đã ước: “Bất kể là ai, chỉ cần làm bạn gái tôi là được”, nhanh chóng một lời đáp lại: “Thật chứ!?”. Một cô nàng nhỏ bé xuất hiện trên cánh tay phải của Seiji cùng với tên là Kasugano Midori, rồi câu chuyện bắt đầu... Review

Link phim + truyện

“Tiểu bảo bối...” Muốn nói câu yêu thương, lại thấy rất buồn nôn.

“Em nói, em không đi.” Người dưới thân ngập ngừng nói ra câu này.

Hoắc Duẫn Đình hơi hơi đem cô đẩy ra, lấy chóp mũi ma sát tại chóp mũi của cô, khóe miệng hàm chứa ý cười nhạt.

“Em nếu vì anh mà buông tha cho giấc mộng chính mình, tuy rằng anh cảm thấy thật cao hứng, thế nhưng theo như lời anh vừa rồi nói, anh không thể ích kỷ như vậy, đúng không? Thời gian nửa năm rất ngắn ngủi, rất nhanh sẽ trôi nhanh qua.”

“Nhưng là... Em cũng luyến tiếc rời xa anh nha.” Cô nức nở, nước mắt trong suốt còn vương vấn trên khuôn mặt tuyết trắng, trông thật điềm đạm đáng yêu.

Một dòng nước ấm chảy vào trong lòng, Hoắc Duẫn Đình đem đầu cô kéo tới trước ngực, làm cho cô nghe tiếng tim đập cuồng loạn của chính mình. Mỗi một nhịp, đều thốn thức hữu lực.

“Nghe được sao? Nơi này đã lỏng lẻo thế đấy, đã đủ rõ ràng: ‘Anh cũng luyến tiếc a!’ “

Vạn Quý Phi ‘Phốc’ một tiếng bật cười, hướng lồng ngực của hắn chui vào, đem nước mắt chùi ở trên quần áo của hắn.

Cô phát hiện, chính mình càng ngày càng thích hẳn!

46. Chương 46

Từ chối ý định đưa cô trở về của Hoắc Duẩn Đình xong, Vạn Quý Phi một mình ngồi xe bus trở lại trường học. Lăn lộn qua hai giờ, đi đến xong xuôi hết thấy tư liệu yêu cầu, nộp lên, đợi đến khi rời khỏi phòng giáo vụ đã là giữa trưa. Nhớ tới trong ký túc xá vẫn còn có Thiệu Mẫn đóng đồ tại đó, cũng không đến mức một người cô đơn lẻ loi ăn cơm trưa.

Khi biết Vạn Quý Phi được chọn đi Đài Loan, Thiệu Mẫn tỏ vẻ kinh ngạc.

“Làm sao có thể vào ngay lúc này lại tăng thêm hai người? Khoá trước tựa hồ chưa có tiền lệ này.”

“Tớ cũng thấy kỳ quái, thế nhưng là vừa rồi xác thực tớ đã làm xong hết thấy thủ tục liên quan tới việc đến Đài Loan.” Trong đó nguyên nhân cô cũng đã hỏi thử qua, bất quá quyết sách* của trường học cô sao có thể đoán được?

*quyết sách: quyết định thực thi các sách lược

“Ai nha, vậy đừng quan tâm đến nó làm gì, dù sao cậu vẫn luôn muốn đi.” Thiệu Mẫn vỗ vỗ bả vai của cô.

“Đương nhiên!” Bởi vì đối với cô mà nói đây là chuyện tốt.

“Giữa trưa tớ mời cậu ăn cơm coi như tiệc chúc mừng, cơm nước xong chúng ta đi dạo phố được chứ?”

“Được!” Dù sao cô cũng có rất nhiều chuyện muốn tìm người tâm sự chia sẻ.

Từ lần trước cùng Hoắc Tinh Linh điên cuồng mua sắm qua, sau đó việc học tập quá bận rộn, Vạn Quý Phi cũng chưa đi chơi. Khó có được cơ hội giống như lúc này không bị ràng buộc chuyện gì, hai thiếu nữ dạo phố đã quên cả thời gian, đến 5h chiều, trên tay các cô đã muốn đeo đầy gói to gói nhỏ chiến lợi phẩm.

Thời tiết nóng bức, hai người ghé tới tiệm đồ uống lạnh nghỉ ngơi.

“Tớ rất ngạc nhiên, nhá cậu vì sao không đồng ý cậu cùng họ Hoắc kia cùng một chỗ?” Nam nhân kia nhìn như thế nào đều cảm thấy vĩ đại đi.

“Tớ cũng không biết.” Vạn Quý Phi nhún vai “Đại khái là do lúc trước mẹ hắn từng đối với bà nội tớ làm chuyện tình không lẽ phép đi.”

“Chuyện tình không lẽ phép?”

“Ừ, chính là balabala...” Vạn Quý Phi đem sự tình từ đầu đến cuối tường tận nói nói hết một lần, Thiệu Mẫn giống như nghe được chuyện xưa, miệng cứ há hốc cả ra.

“Thật là một người mẹ bữ hân*!” Hiển nhiên cô đối với mẹ của Hoắc Duẩn Đình có vẻ có hứng thú.

*Bữ hân: dưng mãi mãi

“Đúng nha, kỳ thật mẹ hắn ở chung tốt lắm.”

“Đó là bởi vì cậu là bạn gái của con trai bà đi, ngốc! Bất quá cậu còn vì hắn cùng người nhà cãi nhau, còn tuyệt thực, tớ bội phục cậu!” Thiệu Mẫn cho cô một cái ngón tay cái.

“Ai nha đừng nói chuyện này nữa, hiện tại bà nội chỉ đáp ứng cho hắn cơ hội, hắn còn bị quan sát một thời gian, cho nên chúng tớ kỳ thật còn chưa có được giải trừ cảnh báo.” Vạn Quý Phi tay cầm cái muỗng nhỏ chọc chọc ly kem tươi, miệng ngậm ống hút lại hút một ngụm. Tuy rằng bình thường làm việc cầu thả, nhưng chuyện cảm tình trong lòng của cô vẫn là một góc kín đáo, lẽ dĩ nhiên cảm thấy không quá thích hợp.

“Quan sát một thời gian, phốc, bà nội cậu cũng thật là lợi hại!” Cái người nam nhân cường thế kia, thế nhưng khi gặp phải nhà cô cũng không có biện pháp, Thiệu Mẫn che miệng cười trộm.

“Còn cười, cậu không biết là tớ thực đáng thương hay sao? Người ta vừa mới luyện ái, đã bị người trong nhà phản đối. Hơn nữa Hoắc Duẫn Đình làm người cũng không sai nha, bọn họ vì sao lại có thành kiến với hần kia chứ?” Vạn Quý Phi vẫn như cũ vì chuyện đó mà cảm giận bất bình không thôi.

Là không tệ, nhưng khả năng giới hạn chỉ đối với cô. Thiệu Mẫn nỗ lực bấu víu, ngẩng đầu thấy Vạn Quý Phi lại đang nhìn tin nhắn, không khỏi đảo mắt. “Bên người thực sự đủ theo truy tung!” Toàn bộ buổi chiều cũng chưa yên tĩnh qua.

“Không có phải, hần lơ lửng tớ tối nay không có xe trở về, cho nên muốn tới.” Vạn Quý Phi vội vàng giải thích.

“Thật là sẵn sàng.”

“Ừ.” Vạn Quý Phi cười me meo gật đầu. Lúc này di động lại vang một chút, cô ấn hạ, xem xong lại nhìn Thiệu Mẫn nói: “Hần biết chúng ta cùng một chỗ, nói buổi tối mời cậu ăn cơm.”

“Sẽ không là ăn cái loại bữa cơm cao quý người chết không đèn mạng đi?” Nghe cô miêu tả bữa tối hần mời Tiểu sư huynh ăn kia xong, Thiệu Mẫn liền không có hứng thú. Kỳ thật cô đối nam nhân kia có chút sợ hãi.

Vạn Quý Phi vẫy vẫy tay: “Sẽ không. Cậu muốn ăn cái gì đều được!”

Thiệu Mẫn vòng vo chuyển tròn mắt: “Vây... lẩu cay đi!”

“Ách?” Nghe được từ “cay”, Vạn Quý Phi lập tức liền ngây người.

“Tớ đột nhiên rất muốn ăn rất muốn ăn! Tại lúc thời tiết đang oi bức thế này, nếu có thể ngồi dưới điều hòa ăn lẩu cay, nghĩ thôi đã thích muốn chết!”

Thiệu Mẫn cười híp mắt, tựa hồ đã muốn tưởng tượng được cái loại cảm giác nóng lạnh đan xen nhau, nói đến nỗi Vạn Quý Phi cũng bắt đầu thèm ăn. Nhưng là hần không có thể ăn cay đâu, thực sự khiến người sầu muộn nha.

Một giờ sau, Hoắc Duẫn Đình rốt cục cũng xuất hiện. Vạn Quý Phi giúp bọn họ giới thiệu đơn giản, sau đó đem ý nguyện của Thiệu Mẫn đề xuất, vốn nghĩ đến sẽ bị vào cự tuyệt, ai ngờ hần thể nhưng rất rộng rãi gật gật đầu.

“Muốn ăn thì đi đi.”

“Anh... Không phải là ăn không được cay hay sao?” Lần trước bởi vì ăn cay mà vào bệnh viện, nhớ tới chuyện này Vạn Quý Phi trong lòng vẫn còn sợ hãi.

“Vây ăn món không cay đi đi.” Hoắc Duẫn Đình nhìn hai thiếu nữ ngồi đối diện ở phía sau cười cười, quay đầu lại chuyển tâm lái xe.

Nếu mời khách nói không thành vấn đề, cũng không muốn quét sạch hưng phấn của Thiệu Mẫn, Vạn Quý Phi liền yên tâm.

Nơi ăn lẩu là quán ăn gia đình chuyên các món cay Tứ Xuyên, lẩn lộn đến bảy giờ cũng vừa đúng thời gian cao điểm dùng cơm chiều, người rất nhiều. Bất quá hoàn cảnh không sai, địa phương cũng thật sạch sẽ. Vừa ngồi xuống hai cô gái liền tự mình gọi món ăn, sau khi xong nhiệm vụ thì vui tươi hoan hỉ quay trở lại. Vạn Quý Phi vì hần gọi một phần thịt xào rau cùng khoai tây ti, còn đặc biệt dặn dò phục vụ không cần cho ớt.

Chờ thời điểm dùng bữa, Vạn Quý Phi nói với Hoắc Duẫn Đình muốn mượn di động.

“Làm sao?” Hoắc Duẫn Đình một bên hỏi một bên đem điện thoại đưa cho cô.

“Đưa anh một phần lễ vật thôi.” Vạn Quý Phi từ trong túi xách lấy một vật nho nhỏ gì đó ra, nóng vội mở ra.

“Cái lễ vật gì?”

“Móc treo di động.” Cô đưa nghịch điện thoại của hần vài cái, nhìn từ trước lại vòng ra sau lại xem thêm lần nữa, thân mày mỏng thực sự không tìm được nơi treo móc di động.

“Không có lỗ?”

“Có thể vậy.” Hấn cầm lại điện thoại lật lật. Bởi vì cũng không dùng ngoại ý kia, cho nên căn bản không lưu ý.

“A!” Vạn Quý Phi thất vọng cúi hạ bả vai, lấy điện thoại của bản thân ra, mặt trên di động móc sợi dây xích cùng cái đĩa cho hấn kia rõ ràng chính là đồ đôi. Uống công cô tìm chọn lựa lâu như vậy, kết quả là lãng phí.

“Cái này đưa cho anh.” Hoắc Duẩn Đình mở bàn tay cô ra hỏi ý kiến cô.

“Đều không dùng được.”

Cô muốn lấy lại, lại bị hấn nhanh tay lẹ mắt đoạt đi. Hưng trí mất hết, Vạn Quý Phi rầu rĩ không vui tháo gỡ cái móc treo đính cái nơ con bướm hồng nhạt của chính mình.

Ở trong lòng bàn tay, vật nhỏ kia rất đơn giản, sợi dây màu lam bằng da có móc một thẻ màu vàng ở giữa đính hình trái tim, trên mặt tấm thẻ có một hàng chữ: the only. Hấn thích những lời này.

“Đứa ngốc.” Chỉ chút việc nhỏ ấy cũng đáng mất hứng? Hoắc Duẩn Đình vươn tay móc cái móc khóa tra vào dây đeo chìa khóa ô tô, giơ lên trước mắt cô.

“Như vậy là được chứ gì.”

Được rồi, cái này cũng là cái ý kiến hay, Vạn Quý Phi nhếch miệng, ngốc ngốc cười.

“Cám ơn, đồ vật đôi nhìn rất đáng yêu.” Hấn tiện đà tiến đến bên tai cô nhẹ nhàng thổi thổi, chọc cô cười đến vui vẻ.

Hai người này có phải đã quên mất còn có bên thứ ba tồn tại hay không? Thiệu Mẫn hai mắt khê đảo, ngoảnh mặt, miễn cho lại nhìn hai người bọn hấn khản khản ta ta. Hình tượng của Hoắc đại công tử so với lần đầu gặp mặt kia thật sự là chênh lệch quá lớn, cô thật sự không tiếp thụ được. [Tiểu: vì thế nên hai anh chị nên sửa nhà mình đi chơi muốn kéo mình theo, Tiểu ta sống chết không thêm! T.T, nhìn thế này thật sự rất...]

Một chút lấu, hai tiểu mỹ nhân ăn đến nổi mồ hôi đầm đìa, bắt quá ngay cả như vậy, đối với người khoái môn cay mà nói, loại cảm giác này có thể nói là dục tiên dục tử (cực khoái). Chính là Hoắc Duẩn Đình nhìn làn khói bay bay lại thêm sắc hồng hồng của đồ ăn trong nôi, dạ dày không ngừng co rúm.

Cơm ăn no nước uống say, theo yêu cầu của Thiệu Mẫn lái xe đem cô đưa đến đứng trạm xe bus gần đó, Hoắc Duẩn Đình mới đem xe chuyển trở về phương hướng thành phố M.

Vạn Quý Phi vuốt cái bụng trướng trướng, miệng ngây ngô meo meo cười.

“Chuyện gì mà cao hứng như vậy?” Hoắc Duẩn Đình nhìn cô liếc mắt một cái.

“Không có.” Trong miệng tuy phủ nhận, thế nhưng khóe miệng độ cong lại càng ngày càng lớn.

“Chính là cảm thấy thực hạnh phúc thực hạnh phúc!” Hạnh phúc kỳ thật rất đơn giản, ăn uống thỏa mãn, hoặc là có người âu yếm làm bạn.

“Đứa ngốc!” Hấn cười cười, thật sự là cô nhóc dễ dàng thỏa mãn. Mở đĩa CD, khúc nhạc du dương vang bên tai, phối hợp cùng với bóng đêm ngoài cửa sổ xe quả thực không che vào đâu được. Dưới chân tăng tốc, xe ở trên đường cao tốc chạy như bay.

Vạn Quý Phi lắng lắng nghe xong một lát, bụng đột nhiên quặn thắt, cô nhú chặt hàng lông mày, cự quây thân mình, không có việc gì đi. Qua một lát sau, chỗ bụng lại truyền đến một trận nhói đau đớn. Cô cắn cắn môi, lấy tay che.

Xe đi đến trạm thu phí thì dừng lại, Hoắc Duẩn Đình thanh toán tiền, ngoài cửa sổ ánh đèn trên không chiếu vào bên trong xe, hấn mới phát hiện cô sắc mặt tái nhợt.

“Làm sao vậy?”

Vạn Quý Phi khoát tay “Không...” “có chuyện gì” còn chưa nói ra miệng, bụng lại là một trận quặn thắt. Cô hít một hơi, liều mạng thở.

Phía sau có tiếng loathức giục, Hoắc Duẫn Đình không thể không khởi động động cơ.

“Có phải bụng đau haykhông?”

“Ừ... Có một chút.” Giốngnhư càng ngày càng đau , Vạn Quý Phi bàn tay xoa xoa trán, một thân toát mồ hôi lạnh.

“Chịu không nổi còn ăncay!” Hoắc Duẫn Đình tức giận trách, chuyển hướng vào đường quốc lộ, miệng niệmvù vù bên tai.

“Nào có? Thân thể của emthật sự cường tráng, ăn đắng uống cay cho tới bây giờ không có vấn đề.” Vạn QuýPhi biết biết miệng, bất mãn vì bị giáo huấn. Nhưng là qua 20 phút sau, bụngkhông ngừng quặn đau rất cực làm cho cô nói không ra lời.

“Muốn đi bệnh viện haykhông?” Thấy tình huống của cô càng ngày càng nghiêm trọng, Hoắc Duẫn Đình cũngsốt ruột.

“Không... em chỉ muốn, đi toilet.” Vạn Quý Phi ôm bụng rên rĩ.

Ồ... Nguyên lai hạnh phúc thậtsự không thể khoe ra, nếu không thực dễ dàng bị thổ tả. Nửa giờ sau khi cô ngồiở trên bồn cầu nhà hần nửa chết nửa sống, đột nhiên ngộ ra đạo lý này.

“Như thế nào? Có phải cònrất đau hay không?” Hoắc Duẫn Đình nóng vội gõ ván cửa phòng toilet. Nghe thấybên trong có tiếng xả nước, không quá vài giây cô mở cửa ra, thân mình mềm nhũnđi ra.

“Đến uống thuốc.” Hần đỡcô đến sô pha ngồi xuống, mới vừa bưng ly nước lên, cô đột nhiên lại nhảy ngườilên xông thẳng vào phòng tắm, Hoắc Duẫn Đình đành phải cầm lấy thuốc theo đũaivào.

“A! Anh như thế nào màvào được?” Nhìn thấy hần xuất hiện ở trước mắt, Vạn Quý Phi kinh hãi, cũng cốnhịn đau, vội vàng kéo làn váy đem địa phương ẩn mật che khuất, la hét nói: “Đira ngoài !”

Hoắc Duẫn Đình xem nhưkhông nghe thấy, đi tới trước mặt cô ngồi xổm xuống “Uống thuốc trước đã.”

“Anh có thể trước đi rangoài hay không?” Quá mất mặt, cô che mặt kêu rên.

“Nơi này thật thối!”

“Ai thải mà thơm?” [Tiểu ngu ngốc: bt quá 77 ơi ~^__^~]

“Hoắc Duẫn Đình!” Vạn QuýPhi phụng phịu hét lớn, khi cùng với hần mắt đối mắt nhìn chằm chằm hai giâysau, lập tức đau khổ rên rĩ: “A, em không cần! Hình tượng cao quý tốt đẹp củangười ta...”

“Còn tốt đẹp? Bụng đều đãđau muốn chết đi? Mau uống thuốc!” Hoắc Duẫn Đình gõ gõ cái đầu cô, Vạn Quý Phidành phải ngoan ngoãn uống vào bụng.

“Thực ngoan.” Hần hôn nhẹcô sau đó đi đến bồn nước rửa sạch cái ly, một bộ dáng thần nhiên tự đắc.

Vạn Quý Phi gãi gãi làmrối hết đầu tóc, nghĩ muốn dùng một cước đem hần đá ra, đồng thời lại hy vọngbên trong có thể lừa thêm gió, đem mùi lạ xua tan hết đi.

Đang rầu rĩ hết sức, maymắn điện thoại của hần réo vang, hần mới từ trong túi quần xuất ra điện thoạidĩ ra ngoài nghe.

“Nga, bác sĩ Xa, đã trởlại, đang ở nhà của cháu.”

Bà nội gọi tới ? Làm saocó thể là gọi cho hần mà không phải cô? Vạn Quý Phi nghiêng đầu nghe lén.

“Cô ấy ăn đồ không hợp,bị tiêu chảy. Vâng, vừa uống thuốc rồi.”

Vạn Quý Phi vội vàng sữasang xong xuôi, bỏ công tác giữa chừng, nhanh chóng lao từ toilet ra lạng lếđến phía sau hần nghe lén.

“Tốt cháu nhớ rõ, buổitối trước mười giờ.” Hần vừa thu tuyến xoay người liền nhìn thấy vẻ mặt lén lútcủa cô.

Bị phá hiện cô cũng khôngngượng ngùng, héch đầu hỏi một câu: “Cái gì mười giờ nha?”

Hoắc Duẩn Đình lấy lại bình tĩnh, bối loạn đỉnh đầu của cô. "Tốt lắm không? Không có việc gì trở về nhà." Nói xong dẫn đầu hướng cửa đi đến.

Vạn Quý Phi vội vàng đuổi theo, miệng tiếp tục la hét: "Này, anh còn không có trả lời vấn đề của em!"

47. Chương 47

Có vấn đề, nhất định có vấn đề! Đã liên tục suốt nửa tháng, buổi tối cùng hân hện hò luôn sớm tan cuộc.

Vạn Quý Phi gầy gầy ngó trở đặt lên bàn, hồ nghi nhìn chăm chăm nam nhân cách đó không xa đang tìm thú gì đó.

Hôm nay dì người làm nghỉ ngơi, cô tự động đề cử đến nấu cơm cho hân ăn. Người đẹp dưới ánh trăng, rượu ngon ở trước mặt, bữa tối lãng mạn, đáng lý sẽ phát sinh chút gì đi chứ. Nhưng mà cơm chiều xong xuôi, hân nhìn nhìn đồng hồ, nói thời gian không sai biệt lắm, muốn đưa cô về nhà. Đổ mồ hôi, mới 9 giờ rồi, có quá sớm hay không?

Tối hôm qua cùng Thiệu Mẫn tâm sự, nói đến chuyện kỳ dị này, xú nha đầu kia thể nhưng miệng không chút suy nghĩ thẳng thắn nói: "Sẽ không là muốn tìm bạn gái khác đi?"

Có khả năng sao? Vạn Quý Phi lập tức liền phủ nhận, cô tin tưởng hân!

"Nói thật hai người các cậu hiện tại đi đến mấy lữ?" Thiệu Mẫn lại đưa ra vấn đề có tính kinh bạo. Khi biết được bọn họ còn thuần khiết trong sạch, xú nha đầu kia thể nhưng lớn tiếng ôm bụng cười suốt 10 phút đầu.

"Phốc! Hân là hòa thượng nha? Vẫn là chưa có ra tay? Đối mặt với một người đại mỹ nữ xinh đẹp như hoanhư ngọc, cư nhiên có thể kiềm chế, không đem cậu trước tiên ăn luôn?"

"Phi! Kia... Là tớ nói không muốn mà thôi! Tớ mới không để cho được hân xằng bậy!" Công năng nam tính của hân cô cũng không chút nghi ngờ! Lúc trước như sói như hổ rình mồi, còn dạo cô có một lần không dám cùng hân gặp mặt.

"Ai nha mẹ ta nha, Vạn tiểu Phi, làm sao nói cậu tốt đâu? Nam nhân nửa người dưới đều là động vật, cậu không cho hân xằng bậy, sẽ không sợ hân đi ra ngoài ăn vụng sao? Khi hện hò mọi người quần quýt si mê, hân thể nhưng đưa cậu trở về sớm như thế, sẽ không là kết cục của quá trình đeo đuổi đi? Ở trên người cậu không chiếm được dục vọng thỏa mãn, tìm nữ nhân khác đến phát tiết?"

"Cậu... Nói bậy! Hân yêu tớ, tôn trọng tớ, mới sẽ không thay đổi thất thường!"

Sau khi cảm giận cúp máy, lại muốn ấn gọi lại, Vạn Quý Phi đối một câu cuối cùng của chính mình càng ngày càng không có nắm chắc. Trong khoảng thời gian này hân giống như có yêu cầu cực nhỏ, mỗi lần thân thiết cũng chỉ là chút tiếp xúc. Kia có thể hay không là... Aйна, cô sắp điên rồi!

Gõ gõ đầu, cố gắng không suy nghĩ lan man, miễn cưỡng càng nghĩ càng lo lắng. Hân vẫn còn đang tìm tòi trong ngăn kéo, cũng không biết đang tìm cái gì. Vạn Quý Phi nhón chân đi đến sau lưng hân, đột nhiên bỏ nhào về trước, nhảy đến trên lưng hân, hai tay quàng quanh cổ của hân, hai chân giao nhau vòng ở trên thắt lưng của hân.

"Đang tìm cái gì?"

Bị đánh bất ngờ, Hoắc Duẩn Đình thẳng đứng thất lưng, vồ vồ mông của cô. "Nghịch ngợm!"

Vạn Quý Phi nắm hai má của hân, tiến đến bên tai hân cố làm ra vẻ hung hân nói: "Nói! Anh có phải có cái gì bí mật không thể cho ai biết đúng hay không?"

"Cái gì mà bí mật không thể cho ai biết?" Hoắc Duẩn Đình nghiêng đầu gọi lên khoe môi xem xét cô, vẻ mặt tựa tiểu phi tiểu, một bộ dáng xấu xa.

"Em làm sao mà biết?" Vạn Quý Phi chu miệng, xoay mặt đi, nhằm che giấu chính mình đang ngượng ngùng.

Hoắc Duẩn Đình cười sangsảng vài tiếng, nhẹ nhàng di chuyển chân hướng phòng khách đi đến.

Mới di chuyển một bước, Vạn Quý Phi liền kêu to: “Oa, sắp rơi xuống !” Tên kia thể nhưng không đỡ cô. Tâm giật thót một cái, cô giống như con nhện duỗi cả hai tay hai chân, cườngngạnh muốn lặn đến trước người hấn.

Xuất phát từ bản năng, hấn đành phải vươn tay ôm lấy hai chân của cô. ”Em muốn biểu diễn động tác yêu cầu cao độ?”

Cô mới mặc kệ, chặt chẽquần quít lấy hấn, rốt cục thành công đổi vị trí, lại vì động tác quá lớn, làm cho hấn mất đi trọng tâm, hai người đồng thời té ngã ở trên sô pha.

Sô pha tuy rằng mềm mại, nhưng lực va đập quá lớn, vẫn là có điểm đau, cho dù là ngã trên đệm. Vạn QuýPhi nhu a nhu cái ót, biểu tình đáng yêu làm cho hấn nhìn không được cản khuôn mặt của cô.

Dưới thân ôn hương nhuyễnngọc, một cái tròng phạt nho nhỏ rất nhanh khiến mùi vị thay đổi. Hôn như sóngto gió lớn ập tới, mãnh liệt mệnh mông.

Thời tiết nóng, cô ăn mặcthoải mái như vậy, quần áo không có tay cổ áo bị đẩy ra, xõa tung đến cánh tay, lộ ra xương quai xanh xinh đẹp, còn có non nửa bộ ngực bên.

Hoắc Duẩn Đình vui vẻ trong đó, thật sâu hấp từng trận mùi hương thơm ngát trên người thiếu nữ kia, thân thể đã không chịu nổi không chế rục rịch rồi. Ngẩng đầu, cô dưới thân xinh đẹp trên mặt phỉếm sắc hồng ngượng ngùng, nương theo cánh tay như có như khôngôm lấy cổ của hấn, bộ dáng ngửa đầu nức nở quá chi là liêu nhân, giống như nhụa hé nở, chờ hấn ngất lấy.

Hấn dùng hết tự chủ, mới không chế được chính mình không xé bỏ quần áo của cô. Loại cuộc sống cấm dục này, thực con mẹ nó khổ sở!

Người bên trên đè nặng cô không có chút động tĩnh, Vạn Quý Phi từ từ giương đôi mắt. Hai mắt của hấn rụcrỏ, nhìn đã muốn động tình, chính là không rõ vì sao lại còn không có ra tay. Chẳng lẽ đúng như lời Thiệu Mẫn, hấn có đối tượng phát tiết khác?

Nghĩ vậy, cô đứng dậy, không nói hai lời liền đem cánh môi đỏ mọng chính mình dâng lên.

Trời ạ! Tiểu gia hỏa này không biết hấn nhẫn thật vất vả lắm hay sao? Hoắc Duẩn Đình hưởng thụ nhiệt tình ít có được của cô, lý trí còn sót lại vẫn còn đang giãy dụa.

“Trước lúc kết hôn không thể có hành vi quá phận!”

Những lời này của bà nội Vạn như ma chú nguyên rủa, nhanh chóng đem dục niệm của hấn đánh tan. Quyết đoán đẩy cô ra, ngồi dậy, cào cào tóc, Hoắc Duẩn Đình dùng thanh âm khàn khàn nói: “Đã trễ rồi, anh đưa em trở về.”

Hấn sợ chỉ cần chậm trễ một phút, sẽ đem cô tử hình ngay tại chỗ.

Vạn Quý Phi ngồi dậy, nhìn sang hấn khuôn mặt không chút biểu tình, đột nhiên thấy có chút ủy khuất. Vừa rồi ám chỉ của cô đều thực rõ ràng, vì sao hấn còn băn khoăn?

“Đến.” Hoắc Duẩn Đình đứng lên, âm thầm hít vào một hơi, hướng cô vươn tay. Vạn Quý Phi cắn môi, hàm răng cắn chặt đem cánh môi phía dưới chà đạp đỏ bầm. Mi cứ yêu thương nhưng nhớ đi, người ta còn không cảm kích.

Trên đường về nhà cô mặt vẫn hướng ra bên ngoài cửa sổ, móng tay đều sắp bị cắn hết, càng nghĩ càng bị đè nén. Thời điểm xuống xe ngay cả chào hỏi cũng chưa làm, liền đẩy cửa đi thẳng đến trước cửa nhà.

“Tiểu Phi!” Hoắc Duẩn Đình đẩy cửa chạy chậm vài bước đuổi theo, chặn ngang người đem cô cản lại.”Đừng nóng giận!”

Vạn Quý Phi ngoảnh mặtbái mái tóc, khuôn mặt thủy chung không chịu nhìn thẳng hấn. Phát sinh loại chuyện này làm cho người ta then thừng, không thể giáp mặt nói rõ, ghen ở trong lòng lại càng thêm khó chịu.

Hoắc Duẩn Đình ôm lấy cô, đầu gối lên bả vai mảnh khảnh chỗ ăn nói khép nép: “Cái đầu nhỏ kia của em lại suy nghĩ sai lệch rồi, đúng không? Mọi chuyện đều không phải như em nghĩ đâu, thật sự là...” Thật sự là loại sự tình này làm cho người ta khó có thể mà mở miệng.

Không biết nam nhân khác chuyển ái có phủ giống hần uất ức như vậy? Buổi tối hẹn hò không cho phép vượt qua mười giờ, không thể có hành vi thân thiết vượt mức, quan trọng hơn là, trước khi kết hôn tuyệt không thể có chuyện quá phận.

Làm một người nam nhân bình thường, đối mặt với người âu yếm trong lòng mình, người nào có thể làm như Liễu Hạ Huệ? Hơn nữa cô nhóc kia gần đây càng ngày càng nhiệt tình, có thể nói là tuyệt đối theo đuổi hần.

Mỗi lần hẹn hò, hần đều tự khuyên chính mình phải bình tĩnh. Lão thái bà kia mắt nhìn xa vạn trượng, có lần hần cùng bảo bối nhà cô ở một chỗ xuất hiện hôn ngân, sau đó bà liền gọi điện thoại cùng hần tính sổ.

Có nghĩ tới chuyện mặc kệ, luyến ái là chuyện của hai người, chỉ cần hần mạnh mẽ quyết không theo, cô nhóc kia nhất định sẽ thuận theo hần. Vấn đề là, hần biết người nhà đối của cô có tầm quan trọng rất lớn. Không muốn làm cho cô khó xử, cho nên đành phải tự mình nhịn. Đời này, ngay cả mẹ hần cũng chưa có biện pháp với đứa con trai này đâu, hôm nay vì bạn gái nhỏ kia, hần lại trở nên dè dặt như thường.

Việc này truyền ra ngoài, sợ là khiến người cười chết.

“Anh lo lắng tình cảm khó có thể tự động kiểm chế, sẽ làm ra chuyện thương tổn đến em, cho nên mới đem em đẩy ra.”

“Người ta...” Không ngại. Thế nhưng nói như vậy, thực không rút rè, Vạn Quý Phi lập tức khép miệng, lại không cam lòng, thật mạnh cắn cơ bắp trong ngực hần một ngụm.

Hoắc Duẩn Đình hút một ngụm khí lạnh, thật vất vả áp chế đi dục vọng lập tức lại nhanh chóng dưng thẳng lên, quả muốn đem cô kéo trở về trên xe.

“Khụ khụ!” Trong không khí truyền đến hai tiếng ho khan, tiếp theo kia đúng là tiếng nói âm hôn bắt đầu bay tới. “Hai người còn muốn ôm bao lâu mới bằng lòng buông ra?”

“A!” Vạn Quý Phi nghe tiếng vội vàng buông bàn tay ôm lấy hần ra, nhớ tới hành vi lớn mật vừa rồi của chính mình, không khỏi đỏ mặt, có bị nhìn thấy hay không? Cô lui ra phía sau hai bước, bên tai phấp phồng, ngưng ngưng kêu: “Bà nội.”

“Ừ.” Xa Thục Mai chính là đứng nơi đó nghiêm mặt, nheo mắt lại đi tới.

Hoắc Duẩn Đình giật nhẹ khóe miệng “Bác sĩ Xa.”

Xa Thục Mai giơ tay trái lên, ngửa đầu nhìn Hoắc Duẩn Đình “Trễ 10 phút!”

“Cái gì mà trễ 10 phút?” Vạn Quý Phi tò mò đem đầu ngóng qua đây.

“Tiểu tử kia chưa nói sao? Hai người buổi tối hẹn hò, không thể vượt qua mười giờ!” Đối với chuyện cháu gái không biết, Xa Thục Mai có chút nghi hoặc, tiểu tử thế nhưng không cáu trạng?

“Nguyên lai...” Là bà nội giờ trò quỉ! Vạn Quý Phi kinh hãi.

“Nhưng là, vì sao phải quy định như vậy?”

“Còn không phải là vì bảo đảm sự an toàn cho cháu!” Xa Thục Mai gõ một cái thật kiêu ngạo nhe vào cái đầu cháu gái.

“Oa! Bà nội, rất đau!” Vạn Quý Phi gãi đầu, đi tới sát phía trước, Hoắc Duẩn Đình lập tức vươn tay giúp cô nhu nhu.

“Lần này không đúng giờ trở về, thực xin lỗi, lần sau cháu sẽ chú ý.” Lấy lui để tiến, tuyệt đối không thể lại chọc giận lão thái bà, Hoắc Duẩn Đình xem như sợ bà.

“Muộn một lần, trừ 10 điểm.”

“Bà nội! Bà cứ nhiên còn làm cái chuyện này?” Vạn Quý Phi muốn bạo phát rồi. “Việc này cháu một chút cũng không thấy cảm kích, không tính không tính!”

“Nhóc con thì biết cái gì? Bà nội là vì tốt cho cháu, về sau cháu còn phải cảm tạ bà còn không kịp.” Chính là cố ý làm khó hấn. Nghĩ chỉ cần có chút thông minh liền có thể tính kế bà? Gừng càng già càng cay, không chơi đùa một chút nào có khả năng chứ, bà thật sự rất cao hứng.

“Anh!” Vạn Quý Phi dậm chân một cái, quay đầu trừng mắt cái người vẫn không lên tiếng Hoắc Duẫn Đình: “Bà nội có yêu cầu này, anh như thế nào không nói sớm? Ngu ngốc!” Hại cô còn nhiều lắm.

“Không có gì hay để nói, em cũng không cần phải ở lại muộn hơn.” Hấn xoa bóp cái mũi của cô, ôn nhu cười. “Nghe lời bà nội nói, anh có thể sớm một chút thông qua khảo nghiệm.”

“Đứa ngốc!” Vạn Quý Phi hếch miệng, xoay người đối với Xa Thục Mai kêu gào: “Bà nội, người ta đều đã trở về, bà cứ đi vào nhà trước đã.”

“Cháu còn không về?”

“Chúng cháu còn có chuyện muốn nói.”

“Quá mười giờ rồi!” Xa Thục Mai chĩa chĩa đồng hồ.

“Ở cửa nhà, đã muốn tính về nhà. Cháu còn có chuyện muốn nói với hấn, bà đi mau!” Phối hợp nói chuyện, Vạn Quý Phi không kiên nhẫn vẫy tay.

“Xú nha đầu, đuổi bà? Chưa đi đến phòng cũng không tính về nhà!” Xa Thục Mai tay chống thắt lưng, thái độ cường ngạnh.

“Nào có người như vậy?” Vạn Quý Phi gấp đến độ xoay quanh, đột nhiên trong đầu lóe sáng, kéo Hoắc Duẫn Đình hướng cửa đi đến. “Đi theo em!”

“Đi đâu?”

“Đi đâu?”

Mặt khác hai người trăm miệng một lời hỏi.

“Cháu mời hấn đến trong vườn ngồi một chút, cái này có thể chứ?” Vạn Quý Phi tức giận đối với Xa Thục Mai mắt tròn trố, sau đó dắt tay Hoắc Duẫn Đình vào cửa, ẩn thân trong bóng đêm.

“Em như vậy bà nội sẽ giận anh.”

“Em còn đang giận bà!”

Hai người đối thoại không lớn, lại đủ để cho Xa Thục Mai phía sau nghe thấy. Con gái lớn không thể ở trong nhà! Tiểu tử kia liền ăn trúng điểm ấy, cho nên cái gì cũng không làm liên hệ nhàng thẳng một ván. Hừ, còn nhiều thời gian, ai thắng ai thua bay giờ nói chẳng phải còn quá sớm đi.

48. Chương 48

Đối với việc bà nội cố ý cản trở, Vạn Quý Phi đã từng tự mình kháng nghị với mẹ, sau đó cô nhận được một đoạn đối thoại thăm thía.

“Tiểu Phi, từ nhỏ đến lớn chúng ta luôn để cho con tự do quyết định, dùng hết khả năng dẫn đường để cho con có một sự lựa chọn chính xác nhất. Có lẽ con sẽ cảm thấy chính mình đã lớn lên, cũng đủ năng lực một mình đảm đương mọi chuyện, cho rằng người nhà phản đối chuyện con luyện ái là nghi ngờ ánh mắt nhìn người của con. Nhưng chuyện đại sự trong đời, chúng ta đều cẩn thận, tuyệt không thể khinh suất.

Nam nhân kia trừ bỏ phải yêu con, đồng thời còn phải làm cho chúng ta tín nhiệm, làm cho chúng ta có đủ tin tưởng đem con ủy thác cho hấn. Đường đời tương lai còn rất dài, nếu hấn thực muốn cùng con tay nắm tay cùng nhau trải qua, sẽ dễ dàng tha thứ chuyện bà nội tạm thời làm khó dễ. Con hấn là an tâm một chút không nên nóng vội, chonhau một thời gian, chậm rãi đợi kết quả.”

Nghe xong lời mẹ ân cần dạy bảo, Vạn Quý Phi như hiểu ra. Việc này, mỗi người đều có suy nghĩ riêng của chính mình nhưng đều nghĩ cho cô, thời gian qua thật khiến cho cô cảm thấy buồn bực.

Giải quyết xong vấn đề này là tốt rồi, một lần nữa nhìn lại chuyện này, mới phát hiện bà nội yêu cầu cũng không quá đáng lắm.

Thời gian như thoi đưa cứ lướt qua thật nhanh, nghỉ hè trong nháy mắt liền đã kết thúc, sắp tới ngày khai giảng, Vạn Quý Phi tâm tình lại càng trầm trọng. Hành lý đã muốn sắp xếp xong xuôi không sai biệt lắm, giấy chứng nhận cũng đã chuẩn bị tốt, thế nhưng lúc rời đi thật rất khó.

“Anh sẽ nhớ em chứ?”

Trong sân vườn nhà họ Vạn, Vạn Quý Phi túm lấy cánh tay Hoắc Duẫn Đình, ngượng ngùng hỏi.

Chia lìa trong cuộc sống còn kèm theo ngày sinh nhật của cô, ngấm lại khi đến ngày sinh nhật lại không thể cùng người yêu trải qua, Vạn Quý Phi liền không cao hứng nổi.

“Em nói đi?” Hần lau khóe mắt phiếm hồng của cô, không trực tiếp trả lời. Ngày mai cô phải về trường học, ngày kia máy bay sẽ đáp đến Đài Loan. Sắp xa nhau rồi, việc này làm cho những người yêu mến nhau phải chịu đủ nỗi khổ tương tư. Ngửa đầu nhìn trời, trăng non khom mình vắt vẻo nơi chân trời, nửa tháng nữa chính là Trung thu, đến lúc đó mỗi người một nơi, sao có thể bảo người không phiền muộn?

“Em sẽ rất nhớ anh.” Vạn Quý Phi quăng mình vào trong lòng của hần, thanh âm nghẹn ngào.

Hần xoa nhẹ đỉnh đầu của cô, nhẹ giọng nói nhỏ: “Bốn tháng hần là rất nhanh liền đi qua, hơn nữa Đài Loan một chút cũng không xa, có thời gian rảnh anh sẽ đi qua tìm em.”

“Nghe nói trường học thực chèo lách, giao thông thực không thuận lợi, hơn nữa... Hình như là trường bên đó theo hình thức phong bế quản lý, không dễ dàng để cho người ta thăm hỏi.”

“Thế chẳng phải là anh có thể thoải mái mấy tháng?”

“Này!” Người ta lại có thể vì thế mà thương tâm, hần lại hay nói giỡn!

Hoắc Duẫn Đình hôn nhẹ cái miệng đang đỏ đỏ ra của cô, cười nói: “Em nghĩ anh sẽ là người như thế sao?”

Vạn Quý Phi nghiêng đầu nghĩ nghĩ: “Không được nhìn lên cô gái khác!”

“Được!” Hần nhin cười, thật thích cô bá đạo nho nhỏ như thế.

“Nam sinh cũng không thể!” Hiện tại hảo nam nhân đều muốn làm cơ đi.

“Được!” Đầu vai không ngừng kích thích, nhần nhin quá nội thương.

“Ai!” Vạn Quý Phi vỗ vỗ trán. Sao cô lại ngu ngốc như vậy? Sao lại toàn nói những chuyện nhảm chán.

“Vào đi thôi, có thể đã dọn cơm!” Đêm nay trong nhà vì cô tiệc tiễn biệt, trước yêu cầu dây dưa triền miên của cô, hần cũng đã chịu tham dự. Hết kỳ nghỉ hè vừa rồi, người nhà đối hần vẫn là lãnh đạm, xa cách.

Hoắc Duẫn Đình ôm lấy bả vai cô bàn tay nắm thật chặt, thần bí hề hề nói: “Yên tâm, anh sẽ vì em mà thủ thân như ngọc, không để cho người khác hoen ố.”

Vạn Quý Phi hé miệng cười, mắt lé nhìn hần: “Quý quá!” Cô nói hươu nói vượn hần còn cho là thật sao.

Sau khi vào phòng, trên bàn cơm bày đầy đồ ăn. Trương Huệ Nghi vẫn đang bận rộn ở phòng bếp, Đạm Dung cùng ba ba Vạn ở phòng khách nói chuyện phiếm, hôm nay người trong nhà khó có được tề tựu đông đủ.

Hoắc Duẫn Đình đi qua gian bếp hội nói chuyện phiếm, Vạn Quý Phi tiến vào phòng bếp.

“Thơm quá nga!” Cô ngửi được vị rượu, còn có hương cua.

“Đang hấp cua, 10 phút sau là có thể ăn cơm.”

Trương Huệ Nghi quay lưng đối diện cô đang bấm củ tỏi, thủ thế gọn gàng, dây lưng tạp dề tùy tiện cột vào sau thắt lưng, trên đầu mơ hồ có thể thấy được vài sợi tóc bạc. Vạn Quý Phi trong lòng căng thẳng, từ phía sau ôm cánh tay gầy yếu kia, nhẹ giọng kêu: “Mẹ...”

Động tác trên tay dừng lại, Trương Huệ Nghi quay đầu về đằng sau, cười nói: “Lớn cả rồi, còn làm nũng.”

Vạn Quý Phi cũng mặc kệ, nghĩ đến sẽ có bốn tháng không thấy, liền có chút không muốn.

“Mẹ, con yêu mẹ!”

“Ai nha được rồi được rồi, mẹ nghe thể ngọt đã chết, con cũng đừng buồn nôn hề hề như thế, lên thư phòng lầu hai kêu bà nội cùng anh hai xuống dưới ăn cơm.”

“Àn...” Cô đang đưa cái đầu, hiếm khi cô thổ lộ cảm tình, mẹ cũng không ôm cô một cái.

“Nhanh đi! Đừng chậm trễ công việc của mẹ!”

Vạn Quý Phi méo máo, đột nhiên đứng nghiêm, bưng bình giờ lên bàn tay đến bên tai: “Yes, madam!” Nói xong nhảy bắn đi ra ngoài.

“Bưng bình!” Trương Huệ Nghi nhìn bóng dáng con gái, tâm tình ra vẻ thoải mái cũng trở nên trầm trọng. Đại học gần nhà, hàng tháng con đều trở về hai ba lượt, do đó, bà không cảm thấy bất kỳ điều gì. Lần này phải xa nhau bốn tháng, vẫn là đi tới địa phương bọn họ không thể chạm đến, con có hảo hảo chiếu cố chính mình hay không, đây là vấn đề mà người làm mẹ sẽ luôn luôn lo lắng. Bất quá đứa nhỏ đã lớn, làm cha mẹ nên học được cách buông tay, không phải sao?

Vạn Quý Phi điều chỉnh tốt tâm tình, quyết định tránh cho không khí trong nhà bao phủ ở trong sự thương cảm biệt ly. Không phải chỉ bốn tháng sao? Đánh cái hắt xì liền trôi qua. Cô nhẹ nhàng đi chân đi đến thư phòng, chuẩn bị gõ cửa.

“A Tuế, cháu nói xem bà có phải làm cái visa hay không? Để tiện đi thăm tiểu nha đầu kia?”

Nghe nói như thế, Vạn Quý Phi thiếu chút nữa cười ra tiếng. Bà nội rất khoa trương, cô chính là đi học tập có được hay không! Anh trai khẳng định sẽ khinh thường, quả nhiên...

“Trường học sẽ chiếu cố người rất tốt, bà cứ yên tâm đi, hưởng hồ cho dù bà có làm visa, cũng không có khả năng sẽ đi đến được trường học của nó, địa phương kia thế nhưng rất hẻo lánh. Nó chỉ đi có bốn tháng, bà cũng đừng xem như một đi không quay lại.”

“Phi phi! Nó là em gái cháu, vả lại chưa bao giờ đi xa!”

Trong thư phòng Xa Thục Mai tóm lấy quần áo của cháu trai bắt buộc hẳn nói cách làm visa, Vạn Tuế bực tức muốn điên rồi, không hề giận lạnh giọng: “Đã không muốn như vậy, lúc trước cũng đừng bảo cháu đem nó đưa đi qua đó!”

Vạn Quý Phi đang hình dung cảnh tượng tình huống bên trong, cười đến thắt lưng đều cong cong. Chợt nghe nói như thế, thân thể nhảy mất cứng đờ.

“Bà còn không phải làm muốn tốt cho nó? Cháu cũng nói tiểu tử họ Hoắc kia tác phong không đứng đắn, không thích hợp với em gái. Dù sao nha đầu kia vẫn luôn muốn làm trao đổi sinh, lần này nhưng thật ra một mũi tên trúng hai con chim. Tách ra mấy tháng, sau khi trở về cái nhiệt tình gì đều trở nên bình thường đi?”

Sau bọn họ lại nói gì đó, Vạn Quý Phi cũng chưa nghe lọt vào tai. Trong đầu lúc này không ngừng truyền lại một cái tin tức, cô có thể đi Đài Loan, đều không phải là bởi vì thành tích của cô, mà là dựa vào anh trai đi cửa sau.

Đàn độn rời đi thư phòng, đi đến cầu thang, dưới lầu trong phòng bếp mẹ đang hầm canh, cách đó không xa trên sofa ba người đang ngồi tán gẫu không khí thật hài hòa. Người nhà vì cớ lần này rời đi đầy cõi lòng vui sướng, sau đó, hết thấy đều là biểu hiện giả dối.

Gạt người! Tất cả mọi thứ nhìn thì tốt đẹp hết thấy đều là gạt người!

Nước mắt không bị lý trí khống chế dâng lên, một giọt hai giọt ba giọt bốn giọt, dọc theo hai má từ từ chảy xuống.

Vạn Quý Phi vô lực ngồi xổm xuống, vùi đầu giữa hai đầu gối, bả vai kịch liệt run run, trong cổ họng phát ra tiếng nức nở thốn thức.

“Đi? Tiểu Phi? Ngồi xổm trên mặt đất làm gì? Bảo con kêu bà nội cùng anh trai xuống dưới ăn cơm, kêu rồi sao?” Phát hiện con gái không quá thích hợp, Trương Huệ Nghi đứng ở dưới lầu nhìn xung quanh.

Nghe tiếng Hoắc Duẫn Đình quay đầu liền nhìn thấy tình cảnh này, vội vàng đi nhanh chạy tới.

Tiếng nức nở đứt quãng nghe qua cực kỳ thống khổ, hần ba bước hợp lại làm hai bước lên lầu, cô ở trước mặt nửa ngồi nửa quỳ, nâng đầu cô dậy. “Tiểu Phi?”

Tại khuôn mặt ướt đẫm nước mắt, người khóc hô hấp mà dồn dập, ngay cả môi đều đang run rẩy. Hần cả kinh: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Hoắc Duẫn Đình... em không đi Đài Loan, không đi!” Cô chặt chẽ bắt lấy đôi bàn tay của hắn, ngực chỉ cảm thấy đau nhói, cái loại cảm giác bị thân nhân lừa gạt này, toàn thân tràn ngập một loại cảm giác vô cùng thất vọng, đã muốn hoàn toàn nhiễu loạn tư duy của cô.

Lúc còn rất nhỏ chỉ biết anh trai thành tích rất tốt, theo dư quang của hắn đến trường học, lão sư khi biết cô là em gái của Vạn Tuế sau một hồi lại cảm thấy rất kinh ngạc. Vì thế cô vẫn thực cố gắng, chỉ sợ người ta nói cô không có gì chỉ có người anh xuất sắc mà thôi.

Một lần làm một chuyện gì đều phải lấy hắn làm tiêu chuẩn, cũng cố gắng học y. Mặt ngoài cô xem như chỉ tùy tiện, kỳ thật trong lòng tự trọng so với ai khác đều cao hơn nhiều. Khi biết chính mình rất tuyệt, anh trai từng tỏ vẻ muốn hỗ trợ. Nhưng cô tâm cao khí ngạo, tình nguyện không được đi chứ cũng không nguyện đi cửa sau.

Nay chân tướng lộ rõ ra trước mặt, chuyện từng làm cho cô tự hào, cũng là xấu xí như thế. Kiêu ngạo của cô, hồn nhiên của cô, lập tức bị đánh nát hoàn toàn. Càng quá đáng là, bọn họ làm như vậy, thuần túy là vì ngăn cản cô cùng Hoắc Duẫn Đình yêu đương!

“Trước đứng lên, nói cho anh biết phát sinh chuyện gì?” Hoắc Duẫn Đình mềm nhẹ an ủi, muốn kéo cô đứng lên, mà cô giống như quyết tâm triền* ở đó, mạnh mẽ đè nặng cánh tay của hắn, dùng tiếng khóc khàn khàn thanh âm đứt quãng nỉ non.

*Triền: quần quýt không rời, ngồi không chịu đi

“Em không cần, không cần đi Đài Loan... Không cần đi!”

Những người còn lại căn bản không rõ phát sinh chuyện gì, trong thư phòng đi ra Xa Thục Mai vừa ra tới liền nghe nói như thế, nghĩ đến cô ở đó hướng bạn trai làm nũng, nghiêm mặt, lớn tiếng hét lớn: “Đang tốt lành lại ở đó nháo cái gì? Đi Đài Loan không phải giấc mộng của cháu hay sao? Ngày kia sẽ xuất phát, cháu hiện tại nói không đi? Có phải điên rồi hay không?”

Không muốn nghe thanh âm bọn họ, Vạn Quý Phi ôm lỗ tai, giống như đứa nhỏ giương oai: “Cháu không đi! Không quan tâm!”

Vừa rồi hoàn hảo tốt, thời khắc này đột nhiên tính tình đại biến, khẳng định đã xảy ra chuyện gì. Hoắc Duẫn Đình không biết làm sao đành phải trước ôm cô đứng lên, cũng phụ họa nhỏ giọng nói: “Không đi thì không đi.”

Nghĩ lầm cô bởi vì không muốn tách ra với tiểu tử kia mà lâm trận đổi ý, Xa Thục Mai hoàn toàn nổi giận: “Vạn Quý Phi, cháu càng ngày càng hư! Nghĩ chỉ cần yêu đương là có thể làm cơm ăn? Ngay cả tiền đồ đều không để ý? Cho nên tôi đã nói đừng để nó yêu đương, mấy người nhìn xem, nó hiện tại đã thành cái bộ đáng gì!”

Tâm đột nhiên bị thất chặt, giống như bị người hung hăng đánh một quyền, rõ ràng là cô không sai, vì sao ngược lại chỉ trích cô?

“Cháu chán ghét bà nội, càng ngày càng chán ghét!” Vạn Quý Phi nghiêng đầu, trong mắt tràn ngập oán hận, giọng nói lạnh như băng từ bên trong phát đi ra.

Xa Thục Mai yết hầu bịt tắc nghẹn. “Cháu!”

“Tiểu Phi! Không thể nói như vậy nói!”

“Tiểu Phi! Không được nói vậy!”

Ba đạo thanh âm đồng thời khiển trách, Vạn Quý Phi hoàn toàn không để ý tới. Khóe mắt ngưng tụ nước mắt tràn đầy, cô hét lên, một câu lại một câu nói: “Rất đáng giận, thật sự không muốn để cho cháu cùng hắc ở một chỗ thì cứ nói rõ, vì sao phải dùng cái loại thủ đoạn này? Cháu rõ ràng là không được tuyển chọn, mọi người cứ rần rần muốn đem cháu đưa đi Đài Loan. Cháu trong lòng còn tràn đầy vui mừng, nghĩ đến chính mình cố gắng rất cực cũng được người ta nhìn thấy, kết quả là, nó chỉ là trò đùa.”

** không biết để nhân xưng thế nào, nói với tất cả mn với lại đang giận....bạn nào thấy cái nào ổn, góp ý cho Tiểu nha!

Thật ngốc, cô còn vì thêm vui mừng ngây ngất, lại không biết nguyên do chính mình chính là con búp bê, bị bọn họ khống chế. Thật ghét như vậy, thật chán ghét!

Tất cả mọi người thất thần, trước tình hình không rõ xảy ra chuyện gì này, lại bị lời của cô làm cho khiếp sợ, Xa Thục Mai lại không khỏi cảm thấy chột dạ. “Tiểu Phi...”

Không nghĩ lại đợi ở đây! Vạn Quý Phi đẩy người đang ngăn cô lại ra, lấy tốc độ cực nhanh lao xuống lầu, thậm chí muốn chạy trốn thoát khỏi nơi này. Tiếng đóng cửa mạnh bạo bừng tỉnh bọn họ, tiếp theo bóng người chột lóe, trong chớp mắt Hoắc Duẫn Đình cũng không thấy bóng dáng.

49. Chương 49

Rất nhiều người lớn sẽ lấy tiêu chuẩn những chuyện thời điểm của chính mình đã trải qua, đi cân nhắc chuyện mà đưa nhỏ nên làm cái gì, không nên làm cái gì.

Vạn Quý Phi từ nhỏ tính tình nhu thuận, thời kỳ trưởng thành thời điểm phản loạn cũng chỉ là không chịu học y. Sau trong nhà ba lão thay phiên nhau cùng cô làm công tác tư tưởng, chỉ vài ngày sau đã khiến cho cô đánh mất ý niệm này trong đầu. Kỳ thật trong lòng cô hiểu được, dính theo cái mắc thế gia bác sĩ này không thể tránh được vận mệnh học y. Nếu đã lựa chọn thuận theo, cô cam tâm tình nguyện nhận, hơn nữa một khi đã chọn sẽ cố gắng làm được tốt nhất.

Có lẽ là vẫn luôn cứ biểu hiện rất thuận theo, cho nên bọn họ mới nhận định muốn cô làm cái gì cũng đều không sao cả?

“Trước lau khô tóc đi.” Đỉnh đầu chợt rơi xuống một cái khăn mặt, Vạn Quý Phi lẳng lẳng tiếp được, động tác vô thức lau cái đầu ẩm ướt.

Từ trong nhà chạy đi, rất nhanh đã bị hắc tóm được. Máy móc giải quyết bữa tối, lại đi theo hắc về nhà. Tựa hồ trừ bỏ nơi này, cô cũng không có chỗ để đi. Tâm tình vẫn đang trầm trọng, lần đầu tiên cùng người nhà nháo một hồi, lần đầu tiên rời nhà trốn đi. Nghĩ đến mình vô duyên với chuyện đi Đài Loan kia, trong lòng vừa đau vừa hận.

Bàn tay thỉnh linh bị dè lại, hắc cầm lấy khăn mặt, tiếp nhận nhiệm vụ lau tóc.

“Thật sự không đi Đài Loan?” Thanh âm trầm thấp rất cực đánh vỡ trầm tĩnh trong căn phòng.

Phút chốc ngẩn đầu, cô dùng sức gật gật. “Đúng!” Ngực khí cực kiên trì, nhưng mà đôi môi run rẩy lại tiết lộ nội tâm không yên này.

Hoắc Duẫn Đình không nói chuyện, vẻ mặt hơi nghiêm túc, cái nhìn dừng ở tầm mắt của cô dị thường thâm thúy.

Cô rùng mình, cơ hồ dùng tiếng khóc uất ức hỏi: “Anh có phải cảm thấy em thực tùy hứng hay không?” Cô trong lòng sau khi có cảm giác bị toàn thể giới vứt bỏ, chỉ có hắc đáng giá hoàn toàn tin cậy. Mỗi từ mỗi câu của hắc, đối với cô mà nói càng trọng yếu.

Hoắc Duẫn Đình tập trung cô liếc mắt một cái, đem khăn mặt vắt trên ngăn tủ bên giường, hai tay chống đỡ phía sau nệm lại hỏi: “Nói không đi Đài Loan, ngày mai còn đi đến trường không?”

Đến trường? Nếu cô lâm thời lùi bước, trường học bên kia như thế nào giải thích?

“Nếu đã rõ ràng như vậy cũng nên làm triệt để một chút, ngay cả trường học cũng đừng đi, tạm thời nghỉ học đi.”

Thanh âm nói chuyện của hân lạnh lùng, tựa như có điểm vui sướng khi người gặp họa vậy. Vạn Quý Phi trừng mắt nhìn hân, nước mắt nháy mắt lại rơi xuống. Vì sao phải đem mọi chuyện nói hết ra như vậy? Biết rõ cô cần bản không có khả năng làm như vậy!

“Đáng giận!” Cô thả người nhảy lên, dùng thân thể của chính mình đặt ở trên giường, há mồm liên cắn đôi môi của hân.

“Đáng giận đáng giận!” Nước mắt vẩy ra, như là muốn đem hết thảy những ám ức khó chịu ở trong lòng phát tiết trên người hân, cô dùng sức vung nắm tay đánh lên lồng ngực cường tráng của hân, một bên khóc một bên nháo.

Vừa rồi ở nhà lời thề son sắt nói không đi, khi tỉnh táo lại bắt đầu cảm thấy hối hận. Lời nói ra như bát nước hắt đi, cô không cam lòng khuất phục, lại luyện tiếu một cơ hội kia. Giấy dũa, bắt lực, bâng hoàng, cô đều phiên muốn chết, hân còn đánh một cước.

Biết cô khổ sở, chuyên duy nhất Hoắc Duẫn Đình có thể làm, chính là để cho cô tận tình phát tiết. Đến khi cô khóc mệt mỏi, dừng lại, hân mới vươn cánh tay cường tráng, đem cô kéo vào ở trong lòng chính mình, tay vỗ về lên tấm lưng mảnh khảnh của cô.

“Hết giận sao?” Ngữ điệu của hân so với lúc vừa rồi đậm đặc, hiện giờ trở nên ôn ôn nhu nhu.

Vạn Quý Phi ôm cổ của hân, vui đầu tại gáy chỗ trần ngập hơi thở nam tính kia, lại khóc rống thất thanh. Cô hiểu được dụng ý của hân, cũng hiểu biết hân là muốn cô nhìn thẳng vào vấn đề. Là có thể lựa chọn cùng người nhà quyết liệt, lựa chọn tùy hứng, nhưng sau đó? Cô sẽ hối hận, tuyệt đối sẽ!

“Kỳ thật nếu em không đi Đài Loan, anh sẽ càng an tâm.” Thanh âm nói chuyện của hân lại dứt quãng phiêu phiêu tiến vào trong tai.

“Chúng ta mới bắt đầu không lâu, luôn chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều. Hai người cảm tình còn chưa đủ chắc chắn nay lại tách ra, vạn nhất lúc này xuất hiện nam sinh khác đối với em theo đuổi gắt gao, anh làm sao bây giờ? Bỏ lại công chuyện sự nghiệp bên này chạy đến Đài Loan đi nắm chặt lấy em không phải là chuyện nam nhân nên làm, mà người xa nhau, dễ dàng bởi vì nhất thời tịch mịch lại tiếp nhận một đoạn cảm tình khác. Cho nên mấy tháng thời gian cũng đủ để cho anh cảm thấy có nguy cơ. Anh thật vất vả mới nghĩ cùng một người mình thích yên ổn xuống dưới, mới không cần phức tạp. Cho nên, nếu em không thể đi, cười trộm nên là anh. Nhưng...”

Tiếng khóc dần dần nhỏ đi, cô bất động, chuyên tâm nghe hân nói sầu lo mà cô chưa từng biết qua.

“Em cô nhóc ngốc này chú trọng việc học của mình như thế nào, anh cũng biết đến. Anh không đành lòng để cho em chỉ vì bản thân anh mà buông tha cho giấc mộng chính mình, như vậy đối với em thật sự không công bằng. Cho nên cho dù hiện tại em có chần chờ, anh cũng tuyệt không kích động em.”

“Hiện tại không phải vấn đề của anh mà thôi!” Vạn Quý Phi nâng người lên, hấp hấp mũi, mắt to bị nước mắt tẩm tấy qua đi, tinh thần có vẻ đặc biệt rõ ràng.

“Em nằm mơ đều muốn đi, suy nghĩ suốt ba năm ròng rã. Nhưng là hiện tại... Em hận một điều là có được kết quả này, không phải bởi vì sự cố gắng nỗ lực của bản thân, mà là bị người âm thầm bán bài. Ai nha, anh có nhiều được hay không!”

Hoắc Duẫn Đình gật gật đầu. “Là rất tổn thương lòng tự tôn.”

“Ừm.”

“Bất quá anh cho rằng, kết quả mới quan trọng nhất, mục tiêu cũng đã đạt tới, ai quản nó làm sao tới? Thật giống như lúc trước anh không để ý dùng chút thủ đoạn, em cô nhóc ngu ngốc này sợ đã muốn rơi vào trong ngực người khác đi.” Hân nói xong quệt quệt lên trên khuôn mặt của cô.

Vạn Quý Phi mặt nhăn mặt nhăn mũi, có chút hiểu được, lại không tán đồng lắm, người làm ăn ý tưởng so với suy nghĩ đơn thuần của những cô cậu sinh viên như cô này tuyệt không thể đánh đồng. "Anh cũng không phải là nên cảm thấy tức giận sao? Bọn họ an bài em đi Đài Loan, chính là muốn đem em với anh tách ra!"

"Thứ nhất, nếu em không nghĩ đi Đài Loan như trong lời nói, bọn họ cho dù an bài cũng vô dụng, cho nên đầu sỏ gây nên cũng là em. Di đi? Đừng trừng anh, những điều mà anh nói thế nhưng điều là sự thật! Thứ hai, so với những việc mà mẹ anh làm, anh cảm thấy bọn họ đùa xiếc này đều rất trẻ con."

"Mẹ anh lợi hại như thế nào?" Lòng hiếu kỳ bị gọi lên.

Hoắc Duẫn Đình đảo mắt: "Em không thương tâm?"

"Thương tâm." Cô giả ý khóc một chút, vươn tay đem khóe mắt lau lau.

Hoắc Duẫn Đình bị cô chọc tức giận đến dở khóc dở cười. "Chuyện xưa của anh nha, có thể nói thực rất phức tạp, cũng có thể nói rất đơn giản, không phải nói hai ba câu có thể nói hết."

"Vậy nói ngắn gọn thôi!" Cô kỳ thật từ miệng Hoắc Tinh Linh kia có biết một hai, nhưng cùng hấn chính mồm nói ra hoàn toàn bất đồng. Người mến nhau hấn là phải hiểu biết rõ về nhau, cô hy vọng cũng có thể cùng hấn chia sẻ.

"Kia phải nói từ chuyện từ thật lâu thật lâu trước kia nga..." Hoắc Duẫn Đình đem chuyện từ nhỏ bị cha mẹ đem về nước, đáy lòng cô đơn cùng oán hận chất chứa, đến sau lại phải nghe theo lời mẹ an bài quay về Pháp tiếp tục việc học, sau khi tốt nghiệp lại phải làm chút chuyện hấn không muốn làm như thế nào, nhất nhất nói ra. Vì phản kháng, hấn từng đã làm rất nhiều việc ngốc nghếch, cuối cùng mẹ đáp ứng để cho chính hấn có cơ hội gây dựng sự nghiệp, lại cố ý xây dựng bố trí trạm kiểm soát, làm cho hấn chỉ có danh không có quyền.

"Em thật là bé ngoan, cam tâm nghe theo sự an bài sắp xếp từng bước từng bước của người trong nhà. Anh thì bất đồng, tâm của anh không ở nơi đó, miễn cưỡng chính mình rất thống khổ. Anh chỉ chờ một ngày có đủ năng lực, anh nhất định sẽ dang cánh bay ra. Bất quá trước khi đó, phải nhẫn nhịn, án binh bất động."

"Như thế nào nghe giống như có cái âm mưu gì vậy?"

"Âm cái đầu em, cái này gọi là chịu nhục!" Hoắc Duẫn Đình gõ gõ cái trán của cô "Quên đi, lấy cái đầu bé tí lại đơn giản của em hình dung xác thực khó có thể tiêu hóa. Bất quá so sánh với nhau, em có phải cảm thấy đã biết lòng tự trọng nho nhỏ bị thương thực quá bé nhỏ không đáng kể hay không?"

"Không có!" Cô rất là có khí thế ưỡn cao ngực, cự tuyệt thừa nhận.

Cô nhóc bướng bỉnh, nhưng xem ra tâm tình của cô bình tĩnh trở lại. Hoắc Duẫn Đình khuyên thân dùng hai tay vòng trụ cô, cười nhẹ: "Vậy em tiếp tục không được tự nhiên tốt lắm."

Vạn Quý Phi quay đầu cho hấn một cái ánh mắt u oán: "Em nào có không được tự nhiên?"

"Còn không thừa nhận." Hấn niết chóp mũi của cô.

"Anh... thật đáng ghét!" Biết rõ còn cố ý chọc thủng phanh phui nó ra, Vạn Quý Phi không thuận theo muốn dùng trò cũ. Nâng quyền hạ xuống, đã bị hấn tiếp được. Hấn đem cô nâng lên trên người, đảo mắt liền hàm trụ cánh môi đỏ bồng của cô.

Tâm liền tâm, thiếu nữ cùng chàng trai càng thêm gần sát. Yêu nhau, tín nhiệm, tiện đà thổ lộ tình cảm, có thể chia sẻ khoái hoạt cùng khổ sở lẫn nhau, là chuyện tình đáng quý nhất giữa đôi tình nhân.

Người trên giường chonhau gắt gao quần quýt, nụ hôn mãnh liệt quần quýt day đưa không rời. Trong không khí hương vị tình dục nồng đậm hơn, huân (hun ~ trong hun khói) người ta cơ hồ muốn choáng váng.

Hoắc Duẫn Đình cực lực ức chế sự tự chủ chính mình sắp hồng mất, nhưng mà bàn tay lại sớm đã thuận thực sáp nhập vào trong vạt áo của cô, rong đuổi khắp chung quanh. Bàn tay của hấn rất lớn, lướt qua da thịt mềm nhẵn của cô, mang ra từng trận tê dại. Vạn Quý Phi cả người như nhũn ra, không phản kháng cũng không giãy dụa, cam chịu mặc hấn tùy ý làm bậy.

“Cô nhóc kia, đã qua mười giờ tối. Nếu không đi em sẽ phải hối hận.” Hấn khẽ cắn vành tai của cô, bàn tay xoa nhẹ phương mềm mại của cô, đầu ngón tay ở trên đỉnh chóp của đóa hoa mai nhỏ khẽ vuốt ve vỗ về khiến chúng dần dần nở rộ. Trời ạ, đây là sự tra tấn ngọt ngào cỡ nào.

Đâu chỉ qua mười giờ, đều đã là đêm khuya. Cô rõ ràng biết kế tiếp sắp xảy ra chuyện gì, cô nguyện ý.” Ừm... em... Đêm nay không đi.”

Bởi vì một câu này, Hoắc Duẫn Đình tức thời dừng lại động tác trên tay. Hấn nhẹ nhàng ngừng đầu, hai tay tròn mắt gắt gao nhìn chăm chăm cô, tựa hồ không quá tin tưởng vào lỗ tai chính mình. Lời nói mới vừa rồi, hẳn kỳ thật là muốn cô có thể đem chính mình đành chỉ.

Vạn Quý Phi bị nhìn thấy vẻ mặt đỏ bừng, ánh mắt quẹo trái lại chuyển sang phải chuyển a chuyển, cuối cùng tầm mắt vừa then xấu hổ trở xuống đến trên người hấn. ”Anh... anh làm sao lại ngừng?”

Hoắc Duẫn Đình đỡ trán, nặng nề cười, thanh âm kia khàn khàn mà gợi cảm. Vạn Quý Phi không rõ, vẻ mặt tội lỗi nhìn hấn làm cho người ta không đành lòng thương tổn.

“Tiểu quái quái muốn anh tiếp tục sao?” Hấn cố ý dùng bộ phận cứng rắn nào đó đi ma sát cô, ngữ khí có chút trêu chọc.

“Ồ... Nói vậy!” Vạn Quý Phi mặt lại oanh hồng, lắp bắp phủ nhận.

Hoắc Duẫn Đình ôm cô một cái rồi xoay người, làm cho cô ghé vào trong ngực chính mình, ngón tay xuyên vào hai cánh non nỏ đủ quyến rũ của cô, xúc cảm mềm mại làm cho dục niệm rung động của hấn chậm rãi bình ổn.

“Tiểu quái quái, anh là rất muốn tiếp tục. Nhưng, đêm nay không phải là thời điểm.”

Giấu đồ bím leo không phải là chuyện mà đại trượng phu nên làm, tuy rằng hấn tự nhận bản thân mình cũng không phải là người tốt gì, bất quá hấn hy vọng đối với cô phụ trách.

“Em hiện tại cảm xúc còn đang hỗn loạn, còn có chuyện rất trọng yếu chưa quyết định, anh không nghĩ làm cho em phân tâm.”

Chuyện trọng yếu... Vạn Quý Phi ở trên người hấn bất động, qua thật lâu, mới sâu kín nói: “Nếu em không đi, sẽ làm rất nhiều người thất vọng sao?”

“Đừng lo lắng đến những người khác, hỏi chính mình là tốt rồi.” Hấn dừng đến vị trí nơi trái tim của cô, đè lại. ”Nơi này muốn đi, phải đi; không nghĩ, liền cự tuyệt. Đừng để ý đến suy nghĩ của những người khác, chỉ cần hỏi bản thân mình.”

Cô muốn đi, cho dù biết đi cửa sau, tổn thương lòng tự tôn. ”Em... Muốn đi.”

“Ừ.” Hấn nhẹ nhàng thừa, dùng sức ôm lấy thắt lưng của cô, chân bá đạo cô trụ chân nhỏ của cô, cảm giác trên đỉnh đầu cô. Sau một lúc lâu lại mở miệng: “Ngày mai anh đưa em trở về trường học, hiện tại ngủ đi.”

Vạn Quý Phi hướng trước ngực của hấn lại chui vào vài cái, an tâm nhắm mắt lại.

Qua thật lâu thật lâu, khi xác nhận người ở trong lòng đã hoàn toàn đi vào giấc ngủ, hấn mới buông cô ra rời giường. Đẩy ra cánh cửa ban công đi ra ngoài, cảm lấy di động quay dây số kia, chẳng mấy chốc, đối phương tiếp nghe. Không có đánh tiếp đón, hấn nói thẳng: “Cảm xúc đã ổn định, hiện tại ngủ. Ừm, ngày mai theo kế hoạch trở về trường học. Tốt, không cần cảm tạ.”

Sau khi cúp máy, hấn nhìn lên bầu trời tươi sáng, mặt trăng ở nửa đêm tối đen phía chân trời ánh sáng càng thêm sáng ngời.

Vì cô, cũng vì hấn, làm như vậy là thích hợp nhất.

50. Chương 50

Ngồi ngay ngắn ở độ cao ba vịn thước bên trong khoang máy bay, Vạn Quý Phi mở ra cái túi mà Hoắc Duẩn Đình đưa cho cô. Bên trong có mấy bao đồ ăn vặt mà cô bình thường thích ăn, còn có một phong thư.

Xé mở phong thư, cầm mảnh giấy ghi chép ra, mấy đoạn chữ ngay ngắn hiện ra trước mắt: Bùa hộ mệnh là bàn tay em cầu, ngày hôm qua thời điểm rời nhà em không để ý tới bà, đành phải nhờ anh chuyển giao. Thẻ tài khoản này là anh đưa cho em, mật mã là XXXXXX. Xuất ngoại nên mang nhiều tiền một chút có vẻ sẽ an toàn hơn.

Sờ sờ phong thư, cảm thấy cứng cứng. Đem thứ bên trong đồ ra, quả nhiên là cái thẻ cùng một bùa hộ mệnh màu vàng.

Nhớ tới ngày hôm qua trước khi đi bộ dáng bà nội muốn nói lại thôi, còn có mẹ về mặt lưu luyến không rời, Vạn Quý Phi nhếch miệng, hốc mắt liền ảm ứt.

Là quật cường cũng tốt, lòng tự trọng làm khổ cũng tốt, tuy rằng đáp ứng đi Đài Loan, cô thế nhưng vẫn chưa tha thứ cho bọn họ. Vô luận có cảm kích vì việc làm của người nhà hay không, chỉ cần nghĩ đến chính mình chẳng hay biết gì, cô liền khó có thể tiêu tan. Lần này xuất hành, mang theo biết bao nhiêu là tức giận mà rời đi.

Bên người bạn học tập năm lớp ba đi theo trò chuyện, cho dù không quen biết nhau, thế nhưng bởi vì mục đích giống nhau, gặp thêm bạn bè mới, cho nên có vẻ đặc biệt hưng phấn. Tám người chỉ có Vạn Quý Phi là nữ sinh, thỉnh thoảng có nam sinh đến gần cô, thế nhưng bởi vì cảm xúc tinh thần sa sút, cô không gia nhập vào đề tài nói chuyện của bọn họ.

Đại học Đài Loan X nằm ở Cao Hùng, Đài Loan, từ sân bay thành phố G đi qua, trên đường phải ở Hồng Kông chuyển cơ. Máy bay vượt qua hai bờ sông, khi đáp xuống sân bay Cao Hùng đã là buổi chiều. Bên người nghe 'lạc lạc lạc lạc' làn điệu của người Đài Loan, màn hình điện tử ở sân bay mấy dòng chữ phồn thể nhảy lên rất nhanh, Vạn Quý Phi mới ý thức được chính mình thật sự rời xa nhà, đi đến một địa phương hoàn toàn xa lạ.

Lão sư đón máy bay phẫn nhiệt tình, đều theo chân bọn họ ôm ôm. Cô ấy thông báo một số điều cần làm khi nhập trường, tiếp theo mang mọi người ngồi xe đi tới giáo khu X.

Trường đại học X là một khu nhà tư nhân, chia làm hai cơ sở. Vạn Quý Phi được phân tới cơ sở mới, chỗ hẻo lánh. Trường học tuy rằng không tính là lớn, thế nhưng kiến trúc hoàn cảnh tuyệt đẹp tinh xảo. Nơi này khoa y học tương đối nổi danh, gần đây là bệnh viện lớn X, về phương tiện giáo dục thì quả thật là hạng nhất.

Điều kiện ký túc xá cũng đồng dạng không tầm thường, trao đổi sinh ở X thường nhận được nhiều hậu đãi, trú ngụ đều là ký túc xá xa hoa nhất, rất có phong cách của khách sạn.

Làm tốt các loại thủ tục, Vạn Quý Phi được an bài ở cùng với một nữ sinh tên Liên Đồng Túc.

Liên cô nương là một cô gái sôi nổi, mới gặp mặt liền xèo xèo tự giới thiệu. Tương phản Vạn Quý Phi lại có vẻ phả lệ bình tĩnh, đơn giản nói tên cùng trường học chính mình, rồi đi sửa sang lại hành lý.

Sau đó Liên cô nương gọi cô đi tham quan trường học, dù sao cũng muốn mua vài thứ, Vạn Quý Phi liền đáp ứng đi cùng. Đi cùng Liên cô nương còn có hai nữ sinh khác, mấy người đang đi dạo một vòng xung quanh trường học, sau đó đến quán ăn tự phục vụ dùng cơm. Sau khi ăn xong các cô đến khu tiện lợi trong trường mua một số yếu phẩm cần thiết cho cuộc sống sinh hoạt, trở lại ký túc xá sắc trời đã hoàn toàn hòa cùng bóng đêm.

Liên đi tắm rửa, Vạn Quý Phi nhanh chóng mở ra máy tính lên mạng. QQ có Thiệu Mẫn online, cô không để ý tới, con chuột đã được kéo xuống phía dưới, tìm được hình cái đầu Hoắc Duẩn Đình cư nhiên là xám tro. Nhấn lại nói cho hẳn biết chính mình đã tới nơi an toàn, lại đối với hình cái đầu của anh trai phát ngốc ra trong chốc lát. Tức giận hẳn, mà cho dù nhấn lại hẳn cũng có khả năng không nhìn qua, cho nên vẫn là quên đi.

Phát hiện cô đang online, Thiệu Mẫn càng không ngừng gửi tin đến, cửa sổ nhấp nháy hoa cả mắt. Tám và câu, Vạn Quý Phi liền lấy cốc muốn tắm rửa rồi đi.

Sau đó từ phòng tắm đũa, Liên đã ngồi ở trên giường dùng máy tính. Bởi vì ngày mai vẫn là ngày nghỉ, cô cùng bạn học sẽ đi dạo quanh khu ở thành phố Cao Hùng, thuận tiện mua sim điện thoại, hỏi Vạn Quý Phi có đi cùng hay không.

Đến Đài Loan tiền Vạn Quý Phi có rất nhiều kế hoạch sử dụng, trừ bỏ cố gắng học tốt đạt thành tích xuất sắc, còn muốn ở nơi nơi du ngoạn một phen. Cô lần này xuất hành trong nhà đã sớm chuẩn bị tốt phí dụng, ngân hàng chi phiếu có bốn vạn khối, trừ bỏ tiền dùng để chi trả học phí, còn lại cũng đủ cho cô hảo hảo đi tiêu xài một chút. Nhưng sau khi sự tình chân tướng rõ ràng, cô đột nhiên rất có cốt khí ngay cả tiền trong nhà cũng không muốn dùng. Khi xuống máy bay đổi sang tiền Đài Loan, ý tưởng này chợt lóe mà qua, đến sau khi vào trường lại càng thêm kiên định.

Vậy nên đối với đề nghị của bạn học Liên, cô hứng thú cảm thấy thiếu thiếu, chỉ tùy tiện trả lời qua loa một câu liền đi làm khô tóc.

Khi trở về, người trên QQ vẫn là không online. Sớm biết rằng thế này, vừa đến cô trước hết đã đi mua sim điện thoại rồi, đỡ cho hiện tại ngay cả muốn gọi một cú điện thoại trở về cũng đều không có biện pháp.

Liên đi qua đây cùng cô nói chuyện, dường như tinh lực vô cùng no đủ, nói liên miên tám chuyện từ con người đến những sự vật mới mẻ ở Đài Loan.

Đổi lại là trước kia, Vạn Quý Phi kỳ thật cùng cô không sai biệt lắm — sáng sủa, không biết trời cao đất rộng. Nhưng xưa đâu bằng nay, hơn nữa chạy một ngày trời, thân thể mệt rũ rượi, cô cảm thấy chính mình hiện tại cả người ỉu ỉu, hoàn toàn cạn sạch sức lực.

“Này, trường học của bạn có mấy người đến? Như thế nào cũng không thấy bạn cùng đồng học liên hệ?”

“Ách? Có tám người, còn lại đều là nam sinh.” Liên đột nhiên hỏi như vậy, Vạn Quý Phi đành phải nhỏ giọng trả lời.

“Nhân số rất ít nga, kia việc sàng chọn khẳng định thực nghiêm khắc đi? Trường học bạn tớ chọn thật nhiều đâu, có hai trăm bạn. Đại bộ phận đều ở cơ sở cũ bên kia, phân theo ngành học, học y chỉ có hai mươi người mà thôi.”

Là thật rất nhiều. Vạn Quý Phi mặt nhăn nhu mày.

Tựa hồ nhận thấy được cô có hứng thú, Liên vui vẻ tiếp tục: “Ai nha, tớ nói cho bạn biết nha, trường học chúng tớ có cái quy định đã thành văn, chỉ cần có tiền có quan hệ với lãnh đạo, là có thể nhận được giấy thông hành đến Đài Loan. Lãnh đạo của trường học...”

Liên quay chung quanh cái đề tài này nói một đồng lớn, Vạn Quý Phi càng nghe biểu tình càng kỳ quái, cuối cùng đơn giản xoay lưng ngoảnh mặt không để ý tới người. Liên nghĩ đến chính mình không được hoan nghênh, tò mò nhìn cô liếc mắt một cái, phần nộ im tiếng trên giường ngủ.

Đêm đó, Vạn Quý Phi tránh người ở trong ổ chăn, bởi vì nhớ nhà, tưởng niệm người thương, còn có hồi tưởng lại thái độ khinh thường của Liên đối với người đi cửa sau, vụng trộm khóc rồi từ từ đi vào giấc ngủ.

Hôm sau tỉnh lại, trong phòng ngủ không có bóng người, Liên đại khái đã đi ra ngoài. Vạn Quý Phi rời giường rửa mặt chải đầu xong xuôi, cũng không vội vàng kiểm cái gì mà ăn, đầu tiên liền mở laptop. Nhấn vài lần nút nguồn vẫn không có phản ứng, đại khái tối hôm qua quên tắt máy, hết pin rồi. Ở trong túi hành lý lục tìm dây sạc, cắm vào ổ điện, xong xuôi lại ấn chốt mở nguồn, vẫn như cũ không phản ứng, chỗ sạc nguồn điện trên máy không sáng căn bản không vào điện.

Chẳng lẽ phích cắm không dùng được? Cô lại tìm cái đồ sạc di động cắm vào ổ cắm điện, ‘Đò’ một tiếng, đang nạp điện, hết thấy đều bình thường. Hay là máy tính hỏng rồi?

Vạn Quý Phi nhăn nheo vẫn chưa từ bỏ ý định thử xong lại thử, bọn chúng hình như là muốn cùng cô đối nghịch, một chút cũng không có phản ứng.

Bi kịch của cuộc đời, cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi. Kết quả cô đành phải ôm máy tính, một mình một người đến khu xung quanh thành phố Cao Hùng đi tìm bệnh viện laptop.

Bên ngoài thời tiết nóng như thiêu đốt da thịt, mặt trời tháng chín ác độc vô cùng, dưới nhiệt độ ba mươi độ C cực kỳ oi bức, Vạn Quý Phi đi bộ đến lưng chừng núi thì đón xe của trường. Ven đường rất nhiều phong cảnh cũng không lọt vào mắt thường thức, radén nội thành, hỏi vài người, mới tìm được một cửa hàng sửa chữa laptop máy vi tính.

Kiểm tra xem xét một hồi, nhân viên sửa chữa mới nói là bo mạch chủ* hỏng rồi, không thể kết nối với sung điện. Đáng thương cái bản kia mới mua chưa tới một năm, còn thời hạn bảo hành, hiện tại lại bởi vì đi đến địa phương xa lạ mà bị bắt vung ra tám trăm.

*Bo mạch chủ: là một bản mạch đóng vai trò là trung gian giao tiếp giữa các thiết bị với nhau. Một cách tổng quát, nó là mạch điện chính của một hệ thống hay thiết bị điện tử. Có thể tham khảo tại đây

Máy tính phải một tuần sau mới có thể lấy về, Vạn Quý Phi đành phải đi về trước. Bên ngoài ánh nắng chói chang sau giữa trưa càng thêm khắc nghiệt, chịu không nổi nhiệt độ kia, cơm trưa tùy tiện ăn Fast Food. Thế nhưng so với giá cả dĩ vãng ở quê nhà đắt gấp vài lần, tiền mặt cứ thế mà chạy ra ngoài khiến cô đau lòng không thôi.

Bởi vì nhớ kỹ buổi chiều còn phải trở về trường học chọn giờ, cũng cảm thấy cửa hàng tiện lợi ở trường học so với bên ngoài mắc hơn, cho nên cô quyết định vẫn là trước mua một số đồ dùng trong cuộc sống sinh hoạt. Ai ngờ ở trên đường vòng mấy vòng, không tìm được siêu thị, cô lại lạc đường. Không tìm thấy trạm xe buýt của trường, không còn cách nào khác cô đành phải đón xe taxi. May mắn chủ tài xế lái xe là người tốt, sau khi nói ra địa chỉ đại khái nghe ra cô là người mới tới, hỏi cô có phải đi du lịch hay không, khi biết được cô là trao đổi sinh, còn nói cho cô biết rất nhiều các khoản mục cần lưu ý.

Vội vàng chọn khóa học phù hợp trước 5h, ra đến khuôn viên trường nhìn thấy Liên cùng hai bạn học của cô. Dành lịch học cũng như địa điểm báo cho các cô biết, mới vừa nói xong bóng dáng ba cô gái liền vội biến mất.

20 phút sau, Vạn Quý Phi lại ở căn tin gặp gỡ các cô.

“Cùng nhau đi.” Một trong số bạn học của Liên đưa ra lời mời. Vạn Quý Phi gật gù đầu, bưng khay đồ ăn chính mình đi đến bàn của các cô.

Vài người trẻ tuổi vừa ăn vừa nói chuyện, đại đa số thời điểm Vạn Quý Phi chỉ phụ trách nghe, nếu không liền mỉm cười. Sau, Liên đi toilet, nữ sinh mời Vạn Quý Phi đi cùng kia đột nhiên nói: “Kỳ thật bạn cũng không quá dở, chỉ là rất khép kín thôi.”

“Ách?” Miệng hàm chứa một ngụm cơm, Vạn Quý Phi ngây người. Cô khi nào thì đối với người không có hòa hợp?

“Nga, là Liên buổi sáng nói. Bởi vì bạn đối với bạn ấy giống như rất lạnh nhạt, cho nên bạn ấy mới than thở việc này. Bất quá hôm nay tớ thấy bạn rất thân thiết, cũng không giống như bạn ấy nói như vậy a.”

Cho nên cô vừa đến Đài Loan đã bị đeo trên lưng tội danh lãnh ngạo (lạnh lùng, kiêu ngạo -> kiêu ^^) sao? Vạn Quý Phi lãnh đạm cười cười, chỉ lo ăn mà không nói chuyện. Sau khi Liên trở về, cô liền lấy cớ có việc đi trước.

Đến Đài Loan ngày hôm sau, máy tính bị hỏng, sim điện thoại còn chưa có mua được. Không thể cùng thân nhân phương xa liên lạc, quan hệ với bạn cùng phòng mới cũng thật mờ nhạt.

Vận khí tựa hồ rất đen đủi đi, cô phải làm sao đây?

Thật muốn tìm người nói hết, nhưng mà... Cô ngây ngốc thật muốn khóc.

Tối nay Liên trở về, phát hiện cô ngồi ngơ ngác ngồi đó, tắm rửa xong đi ra vẫn còn là bộ dáng lúc trước, vì thế lại đây gõ gõ mặt bàn học của cô. “Bạn không sao chứ?”

Nâng lên đôi mắt phiếm hồng, Vạn Quý Phi có chút không biết làm sao.

“Tớ nghe nói bạn hôm nay cũng đi Cao Hùng?”

“Ừm.” Cô nhỏ nhỏ hít hớp mũi.

“Tối hôm qua bạn đối với đề nghị của tớ rất thờ ơ, tớ liền nghĩ đến bạn không có hứng thú. Thực xin lỗi, nếu tớ biết bạn cũng muốn đi, tớ sẽ chờ bạn.”

Liên xin lỗi tới có chút ngoài ý muốn, ngược lại làm cho Vạn Quý Phi có chút ngượng ngùng. “Không có việc gì, máy tính của tớ hỏng rồi, mới phải đi tìm cửa hàng sửa.”

“Nga, vậy rất thảm a.” Liên đứng đó một hồi, bên trong yên tĩnh, không biết phải nói cái gì nữa, tình cảnh trở nên gượng gạo.

Sau đó, Liên muốn rời đi, Vạn Quý Phi mới cố lấy dũng khí hỏi: “Cái kia... các cậu đều mua được sim điện thoại sao?”

“Đúng rồi.”

“Mua ở đâu vậy?”

“Ngay trong nội thành. Cậu còn chưa mua được?”

Vạn Quý Phi vẽ mặt đau khổ gật gật đầu.

“Cậu còn chưa có gọi điện thoại về nhà?” Liên tiếp tục hỏi, Vạn Quý Phi lại gật đầu.

Liên đi đến bên giường chính mình, từ trong túi xách lấy ra di động, đưa qua đây. “Cho cậu mượn nè.”

“Ách?”

“Trước gọi điện thoại về nhà báo bình an đi, bằng không trong nhà sẽ lo lắng.”

Liên thành tâm thành ý lại giờ giờ cái di động, Vạn Quý Phi không khỏi mừng rỡ, tiếp nhận điện thoại, liền nói lời cảm tạ.

“Tớ đi ra ngoài một chút, một lát nữa sẽ về.”

Cánh cửa nhẹ nhàng khép lại, Liên lưu cho cô một không gian riêng.

Kỳ thật nhân gian hữu tình, cô vì sao phải mất hứng? Trên đời vốn không có chuyện gì khó, cần chi phải lo sợ không đâu. Vạn Quý Phi cảm khái, xem ra cô phải mau chóng lấy lại tâm tình mới được.

Tiểu: Vạn sự khởi đầu nan, chúc mọi người có khởi đầu may mắn 'thuận lợi! - _____ -

51. Chương 51

Cầm di động trên tay, Vạn Quý Phi thật cẩn thận ấn số, sợ sẽ ấn sai. Mới hai ngày không gặp, không biết hẳn có nhớ cô hay không? Hiện tại là thời điểm ăn tối, hẳn đang làm gì? Có tiện nghe điện thoại hay không?

Một đường truyền chạy như bay, vượt qua eo biển ranh giới hai nước, ở trong ngàn vạn các đường truyền mạch phức tạp khác, rốt cục cũng kết nối được với nhau. Có tiếng chuông tiét tấu ‘Đồ đồ’ truyền vào trong tai, Vạn Quý Phi yên lặng nhắm mắt đếm kỹ: Bốn, năm, sáu... Như thế nào còn không nghe?

“Alo?”

Tiếng nói cấp tốc mà lại quen thuộc rốt cục xuyên thấu qua microphone phát lại đây, Vạn Quý Phi khó miệng mở rộng ý cười, nũng nịu yếu ớt nói: “Anh nghe máy thật chậm nga.”

Nghĩ đến sẽ được đáp lại bởi niềm vui sướng, ai ngờ đối phương mở miệng chính là bùm bùm một trận rống giận: “Còn biết gọi điện thoại về? Buổi chiều ngày hôm qua cũng đã đến, em cứ hiện tại mới báo bình an! Có phải mãi chơi đùa vui vẻ? Vui đến quên cả trời đất?”

Vốn trong lòng đầy ngậpnhu tình, lúc này nghe lời nói như thế Vạn Quý Phi liền phát hỏa: “Hoắc DuẩnĐình! Anh quá đáng!” Nói xong không tiếp tục lãng phí, quyết đoán cúp máy.

Đáng giận! Mới chỉ đi xa hai ngày liền mắng cô! Xú nam nhân!

Vạn Quý Phi vỗ về ngực, cố gắng làm cho chính mình thuận khí*. Một lát sau, nghĩ nghĩ, lại bấm một dây số, lần này trả lời là một giọng nam trầm.

*Thuận khí: bình tĩnh lại

“Ba...”

Vẫn là cha tốt, cô làm nũng một chút là sẽ ổn. Đáng tiếc điện thoại là của người ta, sợ gọi nhiều nói lảm sẽ tốn phí, Vạn Quý Phi chỉ đơn giản giải thích rõ ràng tình huống hiện tại, cũng cự tuyệt ý định muốn cùng cô trò chuyện của người này liền vội vàng cúp máy.

Cuối cùng cũng báo bình an, trong lòng kiên định một chút, chính là bị tên kia hung thực khó chịu.

Thông qua sự kiện mượn điện thoại, cùng Liên trong lúc đó khúc mắc rất nhanh biến mất, người trẻ tuổi thật dễ dàng quen thân.

Học kỳ này, chương trình học của Vạn Quý Phi chọn hơi nhiều môn học, mỗi ngày đều đem thời gian sắp xếp một cách hợp lý. Ở Đài Loan khi học đại học, lão sư không muốn bạn học thuộc chết mọi thứ trong sách, lại càng không muốn bạn nhớ kỹ những mớ lý luận này không dùng được. Bọn họ thường thường sẽ lên lớp giảng giải nửa giờ, sau đó để mọi người lên tiếng thảo luận. Loại phương thức dạy học này thực mới mẻ, đi học thoải mái vui vẻ, hơn nữa dễ dàng kết bạn bạn mới, vì thế Vạn Quý Phi rất nhanh liền hòa nhập vào môi trường mới này.

Cuộc sống dần dần đi vào quỹ đạo, hết thấy đều tốt đẹp như vậy, chính là mỗi khi ngồi một chỗ, sẽ nghĩ đến người kia.

Sim điện thoại vẫn như cũ không mua được, ngày kia là thứ bảy, cô tính đi lấy máy tính khi đó sẵn tiện đi mua luôn. Từ đó đến giờ không có liên lạc, không biết hắn có tức giận đến giận chôn hay không nữa? Kỳ thật ngày đó qua đi cô liền tiêu tan, chính là ngượng ngùng lại mượn điện thoại người ta, cho nên không tìm hắn.

Nhìn lên bầu trời, ánh trăng đã tròn trịa rồi a, tết Trung thu sắp đến. Mỗi năm vào dịp này cô lại về nhà, lần đầu đón Trung thu nơi đất khách, có chút cô đơn. Rồi nhà đến nay đã là bữa thứ sáu, cho dù mỗi ngày cười toe toét, tẻ nhạt nhưng Vạn Quý Phi cảm giác nhón nhà vẫn như cũ ngày một nồng đậm hơn.

Quên đi, không nên thương xuân thu buồn. Cô dứt khoát đứng lên, vỗ vỗ bụi đất trên mông. Sau khi dùng cơm chiều tản bộ xung quanh trường học đã trở thành thói quen gần đây của cô, đêm nay đại khái là vì ánh trăng sáng tỏ tròn vành vạnh, cho nên mới suy nghĩ đặc biệt nhiều.

Thong thả cước bộ hướng ký túc xá đi tới, vào ban đêm người lui tới quanh trường học không nhiều lắm, có vẻ phá lệ yên tĩnh. Trở lại đại đường ký túc xá, đối diện là lão sư giám sát ký túc xá từ trên lầu xuống dưới. Hai người gặp thoáng qua, ở thời điểm cô sắp chuyển hướng cua, lão sư đột nhiên quay đầu: “Bạn học kia, em là Vạn Quý Phi ở phòng 302?”

“Ách?” Vạn Quý Phi xoay người, ngơ ngác gật gật đầu.

“Hi, em cuối cùng đã trở lại!” Xá giam lão sư ‘đăng đăng đăng’ chạy hướng lên trên. “Vừa rồi có nam nhàn tìm em, hắn nói là vị hôn phu của em.”

“Vị hôn phu?” Vạn Quý Phi giống vẹt nhại lại lời của lão sư, trong óc ngốc lãng chưa tiêu hóa được ý tứ kia. Cô khi nào thì có vị hôn phu? Hơn nữa, nơi này là Đài Loan được không, sao sẽ có người tìm cô?

“Em từ trao đổi sinh từ đại lục* tới đúng không? Ngay cả vị hôn phu của chính mình đều nhớ không nổi? Họ Hoắc, mang kính mắt, cao như vậy!” Lão sư kiêng chân với tới cái độ cao, đột nhiên trước mắt bóng người chột lóe, Vạn Quý Phi đã muốn lao xuống lầu.

*Trung quốc: thường chỉ lãnh thổ Trung Quốc, không bao gồm phần hải đảo

“Này! Em muốn đi đâu?” Giọng kêu to của giám thị đuổi theo bóng dáng cô.

“Đi tìm người ạ!” Vạn Quý Phi dừng lại, trong lòng vừa ngạc nhiên vừa vui mừng. Hắn đến đây! Hắn cứ nhiên đến đây!

“Em có biết hắn ở đâu sao?”

“Thế hắn ở nơi nào ạ?”

Vạn Quý Phi hỏi nóng vội, hai chân lơ lửng bước cao bước thấp. Lão sư cười cười: “Hắn đợi ở đây đã lâu chờ mãi cũng không thấy em trở về, sau đó đại khái đã đói bụng, liền đi đến cửa hàng tiện lợi kia.”

“A, cảm ơn!” Vạn Quý Phi nhanh như chớp chạy như bay.

Phía sau lão sư vẫn còn đang hô to: “Nhớ rõ phải về trước mười giờ ba mươi!”

Cái gì cũng đều không nghe được, trong đầu của cô lúc này chỉ thầm nghĩ rất nhanh sẽ nhìn thấy hắn. Cửa hàng tiện lợi ngay trước mắt, một người nam nhân cao lớn từ bên trong đẩy cửa đi ra. Lưng đeo quần sáng, gương mặt của hắn nhìn không rõ lắm, nhưng là Vạn Quý Phi lại nhếch miệng cười, giống như đầu tàu lao vút đi qua.

Trong tay đối phương còn cầm một tách cà phê đá, thật thần kỳ là không có bị đánh bay dưới lực va động, bên hông đột nhiên bò lên hai cái đùi, thân thể mềm nhũn liền như vậy tự động yêu thương nhưng nhớ.

“Oa ha ha!” Tiếng cười quen thuộc hỗn loạn lướt nhẹ trong gió, ở trong không khí phiêu đảng.

Hắn bắt động thanh sắc, ôm cô biến mất trong đêm tối, đi đến một cái góc không người. Không tiếng động buông túi da từ trên vai xuống, bàn tay đột nhiên giơ lên, tiếp theo vỗ thật mạnh dừng ở trên cái mũi nhỏ của cô.

“A a! Anh làm sao lại đánh người?” Vạn Quý Phi giãy dụa thét chói tai.

“Ai cho em cúp máy của anh! Ai cho tùy hứng?” Lại một chưởng hạ xuống, bất quá lần này độ mạnh giảm không ít. Trong lòng là thật sự ấm áp, khiến người rất quyến luyến, hắn lại như thế nào bỏ được?

“Ai bảo anh mắng...” Thân thể chấm đất, lời muốn cãi lại còn chưa nói xong, hơi thở quen thuộc đã ập tới, hắn đã cơ khát hôn lên.

Thời gian này chia li cũng chưa phải thật lâu, thế nhưng cũng đủ làm cho hắn lo lắng một phen. Không có tin tức, tìm không thấy người, thần kinh khẩn trương mỗi ngày đều kéo căng như dây cung, sợ cô xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, sợ cô không thích ứng, sợ cô sẽ khóc... Loại tưởng niệm này tựa như bị đàn kiến cắn phá, làm cho hắn thực bất an đứng ngồi không yên.

Đủ loại lo lắng, xen lẫn vào nhau khiến cho nụ hôn này sâu thật sâu. Hai người đều sắp không thở nổi, Vạn Quý Phi dùng tay nhỏ bé vô lực dấm vào vai hắn. Hắn hơi dời nửa phần, thở một hơi sau đó lại cắn cánh môi mềm mại giống như thạch hoa quả của cô. Một chút hôn một chút duyên, sau khi phỏng vờ đầy đủ hình dạng đôi môi, lại mang theo sự nịch không muốn bỏ qua, tình tế mỏng nhẹ.

Không khí xung quanh lúc này tràn ngập mùi vị ngọt ngào, lên núi xuống biển, vượt qua hai eo biển, thật vất vả lắm mới có thể gặp mặt một lần, hắn không nghĩ buông ra. Một lát, hắn rút cục cũng thấy hôn đủ nơi tay buông ra đôi môi của cô, thế nhưng là ánh mắt hai người vẫn như cũ giao triền như nước sơn.

“Sao anh lại tới đây?” Thanh âm mềm mại giống như kẹo đường, lại vừa mềm vừa ngọt.

Hoắc Duẫn Đình ôm cô chuyển qua ghế đá bên đường, đem cô đặt ở trên đùi chính mình, tổng luôn cảm thấy thân không đủ, nghĩ muốn tiếp tục, lại bị cô cười duyên né tránh.

“Đừng, anh nhanh nói a, bằng không em sẽ nghĩ đến chính mình đang nằm mơ.” Cô lấy tay xoa bóp mặt mình, có chút đau.

Đứa ngốc! Hoắc Duẫn Đình bắt lấy bàn tay cô đặt tới bên môi hôn hôn, mở miệng vẫn lộ ra sự nghiêm túc: “Ai kêu em cúp máy của anh? Lại vẫn không chịu gọi điện thoại về? Chính mình gây ra chuyện sai lầm rồi, bị nói hai câu còn dấm tức giận, loại chuyện này không thể chấp nhận được!”

Xem cô mân mê miệng, chỉ sợ lại đem tiểu gia hỏa này chọc cho dựng lông mao, Hoắc Duẩn Đình ngừ khí mềm lại vài phần.” Anh lần này thừa dịp tới Hongkong đi công tác, liền thuận đường lại đây một chuyến. Trường học này của em thật sự rất hẻo lánh, anh theo địa chỉ này chạy cả một buổi chiều, sau khi tiến vào còn phải cùng lão sư giám thị kia giải thích cả nửa ngày, cô ấy cơ hồ ngay cả ba đời của anh đều hỏi rành mạch, mới giúp anh đi tìm người. Kết quả, em lại chạy đi ra ngoài!”

Phốc. Nghĩ đến hần bị lão sư giám thị mập mạp quần quít vặn hỏi, Vạn Quý Phi che miệng nhẹ nhàng cười ratiếng, bị hần trừng mắt đành phải nhin xuống. Cô nhìn sang bốn phía, lại nhin sang hần, biết lần này chính mình thật là tùy hứng, mới giơ bàn tay lên làm điệu bộ xin lỗi: “Thực xin lỗi.”

Hần ần ần có chút mạnh lên đôi môi của cô, thì thào than thở: “Kể nhẩn tâm!”

“Không có, là em vẫn không mua được sim điện thoại.” Vạn Quý Phi chi đầu, đem chuyện mấy ngày nay phát sinh nói với hần.

Nói dứt lời, hần mới tức giận nói: “Em heo ngốc này! Trường học không phải có thể điện thoại trả trước sao? Như thế nào không trước làm một cái?”

“Cái sim điện thoại kia rất mắc tiền!”

“Tiền không là vấn đề! Anh đưa cho em cái thẻ kia không phải có mười vạn sao? Nếu còn chưa đủ, anh lại chuyển mười vạn vào!”

Vạn Quý Phi ngoảnh mặt đi, nhìn lên bầu trời, trong lòng không tiếng động nói: Nguyên lai cô lơ đãng trở thành tiểu phú bà, đáng tiếc, tiền kia không thể dùng nha.

“Còn có, máy tính hỏng rồi hần là nên đổi cái mới, vạn nhất phải sửa một tháng, em cũng chờ sao?”

Chắc chắn! Kể có tiền nói chính là bất đồng, cô mới không cần cùng hần chấp nhậ!

“Dù sao cho tới sáu ngày không có biện pháp cùng người nhà liên hệ, nói như thế nào cũng chính là em không đúng! May mắn anh qua đây, bằng không còn phải chờ tới khi nào?”

“Ngày kia thì tốt rồi thôi, em nghỉ sẽ đi làm.” Mới chỉ có vài ngày mà thôi, khẩn trương như vậy sao? Gặp mặt liền quở trách không ngừng, giống y hệt lão thái bà nhiều lời. Vạn Quý Phi há hốc mồm, lại bị trừng mắt một cái, đành phải ngượng ngùng thu hồi lời muốn nói, lay lay cái cổ của hần liên tục dỗ dành: “Được rồi được rồi, đều là lỗi của em, được rồi đi.”

Hoắc Duẩn Đình vuốt ve cái ót của cô, lại nghĩ là đã muốn giận bất quá, chỉ đành phải cười cười nói: “Biết sai là được rồi.” Sau đó đem đầu cô gất gao dán tại trước ngực, thân hình nhỏ kia làm cho hần cảm thấy bình yên cùng ấm áp, mới tin tưởng thời khắc này bọn họ là thật cùng một chỗ.

Nghe tiếng tim đập hữ lực, Vạn Quý Phi lấy tay nghịch nghịch ngón tay hần, miệng không chút để ý hỏi: “Anh chừng nào thì đi?”

“Ngày mai.”

“A? Nhanh như vậy?” Ngày kia là cuối tuần, cô nghĩ đến sẽ nhìn thấy hần được vài ngày đi.

“Anh ngày mai buổi chiều có hẹn với khách hàng, vốn sáng mai mới đi Hongkong, hôm nay làm nửa buổi.”

Ồ... Cảm động! Vạn Quý Phi ôm cái cổ của hần, vùi đầu tiến vào thật sâu ở trong lòng hần.

Đây là ngoài ý liệu gặp nhau, cho dù thời gian ngắn ngủi, cô nên thỏa mãn

52. Chương 52

Thời gian trôi qua thật nhanh mới đó mà đã điểm tới mười giờ ba mươi, Vạn Quý Phi không thể không về ký túc xá, mà Hoắc Duẩn Đình thì trọ tại khách sạn nào đó một đêm cách ký túc xá nửa giờ xe.

Ngày hôm sau buổi sáng sau khi tan học, cô lòng như lửa đốt rời khỏi phòng học, mới vừa ra khỏi cửa lớp đã bị một người trong nhóm nam sinh cũng đến từ Đà Loan gọi lại, hỏi cô mượn tập ghi chép vừa rồi thảo luận trên lớp học. Xuất phát từ tình thân hỗ trợ, Vạn Quý Phi đem tập cho bạn học đó mượn, kết quả mà bị quần quít lấy hàng huyền vài câu, nam sinh kia còn muốn xin số điện thoại của cô.

Thật vất vả mới thoát thân, lao xuống lầu liền thấy Hoắc Duẫn Đình đứng ở bên bể phun nước. Có loại cảm giác giống như đã quen thuộc từ lâu, tựa như những ngày ở khoa trung y trường đại học X, chỉ cần điện thoại vừa đến, hắn liền sẽ xuất hiện ở trước mắt. Nhưng lần này bọn họ chưa có hẹn trước, mà hắn ngày hôm qua cũng chỉ hỏi cô sáng nay có giờ lên lớp không, thế nhưng lại cũng có thể thần thông quảng đại tìm được phòng học.

Hưng phấn mãnh liệt hướng hắn chạy vụt tới, muốn tạo sự kinh hãi, ai ngờ hắn giống như sau lưng có gắn thêm đôi mắt, xoay người một cái liền đem cô ôm vào lòng, cũng không nói hai lời liền phủ người xuống muốn hôn cô.

Vạn Quý Phi cười cười tránh đi, chung quanh người đến người đi, căn bản không thích hợp để biểu diễn thân mật. Thế nhưng bởi vì hắn quá mức cường thế, cố định cảm của cô hung hăng hôn hôn mới bằng lòng buông ra.

“Thật nhiều người!” Cô lau môi thầm oán, nhưng khóe miệng mỉm cười, cũng không phải thật sự tránh né.

Hoắc Duẫn Đình giật nhẹ khóe miệng, ánh mắt hướng phía sau lưng cô chỗ cầu thang lầu dạy học liếc một cái, vừa rồi bóng người vẫn dựa rào chắn nhìn xung quanh bên này đã biến mất. Hai mắt sau thấu kính hí lại lúc này mới thu hồi tầm mắt, đem thứ gì đó đặt ở bên chân cầm lấy đưa qua cho cô.

“Cái gì vậy?” Vạn Quý Phi mở giấy túi ra, bên trong rõ ràng chứa một cái laptop hoàn toàn mới.

“Này...” Cô hồ nghi nhìn hắn, không rõ dụng ý.

“Mới mua, cho em.”

“Vì sao? Em có máy tính mà!”

“Không phải hỏng rồi sao?”

“Hắn là sửa tốt lắm, ngày mai liền lấy về lại.”

Hoắc Duẫn Đình không nói gì chỉ là nhún nhún vai.

“Hai cái dùng luân phiên đi, cho dù hỏng một cái rồi cũng vẫn còn có một cái khác thay thế.” [TNN: J~J]

Rất khoa trương đi! “Không cần!”

Không để ý tới tới cự tuyệt của cô, hắn hỏi tiếp cô muốn điện thoại di động, mua sim điện thoại cũng đã mua rồi. “Anh cũng đã nạp card đủ cho em dùng, em chỉ việc yên tâm gọi là được.”

“...” Nguyên lai hắn ở lại nửa ngày sau đó mới đi, liền vì làm mấy cái này?

“Dùng tiết kiệm như vậy, khoản nên chi thì phải dùng!”

Nhưng là hiện tại rõ ràng có chút tiền cũng không nên lãng phí, máy tính căn bản không tất yếu phải mua mới, khoản chi cho cước điện thoại gọi về nhà trong lời nói kia thực mắc, cô chờ lâu như vậy cũng phải chi vì khoản chi phí kia có chút rẻ hơn hay sao? Cái này căn bản chính là tiêu tiền lãng phí, không đáng!

“Hoắc Duẫn Đình, có một số việc em có thể tự mình làm thỏa đáng, anh đừng cứ luôn phải quan tâm.”

Hoắc Duẫn Đình đối với lời của cô không cho là đúng: “Dù sao anh đã đến đây, liền thuận tiện giúp em hoàn thành!”

Vạn Quý Phi chăm chú xem xét hắn, muốn mở miệng lại bị hắn đè môi lại.

“Nghe lời! Anh biết cô học của anh kia vội vã muốn trở thành người lớn, thế nhưng việc mà anh có thể giúp em làm cũng chỉ có một chút như vậy mà thôi. Không có cách nào khác liên hệ với em cảm giác quá tệ, anh ngay cả khi ngủ cũng không yên, chỉ sợ em sẽ xảy ra việc ngoài ý muốn, em liền thuận theo anh đi!”

Hắn tổng luôn có lý do, tựa như lần trước gạt cô chuyện Tiểu sư huynh, lại vĩnh viễn xem nhẹ suy nghĩ của cô. Không nghĩ lại tổn nước miếng khắc khẩu, cô đành phải đem mấy thứ này nhận lấy, miệng vẫn như cũ oán niệm: “Khi nào em trở về phải xách hai cái máy tính khổng lồ định nặng muốn chết!”

“Anh đến giúp em cầm tốt lắm.”

Vạn Quý Phi sững sốt, đây là biểu thị hắn sẽ lại đến sao? “Hoắc Duẫn Đình...”

“Ừm?”

“Em thật cao hứng khi lần này thấy anh đến.”

Hắn vỗ về tóc mai của cô, cười. “Anh biết.”

Ngẩng đầu, Vạn Quý Phi lấy hai má đi cọ cọ ngón tay thon dài của hắn, tuy rằng cực kỳ quyến luyến cảm giác này, thế nhưng... Cô quyết tâm mở miệng: “Nhưng là em là người lớn rồi, không muốn làm tiểu hài tử bị làm hư.”

Vòng ôm chặt thêm một chút, Hoắc Duẫn Đình thật sâu chăm chú nhìn cô. “Vậy em muốn anh như thế nào?”

Vạn Quý Phi cắn cắn môi: “Em nghĩ anh đừng đến nữa, miễn cho em phân tâm.”

Hắn trầm tư một lát, cuối cùng lại cười cười. “Anh hiểu được.”

Vạn Quý Phi lập tức quăng mình vào trong lòng hắn, gắt gao ôm chặt lấy hắn từng chút từng chút một, ngược ngừng nói: “Em biết anh thương yêu em, thế nhưng là em nên học tập tự mình đối mặt với khó khăn, không thể cứ ỷ lại mãi thế được!”

Hắn ngửa đầu nhìn trời, muốn nói cho cô biết là hắn càng thích làm cho cô ỷ lại. Từ nhỏ bị bắt một mình lớn lên, không có huynh đệ tỷ muội cũng không có bạn bè thân thiết, là cô gái này làm hắn bắt đầu nảy sinh ý niệm muốn sủng một người trong đầu. Thông qua sủng cô, khiến cho hắn có thể cảm nhận được chính mình là được người ta cần. Đáng tiếc, cô nhóc kia của hắn lại không cảm kích.

“Đang ở phúc mà không biết hưởng phúc.” Hắn nhẹ giọng mang theo chút sủng nịnh.

“Nào có? Em phi thường quý trọng những gì có ở trong lúc này đây! Chính là... em cũng không phải tiểu hài tử. Ai nha, anh cứ nghe theo em một lần đi.”

Trên cơ bản chỉ cần cô làm nũng, hắn sẽ không có cách.

Hai người vành tai và tóc mai chạm vào nhau một hồi, đến lúc Hoắc Duẫn Đình phải vào sân bay.

“Mọi chuyện phải cẩn thận.”

“Nga.”

“Ba bữa ăn phải đúng giờ.”

“Đi đi.”

Khi biệt ly, đôi tình nhân dặn dò luôn đặc biệt nhiều.

“Không được ăn mỳ ăn liền, không được ăn đồ ăn cay bậy đó, nếu không sẽ bị tiêu chảy.”

“Được rồi!”

“Điện thoại của anh sẽ viêm mà khởi động máy hai mươi tư giờ, chỉ cần em muốn, bất cứ lúc nào đều có thể tìm anh!”

“OK!”

“Còn có...”

“Còn chưa hết sao?” Người này thật sự so với cha của cô còn dài dòng hơn!

“Nhanh như vậy liền không kiên nhẫn?” Hấn búng nhẹ lên chóp mũi của cô “Anh chỉ là muốn nói, anh phải đi.”

Vạn Quý Phi nhếch miệng, khi nghe câu như thế liền đỏ mặt. Hôm nay từ biệt, phỏng chừng chờ học kỳ kết thúc mới có thể gặp mặt. Từ khi hai người chính thức xác định quan hệ, luôn chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, khi nào thì bọn họ mới có thể hảo hảo cùng một chỗ chẳng bao giờ phải cách xa?

Theo hấn đi đến ngoài cửa trường học, một chú tài xế xe taxi đứng chờ sẵn ở đó. Hoắc Duẩn Đình lại ôm cô một cái, liền kêu cô trở về. Vạn Quý Phi không thuận theo, hấn cười trêu chọc cô: “Anh sợ em sẽ đuổi theo đuôi xe khóc nhè, làm cho người ta chê cười.”

“Mới sẽ không!” Cũng không phải diễn vở khổ tình.

Thăng đến trở lại ký túc xá, cô mới đột nhiên tỉnh ngộ, kỳ thật hấn là không muốn để cho cô nhìn thấy bóng dáng của hấn khuất xa dần rồi mất hút hấn đi?

Một giờ sau, nhận được tin nhắn của hấn thông báo đã đến sân bay, theo sau là vài tin nhắn hàn huyên lục tục kéo đến.

“Vừa rồi anh đã quên nói, về sau cũng không chuẩn em mặc áo may ô (áo không tay không cổ) với quần đùi, dễ dàng chọc người phạm tội.”

“Nếu có nam nhân đến đây đưa, quyết đoán nói cho hấn rằng em đã có vị hôn phu!”

Mùa hè ăn mặc mát mẻ có vấn đề gì? Người này ngay cả mặc quần áo cũng đều quần, còn tự mình là vị hôn phu.

Vạn Quý Phi nói thầm thề nhưng đến cuối cùng khi nhận được tin nhắn: “Nhớ rõ, phải nhớ anh*”

*Nhớ rõ, phải nhớ anh: tiếng Trung Quốc là 4 chữ ,

Nhìn thấy bốn chữ này, cô yên lặng cất di động, đi thay một bộ quần áo khác.

Tưởng niệm sẽ tra tấn hai người đang yêu nhau, nhưng nó đồng thời có thể xúc tiến cảm tình của cả hai. Ngay cả khi không thể gặp mặt, thông qua điện thoại, Internet, tâm cùng tâm trong lúc đó vẫn như cũ gần sát gần khít chặt chẽ.

Đài Loan học tập rất chặt chẽ, thế nhưng cuộc sống lại rất thoải mái. Vào những dịp nghỉ lễ như ngày Tết Trung thu, nhóm người Liên các cô thường xuyên đi khắp nơi du ngoạn, Vạn Quý Phi ngẫu nhiên cũng sẽ cùng đi, bất quá có nhiều thời điểm cô sẽ một mình đi thăm thú dạo quanh những phố gần trường, hoặc mang theo một quyển sách, thời gian cứ như thế trôi qua rất là nhanh.

Bước vào tháng mười hai, thời tiết bắt đầu trở nên lạnh. Bấm tay tính toán, ở Đài Loan đã hơn ba tháng, khoảng cách ngày trở về không còn xa. Cho dù cuộc sống thói quen ở bên này bất đồng, văn hóa tồn tại cũng khác nhau, hình thức giáo dục cũng có khác biệt, thế nhưng trên các phương diện khác đều thích ứng rất khá, cứ thế khi nghĩ đến việc phải rời đi, trong lòng cảm thấy không muốn.

Trước ngày lễ Noel, Vạn Quý Phi thu được một tin tức tốt lắm, Đạm Dung vì nhà họ Vạn sinh thêm một bé gái. Trong điện thoại thấy mẹ vui ngất trời, càng không ngừng nói bộ dạng bé con phấn nộn phấn nộn, cùng cô trước đây thực giống nhau.

Xung quanh tình cảnh ồn ào náo nhiệt hỗn loạn, giọng của bà nội ngẩng cao hô quát thật rõ ràng a, đại khái có người đến trong nhà chúc mừng, tiếng nói nụ cười vẫn như cũ trung khí mười phần.

Tình trạng quan hệ với bà nội còn chưa có hoàn toàn khôi phục, đại khái cả hai bên đều vẫn còn đang vướng chuyện đó mà lâm vào xấu hổ, ở trong vài lần trò chuyện ngắn ngủi, nói chuyện đều là thật cần thận. Kỳ thật mọi người đều đã tiêu tan, đáng tiếc cách xa nhau quá xa, trong điện thoại chỉ có thể nói có hạn mà thôi.

Rất muốn quay về! Trong nhà có việc vui, chẳng định phi thường náo nhiệt, nghĩ muốn trở về xem bé con, muốn trở về hầu hạ dưới gối (chỉ con cháu). Đặc biệt năm học sắp kết thúc, các loại kỳ thi lớn bé đều thuận lợi thông qua, ý niệm này trong đầu lại càng dâng cao.

Nhưng là không được, Noel tới năm mới sẽ không còn xa, cô quyết định cùng Liên với vài bạn học mới quencùng đi du lịch một vòng. Đây cũng là chuyện tình cô chờ mong nhất phải vất vả cố gắng sau mấy tháng, cho dù Hoắc Duẩn Đình muốn sau lễ Noel lại cùng cô trải qua sinh nhật, cũng bị người nào đó cự tuyệt.

“Em thực nhẫn tâm, bỏ lại một mình anh còn chính mình thì đi chơi.” Hoắc Duẩn Đình cứ như vậy thảm oán.

“Không có, đây là em tự thưởng cho chính mình, bởi vì em đạt thành tích tốt.”

“Vì sao không đi cùng anh?”

“Cảm giác hoàn toàn không giống nhau nha.” Về sau cùng hẳn còn có cơ hội, nhưng bằng hữu bên này, sợ làm một lần duy nhất.

“Được rồi, vậy quà sinh nhật khi trở về sẽ bù lại.”

“Vâng.”

Hắn là một người bạn traithông tình đạt lý, Vạn Quý Phi phát hiện, đối với hắn là không thể soi mói.

Đêm đó cứ bình an trôi qua, trong trường học có hoạt động, mọi người vui vẻ đến không giờ sáng hôm sau mới trở về ký túc xá đi ngủ. Ngày mai liền xuất phát, Vạn Quý Phi hưng phấn không thể ngủ được. Đến lúc gần hừng đông mới đi vào giấc ngủ, có cảm giác vừamới chợp mắt chưa được bao lâu, đã bị Liên đánh tỉnh.

“Cậu ngủ ngon thật sâu unga, tớ gọi thật là lâu cậu mới có phản ứng.” Liên đã thay xong quần áo, tựa hồng ngay lập tức có thể lao đi.

Vạn Quý Phi muốn đứng lên, thế nhưng thân thể lại mệt mỏi đến không chịu được. Cô nhanh chóng sờ sờ trán của chính mình, nhiệt độ cơ thể rất cao.

“Làm sao bây giờ? Tớ... Tớ giống như phát sốt.” Cổ còn thực ngứa, cô kéo cổ áo áo ngủ ra, sờ vài cái.

“Đi? Trên cổ cậu có thật nhiều nốt đậu hồng quá.” Liên nghi hoặc để sát mặt dí vào quan sát.

“Phải không?”

“Không tin bạn xem thử xem.” Liên đưa qua một cái gương, Vạn Quý Phi tiếp nhận soi soi, cần cổ trắng nõn, thật sự đầy kín mụn nước màu đỏ, hơn nữa còn có mủ. Đáng ghét!

“Vậy làm sao bây giờ?”

Cái này không phải tin tức tốt, Liên vội vàng gọi điện thoại cho những người khác. Nửa giờ sau, cô nhận được đáp án đến: “Tiểu Phi, các bạn ấy bảo cậu đừng đi.”

“A?” Vạn Quý Phi chịu đả kích ngay tại chỗ.

“Nếu không mình ở lại cùng với cậu? Cậu xem tình huống rồi sang bệnh viện bên cạnh kiểm tra một chút thì mới yên tâm được.”

Vì chuyến đi lần này, mọi người đã xin nghỉ thêm vài ngày đủ cả tuần, như thế nào không biết xấu hổ liên lụy người ta không thể đi. Vạn Quý Phi lắc đầu, cự tuyệt hảo ý của Liên, nói chính mình ở lại ký túc xá là được.

“Kia chính cậu tự mình cẩn thận, có việc thì gọi điện thoại cho tớ, hoặc gọi cho lão sư?”

“Ừm, tớ đã biết, cậu đi chơi vui vẻ đi.”

Liên đi rồi, bên trong phòng xếp nho nhỏ trở nên dị thường yên tĩnh. Ngoài cửa sổ mặc dù có gió bắc, thế nhưng ánh mặt trời vẫn soi chiếu khắp chốn, hôm nay vẫn là lễ Noel, một mình cô lẻ loi thật đáng thương.

53. Chương 53

Lấy nhiệt kế xăm soi 37.9 độ, không tính là cao, Vạn Quý Phi mạnh mẽ nốc mấy ly nước vào bụng, lại đi vứt phòng lấy nước ấm tắm. Bên trong phòng tắm có gương soi, trừ bỏ cổ, bộ ngực cũng có rất nhiều điểm hồng.

Cô đoán hẳn là dị ứng da, cố gắng hồi tưởng tối hôm qua ăn cái gì, thế nhưng đầu đau như búa bổ lại giống như bị mất trí nhớ cục bộ, cái gì cũng đều nghĩ không ra.

Di động vang lên hồi chuông báo tin nhắn đến, vừa mở ra thấy, là tin nhắn Hoắc Duẩn Đình gửi đến: Anh chuẩn bị đăng ký.

Lúc trước tính toán vào dịp lễ Noel đến thăm cô, cho nên hẳn sắp xếp nghỉ một tuần, sau đó kế hoạch lại bị hủy bỏ, hẳn quyết định hôm nay sẽ trở về Pháp quốc.

Muốn hồi âm nói rằng cô không đi nữa, chắc hẳn khẳng định ngay lập tức sẽ bay tới bên người cô. Thế nhưng là người nào đó đã từng hiên ngang lắm liệt tuyên cáo sẽ tự chịu khổ tốt bản thân dường như là mình thì phải, hiện tại mới phát sốt một chút liền cùng hẳn làm nũng, này không phải là đã vi phạm ước nguyện ban đầu của cô rồi đi.

Cúi đầu, đánh hai hàng chữ: Lên đường bình an nga, em cũng đã xuất phát. Đợi đến khi màn hình thông báo đã gửi đi xong, cô mới mất mát nằm lại trên giường. Thực mệt, không nghĩ động, lại lười đi bệnh viện, có lẽ ngủ một giấc rồi sẽ không có việc gì đi, vì thế lại tiến vào trong ổ chăn.

Khi tỉnh lại ngoài cửa sổ sắc trời đã đen ngòm, gió bắc kéo về đem tấm kính cửa sổ thổi vang ‘Khanh khách’ rung động. Trời trở lạnh sao? Dự báo thời tiết nói đêm nay nhiệt độ xuống thấp. Cô giật giật, tưởng lấy đầu giường điện thoại xem điện thoại, thế nhưng bàn tay giống như bị đông cứng, thật sự rất nặng.

Cô cắn cắn môi, dựa vào ý chí mạnh mẽ đẩy chăn bông ra. Không khí lạnh lẽo bất chợt đột kích, cô run rẩy, có chút thanh tỉnh. Bỏ người dậy, trên cổ một trận ngứa ngáy, ngay cả mặt cũng thế, cô cố chịu đựng không gãi, nhóm người đi đến bên giường bật đèn.

Ánh sáng đột nhiên vụt tới khiến cho ánh mắt hoa cả lên, Vạn Quý Phi dựa đầu giường ngồi xuống, cầm lấy di động xem, đã hơn tám giờ tối. Có hai cái tin nhắn trong hộp thư, một cái là của Liên gửi đến, hỏi cô hiện tại như thế nào. Một cái tin nhắn khác điều là của Hoắc Duẩn Đình, hồi âm tin nhắn lúc trước của cô, chỉ có năm chữ: Lễ Giáng Sinh vui vẻ.

Tin nhắn này là buổi sáng hơn mười giờ gửi đến, vậy hẳn giờ phút này hẳn là còn ở trên máy bay đi.

Vạn Quý Phi mệt mỏi buồn điện thoại xuống, nhắm mắt một hồi, lại cầm lấy nhiệt kế đặt ở trên đầu giường kẹp vào nách. 5 phút sau, nhiệt độ cơ thể đo được là 38.3 độ. So với buổi sáng cao hơn, thế nhưng lại vẫn chưa được tính là nghiêm trọng.

Bữa sáng chưa ăn, lại bỏ lỡ cơm trưa, cô cũng không thấy đói. Nhưng là không đói bụng cũng phải có chút gì đó lót bụng, không thể cả ngày cũng không ăn cái gì. Kéo thân mình nặng nề vào phòng bếp nốc một ly yến mạch (làm từ bột yến mạch, có người làm bánh ép thì nguyên liệu cho thêm bột đại mạch), uống xong cả người dâng lên một trận lửa nóng, cô đến phòng tắm rửa mặt, mới đi vào còn kém điểm bị chính mình hoảng sợ. Trong gương, trên khuôn mặt trắng nõn thế nhưng xuất hiện thật là rất nhiều điểm đỏ.

Sao lại thế này? Đang xoa hai má, một cổ hàn khí theo lòng bàn chân theo đi lên. Đứng hoảng hốt, đứng hoảng hốt! Cô cố gắng ổn định cảm xúc, bình tĩnh nghĩ qua kiến thức đã học để chuẩn xem loại bệnh trạng này, nhưng mà lông tơ lại dựng hết cả lên.

Trong phòng điện thoại reo vang, cô lết đôi chân mềm nhũn ra phòng tắm, tập tễnh đi đến bên giường ngồi xuống. Khi di động chuyển được, thanh âm mẹ dịu dàng dễ nghe truyền tới đây: “Tiểu Phi nha, đến Gia Nghiê rồi sao?”

Nghỉ 7 ngày cô đi du lịch tại Đài Loan, trước kia cô từng hướng người nhà thông báo qua, nhưng nay, cô lại một mình ở ký túc xá. Vạn Quý Phi cuộn thân mình, cái mũi đau xót, liền khóc. “Mẹ...”

Tuy rằng chỉ đơn giản một chữ, nhưng là làm mẹ vẫn như cũ nhĩ lợi nghe được kia dày đặc giọng mũi. “Như thế nào giống như khóc? Đi chơi mất hứng sao?”

“Không...” Vạn Quý Phinhanh chóng ôm cái mũi, để tránh cho người nhà lo lắng, vẫn là quyết định không nói thật.

“Hôm nay trời trở gió rất lạnh, con giống như bị nghẹt mũi.”

“Ai nha, không cần thận như vậy, nghe giọng nói giống như rất nghiêm trọng, mau tìm chút thuốc uống vào.”

“Dạ.”

Trương Huệ Nghi lại dằn dò vài câu, sau đó ngắt máy. Vạn Quý Phi buông di động, đáng thương hể hể khóc lên. Rất muốn trở về nhà, muốn nói ẹ biết, chính mình sinh bệnh.

Bệnh sỏi trên người không biết sao lại thế này, hiện tại hơn chín giờ tối, cô muốn đi xem bệnh thế nhưng cả người lại vô lực. Ở xa nhà, muốn tìm người chiếu cố cũng đều không có, hôm nay lại là ngày hội, vốn nên cùng nhóm bạn vô cùng cao hứng chơi đùa. Nghĩ vậy, cô càng cảm thấy bị thương hơn.

Bên trong đầu dây điện thoại yên tĩnh lại bất ngờ không kịp phòng bị đột nhiên kêu gào, Vạn Quý Phi lau nước mắt tiếp nghe.

“Tiểu nha đầu, bà nghe mẹ cháu nói cháu bị cảm.” Mới trò chuyện, bà nội liền giống như súng máy vọt và nói câu này.

Xưng hô quen thuộc cỡ nào, từ sau khi cãi nhau, cô đã lâu cũng chưa nghe tới ba chữ như thế. Vốn dĩ nước mắt cố nhịn xuống, theo “Ồ” một tiếng trút xuống như mưa.

Xa Thực Mai nghĩ lầm cháu gái bởi vì chính mình chủ động quan tâm cô nên cao hứng cảm động đến rơi lệ, vì thế cười nói: “Này này, bà nội gọi điện thoại cho cháu, cháu khóc cái gì? Để cho bạn học nhìn thấy sẽ chê cười à coi!”

“Bà nội!” Vạn Quý Phi nức nở kêu người bên kia đầu điện thoại, tựa hồ lại khôi phục cái loại hình thức nói chuyện lúc trước này, cảm xúc trong nháy mắt không khống chế được.

“Bà nội, cháu sinh bệnh, ô!”

“Bà đã biết, này không phải đặc biệt an ủi cháu sao?” Cháu gái đang làm nũng, Xa Thực Mai dấy lòng than thở: Thật tốt, rốt cuộc cũng hòa hảo.

“Bà không biết đâu, cháu cần bản không bị cảm mạo. Buổi sáng thức dậy cháu bị phát sốt, thế nhưng trên cổ cùng với trên mặt đều có rất nhiều nốt đậu màu hồng, kết quả bạn học bảo cháu đừng đi lễ hành nữa, sau đó bọn họ xuất phát. Cháu rất đau lòng, muốn đi khám bệnh lại không khí lực. Ô!” Vừa bắt đầu, Vạn Quý Phi liền khẩn cấp đem tình cảnh đáng thương của chính mình nhất nhất kể ra.

“Phát sốt? Nổi nốt hồng? Ai nha cháu cái đứa nhỏ này, như thế nào nói dối mẹ? Hiện tại là cái tình huống gì? Nói chi tiết một chút cho bà nội nghe coi.”

Nghe cô miêu tả, lần này vô cùng có khả năng là bệnh thủy đậu.

“Cháu hiện tại nóng lên, liền chứng minh bệnh thủy đậu vừa mới bắt đầu. Vượt qua 38 độ trong lời nói, uống chút thuốc hạ sốt, cái này cháu có mang theo, tìm thử xem.”

“Cháu làm sao có thể bị thủy đậu?” Mới trước đây không phải có tiêm vắc-xin phòng bệnh sao?

“Cái kia rất ngứa.” Mới vừa nói dứt lời, cô đã nghĩ vươn tay đi gãi.

“Bệnh thủy đậu đương nhiên sẽ ngứa, cháu trăm ngàn lần đừng lấy tay gãi, bằng không sẽ có vết sẹo!”

Nghe nói như thế, Vạn Quý Phi nhanh chóng thu tay lại.

“Làm sao bây giờ? Vắn nhất nửa đêm phát sốt cũng không có người biết.” Xa Thực Mai nôn nóng thì thào tự nói, trong lòng hận không thể chính mình có hai cánh thật dài, có thể bay qua đi tới đó chiếu cố cô.

“Sẽ không phát sốt nữa chứ?” Cả một ngày nhiệt độ cơ thể cũng chưa tăng lên bao nhiêu.

“Rất khó nói. Ai, như thế nào giờ mới báo thủy đậu? Tiểu Hoắc biết không?”

“Cháu... cháu không cho hẳn biết.” Vạn Quý Phi ngượng ngùng trả lời.

Xa Thục Mai nghĩ nghĩ, vẫn là trước an ủi: “Cũng không nên quá lo lắng, chú ý đừng ra gió, đừng ở bên ngoài chạy loạn, nhiệt độ chưa lên tới 39 độ, thì bình thường không cần đi bệnh viện.”

“Vâng.”

“Không có việc gì, tiểu bảo bối của chúng ta tương lai sẽ là đại bác sĩ, mọi chuyện nhất định sẽ tốt thôi.”

Dưới sự cổ vũ của bà nội, Vạn Quý Phi lại có niềm tin. Sau khi chấm dứt cuộc hội thoại, cô khởi động thân mình uống một liều thuốc hạ sốt, sau đó mạnh mẽ cố hết sức lực đỡ động lại tinh thần mở máy tính ra, tra xét một chút tư liệu về bệnh thủy đậu. Chỉ nhìn một chút liền cảm thấy thật sự kiệt quệ, lại ngã người ở trên giường nghỉ ngơi.

Không biết ngủ bao lâu, mông mông lung lung nghe được tiếng chuông điện thoại vang, cô rất muốn tỉnh lại, nhưng đầu hoàn toàn không nghe theo sai sử, chỉ vòng vo xoay người liền lại không có ý thức.

Có chút mơ hồ cảnh tượng xuất hiện ở trong mộng, dần dần hình dáng này trở nên rõ ràng, là Hoắc Duẩn Đình. Hắn trong tay đang cầm bánh ngọt, ở đối diện nhìn cô tươi cười. Khi cô đến gần, hắn lại đột nhiên biến mất. Cô ở tại chỗ xoay quanh kiểm tìm, khổ sở khó chịu, lại không có người để ý tới.

Lục tục vòng vo vài giấc mộng, thân thể luôn luôn chìm nổi ở bên trong, tựa như một con thuyền nhỏ békon độc trôi nổi ngoài đại dương mệnh mông, tìm không ra phương hướng.

Đột nhiên bừng tỉnh, bên trong đã từ tối thành sáng, trên trần nhà đỉnh đèn treo không có tác dụng, ánh nắng theo từ bên ngoài cửa sổ chiếu vào bên trong, càng thêm lo lắng.

Sờ sờ trán, vẫn là nóng. Thân thể vẫn như cũ vô lực, bất quá so với ngày hôm qua có chút tinh thần rồi. Sau lưng xuất ra rất nhiều mồ hôi lạnh, áo ngủ cũng đã đều ướt đầm.

Cô thong thả đứng dậy thay quần áo, phát hiện cánh tay cũng không may mắn thoát khỏi, xuất hiện thật nhiều nốt đỏ. Thật sự rất muốn chạm vào nó rồi gãi gãi, ngứa muốn chết! Nhưng không được đi soi gương, trên trán hồng hồng một mảng thiệt là bị, cái này không phải sẽ bị hủy dung hoàn toàn đi.

Nhìn lên bầu trời đã là giữa trưa, bụng bồn chồn đã đói meo meo. Bên trong căn phòng chỉ có lương khô chuẩn bị cho chuyến lữ hành, cô muốn ăn cháo, muốn ăn cháo thịt nạc mẹ hầm.

Cảm xúc tưởng niệm cứ như vậy ủa tràn về, nước bên trong hốc mắt óng ánh sắp tràn ra.

Không thể như vậy, cô phải tự chiếu cố chính mình. Tìm khăn quàng cổ, mũ, khẩu trang, đem toàn thân cùng diện mạo đều bao kín mít không khe hở, mới chuẩn bị mở cửa, bên ngoài còn có người đang gõ gõ.

Cô đẩy ván cửa, mang khẩu trang lão sư quản lý ký túc xá khi nhìn đến cô thì nhẹ nhàng thở ra, cũng thối lui về sau hai bước. “Bạn học, em không sao chứ?”

“Gi ạ?”

“Vị hôn phu của em hơn nửa đêm gọi điện thoại nói em bị bệnh thủy đậu (trái rạ đó), bảo tôi qua xem. Tôi gõ cửa vài lần em cũng không có chút phản ứng, còn tưởng rằng em gặp chuyện không may.”

“Hắn... Hắn làm sao mà biết?” Nghe được tin tức này, Vạn Quý Phi cả người ngây người.

“Cái này tôi cũng không rõ ràng lắm. Bạn học, em chuẩn bị đi ra ngoài sao? Bệnh đậu mùa này không thể chạy loạn nga, sẽ lây bệnh.”

“Em... em đói bụng.”

“Vậy em trở về phòng đi, tôi sẽ mang cho em chút đồ ăn.” Lão sư nói đem cửa đóng chặt lại, cũng kề sát vào ván cửa kêu: “Đừng đi ra nga!”

Vạn Quý Phi không quan tâm tới cô, lấy điện thoại cầm tay ra, phát hiện có mấy cuộc gọi nhỡ. Vội vàng quay lại dây số của hắn, đối phương đang tắt máy. Hắn không phải đi nước Pháp sao? Vì sao lại biết chuyện cô bị nổi mùa đậu? Là bà nội đi tìm hắn? Hắn sẽ đến sao?

Cả đầu tràn ngập nghi vấn, thế nhưng luôn khát vọng sự xuất hiện của hắn, lại sợ để cho hắn nhìn thấy bộ dáng hiện tại của chính mình. Rồi rồi a!

Nửa giờ sau, lão sư đưa đến một bát mì sợi, đại khái sợ bị lây bệnh, cô chỉ vội vàng đặt xuống rồi liền đi ra. Vạn Quý Phi chỉ ăn một chút liền không thèm ăn, đánh điện thoại cho hân luôn không được, người này rốt cuộc là đang ở đâu? Vẫn chờ rồi chờ, đến hơn hai giờ chiều, lão sư quản lý khu ký túc xá lại qua đây gõ cửa.

“Bạn học, vị hôn phu của em tới đón em đó!”

“A?” Vạn Quý Phi còn chưa có phản ứng lại, di động liền vang. Cô vội vàng tiếp nghe, thanh âm của hân trầm thấp rất nặng lại vô cùng nghiêm túc nói: “Xếp mấy bộ quần áo, mặc xong, xuống phía dưới ký túc xá anh chờ em ở dưới!”

54. Chương 54

Đi một chuyến đến bệnh viện, thử máu sau đó chẩn đoán, chính xác mụn nước trên người Vạn Quý Phi chính là biểu hiện của bệnh thủy đậu. Chích một mũi vắc-xin, sau đó bốc thuốc cô liền bị Hoắc Duẩn Đình túm rồi đi.

Xe taxi vẫn đứng ở trước cửa bệnh viện chờ, nhìn thấy hai người bọn họ đi ra, chủ lái xe phi thường nhanh nhay đem cửa xe mở ra.

Bên ngoài gió bắc thổi vù vù qua, bên trong xe lại ấm áp mê người, chỉ trừ bỏ khuôn mặt người nào đó.

Vạn Quý Phi tà tà tựa vào chỗ ngồi, vươn tay kéo góc áo của hân. Không phải tức giận đi. Cô lấy môi ra dấu hỏi, đáng tiếc đeo khẩu trang, Hoắc Duẩn Đình không thể tiếp thu đến xin lỗi của cô. Hân hơi nghiêng đầu hướng cô trừng mắt lạnh, hơn nữa vươn tay kéo góc áo bị giữ chặt, sau đó lại không chớp mắt nhìn phía trước.

Quay lại thời điểm trước đó, lúc cô phát bệnh hân còn vẫn đang ở sân bay thành phố G. Lúc ấy gửi tin nhắn cho cô, nhận được hồi âm là cô đã muốn xuất phát đi lữ hành rồi. Kết quả hơn mười mấy giờ máy bay, vừa mới vào sân bay bên Mỹ liền thu được một cuộc điện thoại như ném bom.

Cô nói có thể chiếu cố tốt chính mình, bảo hân đừng quan tâm. Được, hân cho cô cơ hội học tập lớn lên. Nhưng cho cô cơ hội cũng không phải là cho cô giấu diếm, làm bạn trai, hân kỹ thật thâm nghĩ vào đúng lúc quan tâm, như vậy chẳng lẽ có sai?

Trách cô không phải không có lý, bởi vì để ý, cho nên mới phải tức giận !

Bị cự tuyệt bị ghét bỏ, Vạn Quý Phi liền ngồi ngay ngắn trở lại. Quỷ hẹp hòi! Cô sinh bệnh còn phải nhìn sắc mặt hân, không thể rộng lượng một chút được sao? Cô kéo khăn quàng cổ chuẩn bị thuận thuận khí, tay đột nhiên bị người nào đó dùng sức vỗ một chút.

“An phận một chút!” Hân lạnh lùng mở miệng.

“Nóng!” Vì sợ trúng gió, cô toàn thân bao nghiêm nghiêm mật mật, tựa như thiếu nữ Ả Rập, chỉ lộ ra mỗi đôi mắt tròn tròn. Nhưng là bên trong xe máy điều hòa ấm áp, cô bị đổ mồ hôi, lưng vừa ẩm ướt lại ngứa, nói không nên lời có biết bao nhiêu là khó chịu.

Hoắc Duẩn Đình căn bản không nghe lời giải thích của cô, chỉ thấy cô như là ở đó giận dữ, mày nhíu chặt không hờn giận nói: “Nhanh buộc vào!” Cũng giúp cô đem khăn quàng cổ một lần nữa che lại thật tốt, lại giữ lấy một cái tay nhỏ bé, nghiêm cấm cô nhúc nhích này xằng bậy.

Nếu không phải cả người vô lực lại không thoải mái, Vạn Quý Phi khẳng định sẽ lồng lộn lên. Nhấn nạ cũng có mức độ, người này rốt cuộc đang phát cẩu cái gì a?

Xe chạy nửa giờ, đi đến một cái xóm gần trường học. Xe lăn bánh vào con đường nhỏ, trước mắt hiện ra một loạt các dãy nhà hai tầng. Xe taxi quẹo một vòng qua hai cái đường cua, sau đó dừng lại ở trước một căn nhà trong số đó.

Chủ lái xe bước xuống xe, lấy hành lý ở cốp xe ra. Hoắc Duẩn Đình đẩy cửa xe và ra khỏi xe, sau đó, xoay người đem cô ôm lấy.

“Em có thể tự mình đi!” Vạn Quý Phi giãy dụa, bắt đắc dĩ bị hấn hoàn toàn không nhìn tới, thế nhưng một bàn tay ở sau lưng áo cô nắm thật chặt, cho cô một cái xem thường.

Lấy tốc độ nhanh nhất vào nhà, lên lầu hai, Hoắc Duẫn Đình đem cô nhóc không nghe lời này thả xuống giường.

“Trước nghỉ ngơi một chút.” Hấn nhẹ nói tiếp một câu sau đó liền vội vàng xuống lầu.

Vạn Quý Phi không kịp nhìn ngắm gì thì móng đã bị rơi xuống thật đau, nhanh chóng ngẩng đầu kéo vội cái khăn buộc kín ở trên người, lại cởi áo khoác ngoài. Buồn bực nửa ngày, cơ hồ khiến cô ghen muốn chết.

Phòng ngủ mở rộng, giường chỉ đơn giản đặt ở trên bệ, có vẻ thực nhân nhã. Thảm trải sàn mềm mại trải đến bên lan can, nhìn xuống bên ngoài là phòng khách rộng lớn, mà hấn đứng ở chỗ cửa, đang thanh toán tiền xe cho chú lái xe.

Vạn Quý Phi dời tầm nhìn đi vào phòng tắm, nhìn qua kính thấy một gương mặt thảm hại, không tránh khỏi một trận ghét run. Khi trở lại trên giường, vuốt ve sàng đan mềm nhũn, có loại cảm giác tên gọi là an tâm, là vì sự xuất hiện của hấn. Cô lần mấy vòng, đột nhiên lại cảm thấy phiền muộn. Cao hứng cái gì chứ? Hấn tức giận mà.

Tâm tình lúc lên lúc xuống, cuối cùng bất tri bất giác liền đi vào giấc ngủ.

Trong lúc ngủ mơ, thân thể nóng lạnh bao trùm lên nhau, một hồi giống như chìm trong biển, một hồi lại giống như ngập trong lửa thiêu, khó chịu đến cực điểm. Muốn dùng tay gỡ gỡ, nhưng mà có cái gì đó đang liều mạng kiềm chế tay cô. Không thể động đậy, hơn nữa không thoải mái, cô khổ sở khóc lớn. Vì sao sinh bệnh còn muốn khi dễ cô?

“Tĩnh tĩnh, tiểu Phi.”

Có cái thanh âm dễ nghe kêu cô, Vạn Quý Phi từ từ mở hai mắt, Hoắc Duẫn Đình khuôn mặt lo lắng chiếu vào tầm mắt.

Cô có chút kinh ngạc, ngây người vài giây mới nhớ lại sự tình phát sinh.

“Ô...” Ý chí cuối cùng đánh không lại mọi sự khó chịu, nháy mắt tê liệt, chuỗi chuỗi nước mắt liền rơi xuống.

“Không có việc gì, rất nhanh sẽ khỏe lại.” Hấn đem cô ôm lấy, vỗ nhẹ lưng nhỏ của cô nhẹ giọng an ủi. Đối với chuyện cô giấu diếm bệnh tình hấn thật tức giận, thế nhưng khi nhìn thấy tình huống bi thảm của người nào đó ở trước mắt mà biến mất vô tung.

Bình thường con người khi ốm đau bệnh tật đặc biệt yếu ớt, hướng chỉ là một người ở xa nhà. Tình nhân an ủi, liền như thúc giục lệ trào. Hoắc Duẫn Đình cái gì cũng không làm, liền lặng lẽ ôm lấy cô, tùy ý cô phát tiết.

Sau một lúc lâu, cô rốt cuộc khóc đủ, cảm bị nâng lên, một cái khăn tay mềm nhỏ bé lau qua mặt của cô.

“Thực xấu!” Hấn cười nhìn bộ dạng cô khóc y hệt đứa trẻ, những giọt nước mắt đến và đi một cách tự nhiên. Nhưng mà khi lời này tiến vào trong tai cô liền thay đổi bản chất.

“Em chính là xấu đó! Aikêu anh nhìn!” Vạn Quý Phi nhanh chóng lấy hai tay giấu mặt, thân thể vằn vện nước nỏ kêu to.

“Làm cái gì?” Làm sao đột nhiên nổi điên?

“Ô... Anh ghét bỏ em xấu xí!” Tâm thích chửi diên con người ai cũng có, ai không hy vọng đem một mặt hoàn mỹ nhất của chính bản thân mình phô ra trước mắt người yêu? Vạn Quý Phi đương nhiên cũng không ngoại lệ.

“Xấu cũng là anh yêu, có ai ghét bỏ đâu?” Hoắc Duẫn Đình cường ngạnh kéo tay cô ra.

Vạn Quý Phi liều chết không theo, quật cường bụm mặt, nước nỏ lên án: “Anh lại hung em! Người ta sinh bệnh anh còn hung dữ!”

Người nào đó làm chuyện sai vẫn còn để ý. Hoắc Duẫn Đình nặng nề thở một hơi, ôn nhu trấn an: “Được rồi, em không xấu, cả người đều là tiêu chuẩn của một đại mỹ nhân.”

“Anh gạt em! Hiện tại trên mặt em đầy đậu nốt đỏ, làm sao xinh đẹp?”

Thật sự là nữ nhân cùng tiểu nhân đều khó dưỡng như nhau, nói cái gì cũng đều sai.

“Thế em muốn như thế nào?”

Vạn Quý Phi không nói được lời nào, chỉ cúi đầu, nước mắt giống như mưa nhỏ giọt ở trên sàng đan. Cô cũng không phải muốn cố tình gây sự, thật sự là... Đều là lỗi của bệnh thủy đậu!

Hoắc Duẫn Đình thấu đáo, cô thương tâm hần cũng không chịu nổi. Liên tục ở trên không trung bay gần ba mươi mấy giờ đồng hồ, hần cũng mệt mỏi.

“Đừng nóng giận, anh xin lỗi được không?”

Đối phương tư thái đã mềm hoá, Vạn Quý Phi cũng không muốn lại tiếp tục giằng co. Kỳ thật hần có thể đến, cô cao hứng còn không kịp.

“Đói bụng sao? Anh đi gọi cháo.”

Vạn Quý Phi gật đầu, hai người xuống dưới lầu dùng cơm.

Phòng khách trên bàn trà có vài ba cái hộp, bên trên có dấu hiệu của nhà hàng lớn gần đây. Hần cẩn thận đem nắp hộp mở ra, múc một muỗng thổi nguội, sau lại đưa cho cô.

Cháo hoa hần là tính hầm đủ ngon rồi đi, chính là vẫn như cũ không dậy nổi cơn sâu thềm ăn của cô. Miễn cưỡng lại nuốt thêm hai ngụm, thật sự khó có thể nuốt xuống nữa, cô đành phải đẩy ra.

“Không thích.”

Cô ủy khuất bĩu môi.

Hoắc Duẫn Đình không có biện pháp, đành phải tùy cô. Đem cái hộp đẩy lại, hần lại nghe thấy cô đáng thương hề hề nói: “Hoắc Duẫn Đình, em rất muốn ăn cháo thịt nạc mềm mà mẹ hầm.”

Nguyên lai, cô nhóc kìa nhớ nhà.

Ban đêm, Vạn Quý Phi sau khi tắm xong ghé vào người trên giường, để cho hần giúp cô thoa thuốc mỡ. Trên thân trừ bỏ áo ngủ rộng lớn bên ngoài liền không có vật gì khác, cô có chút không quen. Giật giật, hần đem cô đè lại: “Còn chưa thoa xong.”

Trám thuốc mỡ từ trên cổ chạy một đường, đi đến thắt lưng điểm điểm vài cái.

“Lưng tốt lắm, ngồi xuống.”

Vạn Quý Phi nhanh chóng đem quần áo kéo về, xốc người ngồi xuống. Hoắc Duẫn Đình giúp cô lau mặt cùng cái trán, tiện đà đến cổ.

“Đem nút áo cởi bỏ.”

“A?”

Hần chỉ chỉ bên gáy của cô: “Ở ngực cũng có.”

“Cái kia... em chính mình thoa tốt lắm.” Vạn Quý Phi đỏ mặt che ngực.

“Đều đã lúc nào rồi, mà còn so đo chuyện này hử?” Hần không nói hai lời liền kéo hai tay của cô ra, cởi bỏ nút thắt áo cô.

Trên bộ ngực tuyết trắng, một mảnh phiến màu đỏ nhìn thực đáng sợ. Hoắc Duẫn Đình thở hắt hắt, cúi đầu chuyên tâm vì cô bôi thuốc.

Vạn Quý Phi co rúm lại bả vai, cảm nhận được tay hần không biết vô tình hay cố ý tiếp xúc đến nơi da thịt mềm mại nhất, độ mạnh yếu không lớn, lại khiến cho thân thể quý dị phát run, mười ngón chân căng cứng lại.

Cũng không biết là ai mở đầu, dù sao đến cuối cùng, uống thuốc xong hần liền che kín môi của cô tinh tẻn, tay thông thả di động ở trên người cô.

“Sẽ... sẽ lây bệnh !” Cô thở phì phò, phân không rõ cả người như nhũn ra là do sinh bệnh, hay là hần.

“Anh không sợ.” Hần cố định cầm của cô hôn sâu thêm một chút, sau đó mới giúp cô đem nút quần áo gài lại.

Một đêm kia, Vạn Quý Phi bị hần ôm đi vào giấc ngủ. Nửa đêm cô ngủ cực không an ổn, bệnh thủy đậu vừa đau lại ngứa, vài lần cô cắn bản chính là không ý thức muốn vươn tay đi gãi, đều bị hần ngăn lại. Mãi cho đến hừng đông, bởi vì mệt mỏi, cô mới bình tĩnh trở lại.

Khi tỉnh lại, hần đã không còn bên người. Ngoài cửa sổ dương quang chói lọi chiếu vào trên đầu giường, cô mở mắt, phát hiện trên tay đeo găng, đại khái là vì phòng ngừa cô gãi loạn.

Đi chân trần xuống giường mặc vào áo khoác, dưới lầu có tiếng vang, cô dời bước tới cầu thang lầu, nhìn đến hần ở bên trong phòng bếp đứng trước bồn nước đùa nghịch cái gì đó, miệng lầm bầm.

“Thịt heo đã ngâm muối một giờ, sau đó nấu nước sau đó cho gạo với thịt vào phải không ạ? Nga, là trước đem gạo nấu chín một chút rồi mới cho vào. Thịt heo cần rửa lại thật sạch? Có thể rất ngứa hay không? Tốt, không cho cô ấy ăn thịt.” Hần nói xong cầm chén đựng thứ gì đó đổ vào trong nồi, đại khái không cần thận gấp phải hơi nóng, cái chén thiếu chút nữa rơi xuống đất, hần cố giữ cái chén kết quả thì liền rơi mất.

“Không có việc gì không có việc gì, vừa rồi hơi lỏng tay.” Hần cầm lấy cái thìa đưa vào nồi nước khuấy khuấy, tiếp tục nói: “Vâng, tối hôm qua ngủ không tốt, nửa đêm khóc vài lần, đại khái khó chịu. Buổi sáng cháu cũng có kiểm tra tay chân, bắt quả không tính nghiêm trọng. Cháu đã biết, cháu sẽ cẩn thận, không thể mặc cô tùy hứng. Bà nội yên tâm, cháu sẽ chú ý không bị lây bệnh... Vâng, không cần cảm tạ.”

Dứt lời, hần đem tai nghe tháo xuống, lại cầm lấy thìa phóng vào trong nồi quấy quấy.

Ngủ giấc, nguyên lai hần đang nấu cháo.

Vạn Quý Phi tựa người ở trên ván cửa, lẳng lặng nhìn thân ảnh bận rộn của hần. Hần như thế ở nhà cực kỳ hiếm thấy, phỏng chừng xuống bếp cũng là lần đầu. Vị đại thiếu gia này bình thường đều có người phụng dưỡng, hôm nay thế nhưng vì một câu của cô thử làm chuyện mà hần chưa từng làm qua, còn cách xa nghìn trùng bốn ba một đường hỏi cách làm. Hơn nữa bà nội giống như cũng bị hần thu phục, cư nhiên còn rất quan tâm hần. Có thể nhận được sự quan tâm của người nhà với sự chiếu cố cùng trân trọng của hần, cô hạnh phúc biết bao?

Phía sau dương quang đem mọi vật xung quanh thiêu đốt, đồng thời cũng làm cõi lòng cô tràn đầy ấm áp.

Nếu có một người nam nhân sủng mi đến tận đây, mi sẽ làm thế nào?

Quyết đoán gả cho hần đi.

55. Chương 55

Noel cả tuần được nghỉ, Vạn Quý Phi ở trong tình trạng ốm bệnh mà vượt qua.

Ngày 31 tháng 12 là sinh nhật của cô, bởi vì không thể ra ngoài, hai người chỉ làm tiệc chúc mừng đơn giản. Thời điểm chuông đồng hồ điểm mười hai giờ thời khắc giao thừa đã đến, trong TV pháo bông rộn rã nổ lên ầm ỉ, bên cạnh khu nhà chính là công viên lúc này khói lửa nổi lên bốn phía, làm cho ngày sinh nhật của cô tăng thêm không khí.

May mắn có tình nhân làm bạn, ngay cả khi bị ốm đau tra tấn, là khổ thế nhưng cũng là ngọt.

Cuộc sống trao đổi học tập tại Đài Loan sắp chấm dứt, vì có thể cùng cô cùng nhau về nhà, Hoắc Duẫn Đình sau lại đợi thêm hơn một tuần.

Một tháng trôi qua cũng được một phần ba thời gian rồi, cùng trường học đáng yêu vẫy vẫy tay chào tạm biệt, bọn họ rốt cục cũng bước lên hành trình trở về nhà. Khi máy bay đáp xuống sân bay thành phố G đã là cuối năm cũ, nhìn hoàn cảnh quen thuộc chung quanh, hết thảy cứ như vừa trải qua một giấc mộng dài.

Vạn Quý Phi có thể an toàn về nhà, cao hứng nhất chính là mấy lão trong nhà. Trước khi chia xa trải qua một trận nháo không mấy vui vẻ kia, Xa Thục Mai vẫn vì thế lo lắng không thôi, rất sợ tiểu nha đầu về sau cũng sẽ không thèm để ý tới lão thái bà này.

Mỗi lần nhận được điện thoại cô gọi về nhà, Xa Thục Mai đều ngồi ở bên cạnh con dâu hoặc con, ý đồ có thể nghe được một câu: để cho bà nội nghe điện thoại đi. Đáng tiếc một lần đều không có.

Lúc trước, cho dù tiểu nha đầu ở thành phố G học tập, bà cháu hai người cũng chưa vượt qua một tuần không trò chuyện qua điện thoại, thế nào dự đoán được lần này một lần không nói chuyện chính là cả bốn tháng, là tức giận hoặc xấu hổ, đều đủ làm cho người tathồn thức.

Nghe bên trong điện thoại cô làm nũng vừa khóc lại kêu, Xa Thục Mai lòng vừa vui lại vừa buồn. Đáng thương tiểu nha đầu này sinh bệnh cũng không có người chăm sóc, cuộc sống hàng ngày ở trong trường rất là khổ cực đi, bỏ qua hết mọi chuyện trước đó, trừ bỏ tim đôi mắt nhỏ kia cũng không còn phương pháp nào cả.

Vuốt ve tâm can bảo bố đã gây mất một vòng, Xa Thục Mai đau lòng không thôi, miệng thì thào nói: “Hoàn hảo bình an vô sự, nam vô a di đà phật...”

Mọi hiểu lầm cùng những việc không thoải mái, giờ phút này tất cả đều tan thành mây khói.

Cơm chiều xong, cô dâu mới ở ngoài sân nhà tản bộ.

“Vừa rồi em nhìn thấy bàn nội gấp thiết nhiều rau vô trong chén của anh nha.” Còn gọi tiểu Hoắc tiểu Hoắc kêu sao mà thân thiết, Vạn Quý Phi ngẫm lại liền cảm thấy buồn cười. Xem ra hẳn bằng vào biểu hiện lần này, thành công thông qua khảo nghiệm.

“Ừm, bà nhiệt tình làm cho anh thiếu chút nữa chống đỡ không được.”

“Phốc! Anh tưởng bà nội sẽ đối với anh lạnh lùng thần nhiên sao?”

“Anh hy vọng là tiểu tâm can của bà đối với anh nhiệt tình như hỏa.”

“Ba hoa!” Vạn Quý Phi trợn mắt trừng hấn một cái. Nhìn lên bầu trời đêm, thật may là lúc trước không bởi vì người nhà phản đối mà buông tay đối phương, rốt cục mây đen cũng xua tan bầu trời đã quang đãng trở lại.

“Tiểu Phi.”

“Ừm?” Cô thu hồi tầm mắt, cười quay đầu nhìn hấn. Gió lạnh vào buổi tối rét đậm vẫn như cũ mạnh mẽ, trên hành lang cao rộng rãi, ánh trăng trong suốt xuyên thấu qua ngọn cây bần lén tiến vào, không gian lơ mờ se se rét lạnh có vẻ phá lệ yên tĩnh. Cảm giác về nhà thật sự thật sự rất tốt, cho dù là đêm tối mùa đông lạnh lẽo giá băng, cũng làm cho người ta cảm nhận được ấm áp.

Hoắc Duẫn Đình ngồi ở trên tay vịn hành lang, nắm chặt hai tay của cô, nhẹ giọng nói: “Nghỉ đông chúng ta đi sang Pháp đi.”

“A?”

“Không cần ngạc nhiên, anh sớm đã có kế hoạch này. Dù sao em nghỉ cũng hơn một tháng, vậy đi thăm ba mẹ anh, thuận tiện đi du lịch.”

“Này...” Quả là đề nghị mê người, Vạn Quý Phi do dự. Xuất ngoại nha, cô cũng chưa nghĩ tới.

“Nhưng là em mới trở về.” Người nhà sẽ đáp ứng sao?

Quả nhiên, nhắc tới việc này, Xa Thục Mai lập tức có ý kiến. “Vừa về nhà đã muốn đi ra ngoài? Còn suốt một tháng lâu như vậy? Bà không đồng ý!”

“Mẹ cháu nói phi thường tưởng niệm cô ấy, muốn mời cô ấy đến rượu trang nhà của cháu đón tết âm lịch, cảm thụ một chút không khí ngày hội bên kia. Còn nữa, cũng xem như là bù lại cho tiếc nuối chuyển lữ hành mà cô ấy lần này không đi thành.” Hoắc Duẫn Đình nói bình thần, giống như chỉ là một chuyện bình thường nho nhỏ, Xa Thục Mai mà đã nhú lên thành một đoàn.

“Tiểu Phi, con thấy sao?” Mọi người thấy Vạn ba ba nhìn chằm chằm con gái.

Vạn Quý Phi nhếch miệng, cô đương nhiên muốn đi nha.

Thấy cháu gái không nói lời nào, Xa Thục Mai liền biết ý nguyện của cô. "Visa xuất ngoại không dễ làm, còn có nửa tháng nữa là tết âm lịch, hẳn là không kịp đi?"

"Chuyện làm visa, cái này không khó, cứ để cháu giải quyết ạ." Hoắc Duẫn Đình phi thường chắc chắn.

Xa Thục Mai trầm tư một lát, hướng Hoắc Duẫn Đình ngoắc ngoắc ngón tay: "Theo bà đến thư phòng đi."

Lại đi thư phòng? Vạn Quý Phi thần kinh lập tức căng thẳng. Hoắc Duẫn Đình vỗ vỗ tay cô, bình tĩnh theo chân Xa Thục Mai lên lầu.

Hai người mật đàm đại khái nửa giờ, khi đi ra hẳn lại mang theo vẻ mặt xuân phong.

"Bà nội nói cái gì với anh?" Luôn luôn đứng ở bên ngoài chờ, Vạn Quý Phi nóng vội hỏi.

"Không có, chính là nói chuyện phiếm mà thôi."

"Nói chuyện phiếm mà phải thần bí như vậy?" Cô mới không tin!

"Thật sự chính là nói chuyện phiếm." Hắn vuốt tóc mái sang một bên, trong đôi mắt đen sâu thẳm màu quang bức người. Nguyên lai lão nhân gia vẫn sợ hắn sẽ đem tiểu bảo bối đưa tới Pháp định cư, cho nên mới thiết lập tấm khiên phòng chống thật mạnh.

"Cháu không thể lựa chọn nơi mà chính mình sinh, quốc tịch cũng không phải cháu nói thay đổi là có thể làm được. Bất quá cháu từ nhỏ ở nơi này lớn lên, nơi này liền là quê quán của cháu. Tương lai cháu vẫn tính sống ở đây, về sau cũng sẽ không đổi. Cháu biết tiểu Phi có trách nhiệm của cô ấy, cháu cũng sẽ không trở ngại cô ấy hoàn thành."

Nhìn hẳn nói thật chân thành, Xa Thục Mai lộ vẻ xúc động. "Vậy mẹ cháu đối tiểu Phi..."

"Mẹ cháu thực thích tiểu Phi, ở bên trong điện thoại thường thường hay nhắc tới cô ấy."

"Như vậy..."

"Kỳ thật bà nội, bà chỉ cần nói rõ, cũng không cần phải lo lắng như vậy."

"Ai nha bà lo lắng cái gì? Tiểu nha đầu bây giờ tuổi còn trẻ, chuyện tương lai ai cũng không có cách nào biết trước được. Tiểu tử nha, tuy rằng bà đáp ứng cho hai người yêu nhau, nhưng là điều kiện trước đó phải tuân thủ nghiêm ngặt. Trước khi kết hôn không thể làm càn (ý là ăn cơm trước kẻng), biết không?"

"Cháu hiểu được."

Hắn là thật sự hiểu được, lại hiểu không qua.

Chuyện đi Pháp du lịch như vậy liền được định ra, Vạn Quý Phi nóng lòng chờ mong, chính là khi làm visa thủ tục hơi phiền một chút, vừa phiền phức lại vụn vặt.

"Vì sao xuất ngoại còn phải chứng minh tình trạng hôn nhân chứng phiền toái như vậy?"

"Đây là quy định, xuất ngoại cũng không đơn giản." Hoắc Duẫn Đình nhún nhún vai.

Được rồi, vì chuyến đi Pháp quốc lãng mạn, cô nhận.

Vào giữa tháng Một, là đầu tháng của công chúa Vạn Y nhà họ Vạn, trong nhà đầm chìm ở trong không khí vui vẻ sung sướng cực kỳ.

Ngay sau đó đến cuối tháng chính là tết âm lịch, bởi vì bà nội kiên trì, cho nên bọn họ phải qua tháng giêng mới có thể đi.

Hôm ba mươi, hai người ăn xong bữa cơm đoàn viên sau đó đi dạo chợ hoa. Vạn Quý Phi nhớ rõ, năm trước cũng vào ngày này, cô nhìn thấy anh trai cùng Đạm Dung yêu nhau, từng hâm mộ không thôi. Không thể tưởng được mới gần gũi một năm, cô cũng tìm được nam nhân quan trọng nhất trong sinh mệnh của mình.

“Chuyện gì khiến cho em cười háo sắc như vậy?”

“Anh mới háo sắc!” Người này gần đây luôn tổn hại hình tượng của cô, bắt quá ngấm ngấm lại, kỳ thật trước kia vẫn như thế.

“Thời gian thật sự quá thật sự mau.” Vạn Quý Phi có chút cảm khái, vẫn nhớ rõ khi ngày đầu quen biết, hân bộ dạng âm hiểm lại đáng giận, khiến cô hận nghiêng răng ngựa lợi.

Bấy giờ tình cảnh hôm ấy rõ ràng hiện rành rành ở trước mắt, nếu lúc ấy có ai nói cho cô, một năm sau chính mình sẽ cùng nam nhân này tương thân tương ái, đánh chết cô cũng sẽ không tin tưởng.

“Hoắc Duẫn Đình, chúng ta quen nhau đã được một năm.”

“Ừm, muốn chúc mừng?”

“Không có, em không phải tứ tử này.” Hai người có thể cùng một chỗ là tốt rồi, ngày kỷ niệm cái gì, không cần thiết lắm. Cô vụng trộm cười cười, nghiêng đầu liếc về phía hắn “Em lại cùng anh nói chuyện yêu đương, thật sự kỳ quái.”

“Có cái gì kỳ quái, chúng ta là ông trời tác hợp cho, nói không chừng ngày mai em sẽ là bà xã của anh.”

“A, đứng đắn một chút! Ailà bà xã của anh kia chứ!”

“Em cũng chưa nghĩ tới phải gả cho anh sao?” Hắn liếc cô.

Vạn Quý Phi mân mê miệng, ngượng ngùng trả lời: “Cũng không phải không có.” Nhưng không phải hiện tại a?

“Ừm, vậy là tốt rồi.” Hoắc Duẫn Đình gật gật đầu, bạc môi hơi hơi gợn lên.

Sao đột nhiên nói đến đề tài này chứ? Chẳng lẽ hắn muốn cầu hôn? Ý niệm này lóe sáng ở trong đầu, Vạn Quý Phi không khỏi khần trương. Trời ạ! Người ta vẫn là sinh viên, nói chuyện kết hôn không phải quá sớm. Nhưng là vạn nhất hắn đột nhiên ở trên đường cái cầu hôn cô, cô muốn đáp ứng hay không đây?

Vạn Quý Phi nội tâm cuộn cuộn, thật lâu không thể bình tĩnh.

“Tiểu Phi, em cũng không thể được...”

“A a!” Vạn Quý Phi hét lên hai tiếng, đánh gãy lời nói của hắn. “Hiện tại trên đường người đến người đi, anh có thể trước đổi đến nơi yên tĩnh hay không?” Tuy rằng như vậy có vẻ kích thích, nhưng cô muốn lãng mạn.

“Đổi đến nơi yên tĩnh?” Hoắc Duẫn Đình hơi nhíu mày “Làm chi?”

“Ách? Anh không phải muốn—— cầu hôn?”

“Cầu hôn?” Hoắc Duẫn Đình lơ mờ.

“Không phải?” Chẳng lẽ là cô hiểu lầm? “Vậy anh nói linh tinh làm chi, lại hỏi em có thể nào ...”

“Anh là muốn hỏi em, có thể nào dùng sức véo tay anh như vậy không, thiệt đau.” Hoắc Duẫn Đình thú vị nhìn chăm chú vào cô, ánh mắt hứng thú dạt dào. “Nguyên lai em nóng vội muốn gả cho anh như vậy!”

“A! Mới không phải!” Thật sự là hiểu lầm, mắt mặt muốn chết!

Hắn dùng ngón tay vuốt ve cánh môi của cô, vô lại nói: “Nếu cô nhóc em hiện tại muốn gả cho anh, anh đây cũng có thể suy nghĩ một chút.

“Không có, không có!” Ý tứ bị hắn cố ý vắn vẹo, Vạn Quý Phi cực lực phủ nhận.

Con người đen sắc lạnh phút chốc lóe ra chút lạnh lùng, Hoắc Duẫn Đình ở trong dòng người đến người đi trên đường để lại hai vai của cô, thần sắc ngưng trọng: “Vậy nếu anh tin thật thì sao?”

“Mới không thèm nói giỡn với anh, hừ!” Trừng thối! Còn muốn giễu cợt cô! Vạn Quý Phi thoát khỏi bàn tay hắn, nhanh như chớp chui vào giữa đám người đi phía trước mặt.

“Tiểu Phi!” Hắn kêu to, muốn tham khảo phản ứng của cô, kết quả cô đã chạy không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

56. Chương 56

Bởi vì tết âm lịch quáphi thường náo nhiệt, đề tài kết hôn mới lướt qua hôm bữa rất nhanh bị Vạn QuýPhi quên đi. Sang năm mới ngày đầu tháng ba, thu thập xong xuôi hành trang, bệnhột cục cũng xuất phát đi Pháp.

Ngồi trên chuyến bay tối,mười mấy giờ bay thì hơn phân nửa là thời gian ngủ, nhưng bởi vì Vạn Quý Phirất hưng phấn, cứ thế ngay cả Hoắc Duẫn Đình cũng không thể nào được hảo hảongủ nơi.

Rượu trang (trang viên rượu đỏ hén) nhà họ Hoắc, ở Pháp quốc nằm ở phía nam Provence trongmột cái trấn nhỏ, đây là chuyện cô cách đây không lâu mới biết. Nguyên lai nhànơi đó xung quanh tràn ngập sắc màu tím hương y thảo mộng ảo, cô phát hiệnhiểu biết của chính mình về hấn thật quá ít ỏi, thế nhưng chưa từng đi sâu vào tìm hiểu bối cảnh của hấn. Vì thế trong lúc máy bay lơ lửng trên không, bên tai luôn nghe được giọng cô xèo xèo thì thầm đặt câu hỏi.

Tới sân bay Pa-ris trời cũng vừa sáng, đây là vấn đề chênh lệch múi giờ. Ở Pa-ris vẫn chưa có chút gì để lưu lại dấu chân, Vạn Quý Phi thậm chí còn chưa kịp thấy rõ quang cảnh nơiđịa phương xa lạ này, liền lại lập tức chuyển phi cơ bay tới Marseilles*.

*Marseilles: Marseille là một thành phố cảng của nước Pháp. Marseille (phát âm /ma s j/ hay [m x s j]; phương ngữ vùng Provençal Occitan: Marselha [ma sej , ma sij] theo phát âm chuẩn cổ điển hoặc tiếng Marsiho [ma sij] ở Mistralian) là thành phố lớn thứ hai của Pháp, sau Paris, và là vùngđô thị lớn thứ ba của Pháp với dân số 1.516.340 người theo số liệu thống kê năm1999. Thành phố tọa lạc tại tỉnh Provence trước đây, nằm bên Địa Trung Hải, làthành phố cảng lớn nhất nước Pháp. Thành phố được xem như thủ phủ củaProvence, một trong những thủ phủ Occitan của vùng Occitania nước Pháp.Marseille là thủ phủ của vùng hành chính Provence-Alpes-Côte d'Azur cũng như làcủa tỉnh Bouches-du-Rhône. Đây cũng là thành phố cảng đầu tiên của Pháp trênbiển Méditerranée và là nơi có đội bóng được yêu thích nhất của Pháp, Olympique de Marseille. Xem thêm tại đây

Cảng cổ Marseille, nhìn từ công viên Pharo

Nhà thờ Notre Dame de la Garde nhìn từ cảng cổ Marseille

Sân vận động Vélodrome

Lần này hành trình khônglâu, khi máy bay hạ cánh, Hoắc Duẫn Đình liền lôi kéo cô đi vào đại sứ quán,trình một ít giấy tờ thủ tục. Vạn Quý Phi ngây ngốc căn bản không rõ vì sao xuất ngoại ngoạn một lần phải phiền toái như vậy, bất quá nếu đã là quy định,kia hết thấy đành phải nghe theo chỉ huy của hấn vậy.

Từ bên trong đại sứ quándi ra, sớm đã có xe jeep đậu ở bên ngoài chờ. Từ Marseilles lái xe đến Provenceđại khái chỉ cần mất 10 phút, từ tháng hai thời tiết nơi này vẫn như cũ rét lạnh, may mà ánh mặt trời không chịu thua kém vươn mình tỏa nắng, thường thườngtheo đám mây ở chỗ sâu bên trong thăm dò cùng thế nhân chào hỏi.

Mới đầu Vạn Quý Phi vẫnrất có tinh thần xem xét cảnh phố bên đường, nhưng là khi xe chạy được một nửa lộ trình, ánh mắt của cô đã rất muốn khép chặt.

“Một liên ngủ một chútđi.” Hoắc Duẫn Đình vươn bàn tay nhẹ vuốt mi mắt của cô, thanh âm trầm thấp giống như tiếng chuông thôi miên vậy, Vạn Quý Phi nhắm mắt liền ngủ tới khi bầu trời đen kịt. Bên đường xóc nảy cũng không lay tỉnh được cô, đôi vòng tay mạnh mẽ hữu lực thủy chung đem cô ôm lấy thật chặt chẽ, so với chăn bông tơ tằm cònmuốn ấm áp hơn.

Ngủ một giấc này ngủ đượcthật lâu, lúc tỉnh lại là vì hơi nóng của vàng thái dương. Cô mở mắt ra, đập vào mắt trên đỉnh đầu là hoa văn trên màn che thiêu rất phức tạp, cô nằm ở trêngiường lớn rộng thùng thình làm theo phương thức thủ công cổ điển, trên người là tấm chăn mềm nhẹ trang nhã. Ánh mặt trời xuyên thấu vào phòng ngủ rơi xuốngcửa sổ thủy tinh, đem cả căn phòng từng cái góc đều phủ kín tia sáng màu vàng.

Có phải cô đang nằm mơ hay không? Trong vài giây tiếp đó, cô không biết mình ở nơi nào.

Tung chăn lên, dưới sàn là những tấm thảm màu đỏ tươi thật rực rỡ, xuyên qua cửa sổ nhìn ra xa. Bầu trời xanh lam, bên dưới là sân nhà rộng lớn phủ đầy lớp tuyết mỏng manh, có một ít cây thụ xanh lục, biểu thị mùa xuân đã đến rồi.

Vạn Quý Phi chạm vào kính, không khỏi than thở: Thật giống như tiên cảnh của nhân gian.

Trong lúc cô vẫn đắm chìm trong cảnh tượng trước mắt, phía sau vang lên tiếng đập cửa.

“Tiểu Phi?” Hoắc Tinh Linh đã đẩy cửa ra, từ khe hở nhỏ đưa mắt vào thăm dò.

“A? Cháu chào bác gái.” Vạn Quý Phi vội vàng chạy tới ngọt ngào chào hỏi.

“Hô, rất cực tỉnh. Khẳng định mệt muốn chết rồi đi, cháu đã ngủ cả buổi tối đó.” Hoắc Tinh Linh mỉm cười đi vào phòng.

“Ồ!” Nghĩa là, cô suốt ngày hôm qua sau khi lên xe ngủ thẳng đến buổi sáng ngày hôm sau? Này thật quá thất lễ đi, thế nhưng ngủ như chết đến ngày cả chính mình như thế nào vào nhà cũng không biết.

“Bác gái, thực xin lỗi, cháu...”

“Không có việc gì!” Hoắc Tinh Linh lôi kéo tay cô cao thấp đánh giá, sắc mặt hồng nhuận, tinh thần phấn chấn, xem ra thể lực đã khôi phục. Bà ngay lập tức cho cô một cái ôm nhiệt tình, cao hứng kêu: “Thân ái, hoan nghênh cháu vào rượu trang Duy Lạp!”

“Bác gái, bác không trách cháu quấy rầy thì tốt rồi.”

“Nói cái gì quấy rầy? Chúng ta cao hứng còn không kịp đâu. Nhanh đi rửa mặt chải đầu, một ngày cũng chưa ăn qua thứ gì cả, khẳng định đói bụng lắm. Phòng bếp đã sớm chuẩn bị tốt rồi. Đến, trước thay quần áo!” Hoắc Tinh Linh vừa nói vừa đi đến tường bên để mở tủ quần áo mở ra.

“Nhìn xem, đây là di muachó cháu, hôm nay mặc cái gì thì được đây?”

Trong tủ quần áo đầy chócáo quần, từ áo khoác đến váy, áo lông, cái gì cần cũng đều đầy đủ.

Vạn Quý Phi đỡ trán: “Ách? Kỳ thật cháu có mang quần áo đến, hành lý của cháu để đâu rồi nhỉ?” Cô tìm kiếm chung quanh cái túi da hành lý nho nhỏ kia, phát hiện không thấy bóng dáng.

“Cái kia đại khái chắc Hoắc Duẫn Đình đem đến phòng rồi đi. Ai nha dù sao nơi này có, mặc sẵn đi. Áo ngủ trên người cháu lúc đó chẳng phải từ nơi này lấy? Còn từ chối cái gì?” Từ lần trước cùng Vạn Quý Phi ở thành phố G dạo phố xong, một hồi lại đi mua quần áo, Hoắc Tinh Linh đều đã nhìn xem có cái gì thích hợp với cô, sau đó mua về nhà trưng bày. Khó khi gặp được tiểu cô nương hợp ý này, hơn nữa con cùng chính mình lại không thân, Hoắc Tinh Linh nghiêm nhiên đem cô xem như con gái, để bù lại tiếc nuối tự đáy lòng.

“Toàn bộ cái này đều là quần áo mà di từ Pa-ri mua về, cháu có thể nhẫn tâm cự tuyệt di sao?”

**Chỗ di chỗ bác, bạn nào để ý sẽ thắc mắc, Tiểu cũng phân vân! ^_^, mấy chương trước có đề cập quame Hoắc trẻ nên không thích tự xưng bác gái nhưng biểu lộ ý tôn trọng thấy tiểu Phi gọi bác vẫn ổn hơn. Mọi người nghĩ sao, nếu có cách hay hơn cứ tự nhiên góp ý ha.

Hoắc Tinh Linh giả bộ một bộ đáng đáng thương, Vạn Quý Phi không chịu nổi, đành phải giống búp bê mặc chobà chọn quần áo phù hợp với thân người.

Mặc vào xong xuôi, Vạn Quý Phi mới hỏi: “Hoắc Duẫn Đình đâu ạ?”

“Hắn sáng tinh mơ liền lái xe đi ra ngoài, còn chưa có trở về.”

Quá đáng, thế nhưng đem cô bỏ ở nhà chính mình lại chạy đi mất! Vạn Quý Phi bĩu môi, có chút bất mãn.

Cùng Hoắc Tinh Linh đi xuống giải quyết xong bữa sáng, Vạn Quý Phi một mình ra ngoại tòa viện tản bộ.

Từ bên ngoài nhìn vào trong chủ ốc, ban công tầng hai khắp nơi trải đá lát mà thành, nhìn phi thường rắn chắc. Hai bên cổng chính là phiến gỗ cũ kỹ thật to, hai bên cửa dán câu đối màu đỏ bắt mắt, chữ viết màu đen bằng bút lông rồng bay phượng múa, cứng cáp có lực, nhìn có cảm giác thật thân thiết.

Nguyên lai lễ đón năm mới nhà hân cũng như mọi nơi ở quê nhà.

Trước phòng là một cái đình viện (cái sân) thật to, hàng ly vươn mình vượt qua hàng rào màu đen vươn dài ra rất xa, cuối sân có một bể bơi được xây từ tảng đá trắng.

Bên kia đình viện còn trồng rất nhiều cây tùng, còn có vựa rồi ở trong phòng nhìn đến cây thụ già. Ở dưới bầu trời xanh lam nhẹ nhàng thanh thoát, khắp chung quanh đem toàn bộ dãy nhà ở nơi này tôn nên khí thế ngạo nghễ, hiên ngang đứng sừng sững nơi đó.

Thời tiết vẫn lạnh, lại bởi vì có ánh mặt trời rạng rỡ, trời đông căn bản không có cảm giác giá rét. Không khí mang theo hương vị tươi mát, Vạn Quý Phi vươn hai tay hít vào một hơi một sâu, mới khép miệng lại liền nhìn thấy cái xe jeep ngày hôm qua đón bọn họ đang từ từ chạy vào cổng chính.

Xe sau khi dừng lại, liền thấy bóng dáng người sáng sớm không thấy đẩy cửa đi ra. Hôm nay hân mặc áo da, quần bò bao đôi chân thật dài, giày bó trên chân dính đầy tuyết.

Vạn Quý Phi vội vàng vàng chạy tới, méo miệng oán giận: “Anh đã đi đâu vậy?”

Hoắc Duẫn Đình cười ôm cò: “Chính là đi mua một chút đồ. Như thế nào, tỉnh lại không thấy anh, cảm thấy sốt ruột sao?”

Vạn Quý Phi mặt nhăn mày nhíu, không trả lời vấn đề của hân, chính là vô cùng bất mãn: “Quá đáng, đi ranoài cũng không bảo em.”

“Là ai ngủ giống hệt như con heo nhỏ, vô luận anh kêu như thế nào cũng không chịu tỉnh lại?” Hân siết chặt cái mũi của cô, Vạn Quý Phi trừng mắt, cái mũi gộp lại thành một đoàn, bộ dáng buồn cười làm cho hân cười ha ha.

“Yên tâm, thời gian tới anh sẽ dẫn em du lịch khắp mọi nơi, hiện tại không vội.”

“Vậy còn được.”

Hai người vào trong phòng, cơm trưa không sai biệt lắm muốn bắt đầu. Thành viên Hoắc gia rất đơn giản, trừ bỏ cha mẹ hân, còn có Tuyết di đầu đầy tóc bạc. Nghe nói bác gái dượng người Trung Quốc này từ nhỏ đem Hoắc Tinh Linh nuôi dưỡng cho tới khi trưởng thành, địa vị ở Hoắc gia cực kỳ trọng yếu.

Trước bữa cơm chiều, Hoắc Tinh Linh cho Vạn Quý Phi một cái hồng bao. “Dì thật lâu cũng chưa cho người ta hồng bao, biết cháu muốn tới, dì hưng phấn cực kỳ.”

Nghe bà vừa nói như vậy, Vạn Quý Phi vốn định từ chối cũng chỉ có thể nhận lấy, thuận tay bỏ vào trong túi.

Ở Hoắc gia, giao tiếp tựa hồ không là vấn đề, bởi vì bọn họ đều nói tiếng Trung, kỳ quái là ngay cả người làm cũng đều có thể nói được một chút ít, tuy rằng ngữ âm đọc không quá chuẩn xác.

Bởi vì Vạn Quý Phi đến, là một chuyện lạ long trọng, Tuyết di tự mình xuống bếp. Vị bác gái đã có tuổi này không thể nghĩ ngờ là một đầu bếp tài giỏi, Vạn Quý Phi vốn bởi vì lúc trước đã ăn qua bữa sáng, bụng đã no lắm rồi, ai ngờ đồ ăn hương vị thật sự rất tuyệt, cô tham ăn muốn dừng mà không được.

“Ha ha, thích liền ăn nhiều một chút, không đủ vẫn còn có ở phòng bếp!”

“Đủ đủ rồi ạ!” Cái chén không ngừng luôn có đồ ăn tiếp tế đầy ắp, Vạn Quý Phi ăn no cái bụng đều sắp nứt vỡ. Thừa dịp Tuyết di đi vào trong phòng bếp, cô ở dưới bàn kéo cánh tay Hoắc Duẫn Đình cầu cứu.

“Hoắc Duẫn Đình, em... em sắp không được.”

“Đứa ngốc, no rồi cũng đừng ăn!” Hân đem miếng thịt gà trong chén của cô chuyển đến trước mặt mình, hai ba ngụm liền giải quyết xong.

“Tuyết di là vì rất cao hứng, trong nhà đã lâu đều không có khách tới chơi.”

“Là nha, tiểu Phi cháu vèsau nghỉ lễ liền tới nơi này đi, theo giúp chúng ta cũng tốt.” Hoắc Tinh Linh lập tức phụ họa lời chồng.

Kết quả này thành công gọi lên tâm đồng tình của Vạn Quý Phi. Hoắc Duẩn Đình nhiều năm ở tại Trung Quốc, khó được mới trở về một lần. Ở bên trong trang viên to như vậy, bình thường đại khái cũng chỉ có ba người ăn cơm, thật là có chút lạnh lẽo.

Sau Vạn Quý Phi phithường nhiệt tình, đem đĩa đồ ngọt Tuyết di mang lên giải quyết thật gọn gàng, chốc vị lão nhân gia này cười đến không ngậm miệng lại được.

Sau khi ăn xong bọn họ đứng ở trưa, Vạn Quý Phi bởi vì ăn rất nhiều, Hoắc Duẩn Đình liền mang cô đi thămhầm rượu.

Xuyên qua đình viện, đẩyra hai phiến cửa gỗ rất nặng phía cuối chủ ốc, Vạn Quý Phi bước chân vào mộtcăn phòng không có cửa sổ. Bên trong hoàn toàn bị phong bế, không có một tia sáng chiếu rọi, khi Hoắc Duẩn Đình bật đèn, không khỏi khiến cô khép chặt mắt.

Hoắc Duẩn Đình đóng tấmcửa gỗ lại, đem cái rét lạnh bên ngoài hoàn toàn ngăn cách.

Trong không khí tràn ngậpdày đặc vị rượu, một cái bàn tay to vươn qua đây cầm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, Hoắc Duẩn Đình đem cô kéo sát bên người, dựa vào tia sáng nhàn nhạt bêntrường bước dọc theo cầu thang đi thẳng xuống hầm.

Ánh đèn điện ở trongkhông gian như vậy có chút mờ nhạt, Vạn Quý Phi quét một vòng xung quanh, lại bị cảnh tượng trước mắt làm ngây người: một cái thùng gỗ thật bự chỉ chứa rượuho giống như trưng bày sản phẩm đặt ở tường biên, khung cảnh kia quá ư đồ sộ, làm cho người ta cứng lưỡi.

“Đến.” Hoắc Duẩn Đình đem cô an trí ở trên ghế gỗ thô, sau đó không biết từ nơi nào lấy ra mấy cái ly thủy tinh chân cao, lấy ra khăn tay bên người chà lau thật cẩn thận. Giống như chỉ cần hơi có một chút bụi bám vào thôi, cũng sẽ ảnh hưởng tới phẩm chất củarượu, động tác thành thực như vậy, giống hệt như chuyên gia phẩm rượu chuyênngiệp, làm cho người ta hoa cả mắt.

Cái ly rất cục cũng chàlau sạch sẽ xong xuôi, hắn đem cái ly thủy tinh sắp hàng chỉnh tề ở trên bàn gỗ thô, lại từ trên kệ rượu lấy mấy bình xuống, mỗi thứ rót một nửa, sau đó xoayngười, rất ga- lăng vươn tay phải làm thủ thế mời: “Tiểu thư xinh đẹp đáng yêu, xin mời thử xem rượu được ủ của rượu trang Duy Lạp đi.”

57. Chương 57

Vạn Quý Phi không hiểurượu, từ khi cô có chút nhận thức đối với loại đồ uống này, trước mắt chỉ là vài cái dụng cụ chứa những chất lỏng màu sắc bất đồng này, trừ bỏ tỏa ra hương vị lan tỏa bên ngoài, không còn cái gì khác.

Nguyên lai rượu có thể có sắc thái phong phú như vậy, trắng, đỏ thắm, phấn hồng ... A, thế nhưng có rượuho phấn hồng.

Cô tò mò bưng lên ly rượumàu phấn hồng kia, đưa đến trước mặt ngửi ngửi, mùi hoa quả của vùng nhiệt đới nơi mà tràn ngập ánh mặt trời quanh quẩn quanh cánh mũi, cảm giác này hết sức mê hoặc, tinh tế nhu hòa, hương vị nhẹ nhàng khoan khoái mê người.

“Rượu trang nhà anh sản xuất ba loại rượu nho là hồng, trắng cùng phấn hồng, trong đó rượu nho phấnhồng số lượng nhiều nhất. Provence là nơi sản sinh rượu nho phấn hồng, chiếm tới 70% trên tổng số. Mà rượu trang nhà anh có thể ủ ra là loại rượu nho phấnhồng tốt nhất!”

Thời điểm hắn nói những lời này, thần sắc có loại cảm giác vô cùng tự hào. Vạn Quý Phi nghĩ, kỳ thật thần phi thường nhiệt tình yêu thương hết thủy rượu trang.

“Hoắc Duẩn Đình, vì sao anh lại biết nhiều như vậy?” Hắn không phải lớn lên ở Trung Quốc sao?

“Nơi này là nhà của anh, hiểu biết là đương nhiên, hơn nữa khi anh học đại học có môn học liên quan đến rượu nho, khi đó anh còn dành thật nhiều thời gian đi nghiên cứu tìm tòi.”

“Kia... anh buông tha cho việc kế thừa rượu trang, không phải rất đáng tiếc sao?” Ngờ ngác của cô có chút tiếc nuối, không nói đến những cái khác, thuần túy thay sự cố gắng của hân đất từng trả giá qua mà cảm thấy luyến tiếc.

“Sẽ không đáng tiếc.” Lúc trước học cái này cũng không phải là do bản thân hân tự nguyện, sau lại chậm rãi bồi dưỡng ra hứng thú, hân cũng từng nghĩ tới cứ như vậy tiếp quản giang nghiệp cũng không phải là không thể.

Nhưng là sau khi công tác một đoạn thời gian, hân phát hiện chính mình rất khó chấp nhận được chuyện bị mẹ chi phối. Ở Hoắc gia một người nam nhân ở dưới tầm khống chế của bà là đủ rồi, hân không nghĩ lại thêm một người. Nếu có thể, hân khát vọng có thể tự do tung hoành thực hiện niềm đam mê của bản thân, đang đôi cánh bay trên bầu trời của riêng mình.

“Em có phải đang cảm thấy anh đang ở trong phúc mà không biết phúc sao? Làm ra vẻ không cần trụ cột gia đình hùng hậu, cứng rắn phải làm chút chuyện mà lực bất tòng tâm?”

“Không có!” Vạn Quý Phi lắc đầu “Mỗi người đều có quyền tự bản thân lựa chọn con đường mà họ phải đi, nếu tâm anh không ở nơi này, miễn cưỡng cũng không hạnh phúc. Nam nhi chí ở bốn phương, vô luận anh làm như thế nào, em đều ủng hộ anh!”

“Thật sự?”

“Thiên chân vạn xác*!” Cô gật đầu thật mạnh, mang theo một loại kiên trì không tha bỏ qua.

*Thiên chân vạn xác: muôn vạn lần là thật

Hoắc Duẫn Đình cười nhẹ, ở mặt ngoài dù chưa nhìn ra bao nhiêu hưng phấn, nội tâm lại bởi vì lời của cô mà kích động không thôi. Có người ủng hộ lý tưởng của hân, sự tùy hứng của hân cảm giác này thật tốt!

“Tiểu Phi...” Hân nhẹ giọng gọi tên của cô, nghĩ muốn đem cô gái kỳ diệu này nhét vào dưới đôi cánh của chính mình, để cho cô không phải chịu gió táp mưa sa, vĩnh viễn hạnh phúc khoái hoạt.

“Không bằng chúng ta...”

“Ai nha! Em đột nhiên nhớ lại, bà nội bảo em mang theo thuốc dán để đưa ẹ anh, còn chưa có lấy ra khỏi túi hành lý nữa!” Được kia khẳng định đem quần áo của cô đều nhiễm mùi vị rồi. Vạn Quý Phi vỗ vỗ đầu, cô thật đoảng, đến đây hai ngày đều hoàn toàn không nhớ gì hết.

“Cái kia trước đừng quan tâm!”

“Em sợ em sẽ lại quên, không bằng đi về trước?” Cô còn chưa có tìm được túi hành lý kia đâu.

Hân để lại hai vai của cô, thái độ cường ngạnh: “Ngồi lại đây một chút, rượu còn chưa có uống xong.”

“Nhưng là...”

“Lại uống một chút.” Hoắc Duẫn Đình rót nửa chén rượu vang cho hai người, rồi đem cái ly thủy tinh đưa cho cô. Vạn Quý Phi ngơ ngác tiếp nhận, học hân lắc lắc cái ly thủy tinh trong tay.

Dưới ánh đèn mờ nhạt, chất lỏng màu phấn hồng nhoáng chớp lên, làm cho người ta mơ màng hết bài này đến bài khác. Hân ánh mắt chợt lóe, thay đổi cái đề tài: “Nước Pháp nổi danh với sự lãng mạn, trong đó ở Provence phát sinh rất nhiều truyền thuyết lãng mạn. Em muốn nghe chuyện xưa không?”

“Cũng tốt nha.” Vạn Quý Phi kéo hai chân lên, dù sao cũng không có việc gì làm mà.

Hoắc Duẫn Đình thay đổi tư thế, nói liên miên. Thanh âm của hân trầm thấp, tựa như tiếng chuông xa xa truyền đến, chợt xa chợt gần, tràn ngập từ tính. Vạn Quý Phi say mê trong chuyện tình yêu cảm động xưa, không đến một hồi, ly rượu trong tay bắt tri bất giác liền trống rỗng.

“Em biết không? Hàng năm mùa hạ, đều đã có rất nhiều người không quản ngại xa xôi ngàn dặm đi sang bên này cử hành hôn lễ.”

“Àn? Vì sao?” Cô phe phẩy lông mi dài, bên trong hương rượu tỏa ra làm cho cô say chúi chúi choáng, một ly nữa rồi, càng làm cho cô cảm thấy buồn ngủ. Cô đỡ đầu, vươn tay phải ngón trỏ ở trên gương mặt của hấn nhẹ nhàng mà vẽ.

Sau khi về nhà, hấn đã bôi hấn cặp kính râm kia, nguyên lai đôi mắt nhiều năm giấu ở phía sau thấu kính, đúng là lóe sáng như thế. Cô phát hiện, hấn cả người tỏa ra một cỗ lực hấp dẫn mê người, mê hoặc tầm mắt của cô.

“Có lẽ bọn họ cho rằng, tại nơi lãng mạn như ở nơi này cử hành hôn lễ, sẽ càng làm cho người ta khó quên.” Hoắc Duẩn Đình cầm bàn tay nghịch ngợm của cô, khi nhìn thấy hai má đỏ bừng của cô, ánh mắt hấn nhấp nháy lộ ra vẻ giảo hoạt.

“Tiểu Phi, em không hâm mộ sao?”

“A? Có khả năng.” Cô ngây ngốc gật gật đầu, đầu mơ hồ hỗn độn có chút không tập trung.

“Nếu... hôn lễ của chúng ta cử hành ở nơi này, em có nguyện ý không?” Hấn khẽ cắn ngón tay của cô, mang theo tươi cười tà mị, cúi đầu thanh âm nặng nề như dự hoặc, lại mang theo một loại hương vị sâu thẳm miên.

Vạn Quý Phi ngẩng đầu lên, cố gắng nghĩ nghĩ. Hôn lễ, Provence, nếu thêm khung cảnh vườn huân y thảo màu tím, thật quá lãng mạn... Chủ ý này không tồi à nha!

“Em còn muốn làm lễ ở trong giáo đường!” Cô bĩu môi đem ý nghĩ trong đầu chợt lóe nói ra miệng.

Hoắc Duẩn Đình hé mở một cái tươi cười vô cùng thống khoái, bàn tay tiến vào vạt áo khoác, nắm cái hộp gấm nhỏ kia, phụ họa cô nói chuyện: “Đương nhiên, cứ làm như em muốn!”

“Vậy là tốt rồi.” Cô nâng chén tới bên miệng muốn uống rượu, kết quả phát hiện chén trống không. Thân thể thật sự rất nóng, cô buông chén rượu, xoa xoa khuôn mặt nóng bỏng, nói cổ áo khoác “Nóng...”

Xem ra cô cần bản không đem lời nói của hấn vừa rồi tiêu hóa hoàn toàn.

“Đem áo khoác cởi ra đi.” Hấn giúp cô cởi bỏ nút áo áo khoác bên ngoài, chớp nhoáng, cái phong bao màu đỏ từ trong túi rơi xuống mặt đất.

Vạn Quý Phi xoay người cầm lấy, giơ lên hai mắt chăm chú nhìn. “Làm sao có thể có cái hồng bao?” Nói xong đã mở ra, đem tập giấy lòi ra nhìn.

“Đây là cái gì?” Cô nhúc nhích đầu, kỳ quái vì sao trong hồng bao chứa không phải là tiền?

“Đó là chi phiếu.” Đề tài lại bị ngăn chặn, Hoắc Duẩn Đình đảo mắt.

“Nga nga.” Cô đem cái gọi chi phiếu gì đó giơ lên trước bóng đèn trên đỉnh đầu, nheo mắt lại muốn nhìn kỹ, miệng ngâm nga.

“1, 2, 3...” Di? Một chữ mặt sau thế nhưng có năm con số!

Nghĩ đến chính mình nhìn lầm, cô lại tính lại thêm mấy lần. Đúng vậy, thật là con số này, cô có điểm không hiểu: “Mẹ anh vì sao cho em mười vạn chi phiếu? Còn muốn dùng phong bao màu đỏ đựng chúng?”

“Đó là hồng bao bà đưa cho em, em đã quên!” Hoắc Duẩn Đình mắt nhìn mà lòng cũng rõ ràng hết thấy, khinh thường nhìn nhìn phong bao, dùng tiền để thu mua lòng người, là kỹ xảo mà bà quen dùng.

“Mười vạn khối nhiều như vậy.”

“Đó là đồng Euro.” Đổi thành nhân dân tệ còn thêm mấy con số ở phía sau.

Nhưng là Vạn Quý Phi vẫn chưa hiểu ngầm, cô đem chi phiếu để trên bàn, khép hờ mắt, không chút để ý “Nga” một tiếng.

Mắt thấy cơ hội đến, trong đầu Hoắc Duẩn Đình chợt lóe, không dấu vết đem phong bao thu đi, xoay người đem cái gì đó trong túi tiền lấy ra. Vài giây sau hấn ngồi thẳng, thấy cô còn đang ngẩn người, vì thế đem phong bao nâng lên trước tầm mắt của cô.

“Làm sao?”

Hoắc Duẫn Đình ho nhẹ haitiếng: “Đây là hồng bao anh đưa cho em.” [Tiểu: cái phong bao là của mẹ anh, cái vật bên trong là của anh..^^..]

“Anh vì sao cũng cho em hồng bao?” Cô nhắm mắt lại, buồn rầu nhíu mày. Kỳ quái cô rõ ràng ngủ cả một ngày, vì sao vẫn là cảm thấy mệt mỏi thế này chứ?

“Hồng bao này cùng mẹ anh đưa không giống nhau.”

“Có gì không giống?” Vạn Quý Phi thế này mới mở hai mắt đã muốn khép chặt lại, cầm lấy hồng bao màu đỏ nhéo nhéo.

“Như thế nào lại cứng như vậy?” Ánh mắt phỏng đoán quét về phía hắc liếc mắt một cái, nhận được một nụ cười tươi thật tươi cổ vũ.

Cô hứng thú rãi rời mở ra hồng bao, đem bên trong gì đó đổ ra. Trên bàn tay nhỏ nhắn, rõ ràng nằm đó là một chiếc nhẫn kim cương lóe sáng.

“Anh vì sao gói một cái nhẫn cho em?” Vạn Quý Phi lơ mơ, chẳng lẽ nhà hắc có thói quen qua năm mới cho người ta đại lễ?

“Em nghĩ sao?” Hai khuỷu tay của hắc chống ở trên bàn, ánh mắt nhìn chằm chằm cô.

Bởi vì tác dụng của còng, cái đầu nhỏ của cô căn bản chưa vận hành. Hơn nữa đầu thật sự thật choáng váng, Vạn Quý Phi biết biết kéo kéo khóe miệng đáng thương hể hể nhìn hắc, đôi mắt đen tròn tụ đầy hơi nước sương mù.

“Không biết.”

“Ngu ngốc.” Hoắc Duẫn Đình gõ gõ cái đầu cứng như đá của cô “Anh đang ở đây hướng em cầu hôn!”

“Nga.” Vạn Quý Phi đang thưởng thức cái nhẫn, viên kim cương được cắt tinh tế nhìn thực chói mắt, giống như vì sao trên trời.

Phản ứng bình thản, Hoắc Duẫn Đình thậm chí hoài nghi cô căn bản không đem lời hắc nói nghe vào tai.

“Tiểu bảo bối, nói mau em nguyện ý đi!”

“Em nguyện...” Vạn Quý Phi đúng lúc thẳng gấp lại, nghiêng đầu liếc nhìn hắc: “Em vì sao phải đáp ứng anh?”

“Bởi vì anh yêu em!” Hắc bình tĩnh mở miệng, lập tức lại hỏi: “Em yêu anh sao?”

Cô thương hắc sao? “Đương nhiên yêu!”

“Vậy không phải được rồi sao? Hai người yêu nhau cuối cùng cũng là muốn kết hôn, cho nên em gả cho anh cũng là tất nhiên, đúng không?” Hoắc Duẫn Đình từ đầu đến cuối thủy chung cười không có hảo ý.

“Kia thế nhưng thật ra cũng đúng.” Vạn Quý Phi đang nâng mặt, hoàn toàn không biết là suy luận của hắc có vấn đề.

“Như vậy... Chúng ta kết hôn đi!” Hắc tuyên bố xong kéo lấy ngón tay trắng nõn nhỏ bé, lấy tốc độ cực nhanh đem chiếc nhẫn đeo vào trên ngón áp út của cô.

“Nhớ kỹ, nhẫn đã đeo liền đại biểu em đáp ứng làm vợ anh, cái này không phải đùa, về sau không thể lật lọng, không thể ăn vạ nói không đáp ứng, biết không?”

“Vâng.” Cô cũng không nghĩ tới đùa a.

“Thực ngoan!” Hoắc Duẫn Đình hôn lên tay đeo nhẫn của cô, lại nghiêng người sang hôn lên cánh môi của cô.

Vạn Quý Phi bị hắc ôm vào trong ngực, mơ hồ cảm thấy vừa rồi mọi chuyện đã phát sinh hết thảy vừa rất chân thật, lại giống như đang nằm mơ. Loại mộng này tuy rằng tốt đẹp, nhưng luôn có điểm không thích hợp. Buồn ngủ quá! Cô ôm cổ của hắc, hướng trên người hắc chui vài cái, quyết định đem những chuyện này đó đều dứt bỏ, mềm mại kêu lên: “Hoắc Duẫn Đình, đầu em thật choáng váng, muốn đi ngủ.”

Hắn một phen ôm lấy cô, nhỏ giọng trấn an: “Được, lập tức trở về đi ngủ.”

58. Chương 58

Ở Hoắc gia chỉ lưu lại một tuần, bọn họ cũng không ra ngoài nhiều lắm, mọi người tựa hồ đều có chung nhận thức, chính là phần lớn thời gian ở trong nhà làm bạn với mấy lão.

Bất quá cho dù như vậy, Vạn Quý Phi cũng không sàu không tích mịch. Hết thấy rượu trang cũng đủ làm chocô tò mò, hơn nữa Tuyết di trù nghệ siêu việt. Buổi chiều giờ Ngọ (11 a.m – 1 p.m) nào, cô cũng đều cùng Tuyết di học tập cách chế biến mấy món ăn Trung Quốc.

Chỉ riêng các loại nhân bánh không thôi cũng đã có rất nhiều loại, kẹp thịt, hoa quả, còn có bánh ngọt, hoặc là món thịt cừu chiên, hoặc là làm món cà rốt hầm thịt heo, hay gan ngỗng trần ruốc, cô lúc trước đã gặp nhưng chưa từng biết món nào dùng với loại rượu nào, đủ các thứ cần phải chú ý, đều làm cho cô được mở rộng tầm mắt.

Khó tìm được người có lòng nghiêm túc học tập thật sự, Tuyết di cũng vui vẻ giảng dạy. Khi hoàn thành xong món nào hiệu quả tuy rằng chênh lệch ý người dạy, tuy là bị người nào đó ghét bỏ, bất quá hẳn lại cực kỳ cố động đem đồ ăn quét sạch.

Một đêm trước khi rời đi, Hoắc Tinh Linh lôi kéo Vạn Quý Phi trò chuyện đêm khuya, nội dung tán gẫu kỳ thật cùng lần đó ở nhà Hoắc Duẫn Đình không sai biệt lắm.

“Tiểu Phi, giúp dì khuyên nhủ Duẫn Đình, khiến cho hắn tiếp quản sự nghiệp trong nhà đi. Dì đã có tuổi, nên về hưu.”

Vạn Quý Phi hoàn toàn nhìn không ra một nữ nhân bề ngoài giống như chỉ mới hơn ba mươi tuổi làm sao đã có tuổi, chuyện về hưu lúc này nói tựa hồ quá sớm đi. Hơn nữa yêu cầu này của Hoắc Tinh Linh đối với cô có chút khó khăn, bởi vì trước đó vài ngày cũng tại đây, trong không gian tràn ngập hương rượu, cô lời thể son sắt nói sẽ ủng hộ bất kì quyết định nào của hắn.

Nhớ rõ còn không chỉ chuyện này, mơ hồ đáp ứng lời cầu hôn kia, khi việc qua đi người nào đó không biết vô tình hay thiện ý nhắc nhở, hờ một chút liền lấy nụ hôn làm trừng phạt, giáo cô muốn chống chế cũng không được.

Bá biệt ba lão nhân giác cảm giác lưu luyến không rời, bọn họ đến một trấn nhỏ khác tại Provence, chính thức triển khai hành trình lãng mạn tại vùng phía nam nước Pháp.

Cho dù tới nơi này không phải thời điểm du lịch, tháng bảy tháng tám mới là mùa huân y thảo ở Provence rõ, nhưng nơi này nơi nơi có thể thấy được những con đường với kiến trúc cổ điển tao nhã, những con suối róc rách, hết thấy như thi như họa, đẹp không sao tả xiết.

Bọn họ bỏ qua khách sạn, trực tiếp ở một nhà tràn ngập phong tình Provence. Ngoài phòng là hoa viên tinh xảo, phòng trong có phòng khách rộng rãi, bên trong căn phòng được bao bọc bởi tường giấy vàng nhạt ấm áp. Gia cụ là sofa vải bố có thêm thêm hoa xinh đẹp, thảm trải tươi sáng hoa văn đa dạng theo kiểu Âu.

Đẩy cửa phòng ra, ánh mặt trời từ bên ngoài cửa sổ chiếu xạ rơi xuống sàn đan ánh lên những tia sáng màu cam lấp lạng. Vạn Quý Phi thậm chí tà ác ngẫm nghĩ: bọn họ đêm nay liền ở nơi này trên giường này chăn đệm này tràn ngập kích tình sôi sục.

Lại nói đến Pháp đã một tuần, tên kia thế nhưng rất có quy củ, trừ bỏ hôn mê vẫn không làm ra hành vi nào vượt phép, ngay cả cô đều phải hoài nghi mị lực của chính mình. Rõ ràng khi mới những ngày đầu nhận thức, hắn biểu hiện giống như sói hổ, thế nào mà sau khi xác định quan hệ ngược lại lại trở nên bình tĩnh? Nam nhân không phải đều là động vật ăn thịt hay sao? Vì sao hắn có rất nhiều cơ hội xuống tay, thế nhưng vẫn cứ chịu đựng bất động?

“Thất thần làm gì? Đem hành lý thu dọn một chút, rồi chúng ta đi ra ngoài dạo phố chợ.”

Ra lệnh một tiếng, thành công đánh tan dòng suy nghĩ miên man của cô.

Vùng phía nam nước Pháp con người nhiệt tình yêu thương phố chợ, cơ hồ từng cái thôn từng thị trấn đều có chợ ngày của chính mình, một tuần có một hoặc hai lần, sẽ bán ra các loại đồ ăn, dụng cụ, hương liệu, phục sức, tác phẩm nghệ thuật, thủ công chế phẩm.

Vạn Quý Phi lôi kéo Hoắc Duẫn Đình xuyên qua hàng rong trên vỉa hè, giống như một cô vợ nơi thôn quê, cầm lấy thứ này nhìn xem, lại nhắc cái kia chơi đùa. Cô cũng không nghĩ muốn mua, thuần túy chỉ cảm thấy tò mò. Hai giờ sau, chiến lợi phẩm trong tay chính là chút rau dưa cùng các loại thịt, tính dùng để làm bữa tối.

Đêm đó không có Tuyết dịch chỉ đạo, Vạn Quý Phi đem đồ ăn Pháp quốc biến thành rối tinh rối mù, Hoắc Duẫn Đình che mắt thở dài. Kết quả bữa tối hai người đến bên ngoài một cà phê ngoài trời giải quyết, khi đồ ăn mỹ vị vào bụng, Hoắc Duẫn Đình cảm thán: “Sau khi kết hôn em nhất định phải đem trù nghệ luyện hảo, bằng không khẳng định sẽ làm anh đói chết.”

Vạn Quý Phi khê cần cái nĩa bạc hàm ở miệng, rộng rãi gật đầu: “Không thành vấn đề!” Kết hôn đó là chuyện của mấy trăm năm về sau? Cô cũng không tin đến lúc đó làm không nấu được một bữa cơm!

Buổi tối vẫn như cũ bình an trôi qua, tắm rửa xong liền ngủ, cô kéo đông xả tây chọn đề tài, mười phút sau hẳn hoàn toàn không có phản ứng. Vạn Quý Phi quả thật rất muốn lay tỉnh hẳn, hỏi hẳn vì sao hai người đồng giường cộng chằm, hẳn còn có thể trấn định như vậy. Đáng tiếc mới vươn tay muốn kéo tóc của hẳn, đã bị một cái đai chướng ngăn chặn, cũng nghe được hẳn dùng thanh âm khàn khàn nói: “Đừng chơi đùa nữa, ngủ! Ngày mai có chuyện rất trọng yếu phải làm!”

Có thể có cái chuyện gì trọng yếu? Vạn Quý Phi nhếch miệng, hướng trong lòng hẳn rút lui, rất nhanh liền tiến vào mộng đẹp.

Ngày hôm sau, cô bị xúc cảm ngứa quấy rầy tỉnh lại.

“Heo nhỏ lười biếng, rời giường.”

“Nhanh chút, bằng không bị muộn rồi!”

Mông bị vỗ vài cái, Vạn Quý Phi không thể không mở mắt ra.

“Đi rửa mặt, sau đó thay quần áo! Sẽ mặc bộ váy kia ra đường.”

Hắn giao việc xong liền bước đi ra ngoài, Vạn Quý Phi nhìn thấy hẳn hôm nay ăn mặc thực đoan chính, tây trang màu đen a, giày da sáng bóng a, đó là bộ dạng mà cô chưa từng thấy qua.

Rửa xong mặt mũi, cô mới phát hiện cái váy mà hẳn ám chỉ, dĩ nhiên là tiểu lễ phục màu trắng. Trên thân đại bộ phận diện tích được khảm thủy tinh cùng kim cương, chỗ lằn váy thiết kế là tầng tầng lớp lớp sa (tên loại hàng dệt) mềm nhẹ thuần trắng, may thành hình dạng một đóa hoa lớn, chỉ dài đến đầu gối.

“Hôm nay muốn tham gia yến hội?” Cô ở trước cửa hô to, không nghe được hẳn đáp lại.

Vạn Quý Phi nhanh chóng đem váy mặc vào, kéo lại khóa phía sau thế nhưng lại với không tới.

“Hoắc Duẫn Đình, anh tiến vào giúp em một chút.”

Hắn nghe tiếng tiến vào, Vạn Quý Phi lưng đối diện, lại thốt một câu: “Khóa kéo kéo lên không được!”

Người phía sau đi lên trước, một bàn tay khoát lên lưng cô vai lộ ở trong không khí, tay kia thì đem khóa kéo chậm rãi kéo lên trên. Lúc sau, hẳn nhẹ nhàng cúi ở người xuống vén làn tóc dài ở trên vai của cô, kéo tới trước cánh mũi ngửi ngửi, sau đó từ phía sau vòng ôm lấy cô.

“Chúng ta đi đâu?” Vạn Quý Phi quay đầu, liền bị hẳn cố định cằm, nụ hôn rất nhanh chóng hạ xuống.

Hắn đem thân thể của cô xoay lại đối diện mình, dần dần đem nụ hôn này làm sâu sắc. Thật lâu sau, thanh âm khàn khàn mới vang lên: “Tiểu Phi, em đáp ứng rồi, phải gả cho anh.”

Vạn Quý Phi bị hôn đầu óc choáng váng, chỉ có thể phát ra một cái đơn âm: “Ân.”

“Không hối hận?”

“Không.”

“Tốt.” Hấn buông cô ra, nắm bắt cảm của cô, hai tròng mắt tràn ngập ý cười gắt gao nhìn thẳng cô.

“Như vậy, chúng ta liền hôm nay kết hôn đi.”

“A?” Cô kinh hãi! Chuyện này xảy ra quá bất ngờ!

“Em đáp ứng rồi, không thể thoái thác!”

“Nhưng là...” Cũng không phải hiện tại a?

“Ngồi xuống.” Hấn đem cô đặt tại trên ghế trang điểm, ngồi xuống nắm lấy bàn tay cô, cùng cô nhìn nhau.

“Em đã nói thích hôn lễ đơn giản, muốn ở trong giáo đường tuyên thệ, đúng không?”

“Là nói qua, bất quá... em không nghĩ tới sẽ là hiện tại, hơn nữa như vậy không phải quá vội vàng?” Khiếp sợ đã không đủ để hình dung tâm tình giờ phút này, cô muốn cự tuyệt sao?

“Không có gì là vội vàng, anh yêu em, muốn kết hôn với em, muốn em trở thành vợ của anh. Ý niệm này trong đầu cũng không phải xúc động nhất thời, nó mỗi ngày đều ở trong não anh lặp đi lặp lại rất nhiều lần.”

“Nhưng là... em còn phải đi học.”

“Kết hôn sẽ gây trở ngại cho việc học của em sao?” Hoắc Duẩn Đình xem xét cô, từ trong mắt của cô học được do dự. Hấn ở trên đỉnh đầu của cô chơi đùa một chút, hơi hơi thở dài: “Anh chỉ là... muốn đường đường chính chính có được em, không muốn lại có người tách chúng ta ra thôi.”

Nghe nói như thế, Vạn Quý Phi trong lòng run rẩy. Quả thật, từ sau khi hai người mến nhau, hấn vẫn đều bị vây trong trạng thái bị động. Nhưng là kết hôn nga, chuyện này thật lớn ...

“Đáp ứng anh đi... Ân?” Hấn ôm lấy cô, tựa trên vai cô hỏi đi hỏi lại. Vạn Quý Phi mềm lòng, kìm lòng không đậu liền gật gật đầu.

Hoắc Duẩn Đình cao hứng hôn lên mặt của cô, cầm lấy cái lược ở trên bàn đứng dậy, cẩn thận chải chuốt mái tóc dài của cô.

“Ở Trung Quốc, trước khi kết hôn không phải lưu hành câu này: chải một lần vợ chồng hoà thuận, chải lần hai bạch đầu giai lão, chải lần ba con cháu đầy nhà.. Tiểu bảo bối, chúng ta nhất định sẽ hạnh phúc.”

Hấn đem mái tóc của cô nắm trong lòng bàn tay, thủ thế không tính thuần thực, thái độ lại phi thường nghiêm túc. Sau một lúc lâu, một cái búi tóc đơn giản hoàn thành. Hấn từ bên cạnh lấy đến một đôi giày cao gót màu trắng, cúi thắt lưng nửa quỳ ở trước mặt cô, bắt lấy bàn chân nhỏ nhỏ của cô.

“Em...” Cô thoáng rụt chân lại.

Hoắc Duẩn Đình ngẩng đầu “Làm sao vậy?”

Vạn Quý Phi trừng mắt hấn, từ cặp mắt sáng ngời kia có thể nhìn ra một chút khẩn trương. Hấn cũng sợ cô cự tuyệt? Phải không? Không đành lòng thấy nhìn hấn thất vọng, cô nhẹ gục đầu xuống, biết biết mệnh: “Không có gì.”

Hấn nhe răng cười thật to, rất nhanh giúp cô mang giày, quay đầu đứng lên lấy áo khoác ngoài. “Xuất phát.”

Lúc này người ở toà thị chính đăng kí kết hôn cũng không nhiều, ngay cả tuyên thệ cũng không dùng, một giờ liền hoàn thành. Nhân viên công tác ở trước bàn làm việc nói trước một đồng thủ tục, Vạn Quý Phi nửa câu cũng không có nghe vào tai, Hoắc Duẩn Đình giải thích vài câu, cô liền ký tên.

Sau đó, bọn họ đi đến một nhà thờ cổ. Thờ ca tuyệt vời, không khí trang nghiêm mà lại thần thánh, hai người ở trước sự chỉ dẫn của cha xứ hạ giọng trịnh trọng tuyên thệ. Khi đôi bên trao nhẫn cho nhau, cô kích động cơ hồ khóc lên.

“Đưa ngọc.” Hấn cười dùng ngón tay lau đi giọt lệ bên mi mắt của cô, nhưng là nước mắt càng lau lại càng nhiều.

“Có phải không có người nhà tham dự hay không, cảm thấy tiếc nuối?” Hấn đột nhiên hỏi.

Là có chút, bất quá cảm giác thật hoàn hảo, nhưng lại có rất nhiều người vây xem, tuy rằng một người cũng không biết, nhưng cô vẫn là nhận được rất nhiều chúc phúc.

“Chúng ta coi là vợ chồng chính thức sao?”

“Đương nhiên! Về sau trên đường có soái ca đến gần, phải nói cho hấn em đã có chồng, biết không?”

Đột nhiên thành người đã kết hôn, thân phận này thật xa lạ. Vạn Quý Phi nhìn sang chiếc nhẫn đeo trên tay, lại nhìn hấn, không khỏi hỏi ra nghi hoặc trong lòng: “Anh có phải đã sớm mưu tính trước hay không?”

“Là cái gì cũng tốt, dù sao hiện tại em cũng không thể đổi ý!” Hoắc Duẩn Đình mạnh mẽ ôm chặt lấy cô, chạy thật nhanh bước ra khỏi giáo đường ở bên ngoài chạy như điên, miệng lớn tiếng reo lên: “Trời ạ! Anh rốt cuộc cũng lấy được em!”

Thân thể ở trên không trung quay vài vòng, Vạn Quý Phi vỗ vỗ bờ vai của hấn, cười lớn hét chói tai: “Điên rồi! Thả em xuống dưới!”

“Cả đời đều không buông tay!” Con đường truy thê dài đằng đẵng, hấn hiện tại hưng phấn khó có thể hình dung thành lời.

Dưới ánh mặt trời, một đôi tình nhân yêu nhau rất cực cũng hoàn thành lịch trình quan trọng nhất trong nhân sinh, bọn họ ôm nhau, gằm rú, hôn môi, nhóm người phía sau cũng hân hoan chúc mừng cho hạnh phúc của đôi trẻ chung quanh thật ồn ào náo nhiệt, không có ai cảm thấy như vậy là có vấn đề, chỉ vì nơi này là nước Pháp, nơi mỗi ngày đều phát sinh những chuyện tình lãng mạn, lúc này mọi người đi ngang qua bất kỳ ai cũng cảm nhận được cảm xúc vui sướng kia.

Kết hôn, thật tốt.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: tối hôm qua trời mưa, Thất Thất không cẩn thận ngã nhào ở trước sân nhà, buổi sáng tỉnh lại hai cái đùi cơ hồ phế đi, đau muốn chết! ! ! ...

Tiểu: =.=

59. Chương 59

Tân khách náo nhiệt, điệu Waltz lãng mạn, hương rượu thơm ngon, thức ăn tinh mỹ...

Hấn nói câu: “Anh sẽ không để cho hôn lễ này vô thanh vô tức (im hơi lặng tiếng) liền trôi qua.” Sau đó còn có hết thảy những thứ đã kể trên.

Vạn Quý Phi đã muốn không đếm được chính mình đã thu bao nhiêu lễ vật, miệng cười cứng ngắc, hấn rốt cuộc từ nơi nào tìm được nhiều người đến chúc mừng như vậy?

Tiệc tối đến tận đêm khuya mới tan, khi lái xe đem đôi vợ chồng tân hôn trẻ này đưa về nhà, Vạn Quý Phi đã say chuyển choáng.

“Tiểu bảo bối, đứng vững, anh muốn bật đèn.” Hoắc Duẩn Đình một tay kẹp dưới nách của cô, tay kia thì ở trên tường sờ soạn. Chỉ chạm đến đến một cái chốt mở, liền nghe được cô ‘haha’ cười giãy dụa thoát khỏi cánh tay đang cản của hấn. Có lẽ bởi vì cước bộ lẫm lẫm, cứ thế cả người không đề phòng ngã luôn xuống mặt đất nhẵn bóng.

Hoắc Duẩn Đình nhìn bóng đèn bắt đắc dĩ lắc đầu, hấn ôm lấy cô đặt ở bên cạnh quầy bar nhỏ, thấp giọng mệnh lệnh: “Ngoan ngoãn không được nhúc nhích, bằng không lại rơi xuống nữa!”

Bên trong nhiệt độ không khí tăng trở lại, nguyên lai vừa rồi hấn bật máy sưởi. Hoắc Duẩn Đình giúp cô đem áo khoác ngoài cởi ra, lại khom người cởi đôi giày cao gót trên chân cô ra. Đem quần áo rất nặng trên người

từ từ hạ, xoay người, xuyên thấu qua ngoài cửa sổ chiếu vào ánh trăng, liền thấy cô cười hì hì nhìn chính mình.

Cô lả hai chân vòng ômlấy, đôi bàn tay nhỏ bé đoan chính đặt ở trên đùi. Đầu nghiêng nghiêng một bên sườn, khoe miệng mỉm cười, cặp mắt to kia, ở trong bóng đêm mờ nhạt lóng lánh như vì sao lấp lánh.

Thật đúng là thực ngoạn, Hoắc Duẫn Đình nhìn không được nghiêng người qua hôn hôn cô. Vừa mới nghĩ tách ra, cổ liền bị cô ôm.

“Hoắc Duẫn Đình... hôm nay em... Thật cao hứng!” Cô giống con mèo nhỏ, đem mặt chôn ở chỗ gáy bột của hắn càng không ngừng vuốt phẳng, từng chữ đều nói mềm yếu dịu ngọt.

“Anh biết.” Hoắc Duẫn Đình ôn nhu vỗ về đỉnh đầu của cô, may mắn lần này mọi việc từ đầu đến cuối đều được tiến hành đúng kế hoạch rất thành công. Từ kinh ngạc, đến do dự, đến khi kết thúc quá trình làm lễ, cô chỉ tốn ngắn ngủn nửa ngày liền thích ứng. Từ lúc ở trước mắt cha sứ giữa giáo đường tuyên thệ, khuôn mặt tươi cười ngọt ngào thủy chung bất tận trên mặt của cô, chưa từng thay đổi qua. Cô nhóc ma nhàn này, rốt cục cũng thuộc về hắn!

Hoắc Duẫn Đình kim lòng không đậu hôn môi của cô, nhẹ giọng nói: “Nơi này là của anh.”

Xoa cái kẹp búi tóc cố định trên đỉnh đầu cô xuống, làn tóc đen mềm mại trút xuống. Hắn khẽ hôn lên tóc mai của cô “Nơi này cũng là của anh.”

Hôn dọc theo một đường trượt từ khuyên tai, đi đến cái cổ tuyết trắng, lại hôn lại cắn, cuối cùng xác định địa điểm ở cô trước ngực tròn tròn đột kích. Hắn nâng hai luồng no đủ rất tròn được bao bên dưới chiếc váy mini màu trắng, hơi dùng sức xoa nhẹ vài cái. “Còn có nơi này.”

Tay xẹt qua đường cong duyên dáng, nhẹ dừng ở trên đôi chân nhỏ lộ ở trong không khí. Bàn tay to lớn mang chút vết chai dán trên da thịt mềm nhẵn, chậm rãi kéo lên, âu yếm đùi mềm mại của cô. Mỗi khi đến một chỗ, hắn liền bá đạo nói một tiếng: “Nơi này, nơi này... thân thể của em mỗi một bộ phận, đều là của anh!” [Tiểu: có cần BT như vậy không nè, thiệt là “...” mà]

Vạn Quý Phi đã muốn phản không rõ phương hướng, thân thể bị trêu chọc cả người run lên, miệng run rẩy ngay cả nói cũng nói không nên lời. Đáy lòng có loại khát vọng, cô nói không rõ, chỉ biết là rất muốn rất muốn cùng hắn kề sát.

“Chúng ta trở về phòng...” Người trong lòng tỏa hương ngào ngạt, khiến thân thể nơi nào đó rục rịch không thôi, Hoắc Duẫn Đình vốn định ôm lấy cô, kết quả tiểu tử kia đã động tình, không kịp đợi vươn đầu lưỡi nhỏ xinh liếm hầu kết của hắn, nháy mắt đem bình tĩnh của hắn dập tắt tan tành.

Hắn đỡ lấy cái gáy của cô, gục đầu, liền đem đầu lưỡi phấn hồng của cô hàm vào miệng.

Đầu lưỡi cùng đầu lưỡi chạm nhau, loại nụ hôn sâu trao đổi nước bọt này, nổi lên tác dụng thúc giục tình vô cùng tốt. Đã bao lâu rồi? Từ sau khi bị hạn chế, mỗi lần thân thiết, hắn đều dùng hết giới hạn tự chủ bản thân mới có thể khiến chính mình dừng lại?

Cái ước định chết tiệt kia, cơ hồ muốn đem hắn tra tấn đến chết. Hắn khát vọng cô, khát vọng có thể đem chính mình thật sâu vùi vào thân thể của cô. Chỉ thế này làm sao đủ để tiêu bớt đi dục vọng tồn đọng trong lòng bấy lâu, mỗi khi đêm khuya trong mộng chẳng thôi cũng khiến cho hắn phát đau. Lần này, hắn rốt cục không cần lại cố kỵ, đưa tay trực tiếp sờ tới lưng của cô, đem vật che phủ bên dưới khóa kéo nhẹ nhàng trượt tới cái mông nho nhỏ.

Miệng bị xâm phạm dã man lại vô cùng thân thiết, Vạn Quý Phi không khỏi khẽ bật thoát ra tiếng ngậm ngạt đến rĩ, đến lúc bản thân như muốn ngừng thở, môi của hắn lại không bóng dáng thối lui. Là do tác dụng của côn cũng được, hay là nụ hôn của hắn cũng tốt, thân thể nhẹ nhàng phiêu phiêu giống như bông bênh giữa những đám mây. Cô khom người đứng dậy, càng thêm kề sát vào trong ngực của hắn, tùy ý mặc cho hắn đem váy kéo lên.

Đơn thuần hôn đã không thể thỏa mãn lẫn nhau, Hoắc Duẫn Đình ôm lấy cô đứng thẳng, nhanh chóng dời đi trận địa.

Căn bản không cần bật đèn, màn che bên cửa sổ màu trắng hình vòm cũng không tối lắm, ánh trăng sáng tỏ xuyên thấu qua tấm vải thưa mỏng manh, khiến toàn bộ căn phòng bên trong phủ thêm một tầng ánh sáng mỏng lung.

Hoắc Duẫn Đình đem cô đặt ở trên giường, cấp tốc giải khai nút áo sơ mi.

Trên người váy sớm đã bị kéo cao lên, mất trật tự kéo lên tận tới thắt lưng. Cho dù Vạn Quý Phi thần trí không rõ, vẫn là ngượng ngùng xoay người, ôm lấy chân bông nửa nằm nửa úp sấp. Cái lưng tuyết trắng cứ như vậy không hề giữ lại đắm chìm trong ánh trăng thanh nhiên, đường cong quyến rũ, da thịt như tuyết, tô điểm thêm vẻ đẹp của khung xương bướm bướm, cả người xinh đẹp như được chạm khắc từ đá ngọc.

Tình cảnh này, Hoắc Duẫn Đình đã không thể để tâm đến mấy cái nút áo vướng víu chết tiệt kia, dùng sức xé bỏ, vài cái nút áo nhỏ hình tròn nhất thời rơi leng keng bốn phía trên mặt đất. Hầu kết cao thấp di động, hắt nuốt một ngụm nước miếng, kim lòng không đậu sờ lên thân thể giống như đóa hoa nở rộ tươi thắm kia, giống như đối đãi với tác phẩm nghệ thuật trân quý trên đời. Đột nhiên, hắt nghiêng người rời giường lấy chai rượu vang, bật nút lọ, đem chất lỏng màu phấn hồng chậm rãi đổ lên lưng cô.

“A.” Cảm giác lạnh như băng làm cho cô run rẩy, Vạn Quý Phi vừa động, rượu liền dọc theo xương sống lưng chảy xuống tới thắt lưng, lại nhỏ giọt ở trên giường.

“Đừng nhúc nhích.” Hoắc Duẫn Đình người áp bên trên cô, dùng đôi môi nóng bỏng đỏ mọng dán vào da thịt của cô, từ dưới hướng dần dần lên trên, tinh tế liếm mát. Đây là hương rượu thơm ngon nhất mà hắt đời này được uống qua, vừa thơm ngon lại ngọt.

“Tiểu Phi... Tiểu Phi...” Nồng đậm rượu hương thanh âm người nào đó gần như thì thầm nỉ non, một loại tình dục không thể không chế ở trong không khí khuếch tán.

Vạn Quý Phi chỉ cảm thấy yết hầu khô cạn, thân thể toàn tâm toàn ý cảm thụ khoái cảm do hắt không hề giữ lại mang đến. Thân thể liền như bọt biển, thân mình dưới sự vuốt ve của hắt trở nên mềm mại ẩm ướt, đã không biết là ai cần ai nữa, cảm thấy bởi vì kích thích hưng phấn mà say mê, chỉ bằng phản ứng tối bản năng, nghênh đón cái hôn sâu của hắt.

Quần áo bất tri bất giác bị trút bỏ, hai thân thể xích lửa ở trên sàng đàn màu cam triền miên dây dưa.

Hắt lấy tay cô hoàn trụ quanh cổ chính mình, nhìn hai mắt ngăm đen lung linh của cô, khuôn mặt dễ nhìn hai bên má có sắc hồng khả nghi, hắt lúc này đang cực lực ấn nhấn, rất sợ bởi vì chính mình liều mạng mà thương tổn cô.

“Nếu đau, liền cần anh.”

Hắt nói cái gì? Vạn Quý Phi còn chưa phản ứng lại đây, đùi liền bị tách ra, một cái vật thể cứng rắn không hề báo động trước xâm nhập.

“Ân!” Chỗ ẩn mật truyền đến đau đớn cực hạn, cô cả người run rẩy nhắm tịt mắt lại, chậm rãi thích ứng.

“Bảo bối... Thực xin lỗi, anh không có khả năng dừng lại, đau liền cần —— —— anh!” Hắt thở phì phò gian nan nói xong, ánh mắt thủy chung nhìn chăm chăm cô, một lần lại một lần, đem vật thể tượng trưng cho tính hướng của mình đâm thật sâu vào vườn hoa của cô. Cảm giác được bên trong cô nhanh chóng hấp thụ cắn nuốt hắt, cơ hồ muốn mạng của hắt.

Đau đớn lợi hại chỉ xảy ra trong nháy mắt, hắt mỗi lần dùng sức xâm nhập, đều khiến cô phải chống đỡ cực hạn. Trước mắt trống rỗng, cô chỉ biết là đem đôi chân dài vòng trụ gắt gao quanh thắt lưng hắt, tùy ý hắt rong đuổi trong cơ thể cô.

Bên trong căn phòng tiếng hô hấp dồn dập cùng tiếng rên rỉ kéo dài phập phồng, cũng không biết trải qua bao lâu, giống như đã đi hết cả một thế kỷ dài đằng đẵng như vậy, Vạn Quý Phi buông ra hai chân vô lực, hơi thở hổ hển còn hắt đang luật động: “Em... Không được.” Nhiệt tình của hắt đã sớm vượt qua giới hạn mà cô có khả năng thừa nhận, linh hồn giống như muốn xuất khiếu (thoát khỏi), thân thể đã không còn là của chính mình, mặc cho hắt chi phối.

Người trên thân buồn bực từ một tiếng, vẫn không có tính dừng lại, tựa hồ muốn đem toàn bộ thời gian cấm dục đòi hết về.

Vạn Quý Phi lay lay đầu, ý thức sớm phá thành mảnh nhỏ, là ngọt ngào cũng là tra tấn. Cô cắn hần, đánh hần, đều không được, cuối cùng chỉ có thể cuộn thân mình, ở dưới khí thế tiến công mãnh liệt của hần phát ra âm thanh nước nổ thật nhỏ.

Là khi nào thì dừng lại? Cô hoàn toàn không cảm giác. Khi mở mắt ra hần phách lại trở về vị trí cũ, chính mình đang ngâm mình ở trong dòng nước ấm áp. Một bàn tay to lớn ở trên người cô chà xát xoa xoa, chủ nhân của nó hình như đã kịp nhận thấy được cô đã tỉnh lại, trong nháy mắt dừng lại động tác, đem cô ôm chặt vào lòng.

“Tỉnh?”

Toàn thân giống như bị vỡ nát, Vạn Quý Phi vẽ mặt cầu xin xoa người ôm hần, nửa khóc kêu: “Đau.”

“Tiểu đứa ngốc, về sau sẽ tốt lắm.” Hần vuốt đỉnh đầu ẩm ướt của cô, hôn nhẹ lên đôi mắt cô. Yêu nhất xem bộ dáng hiện tại này của cô, vẽ mặt mệt mỏi, sắc mặt phiem hồng, một bộ dáng bệng người chà đạp hoàn toàn qua. Trong chớp mắt xúc động cứ như vậy tràn tới, hần muốn đem cô áp đảo trở lại bên dưới thân. Nhưng là không được, cô nhóc kia sẽ chịu không nổi.

“Tắm rửa xong liền ngủ.” Bên ngoài sắc trời đã rộng mở, là thời điểm phải nghỉ ngơi.

“Ân.” Vạn Quý Phi miễn cưỡng đáp, mặc hần ôm lấy chính mình, lại dùng khăn lau khuôn mặt. Trên giường trở về lại trên giường, cô đột nhiên mở hai mắt kêu to: “Ai nha!”

“Làm sao vậy?” Hần đem cô thả lại trên giường, lại kéo một cái khăn mặt khác giúp cô chà lau tóc.

Vạn Quý Phi dùng sức động thân thể, kinh hoảng cầm tay hần: “Anh... anh vừa rồi... không dùng...”

Hoắc Duẫn Đình khẽ nhắm mắt hàng lông mày nhíu lại, một chút cũng không để ý tiếp tục động tác vừa rồi: “Lần sau anh sẽ chú ý.”

“Nếu có cục cưng làm sao bây giờ?”

“Đứa ngốc, vậy sinh hạ rồi đem hần nuôi lớn.” Hần cười búng búng cái mũi của cô, dùng sức đè lại bả vai của cô muốn cô nằm đó.

“Việc này không cần phải lo lắng, hiện tại trước đi ngủ.”

“Em mới không cần!” Cô còn phải học tập, hơn nữa nếu để cho bà nội biết, không giết cô mới là lạ! Vạn Quý Phi nói thầm, ngay cả đau đớn lúc trước phải chịu đều quên không còn một mảnh, miệng càng không ngừng cầu nguyện, trăm ngàn đừng trúng chiêu, người tam mới lần đầu tiên ăn vụng trái cấm nha!

Hoắc Duẫn Đình thật muốn nhắc nhở cô, mang thai cũng không phải chuyện đáng sợ, bởi vì —— cô đã kết hôn, hiện tại là người con gái đã có chồng.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: ta không nói lời nào, hừ hừ...

60. Chương 60

Chương 60

Gần tới tháng ba thời tiết ở Provence tương đối ấm áp, trong sân nhỏ một mảnh xanh nhạt, các loại hoa cỏ xinh đẹp hiếm thấy tranh nhau khoe sắc đâm chồi.

Đôi vợ chồng tân hôn này ban ngày chu du khắp các thôn trang, chậm bước thưởng thức bức tranh tràn ngập tình thơ ý họa nơi đây, đến khi mặt trời lặn thì tay nắm tay đi về nhà. Lúc này đây Vạn Quý Phi cũng sẽ nấu ăn, bắt quá bữa tối đại đa số giải quyết ở bên ngoài. Sau khi ăn xong bọn họ nói chuyện phiếm,

uống rượu, làm chút chuyện yêu, cuộc sống tân hôn vừa dễ chịu mà lại rất ngọt ngào, giống như thần tiên mỹ duyên. Vạn Quý Phi thậm chí cảm thấy mỗi ngày đều như đang nằm mơ, chuyện tình này trước kia ngay cả ảo tưởng cũng không dám nghĩ đến, hiện tại từng cái từng cái lần lượt được thực hiện.

Tuần cuối cùng trong hành trình Pháp quốc, bọn họ đi Nice* lưu lại bốn ngày, tham gia lễ Carnival (lễ hội hóa trang) nổi tiếng thế giới. Sau đó ngồi xe lửa thẳng tới Pa-ri, dùng hai ngày chọn quà cho mọi người trong nhà, kéo dài qua nửa địa cầu lễ trình rất cực phẩm.

*Nice: là thành phố vùng phía nam nước Pháp, ven bờ Địa Trung Hải, nơi đây là một thành phố được mệnh danh là biệt thự bờ biển xa hoa. Những cửa hàng nơi này tràn ngập hơi thở của nghệ thuật, nổi bật bởi vẻ đẹp tráng lệ cùng sự duyên dáng độc đáo.

Bãi cát mềm ở Nice

07.2010 là thành phố xếp thứ 4 trong số những thành phố đẹp nhất thế giới

Thành phố Nice ban đêm (Wikipedia)

Bãi biển Nice (Wikipedia)

Trở lại thành phố M, đã là mùa xuân về hoa nở. Xe taxi một đường hướng tới nhà Vạn gia, hai người thủy chung nắm tay. Vạn Quý Phi nhìn phía ngoài cửa sổ, cây cối bên đường đã khoác áo màu xanh tươi mới tràn đầy sức sống. Khi đi cùng trở về tâm tình đã hoàn toàn bất đồng, liền ngay cả thân phận cũng cải biến. Cô quay đầu nhìn chằm chằm chiếc nhẫn trong tay, vẻ mặt nhìn có chút tiếc nuối.

Làm thế nào thú nhận với gia đình? Người ngồi bên cạnh tựa hồ một chút cũng không lo lắng, thật lo!

Về tới nhà đã là buổi chiều, đẩy cửa ra, liền nhìn thấy Đạm Dung ôm tiểu Vạn Y ở sân nhà tản bộ.

“Đã trở lại?”

“Vâng.” Vạn Quý Phi ném hành lý trong tay, tiến lên xem cục cưng nhỏ. “Tiểu công chúa, đã lâu không thấy!” Cô chọc chọc khuôn mặt mềm mềm nộn nộn của Vạn Y, muốn dùng miệng thân đi qua, bị Hoắc Duẫn Đình vươn tay ngăn lại.

“Vừa mới đi trên đường bụi bặm, đừng làm bẩn cục cưng.”

“Nga.” Vạn Quý Phi cảm thấy có lý, như gió xoáy lao thẳng vào trong nhà.

Đạm Dung lơ đãng mất nhìn thấy tay trái của hấn, còn có chiếc nhẫn vừa rồi ở trên ngón tay của tiểu nha đầu, cười nhẹ: “Xem ra hai người đã xảy ra chuyện tốt đi, chuyện mà làm cho người ta không tưởng được. “

Hoắc Duẫn Đình hơi hơi sửng sốt, lập tức gọi lên khoe miệng cười khê: “Ánh mắt của cô thực lợi hại.”

“Động tác của anh thực nhanh. Bất quá, tôi đoán trong nhà sau khi biết cũng sẽ tạo thành gió lốc cấp mười.”

“Gió lốc tới cũng nhanh đi cũng mau, chuyện đã trở thành kết cục đã định, vô luận như thế nào cũng khó thay đổi.”

“Chuyện gì đã thành kết cục đã định?” Sau khi vệ sinh xong tay đi ra, Vạn Quý Phi lộ đầu đi qua tò mò đặt câu hỏi, Hoắc Duẫn Đình tay xoa xoa loạn đỉnh đầu của cô, cười mà không nói. Đạm Dung nhếch miệng, vẫn chưa nhiều lời. Cái kẻ vô tâm vô phỉ kia, lực chú ý lập tức bị cục cưng hấp dẫn, thật cẩn thận từ trên tay Đạm Dung tiếp nhận một cục mềm mềm, lại bởi vì ôm không quen đành phải lại đem cục cưng trả lại.

Cách vách phòng khám truyền đến tiếng đóng cửa, ngay sau đó ở trước cửa sắt thông hai cái sân với nhau xuất hiện thân ảnh của Xa Thục Mai.

“Tiểu Phi?”

“Bà nội!”

“Tiểu nha đầu rốt cục đã trở lại, muốn bà nội nhớ chết a!” Xa Thục Mai bước nhanh xuyên qua cửa, ôm cổ Vạn Quý Phi.

“Bà nội, cháu cũng rất nhớ bà.”

Hai người ôm nhau một lát, Xa Thục Mai đẩy nhẹ cô ra thật cẩn thận ngắm nghía: “Nhìn xem, a, hình như béo lên. Pháp quốc thật tốt sao? Bên kia nhiều soái ca không?”

“Nhiều nha, suất vô cùng, thật muốn trái ôm phải ấp.”

“Xì, không sợ tiểu Hoắc ghen?” Xa Thục Mai trừng cháu gái liếc mắt một cái, khẽ trách tiểu nha đầu không đứng đắn. Bất quá xem Hoắc Duẫn Đình thủy chung cong miệng cười, đại khái cũng quen với cái tính tình này của nó.

“Không thể làm chuyện xấu xa, nếu không bà nội sẽ đánh mông cháu.”

“A?” Vạn Quý Phi cả kinh, hoàn toàn là chột dạ, lập tức đem tay trái thu ra phía sau, lắp bắp nói: “Nào...Nào có làm chuyện xấu?”

“Hừ hừ...” Xa Thục Mai lại ngoái nhìn về phía Hoắc Duẫn Đình, ánh mắt lúc này có ý dò hỏi.

“Khụ!” Hoắc Duẫn Đình hokhan một chút: “Cháu cùng tiểu Phi, đã ở...”

“A a!” Vạn Quý Phi đột nhiên cả người bổ nhào vào trên người hắn, dùng tay trái đem cái miệng của hắn cắn gao che lại, cũng đối với hắn ra hiệu bằng mắt, trong não điên cuồng gào thét: Không thể nói! Không thể nói!

Hoắc Duẫn Đình cau mày nhìn chăm chăm cô, từ vẻ mặt của cô nhận được ám chỉ.

“Làm cái gì? Có phải có bí mật không thể cho ai biết hay không? Thực kích động a!” Xa Thục Mai theo đuổi không bỏ, thậm chí hoài nghi trình tiết cháu gái đã khó giữ được. Nhưng là lúc trước kia đôi mắt nhỏ kia vỗ ngực thề lời son sắt đáp ứng yêu cầu của cô, nên sẽ không thất tín đi?

“Không có chuyện gì ạ!” Vạn Quý Phi mãnh liệt lắc đầu, vội vàng nói sang chuyện khác: “Con mua ọingười rất nhiều quà, còn có quần áo cho cục cưng tiểu Vạn Y, muốn xem hay không?”

Đề tài bay tới trên người đứa cháu bảo bối, Xa Thục Mai hưng trí bừng bừng. “Ai nha, Y Y tiểu bảo bối rất thành phúc, mau tới đây với bà nội này, chúng ta đi vào xem lễ vật a!”

Xa Thục Mai cao hứng phụ giúp Đạm Dung vào nhà, lúc này Vạn Quý Phi thể này mới nhẹ nhàng thở ra. Cô quay đầu, chỉ thấy Hoắc Duẫn Đình nheo lại mắt, một bộ dáng khởi binh vấn tội.

“Vì sao muốn giấu diếm?”

“Cái kia...” Vạn Quý Phi đối với ngón tay “Em sợ...” Cô ở trên cổ làm cái thủ thế chém một nhát.

Hoắc Duẫn Đình vuốt cằm “Việc này sớm hay muộn cũng phải nói cho bọn họ biết.”

“Vậy tìm thời điểm thích hợp mới nói đi, please!”

Vạn Quý Phi hai tay hợp thành hình chữ thập làm bộ dáng khẩn cầu, Hoắc Duẫn Đình cào cào tóc, không có biện pháp với cô.

Hôm đó sau bữa cơm chiều, Hoắc Duẫn Đình chỉ có thể một mình lẻ loi trở về nhà. Nằm trên chiếc giường đôi lớn trong phòng, hần trần trọc. Trong khoảng thời gian này thói quen bên người có ôn hương nhuyễn ngọc, thích có thể hái trái ngọt của cô, hiện tại bỗng nhiên lại đơn độc một mình nằm ngủ, thật đúng là con mẹ nó một mình khó ngủ.

Cuộc sống dần dần khôi phục bình thường, tiếp qua vài ngày liền sắp tới ngày khai giảng, Vạn Quý Phi tất nhiên là ở nhà làm trạch, làm con ngoan cháu giỏi. Nhấn đã sớm bị cô đem giấu nhem xuống, bị cô xuyên vào sợi dây chuyền đeo ở trước ngực. Hoắc Duẫn Đình sau khi trở về phải đi Hongkong công tác, hai ngày không gặp mặt, buổi tối trong điện thoại người này vô cùng oán niệm, ai thán thở dài nói rất tịch mịch.

Buổi chiều thứ sáu hần trở về, hai người đã hẹn cùng nhau đi ra ngoài ăn cơm chiều. Thời điểm hần lái xe tới đón, nghiêm trang theo người nhà chuyện trò vui vẻ, vừa ra đến trước cửa bà nội dặn dò kêu cô sớm một chút trở về, hần còn cười gật đầu.

Sau khi lên xe, Vạn Quý Phi hỏi hần muốn đi đâu ăn cơm, hần không nói một tiếng liền trực tiếp đem xe chạy về nhà.

Quần áo rơi rớt từ hành lang, khi đến phòng cô đã bị cởi sạch. Giường căn bản cũng không kịp lên, hần liền đem cô đặt ở trên ván cửa.

Vạn Quý Phi cái gáy bị đâm cho sinh đau, vốn vì hẹn hò mà lên trang điểm mang đồ trang sức trang nhã đều bị hần hôn làm cho rối tinh rối mù. Cô đâm lưng của hần, ý đồ muốn làm cho hần dừng lại. Nhưng hần xem như không thấy, dễ dàng nâng hai chân của cô, lấy một loại tư thế gần như thô lỗ xâm nhập.

“A! Anh điểm nhẹ một chút! Sẽ đau, ần...”

Hắn ra sức thẳng tiến, sau hơi hơi lui ra, tiếp đó lại hung hăng xâm nhập. Động tác có chút dãn man, rất giống như mấy trăm năm không trải qua. Vạn Quý Phi chỉ có thể sinh nộn bao vây lấy hắn, hai chân gắt gao vòng trụ thất lưng của hắn mới bắt trí cho rớt xuống.

Va chạm của hắn, khiến cô run run, bị lạc. Có đau đớn, lại không hẳn đau đớn đến như vậy, loại khoái cảm kia như lốc xoáy, từ nông đến sâu, từ trong tới ngoài, triệt triệt để để đem cô bao phủ!

Một vòng thế công sau, tên kia đến trên giường lại chiến một vòng. Hắn tựa như ăn lộn thuốc, đem cô như con cá tùy ý rần chiến.

Vạn Quý Phi thật hận, cơ mà còn chưa có kịp ăn trước đã bị người nào đó nhân lúc ăn luôn.

Chiến hỏa rất cực cũng ngừng, cô cả người bày ra hình chữ đại nằm quèo ở trên giường, cảm giác chính mình đã chết vài hồi, bị hút khô nguyên khí, tinh tấn nhân vong.

(Tiểu: đi tra GG thành ấy cho ra phiên ngoại của truyện Gặp em là điều tuyệt vời nhất, ý chỉ “hết tinh mà chết”, >.<.)

<>

<>

<> Hắn trở lại mang theo bánh kem mới ra lò tiến vào phòng, trên người chỉ mặc mỗi dục bào (áo choàng dài khi tắm đó =.,=), cổ áo rút ra, trước ngực lộ ra một mảnh xuân sắc.

<>

<>

<> Đi tới lui ngoài phòng cũng không thèm mặc quần áo chỉnh tề, sẽ không sợ bị xem sạch sẽ à? Thật khó lý giải, vừa rồi rõ ràng là hắn động, vì sao người này hiện tại nhìn vẫn tràn trề sức sống dư thừa như thế, tinh thần sáng láng?

<>

<>

<> “Đứng lên ăn!” Hắn vỗ vỗ mông của cô.

<>

<>

<> Vạn Quý Phi vô lực giơ tay lên phủ xiêm áo bãi, cả người ử rữ ử rữ.

<>

<>

<> “Thế lực của em thực kém.” Hấn lắc đầu, ngồi vào bên giường, kéo đầu cô đặt lên trên đùi chính mình, một ngụm một ngụm ụ thực.

<>

<>

<> “...” Ai là đầu sở gậy nên? Vạn Quý Phi cho hấn một cái xem thường.

<>

<>

<> Một lát, toàn bộ bánh kem giải quyết hơn phân nửa, cuối cùng cũng bổ sung được một chút năng lượng. Cuối cùng, Vạn Quý Phi uống một ngụm nước, vuốt bụng nói: “Em ngày mai phải về trường học một chuyến.”

<>

<>

<> “Làm gì? Không phải hai ngày nữa mới khai giảng?” Hấn giúp cô lau miệng động tác dừng một chút.

<>

<>

<> “Tìm phòng ở nha. Từ năm thứ tư phải dọn vào khu ký túc xá cũ, ký túc xá bên kia hoàn cảnh rất kém cỏi, ngay cả phòng xếp đều không có, rất nhiều bạn học đều thuê phòng ở bên ngoài phòng. Vốn lúc trước có ý định cùng Thiệu Mẫn thuê chung, thế nhưng học kỳ đó em phải đến Đài Loan, cô ấy đã cùng bạn học khác, ai.” Cũng không biết có thể tìm được chỗ thích hợp hay không, sắp khai giảng rồi, phòng thuê cũng rất sốt đỏ.

<>

<>

<> Đem khăn tay vắt trên tủ đầu giường, Hoắc Duẫn Đình nhắc chân lên trên giường, thuận thế đem cô ôm.

<>

<>

<> “Không cần phải lo.”

<>

<>

<> “Hửm? Vì sao?” Vạn Quý Phi xoay người lại nhìn hấn.

<>

<>

<> Hoắc Duẫn Đình thưởng thức cái gáy bột của cô, không chút để ý trả lời: “Anh đã sớm thuê xong phòng ở.”

<>

<>

<> “Đi? Anh vì sao biết mà muốn thuê phòng?”

<>

<>

<> “Em bây giờ xem như đã biết anh tốt lắm đi!” Hấn thế nhưng là có mắt nhìn. “Anh làm sao có thể để chobà xã của mình phải lo lắng chút việc nhỏ này?”

<>

<>

<>Thối! Vạn Quý Phi tà mắt xem xét hấn, khoe miệng lại nhin không được kéo kéo. Được rồi, nguyên lai ông xã vẫn là có điểm tác dụng .

<>

<>

<>“Cao hứng đi? Chuyện phiền não tự nhiên mất đi một cái?”

<>

<>

<>“Vâng, là không sai!” Cô cho khẳng định gật đầu.

<>

<>

<>“Muốn như thế nào báo đáp anh đây.” Hoắc Duẫn Đình đem mặt tiến đến trước mặt cô, vô lại cười, giống như đứa nhỏ muốn được ăn đường.

<>

<>

<>Vạn Quý Phi vòng vo đảo đôi mắt tròn “Anh nghĩ muốn thưởng cái gì?”

<>

<>

<>Hoắc Duẫn Đình xoay người một cái, đem cô đặt ở trên giường. “Thật thường như thế nào?”

<>

<>

<>“A! Không cần đi!” Cô chêmặt kêu to, Hoắc Duẫn Đình đã muốn động thủ thoát quần áo của cô.

<>

<>

<>“Này này ! Vừa mới làm xong!”

<>

<>

<>“Ông xã em một đêm bảy lần đều không thành vấn đề!” Hấn nhanh nhẹn đem chân cô mở rộng ra.

<>

<>

<>“... Đã khuya rồi, anh rõ ràng vừa rồi còn đáp ứng bà nội sớm một chút sẽ đưa em trở về!” Cô hai tay ôm ngực, làm giấy dựa cuối cùng.

<>

<>

<>“Trước đó em hãy cho ông xã của em ăn no rồi nói sau!” Hấn vươn móng vuốt cầm thú, thành công thực hiện được mưu đồ.

<>

<>

<>Đêm đó, Vạn Quý Phi bận làm thật hoàn toàn xong sau đó mới được thả trở về nhà.

<>

61. Chương 61

Buổi sáng trước ngày khai giáng, Vạn Quý Phi trở lại thành phố G.

Tất nhiên Hoắc Duẫn Đình đảm đương nhiệm vụ tài xế, Volvo màu đen tiến vào trong một hoa viên tiểu khu, Vạn Quý Phi xuống xe khi nhìn thấy bên trong tiểu khu tràn ngập gió lục địa vườn cây cỏ khoác áo xuân, còn bể bơi xây thật to, ánh mắt cơ hồ muốn rơi xuống đến nơi.

“Diên rồi, anh tìm cái dạng phòng ở gì?” Không cần lên lầu nhìn, một tắc đất ở thành G là một phân, nơi đây trang bị đầy đủ phương tiện, kia tiền thuê phòng ở này khẳng định đắt đỏ không thể tưởng tượng được đi.

“Hai phòng ngủ hai phòng khách, không tính là lớn, chỉ có sáu mươi mét vuông. Bất quá nơi này hình thức quản lý phong bế, cách trường học lại gần, đại khái đi bộ 10 phút là đến nơi, cho nên anh mới chọn.”

“Nga!” Bị đá bại, cô một người trọ ở phòng lớn như vậy làm gì? Cô chỉ biết, lấy tiêu chuẩn của người này đi lựa chọn thứ gì đó, không phải phạm nhân như cô tiếp nhận được.

“Một tháng tiền thuê là bao nhiêu?”

“Ba ngàn sáu đi.” Hoắc Duẫn Đình thuận miệng trả lời, từ cốp xe phía sau lấy hành lý, phát hiện cô phòng hai má trềng mắt nhìn chính mình, không khỏi hỏi: “Có vấn đề gì?”

“Siêu cấp đại đầu heo!” Đó là khoản sinh hoạt phí gần ba tháng rỗng của cô, Vạn Quý Phi muốn phát cuồng. “Có thể trả lại không?”

“Anh đã trả trước ba năm rưỡi tiền thuê nhà.”

“Cái gì?” Một lần đem tiền thuê nhà trả hết trọn gói? Vậy bao nhiêu tiền a? Trợn mắt há hốc mồm đều không đủ để hình dung biểu tình hiện tại của cô.

Thang máy vẫn hướng lên trên, Vạn Quý Phi miệng không ngừng mà đồ đồ ồn ào: “Anh tìm phòng ở trước như thế nào đều không hỏi qua ý kiến của em? Chi phí này căn bản không nằm trong phạm vi gánh vác của em, em chỉ là một sinh viên, làm sao ở căn hộ đắt tiền như vậy?”

Hoắc Duẫn Đình thủy chung không lên tiếng, thang máy tới tầng 18 thì dừng lại, hần lồi kéo cô đi rang ngoài, tới cuối hành lang, lấy chìa khóa mở cửa ra.

Phòng ở thật sự không tính là lớn, phòng khách cũng nhỏ, bất quá bên trong trang trí, nhìn ra được mọi thứ đều là mới, không có người ở qua, đứng ở ban công còn có thể ngắm nhìn toàn cảnh hoa viên ở tầng dưới.

Hần đem hành lý bỏ xuống, để lại hai vai của cô, còn thật sự nghiêm túc mà nói: “Anh không định mang tới gánh nặng cho em, anh chỉ dựa vào phạm vi năng lực của mình lựa chọn gì đó mà chính mình vừa lòng.”

Vạn Quý Phi vẻ mặt đau khổ, không biết phải như thế nào phản bác hắn.

Thấy cô trầm mặc không nói, Hoắc Duẫn Đình chậm lại hạ ngữ khí: “Anh là chồng em, dùng tiền của chồng là chuyện đương nhiên. Hay là em căn bản là không có tính tự giác bản thân em đã là vợ người?”

Được rồi, cô là hoàn toàn không có cảm giác đã kết hôn như người ta, có thể trách ai được? Sau khi trở về hết thấy quy về sự thật, hành trình lãng mạn ở Pháp tựa như giấc mộng dài, nửa đêm tỉnh lại cô vẫn như cũ là cô, cái gì cũng chưa thay đổi.

“Đây chỉ là nơi nghỉ ngơi tạm thời, thực không đáng để cho chúng ta vì nó cãi nhau.” Hắn cúi người hạ thấp lưng xoa bóp gương mặt của cô, cùng cô mũi dán mũi.

“Ngoan, cười cái đi?”

Vạn Quý Phi đành thôi, giá trị quan niệm bất đồng, cô không thay đổi được hẳn.

“Buổi chiều chúng ta đi mua chút đồ đi, suy cho cùng muốn trụ ở nơi này vài năm, dù sao cũng phải đầy đủ.”

Đại cục đã định, không tình nguyện cũng phải nhận. Huống hồ tiền đều thanh toán, tổng không thể bảo chủ cho thuê nhà trả lại tiền.

Ngày đầu tiên chuyển vào nhà mới, hai người lần đầu bởi vì ý kiến không hợp âm ỉ nhỏ một hồi, bất quá cuối cùng cũng đi qua một cách bình yên.

Ngày hôm sau khai giảng, Thiệu Mẫn biết được Vạn Quý Phi bị kim ốc tàng kiều (nhà vàng cất người đẹp), đầu chịu buông tha cơ hội bắt quái, quần quít lấy cô muốn nghe chuyện. Vạn Quý Phi bị hỏi phiền, đơn giản sau giờ tan học kéo cô đi mua đồ ăn, sau đó về nhà ăn gấu tâm sự.

“Oa! Hoắc tiên sinh thật quá si tình, đuổi tới Đài Loan!”

“Đáng thương, thế nhưng cả tháng bị bệnh thủy đậu!”

“A, tốt như vậy có số đi Pháp ngoan.”

“Cái gì?”

Nhai ở trong miệng sợi cá mực đột nhiên rơi xuống, Thiệu Mẫn hoàn toàn khiếp sợ. “Cậu... cậu nói cái gì? Cậu thế nhưng... Thế nhưng kết hôn?”

Vạn Quý Phi gật gật đầu, nửa năm trải qua toàn bộ phun sạch sẽ, đột nhiên mới phát hiện chính mình chỉ hưởng thụ nửa năm luyện ái cuộc sống đã thành người của hắn, không có tồn tại cảm giác phiền muộn. Kết hôn chữ này, nghe vẫn là cảm thấy xa lạ.

“Má ơi!” Thiệu Mẫn đỡ trán, tuy rằng nghe qua thực lãng mạn, nhưng không khỏi thương thay cho nhà đầu kia. Tuổi còn trẻ, liền bị túm. “Hôn lễ của hai người có hiệu lực pháp luật không?”

“Có nha.” Có giấy chứng hôn, không phải sao?

“Tuy rằng nghe cảm thấy khó có thể tin được, bất quá vẫn là chúc mừng cậu.” Thiệu Mẫn tựa người trên sofa, miệng tiếp tục xử lý tiếp sợi cá mực.

“Hoắc tiên sinh yêu cậu sâu vô cùng, gả hắn hẳn là cũng không sai, cậu liền an tâm làm phu nhân tốt đi.”

“Cái gì chứ?” Phu nhân tốt là làm như thế nào? Cô cảm thấy chính mình hiện tại cũng không khác gì độ thân.

“Tiêu chuẩn của phu nhân tốt: trở ra khỏi phòng thì vào phòng bếp, đương nhiên còn muốn...” Thiệu Mẫn xấu xa cười: “Trèo lên được giường lớn. Nói, Hoắc sinh nhà cậu mãnh không?”

“Đi tìm chết đi!” Một cái gối ôm bay đi qua, Thiệu Mẫn cười đến càng tiện.

Lại hàn huyền một hồi, điện thoại của Vạn Quý Phi vang, cô nhìn nhìn di động, chạy đến bên ngoài bàn công nghe.

“Ăn cơm chưa?”

“Ách? Ăn.” Ăn vặt cũng coi như là ăn đi?

“Đang làm cái gì?”

“Thiệu Mẫn đến đây, chúng em đang nói chuyện phiếm.”

“Lại là nói chuyện tư mật của tiểu nữ sinh?”

“Đúng.” Cô tùy tiện có lẽ, mới không cần cho hắn biết các cô đang ở đây thảo luận hắn.

Hoắc Duẫn Đình cười cười “Anh đây không gây trở ngại cho hai người, buổi tối anh không ở nhà, em nếu sợ có thể bảo Thiệu Mẫn lưu lại cùng mình.”

“Sợ cái gì? Em là người lớn!” Cô nói được như đinh chặt sắt.

“Phải phải, anh quên, em là nữ siêu nhân dũng cảm.”

“Hừ.” Dám xem nhẹ cô!

Hai người lộn xộn một hồi liền gác máy, trở lại phòng khách, Thiệu Mẫn đã đem mấy bao đồ ăn vặt giải quyết hơn phân nửa. Hơn mười giờ, Thiệu Mẫn nói muốn đi.

“Cậu không sao chứ?”

“Đương nhiên!” Như thế nào bọn họ đều giống nhau, nghĩ đến cô là tiểu hài tử?

“Được rồi.” Thiệu Mẫn nhún vai “Vây tớ đi đây.”

Tiến bước Thiệu Mẫn, trong phòng nhất thời thật quá yên tĩnh. Cô cẩn thận đóng kín cửa, tắm rửa xong sau đó lo lắng lại đi ra kiểm tra cửa sổ bên ngoài có khóa kỹ chưa. Dùng máy tính chơi một lát, cảm thấy nhàm chán vì thế liền trở về trên giường. Tắt đèn, thế nhưng lòng luôn cảm thấy trong không khí tĩnh lặng này thật quá khủng bố. Nói thực, từ nhỏ đến lớn cô đều là sinh hoạt cuộc sống quần thể, không phải có người nhà làm bạn thì chính là ở ký túc xá tại trường học chưa từng thử qua một mình trụ một phòng.

Mười phút sau, Vạn Quý Phi rốt cục đánh không lại phân sợ hãi kia trong nội tâm, đứng dậy bật đèn. Vừa rồi thực không nên mạnh miệng như vậy, nguyên lai cô sẽ sợ. Trên gối đầu có lưu lại mùi của hân tối hôm qua, cô nhớ hân.

Đêm đó, cô mở ra di động nghe mp3, nghe một hồi kéo tới hừng đông.

Năm học mới có rất nhiều thứ cần phải thích ứng, hoàn cảnh học tập mới, nơi ở mới. Về phương diện trường học hoàn hảo, bởi vì có rất nhiều giải phẫu khóa cùng thí nghiệm khóa muốn lên, thời gian ở bận rộn trung vượt qua. Cô đọc trong đêm dài là chuyện mà cô không muốn đi đối mặt nhất, trước kia dùng chân khi bắt giấc có cái gì, hiện tại lại cảm giác rất quái lạ. Xem phim, đọc tiểu thuyết, lên mạng tán gẫu, buổi tối nào cũng làm những chuyện giống như hiện tại thế nhưng đột nhiên không có tinh thần, tâm tâm niệm niệm nghĩ về một người, hận không thể thời thời khắc khắc luôn bồi tại bên người.

Bởi vì dạng này, cho nên có khi cô cùng Thiệu Mẫn ở bên ngoài đi dạo, ở trường học thư viện đợi ờ giờ hơn mới về nhà.

Vì thế Hoắc Duẩn Đình có nhiều bất mãn. “Muốn xem sách ở nhà so với thư viện càng thoải mái, đừng về nhà quá trễ, nguy hiểm!”

Cô ngượng ngùng nói với hân chính mình sợ đối mặt bốn bức tường trong nhà, sợ nửa đêm sẽ có người xông tới. Suy nghĩ nhiều thứ không rõ ràng, giấc ngủ của cô chất lượng cực kém, thường thường nửa đêm tỉnh lại không thể đi vào giấc, đôi mắt đều biến đen. Có tình mấy ngày nay hân giống như bề bộn nhiều việc, cũng chưa thấy qua mặt.

Buổi tối hôm thứ năm, Thiệu Mẫn có hẹn. Nhà đầu kia đến trường vào cuối kỳ cùng một cái nam sinh trong khoa nấy lửa chớp tình, thế nên dạo này bận rộn hẹn hò. Không người làm bạn, Vạn Quý Phi chân vô thức không có mục đích ở trên đường du đãng, thật sự nhàm chán, không bao lâu liền đóng gói dẹp đường hồi phủ.

Về nhà mở cửa ra, ngoài ý muốn nhìn đến trong phòng khách sáng đèn. Cô cả kinh, lập tức rất nhanh buông đồ linh kinh trong tay ra chạy vào trong phòng ngủ. Trong phòng tắm truyền đến tiếng nước, cô hưng phấn gõ cửa kêu to: “Hoắc Duẩn Đình?”

“Ân.” Người trong phòng tắm đáp lời, cô cao hứng cơ hồ muốn nhảy dựng lên, đứng ở cửa chờ hân.

5 phút sau, hân lau đầu mở cửa, Vạn Quý Phi liền bổ nhào vào trên người hân, cảm khuôn mặt của hân hôn sâu.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Hân ôm lấy cô ra phòng khách, nhìn đến hộp thức ăn ở trên bàn trà, nhíu mày: “Còn chưa ăn?”

“Ăn.” Vạn Quý Phi giống con mèo nhỏ giống nhau dính ở trong lòng của hắn, trong mũi nghe mùi sữa tắm quen thuộc, miễn cưỡng đáp lại. Không nghĩ động, ôm ấp của hắn làm cho cô tìm về lại cảm giác an toàn, thoải mái làm cho người ta mơ màng đi vào giấc ngủ.

“Lại ăn bên ngoài.” Vừa rồi hắn kiểm tra qua phòng bếp, rau củ thịt trong tủ lạnh mua trước đó vài ngày vẫn còn nguyên xi, ngay cả cà chua cũng không thiếu một quả, nhưng thật ra trứng gà hoàn toàn được ăn sạch.

“Lười thôi.” Vất vả làm xong sau vẫn là một người ăn, thật không có hứng.

“Như vậy không được, sẽ không đủ sức khỏe.” Hắn đem cô đặt ở trên sofa, đi vào phòng bếp. Không bao lâu bên trong truyền ra âm thanh leng keng, một lát sau, hắn tay đang cầm một bát canh đi ra.

“Mau ăn.”

Vạn Quý Phi đứng lên chovào miệng, mỳ sợi nấu không đủ độ mềm, hương vị bình thường.

“Không thể ăn?” Thấy cô dừng lại, chính hắn thử một ngụm, quả thật không được như ý người, không có biện pháp, hắn cũng chỉ có thể làm được đến như vậy.

“Hoắc Duẫn Đình, em muốn đi ngủ.” Vạn Quý Phi lại dựa vào đi qua, giống như ăn phải nhuyễn cốt tán, cả người mềm mại không xương dán chặt vào ở trên người hắn.

“Cơ khát như vậy?” Hoắc Duẫn Đình cười.

Tùy tiện hắn nghĩ như thế nào, Vạn Quý Phi một mặt hướng trong lòng hắn chui vào.

“Kia trước cũng phải tắm rửa đi đã chứ.” Hắn ôm cô vào phòng, Vạn Quý Phi thế này mới không tình nguyện vào phòng tắm.

Sau đó khi hai người tiến hành vận động kịch liệt xong xuôi, Hoắc Duẫn Đình động thân, mở đèn ngủ đầu giường. Tiểu tử kia giữa đường đã tiến vào trạng thái mê man, thân thể nhuyễn nằm úp sấp mặc hắn muốn làm gì thì làm. Dưới hàng lông mi thật dài, đôi mắt đen tròn vo, hắn vuốt ve khuôn mặt của cô, nhìn nhìn lại từ đầu giường cuốn sách. Như thế nào đi vào giấc ngủ nhanh, còn có ống nghe điện thoại ở một bên, nhất thời hiểu ra cái gì đó.

Mấy ngày hôm nay hắn bề bộn nhiều việc, vội vàng chạy đông lướt tây, cho nên vắng vẻ tiểu thê tử của hắn.

Hắn thân hôn môi của cô, xoay người tắt đèn, ôm cô vào lòng.

“Rất nhanh anh sẽ có thêm mỗi ngày cùng em.”

62. Chương 62

Cháo hoa hầm không sai biệt lắm, trong nồi bánh ngọt tối hôm qua thí nghiệm làm cũng đã được đun nóng, bữa sáng cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, giờ chỉ còn chờ vị đại gia nào đó rời giường.

Đêm qua hắn ngủ trễ, cô ở trên giường đã say giấc từ lâu, hắn còn ở trên máy tính không biết là làm cái gì. Đoạn thời gian lúc trước hắn bề bộn nhiều việc, nhưng mỗi đêm đều trở về nhà. mấy ngày nay bỗng nhiên lại rảnh rỗi, ngay cả công ty cũng không đi.

Vạn Quý Phi không biết hắn có phải là nghỉ phép hay không, dù sao có hắn ở nhà, cô rốt cục có thể ngủ thật ngon, và đối với phòng ở này càng ngày càng quyến luyến hơn.

“A!” Cô vừa tắt bếp, thành linh phần eo bị người nào đó từ phía sau ôm lấy, hơi thở quen thuộc khiến cô mỉm cười.

“Anh đã dậy? Nhanh đi rửa mặt, em giúp anh chuẩn bị kem đánh răng tốt lắm.”

Hắn xoay người cô lại đối diện với mình, cúi đầu vuốt nhẹ chóp mũi một chút của cô: “Buổi chiều mới có khóa, như thế nào lại dậy sớm như thế?”

“Em làm bữa sáng nha.” Vạ Quý Phi phát hiện cô hiện tại tuyệt đối đủ tư cách của một cô vợ nhỏ, ở dưới sự giám sát của hắn, cô mỗi ngày đều nấu cơm, nhàn rỗi còn nghiên cứu làm một vài món mới, đem hẳn hầu hạ thật chu đáo. Mặc dù có vất vả một chút xíu, bất quá giống như trở lại những đoạn ngày ở Pháp kia, cuộc sống vừa phong phú mà lại ngọt ngào.

“Anh cảm thấy, em tốt nhất trước hoàn thành tốt công tác thị tẩm.” Nói xong hắn liền dùng lực liền đem cô ôm lên cao, môi lập tức áp chế đi.

“Này này, nơi này là phòng bếp!”

“Không quan hệ, em tối hôm qua không phải vừa mới dọn dẹp... qua...” Một chữ cuối cùng chưa kịp nói xong, đã biến mất ở khóe miệng của cô.

Sau một lúc lâu, Vạ Quý Phi bắt được thả ra mới gấp gáp hỗn hển phun ra câu chữ đứt quãng: “Chụp.. chụp vào.”

“Em đang ở kì an toàn...” Hắn hàm môi cô, thân thể người nào đó ở trong không khí khẽ run, nói chuyện mơ hồ không rõ.

Đáng tiếc cô vẫn là ngerõ rành rành, nhanh tay kẹp lấy móng vuốt của hắn đang tác quái ở trên người, tiếp tục kháng nghị: “Anh vài lần trước cũng nói an toàn... ..” Trong khoảng thời gian này từ khi làm chuyện này, thượng một lần thời gian hành kinh là ngày mấy cô cũng đã đều quên. Thử qua vài lần cũng không có xuất hiện, cô lo lắng muốn chết. Cái gì thời kì an toàn, cho tới bây giờ xem cũng không có thấy qua.

“Không được! Uống!” Ngón tay của hắn bỗng nhiên xâm nhập, Vạ Quý Phi hung hăng hút một ngụm không khí lạnh.

Thực phiền toái! Hoắc Duẩn Đình lập tức rút tay ra, trên đầu tử chén, chuẩn xác thò được một vật nhỏ ra.

Choáng váng... Trong nhà hắn rất cuộc giấu áo mưa ở những nơi nào chứ? Phòng khách bàn trà trong ngăn kéo có, trên tủ đầu giường cũng không thiếu, phòng tắm trên tủ kính cũng có, hiện tại ngay cả phòng bếp...

Ngay ở lúc trong đầu cô chạy hết sức thác loạn, hắn đã lặng yên không tiếng động tách ra hai chân của cô, lửa nóng cứng rắn nhanh chóng đỉnh nhập vào khóm hoa ẩn mật của cô.

Vạ Quý Phi có đôi khi hoài nghi, nam nhân tinh lực rất cuộc là cao bao nhiêu? Hai người cùng một chỗ, có phải hay không trừ bỏ làm cái chuyện kia cũng không có cái gì khác?

Mười phút sau, cô nửa khóc lóc nửa cầu xin tha thứ: “Em... Đủ...” Buổi chiều có khóa giải phẫu, cô không cần lại bệnh ỉu rữ đi học. Thiệu Mẫn mỗi lần thấy cô như vậy, sẽ cười nhạo cô một cái quá độ.

Người nào đó thật sự dừng lại, nhưng vẫn chưa rời khỏi, hai tay gắt gao nâng mông của cô trực tiếp đi trở về phòng.

Lại qua một giờ, Vạ Quý Phi đang ngủ mơ màng, bỗng nhiên bị một chuỗi chuông điện thật dài đánh thức.

Một cái bàn tay to vỗ vỗ đầu cô: “Em cứ tiếp tục ngủ.” Sau đó nệm trên người bị hắn đem đem vài cái, cửa phòng được khép lại.

Vốn muốn ngủ tiếp, nhưng là bên ngoài truyền đến tiếng ồn ào đứt quãng gọi lên lòng hiếu kỳ của cô. Trong nhà trừ bỏ Thiệu Mẫn, chưa từng có bất cứ người nào khác tới, rất cuộc là ai? Vạ Quý Phi vội vàng đứng lên mặc quần áo chỉnh tề, kéo cửa phòng liền nghe được một giọng nữ thét chói tai: “Mày đứa hỗn đản này!”

Người tới dĩ nhiên là mẹ hắn?

Vạ Quý Phi cuống quýt chạy ra, chỉ thấy vợ chồng Hoắc gia đều ở đây, mà Hoắc Tinh Linh đã tức giận đến mặt đỏ tai nóng.

“Tiểu Phi? Mày thực đem người ta cất giấu rồi? Mày xú tiểu tử này, công tác cùng sinh hoạt cá nhân đều rối rắm rồi! Mày nói xem, mày rất cuộc muốn như thế nào? Nói a!” Hoắc Tinh Linh đại khái vô cùng giận dữ, vươn tay đi qua túm tay con, lại bị Hà Nguyễn Đông giữ chặt.

“Bác gái...” Tuy rằng không biết vì sao bọn họ có thể tìm tới nơi này, bất quá nếu bị hiểu lầm, Vạn Quý Phi cảm thấy phải giải thích. Nhưng là mới mở miệng, Hoắc Tinh Linh lại trách móc.

“Tiểu Phi, trước cháu không phải đã đáp ứng dì sẽ hảo hảo khuyên nhủ thuyết phục hử? Vì sao hiện tại mọi chuyện lại biến thành như vậy? Ngay cả cháu cũng muốn làm không chừng hử, dì còn có thể trông cậy vào ai?”

“Rốt cuộc... Đã xảy ra chuyện gì?” Vạn Quý Phi hoàn toàn không hiểu gì hết trơn, nhìn qua Hoắc Duẫn Đình, hửn khuôn mặt bình tĩnh, đôi môi nhắm chặt, một cái dấu ấn bàn tay màu đỏ rõ ràng có thể thấy được.

“Cháu không biết?” Hoắc Tinh Linh thần sắc kinh ngạc: “Hửn ngay cả cháu cũng che giấu?”

“Giấu diếm cái gì?”

“Hửn vụng trộm đem công ty bán!”

“A?” Vạn Quý Phi chấn động, là kia chính là công ty đèn LED đi?

“Không cần kỳ quái!” Hoắc Tinh Linh làm như tìm được người tri âm “Công ty đó là dì bỏ vốn mở ra, hửn muốn bán căn bản không có hỏi qua ý kiến của dì. Lúc trước hửn nói qua sẽ xây dựng một sự nghiệp, kết quả đâu? Trời ạ, dì muốn điên rồi!”

“Khả... Khả năng, hửn có nỗi khổ.” Vạn Quý Phi nhỏ giọng vì hửn biện hộ.

“Cái nỗi khổ gì? Khu nhà xưởng kia đầu tư mấy ngàn vạn đi vào, hửn làm sao có thể nói không làm là sẽ không làm?” Hoắc Tinh Linh cuống dất tóc, đột nhiên giống nghĩ đến cái gì, mạnh dưng lại, ngẩng đầu nhìn con: “Tinh, bán liền bán! Mày đã chủ động buông thach, mời mày lập tức thu thập một chút, rút về Pháp đi tiếp quản sinh ý trong nhà ẹ!”

“Tôi đối với rượu trang trong nhà các người một chút hứng thú đều không có!” Vẫn không lên tiếng Hoắc Duẫn Đình rốt cục mở miệng.

“Cái gì các người? Rượu trang tương lai là của mày! Lúc trước mày đáp ứng với mẹ, nếu không dựng nghiệp thì sẽ trở về, hiện tại mày thế nhưng lật lọng?”

“Ở dưới sự khống chế của bà, tôi vĩnh viễn cũng không có biện pháp tiếp nhận. Trong nhà có nam nhân bị bà khống chế được đã muốn đủ, không cần lại thêm tôi.”

Hoắc Duẫn Đình lời này nói xong rất lạnh lùng, Hoắc Tinh Linh nhất thời sắc mặt xám như tro tàn. “Con... Con có phải hay không muốn sống không khí sôi động từ ta!”

Bà tức giận đến cả người phát run, thủy chung trầm mặc Hà Nguyễn Đông đi qua đi ôm lấy cô, nhẹ giọng nói: “Bình tĩnh.”

“Em như thế nào bình tĩnh được? Lúc trước vì sinh hửn, em thiếu chút nữa sẽ chết! Sớm biết rằng hửn hôm nay sẽ như vậy, lúc trước khi hửn đến liền bóp chết hửn cho xong!”

“Đừng nói bậy.” Hà Nguyễn Đông nhìn mi trách cứ. Con quật cường, thê tử nóng tính, hai người gặp mặt liền nham ỹ, công tác hòa giải của hửn không biết phải làm đến khi nào. Kỳ thật hửn hiểu được con muốn đi ra ngoài đã là chuyện ăn sâu vào lòng, bất kỳ người nam nhân nào ở hoàn cảnh như vậy đều sẽ như thế.

Vấn đề là hửn theo sinh ra liền nhất định phải làm người thừa kế rượu trang, đây là chuyện thực không có cách nào khác thay đổi, cho nên thê tử mới có thể kiên quyết như vậy.

“Em có nói sai sao? Loại con này sinh ra làm gì?” [Tiểu: cô ơi, nói thế vì giận nhưng người ta không phải chỉ tổn thương một lát đâu TT.TT]

“Vậy bà có thể không sinh ra tôi.” Hoắc Duẫn Đình âm trầm nói một câu, Hoắc Tinh Linh sau khi nghe xong “Ồ ồ” hai tiếng khóc đi ra.

Hà Nguyễn Đông trừng mắt nhìn con liếc mắt một cái, miệng lấy ngữ khí ít khi nghiêm túc như thế giáo huấn hửn: “Con không nên cùng mẹ nói chuyện như vậy.”

Hoắc Duẩn Đình ngoảnh mặt, vẻ mặt vẫn quật cường như cũ: “Lúc trước các người nên sinh thêm một đứa, hôm nay sẽ không vì chuyện này mà phiền lòng.”

Giống như bị chọc trúng chỗ đau, Hoắc Tinh Linh nức nở khóc lớn hơn nữa: “Con nghĩ rằng mẹ không nghĩ tới chuyện này hay sao? Còn không phải bởi vì con?”

“Đừng hơn nữa.” Hà Nguyễn Đông đứng lúc che miệng lão bà, chuyện này nói qua nói lại chỉ liên lụy làm người thương tâm.

“Hoắc Duẩn Đình...” Vạn Quý Phi cũng nghe không nổi nữa, kéo kéo tay hắn, lắc đầu, ý bảo hắn đừng nói kích thích người nữa.

Hà Nguyễn Đông chính lòng nghiêm mặt nói với con: “Là con tự mình lựa chọn đường đi này, cha mẹ cho dù muốn ngăn cản cũng vô dụng. Nhưng con cũng nên vì chuyện chính mình làm ra mà phải trả giá, trong nhà sẽ không lại ép con thừa kế nghiệp trong nhà, tự giải quyết cho tốt.” Tiếp theo hắn nhìn nhìn Vạn Quý Phi, lại mở miệng: “Còn có, người ta là khuê nữ tốt, thế nên con cũng đừng tùy tiện li縁 ở chung.”

Hoắc Duẩn Đình mặt không chút thay đổi nhìn lại phụ thân, giống như chuyện đang nói bất quá chỉ là một chuyện rất đời thường: “Chúng tôi ở Pháp quốc đã kết hôn.”

“Cái gì?” Hoắc Tinh Linh lại thét chói tai: “Con thế nhưng kết hôn cũng không cho chúng ta biết? Con rốt cuộc đem cha mẹ đặt chỗ nào? Chúng ta thực khiến cho con hận như vậy?”

“Bác gái...” Vạn Quý Phi cũng không Hoắc Duẩn Đình trầm được, dù sao sai cũng là ở bọn họ. “Kỳ thật, nhà của cháu cũng không biết.” Cô bỗng nhiên cảm thấy áp lực thật lớn, vạn nhất người trong nhà mà biết, phản ứng chỉ sợ so với người trước mắt còn muốn kịch liệt.

Hà Nguyễn Đông mất lạnh chăm chú nhìn con vài giây, cuối cùng thở dài: “Con lần này làm hơi quá.” Hắn vỗ vỗ thê tử vẫn muốn mở miệng mắng “Chúng ta đi về trước đi.”

“Không cần! Em còn chưa có mắng đủ!”

“Tiểu Linh!” Hà Nguyễn Đông trầm giọng hét lớn, Hoắc Tinh Linh tức thời im tiếng. Bà bĩu môi, lại không tiếng động rút nước mắt.

Hà Nguyễn Đông nhắm mắt, lại mở ra trong đôi mắt tràn ngập bất đắc dĩ, thanh âm trở nên nhu hòa: “Ngoan, trước rồi đi nơi này rồi nói sau.”

Trong phòng ít đi hai người, nhất thời khôi phục lại sự yên tĩnh. Vạn Quý Phi cố gắng sắp xếp lại những lời mới vừa rồi nghe vào trong tai, hắn bán công ty, cho nên trong khoảng thời gian này mới rảnh rỗi như vậy?

“Hoắc Duẩn Đình...” Rất nhiều vấn đề ở não muốn nhảy đi ra, muốn hỏi, nhưng nếu hắn muốn thẳng thắn, từ vài ngày trước đã nói.

“Chuyện tình làm ăn, em không biết gì cả, tuy rằng em không rõ anh vì sao muốn đem công ty bán đi, nhưng em tin tưởng, anh khẳng định có lý do của chính mình. Bất quá, chúng ta là vợ chồng đúng không? Em hy vọng anh nếu có phiền não có thể cùng em nói một chút, để cho em thay anh chia sẻ.”

Hoắc Duẩn Đình từ trong đôi mắt cô đọc được lý giải, hắn nắm đầu cô, kéo gần chính mình. “Anh hiểu được, kỳ thật gần đây anh đang theo kế hoạch làm một chuyện, trên phương diện tài chính có chút khẩn trương, bất quá anh luôn luôn có biện pháp. Chờ thành công, anh liền nói cho em tình hình thực tế được không?”

Vạn Quý Phi gật gật đầu, vòng tay ôm lại hắn. Sự tình đột nhiên phát sinh, cô cần có chút thời gian để tiêu hóa.

“Anh biến thành hai bàn tay trắng, em sẽ để ý sao?”

“Ngốc.” Cô buộc chặt hai tay, đem hắn ôm càng chặt. “Anh đã quên, ba năm sau em chính là đại bác sĩ, đến lúc đó em có thể nuôi anh!”

Đứa ngốc! Hoắc Duẩn Đình vỗ về đỉnh đầu của cô, không tiếng động cười. Cô nhóc của hắn chính là đáng yêu điểm ấy.

Vạn Quý Phi đáy lòng đang tính toán, hẳn không công tác, về sau cuộc sống như thế nào? Trong nhà cấp sinh hoạt phí tiết kiệm chút ít đi, nga nga, cô còn có một trăm vạn. Nhưng là... khoản tiền kia là mẹ hẳn cấp, như vậy xài cũng không thể yên tâm thoải mái nha. Ai, thật khiến người sầu nha.

63. Chương 63

Chuyện phát sinh lúc sáng trực tiếp ảnh hưởng đến cảm xúc của Vạn Quý Phi, buổi chiều đến lớp lại bị Thiệu Mẫn trêu chọc, bắt quá cô không có tâm tình phản bác.

Nghe nói hôm nay khóa học sẽ cầm dao giải phẫu, mọi người giống như đều thực hưng phấn, bắt quá có vài bạn gái nhất gan liền lui bước ra phía sau. Nửa tháng trước kỳ thật cũng tiếp xúc qua thi thể, chính là khi đó chỉ nhìn ở xa xa, Vạn Quý Phi cảm thấy chính mình cũng rất bình thường không có cảm giác sợ hãi gì, cho dù nhìn thực âm trầm nhưng lại không cảm thấy khủng bố.

Giáo sư sau khi tiến vào, bên trong nhất thời an tĩnh, hẳn giảng giải vài phần chung, sau đó đi đến trên bàn giải phẫu xốc lên tấm vải trắng, một khối thi thể trắng bệch ở dưới ánh đèn huỳnh quang trông có vẻ phá lệ chói mắt.

Trong cổ họng tựa hồ trào lên cảm giác nhợn nhợn ghê tởm, giáo sư vừa nói vừa cầm lấy dao tiến hành giải phẫu, làm mẫu. Có nữ sinh thét chói tai, Vạn Quý Phi che miệng cố gắng áp chế cảm giác ghê tởm trào dâng kia. Kỳ quái, cô lúc trước rõ ràng không có sợ hãi gì hết nha.

Dao thi triển ở thi thể giống như cắt khúc thịt cá, Thiệu Mẫn bắt lấy cánh tay của cô, đem cả người đè trên người cô. "Thật... muốn nôn!"

Vạn Quý Phi nâng mặt, ha ha, hẳn không hiểu sao run run, sắp chống đỡ không được nữa.

Đột nhiên, có một bạn nam thất đức đem đầu thi thể bị che dưới tấm vải bố xốc lên, hé ra một khuôn mặt lớn tuổi trắng bệch rõ ràng hiện trước mắt mọi người, cái này Vạn Quý Phi rất cực nhọc nhìn không được, đem dị vật ngạnh ở trong cổ họng toàn bộ nhổ ra.

"Oa, cậu so với tớ còn khoa trương hơn." Thiệu Mẫn vội vàng đưa chiếc khăn tay qua.

"Này này, đây là vấn đề cần phải đối mặt, mọi người phải dũng cảm!"

Giáo sư ở bên kia la lên, Thiệu Mẫn giúp cô đỡ thẳng thắt lưng.

"Cậu có khỏe không? Làm bộ đáng ra hiệu tỷ, nói cho hẳn biết chúng ta đỡ được!"

"Tớ... Không..." Cả người đỏmò hôi lạnh Vạn Quý Phi nhéo quần áo trên vai Thiệu Mẫn, vừa định nói chính mình không có việc gì, ngay sau đó thân thể mềm nhũn, hôn mê bất tỉnh.

Bên trong phòng y tế, Vạn Quý Phi khuôn mặt tái nhợt nằm ở trên giường bệnh, cách đó không xa có hai nữ sinh vụng trộm đối với cô nhìn chòng chọc, nhiều lúc là tai kề bên tai nói thầm. Sau đó lại có mấy người đứng ở trước cửa ló đầu vào nhìn, sau đó hai nữ sinh kia đi ra ngoài, vài người nóng lòng nghị luận một phen, rốt cục cũng biến mất.

Vạn Quý Phi trong đầu trống rỗng, tựa hồ đã biết trước tình huống sau đó. Nguyên bản chỉ nghĩ đến chính mình chịu không nổi mới có thể té xỉu, nhưng mà từ sau tỉnh lại nghe được thầy lão sư khinh miệt một câu, thế giới của cô đảo điên.

Bên ngoài hành lang truyền đến tiếng bước chân cấp tốc, không quá ba giây, Thiệu Mẫn dẫn Hoắc Duẫn Đình vọt vào.

"Hai người hảo hảo táng ngẫu một chút." Thiệu Mẫn bất an nhìn nhìn Vạn Quý Phi, sau đó thức thời rời khỏi phòng.

Hoắc Duẫn Đình đặt mông ngồi ở trên giường, cầm lấy bàn tay cô, xúc cảm lạnh băng nhất thời làm cho hân hỉu mi. "Làm sao không thoải mái?"

Vạn Quý Phi liếc mắt nhìn hẳn, môi mấp míp, không nói được lời nào.

“Tiểu Phi?” Hấn xoa cái cằm đầy kia, cô nghiêng đầu tránh đi.

Nước mắt chậm rãi tí tách rơi xuống dưới, nhịn lâu như vậy, ở khoảnh khắc nhìn thấy hấn nhất thời không thể không được.

Hấn cúi xuống ôm lấy cô, nhỏ giọng nói: “Không có việc gì.”

Vạn Quý Phi theo bản năng túm lấy quần áo trước ngực hấn, dùng thanh âm run run khóc mắng hấn: “Tại anh, tại anh! Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?”

“Cái kia... Chính là mang thai, cũng không phải cái chuyện gì xấu!”

“Em không cần! Không cần!” Hấn nói được thoải mái, chuyện ngoài ý này sẽ đem toàn bộ nhân sinh của cô hoàn toàn nhiễu loạn. Nếu để người nhà biết việc này sẽ có kết quả gì đây? Cô không dám tưởng tượng. Vừa rồi màn bát quái của những người đó đã khiến cô chịu đủ, hiện tại việc này đã lan truyền khắp ngõ ngách ở trường học đi.

Quá mất mặt, thật đáng sợ!

“Chúng ta về nhà nói sau, ần?” Hấn đỡ cô dậy. Vạn Quý Phi vẫn như cũ nức nở, não giống như len sợi rối tinh rối mù, cái chủ ý gì cũng không có, chỉ có thể nghe theo lời của hấn.

Hai người ra đến hành lang, người vậy xem còn không có tán đi, tốp năm tốp ba làm thành một đồng, nhìn thấy bọn họ liền chỉ trỏ, càng quá đáng còn có người lấy di động ra chụp ảnh.

“Bạn học! Cậu làm gì?” Hoắc Duẫn Đình trợn mắt trừng qua, vươn tay đi bắt lấy cái điện thoại trên tay nam sinh kia.

“Oa! Anh muốn như thế nào!” Nam sinh kia giữ chặt di động giấu đi, vẻ mặt khoa trương kêu to. “Có can đảm làm ra chuyện mất mặt như vậy chẳng lẽ không sợ người ta chụp ảnh. Đóa hoa học hệ Trung y nga, bình thường nhìn thanh thuần trong sáng là thế, ấy vậy mà cuộc sống sinh hoạt cá nhân lại hết sức thối nát. Nương nhờ đại gia, là có thể thuận lợi đi Đài Loan trao đổi nga, đi Pháp quốc khảo sát nga. Ai nha tôi nói, chodù bị bao dưỡng cũng nên giữ chút ít, mang thai muốn giấu cũng giấu không được!”

Người này nói vừa xong, lập tức rước lấy từng trận từng trận cười vang.

Như thế nói chuyện không nghe như thế, Vạn Quý Phi nguyên bản khuôn mặt đã tái nhợt lúc này lại càng trắng bệch.

“Cậu là người nào học bannào?” Nghe thanh âm khóc nức nở của cô, ánh mắt Hoắc Duẫn Đình càng lúc càng thâm.

“Anh muốn như thế nào? Sẽ không là muốn tìm người đánh tôi đi? Ai nha tôi cũng không sợ, hôm nay nhiều người ở đây như vậy, nếu tôi có gì tổn hại, người bị hiềm nghi nhất chính là anh!”

Người chung quanh bắt đầu ồn ào, nam sinh càng thêm kiêu ngạo, liền ngay cả lão sư phòng y tế cũng đi ra quát: “Tiên sinh, nơi này không phải là nơi để cho anh giương oai, xin đi mau!”

“Tốt lắm! Các người muốn làm nhân chứng chứ gì?” Hoắc Duẫn Đình bộ dạng lãnh khốc, ánh mắt rét lạnh nhìn xung quanh quét một vòng, sau đó ngón tay chỉ thẳng vào mặt nam sinh kia: “Hôm nay người này, ở trước công chúng đối với bà xã tôi nói ra lời nói có tính vãn hục như thế, hấn không chỉ làm tổn hại tự tôn bà xã của tôi, còn phá hủy cảm tình giữa vợ chồng tôi, đối với chuyện này tôi sẽ truy cứu quyền lợi pháp luật! Lão sư, vừa rồi lời nói của hấn, cô cũng nghe thấy, đúng không?”

“A? Anh... hai người... Là vợ chồng?” Lão sư y tế bị hù một phen sửng sốt.

Hoắc Duẫn Đình nhếch khóe miệng lạnh lùng cười: “Làm sao? Sinh viên thì không thể kết hôn sao? Hôn nhân của chúng tôi có pháp luật bảo đảm, nếu cần còn có thể đưa ra chứng hôn. Đương nhiên, không phải là miêu miêu cầu cầu nào đó cũng đều có thể xem!”

“Này...”

“Hôm nay trò khôi hài này, tôi sẽ không bỏ qua như vậy! Lão sư, cô làm người phải nêu gương tốt, phải làm gương, đến lúc đó cần cô làm người làm chứng, cũng không thể chống chéng.” Nói xong, hân ôm Vạn Quý Phi sớm khóc thành lệ đầy đăm người ra, tiêu sái rời đi.

Xe theo phương hướng căn nhà hai người đang trụ chạy đi, Vạn Quý Phi hai mắt vô thần nhìn ngoài cửa sổ, nhìn thấy phố cảnh bên ngoài cấp tốc mà qua, biết vậy nên con đường phía trước mê man. Cho dù vừa rồi hân ở trước mặt bạn học vì cô hòa nhau một ván, nhưng là cô chân chính lo lắng căn bản không phải chuyện này. Bước tiếp theo phải đi như thế nào, cô hoàn toàn mờ mịt.

Người ngồi ở ghế điều khiển, một bên chuyên tâm lái xe, một bên còn phải thời khắc lưu ý bên cạnh cô. Từ trường học rời đi cho tới lúc lên xe, cô thủy chung mặt không biểu cảm, cô hai mắt lướt qua phố cảnh bên ngoài, ngay cả tiêu cự đều không có, tâm của hân thất chặt quả thực rất là khó chịu. Chẳng lẽ quyết định của hân sai lầm rồi?

Đem xe đỗ vào trạm, Hoắc Duẫn Đình vỗ nhẹ nhẹ cô “Đừng suy nghĩ miên man, trời có sụp xuống dưới còn có cánh chống đỡ, ngày mai cuối tuần chúng ta trở về nhà tự thú.”

Vạn Quý Phi ngây người cho hân một cái nhìn chăm chú, cuối cùng gật gật đầu. Tiến vào thang máy, hân đem tay cô nắm chặt, ý định đem sức lực trên người chính mình truyền cho cô.

Chờ thang máy dừng lại mở cửa, hai người song vai bước ra. Đèn dọc hành lang cảm ứng ‘Ba’ một tiếng bật sáng lên, Vạn Quý Phi ngẩng đầu, thoáng nhìn thấy trước cửa nhà có hai người đang đứng đó, thân mình nhất thời cứng ngắc, hân khí thổi quét toàn thân.

“Vạn Quý Phi!”

Tiếng rống giận dữ ở bên trong không gian hẹp quanh quẩn một hồi, Hoắc Duẫn Đình phản ứng đầu tiên chính là đem cô bảo hộ ở sau người.

“Nha đầu chết tiệt kia! Lại đây!” Xa Thục Mai mặt lạnh lùng hét lớn, trong ánh mắt mang theo một loại nỗi giận trước đây chưa từng gặp. Vạn Quý Phi lớn như vậy, còn chưa thấy qua bộ dáng này của bà nội. Cô co rúm thân mình lại, bắt lấy cánh tay hân.

Hoắc Duẫn Đình ngăn lại thất lưng của cô, ánh mắt khi nhìn thấy mẫu thân ôm ngực trừng mắt của hân lập tức hiểu rõ. Chuyện muốn tới cuối cùng cũng đã tới, hân nhẹ hít vào một hơi, mặt bình tĩnh nhìn hướng Xa Thục Mai: “Tất cả đều là chủ ý của cháu, bà nội đừng mắng cô ấy!”

“Là chủ ý của cậu... Tốt lắm, cậu rất cục cựa cũng thừa nhận đem khuê nữ nhà của tôi tóm tới tay? Tiểu Hoắc, vốn tôi đối với cậu bắt đầu thay đổi quan điểm, thế nhưng cậu lại làm cho tôi hoàn toàn thất vọng! Tôi nói cho cậu biết, đoạn hôn nhân này Vạn gia không thừa nhận!” Xa Thục Mai trợn mắt rồi chuyển hướng, âm thanh đối với cháu gái lạnh lùng nói: “Còn không cút lại đây cho bà? Thật sự muốn vĩnh viễn làm rùa đen rút đầu sao?”

Vạn Quý Phi cắn cắn môi, đột nhiên ngang nhiên đẩy Hoắc Duẫn Đình ra, kiên trì hướng bà nội đi đi qua.

Xa Thục Mai nhìn từ trên xuống dưới người trước mặt, cười lạnh: “Ồ chung, bí mật kết hôn, cánh đã khỏe mạnh cứng cáp, muốn bay? Vạn Quý Phi, có phải người nhà cho tới nay rất nuông chiều cháu, cho nên liền cho rằng có thể tự quyết định mọi chuyện hay không? Kết hôn chuyện đại sự như thế, là có thể không cần hỏi ý kiến người nhà, muốn gả liền gả? Cháu rất cuộc có đem chúng ta đặt ở trong mắt hay không? Có hay không?”

Một câu rống cuối cùng phi thường vang dội, Vạn Quý Phi nửa câu nói cũng không dám hé miệng, mặc ngón tay bà nội hướng tới trên ót cô không ngừng chỉ chỉ.

Hoắc Duẫn Đình thật sự nhìn không được, cô nhóc kia thế nhưng chính là bảo bối hân nâng niu trong lòng bàn tay, sao có thể để cho bọn họ đối đãi thô bạo như thế? Hân nắm lấy bàn tay đang hướng lại đây của lão nhân gia, cô bình tâm tĩnh khí (bình tĩnh) khuyên giải: “Bà nội, là lỗi của cháu, bà nếu muốn đánh muốn mắng cứ hướng về phía cháu là được. Tiểu Phi thân thể yếu đuối, bà đừng làm khó cô ấy.”

“Tôi giáo huấn cháu gái còn cần cậu quản sao?” Xa Thục Mai bỏ tay ra, quay đầu đối với hân rống giận!

Hoắc Duẫn Đình cũng không cam lòng yếu thế “Cô ấy là vợ của cháu!”

“Cậu thúì lắ! Có rắ! ma phỏng*.” Xa Thục Mai bị thân phận mới của cháu gái kích thích liên thanh rít gào.

*Nguyên văn: – thả cho thử thí, Tiểu không rõ chém bừa >__<>

Hoắc Duẫn Đình đem Vạn Quý Phi ôm đến trước ngực, lấy âm điệu cực bình tĩnh tiếp tục nói: “Đây là sự thật không thể thay đổi, hơn nữa, cô ấy mang thai!”

“Cái gì?”

“Cái gì?”

Hai thanh âm đồng thời vang lên, một người khiếp sợ, một người kinh hãi.

“Mang... Mang thai...” Xa Thục Mai lui về sau hai bước, trước mắt một mảnh choáng váng, cơ hồ đứng không vững.

“Bác sĩ Xa ...”

“Bà nội...”

Hoắc Tinh Linh cùng Vạn Quý Phi muốn vươn tay đỡ lấy bà, đều bị một cánh tay đánh rời ra.

Xa Thục Mai lắc lắc đầu, thực không thể tin được những việc mà lỗi tại chính mình vừa nghe. “Vạn Quý Phi... cháu... cháu làm càn quá! Còn chưa có tốt nghiệp liền mang thai, cháu ngay cả việc học cũng không để tâm? Ngay cả sự nghiệp Vạn gia cũng không quan tâm? Cháu... Muốn làm một đứa nhỏ bội bạc!”

Trực tiếp lên án như thế, hoàn toàn nói ra hết ưu tư trong lòng cô lúc này, Vạn Quý Phi nhất thời khóe không thành tiếng: “Bà nội... Thực xin lỗi... Thực xin lỗi.”

“Cháu không cần phải thực xin lỗi bà, là phải tự thấy có lỗi với chính mình! Cháu thế nhưng lại đem toàn bộ những cố gắng lúc trước đổ sông đổ biển, có biết hay không!” Xa Thục Mai có loại bị ai chỉ tiếc rên sát không thành thếp.

“Cháu biết sai rồi... Bà nội...” Vạn Quý Phi trong lòng hỗn loạn, đã không thể biết được cái gì gọi là đúng hay sai. Cô khóc lớn đuổi theo nắm lấy góc áo bà nội mình, tựa như mới trước đây, mỗi khi cô làm sai chuyện gì, sẽ như vậy sám hối, với bà nội cuối cùng chắc chắn sẽ tha thứ cho cô.

“Đi! Theo bà về nhà! Chuyện này, để cho ba mẹ cháu phân xử cho cháu!” Xa Thục Mai túm lấy cánh tay cô, nhanh chóng đi tới hướng thang máy.

“Cháu...” Cô quay đầu nhìn Hoắc Duẫn Đình, hấn vội vàng đuổi theo.

Thấy thế, Xa Thục Mai nghiêm chỉnh nói với hấn: “Họ Hoắc, hôm nay cậu có thể đem nó ngăn lại, bất quá, về sau Vạn gia chắc chắn sẽ cùng nó cắt đứt quan hệ!”

Không khí bởi vậy nói mà ngưng kết, Vạn Quý Phi đã hoàn toàn kinh sợ, Hoắc Duẫn Đình đau lòng cô không thôi, đành phải nhượng bộ: “Nếu như vậy, cháu đưa mọi người về.”

64. Chương 64

Ngoài cửa sổ trời lại đang mưa, từ lúc nửa đêm đã bắt đầu, sấm chớp điên cuồng gào thét khoảng chừng một vòng thì trầm tĩnh trở lại được một lát, hiện tại lại điên cuồng hò hét không ngừng.

Vạn Quý Phi nằm trên giường, ánh mắt xuyên qua tấm cửa sổ thủy tinh, phiêu lãng ở trên bầu trời nhìn đến màn mưa trong suốt quét ngang qua trên cành lá bạch lan thụ.

Đầu hạ, mưa, mắt ngủ cả đêm... Rõ ràng là trên chiếc giường mà cô vốn quen thuộc nhất, thân thể thế nhưng lại cảm thấy hư không không hiểu, chỉ có thể ôm lấy chăn, thật sâu đem chính mình bao vây bên trong, lẳng lặng, lẳng lặng ... Nghe tiếng mưa rơi.

Về nhà đã một tuần, về phương diện trường học không biết là ai giúp cô xin phép rồi, di động bị mất, không cho phép ra ngoài, cấm cùng ngoại giới liên hệ. Tại nơi đây trong ngôi nhà này lúc bấy giờ, cô xem như là bị giam lỏng.

Trong nhà mấy lão không thể lý giải được hành vi tùy hứng của cô, liền giống như chuyện cô rất khó đọc biết bọn họ cố chấp giống nhau. Mặc kệ hôn nhân của cô có hiệu lực pháp luật hay không, một câu bọn họ cũng không thừa nhận chính là không thừa nhận. Hoắc Duẩn Đình bị hoàn toàn cự tuyệt ở ngoài cửa, mặc cho cô khóc lạy bi tình, cũng vô pháp dao động quyết tâm của bọn họ.

Tình cảnh này có điểm giống như những vở kịch khổ tình trong TV thời xã hội phong kiến hay diễn, dù sao Vạn Quý Phi là hoàn toàn bị cô lập. Bà nội hờ hững, ba lạnh lùng đối đãi, còn có mẹ than thở. Trong thời gian bảy ngày nay, cô thấu đủ tư vị bị vắng vẻ. Có phải đứa nhỏ nào từng làm chuyện gì sai đều bị loại trừ phạt này hay không?

Trong lòng mỗi khi khó chịu cơ hồ có thời điểm nào hít thở không thông, cô liền càng thêm hoài niệm cái ôm áp áp kia. Hoắc Duẩn Đình, anh có phải đang lòng nóng như đốt hay không, mỗi ngày đều giống như em nóng ruột hy vọng có thể sớm ngày được giải thoát?

Ba từng tìm riêng cô nói qua, mẹ cũng tìm cô, đều lặp lại những lời trách cứ. Kỳ thật cô cũng đã biết sai rồi, nhìn cô mỗi ngày đều ngoan ngoãn ở trong đóng cửa suy nghĩ không phải là chứng minh tốt nhất rồi sao? Bước tiếp theo hẳn là như thế nào đi, ai có thể vì cô chiếu sáng một cái phương hướng?

Dưới lầu chuông đồng hồ điểm sáu giờ, Vạn Quý Phi đảo cái thân, hai mắt mệt mỏi đã muốn nhắm nghiền lại, cảm thấy như bị bóng đen mãnh liệt bao quanh tới. Cô bối rối mở mắt ra, vuốt bụng, cố gắng hít sâu. Không có việc gì, không có việc gì!

Thời gian cứ như nặng trĩu mà dài đằng đẵng trôi qua, thật lâu thật lâu, khi tiếng chuông rốt cuộc cũng ngừng lại, tiếng bước chân đúng giờ ở ngoài phòng vang lên, sau đó có người gõ cửa.

“Tiểu Phi, ăn bữa sáng, muốn mẹ đặt ở cửa sao?”

Không thể lại trốn tránh! Vạn Quý Phi nhắc người đứng lên, tĩnh tọa vài giây, đợi cho cơn choáng váng qua đi, liền lột thân mình mệt mỏi đi mở cửa.

“Rời giường?” Con gái rốt cuộc cũng chủ động mở cửa, Trương Huệ Nghi có chút kinh ngạc. Trở về một tuần, trừ bỏ ở bên trong khóc nháo qua, tiểu nha đầu hầu hết thời gian còn lại tựa như hiện tại trầm tĩnh như vậy. Loại hành động không khóc không nháo này, làm cho người ta sầu lo.

Trương Huệ Nghi đang cầm đồ ăn vào phòng, phòng nhỏ có vẻ thực áp lực. Cô buông cái khay trong tay, đem rèm cửa sổ kéo ra, không khí tươi mới ngênh diện đánh tới. Mưa to suốt cả một đêm, đến buổi sáng trời cũng trong.

“Mẹ hôm nay được nghỉ, đợi lát nữa con đi theo giúp mẹ đi mua đồ ăn, được không?” Đáy lòng có chút chuyện muốn nói cùng cô, gần đây trong nhà bởi vì chuyện của cô huyền hao mà cũng thật bế tắc, mẹ chồng tức giận đến ăn không vô nuốt không trôi, ngay cả trượng phu cũng bởi vậy mà phát ra cáu kỉnh.

Mọi người đều khó có thể chấp nhận tiểu nha đầu đã gả làm vợ người ta là chuyện thực, nhưng là hết thảy mọi chuyện đã thành kết cục đã định, không phải sao? Cho dù có lại tức giận cũng phải thừa nhận. Cường ngạnh nhất đứa nhỏ, chính là lòng tự trọng vô vị quá phá thôi. Làm một người mẹ, cô không thể nhìn đến con gái từ từ gầy yếu mà cái gì cũng không quản.

Bà nội muốn giải trừ lệnh cấm sao? Cho phép cô ra ngoài? Trong đầu tính toán, Vạn Quý Phi nắm chặt quyền đầu, móng tay thật sâu đâm vào lòng bàn tay, đau.

“Được không?” Thấy cô không nói lời nào, Trương Huệ Nghi lại ôn nhu hỏi, Vạn Quý Phi cuối cùng gật đầu.

“Kia trước đi rửa mặt, hôm nay mẹ từ rất sớm liền thức dậy hầm cháo, con nhất định phải ăn hai chén nha.” Buổi sáng ngày hôm qua uống sữa đều bị cô ói ra hết, Trương Huệ Nghi lo lắng chết khiếp, dù sao hiện tại không chỉ một người, sức ăn của cô rất ít, càng người gây còm, cần bản không đủ cung cấp chất dinh dưỡng cho hai người. Hôm nay đứa nhỏ nhà họ Hoắc kia rốt cuộc cũng được phê chuẩn cho qua đây, hy vọng người nhà hai người nhanh một chút đạt được nhận thức chung, để tránh cho đứa nhỏ chịu khổ.

Vạn Quý Phi nghe lời đi vào trong phòng tắm rửa mặt chải đầu, lúc đi ra mẹ cô còn chưa đi, cô ở chỗ này giám sát ăn một chén cháo, cuối cùng cũng lấy lại chút thể lực.

Đi đổi quần áo, cô cùng mẹ đi xuống lầu. Ở trong nhà ăn, vài người đang vây quanh bàn ăn sớm hơn mọi hôm một chút, Đạm Dung cùng tiểu Vạn Y cũng qua đây, mà anh trai thì vắng mặt bởi có cuộc họp, đại khái đã đi làm.

Vạn Quý Phi xuất hiện, nguyên bản Xa Thục Mai cầm cái lắc chơi đùa cùng tiểu Vạn Y chợt dừng một chút. Khi cô ngồi xuống, sau đó Xa Thục Mai dường như không có việc gì khôi phục động tác.

“Tiểu Phi, có muốn ăn bánh bao hay không? Mẹ lấy cho con?”

Vạn Quý Phi nhẹ lắc đầu “Không ạ.”

Đang xem báo, Vạn ba ban nhìn cô liếc mắt một cái, lạnh giọng nói: “Cho nó một ly sữa.”

“Không phải nói ngày hôm qua khi uống không phải ói ra sao?” Xa Thục Mai tiếp lời, lập tức ý thức được chính mình còn đang tức giận lại cảm giận ngoảnh mặt.

Lúc này Đạm Dung đem một đĩa táo đã xử lý đưa qua “Chịu chút đi, có chút chua, khi khẩu vị không tốt có vẻ dễ lót bụng.”

Sợ mình không biết thân biết phận lại khiến người chán ghét, Vạn Quý Phi lấy một miếng chậm rãi nhấm nuốt.

Sau đó theo mẹ đi siêu thị một chuyến, trên đường về khi đi qua một nhà bán trái cây ở ngã tư, lão bà cùng các cô vui mừng chào hỏi, cũng rắn đưa cho các cô một túi táo thật to.

“Ai nha cũng đừng khách khí, lần trước may mắn có bác sĩ Xa chữa khỏi bệnh của tôi, hôm nay tôi mới có thể tinh thần chấn hưng đứng ở chỗ này, chỉ chút này xem như thành ý hai đứa hãy nhận đi.”

Thịnh tình người ta cũng không thể chối từ, hai người đành phải nhận lấy. Lúc sau, Trương Huệ Nghi lôi kéo tay con gái, cười nói: “Luôn có rất nhiều người nhiệt tình, không phải người này chính là người kia, trong nhà hoa quả ăn không hết.”

“Đó là bởi vì mọi người đều được bà nội giúp.”

“Àn. Tiểu Phi...” Trương Huệ Nghi đột nhiên dừng lại cước bộ, nhìn con gái hơi cảm khái: “Phòng khám nhỏ tuy rằng không lớn, thế nhưng rất nhiều rất nhiều người cần. Nó đã ở trong này đã vài chục năm, đã trải qua mấy phần phong sương (gian nan vất vả), vẫn như cũ đứng sừng sững không ngã, toàn bộ đều là dựa vào bà nội con tự lực chống đỡ. Kỳ thật bà tuổi lớn, rất muốn có thể sớm một chút lui ra để an hưởng tuổi già. Nhưng anh trai con lại cự tuyệt kế thừa phòng khám, cho nên bà mới đem hết mọi hi vọng đều ký thác trên người con. Bà so với bất luận kẻ nào đều hy vọng con có thể mau chóng tiếp quản phòng khám, hy vọng con có thể đem truyền thống làm việc thiện của phòng khám nhỏ ngày càng rạng rỡ. Bởi vậy bà mới đặc biệt nghiêm khắc với con, con biết không?”

Vạn Quý Phi gật đầu, chuyện này cô đương nhiên rõ ràng, năm đó lựa chọn học y, cô liền rõ ràng hiểu được chính mình là bị giao cho trọng trách, khi đó cô còn cảm thấy vô cùng quang vinh.

Trương Huệ Nghi cười cười, vuốt đầu nữ nhi, thực vui mừng cô có thể hiểu được.

“Con cùng với anh trai đều biết nghĩ như vậy, mẹ cùng ba ba đều thật cao hứng. Có lẽ con sẽ cảm thấy kỳ quái, lúc nhìn nhận đối đãi với chuyện chung thân đại sự các con, thái độ của chúng ta không đồng nhất. Con không phải là nghĩ rằng chúng ta đối với con nghiêm cần quá đáng đấy chứ? Không giống với anh trai khi đó thật thoải mái tùy ý?”

Vạn Quý Phi không nói được lời nào.

Trương Huệ Nghi lại tiếp tục: “Anh trai con người này, từ nhỏ đều tự có ý nghĩ của chính mình, sau khi lớn lên hẳn trở nên kiêu ngạo, không coi ai ra gì, đoạn thời gian kia mọi người đều vì chuyện chung thân đại sự của hắn mà hao hết tâm thần. Cho nên khi Đạm Dung cùng hắn cùng một chỗ, chúng ta liền đặc biệt hưng phấn. Cái loại tâm tình này, con cũng có thể thật sâu cảm nhận được đi?”

Đương nhiên, bởi vì cô cũng tham dự trong đó. Anh trai có thể có được hạnh phúc, làm em gái, cô cũng thật cao hứng.

“Nhưng là con thì bất đồng.” Trương Huệ Nghi hơi tạm dừng, giống như muốn sắp xếp sửa sang lại lời muốn nói. “Chúng ta phải thừa nhận, làm cha mẹ đều là ích kỷ như vậy. Đối với người khác cùng với đối với khuê nữ nhà chính mình có thêm tiêu chuẩn.

Đạm Dung khi đó với anh con ở cùng một chỗ, chúng ta hận không thể bọn họ có thể nhanh chút đơm hoa kết trái. Mà còn con thì đâu? Chúng ta chỉ sợ con bị người ta lừa, bị người khi dễ. Hoắc gia đứa nhỏ kia cũng không phải là không tốt, kỳ thật hắn có thể kiên trì đi xuống như thế, chúng ta vẫn là cảm nhận được tâm ý của hắn. Cố tình hắn lựa chọn đi đường tắt, biết rõ con đối chúng ta trọng yếu như thế, vẫn bí mật che giấu cùng với con kết hôn.

Chuyện này đã xúc phạm đến điểm mấu chốt của chúng ta, thử hỏi có cha mẹ nhà ai hy vọng con gái chính mình ở dưới tình huống bọn họ không rõ ràng không tiếng động gả đi mất? Huống chi con còn đang đi học, hiện tại lại đột nhiên mang thai, chuyện này đối với tương lai có ảnh hưởng bao nhiêu chứ. Kỳ thật có phải con cảm thấy chúng ta rất cổ chấp, vậy thì con hãy thử đứng ở trên lập trường của người làm cha mẹ mà nghĩ lại mọi chuyện thử xem, có lẽ con cũng có thể lý giải được chúng ta vì sao lại tức giận như vậy.”

“Con hiểu được ...” Cô thì thào đáp lại.

“Đứa ngốc.” Trương Huệ Nghi vỗ vỗ bả vai con gái “Con cũng phải biết rằng, vô luận con làm chuyện gì sai, nhà, vĩnh viễn là nhà của con. Chúng ta vĩnh viễn đều yêu con, đây là sự thật sẽ không bao giờ thay đổi.”

“Đã biết.” Vạn Quý Phi lau lệ vờn nơi khóe mắt, là thật sự hiểu được tâm tình cha mẹ, cô cô phụ kỳ vọng của bọn họ.

Về nhà, Đạm Dung cùng Vạn Y đang ở trong sân phơi nắng, tối hôm qua mưa to tựa hồ không ảnh hưởng tới thời tiết đẹp dễ ngày hôm nay, sáng sớm mặt trời sáng ngời mà không mạnh liệt, thích hợp nhất cho trẻ con chơi đùa.

Trương Huệ Nghi mang theo đồ mua được vào nhà, Vạn Quý Phi đi qua gia nhập vào hàng ngũ phơi nắng. Bécưng tiểu Vạn Y đang ngủ ở trên giường, khuôn mặt thật đỏ đỏ khiến người tanh thời đã muốn cắn một ngụm. Vạn Quý Phi vuốt ve thực giường gỗ cái, hai mắt tham lam nhìn cô.

“Tiểu Dung, làm mẹ cảm giác là như thế nào?”

Đang xem sách, Đạm Dung ngẩng đầu, trên mặt lộ vẻ tươi cười thản nhiên nhìn rõ ràng là cảm giác điềm tĩnh lại hạnh phúc. “Cảm giác làm mẹ... Không thể nói rõ, chính là cảm thấy đứa nhỏ là hết thấy của chính mình, thực yêu thực yêu nó.”

“Nga.” Vạn Quý Phi không này nhiên sờ bụng chính mình.

“Em hiện tại hẳn là còn chưa có cảm nhận được đi?” Đạm Dung đơn giản buông cuốn sách, cùng cô nói chuyện phiếm.

“A? Là không cảm giác.” Hoàn hảo không cảm giác, không phải sao?

“Yên tâm, chờ bụng càng lúc càng lớn, đến có thể cảm nhận được nhịp đập, tình thương của mẹ tự nhiên nảy sinh.”

Nhịp đập? Vạn Quý Phi cắn cắn môi, thì thào nói: “Hắn là không có.”

“Ân? Vì sao?” Đạm Dung kỳ quái nhìn cô, từng biểu lộ nhỏ nhỏ trên mặt, nước mắt trong suốt ngưng kết ở trong đôi mắt vô thần của cô. Trong lòng không khỏi rung mình, Đạm Dung đột nhiên túm lấy bàn tay cô: “Tiểu Phi... em...”

“Em...” Vạn Quý Phi chờ đợi quay đầu, giọt nước như ngọc lưu ly tràn trong mắt, nước mắt rất cực cũng tràn quanh.

“Em không cần làm chuyện điên rồ!” Mơ hồ đoán được lòng của cô, thần sắc Đạm Dung trở nên ngưng trọng.

“Em... Không có biện pháp...”

“Em như thế nào mà có loại ý nghĩ thế này!” Đạm Dung phút chốc đứng lên, vội vàng chạy vào phòng trong. Không bao lâu, thanh âm của cô từ bên trong phòng truyền ra đến: “Mọi người mau khuyên nhủ em ấy, tiểu nha đầu muốn đem đứa nhỏ xoá sạch!”

Vạn Quý Phi nháy mắt mấy cái, ngơ ngác quay đầu, chỉ thấy Hoắc Duẫn Đình kích động lao tới, ủy khuất tích lũy đã lâu ở khoảnh khắc hân vừa xuất hiện một khắc kia lập tức trở nên quân lính tan rã.

Ôm ấp ảm ảm liền bao vây lấy cô, bên tai vang lên tiếng kêu cấp tốc của hân: “Đứa ngốc đứa ngốc! Aichuẩn cho em làm như vậy?”

Nước mắt vẫn rơi, vẫn cứ thản thiên rơi thế, trái tim đau đến quặn thắt. Vạn Quý Phi đã không thể nói bất cứ điều gì, chỉ có thể gắt gao néo cánh tay của hân, phát ra từng câu chữ: “Thực xin lỗi... Hoắc Duẫn Đình... Thực xin lỗi.” Cô đã không còn có cách nào khác, nếu không có đứa nhỏ, rất nhiều vấn đề đều có thể giải quyết dễ dàng, đó là cô hạ bao nhiêu quyết tâm mới đưa ra quyết định gian nan này a.

“Anh không phải bảo em đừng miên man suy nghĩ sao? Trời sụp xuống có anh giúp em chống đỡ!” Hoắc Duẫn Đình gắt gao ôm lấy cô, nội tâm tự trách không thôi. Là hân rất ích kỷ, rất tự cho là mình đúng, một lòng thầm nghĩ muốn đem cô làm của riêng, lại hoàn toàn xem nhẹ cảm thụ của cô. Trong chuyện này, kỳ thật bị thương nhất chính là cô đi. Hân thực đáng chết!

Phía sau đi ra, Xa Thục Mai lặng lẽ lau hai hàng lệ nơi khóe mắt. Tiểu nha đầu cái đầu ngốc nghếch kia rốt cuộc là chứa cái gì chứ? Thế nhưng có cái ý niệm này trong đầu? Được rồi, bà nhận lời xin lỗi của xú tiểu tử kia, nhận đề nghị của hân. Chỉ cần —— bọn chúng vui vẻ là tốt rồi.

65. Chương 65 End

Đêm, ánh trăng sáng tỏ.

Trên chiếc giường lớn KING SIZE một thân mình tròn nuột giặt giệt, lại vươn đôi bàn chân nhỏ đá đáng người nằm bên.

“Ân, lại làm sao vậy?” Hoắc Duẫn Đình mở đôi mắt vừa mới khép hờ lại, đứng dậy mở đèn ngủ trên đầu giường, nhìn nhìn lại đồng hồ báo thức, này đã là nửa đêm mười hai giờ.

Vạn Quý Phi biết miệng, ngón tay dọc theo hoa văn sàng đan vẽ thành vòng tròn.

“Nói đi, em lần này lại muốn ăn cái gì?” Cho dù trước lúc ngủ mới hầu hạ cô ăn một cái bánh ngọt nhỏ, Hoắc Duẫn Đình vẫn là rất nhẫn nại hỏi.

“Em... Người ta đột nhiên rất muốn ăn lẩu cá.”

Thanh âm ngập ngừng ngay lập tức làm cho hân nhú mày, âm điệu nói chuyện lặp lại không khỏi đề cao. “Lẩu cá?”

“Đúng đúng, còn muốn siêu cay! Em biết Tiểu Tam Nguyên bây giờ còn chưa có đóng cửa, em có số điện thoại.” Tiểu Tam Nguyên là quán ăn chuyên các món lẩu cá, quán ăn mở đến tận khuya, còn đưa hàng tận nơi. Ngẫm lại cái cảm giác kích thích kia, cô liền nhin không được mãnh liệt nuốt nước miếng.

“Không được! Mấy thứ này không có thể ăn!” Thái độ cự tuyệt quyết đoán, Hoắc Duẫn Đình tắt đèn nhỏ đi, một lần nữa nằm xuống.

Tối hôm qua là miến cay, tối hôm trước nữa chính là canh đầu cá cay, hôm trước đó nữa chính là gà hầm cay... Mỗi khi đến nửa đêm cô lại nghĩ muốn ăn cái gì, nhưng lại thay đổi khôn lường, làm cho người ta khó lòng phòng bị. Này cũng không là trọng điểm, vấn đề chính là cô hoàn toàn đem món cay trình độ hoàn toàn thăng cấp.

Quả thực bị cự tuyệt !Vạn Quý Phi vội vàng vụng về đứng lên, túm lấy cánh tay hấn mãnh liệt lắc: “Emmuốn ăn em muốn ăn!”

“No! Nghĩ cũng đừngnghĩ!” Tối hôm qua đã mềm lòng một lần, hôm nay còn tiếp tục nữa? Cô hiện tại là cái tình huống gì? Hoắc Duẩn Đình quyết định lần này vô luận như thế nào cũng không thể dao động.

Vạn Quý Phi xoa cái bụngtròn tròn có thể so với thùng nước, hét lớn một tiếng: “Hoắc Duẩn Đình!”

Thời kỳ đầu mang thai bởi vì bụng phản ứng lợi hại, cô ăn cái gì cũng nôn hết ra, thẳng đến khi tháng thứ năm trở đi, khẩu vị mới tốt chút. Cũng bởi vì cái dạng này, rất nhiều lần những đồ ăn không được phép ăn này, hấn đều bởi vì không đành lòng mà vụng trộm làm cho cô. Nhưng là đêm nay, hấn thể nhưng không theo.

Người nào đó bị kêu tênhìn cô không nói được lời nào, lần này tựa hồ quyết tâm.

Biết đã vô vọng, Vạn QuýPhi phần nộ nằm về lại trên giường. Cái bụng bất chợt bị đập vài cái, cô rên rĩ nhỏ một tiếng, phía sau lập tức có một thân thể ấm áp dựa vào.

“Làm sao vậy?” Hấn từ sauôm lấy cô, tay tự nhiên sờ trên cái bụng tròn hỏ ra của cô, lòng bàn tay chợt bị hai cái chân đá.

Vạn Quý Phi giãy dụa,nhưng mà tay chân tức thì bị kiềm trụ, thân thể không thể động đậy. Cái mũi lập tức nổi lên vị chua xót, cô “Oa” một tiếng liền khóc đi ra.

“Các người đều khi dễ ta,ba cái xú nam nhân!”

“Hừ... Ngoan.” Hoắc Duẩn Đình thật cẩn thận giúp cô cuốn thân, bàn tay lau đi lệ trên khóe mắt cô, một mảnh mát rượi, đều không phải là giả. Mang thai tháng thứ tám, thai đập càng ngày càng thường xuyên, hơn nữa cô hoài song bào thai, càng thêm nặng, cứ thế khi có chút ít cảm xúc sẽ khóc nháo, hấn cũng tập mãi thành thói quen .

“Em đã đói bụng anh cũng không thèm lo!” Vạn Quý Phi thuận thể chui vào trong lòng hấn, tiện thể tìm chỗ lau luôn nước mắt.

“Thực đói bụng, vậy anh đi chế mì sợi.”

“Em không cần ăn mì!” Mỗi một lần đều là mì sợi, cô đều ăn ngấy. Vì sao hấn không thể giống anh trai trùnghệ cao siêu như vậy?

“Lẩu cá không được! Rất kích thích, đối với cục cứng không tốt. Em cũng không muốn bọn chúng bị tiêu chảy đi?” Hấn ôn nhu nhỏ nhẹ dỗ dành, biết cô cố tình gây sự, vẫn là nhẫn nại.

“Ô...” Kỳ thật cô cũng biết có vài thứ không thể ăn, nhưng là rất thèm nha, tâm ngứa khó nhịn nhịn lại rất khó chịu.

“Nếu không còn có bánhngọt dâu tây, anh đi lấy cho em?”

“Không cần...” Cô ở trong lònghấn mãnh liệt lắc đầu.

Không có cách nào khác,hấn đành phải nói: “Cho dù muốn ăn, cũng phải chính mình làm mới được, bênngoài không vệ sinh.”

“Vậy anh ngày mai làm !”

“...”

Không chiếm được đáp lại,Vạn Quý Phi khóc lợi hại hơn. Cô chỉ biết, kẻ ngu ngốc trù nghệ này!

“Hảo hảo! Anh làm, được rồi đi?” Ngữ khí là vạn phần bất đắc dĩ, xuống bếp thực không phải là thể mạnh của hấn.

“Thật sự? Anh thật sự chịu làm?” Cô nâng hai tròng mắt bị tẩy trong veo lên, có chút không dám tin.Hoắc Duẩn Đình miễn cưỡng gật gật đầu, nội tâm thổn thức không thôi. Không có biện pháp, cô hiện tại thể nhưng là đại vương, không thể đắc tội được!

Có người muốn qua loa cho xong, có người lại nói được thì làm được.

Ngày hôm sau chàng vạng, trong nhà họ Vạn nhân khí cường thịnh, trừ bỏ mấy miệng ăn nhà Vạn gia, ngay cả vợ chồng Hoắc Tinh Linh cũng đến vô giúp vui.

Tại phòng bếp, Hoắc Duẫn Đình giương mắt nhìn một cái con cá ở đối diện.

“A a, đem mang cá lấy ra.” Vạn Quý Phi dựa vào cạnh bàn, vươn tay chỉ chỉ đầu cá.

Bàn tay rửa cá dừng lại một chút, chủ nhân của nó rõ ràng không hề giận, hé ra cái miệng mồm chặt chẽ, giống như đang cực lực nhẫn.

“Mau nha!”

“Kỳ thật anh thật sự không muốn làm cái này!” Thanh âm nói chuyện rất chậm, một đồng tử giống như từ trong hàm răng rít ra. Đáp ứng làm canh lẩu cá cho cô là kế sách tạm thời, ai ngờ cô thực sự kêu nhạc mẫu đại nhân chuẩn bị đầy đủ nguyên liệu.

“Ừm, có em chỉ đạo, anh chắc chắn sẽ làm được!”

Con cá trên tay lại trượt ngoài, Hoắc Duẫn Đình rốt cục nhìn không được đem đuôi cá ném vào trong bồn rửa chén bồn, cố sức kéo cái tạp dề in thẳng nhóc trong phim hoạt hình đang nằm trên người ra.

“Ôi chào! Anh làm gì vậy?” Cô kéo kéo cánh tay hắn, thấy mặt hắn có vẻ giận, khẽ cắn môi, mếu miệng thấp giọng nói: “Nếu không, vẫn là em đến làm đi.” Dứt lời, cầm lấy tạp dề buộc ở trên người.

“Em làm cái gì?” Hắn đứng lúng túng ngăn cản động tác của cô, một lần nữa đem tạp dề bên mình, một tay thò vào bồn túm lấy con cá, cố gắng đem mang cá móc ra.

Cô xoay mặt, vụng trộm cười cười.

Sau đó Trương Huệ Nghi tiến vào, gặp Hoắc Duẫn Đình đang làm cái này, miệng vội reo lên: “Ai nha như thế nào có thể để cho Duẫn Đình làm cái này chứ hả?”

“Mẹ, là hắn đáp ứng muốn đích thân làm, mẹ đừng đau lòng hắn!”

Trương Huệ Nghi trắng mắt nhìn con gái liếc mắt một cái: “Nam nhân vào bếp nấu nướng cái gì?”

“Anh trai cũng là nam nhân!”

Trương Huệ Nghi trầm tĩnh.

Hoắc Duẫn Đình nghe không nổi nữa: “Đại vương, nơi này có anh là được, em đi ra ngoài đi.”

“Nhưng là em muốn chỉ đạo cho anh làm nha.”

“Không phải có mẹ ở sao? Sẵn nhà trơn trượt, em ở lại đây không an toàn.”

“Đúng rồi, tiểu Phi con đi ra ngoài đi!”

Ngay cả mẹ cũng phát mệnh lệnh, Vạn Quý Phi đành phải lui xuống đài.

Hoắc Duẫn Đình loay hoay một hồi rốt cục đem con cá rửa sạch sẽ, đặt ở trên cái thớt gỗ, giơ tay chém xuống, chém mấy khối sau đó cảm thấy hình như có chỗ không thích hợp lắm. “Mẹ, như vậy phải không?”

Hắn giơ khối cá lên, Trương Huệ Nghi mắt nhìn qua, khóe miệng run rẩy một chút. “Trước đem xương cá lấy ra đi... Vẫn là mẹ đến làm đi.”

Trương Huệ Nghi tiếp nhận cán dao trong tay hắn, thuận thực tách rời xương cá ra. Hoắc Duẫn Đình quan sát một hồi, ánh mắt lơ đãng hướng phòng khách lướt đi, nhìn thấy Vạn Quý Phi không ngừng hướng bên này nhìn xung quanh, vì thế thần nhiên nói: “Còn lại để con làm đi.”

Quả nhiên, khi hắn một lần nữa cầm dao, tiểu gia hỏa kia mới cười quay người theo chân bọn họ nói chuyện phiếm. Hoắc Duẫn Đình đảo mắt, thật sự ăn đủ.

Một hồi, Vạn Tuế tiến vào rót nước cho con gái, mắt thấy bán thành phẩm ở trên bệ, khóe miệng gọi lên: “Cậu muốn làm món cá rán?”

Bàn tay đang cắt ruộtdùng một chút, sau liền thẳng một đao đi xuống. Thịt cá trơn bóng, tính nhắnnại của người cầm dao hiển nhiên đã hoàn toàn biến mất, thịt cắt ra càng ngàycàng dày.

Trương Huệ Nghi chạy tớikiểm tra, cười mỉa thay con rể giải vây: “Thịt nấu thêm một chút là được.”

“Hừ!” Vạn Tuế cười lạnh:“Làm không được vẫn là dùng cậy mạnh!” Sau đó rót nước xong liền rời đi.

Hoắc Duẫn Đình khẽ cắnmôi, cuối cùng nhịn xuống. Là ai vì Đạm Dung mà cùng hấn đánh nhau? Kỳ thật mộngười không phải đều sần sần như nhau.

Sau đó đến phiên Xa ThụcMai, cô dạo qua một vòng sau đó chỉ lược câu “Chỉ có cháu mới bồi nha đầu điênkia” liền bước đi .

Hoắc Duẫn Đình cái gícũng chưa nói, nhấn nhục tập trung vào nhiệm vụ.

Một giờ sau, rốt cục cóthể thuận lợi ăn cơm. Trên bàn đầy ắp đồ ăn, mà bắt mắt nhất chính là lẩu canh cá kia, hình dáng nó thậm đến nỗi không thể dùng từ thông thường mà hình dung.

“Hôm nay Duẫn Đình xuốngbếp làm đồ ăn này, thật đáng được khen ngợi.” Vẫn là Trương Huệ Nghi nhân từnhất, đối với thành quả của con rể thập phần vừa lòng.

Hoắc Tinh Linh chọn mộtmiếng thịt, cười trêu chọc: “Con lớn như vậy, tôi còn là lần đầu tiên ăn đồ ănhắn làm. Tuy rằng nhìn là lạ, bắt quá cho dù vượt lửa lội sông tôi cũng lạikhông thể chối từ.”

“...” Đối với người lamedung thành ngữ, Hoắc Duẫn Đình đã tìm không thấy từ ngữ gì đến mà hình dung sựvô lực của hấn.

“Ai nha, mẹ người dừngnói như vậy, có thể làm ra như vậy, con cảm thấy hấn đã thực sự rất giỏi .” VạnQuý Phi ăn một khối cá, đối với người bên cạnh tươi cười ngọt ngào, còn khôngquên giơ ngón tay cái lên “Trừ bỏ không đủ cay, hương vị thật sự rất tuyệt!”

Hoắc Duẫn Đình cười cười,nhận xét này phỏng chừng có chứa nhân tình đặc biệt nhiều. ”Anh cố ý cho ít hạttiêu, em chỉ có thể ăn một chút, biết không?”

“Ừm!”

Cô gặt đầu thật mạnh,khóe mắt tươi cười tạo nên một độ cong, Hoắc Duẫn Đình đột nhiên phát hiện, kỳthật chỉ cần cô cao hứng, lại vất vả nữa cũng là đáng giá.

Nhiều người liền náo nhiệt, một bữa cơm tiếng cười nói không ngừng. Sau khi ăn xong lại nói chuyệnphiếm, buổi tối thời gian đặc biệt trôi qua rất nhanh. Hơn chín giờ, Vạn QuýPhi đã liên tục đánh ngáp, vì thế mấy người nhà họ Hoắc liền đứng dậy cáo từ.

Về nhà, cô nàng kia đã ởtrong trạng thái nửa ngủ Hoắc Duẫn Đình vội vàng ôm lấy cô đi lên lầu.

Tiến vào phòng tắm, đemcô đặt trên bồn cầu, hấn mở vòi tắm hoa sen, nước mát rượi dần dần có độ ấm.”Chính mình làm được không?”

“Ừm.”

“Anh đây đi làm việc đã.”

“Vâng.”

Cửa mở lại khép, sau đótiếng bước chân đi xa, thẳng đến nghe không được. Vạn Quý Phi thế này mới mồmắt ra, khóe miệng khẽ cong.

Biết hấn không thích nấucơm, nhưng là, hấn làm, chỉ vì cô mà làm. Có đôi khi cô sẽ cảm thấy chính mìnhthực tùy hứng, nhưng là mỗi lần hấn cứ nuông chiều để cô bừa bãi làm nũng, côđều có loại cảm giác được sủng ái thật sâu. Cho nên cho dù bởi vì mang thai màbị bắt tạm nghỉ học một năm, cô cũng không hối hận. Nhất là khi cuộc hôn nhâncủa hai người rốt cục được người nhà thừa nhận, có thể đường đường chính chínhhưu và được mọi người chúc phúc, cô cảm thấy chính mình thực hạnh phúc, thựcạnh phúc...

Qua nửa giờ, Hoắc Duẫn Đình đem công tác ngày hôm nay làm xong xuôi, tắm rửa xong leo lên trên giường, cô đã ngủ. Mang thai vẫn chưa làm cho cô béo ra, chỉ là bụng có hơi lớn hơn bình thường một chút, mỗi ngày ăn không ít, thể nhưng tất cả đều bị hai tiểu tử kia cắt hết phần.

Bụng càng ngày càng to khiến cô ngày một vất vả, lại qua một tháng nữa chỉ sợ cô ngay cả đi đường cũng rất gian nan, này thật khiến cho hấn đau lòng, cô mới nhỏ như vậy, đã phải làm mẹ.

Mang theo mấy phần tự trách, Hoắc Duẫn Đình tiến vào trong ổ chăn, nhẹ nhàng vòng tay qua cổ cô, đem người trong lòng kéo dựa vào trước ngực mình. Trên người cô có một cổ hương thơm của sữa tắm, cho dù hai người dùng cùng loại, hấn cũng không có cách nào khác từ trên người chính mình cảm nhận được cái loại mùi thơm ngát khiến người này.

Hắn hôn cái trán của cô, nhẹ tay khẽ vuốt sờ lên bụng bảo bối của Hoắc gia, đáy lòng thật sâu mềm mại.

Hai tiểu tử kia lại giờ trò, Vạn Quý Phi nhăn mặt nhăn mũi, mí mắt giật giật, chậm rãi mở hai mắt. Đôi mắt nhậ nhem, gương mặt cực kỳ mệt mỏi, khiến cô giờ phút này thoát nhìn có loại quỵn rũ nói không nên lời.

“Đều đã chuẩn bị tốt sao?”

Sau khi bán công ty đi, hấn đem hầu hết tâm tư vào buôn bán đồ cổ, Vạn Quý Phi hoàn toàn không hiểu những thứ này, có lần vô tình nhìn hấn ghi lại cuộc giao dịch, mới phát hiện người này đem những món đồ cổ này bán ra nước ngoài, kim ngạch thu về càng cao kinh người hơn nữa. Nguyên lai trong nhà những lọ bình cũ nát, có thể bán được mấy chục vạn thậm chí mấy trăm vạn, thật đáng sợ!

“Ừm.” Hấn bình tĩnh nhìn cô, vật nhỏ diễm đạm này luôn chọc người triu mến như thế, khiến hấn muốn một ngụm ăn vào trong bụng.

“Hoắc Duẫn Đình” Cô vòng trụ hai tay của hấn, chân nhỏ ở trên đùi của hấn cọ cọ “Đêm nay vất vả cho anh, em thật là cao hứng.”

Khóe miệng cong lên, hấn nở nụ cười.

“Kia... Có phần thưởng sao?”

“Vâng.” Cô ngẩng đầu lên, đem môi dán đến trên môi của hấn.

Hấn giúp cô đỡ đầu, làm nụ hôn này trở nên sâu sắc.

Hồi lâu, hấn mới buông tha cô, thanh âm khan khan nói: “Ngoan ngoãn ngủ đi.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quy-phi-gia-lam>